Robert Ludlum

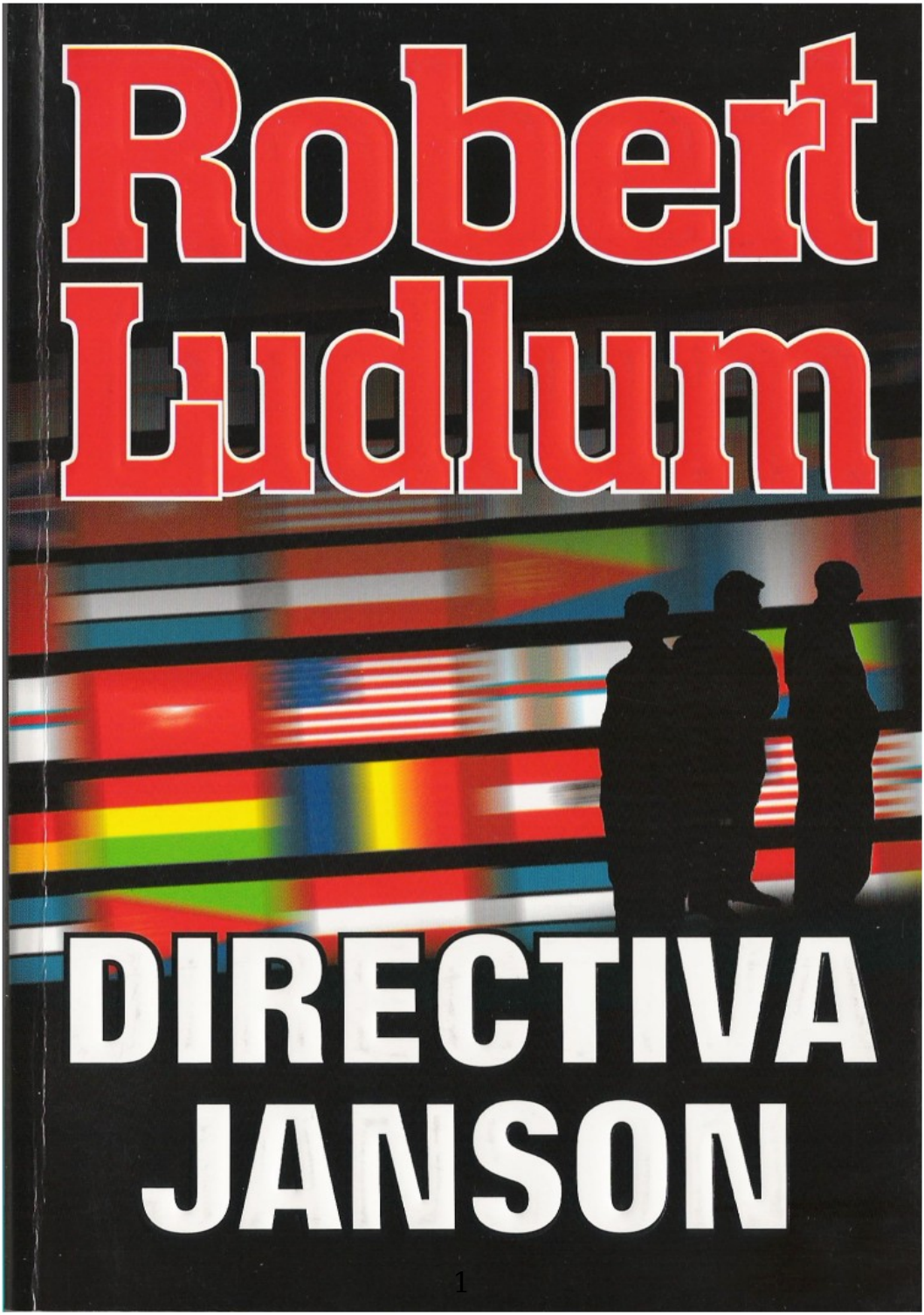

DIRECTIVA JANSON

ROBERT LUDLUM

V.2.0

DIRECTIVA JANSON

Traducerea CATALIN CROITORU

PROLOG

*8*37* latitudine nordică 88*22*longitudine estică nordul Oceanului Indian 460 km. La est de Sri Lanka nord-estul Anurei.*

Noaptea era apăsătoare, aerul avea temperatură corpului şi nu se mişca aproape deloc. Mai devreme, în timpul serii, căzuse o ploaie uşoară, răcoroasă, însă acum totul părea că radiază căldură, chiar şi semiluna argintie, a cărei faţă era din când în când mângâiată de umbre de nori. Jungla în întregul ei părea că emană răsuflarea fierbinte şi umedă a unui animal de pradă aflat la pândă.

Shyam se aşează mai bine în fotoliul de pânză. Pentru el era o noapte obişnuită în această perioadă a anului în insula Anura; la începutul sezonului musonic, aerul era în permanenţă greu, prevestitor al ploilor ce aveau să vină. Deocamdată, însă, numai ţânţarii aflaţi permanent în alertă deranjau tăcerea. La unu şi jumătate dimineaţa, Shyam realiză că se afla la post la punctul de control de patru ore şi jumătate. În acest interval de timp trecuseră pe acolo exact şapte autovehicule. Punctul de control consta din două rânduri paralele de cadre cu sârmă ghimpată – „knife rests" – ce încadrau şoseaua pe o distanţă de douăzeci şi cinci de metri, de o parte şi de alta a zonei de verificare şi a celei administrative. Shyan şi Arjun erau cele două santinele în acest post înaintat şi şedeau în faţa gheretei de lemn de la marginea şoselei. De partea cealaltă a dealului trebuia să fie de strajă alte două santinele, însă pentru că de mai multe ore nu se mai auzise nici un zgomot din direcţia lor, era de presupus că cei doi dormeau la fel ca şi soldaţii din cazarma improvizată la câteva sute de metri distanţă. În ciuda avertismentelor alarmante primite de la superiori, ultimele zile şi nopţi fuseseră apăsător de plicticoase. Provincia Kenna din nord-estul insulei era foarte slab populată chiar şi în timpurile cele mai bune, iar acestea nu erau deloc timpurile cele mai bune.

Deodată, adus de o adiere slabă de vânt, la fel de slabă ca zumzăitul unei insecte aflate la distanţă, începu să se audă zgomotul unui motor ambalat. Shyam se ridică încet în picioare. Sunetul motorului se apropia.

— *Arjun*, strigă el cu o voce cântată. *Ar*-jun. Vine o maşină.

Capul lui Arjun se ridică cu o mişcare circulară, ca şi cum ar fi avut un cric în gât.

— La ora asta? Omul se frecă la ochi. Umiditatea făcea ca sudoarea să i se lipească grea de piele, ca un ulei mineral.

Shyam reuşi în sfârşit să vadă lumina farurilor care răzbătea prin bezna în care era cufundat terenul semiîmpădurit. Peste zgomotul motorului se puteau auzi acum vocile vesele ale celor din maşină.

— Nu sunt decât nişte copii amărâţi de la fermă, mârâi Arjun. Shyam era însă fericit de orice eveniment care mai alunga plictiseala. Petrecuse ultimele şapte zile în schimbul de noapte de la punctul de control al autovehiculelor de la Kandar şi misiunea i se părea din ce în ce mai greu de îndurat. Bineînţeles că superiorul lor depusese mult efort ca să le explice cu o faţă încruntată cât de importantă, cât de crucială şi vitală era misiunea lor. Punctul de control de la Kandar se afla pe şoseaua ce ducea la Palatul de Piatră, locul în care avea loc un fel de adunare de taină a guvernului. Măsurile de securitate erau drastice şi aceasta era singura şosea adevărată ce făcea legătura dintre palat şi zona ocupată de rebeli, aflată mai la nord. Luptătorii de gherilă din Frontul de Eliberare Kagama – FEK – ştiau însă de existenţa punctelor de control şi nu îndrăzneau să se apropie. Acelaşi lucru îl făcea însă şi marea majoritate a celor care ar fi trecut pe acolo: de când începuseră atacurile rebelilor, urmate de contraatacurile oamenilor guvernului, mai mult de jumătate din sătenii din zona de la nord părăsiseră provincia. Iar fermierii care locuiau în Kenna erau foarte săraci, ceea ce însemna că gărzile nu se puteau aştepta să primească cine ştie ce sub formă de „atenţii”. Era un loc unde nu se întâmplă niciodată nimic şi unde portofelul lui rămânea mereu la fel de subţire. Greşise oare cu ceva într-o viaţă anterioară?

Camionul se putea vedea acum bine; în cabină se aflau doi tineri cu bustul gol. Capota cabinei era coborâtă. Unul dintre

băieţi se ridicase în picioare şi strigă în timp ce îşi turna pe piept bere spumoasă dintr-o cutie. Camionul – încărcat probabil cu *kurakkan*, o plantă rădăcinoasă locală – intrase în curbă cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, probabil viteza maximă de care era capabil motorul care urla. Peste zgomotul acestuia se suprapunea şi o melodie rock americană de la una din puternicele staţii de radio AM existente pe insulă.

Strigătele şi hohotele de râs ale celor doi umplură noaptea. Parcă ar fi fost o haită de hiene beţe, gândi amărât Shyam. Vitezomani fără un ban în buzunar: erau tineri, nesăbuiţi, nu le păsa de nimic. Aveau să se trezească însă la realitate a doua zi dimineaţa. Ultima dată când se întâmplase acelaşi lucru, cu câteva zile mai înainte, proprietarul camionului primise în dimineaţa următoare vizita părinţilor ruşinaţi. Camionul fusese returnat împreună cu o cantitate mare de *kurakkan* în chip de compensaţie pentru eventualele stricăciuni. În ceea ce-i priveşte pe băieţi, aceştia nu se mai putuseră aşeza fără să se strâmbe de durere nici măcar pe scaunul capitonat al unei maşini.

Shyam ieşi în şosea cu arma în mână. Camionul continua drumul cu aceeaşi viteză, aşa că el se dădu înapoi. Nu avea rost să facă gesturi prosteşti. Copiii aceia erau beţi morţi. O cutie cu bere fu aruncată în sus şi lovi pământul cu un zgomot înfundat. După sunet părea să fie plină.

Camionul coti în dreptul primului şir de suporţi cu sârmă ghimpată, apoi în dreptul celui de-al doilea şi îşi urmă drumul.

— Rupe-i-ar Shiva în bucăţi, zise Arjun. Se scarpină în părul negru stufos cu degetele sale butucănoase. Nu e nevoie să-i sunăm pe ceilalţi. Copiii ăştia se aud de la mai mulţi kilometri.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Shyam. Nu erau agenţi de circulaţie, iar ordinele nu le îngăduiau să deschidă focul asupra oricărui vehicul care nu oprea.

— Fii de ţărani. O adunătură de fii de ţărani.

— Hei, ripostă Shyam. Şi eu sunt fiu de ţăran. Duse un deget la emblema cusută pe cămaşa lui kaki: ARA. Armata, Republicii Anura. Asta nu e înscrisă pe pielea mea, nu-i aşa? Când o să ajung la capătul celor doi ani de serviciu, o să mă întorc la fermă.

— Aşa spui acum. Am un unchi care a absolvit un colegiu; e funcţionar public de zece ani. Câştigă pe jumătate cât noi.

— Tu chiar că meriţi fiecare rupie, zise sarcastic Shyam.

— Nu spun decât că trebuie să profiţi de fiecare şansă pe care ţi-o oferă viaţa. Arjun lovi cu degetul cutia căzută pe şosea. *Asta* e ceea ce-ţi spuneam. O să mă răcoresc cu Pukka, prietene.

— Arjun, protestă Shyam. Suntem de serviciu împreună, ştii asta? Amândoi, da?

— Nu-ţi fie teamă, prietene, rânji Arjun. O bem amândoi.

După ce camionul se îndepărtase la aproximativ un kilometru de blocajul de pe şosea, şoferul slăbi forţa cu care apăsa pe pedală de acceleraţie şi tânărul care stătuse în picioare se aşeză şi se şterse cu un prosop înainte de a-şi pune un tricou negru şi a-şi prinde centura. Mirosul berii era respingător, puturos şi vâscos în aerul greu. Cei doi luptători de gherilă deveniseră foarte serioşi.

În spatele lor, pe o banchetă, şedea un bărbat mai în vârstă. Din cauza, transpiraţiei, buclele negre i se lipiseră pe frunte, iar mustaţa îi lucea în lumina lunii. Ofiţerul FEK stătuse întins pe banchetă atunci când camionul forţase punctul de control. Apăsă pe butonul COMMUNICATE al aparatului de emisie-recepţie pe care-l avea în mână, un model vechi, însă foarte robust şi mormăi ceva în microfon.

Uşa din spate a maşinii se întredeschise cu un scârţâit metalic şi bărbaţii înarmaţi din interior putură să tragă în piept câteva guri de aer proaspăt.

Dealul acesta de pe coastă avea mai multe nume, fiecare cu istoria lui. Hinduşii îi spuneau Sivanolipatha Malai, ceea ce însemna Urma piciorului lui Shiva, ca o recunoaştere a locului de origine al zeului. Budiştii o cunoşteau sub numele de Sri Pada, adică Urma lui Buddha, fiindcă ei credeau că fusese făcută de piciorul stâng al lui Buddha pe vremea când călătorise pe insulă. Musulmanii îi spuneau Adam Malai, sau Dealul lui Adam: negustorii arabi din secolul zece povesteau că Adam, după ce fusese alungat din Paradis, se oprise aici şi rămăsese într-un picior până ce Dumnezeu îi recunoscuse penitenţa. Seniorii coloniali – mai întâi portughezi, apoi

olandezi – priviseră zona cu un ochi înclinat mai degrabă către aspectele practice decât cele spirituale: promontoriul de pe coastă era locul ideal pentru construirea unei fortăreţe, de unde focul artileriei putea fi îndreptat către navele de război duşmane. Prima fortăreaţă fusese ridicată pe deal în secolul al şaptesprezecelea; în timp ce structura fusese modificată pe parcursul secolelor următoare, micuţelor lăcaşe de cult din zonă nu li se acordase niciodată prea multă atenţie. Acum acestea aveau să servească drept puncte de staţionare pentru armata Profetului pe timpul asaltului final.

În mod normal, conducătorul acestei armate, bărbatul pe care ei îl numeau Calif, nu trebuia să fie expus la confuzia şi nesiguranţa unei încleştări armate. Aceasta nu era însă o noapte obişnuită. Era noaptea în care se scria istoria. Cum ar fi putut Califul să nu fie prezent? În afară de asta, el ştia că hotărârea de a se alătura oamenilor săi pe câmpul de luptă le ridicase foarte mult moralul. Acum era înconjurat de neînfricaţii lui luptători Kagama care doreau ca el să fie martor la eroismul sau, dacă soarta avea să le fie potrivnică, la sacrificiul lor. Se uitau la faţa lui, la trăsăturile fine sculptate parcă în abanos şi vedeau în el nu numai pe bărbatul desemnat de Profet să-i conducă spre libertate, ci şi pe cel ce avea să înscrie actele lor de eroism în cartea de istorie, pentru posteritate.

Califul era acum în aşteptare împreună cu oamenii săi, într-un loc ales cu grijă. Prin talpa subţire a bocancilor simţea duritatea şi umiditatea solului însă în faţa lui strălucea Palatul de Piatră – sau, mai precis, intrarea principală. Zidul dinspre răsărit era o construcţie uriaşă ale cărei blocuri din calcar şi poarta de dimensiuni importante, ce fusese vopsită de curând, erau scăldate în lumina ce provenea de la reflectoarele îngropate în pământ la distanţă de câţiva metri unul de celălalt. Lumina aceasta îl atrăgea ca un magnet.

— Se poate că voi sau cei care vă urmează să muriţi în noaptea asta, le spusese Califul cu câteva ore mai devreme celor mai apropiaţi conducători militari. Dacă se va întâmpla acest lucru, martirajul vostru va fi pe veci păstrat în amintirea poporului nostru! Copiii şi părinţii voştri vor fi şi ei sanctificaţi datorită legăturii pe care o au cu voi. În amintirea voastră vor

fi înălţate monumente! Pelerinii se vor ruga pe locurile unde v-aţi născut! Veţi fi *pe veci* amintiţi şi veneraţi în rândul părinţilor naţiunii noastre.

Oamenii săi erau plini de credinţă, fervoare şi curaj, luptători pe care Vestul îi cataloga simplist drept terorişti. Terorişti! Pentru cinicul Occident, sursa supremă a terorismului în lume, acest termen era convenabil. Califul îi dispreţuia pe tiranii care conduceau Anura, însă pe occidentalii care le înlesniseră să ajungă la putere îi ura din tot sufletul. Conducătorii din Anura aflaseră foarte repede că trebuia să plătească pentru faptul că uzurpaseră puterea în insulă; rebelii le repetaseră lecţia, cu litere de sânge. Occidentalii erau însă obişnuiţi să acţioneze fără să se teamă de pedeapsă. Poate că situaţia se va schimba.

Califul privi spre pantă dealului şi simţi cum renaşte speranţa – nu numai pentru el şi cei care-l urmau, dar şi pentru întreaga insulă Anura. Câte nu vor putea face când îşi vor relua soarta în propriile mâini? Stâncile, copacii şi colinele cu viţă-de-vie îl chemau parcă în ajutor. Mama Anura avea să-şi absolve salvatorii de orice vină.

Cu secole în urmă, vizitatorii acestor meleaguri trebuia să apeleze la cadenţa versurilor pentru a evoca frumuseţea florei şi faunei de aici. Curând însă, colonialismul, mânat de invidie şi avariţie, îşi impusese logica sumbră: tot ceea ce încânta trebuia furat, tot ceea ce era atrăgător trebuia cucerit. Anura devenise un premiu pentru care marile imperii maritime din Vest intraseră în competiţie. Deasupra pâlcurilor de arbori încărcaţi cu mirodenii se ridicaseră fortificaţii; ghiulelele de tun fuseseră îngropate în nisipul plajelor, printre carapacele scoicilor. Occidentalii aduseseră în insulă vărsarea de sânge şi carnagiul prinsese rădăcini adânci aici, întinzându-se ca o buruiană otrăvitoare, hrănită de nedreptăţile patronate de ei.

Ce ţi-au făcut, Mamă Anura?

Pe deasupra cănilor cu ceai şi a tăvilor cu aperitive, diplomaţii occidentali trăseseră linii ce aveau să răscolească viaţa a milioane de oameni, tratând harta lumii de parcă n-ar fi fost decât o carte de colorat pentru copii.

Independenţă, aşa numiseră ei ce se întâmplase! Era însă una dintre cele mai mari minciuni ale secolului al douăzecilea.

Regimul însuşi se ridicase printr-un act de violenţă împotriva poporului Kagama, pentru care singura soluţie era şi mai multă violenţă. De fiecare dată când un atentator sinucigaş reuşea să omoare un ministru din guvernul hindus, media occidentală se ridică împotriva „crimelor inutile", însă Califul şi soldaţii lui erau convinşi că nimic nu putea fi mai util. Cel mai mediatizat val de explozii – care făcuse victime în special în rândul civililor, în Caligo, capitala insulei – fusese planificat şi organizat chiar de Calif. Furgonetele fuseseră mascate sub emblema falsă a unei foarte cunoscute companii internaţionale de curierat şi transport de marfă. O înşelăciune atât de simplă! Pline cu îngrăşământ de azot îmbibat cu motorină, furgonetele nu livraseră decât o încărcătură mortală. În ultimii zece ani, valul acesta de explozii provocase cea mai vehementă reacţie de condamnare în întreaga lume ceea ce nu era decât o stranie ipocrizie, fiindcă aceste acte disperate nu făcuseră nimic altceva decât să aducă războiul în casa celor care îl provocaseră.

Operatorul şef şopti ceva la urechea Califului. Baza de la Kaffra ca şi infrastructura ei fuseseră distruse. Chiar dacă ar fi reuşit să solicite sprijin din exterior, gărzile Palatului de Piatră nu aveau nici o speranţă să primească întăriri. Treizeci de secunde mai târziu, operatorul radio primi un alt mesaj: confirmarea că şi altă bază militară căzuse în mâinile poporului. A doua şosea importantă era acum a lor Califul simţi o furnicătură de-a lungul şirei spinării. În câteva ore, întreaga provincie Kenna avea să fie eliberată prin forţă din gheară despotică ucigaşă. Va începe schimbarea puterii. Libertatea naţională va străluci la orizont o dată cu soarele.

Totuşi, nimic nu era mai important decât cucerirea Steenpaleis, a Palatului de Piatră. *Nimic*. Intermediarul insistase mult asupra acestui aspect şi până acum Intermediarul avusese dreptate în toate privinţele, începând cu valoarea propriei sale contribuţii. Era exact aşa cum se spunea despre el – ba nu, era chiar mai bun. Fusese generos până la limita risipei cu armele şi, probabil la fel de important, cu informaţiile pe care le furnizase. Nu îl dezamăgise pe Calif şi nici el nu îl va dezamăgi. Duşmanii Califului aveau propriile resurse, oameni care îi susţineau şi îi sprijineau; de ce nu le-ar

avea şi el pe ale sale?

— E încă rece! Strigă încântat Arjun ridicând de jos cutia cu bere. Învelişul cutiei era îngheţat de-a binelea. Arjun o apăsă de obraz, gemând de plăcere. Degetele sale lăsaseră urme ovale pe cutia îngheţată, care strălucea vesel în lumina galbenă a lămpilor cu mercur de la punctul de control.

— Şi chiar e plină? întrebă Shyam, neîncrezător.

— E sigilată, îi răspunse Arjun. Plină cu băutură sănătoasă! Cutia era într-adevăr neaşteptat de grea.

— O să vărsăm mai întâi o picătură pentru strămoşi. Câteva înghiţituri zdravene pentru mine şi cele câteva picături care rămân, pentru tine, că ştiu că nu-ţi place. Degetele groase ale lui Arjun apucară inelul de deschidere şi traseră ferm.

Zgomotul înfundat al detonatorului, asemenea sunetului unui cadou-surpriză din care se împrăştie confeti, se auzi cu câteva milisecunde înainte de explozia propriu-zisă. Timp suficient pentru ca Arjun să înţeleagă că fusese victima unei farse şi pentru că prin mintea lui Shyam să treacă gândul că suspiciunile sale – deşi rămăseseră la un nivel incomplet conştientizat, concretizat într-o vagă stare de nelinişte fuseseră justificate. În clipa în care cele trei sute treizeci de grame de plastic explodară, gândurile celor doi bărbaţi fură brusc întrerupte.

Explozia provocă un moment violent de lumină şi sunet care se extinse instantaneu într-un imens şi înfiorător glob de distrugere. Unda de şoc distruse cele două şiruri de suporturi de sârmă ghimpată, ghereta de lemn de la marginea şoselei, precum şi clădirile cazărmii, împreună cu cei care dormeau acolo. Cele două santinele care ar fi trebuit să facă de gardă la celălalt capăt al blocajului de pe şosea îşi pierdură viaţa înainte să se trezească. Căldura intensă din momentul exploziei transformă o bucată din solul roşu într-o crustă de sticlă neagră ca obsidianul. Şi apoi, la fel de rapid cum se produsese, explozia – zgomotul asurzitor, lumina orbitoare – se risipi brusc, aidoma pumnului unui bărbat care desface mâna. Forţa de distrugere dispăruse, însă distrugerile produse erau permanente.

Cincisprezece minute mai târziu, atunci când un convoi de

camioane cu prelate ce transportau trupe îşi croi drum printre rămăşiţele punctului de control, nu mai fu nevoie de nici un subterfugiu pentru trecerea autovehiculelor.

Califul realiză ironia faptului că doar adversarii săi aveau să înţeleagă pe deplin inteligenţa cu care fusese planificat asaltul înainte de ivirea zorilor. La nivelul solului, ceaţa luptelor avea să ascundă ceea ce ar fi fost evident de la mare distanţă: precizia atacurilor coordonate, dirijate parcă de o mână nevăzută. Califul ştia însă că în mai puţin de o zi de la evenimente, analiştii agenţiilor americane de spionaj aveau să termine de studiat imaginile din satelit ce vor dezvălui modul de desfăşurare a acţiunilor cu precizia unei diagrame. Victoria Califului avea să devină subiect de legendă; datoriile lui către Intermediar – nu în ultimul rând la insistenţa Intermediarului însuşi – urma să rămână o problemă numai între el şi Allah.

Califului i se aduse un binoclu cu care cercetă soldaţii din garda de onoare înşiraţi în faţa porţii principale.

Nu erau decât nişte ornamente umane, un şir de păpuşi decupate în hârtie. O altă dovadă a prostiei elitiste a guvernului. Sistemul de iluminare pe timpul nopţii îi dădea de gol şi în acelaşi timp îi împiedica să vadă în beznă care înconjura palatul.

Garda de onoare reprezenta elita din ARA – de obicei formată din cei care aveau rude sus-puse, carierişti manieraţi, desăvârşiţi din punct de vedere igienic şi foarte atenţi cu dungă de la pantalonii de uniformă. Crema de pe tort, se gândea în sinea lui Califul cu un amestec de ironie şi compătimire. Soldaţii aceştia erau piese de expoziţie, nu luptători. Se uita prin lentilele binoclului la cei şapte bărbaţi care purtau fiecare o puşcă pe umăr, într-o poziţie care avea darul să impresioneze, dar din care era imposibil de utilizat. Nu erau buni nici măcar de expoziţie. Doar jucării.

Operatorul şef făcu un semn din cap către Calif: comandantul grupei ocupase poziţia de unde avea să-i anihileze pe ceilalţi soldaţi care se aflau în interiorul cazărmii. Un membru din garda Califului îi oferi acestuia o carabină: era doar o simplă ceremonie iniţiată chiar de Calif, dar ceremoniile sunt slujitoarele puterii. Prin urmare, Califul urma

să tragă primul foc cu aceeaşi carabină pe care o folosise un alt mare luptător pentru independenţă, cu cincizeci de ani în urmă, ca să-l asasineze pe guvernatorul general olandez. Carabina, un Mauser M24, fusese perfect recondiţionată şi păstrată cu grijă. Scoasă din învelitoarea de mătase cu care fusese acoperită, arma strălucea ca sabia lui Saladin.

Califul îl prinse în cătarea carabinei pe soldatul cel mai mare în grad şi îşi opri inspiraţia astfel încât reticulul se opri în pieptul bombat al bărbatului. Apăsă pe trăgaci şi urmări apoi atent expresiile care se succedară pe faţa soldatului – uimire, durere, confuzie. În partea de sus a pieptului înflorise un mic oval de culoare roşie, ca o butonieră.

Ceilalţi membrii ai gărzii Califului îi urmară imediat exemplul, lansând o salvă scurtă de gloanţe bine ţintite. Ca nişte marionete eliberate din sforile lor, cei şapte soldaţi se prăbuşiră.

Fără să vrea, Califul râse. Aceste morţi nu aveau nimic demn; erau la fel de absurde ca şi tirania pe care o serviseră aceşti soldaţi. O tiranie care se va afla acum în defensivă.

Până la ivirea soarelui, toţi reprezentanţii guvernului din Anura care rămăseseră în provincie aveau să fie sfătuiţi să-şi sfâşie uniformele, în caz contrar riscând să fie linşaţi de către populaţia ostilă.

Kenna nu va mai face parte din nelegitima Republică Anura. Kenna îi va aparţine lui.

Lupta începuse.

Califul se simţi pătruns de un sentiment de datorie împlinită şi adevărul evident îl umplea ca o lumină. Singura soluţie la violenţă era şi mai multă violenţă.

Foarte mulţi aveau să moară în următoarele minute şi aceştia vor fi cei mai norocoşi. Există încă o persoană în Palatul de Piatră care nu va fi ucisă – cel puţin deocamdată. Era vorba despre un bărbat deosebit, un bărbat care venise în insulă în încercarea de a negocia un acord de pace. Era un om puternic, venerat de milioane, însă fără îndoială un agent al neocolonialismului. Aşadar, trebuia tratat cu grijă. Acesta – marele bărbat, „pacificatorul”, omul tuturor popoarelor, aşa cum îl caracteriza media occidentală – nu trebuia să fie o victimă a confruntărilor militare. El nu va fi împuşcat.

Pentru el se vor folosi subtilităţi aparte.
Apoi va fi decapitat ca un adevărat criminal ce era.
Revoluţia avea să se adape din sângele lui!

PARTEA ÎNTÂI

1

Sediul central al firmei Harnett Corporation pentru întreaga lume ocupa ultimele două etaje ale unui turn elegant, îmbrăcat în sticlă neagră, de pe Dearborn Street, în districtul Loop din Chicago. Harnett era o firmă internaţională de construcţii, însă nu de genul celor care ridicau zgârie-nori în metropolele americane. Majoritatea proiectelor sale se desfăşurau în afara Statelor Unite; împreună cu corporaţii mai mari, ca Bechtel, Vivendi sau Suez Lyonnaise des Eaux, participa la proiecte precum baraje, uzine de tratare a apei şi termocentrale – elemente de infrastructură nu atât de spectaculoase, însă fără îndoială deosebit de necesare. Asemenea proiecte reprezentau mai degrabă provocări în domeniul ingineriei civile decât în cel estetic, însă solicitau în acelaşi timp o mare abilitate de a lucra în zona mereu schimbătoare dintre sectorul public şi cel privat. Ţările din lumea a treia, presate de Banca Mondială şi de Fondul Monetar Internaţional să privatizeze proprietăţile statului, erau mereu în căutare de clienţi pentru reţelele telefonice, pentru sistemele de alimentare cu apă şi cu energie, pentru căile ferate şi pentru mine. O dată cu schimbarea deţinătorului, apărea necesitatea realizării de noi lucrări şi acesta era momentul în care firme foarte bine specializate precum Harnett Corporation îşi făceau apariţia.

— Doresc să vorbesc cu Ross Harnett, îi spuse bărbatul celui de la recepţie. Mă numesc Paul Janson.

Funcţionarul de la recepţie, un tânăr cu pistrui şi părul roşu, dădu din cap şi sună la biroul preşedintelui companiei. Se uita

fără interes la vizitator. Un alb obişnuit de vârstă mijlocie, cu cravată galbenă. Ce era de văzut?

Pentru Janson, însă, era un motiv de mândrie faptul că numai foarte rar persoana să reuşea să atragă asupra ei mai mult de o privire. Cu toate că avea o constituţie atletică, înfăţişarea lui nu se făcea remarcată, era absolut indescriptibilă. Fruntea sa ridată şi părul cărunt tuns scurt trădau cele cinci decade care trecuseră peste el. Ştia să se facă invizibil oriunde se afla, pe Wall Street sau în oricare bursă europeană. Chiar şi costumul lui scump, din lână gri închis, reprezenta un camuflaj perfect, la fel de potrivit pentru jungla marilor corporaţii ca şi verdele şi negrul, cu care îşi vopsea cândva faţa în Vietnam, pentru adevărata junglă. Trebuia să fii un observator foarte atent ca să-ţi dai seama că umerii individului şi nu obişnuitele pernuţe umpleau haina în locul respectiv. Şi trebuia să fi petrecut ceva timp în compania lui ca să observi felul în care ochii lui ca ardezia cuprindeau totul, sau aerul lui liniştit, ironic.

— Va trebui să aşteptaţi câteva minute, îi spuse funcţionarul cu un ton plat şi Janson se apropie de galeria de fotografii care împodobea pereţii camerei unde se afla recepţia. Se putea vedea că Harnett Corporation era implicată în reţele de alimentare cu apă şi de reciclare a apelor uzate în Bolivia, baraje în Venezuela, poduri în Saskatchewan, centrale electrice în Egipt. Erau imagini ale unei firme de construcţii prospere. Şi era într-adevăr prosperă – sau fusese până de curând.

Vicepreşedintele pentru operaţiuni al companiei, Steven Burt, era convins că firma ar fi trebuit să se prezinte mult mai bine. Anumite aspecte ale rezultatelor slabe înregistrate în ultimul timp îi creaseră acestuia anumite suspiciuni şi reuşise să-l convingă pe Paul Janson să se întâlnească cu Ross Harnett, preşedintele companiei. Janson avea rezerve în ceea ce priveşte preluarea unui nou client: deşi era consilier pe probleme de securitate a firmelor de numai cinci ani, dobândise imediat reputaţia de eficient şi discret, ceea ce însemna că cererea pentru serviciile sale ajunsese foarte repede să depăşească atât timpul, cât şi aria sa de interes. Nu ar fi acordat atenţie acestei noi oferte dacă Steven Burt nu ar

fi fost unul dintre vechii săi prieteni. La fel ca şi el, Burt avusese şi o altă viaţă, pe care o lăsase în urmă concomitent cu intrarea în viaţa civilă. Lui Janson nu-i plăcea să-şi dezamăgească prietenul. Va participa cel puţin la această întâlnire.

Asistenta lui Harnett, o femeie prietenoasă de treizeci şi ceva de ani, îşi făcu apariţia în zona de recepţie şi-l conduse în biroul lui Harnett. Încăperea era modernă şi spaţioasă, cu ferestre mari din podea până în tavan care dădeau spre sud şi est. Filtrată de învelişul de sticlă polarizată al clădirii, lumina soarelui de amiază era redusă aici până la nivelul unei străluciri reci. Harnett şedea în spatele biroului vorbind la telefon şi femeia se opri în pragul uşii cu o privire întrebătoare. Harnett îl invită pe Janson să ia loc cu o mişcare a mâinii care aducea mai degrabă cu un ordin.

— În cazul acesta va trebui să renegociem toate contractele cu Ingersoll-Rand, spunea Harnett.

Purta o cămaşă de un albastru pal cu monogramă şi cu guler alb; mânecile suflecate lăsau să se vadă antebraţele vânjoase.

— Dacă nu vor respecta preţurile promise, poziţia noastră trebuie să fie aceea că suntem liberi să căutăm componente în altă parte. Dă-i la naiba! Contractul este ca şi inexistent.

Janson se aşezase în fotoliul de piele neagră din faţa biroului, care era cu câţiva centimetri mai jos decât cel al lui Harnett – o mostră de regie ieftină care, după părerea lui Janson, indica mai degrabă insecuritate decât autoritate. Janson îşi privi ostentativ ceasul, încercă să-şi ascundă nemulţumirea şi privi de jur-împrejur. Aflat la etajul douăzeci şi şapte, biroul lui Harnett oferea o privelişte impresionantă asupra lacului Michigan şi centrului oraşului Chicago. Un scaun înalt, un birou aflat la un etaj superior: Harnett ţinea să nu existe nici o îndoială cum că el ajunsese în vârf.

Harnett era un bărbat scund şi solid, care vorbea cu o voce gravă. Janson aflase că Harnett se mândrea cu faptul că inspecta periodic şantierele companiei şi că în timpul acestor vizite se întreţinea cu maiştrii ca şi cum ar fi fost unul de-al lor. Desigur, avea aroganţa celui care începuse prin a lucra în construcţii şi ajunsese în biroul de la etajul superior asudând

din greu. Însă nu chiar aşa se întâmplase. Janson ştia că Harnett avea un MBA obţinut la Kellog School of Management de la Colegiul Northwestern şi că era mai degrabă expert în inginerii financiare decât în domeniul construcţiilor. Construise Corporaţia Harnett achiziţionând mai multe firme subsidiare într-un moment în care acestea treceau prin greutăţi financiare şi erau mult subevaluate. Cum domeniul, construcţiilor era o afacere ciclică, Harnett recunoştea că manevrarea abilă, la momentul potrivit, a pachetelor de acţiuni făcuse posibilă ridicarea unei companii ce deţinea acum foarte multe lichidităţi, plecând de la achiziţii la preţuri foarte mici.

Într-un târziu, Harnett puse receptorul în furcă şi îl privi pe Janson în tăcere câteva secunde.

— Stevie mi-a spus că vă bucuraţi de o reputaţie de mare clasă, zise el cu o voce plictisită. Poate că îi cunosc pe unii dintre ceilalţi clienţi ai dumneavoastră. Cu cine aţi mai lucrat?

Janson îi aruncă o privire întrebătoare. Era oare supus unui interviu?

— Majoritatea clienţilor pe care îi *accept*, zise el, făcând o pauză după ultimul cuvânt, vin la mine recomandaţi de către alţi clienţi.

Ar fi fost prea grosolan să o spună de-a dreptul: Janson nu era persoana care trebuia să ofere referinţe sau recomandări; eventualii clienţi erau aceia care trebuia să fie recomandaţi.

— Clienţii mei au libertatea ca, în anumite circumstanţe, să discute despre munca mea cu alţii. În ceea ce mă priveşte, politica mea a fost mereu aceea de a nu dezvălui identitatea clienţilor.

— Sunteţi încăpăţânat ca un indian, spuse Harnett supărat.

— Pardon?

— Îmi pare rău, pentru că am senzaţia că ne pierdem timpul amândoi. Sunteţi un tip ocupat, eu sunt un tip ocupat şi cred că nici unul dintre noi nu are timp să stea aici şi să facă pe grozavul faţă de celălalt. Ştiu că lui Stevie i-a intrat în cap că barca noastră a început să ia apă. Adevărul e însă cu totul altul. În realitate, este în natura acestui tip de afaceri să aibă o mulţime de suişuri şi coborâşuri. Ştevie e încă prea necopt ca să înţeleagă. Eu am construit compania asta şi ştiu ce se

întâmplă în fiecare birou şi pe fiecare şantier din douăzeci şi patru de ţări. Pentru mine, întrebarea de bază este dacă chiar avem nevoie de un consultant pe probleme de securitate. Şi am auzit că serviciile pe care le oferiţi nu sunt deloc ieftine. Sunt un mare adept al principiului că fondurile companiei nu trebuie să fie irosite. Bugetul redus este un lucru sfânt pentru mine. Încercaţi să înţelegeţi punctul meu de vedere – fiecare bănuţ pe care-l cheltuim trebuie să fie justificat. Dacă o cheltuială nu adaugă valoare, acea cheltuială nu se face. Este un secret al firmei pe care nu mă deranjează să vi-l dezvălui.

Harnett se lăsă pe spate, ca un paşă ce aştepta ca servitorii să-i toarne ceaiul.

— Aveţi însă posibilitatea să mă faceţi să-mi schimb părerea. Eu mi-am spus punctul de vedere. Acum sunt gata să vă ascult.

Janson zâmbi trist. Trebuia să se scuze faţă de Steven Burt – Janson se îndoia că cineva care avea o părere bună despre el i s-ar fi adresat acestuia vreodată cu apelativul „Stevie” – însă era clar că drumul se închidea aici. Janson nu acceptase decât foarte puţine dintre ofertele pe care le primise şi este sigur că nu avea nevoie de asta. Trebuia să se retragă cât putea de repede.

— Nu prea ştiu ce să spun, domnule Harnett. Din ceea ce am auzit de la dumneavoastră rezultă că aveţi totul sub control.

Harnett dădu din cap fără să zâmbească, fiind de acord cu această observaţie.

— Corabia e sub control, domnule Janson, spuse el cu o condescendenţă sfidătoare. Operaţiunile noastre din întreaga lume sunt *al naibii* de bine protejate, aşa au fost dintotdeauna şi nu am avut niciodată vreo problemă. N-am avut niciodată vreo scurgere, vreo deficienţă, nici măcar vreun furt serios. Şi cred că sunteţi de acord că mă aflu în cea mai bună poziţie ca să ştiu ce vorbesc.

— Un preşedinte care nu ştie ce se petrece în propria companie nu poate conduce cu adevărat, nu-i aşa? replică Janson calm.

— Exact, zise Harnett. Exact. Privirea lui se fixase pe consola unde se găseau microreceptoarele telefoanelor.

— Uitaţi, aţi venit aici în urma unor recomandări foarte favorabile – vreau să spun că Stevie a vorbit despre dumneavoastră în termeni cât se poate de elogioşi şi sunt sigur că sunteţi cu adevărat bun în ceea ce faceţi. Apreciez faptul că aţi venit să ne vedeţi şi, aşa cum am mai spus, îmi pare doar rău că v-aţi pierdut timpul...

Janson remarcă cum că Harnett folosise inclusivul „noi” şi subtextul mai mult decât evident: *îmi pare rău că un membru al echipei noastre de conducere ne-a pus pe amândoi într-o situaţie neplăcută*. Fără îndoială că după plecarea lui, Steven Burt avea să fie obiectul desconsiderării celor din companie. Janson se hotărî ca, de dragul prietenului său, să spună totuşi câteva cuvinte la plecare.

— Nu face nimic, zise el ridicându-se şi strângând peste birou mâna lui Harnett. Mi-a părut bine să aflu că totul este sub control. Înălţă capul şi adăugă, chipurile incidental: Apropo, ce se mai aude cu „oferta sigilată” pe care aţi înaintat-o în legătură cu proiectul din Uruguay?

— Ce ştiţi despre asta? Harnett deveni atent; fusese atins un punct sensibil.

— Nouăzeci şi trei de milioane cinci sute patruzeci de mii, nu-i aşa?

Faţa lui Harnett se înroşi subit.

— Staţi puţin. De-abia am aprobat oferta ăsta ieri-dimineaţă. De unde naiba aţi...

— În locul dumneavoastră m-ar îngrijora mai mult faptul că cifrele sunt cunoscute şi de Suez Lyonnaise, competitorul dumneavoastră francez. Bănuiesc că veţi descoperi că oferta lor va fi cu exact două procente mai ieftină.

— *Ce*? erupse Harnett cu o furie vulcanică. Steven Burt v-a spus toate astea?

— Steven Burt nu mi-a dat nici o informaţie în acest sens. Oricum, el lucrează la operaţiuni, nu în contabilitate sau în planificarea afacerilor – avea el măcar posibilitatea să afle specificaţiile ofertei?

Harnett clipi de două ori.

— Nu, admise el după o pauză. Nu avea cum să afle. La naiba, *nimeni* nu putea să afle. Oferta a fost transmisă de la departamentul financiar printr-un e-mail criptat direct la

ministerul uruguayan.

— Şi totuşi sunt oameni care cunosc aceste lucruri. Pentru că n-ar fi prima dată în acest an când sunteţi depăşiţi la mustaţă de alte oferte, nu-i aşa? De fapt, v-aţi ars de peste zece ori în ultimele nouă luni. Unsprezece din cele cincisprezece oferte ale dumneavoastră au fost respinse. Aşa cum spuneaţi, este un domeniu de activitate cu multe suişuri şi coborâşuri.

Obrajii lui Harnett păreau că iau foc, însă Janson continuă pe acelaşi ton colegial:

— În ceea ce priveşte cazul de la Vancouver, acolo a fost altă situaţie. Inginerii municipali au raportat că au descoperit plastifianţi în betonul folosit pentru fundaţie. Asta îl făcea mai uşor de turnat, însă slăbea integritatea structurii. Nu a fost vina dumneavoastră, bineînţeles – specificaţiile dumneavoastră erau foarte clare. De unde era să ştiţi că subcontractorul mituise inspectorul de şantier ca să falsifice raportul? Un funcţionar primeşte o atenţie neînsemnată de cinci mii de dolari şi dumneavoastră sunteţi dat la o parte de la un proiect de o sută de milioane de dolari. Amuzant, nu? Pe de altă parte, nu prea aţi avut noroc cu câteva dintre plăţile dumneavoastră pe sub masă. Vreau să spun, dacă vă întrebaţi cumva ce n-a mers bine în afacerea din La Paz...

— Da? sări Harnett imediat. Se ridicase în picioare şi încremenise într-o poziţie ciudată, de parcă ar fi îngheţat.

— Să zicem că Raffy a fraierit încă o dată pe cineva. Managerul dumneavoastră l-a crezut pe Rafael Nunez atunci când acesta i-a spus că va avea grijă ca mită să ajungă la Ministrul de Interne. Bineînţeles că asta nu s-a întâmplat niciodată. Pur şi simplu aţi ales greşit intermediarul. Raffy Nunez a păcălit o mulţime de companii în anii nouăzeci. Majoritatea competitorilor dumneavoastră ştiu să se ferească de el acum. Au râs de li se scuturau burţile atunci când l-au văzut pe omul dumneavoastră bând cu Raffy la Cabană în La Paz, deoarece ştiau exact ce avea să se întâmple. Dar ce naiba – măcar aţi încercat, nu? Aşa că ce contează dacă profiturile sunt cu treizeci la sută mai mici anul acesta. E vorba doar de nişte amărâţi de bani, nu-i aşa? Nu aşa spun mereu acţionarii dumneavoastră?

În timp ce Janson vorbea, remarcase că faţa lui Harnett trecuse de la roşu aprins la o paloare cadaverică.

— A, aveţi dreptate – acţionarii n-au spus niciodată aşa ceva, nu? Continuă Janson. De fapt, un grup de acţionari majoritari caută o altă companie – Vivendi, Kendrick, poate Bechtel – împreună cu care să orchestreze o preluare a firmei dumneavoastră. Aşa că trebuie să priviţi şi partea luminoasă. Dacă ei reuşesc, nimic din toate astea nu va mai fi problema dumneavoastră de aici înainte.

Janson se prefăcu că ignoră felul în care Harnett trase brusc aer în piept.

— Însă sunt sigur că vă spun doar lucruri pe care le ştiţi deja. Harnett părea ameţit, înspăimântat; prin ferestrele largi din sticlă polarizată, razele slabe ale soarelui scoteau în evidenţă picăturile de sudoare rece de pe fruntea lui.

— Fir-ar să fie, murmură el. Se uita acum la Janson aşa cum se uită un om care se îneacă la un colac de salvare.

— Spuneţi care este preţul.

— Vreţi să repetaţi?

— Spuneţi care este afurisitul ăla de preţ, zise Harnett. Am nevoie de dumneavoastră. Începu să rânjească, încercând să-şi ascundă disperarea printr-o aparentă jovialitate. Steve Burt mi-a spus că sunteţi cel mai bun şi este evident că a avut dreptate. Aţi înţeles desigur că am vrut să vă verific mai întâi. Acum însă, durule domn, nu o să părăsiţi încăperea asta înainte ca noi doi să cădem la o înţelegere. Vă este clar lucrul acesta? Cămaşa începuse să i se păteze de transpiraţie la subsuori şi în jurul gâtului. Pentru că noi doi o să semnăm un contract aici.

— Mă îndoiesc, replică Janson amical. M-am hotărât să nu primesc slujba asta. E un lux de care am parte în calitatea mea de consultant independent: pot să decid ce clienţi să accept. Însă vă doresc din toată inima mult succes în toate afacerile. Nimic nu face să bată inima mai repede decât o înfruntare prin mandat, nu-i aşa?

Harnett scoase un hohot de râs care sună foarte fals şi bătu din palme.

— Îmi place stilul dumneavoastră, zise el. Aveţi nişte tactici de negociere foarte bune. OK, OK, aţi învins. Spuneţi-mi cât

vreţi.

Janson clătină din cap, zâmbind ca şi cum Harnett ar fi spus ceva amuzant şi porni spre uşă. În momentul în care era gata să părăsească biroul, se opri şi se întoarse.

— Vă vând totuşi un pont pe gratis, spuse el. *Soţia dumneavoastră ştie*. Nu ar fi fost elegant să rostească numele amantei pe care Harnett o avea în Venezuela, aşa că Janson adăugă simplu, într-un fel care nu lăsa loc de îndoială: Despre Caracas, vreau să spun. Janson însoţi aceste cuvinte de o privire plină de înţelesuri: nu îşi propunea să judece; vorbise pur şi simplu ca între doi profesionişti, identificând un potenţial element vulnerabil.

Pe obrajii lui Harnett apăruseră mici pete roşii şi părea că e gata să vomite: avea privirea unui bărbat care, pe lângă afacerea pe care mai mult ca sigur avea să o piardă, urma să aibă parte şi de un divorţ ruinător.

— Sunt gata să discutăm despre o ofertă în acţiuni de-ale firmei! strigă el după Janson.

Însă consultantul îşi continuă neabătut drumul pe coridor spre lift. Nu intenţionase să-l facă pe lăudărosul ăsta să se perpelească; până ajunse în holul de la intrarea în clădire, din toată întâmplarea rămăsese cu un gust amar, cu sentimentul că pierduse timpul, că ceea ce făcea era lipsit de sens.

Auzea parcă ecoul stins al unei voci de demult – din altă viaţă. *Asta este ceea ce dă sens vieţii tale*? Era întrebarea pe care i-o punea Phan Nguyen într-o mie de feluri. Era întrebarea lui favorită. Janson parcă-i vedea chiar şi acum ochii mici şi inteligenţi; faţa latră şi zbârcită de vreme; braţele slabe ca de copil. În discuţiile lor, orice aspect referitor la America părea că trezeşte curiozitatea interlocutorului său, fascinându-l şi în acelaşi timp dezgustându-l. *Asta este ceea ce dă sens vieţii tale*? Janson dădu din cap: naiba să te ia, Nguyen.

În momentul în care se urcă în limuzina care îl aştepta cu motorul pornit pe Dearborn, chiar lângă intrarea în clădire, se hotărî să se îndrepte direct spre aeroportul O’Hare; putea prinde un avion care pleca la ora aceea către Los Angeles. Ce bine ar fi fost să poată lăsa atât de uşor în urmă întrebările lui Nguyen.

La intrarea în sala de aşteptare Platinum Club a companiei Pacifica Airlines zări două femei în uniformă stând în picioare în spatele unui pupitru. Atât uniformele, cât şi pupitrul aveau aceeaşi nuanţă albastru-cenuşie. Jachetele celor două femei aveau epoleţii aceia la care ţineau atât de mult majoritatea marilor companii aeriene. În alt loc şi în alt timp, reflectă Janson, epoleţii aceia ar fi răsplătit experienţa căpătată pe câmpul de luptă.

Una dintre femei stătea de vorbă cu un bărbat solid îmbrăcat cu o haină albastră descheiată şi avea un pager prins la centură. Scânteierea insignei de metal fixată de buzunarul interior al hainei îi indică lui Janson că bărbatul era inspector FAA[1] şi luase o pauză ca să se bucure de compania femeii. Cei doi se despărţiră în momentul în care Janson păşi către ei.

— Biletul de îmbarcare, vă rog, spuse femeia întorcându-se spre el. Bronzul artificial dat de fondul de ten se oprea undeva sub bărbie, iar părul era vopsit roşcat.

Janson flutură biletul şi cardul de plastic cu care Pacifica îi răsplătea pe clienţii care foloseau frecvent serviciile sale.

— Bine aţi venit în Clubul Pacifica Platinum, domnule Janson, îi spuse femeia surâzând.

— O să vă anunţăm când vă veţi putea îmbarca, îi spuse cealaltă funcţionară – breton şaten, machiaj în ton cu dungile albastre ale sacoului – cu o voce joasă, caldă.

Femeia făcu un gest către intrarea în salonul de aşteptare de parcă ar fi fost intrarea în rai.

— Până atunci vă rog să vă relaxaţi în salonul nostru, îl invită ea cu o mişcare a capului şi un zâmbet larg.

Sfântul Petru nu i-ar fi putut face o invitaţie mai îmbietoare.

Înghesuite printre spaţiile insuficiente ale aeroporturilor supraaglomerate, saloanele precum Clubul Pacifica Platinum încercau să răspundă cerinţelor clienţilor bogaţi. Vasele rotunde de sticlă nu erau umplute cu obişnuitele arahide sărate rezervate pentru "*les miserables*" de la clasa a II-a, ei cu fructe mult mai scumpe: migdale, nuci, fructe de anacard şi

[1] *Federal Aviation Administration*

pecan. Pe o tejghea din granit pentru băuturi se aflau carafe de cristal pline cu nectar de piersici şi suc proaspăt de portocale. Mochetă elegantă cu dungi albe şi albastre era decorată cu emblema gri-albastră a companiei aeriene. Pe măsuţele rotunde, plasate între fotoliile largi se aflau exemplare frumos împăturite din *Internaţional Herald Tribune, USA Today, Wall Street Journal şi Financial Times*. Pe un monitor se derulau cifre şi imagini transmise de canalul Bloomberg, ce încercau să reflecte dramatismul economiei globale. Pista aeroportului abia se zărea printre lamelele storurilor de la ferestre.

Janson răsfoi câteva ziare fără prea mare interes. Când ajunse la rubrica „Market Watch" din Wall Street Journal descoperi aceleaşi bine cunoscute metafore belicoase: „vărsare de sânge pe Wall Street" cauzată de atacul lansat de speculanţii la bursă. O întreagă coloană din pagina de sport din *USA Today* era dedicată colapsului ofensivei celor de la Raiders în faţa violentei linii de apărare de la Vikings. Din difuzoare invizibile se revărsa vocea unei cântăreţe pop la modă, interpretând o melodie din coloana sonoră a unui film de succes pe tema unei legendare bătălii din cel de-al doilea război mondial. O risipă de sânge şi sudoare fusese omagiată printr-o risipă de resurse financiare ale studiourilor de producţie şi de efecte speciale realizate pe calculator.

Janson se cufundă într-unul dintre fotoliile tapiţate cu stofă de bună calitate şi privi spre staţiile de date unde diverşi manageri şi contabili îşi conectaseră laptopurile şi colectau e-mail-uri de la clienţi, angajaţi, subordonaţi sau amante, într-o nesfârşită căutare de motive de acţiune. Din servietele scumpe se zăreau copertele unor cărţi destinate să ofere sfaturi în domeniul marketingului din partea unora că Sun Tzu, arta războiului fiind adaptată la cerinţele industriei produselor ambalate. Janson, un bărbat bogat, mulţumit de sine şi fără grija zilei de mâine, se gândea la toţi aceşti manageri şi specialişti din jurul său. Cât de mult iubeau ei pacea şi totuşi cât de mult preţuiau simbolurile războiului! Pentru ei, simbolurile militare puteau fi foarte uşor romanţate, aşa cum şi animalele de pradă devin simple ornamente după ce au fost împăiate.

Erau momente în care Janson se simţea ca şi cum ar fi fost el însuşi împăiat şi urcat pe un piedestal. Aproape toate animalele de pradă, inclusiv vulturul pleşuv, se aflau acum pe lista speciilor ameninţate cu dispariţia şi Janson recunoştea că fusese şi el odată un astfel de animal de pradă – o forţă de agresiune care se împotrivea altor forţe de agresiune. Janson cunoscuse foşti luptători care deveniseră dependenţi de o dietă de adrenalină şi pericol şi care, când serviciile lor încetaseră să mai fie necesare, se transformaseră în nişte soldaţi jucărie. Îşi iroseau timpul organizând în Sierra Madre războaie cu gloanţe cu vopsea sau şi mai rău, se prostituau pentru firme dubioase care le solicitau servicii la fel de dubioase, de obicei în acele părţi ale lumii în care bacşişul era legea pământului. Janson îi compătimea profund pe aceşti oameni. Şi totuşi se întreba câteodată dacă nu cumva asistenţa foarte specializată pe care o oferea el oamenilor de afaceri americani nu era decât o versiune respectabilă a aceleiaşi prostituări.

Era un singuratic şi niciodată nu simţea mai acut această singurătate decât în pauzele din viaţa sa foarte riguros planificată – timpul care se scurgea până la decolarea avioanelor, momentele petrecute în aceste saloane destinate pur şi simplu aşteptării. La capătul acestui nou zbor îl va întâmpina doar un şofer cu un carton cu numele lui scris greşit, care îl va duce cu limuzină la următorul client, un şef de divizie nervos al unei firme cu sediul în Los Angeles. Nu îl va întâmpina nici o soţie şi nici vreun copil, deşi existase odată o soţie şi cel puţin speranţe pentru un copil, căci Helene era însărcinată atunci când fusese ucisă. „*Ca să-l faci pe Dumnezeu să râdă, vorbeşte-i de planurile tale*”, obişnuia ea să-l citeze pe bunicul ei şi această maximă se dovedise oribil de adevărată.

Janson privi lichidul de culoarea chihlimbarului din sticlele din spatele barului, etichetele acestora fiind parcă un alibi pentru doza de uitare pe care o conţineau. Se străduia să se menţină în formă, se antrena obsesiv dar chiar şi atunci când fusese în serviciul activ nu depăşise niciodată unul, două pahare. Nu era nimic rău în asta, nu-i aşa?

— Este căutat domnul Richard Alexander, se auzi o voce

nazală în difuzoarele sistemului de anunţare publică din aeroport. Pasagerul Richard Alexander. Vă rugăm să vă prezentaţi la orice ghişeu al companiei Pacifica.

Anunţul făcea parte din zgomotul de fond al aeroportului, însă îl trezi pe Janson din reverie. Richard Alexander era unul din pseudonimele sale operaţionale pe care îl folosise de multe ori în vremuri apuse. Din reflex, roti capul de jur-împrejur. O simplă coincidenţă, se gândi el, ca apoi să realizeze că şi telefonul său celular începuse să vibreze în buzunarul de la piept. Fixă conectorul de la cască în mufa telefonului său triband Nokia şi apăsă butonul SEND.

— Da?

— Domnul Janson? Sau poate ar trebui să spun domnul Alexander? O voce de femeie, tensionată, disperată.

— Cine este acolo? întrebă încet Janson. Stresul avea un efect ciudat asupra lui, cel puţin în primele momente – îl calmă mai degrabă decât îl agita.

— Vă rog, domnule Janson. Trebuie neapărat să ne întâlnim *de îndată*. Vocalele şi consoanele aveau acea precizie specifică persoanelor educate pentru care engleza nu era limba maternă. Zgomotul de fond din receptor era la fel de sugestiv.

— Vreau mai multe detalii.

Urmă o pauză.

— Când ne întâlnim?

Janson apăsă tasta END şi încheie convorbirea. Simţea o mâncărime pe ceafă. Coincidenţa dintre apelul telefonic şi anunţul de la difuzoarele aeroportului, precizarea că întâlnirea trebuie să aibă loc imediat: prezumtivul interlocutor se afla fără îndoială undeva în apropiere. Zgomotul de fond al convorbirii telefonice nu făcuse decât să-i întărească această convingere. Cerceta acum cu privirea persoanele din jurul său, încercând să descopere cine ar fi putut să-l caute în felul ăsta.

Era oare vorba despre o cursă pusă la cale de vreun vechi adversar ranchiunos? Erau destui aceia care i-ar dori moartea; în cazul câtorva dintre ei setea de răzbunare nici n-ar fi fost chiar atât de nejustificată. Şi totuşi varianta i se părea puţin probabilă. Nu se afla în misiune, pe teren; nu trebuia să transporte pe furiş, împotriva voinţei lui, vreun „trădător” de

la Dardanele prin Atena către o fregată care aştepta în larg, ocolind toate canalele legale ale controlului trans-frontalier. Era în aeroportul O'Hare, pentru numele lui Dumnezeu. Sau poate tocmai de aceea întâlnirea avea loc aici. Oamenii au senzaţia că se află în siguranţă într-un aeroport din cauza detectoarelor de metale şi a personalului de securitate îmbrăcat în uniformă. Ar fi fost o manevră a naibii de iscusită să profiţi de această iluzie de securitate. Şi în acest aeroport, prin care treceau aproape două sute de mii de călători în fiecare zi, securitatea era într-adevăr o iluzie.

Janson trecea în revistă şi elimina rapid variantele posibile. Lângă geamul din sticlă groasă de unde se vedea pistă, scăldată de razele soarelui, şedea o femeie blondă care studia o foaie de calcul pe ecranul laptopului; telefonul său celular se afla alături şi, după cum se convinse Janson, nu era conectat la nici o cască. O altă femeie, mai aproape de intrare, era angajată într-o conversaţie însufleţită cu un bărbat pe a cărui mâna bronzată se vedea fâşia de piele mai deschisă la culoare din locul unde purtase verigheta. Continuă să studieze mai departe feţele celor din jur, până când, câteva secunde mai târziu, o văzu pe femeia care-l sunase.

Într-un colţ întunecat al salonului, într-o poziţie de un calm înşelător, şedea o femeie elegantă, de vârstă mijlocie, cu un telefon celular la ureche. Avea părul alb, dat peste cap şi era îmbrăcată într-un costum Channel albastru închis, cu nasturi discreţi, sidefaţi. Da, ea era cea pe care o căuta; era sigur de asta. Nu putea preciza însă cu aceeaşi certitudine care era natura intenţiilor ei. Era ea un asasin sau făcea parte dintr-o echipă ce urma să-l răpească? Erau doar două din cele peste o sută de posibilităţi pe care, oricât de puţin probabile ar fi părut, trebuia să le ia în calcul. Protocolul tactic standard, înrădăcinat după atâţia ani petrecuţi pe teren, impunea o asemenea abordare.

Janson se ridică în picioare. Trebuia să plece de îndată din locul unde se afla: era una din regulile de bază. *Trebuie neapărat să ne întâlnim de îndată*, îi spusese cea care îl sunase; dacă aşa stăteau lucrurile, aveau să se întâlnească în termenii stabiliţi de el. Se îndreptă spre ieşirea din salonul VIP-urilor şi, trecând pe lângă recipientul cu apă potabilă, înşfacă

un pahar de hârtie. Se apropie de ghişeul de la intrarea în salon, cu paharul de hârtie în faţă, ca şi cum ar fi fost plin. Căscă, strânse din ochi şi intră drept în solidul inspector FAA care se dezechilibră şi se dădu înapoi câţiva paşi.

— Îmi pare atât de rău, spuse repede Janson, privindu-l jenat. O, Dumnezeule, sper că n-am vărsat nimic pe dumneavoastră! Duse repede mâna peste jacheta bărbatului. V-am udat? Doamne, îmi pare teribil de rău.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse bărbatul cu o urmă de iritare în glas. Aveţi grijă pe unde mergeţi, aţi înţeles? Sunt o mulţime de oameni în acest aeroport.

— Una e să nu mai ştii în ce fus orar te afli, dar... *Iisuse*, nu ştiu ce se petrece cu mine, spuse Janson, cu aerul unui pasager nervos care nu era în apele lui din cauza zborului prelungit. Am ajuns o epavă.

Janson părăsise salonul şi înainta pe coridorul care ducea către poarta B, când telefonul sună din nou, aşa cum se aştepta.

— Cred că nu înţelegeţi pe deplin urgenţa situaţiei, începu interlocutoarea.

— Asta e corect, se răsti Janson. Nu înţeleg. De ce nu vreţi să-mi spuneţi despre ce este vorba? La capătul unui coridor lateral zări o uşă metalică către o încăpere în care era interzis accesul călătorilor. Pe o placă de deasupra ei scria ACCESUL INTERZIS PERSONALULUI NEAUTORIZAT.

— Nu pot, spuse femeia după câteva clipe. Nu la telefon. Mă aflu însă în interiorul aeroportului şi ne putem întâlni...

— În cazul acesta, sunaţi-mă din nou după un minut, o întrerupse Janson, încheind convorbirea. Împinse cu podul palmei bara orizontală cu care se deschidea uşa şi intră. Era o cameră mică, pe pereţii căreia se înşirau panouri electrice; afişaje cu leduri indicau parametrii centralei termice a aeroportului, care se găsea în partea de est a terminalului, într-un colţ se afla un suport de care erau agăţate căşti şi mantale de ploaie pentru lucrul afară.

Trei angajaţi ai companiei aeriene, îmbrăcaţi în uniforme albastre, şedeau în jurul unei măsuţe cu picioare metalice şi blat din plastic şi îşi beau cafeaua. Intrarea lui Janson le întrerupsese fără îndoială conversaţia.

— Ce cauţi aici, omule? strigă unul dintre ei în timp ce uşa se închidea cu zgomot în spatele lui Janson. Nu ai voie aici.

— Asta nu-i toaletă, să ştii, îi spuse angajatul care se afla cel mai aproape de el.

Janson zâmbi fără căldură.

— Probabil c-o să mă urâţi pentru ce-o să vă spun acum, băieţi. De ce credeţi că am venit eu peste voi?

Scoase din buzunar insigna FAA, pe care o sustrăsese de la bărbatul solid din salonul de aşteptare.

— O nouă acţiune de eliminare a drogurilor. Testarea aleatorie a angajaţilor pentru a ne asigura că forţa noastră de muncă nu foloseşte droguri – ca să citez din ultima directivă a administratorului în legătură cu acest subiect. E timpul să vă terminaţi cafeaua. Îmi pare rău de deranjul produs, însă la urma urmei din cauza asta luaţi atâţia bani, nu-i aşa?

— Asta-i cea mai mare prostie! izbucni dezgustat şi cel de-al treilea bărbat, aproape chel, cu un creion scurt după ureche.

— Mişcaţi-vă fundurile o dată, băieţi! Mârâi Janson. De data asta avem o procedură cu totul nouă. Echipa mea este adunată la poarta doi din Sală A. Nu-i faceţi să aştepte. Dacă-şi pierd răbdarea, băieţii mei sunt în stare să încurce probele, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Asta-i cea mai mare prostie! repetă chelul.

— Vreţi să scriu un raport în care să spun că un membru al Asociaţiei Transportatorilor Aerieni a protestat şi/sau a încercat să evite testul antidrog? Dacă testele voastre ies pozitive, puteţi să începeţi să căutaţi prin anunţurile de la mica publicitate.

Janson încrucişa mâinile la piept.

— Ieşiţi dracului afară de aici, *acum*.

— Gata, am plecat, mormăi chelul, care nu mai era deloc aşa sigur pe el. Mă duc acolo.

Cei trei bărbaţi ieşiră din cameră cu feţe mânioase, lăsând pe masă ceştile de cafea şi suporturile de care erau prinse fişele de activităţi. Le trebuia cel puţin zece minute ca să ajungă la Sală A. Janson îşi privi ceasul şi numără cele câteva secunde care mai rămăseseră până în momentul în care telefonul sună din nou; cea care îl sună aşteptase exact un

minut.

— Lângă casele de bilete se află o autoservire, îi spuse Janson. Ne întâlnim acolo. La ultima masă din spate, pe stânga. Ne vedem în câteva minute.

Îşi scoase sacoul, îşi puse o manta de culoare albastră şi o cască şi rămase în aşteptare în intrândul din faţa uşii. Treizeci de secunde mai târziu o văzu trecând pe femeia cu părul alb.

— Hei, scumpo! strigă el, în timp ce, printr-o suită de mişcări înlănţuite, îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului femeii, îi acoperi gura cu cealaltă mână şi o trase în camera de serviciu, acum abandonată. Nu fusese nimeni în preajmă să vadă manevră care nu durase mai mult de trei secunde. Chiar dacă ar fi fost, mişcările sale, combinate cu ceea ce strigase, ar fi fost fără îndoială interpretate drept o îmbrăţişare romantică.

Femeia fusese luată prin surprindere şi înlemnise de spaimă, însă nu încercă să ţipe, dovedind o stăpânire de sine care nu avu deloc darul să-l liniştească pe Janson. Imediat ce uşa se închise în spatele lor, o invită cu un gest brusc să ia loc la măsuţa din centrul încăperii.

— Dă-i drumul.

Femeia, a cărei eleganţă nu se potrivea deloc cu simplitatea camerei, se aşează pe unul dintre scaunele metalice. Janson rămase în picioare.

— Nu sunteţi chiar aşa cum mi-am imaginat, spuse ea. Nu *arătaţi* ca un... Simţind ostilitatea privirii lui, renunţă să termine fraza. Domnule Janson, vă rog să mă înţelegeţi că nu avem timp de toate astea acum!

— Nu *arăt* ca un ce? Răspunse el printre dinţi. Nu ştiu cine naiba te crezi, însă nu am de gând să-ţi spun acum câte greşeli ai făcut abordându-mă în felul ăsta. Nu am de gând să te întreb cum ai obţinut numărul telefonului meu mobil sau de unde ai aflat ceea ce-ţi închipui că ştii despre mine. Însă nu te las să ieşi de aici până nu aflu tot ce mă interesează.

Chiar dacă nu era decât un cetăţean oarecare ce îi solicită serviciile, natură publică a contactului era total nepotrivită. La fel şi folosirea numelui său conspirativ, de mult ieşit din uz, era o violare fundamentală.

— V-am înţeles perfect, domnule Janson, spuse ea. Modul

meu de abordare a fost, trebuie să recunosc, nu tocmai bine gândit. Va trebui să mă iertaţi…

— Va trebui? Cred că e numai o presupunere. Janson simţi un vag miros de parfum care venea din direcţia ei: *Penhaligon's Jubilee.* Ochii li se întâlniră şi furia lui Janson se domoli oarecum când zări expresia de pe faţa ei, buzele încordate şi ochii gri-verzui, hotărâţi.

— Aşa cum am mai spus, avem foarte puţin timp la dispoziţie.

— Eu am la dispoziţie tot timpul din lume.

— Peter Novak nu are.

Peter Novak.

Auzul acestui nume îl făcu să tresară, probabil exact aşa cum intenţionase şi ea când îl rostise. Un renumit finanţist şi filantrop de origine maghiară, Novak primise anul trecut Premiul Nobel pentru Pace pentru rolul său în rezolvarea conflictelor din lume. Novak era fondatorul şi directorul Fundaţiei Libertatea, instituţie dedicată promovării „democraţiei dirijate" – marea sa pasiune – şi care avea birouri în mai multe capitale din Europa de Est şi în alte locuri mai puţin dezvoltate ale lumii. Janson avea însă propriile sale motive pentru care se gândea la Peter Novak. Şi aceste motive constituiau o datorie atât de mare faţă de acest om, încât de multe ori resimţise ca pe o adevărată povară recunoştinţa pe care i-o purta lui Peter Novak.

— Cine sunteţi? Întrebă el.

Ochii gri-verzui ai femeii îl sfredeleau cu strălucirea lor.

— Numele meu este Marta Lang şi lucrez pentru Peter Novak. Vă pot arăta o carte de vizită dacă doriţi.

Janson clătină încet din cap. Fără îndoială că pe cartea ei de vizită era înscris un titlu lipsit de înţeles, care o identifica drept unul dintre funcţionarii de rang înalt din Fundaţia Libertatea. *Lucrez pentru Peter Novak*, spusese ea şi din felul în care rostise aceste cuvinte Janson îşi dăduse seama cu cine are de-a face. Era omul de încredere, locotenentul; toate personajele importante aveau aşa ceva. Oamenii ca ea preferau să rămână în umbră, deşi deţineau o foarte mare, chiar dacă indirectă, putere. După nume şi după lipsa oricărei urme de accent, era evident că femeia era unguroaică, la fel

ca şi patronul ei.

— Ce doriţi să-mi spuneţi? întrebă Janson, mijind ochii.

— Că are nevoie de ajutor. La fel cum aţi avut şi dumneavoastră odată. În Baaqlina. Marta Lang pronunţase numele oraşului acela prăfuit de parcă ar fi fost o propoziţie, un paragraf, un capitol. Pentru Janson, chiar asta şi fusese.

— Nu am uitat, zise el încet.

— În cazul acesta, deocamdată nu trebuie să ştiţi decât că Peter Novak are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia rostise doar câteva cuvinte, însă erau exact cele necesare. Janson se uită în ochii ei câteva clipe.

— Unde mergem?

— Puteţi să aruncaţi biletul de îmbarcare. Avionul nostru se află pe pistă gata de decolare. Se ridică în picioare cu o forţă şi un simţ al comenzii date de situaţia disperată. Trebuie să plecăm acum. Cu riscul de a mă repeta, *nu mai avem timp*.

— Lăsaţi-mi mie riscul de a mă repeta: unde mergem?

— Asta, domnule Janson, este întrebarea pe care vrem să v-o punem noi dumneavoastră.

2

În timp ce urca în urma femeii pe treptele de aluminiu care duceau către cabina avionului Gulfsfreain V, proprietatea lui Novak, privirea lui Janson fu atrasă de câteva cuvinte scrise cu litere albe strălucitoare pe fuselajul de culoare indigo: *Sok kicsi sokra megy*. Era în limba maghiară, fără înţeles pentru el.

Zgomotul de pe pistă era asurzitor, peste sunetul jos al gurilor de evacuare suprapunându-se ţipătul ascuţit provocat de prizele de aer. Dar când uşa cabinei se închise, se lăsă o tăcere de parcă ar fi pătruns într-o incintă perfect izolată fonic.

Avionul cu reacţie era amenajat elegant, fără să fie extravagant, proprietatea cuiva pentru care preţul nu conta, însă care nu era preocupat de lux. Interiorul era maro; fotoliile de piele, foarte largi, erau plasate câte unul de fiecare parte a culoarului; câteva fotolii erau puse faţă în faţă, separate de câte o măsuţă joasă, fixată în podea. Patru bărbaţi şi femei cu

feţe serioase, evident membri ai personalului Martei Lang, aşteptau deja în partea din spate a avionului.

Marta îl invită să ia loc în fotoliul din faţa ei, în partea din faţă a cabinei, apoi ridică receptorul unui telefon interior şi murmură câteva cuvinte în microfon. Janson distinse vag vuietul motoarelor ambalate ale avionului care începuse să ruleze pe pistă. Izolarea fonică era extraordinară. Un perete capitonat îi separa de cabina piloţilor.

— Inscripţia aceea de pe fuselaj – ce înseamnă?

— Înseamnă „multe lucruri mărunte pot da naştere unuia mare”. O zicală populară ungurească şi motoul favorit al lui Peter Novak. Sunt sigură că puteţi înţelege de ce.

— Nu se poate spune că a uitat de unde a venit.

— Bun sau rău, Ungaria l-a făcut ceea ce este. Şi Peter nu este omul care să nu-şi respecte obligaţiile. Femeia îi aruncă o privire semnificativă.

— Nici eu nu sunt.

— Cunosc acest lucru, îi răspunse ea. Tocmai de aceea ştim că ne putem bizui pe dumneavoastră.

— Dacă are vreo misiune pentru mine, aş vrea să aflu detaliile mai degrabă acum decât mai târziu. Şi aş prefera să le aud din gura lui şi nu a altcuiva.

— Va trebui să vă mulţumiţi cu ceea ce am să vă spun eu. Sunt director adjunct al fundaţiei şi lucrez cu el de mulţi ani.

— Nu pun la îndoială loialitatea dumneavoastră absolută faţă de el, îi răspunse Janson cu răceală. Oamenii lui Novak sunt... recunoscuţi din acest punct de vedere.

Pe scaunele din spate, cei patru angajaţi discutau aplecaţi peste hărţi şi grafice. Ce se întâmplă aici? Simţea crescând un sentiment de nelinişte.

— Înţeleg ceea ce spuneţi şi, de asemenea, ceea ce sunteţi prea politicos ca să exprimaţi. Îmi dau seama că cei asemeni mie sunt consideraţi de cele mai multe ori drept nişte adepţi naivi. Vă rog să acceptaţi adevărul că nici unul dintre noi nu-şi face iluzii. Peter Novak nu este decât un muritor. Noi am înţeles asta mai bine decât oricine altcineva. Aici nu e vorba despre religie. Este însă o chemare. Imaginaţi-vă că cea mai bogată persoană pe care o cunoaşteţi este în acelaşi timp şi cea mai înţeleaptă şi cea mai bună. Dacă vreţi să ştiţi de ce

cere el loialitate, este pentru că îi pasă – şi îi pasă cu o intensitate aproape supranaturală. Vrea să lase în urma lui o lume mai bună decât cea pe care a găsit-o şi aţi putea numi asta vanitate, însă este acea vanitate de care toată omenirea ar avea nevoie. Şi acel soi de viziune.

— „Un vizionar” – aşa a fost caracterizat de membrii comitetului Nobel.

— Un cuvânt pe care îl folosesc cu reticenţă. A ajuns o monedă fără valoare. Nu este articol din *Fortune* în care cine ştie ce titan al comunicaţiilor prin cablu sau director executiv al vreunei companii de băuturi răcoritoare să nu fie numit „vizionar”. Însă Fundaţia Libertatea a fost numai şi numai viziunea lui Novak şi a nimănui altcuiva. El a crezut în democraţia directă încă de pe vremea când ideea părea un vis fantastic. El a fost convins că societatea civilă poate fi reconstruită în acele părţi ale lumii unde totalitarismul şi conflictele o distruseseră. Acum cincisprezece ani oamenii râdeau când le vorbea despre visul său. Cine mai râde acum? Nimeni nu a vrut să-l ajute – nici Statele Unite, nici ONU – însă asta nu a contat. *El a schimbat lumea de unul singur*.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse Janson sobru.

— Analiştii din Departamentul de Stat au produs fără încetare rapoarte despre „vechi animozităţi etnice”, despre conflicte şi dispute de frontieră care nu au putut fi niciodată rezolvate şi pe care nimeni nu a încercat să le aplaneze. Însă el a încercat. Şi a reuşit de nenumărate ori. A adus pacea în locuri unde nimeni nu îşi mai amintea când trăise ultimul moment de linişte. Emoţia o copleşi pe Marta Lang şi o făcu să se oprească.

Se vedea că nu e obişnuită să-şi exteriorizeze emoţiile şi Janson o salvă începând el să vorbească, lăsându-i timp să-şi vină în fire.

— Aş fi ultima persoană în dezacord cu ceea ce aţi spus. Patronul dumneavoastră este un bărbat care caută pace de dragul păcii, de dragul democraţiei. Toate acestea sunt adevărate. Este de asemenea adevărat că averea lui personală rivalizează cu PIB-ul multora dintre ţările cu care are de-a face.

Lang dădu aprobator din cap.

— Orwell a spus că sfinţii trebuie să fie consideraţi vinovaţi până în momentul în care îşi dovedesc nevinovăţia. Novak a demonstrat de nenumărate ori cine este el cu adevărat. Un om pentru toate vremurile şi pentru toţi semenii lui. E dificil să ne imaginăm acum lumea fără el. Femeia se uită la Janson şi ochii ei erau înroşiţi.

— Spuneţi-mi, o întrebă Janson. De ce mă aflu eu aici? Unde este Peter Novak?

Marta Lang trase adânc aer în piept, că şi cum ceea ce urma să spună îi producea o durere fizică.

— Este prizonierul rebelilor Kagama. Avem nevoie de dumneavoastră să-l eliberaţi. Am impresia că cei ca dumneavoastră numesc asta „exfiltrare”. În caz contrar, va muri acolo unde se află acum, în Anura.

Anura. Prizonier al Frontului de Eliberare Kagama. Încă un motiv – fără îndoială principalul motiv – pentru care îl voiau pe el pentru misiunea asta. Anura. Un loc la care se gândise aproape în fiecare zi din ultimii cinci ani. Propriul său iad.

— Încep să înţeleg, spuse Janson cu gura uscată.

— Peter Novak sosise pe insulă în urmă cu câteva zile, încercând să negocieze un tratat de pace între rebeli şi guvern. Fuseseră înregistrate mai multe semnale dătătoare de speranţă. Cei din Frontul de Eliberare Kagama declaraseră că îl consideră pe Peter Novak drept un negociator onest şi se căzuse de acord asupra unui loc de desfăşurare a negocierilor, în provincia Kenna. O delegaţie a rebelilor acceptase deja cele mai multe din punctele pe care le respinseseră cu înverşunare până atunci. Un acord de durată în Anura – care ar fi dus la sistarea actelor de terorism – ar fi reprezentat un eveniment deosebit. Bănuiesc că înţelegeţi şi dumneavoastră foarte bine acest lucru.

Janson nu zicea nimic, însă inima începuse să-i bată cu putere.

Locuinţa lor, pusă la dispoziţie de ambasadă, se afla în Cinnamon Gardens, în capitala Caligo, iar locul era încă împânzit de arbori din pădurea ce acoperea pe vremuri întreaga zonă. Frunzele copacilor foşneau şi păsările ciripeau

în briza care sufla în dimineaţa aceea. Ceea ce îl trezi din somnul său uşor fu însă o tuse care venea din baie, urmată apoi de zgomotul apei în toaletă. Helene îşi făcu apariţia din baie, periindu-şi dinţii cu mişcări viguroase.

— Mai bine nu te-ai duce la serviciu astăzi, îi spuse el pe jumătate adormit. Helene clătină din cap.

— Se cheamă rău de dimineaţă dintr-un motiv foarte simplu, dragul meu, îi spuse ea cu un zâmbet. Dispare la fel de uşor ca şi roua dimineţii.

Începu să se îmbrace pentru serviciul de la ambasadă. Atunci când zâmbea, ea făcea acest, lucru cu toată faţa: cu gura, cu obrajii, cu ochii – în special cu ochii... Mintea i se umplea de imagini – Helene întinzând pe pat hainele pentru încă o zi de birou, citind şi făcând în acelaşi timp însemnări pe rapoarte ale Departamentului de Stat. O fustă albastră de în. O bluză albă de mătase. Helene deschizând larg ferestrele dormitorului, invitând aerul dimineţii tropicale încărcat cu arome de scorţişoară, mango şi frangipan. Faţa care radia, nasul cârn şi ochii ei albaştri şi limpezi. În nopţile fierbinţi din Caligo, trupul lui Helene era lipit de trupul lui. Cât de bătătorită şi de aspră i se părea pielea lui plină de cicatrice alături de corpul ei catifelat.

— Ia-ţi o zi liberă, dragostea mea, îi spusese el şi ea îi răspunsese:

— Mai bine nu, dragul meu. Ori o să le lipsesc, ori n-o să-mi simtă lipsa deloc, nici o variantă nu e bună. Îl sărutase pe frunte înainte de plecare. Ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas cu el atunci. Dacă.

Acte publice şi vieţi private intersectate în felul cel mai sângeros.

Anura, o insulă în Oceanul Indian de mărimea Virginiei de Vest, avea o populaţie de douăzeci de milioane de locuitori şi fusese binecuvântată cu o rară frumuseţe naturală şi o bogată moştenire culturală. Janson fusese repartizat aici pentru optsprezece luni şi însărcinat cu conducerea unei misiuni de culegere de informaţii în vederea realizării unei evaluări independente a situaţiei politice instabile din insulă şi pentru a ajuta la identificarea forţelor exterioare care sprijineau tulburările. Fiindcă, în ultimii cincisprezece ani, acest paradis

fusese tulburat de una dintre cele mai sângeroase organizaţii teroriste din lume, Frontul de Eliberare Kagama. Mii de tineri, devotaţi până la fanatism unui bărbat pe care îl numeau Calif, purtau amulete din piele ce conţineau o capsulă de cianură simbolizând hotărârea lor de a-şi da viaţa pentru cauză. Califul manifestă o predilecţie deosebită faţă de atentatele sinucigaşe cu bombă. Cu ocazia unui miting politic organizat cu câţiva ani în urmă în sprijinul primului-ministru din Anura, un terorist sinucigaş, o tânără care ascundea sub sâni o cantitate enormă de explozibil amestecată cu bile de rulment, marcase o cotitură în istoria insulei. Primul-ministru pierise în atentat împreună cu peste o sută de persoane care se aflau în preajma lui. Apoi urmaseră atentatele cu camioane capcană în centrul oraşului Caligo. Într-unul dintre aceste atentate fusese distrus Centrul

Internaţional de Comerţ din Anura. În cel de-al doilea, în care explozibilul fusese ascuns într-un camion cu însemnele unei firme de curierat expres, fusese ucisă o duzină de funcţionari ai ambasadei americane din Anura.

Printre cei ucişi se numărase şi Helene. Încă o victimă a violenţei inutile. Sau poate că erau două: ea şi copilul pe care ar fi trebuit să-l aibă împreună?

Aproape paralizat de durere, Janson solicitase să i se aprobe accesul la interceptările Agenţiei de Securitate Naţională, inclusiv la înregistrările convorbirilor telefonice via satelit între conducătorii gherilei. În transcrierea convorbirilor, tradusă imediat în engleză, nu se regăseau intonaţiile vocale şi contextul; dialogul fusese transformat în caractere negre înşirate pe hârtia albă. Însă tonul exultant al convorbirilor nu putea fi ascuns. Atentatul de la ambasadă fusese unul dintre momentele cu care Califul se mândrea cel mai mult.

Helene, tu erai soarele meu.

Marta puse mâna pe încheietura lui Janson.

— Îmi pare rău, domnule Janson. Înţeleg durerea pe care această afacere o trezeşte în sufletul dumneavoastră.

— Fireşte că înţelegeţi, zise Janson pe un ton ridicat. Bănuiesc că din cauza asta m-aţi ales pe mine.

Marta îi înfruntă privirea.

— Peter Novak va muri. Conferinţa din provincia Kenna nu a fost nimic altceva decât o cursă.

— A fost o nebunie să se ducă acolo, izbucni Janson.

— Credeţi? Bineînţeles că, în afară de el, restul lumii renunţase, spre satisfacţia celor care promovează pe ascuns violenţa. Însă nimic nu-l supără pe Peter mai mult decât defetismul.

Janson continuă, la fel de mânios:

— FEK a instigat populaţia la distrugerea Republicii Anura. Au declarat că ei cred în caracterul nobil al violenţei revoluţionare. Cum se poate negocia cu astfel de fanatici?

— Detaliile sunt nesemnificative. Întotdeauna sunt aşa. Pe scurt, planul prevedea orientarea Anurei către un guvern federal care să acorde mai multă autonomie provinciilor. Se urmărea înlăturarea nemulţumiţilor celor din Kagama printr-un fel de autoguvernare, asigurându-se în acelaşi timp protecţia reală a drepturilor civile ale întregii populaţii din Anura. Era un plan în interesul ambelor părţi. Un plan raţional. Şi câteodată raţiunea învinge: Peter a demonstrat asta de nenumărate ori.

— Nu ştiu zău, oameni buni, ce vă caracterizează mai bine – eroismul sau aroganţa.

— Sunt cele două aşa de uşor de deosebit? Janson rămase tăcut câteva clipe.

— Daţi-le ticăloşilor ceea ce vor, zise el într-un târziu cu o voce stinsă.

— Nu cer nimic, spuse Lang încet, l-am invitat să propună un preţ în schimbul căruia Peter să fie eliberat. Au refuzat să se gândească măcar la varianta asta. Nu e nevoie să vă spun cât de rar se întâmplă aşa ceva. Aceştia sunt fanatici. Răspunsul pe care continuăm să-l primim este mereu acelaşi: Peter Novak a fost condamnat la moarte pentru crime împotriva popoarelor subjugate şi execuţia este „irevocabilă”. Aţi auzit de sărbătoarea numită Id ul-Kebir?

— Comemorează sacrificiul lui Abraham. Lang încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Berbecul prins în spini. Califul spune că anul acesta va fi celebrat prin sacrificiul lui Peter Novak. Va fi decapitat de Id ul-Kebir. Adică *vinerea asta*.

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce*?

— Pentru că este un agent sinistru al neocolonialismului – asta spune FEK. Pentru că în felul acesta FEK va apărea pe harta lumii, va obţine mai multă publicitate decât în cincisprezece ani de atentate. Pentru că bărbatul pe care ei îl numesc Calif a fost învăţat să facă la oliţă prea devreme – cine naiba ştie de ce? Întrebarea implică un nivel de raţionalitate pe care aceşti terorişti nu l-au atins niciodată.

— Sfinte Dumnezeule, zise Janson. Dar dacă aşa încearcă să devină celebru, indiferent care e logică după care se conduce, de ce nu a dat încă nimic publicităţii? Cum de nu a răsuflat nimic în presă?

— Este foarte şiret. Amânând să facă publică crima până după consumarea ei, evită o intervenţie ca urmare a presiunii, a panicii publice internaţionale. În acelaşi timp, el ştie că noi nu vom dezvălui nimic de teamă că am exclude posibilitatea unei soluţii negociabile, oricât de puţin probabilă ar fi aceasta.

— De ce ar avea nevoie guvernele ţărilor puternice de presiune ca să intervină? De fapt, eu tot nu înţeleg de ce vorbiţi cu mine. Aţi spus-o şi dumneavoastră, Peter aparţine tuturor oamenilor. Având în vedere că America este singura superputere care a rămas – de ce nu cereţi ajutor la Washington?

— Este primul lucru pe care l-am făcut. Ei ne-au furnizat informaţii. Şi şi-au exprimat profundul regret atunci când ne-au explicat că nu ne pot acorda nici un ajutor oficial.

— Asta-i o prostie. Moartea lui Novak ar putea destabiliza multe regiuni şi lucrul la care Washingtonul ţine cel mai mult este stabilitatea.

— Washingtonul ţine la fel de mult la viaţa cetăţenilor americani. Departamentul de Stat este de părere că orice intervenţie sub drapel american ar pune în pericol viaţa celor câteva zeci de cetăţeni americani care se află acum în teritoriile ocupate de rebeli.

Janson nu mai zise nimic. Ştia cum se ajungea la astfel de raţionamente; luase de prea multe ori parte la acest tip de analize.

— După cum au explicat ei, există şi alte... *complicaţii*. Marta pronunţase cuvântul cu un evident dezgust. De exemplu, aliaţii saudiţi ai Americii sunt susţinătorii din umbră

ai FEK. Nu aprobă metodele pe care le folosesc ei, însă şi-ar pierde prestigiul de care se bucură în lumea islamică dacă nu ar sprijini musulmanii asupriţi din lacul acesta musulman numit Oceanul Indian. Şi apoi mai este şi afacerea cu Donna Hedderman.

Janson dădu din cap.

— Absolventă în antropologie a Universităţii Columbia. Făcea cercetări în partea de nord-est a Anurei. Ceea ce era în acelaşi timp o prostie şi un act de curaj. A fost capturată de rebelii Kagama, care au acuzat-o că este agent CIA. O mare prostie, însă foarte periculos pentru ea.

— E prizonieră lor de două luni, fără nici o posibilitate de comunicare cu restul lumii. Şi Statele Unite n-au mişcat un deget. Nu au vrut să „complice o situaţie şi aşa destul de complicată”.

— Înţeleg situaţia. Dacă Statele Unite refuză să intervină în favoarea unui cetăţean american...

— Cum va fi privit faptul că trimite o echipă de salvare pentru miliardarul maghiar? Da. Nu au spus-o aşa de direct, însă este exact ceea ce ne-au lăsat să înţelegem. Expresia „de nesusţinut din punct de vedere politic” s-a dovedit foarte potrivită în acest caz.

— Şi atunci dumneavoastră aţi adus toate contraargumentele evidente.

— Acelea şi altele nu chiar aşa de evidente. Am încercat să tragem toate sforile. Cu riscul ca ceea ce vă spun să sune ca o dovadă de aroganţă, vă mărturisesc că de obicei obţinem tot ceea ce dorim. Nu şi de data asta. Şi atunci a apărut cealaltă variantă.

— Lăsaţi-mă să ghicesc. Aţi avut ceea ce se cheamă „întrunire de taină”, spuse Janson. Şi v-aţi oprit la numele meu.

— De mai multe ori. Mai multe persoane sus-puse din Departamentul de Stat şi din CIA v-au recomandat insistent. Dumneavoastră nu mai lucraţi pentru guvern. Sunteţi un agent independent, cu legături internaţionale pe linia dumneavoastră de activitate sau pe ceea ce fusese linia dumneavoastră de activitate. Potrivit foştilor dumneavoastră colegi de la Operaţiuni Consulare, Paul Janson „este cel mai

bun specialist în domeniul lui de activitate”. Cred că am reprodus exact cuvintele lor.

— Timpul prezent folosit aici nu e corect. V-au spus că am ieşit la pensie. Mă întreb dacă v-au spus şi de ce.

— Important este că acum sunteţi agent independent. Că aţi rupt legăturile cu Operaţiunile Consulare în urmă cu cinci ani.

Janson lăsă capul în jos.

— Cu aceeaşi senzaţie neplăcută pe care o ai atunci când îţi iei rămas-bun de la cineva întâlnit pe stradă, ca să descoperi apoi că mergeţi amândoi în aceeaşi direcţie.

Despărţirea de Operaţiunile Consulare implicase mai mult de o duzină de interviuri cu privire la intenţiile sale, unele decorative, altele incomode şi unele pe drept cuvânt furtunoase. Omul pe care şi-l amintea cel mai bine era subsecretarul Derek Collins. Pe hârtie, el era directorul

Biroului de Informaţii şi Cercetare din Departamentul de Stat; în realitate, individul conducea secţia secretă a departamentului, Operaţiuni Consulare. Chiar şi acum îl putea vedea pe Collins scoţându-şi ochelarii cu ramă neagră cu un gest obosit şi masându-şi nasul.

— Cred că mi-e milă de tine, Janson, spusese atunci Collins. Niciodată nu am bănuit că voi spune acest lucru. Tu erai „maşina”, Janson. Erai individul cu o bucată de granit în locul unde ar fi trebuit să-ţi fie inima. Acum vii şi spui că treaba la care eşti cel mai bun îţi repugnă. Ce naiba să mai înţeleg? Eşti ca un maestru cofetar care anunţă că dulciurile îi provoacă greaţă. Ca un pianist care descoperă că nu mai poate suporta sunetul muzicii. Janson, violenţa este ceva la care tu te pricepi foarte, foarte bine. Acum vii şi-mi spui că ţi-a pierit pofta pentru aşa ceva.

— Nu mă aşteptam să mă înţelegi, Collins, replicase el. Hai să presupunem că am suferit un transplant de inimă.

— Tu nu ai inimă, Janson. Privirea subsecretarului era rece ca gheaţa. Din cauza asta faci tu ceea ce faci. La dracu, de asta eşti cine eşti.

— Poate. E posibil însă ca eu să nu fiu cel care crezi tu că sunt. Collins râsese scurt, un fel de lătrat.

— Eu nu pot să mă cațăr pe o frânghie, Janson. Nu știu să pilotez un avion, iar atunci când privesc printr-o lunetă cu infraroșu mi se face rău. Însă eu cunosc oamenii, Janson. Cu asta mă ocup eu. Îmi spui mie că îți fac rău crimele. O să-ți spun acum ceea ce ai să descoperi și singur într-o bună zi: acesta este singurul mod prin care ai să simți întotdeauna că trăiești.

Janson scuturase din cap. Afirmația îl făcuse să se înfioare și îi adusese aminte de ce trebuia să plece, de ce ar fi trebuit să facă acest lucru cu mult timp în urmă.

— Ce fel de om... începuse el, apoi se oprise, sufocat de indignare. Trăsese adânc aer în piept. Ce fel de om e acela care trebuie să ucidă ca să simtă că trăiește?

Privirea lui Collins îi pătrundea parcă prin piele.

— Cred că te-am întrebat exact același lucru, Janson.

Acum, în avionul particular al lui Novak, Janson continua să insiste asupra acestui punct.

— Cât de multe știți despre mine?

— Da, domnule Janson, așa cum bănuiți, foștii dumneavoastră șefi ne-au explicat că aveți niște afaceri neduse la bun sfârșit cu Kagama.

— Asta e expresia pe care au folosit-o?

Ea încuviință.

Fâșii de pânză, fragmente de oase, o mână retezată. Asta fusese tot ce rămăsese din iubita lui. Restul: fusese „colectivizat”, după cum se exprimase nemilos un medic legist american. O masă de moarte și distrugere, sânge și părți din corpurile victimelor care nu putuseră fi identificate. Și pentru ce?

Și pentru ce?

— Atunci așa să fie, zise Janson după o pauză. Aceștia nu sunt oameni în ale căror suflete s-ar afla vreo urmă de poezie.

— Și bănuiesc că sunteți convins că ei știu că numele dumneavoastră nu ne era total necunoscut.

— Din cauza celor întâmplate la Baaqlina.

— Haideți cu mine. Marta Lang se ridică în picioare. Vreau

să vă prezint membrii echipei mele. Patru bărbaţi şi femei care sunt aici ca să vă sprijine cu tot ce le stă în putere. Orice informaţie de care aveţi nevoie o găsiţi la ei, sau ştiu ei cum s-o găsească. Avem dosare pline cu interceptările convorbirilor şi toate informaţiile relevante pe care le-am putut aduna în scurtul interval de timp pe care l-am avut. Hărţi, grafice, machete ale clădirilor. Toate se află la dispoziţia noastră.

— Încă un lucru, spuse Janson. Cunosc motivele pentru care aţi apelat la mine şi nu pot să vă refuz. V-aţi gândit însă că exact din cauza acestor motive aş putea fi cea mai nepotrivită persoană pentru această misiune?

Marta Lang îl privi fix în ochi, însă nu răspunse.

Califul, înveşmântat într-o robă de un alb strălucitor, traversă Marea Sală, o încăpere de la etajul al doilea din aripa de est a Palatului de Piatră. Toate semnele băii de sânge, sau cea mai mare parte a acestora, fuseseră îndepărtate. Complicatele desene geometrice ale pardoselii nu mai păstrau decât nişte vagi urme, ca de rugină, în spaţiile dintre plăci, acolo unde sângele care nu fusese îndepărtat imediat se impregnase în interstiţii.

Luă loc în capul mesei lungi de nouă metri, acolo unde i se servise o ceaşcă din ceaiul care se cultivă în provincia Kenna. În stânga şi în dreapta lui stăteau în picioare membrii gărzii lui personale, bărbaţi viguroşi şi simpli, cu ochi vigilenţi, cu care era împreună de ani de zile. Delegaţii Kagama – cei şapte bărbaţi care participaseră la negocierile mijlocite de Peter Novak – fuseseră deja anunţaţi şi urmau să-şi facă apariţia dintr-o clipă într-alta. Toţi îşi îndepliniseră misiunea foarte bine. Vorbiseră despre o domolire a luptei, despre o recunoaştere a „noilor realităţi" şi reuşiseră să-i păcălească, atât pe mogulul străin care se amestecase în afacerile lor, cât şi pe reprezentanţii guvernului, cu vorbe precum „concesii” şi „compromis”.

Totul fusese executat conform planului de către cei mai de încredere şapte bătrâni din Kagama, care fuseseră desemnaţi de mişcare drept purtători de cuvânt ai Califului. Din această cauză li se cerea acum să dea dovadă unui ultim act de credinţă.

— Sahib, delegaţiile au sosit, anunţă un tânăr curier, care se apropie privind în podea.

— Atunci poate că ar fi bine să rămâi şi tu ca să fii martor şi să povesteşti şi celorlalţi ce s-a întâmplat în această frumoasă sală, răspunse Califul.

Era o comandă care trebuia onorată.

Uşile mari din lemn de mahon de la celălalt capăt al Marii Săli se dădură în lături şi cei şapte bărbaţi intrară. Erau cu toţii emoţionaţi, anticipând fericiţi cuvintele de mulţumire pe care avea să li le adreseze Califul.

— Mă înclin în faţa bărbaţilor care au negociat atât de iscusit cu reprezentanţii Republicii Anura, spuse Califul tare, cu voce clară. Se ridică. Respectabili ofiţeri ai Frontului de Eliberare Kagama.

Cei şapte bărbaţi îşi plecară capetele cu umilinţă.

— Nu ne-am făcut decât datoria, spuse cel mai în vârstă dintre ei, cel cu păr cărunt, însă cu ochi strălucitori. Anticiparea felului în care Califul avea să-şi exprime gratitudinea făcea să-i tremure zâmbetul pe buze.

— Înălţimea voastră este arhitectul destinelor noastre. Ceea ce am făcut noi nu este decât încununarea eforturilor...

— Tăcere! îl întrerupse Califul. Respectabili membri ai Frontului de Eliberare Kagama care au trădat încredea pe care le-am acordat-o. Se uită la membrii gărzii sale personale. Priviţi cum zâmbesc cu neruşinare aceşti trădători în faţa mea, în faţa noastră. Aceşti trădători gata să vândă destinul nostru pentru un blid de mâncare! Ei n-au fost niciodată autorizaţi să facă ceea ce au încercat să facă. Nu sunt nimic altceva decât lacheii opresiunii republicane, nişte dezertori ai cauzei noastre sfinte în ochii lui Allah. Fiecare răsuflare a lor pe acest pământ este o insultă adusă Profetului, *salla Allah u alihi wa sallam*.

Printr-o mişcare a degetului arătător, el indică membrilor gărzii sale să acţioneze aşa cum fuseseră instruiţi.

Protestele delegaţilor fură rapid înăbuşite de o salvă de gloanţe trase cu precizie. Zbaterea lor fu bruscă, spasmodică. Pe tunicile lor albe înfloriră pete roşii de sânge. În timp ce sunetul împuşcăturilor făcea să răsune sala, câţiva dintre delegaţi reuşiră să scoată ţipete ascuţite de spaimă înainte de a se prăbuşi ca o grămadă de lemne de foc.

Califul era dezamăgit; ţipaseră nişte fete speriate. Erau doar nişte bărbaţi respectabili: de ce nu putuseră să moară cu demnitate? Califul îl bătu pe umăr pe unul dintre servitori.

— Mustafa, te rog să ai grijă ca mizeria asta să fie curăţată imediat.

Văzuseră ce se întâmplase dacă sângele nu fusese curăţat imediat. Califul şi adjuncţii săi aveau acum în stăpânire palatul; trebuia să aibă grijă de el.

— Întocmai cum porunciţi, răspunse tânărul, făcând o plecăciune adâncă şi frecând nervos între degete pandantivul de piele pe care-l purta la gât. Neîntârziat.

Califul se întoarse apoi către cel mai în vârstă membru al gărzii, bărbatul în care avea totdeauna încredere.

— Cum o mai duce berbecul nostru?

— Sahib?

— Cum se împacă prizonierul cu noile condiţii?

— Nu prea bine.

— Ai grijă să rămână în viaţă! spuse Califul sever. Să fie păzit cu străşnicie şi să fie ţinut în viaţă. Puse pe masă ceaşca de ceai. Dacă moare înainte de vreme, nu o să mai putem să-i tăiem capul vineri. Aş fi *foarte* dezamăgit dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

— Vom avea grijă de el. Ceremonia se va desfăşura întocmai cum aţi plănuit. În toate detaliile.

Lucrurile mărunte îşi aveau importanţa lor, inclusiv moartea unor oameni neînsemnaţi cum fuseseră delegaţii, înţeleseseră ei oare serviciul pe care-l făcuseră murind? Apreciaseră ei dragostea care declanşase rafală de gloanţe? Califul le era profund recunoscător pentru sacrificiul lor. Iar acest sacrificiu nu mai putuse fi amânat deoarece fusese deja transmis un comunicat al FEK care denunţa negocierile ca nefiind nimic altceva decât un complot împotriva populaţiei Kagama, cei care participaseră la el fiind aşadar trădători. Fusese necesar ca delegaţii să moară pur şi simplu pentru a da credibilitate comunicatului. Era ceva ce nu le putuse explica înainte, însă sperase că unii dintre ei înţeleseseră adevărul în clipa de dinaintea morţii.

Totul făcea parte din acelaşi întreg. Execuţia lui Peter Novak, repudierea negociatorilor aveau menirea să întărească

hotărârea poporului Kagama de a obţine o victorie completă, necondiţionată. Şi de a-i opri pe oricare alţi intruşi – agenţi ai neocolonialismului ascunşi sub masca acţiunilor umanitare – care ar încerca să câştige simpatia „moderaţilor” sau a „pragmaticilor" şi ar submina zelul celor credincioşi. Asemenea jumătăţi de măsură, asemenea compromisuri care nu făceau altceva decât să tragă de timp erau o insultă la adresa Profetului însuşi! Şi o insultă la adresa miilor de membri ai populaţiei Kagama care îşi dăduseră viaţa în conflict.

Lumea avea să afle că Frontul de Eliberare Kagama trebuie să fie luat în serios, cererile sale onorate, cuvintele sale temute.

Vărsare de sânge. Sacrificarea uneia dintre legendele vii ale omenirii. Cum altfel să înveţe această lume surdă să asculte?

Ştia că mesajul va ajunge acolo unde trebuia în sânul populaţiei Kagama. În ceea ce privea mass-media internaţională, aici era o cu totul altă problemă. Pentru spectatorii occidentali plictisiţi, distracţia, spectacolul reprezenta valoarea supremă. Ei bine, lupta pentru eliberare naţională nu era dusă de astă dată pentru distracţia lor. Califul cunoştea modul de gândire al occidentalilor pentru că îşi petrecuse o parte din viaţă printre ei. Majoritatea celor pe care îi conducea erau bărbaţi fără educaţie care lăsaseră coarnele plugului ca să pună mâna pe arme; nu călătoriseră niciodată cu avionul şi nu ştiau despre lumea exterioară decât foarte puţinele lucruri pe care le puteau afla de la posturile de radio sever cenzurate care emiteau în limba kagama.

Califul le respecta puritatea, însă aria sa de cunoştinţe era mult mai mare decât a lor şi aşa şi trebuia să fie: pentru a distruge cetatea asupritorilor era nevoie să ştii să mânuieşti uneltele lor. După ce parcursese cursurile Universităţii din Hyderabad, petrecuse doi ani pentru a obţine o diplomă în inginerie la Universitatea stalului Maryland, la College Park; fusese aşadar, după cum îi plăcea să spună, chiar în inima imperiului întunericului. Timpul petrecut în Statele Unite îl făcuse pe Calif – Ahmad Tabari, cum se chema pe atunci – să înţeleagă cum priveau occidentalii restul lumii. Îi permisese să cunoască bărbaţi şi femei care trăiseră toată viaţa înconjuraţi

de putere şi de privilegii, care nu trebuia să se lupte decât pentru a obţine controlul telecomenzii de la televizor şi pe care singurul pericol care îi pândea era plictiseala. Pentru aceştia, locuri ca Anura, Sri Lanka, Liban, Kashmir sau Myanmar nu reprezentau decât nişte metafore, simple embleme ale inutilelor acte de barbarie la care se dedau cei ce nu aparţineau lumii occidentale. În fiecare din aceste cazuri, Occidentul profitase de marele dar al uitării: uitarea complicităţii sale, uitarea faptului că actele sale fuseseră de o barbarie fără egal.

Occidentalii! Ştia că pentru majoritatea supuşilor săi aceştia reprezentau doar ceva abstract, fantomatic şi demonic. Pentru Calif, occidentalii nu erau ceva abstract; el putea să-i vadă şi să-i simtă, pentru că trăise în mijlocul lor. El ştia foarte bine cum miroseau aceşti oameni. Îşi amintea, de exemplu, de plictisită soţie a unui profesor pe care o cunoscuse în zilele studenţiei. Cu ocazia unei întruniri pe care administraţia colegiului o organizase pentru studenţii străini, femeia reuşise să-l facă să povestească despre suferinţele pe care le îndurase şi, pe măsură ce vorbea, observase cum femeia făcuse ochii mari şi i se împurpuraseră obrajii. Avea aproape patruzeci de ani, era blondă şi plictisită. Existenţa ei confortabilă o strângea ca o cuşcă. Ceea ce începuse ca o simplă conversaţie lângă vasul cu punch fusese urmat, la insistenţele ei, de o cafea în ziua imediat următoare, apoi de mult mai mult. O excitaseră poveştile lui în legătură cu chinurile la care fusese supus, cum ar fi ţigările stinse pe pieptul său; fără îndoială că fusese de asemenea excitată pur şi simplu de ceea ce ea recepţionase ca fiind exotismul lui. Atunci când el povestise cum îi fuseseră ataşaţi odată electrozi de organele genitale, ea îl privise îngrozită şi fascinată totodată. Avuseseră aceste chinuri efecte permanente? Îl întrebase ea serioasă. El izbucnise în râs văzând interesul prost camuflat pe care îl manifesta femeia şi îi spusese că o lasă să decidă singură în această privinţă. Soţul ei, cu respiraţia aceea mirosind a fecale şi mersul caraghios, ca de porumbel, nu avea să se întoarcă prea curând acasă.

În după-amiaza aceea, Ahmed executase o *salat*,

rugăciunea rituală, cu degetele pline încă de sucurile femeii. O faţă de pernă îi servise drept covor de rugăciune.

Săptămânile ce urmaseră reprezentaseră un curs intensiv de morală occidentală ce se dovedise la fel de folositor ca toate celelalte lucruri pe care le învăţase în Maryland. Avusese mai multe amante, sau mai bine zis ele îl avuseseră pe el, deşi niciuna nu aflase de celelalte. Toate vorbeau cu dispreţ despre vieţile lor îmbelşugate, însă niciuna nu ar fi îndrăznit vreodată să părăsească colivia aurită în care trăia. Cu un ochi la ecranul cu sclipiri albastre al televizorului, aceste târfe albe consumau evenimentele zilei în timp ce îşi scuturau mâinile pentru ca oja de unghii să se usuce mai repede. Nu exista în lume nici un eveniment care să nu poată fi transformat de televiziunea americană într-o ştire de cincisprezece secunde: felii de mizerie umană înghesuite printre reţete de slăbit şi reportaje despre animale de casă aflate în pericol sau anunţuri în legătură cu jucării scumpe care ar fi putut fi periculoase pentru plozi. Cât de bogat era Vestul în obiecte materiale şi cât de sărac spiritual! Era oare America un far pentru celelalte naţiuni? Dacă da, era un far care conducea corăbiile drept spre stânci!

Atunci când absolventul de douăzeci şi patru de ani se întorsese acasă, purta cu el o dorinţă şi mai mare de a acţiona cât mai rapid. Prelungirea stării de injustiţie însemna doar amplificarea nedreptăţii. Şi – nu contenea să o afirme – singura soluţie la violenţă era şi mai multă violenţă.

Janson petrecu ora următoare parcurgând dosarele şi ascultând prezentările celor patru asociaţi ai Martei Lang. Cea mai mare parte a materialelor îi erau foarte familiare; unele analize reflectau chiar datele conţinute în rapoartele pe care le întocmise chiar el în Caligo cu mai bine de cinci ani în urmă. Cu două nopţi înainte, rebelii cuceriseră bazele armatei, trecuseră de punctele de control şi preluaseră controlul asupra provinciei Cenna. Era evident că totul fusese plănuit cu grijă dinainte, fapt dovedit şi de insistenţa cu care se dorise desfăşurarea conferinţei în provincie. În cuprinsul ultimelor comunicate adresate populaţiei, FEK repudiase oficial delegaţia Kagama ce participase la întrunire şi îi numise pe aceştia trădători care acţionaseră fără autorizaţie. Era,

bineînţeles, o minciună, una din multe altele.

Informaţiile noi erau destul de puţine. Ahmad Tabari, bărbatul pe care ei îl numeau Calif, câştigase sprijinul maselor în ultimii ani. Unele dintre programele sale de alimentaţie, se dovedise, îi câştigaseră simpatizanţi chiar şi în rândul ţăranilor de origine hindusă. Aceştia îl porecliseră Exterminatorul – nu atât datorită predilecţiei sale pentru uciderea civililor, cât mai ales campaniei de eradicare a pestei pe care o lansase. În zonele controlate de FEK fuseseră luate măsuri foarte agresive împotriva şobolanilor bandicoot, o specie indigenă care distrugea culturile de cereale şi păsările de curte. De fapt, campania lui Tabari era motivată de o superstiţie străveche. În clanul Tabari – familia numeroasă din care făcea parte tatăl său – şobolanul bandicoot simboliza moartea. Indiferent câte versete din Coran învăţase Ahmad Tabari, superstiţia, aceasta pagină era adânc imprimată în psihicul lui.

Janson îşi concentra însă atenţia mai ales asupra datelor din sfera fizicului şi mai puţin asupra celor care ţineau de psihic. În următoarele două ore, Janson cercetă cu atenţie hărţi topografice detaliate, fotografii luate din satelit ale diferitelor faze de desfăşurare a incursiunilor rebelilor precum şi planurile vechi ale clădirii ce fusese cândva reşedinţa colonială a unui guvernator general şi, înainte de asta, o fortăreaţă – construcţia de pe Dealul lui Adam, numită de olandezi *Steenpaleis*, Palatul de Piatră.

Privi îndelung curbele de nivel ale hărţilor Dealului lui Adam şi planurile Palatului de Piatră şi le compară cu fotografiile aeriene. O concluzie se desprindea lesne. Dacă guvernul american evitase să trimită acolo trupele SEAL, consideraţiile politice reprezentase numai o parte a motivaţiei. Cealaltă parte era dată de faptul că orice operaţiune de retragere ar fi avut şanse extrem de mici de reuşită.

Asociaţii lui Lang ştiau şi ei. Janson putea citi acest lucru pe feţele lor: îi cereau să conducă o operaţiune care era evident sortită eşecului. Probabil că nimeni nu avea însă curajul să-i spună acest lucru şi Martei Lang. Sau i se spusese şi ea refuzase să accepte realitatea. Era clar că această femeie îl privea pe Peter Novak ca pe cineva pentru care merită să-ţi dai viaţa; iar cei ca ea erau dispuşi oricând să sacrifice şi

vieţile altora. Putea afirma el că femeia greşea? Vieţile americanilor fuseseră de nenumărate ori irosite pentru obţinerea unor câştiguri derizorii – cum ar fi instalarea pentru a zecea oară a unui pod peste râul Dak Nghe, pod care avea să fie distrus, tot pentru a zecea oară, înainte de ivirea zorilor. Peter Novak *fusese* un om mare. Mulţi îi datorau viaţa. Şi, deşi încerca să-şi scoată din minte acest lucru, Janson era conştient că era unul dintre ei.

Dacă nimeni nu era dispus să-şi rişte viaţa pentru a salva un asemenea apostol, ce se putea spune despre idealurile de pace şi democraţie cărora Novak le dedicase întreaga sa existenţă? Extremiştii îşi băteau joc de occidentali şi de lipsa lor de credinţă; nu cumva însă şi extremismul în lupta pentru moderaţie era o contradicţie morală? Nu recunoaşterea acestui fapt fusese motivul pentru care Janson însuşi îşi dăduse demisia?

Brusc, Janson îşi îndreptă spinarea. Exista o cale – o posibilitate.

— Vom avea nevoie de un avion, de ambarcaţiuni şi, mai presus de orice, de oamenii potriviţi, îi spuse el lui Lang. Vocea lui trecuse pe nesimţite de la tonul cu care culegea informaţii la acela cu care dădea ordine. Se ridică şi începu să umble tăcut prin cabină. În această operaţiune, omul avea să fie factorul determinant, nu tehnica.

Marta Lang se uită întrebătoare la ceilalţi; pentru moment dispăruse parcă de pe faţa ei sentimentul acela de resemnare tristă.

— Vreau să spun de o echipă de specialişti, continuă el. Cei mai buni în domeniul lor. Nu este timp pentru exerciţii de pregătire – va trebui să adunăm oameni care au mai lucrat împreună, oameni cu care *eu am lucrat* şi în care am încredere. Prin faţa ochilor îi trecu o succesiune de feţe, ca fotografiile din fişele personale şi lista se subţia mental în conformitate cu criteriile esenţiale până când rămaseră numai patru. Cu fiecare dintre aceştia lucrase pe parcursul carierei sale. În fiecare dintre ei avea deplină încredere; fiecare dintre cei aleşi îi datora lui Janson viaţa şi cu toţii erau gata să-şi respecte o datorie de onoare. Şi nici unul dintre ei, surprinzător, nu era american. Cei din Departamentul de Stat

puteau răsufla uşuraţi. Janson îi dădu lista lui Lang. Patru bărbaţi din patru ţări diferite.

Deodată, Janson lovi masa cu palma.

— Hristoase! Aproape că strigă el. La ce naiba mă gândeam? Trebuie să ştergi ultimul nume, Sean Hennessy.

— A murit?

— Nu a murit. E în spatele gratiilor. Într-una din închisorile Maiestăţii sale. HMP Wormwood Scrubs. A fost implicat într-o afacere cu arme acum câteva luni. A fost suspectat că făcând parte din IRA.

— Şi face parte din IRA?

— Surprinzător, nu. Nu a mai avut nimic de-a face cu organizaţia de când avea şaisprezece ani, însă poliţia militară păstra în evidenţe numele lui. De fapt, el lucra pentru Sandline Ltd, o firmă din Republica Democrată Congo.

— Este cea mai potrivită persoană pentru ceea ce vrei să facă?

— Aş minţi dacă ţi-aş spune altceva.

Lang apăsă o serie de taste pe ceea ce părea a fi o consolă telefonică plată, apoi duse receptorul la ureche.

— La telefon Marta Lang, spuse ea rostind foarte clar fiecare cuvânt. Marta Lang. Vă rog să verificaţi.

Trecură apoi şaizeci de secunde foarte lungi. Într-un târziu, femeia vorbi din nou în microfon:

— Cu Sir Richard, vă rog.

Numărul pe care-l formase nu era, fără îndoială, dintre acelea de uz general; nu fusese necesar să specifice celui care răspunsese că era o urgenţă, pentru că acest lucru era de la sine înţeles din moment ce folosise linia respectivă. Verificările implicaseră fără îndoială analiza amprentei vocale şi a codului ANSI, specific fiecărei linii telefonice nord-americane, inclusiv celor ce foloseau legături prin satelit.

— Sir Richard, zise ea cu o voce în care se citea o oarecare căldură. Am numele unui prizonier dintr-una din închisorile Maiestăţii sale pe nume Sean, S-E-A-N, Hennessy, dublu *n*, dublu *s*. Probabil arestat de SIB[2] în urmă cu trei luni. Acuzat, fără a fi condamnat, aşteaptă procesul.

[2] *Special Investigations Branch*

Ochii ei îi căutară pe ai lui Janson pentru a primi o confirmare şi acesta încuviinţă dând din cap.

— Va trebui să-l eliberăm imediat şi să-l urcăm într-un avion ce se îndreaptă spre... Femeia făcu o pauză, reconsiderând cele spuse. Pe aeroportul Gatwick aşteaptă un avion cu reacţie al Frontului. Vreau ca omul să fie urcat la bord în cel mai scurt timp. Sunaţi-mă înapoi peste patruzeci şi cinci de minute ca să-mi comunicaţi ora la care estimaţi că va sosi.

Janson dădu din cap peste măsură de uimit. „Sir Richard" trebuia să fie Richard Whitehead, director la Special Investigations Branch din Marea Britanie. Ceea ce îl impresionase însă cel mai mult era vocea rece cu care ea îi dăduse instrucţiuni acestui personaj. Whitehead trebuia s-o sune înapoi nu ca să-i comunice dacă cererea ei putea să fie satisfăcută sau nu, ei pentru a-i spune *când* avea să fie adusă la îndeplinire. În funcţia ei de locţiitor al lui Novak, femeia era fără îndoială foarte bine cunoscută elitelor politice din diverse ţări ale lumii. Janson fusese până acum preocupat de avantajele de care se bucurau adversarii săi din insula Anura, însă acum înţelese că nici oamenii lui Novak nu erau lipsiţi de resurse.

Janson admiră şi respectul instinctiv al lui Lang pentru securitatea operaţiunii. Nu fusese dezvăluită nici o destinaţie finală; avionul cu reacţie al Fundaţiei Libertatea va comunica doar un plan de zbor aproximativ. Numai după ce aparatul avea să ajungă în spaţiul aerian internaţional i se va comunica pilotului punctul de întâlnire stabilit de Janson, în arhipelagul Nicobar.

Janson începu apoi să treacă în revistă o listă de echipamente militare împreună cu unul dintre asociaţii lui Lang, un bărbat pe nume Gerald Hochschild, care îndeplinea funcţia de ofiţer cu logistica. La fiecare cerere a lui Janson, Hochschild nu răspundea cu da sau nu, ci cu intervale de timp: douăsprezece ore, patru ore, douăzeci de ore. Intervalul de timp necesar pentru a localiza şi expedia echipamentul respectiv către locul de întâlnire.

Era parcă prea uşor, se gândea Janson. Apoi înţelese de ce. În timp ce organizaţiile de apărare a drepturilor omului organizau conferinţe în care discutau problema comerţului cu

armament uşor în Sierra Leone sau traficul care se desfăşura la bordul elicopterelor militare în Kazahstan, fundaţia lui Novak folosea o metodă mult mai directă pentru a scoate armele de pe piaţă: pur şi simplu achiziţiona ea însăşi aceste echipamente. Aşa cum confirmă şi Hochschild, Fundaţia Libertatea cumpăra toate modelele care nu mai erau în producţia curentă, le depozita şi în final le refolosea ca fier vechi sau, în cazul mijloacelor militare de transport, le găsea o întrebuinţare civilă.

Treizeci de minute mai târziu, o lumină verde începu să clipească pe consola telefonică. Marta Lang ridică receptorul.

— Deci e pe drum? În ce stare se află? Urmă o pauză, apoi spuse: în cazul acesta ne putem aştepta ca avionul să poată decola în mai puţin de şaizeci de minute. Vocea ei se îmblânzi. Ai fost un drăguţ. Nici nu ştii cât apreciez ce ai făcut pentru noi. Te rog să-i transmiţi lui Gillian toată dragostea mea. V-am dus lipsa cu toţii anul acesta la Davos. Poţi să fii sigur că Peter i-a atras serios atenţia primului-ministru în legătură cu treaba asta! Da. Da. O să stăm de vorbă pe îndelete – în curând.

O femeie cu multe talente, gândi Janson admirativ.

— Sunt destule şanse ca acest domn Hennessy să ajungă înaintea dumneavoastră la locul de întâlnire, îi spuse Marta de îndată ce puse receptorul în furcă.

— Jos pălăria, zise Janson simplu.

Prin hublouri, soarele se vedea ca un glob de aur culcat pe nori de puf alb. Deşi zburau către soare-apune, timpul continua să se scurgă nemilos. Atunci când Lang aruncă o privire pe ceasul de la mână, Janson înţelese că pe femeie o interesa ceva mai mult decât ora. Ea voia să afle câte ore i-au mai rămas lui Peter Novak. Privirile lor se întâlniră şi Marta făcu o pauză înainte de a începe să vorbească.

— Indiferent ce se va întâmpla, spuse ea, vreau să vă mulţumesc pentru ceea ce ne-aţi oferit.

— Nu v-am oferit nimic, protestă Janson.

— Ne-aţi oferit ceva de o valoare deosebită. Ne-aţi oferit speranţă.

Janson ar fi vrut să spună ceva despre diferenţa dintre plan şi realitate, despre şansele foarte mici de reuşită, despre nenumăratele scenarii pesimiste, însă se opri. Trebuia

respectat un soi de pragmatism. În acel punct al misiunii, speranţele false erau mai bune decât lipsa lor totală.

3

Amintirile se refereau la evenimente ce se petrecuseră în urmă cu treizeci de ani, însă erau la fel de proaspete ca şi cum totul ar fi avut loc ieri. Reveneau noaptea – de fiecare dată în noaptea de dinaintea unei operaţiuni, alimentate de sentimente de nelinişte reprimate – şi deşi filmul începea şi se sfârşea în diferite puncte, totul părea să facă parte din aceeaşi rolă interminabilă.

În junglă se afla o bază militară. În interiorul bazei, un birou. În acel birou se găsea o masă. Pe masă se afla o bucată de hârtie.

Era vorba, de fapt, despre lista loviturilor de Hărţuire & Interdicţie din ziua respectivă.

Posibil atac VC[3] (Vietcong) cu rachete, dimineaţa aceasta între 0200 şi 0300, coordonatele bazei de lansare AT384341.

O întâlnire a cadrelor politice VC, la 2200 în seara aceasta, satul Loc Ninh, BT415341.

Încercare de infiltrare VC, între 2300 şi 0100, mai jos de râul Go Noi, AT404052.

Teancul de fâşii de hârtie de pe biroul locotenent-comandorului Alan Demarest era format din rapoarte asemănătoare, furnizate de către informatori oficialilor din Armata Republicii Vietnam sau ARVN, care le transmiteau mai departe la Military Assistance Command-Vietnam, MACV. Atât informatorii, cât şi rapoartele primeau o literă şi o cifră care simbolizau gradul lor de credibilitate. Aproape toate rapoartele erau clasificate F/6: credibilitatea agentului nedeterminată, credibilitatea raportului nedeterminată.

Nedeterminată era un eufemism. Rapoartele erau primite de la agenţi dubli, de la simpatizanţi VC, de la informatori

[3] Abreviere de la Vietcong, denumire data comuniştilor vietnamezi in timpul Războiul din Vietnam

plătiţi sau uneori de la simpli ţărani care aveau anumite datorii de plătit şi care descoperiseră o metodă simplă prin care digul de pe câmpul de orez al rivalului să fie distrus de către altcineva.

— Acestea ar trebui să constituie bază pentru loviturile noastre de Hărţuire & Interdicţie, le spunea Demarest lui Janson şi lui Maguire. Nu sunt însă nimic altceva decât un mare raliat. Cine ştie ce ochelarist din Hanoi le-a scris ca să ne dea de lucru şi le-a expediat la MACV. Acestea, domnilor, nu sunt altceva decât o risipă de lovituri de artilerie. De unde ştiu acest lucru?

Ofiţerul luă în mână o fâşie de hârtie şi o flutură în aer ca pe un steguleţ.

— Nu e nici urmă de sânge pe hârtia asta.

O coralã din secolul al doisprezecelea se auzea în difuzoarele unui sistem cu opt piste, unul dintre puţinele lucruri care reuşea să-i susţină cât de cât entuziasmul lui Demarest.

— O să-mi aduceţi un afurisit de curier VC, continuă ofiţerul, încruntându-se. Ba nu, o să-mi aduceţi o duzină. Dacă au hârtie la ei, aduceţi hârtia aici – însemnată cu sânge VC. Demonstraţi-mi că informaţiile militare sunt o forţă de elită.

În seara aceea, şase dintre ei se rostogoliră peste marginile ambarcaţiunii din fibră de sticlă ŞTAB, şalupa de asalt a celor din SEAL, în apă puţin adâncă şi caldă a râului Ham Luong.

Vâsliseră două sute de metri în susul râului şi debarcaseră pe ţărmul unei insule în formă de pară. „Ori veniţi înapoi cu prizonieri, ori nu mai veniţi deloc”, le spusese ofiţerul. Cu puţin noroc, vor reuşi: aveau informaţii că insula aceea, Noc Lo, se afla sub controlul celor din Viet Cong. Nu prea avuseseră însă parte de prea mult noroc în ultima vreme.

Cei şase bărbaţi purtau salopete negre, la fel ca şi inamicii lor. Fără tăbliţe de identificare, fără însemnele gradului său ale unităţii din care făceau parte, fără nici un indiciu că erau o echipă SEAL, că erau unii dintre Diavolii lui Demarest. Două ore le trebuiseră ca să-şi croiască drum prin vegetaţia densă a insulei, atenţi la orice semn care ar fi indicat prezenţa inamicului – sunete, urme pe sol sau chiar mirosul sosului *nuoc cham* pe care inamicul îl turna peste mâncare.

Fuseseră împărţiţi în perechi, doi dintre ei în faţă, la zece metri distanţă; doi formând ariergarda, gata să acopere retragerea cu cele optsprezece kilograme ale mitralierei M60.

Janson era în faţă şi făcea pereche cu Hardaway, un bărbat înalt şi solid, cu o piele de un cafeniu închis şi ochi depărtaţi. Obişnuia să se radă mereu în cap cu maşina. Hardaway mai avea şaizeci de zile până la eliberare şi ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă. În urmă cu o lună de zile rupsese poza de la mijlocul unei reviste deocheate şi desenase peste ea un caroiaj cu pătrate numerotate. În fiecare zi umplea unul dintre pătrate. Până în ziua plecării, toate pătratele aveau să fie umplute şi, o dată ajuns acasă, va schimba faţa din poză pe una adevărată. Cel puţin ăsta era planul lui Hardaway.

Înaintaseră aproape trei sute de metri în interiorul insulei când Hardaway ridică de jos un obiect făcut din cauciuc şi pânza şi i-l arătă lui Janson cu o privire întrebătoare. Era un papuc pentru noroi. Micuţii luptători VC îi foloseau pentru a se deplasa prin terenul mlăştinos fără să lase urme. Fusese pierdut de curând?

Janson le ceru prin semne treizeci de secunde de tăcere. Membrii echipei încremeniră pe loc, atenţi la orice zgomot care ar fi putut părea neobişnuit. Noc Lo se găsea în mijlocul unei zone unde focul era permis fără restricţii, la orice oră şi se auzeau permanent sunetul înfundat al bateriilor aflate la mare distanţă şi zgomotul exploziilor proiectilelor de aruncător. Cineva înălţat deasupra vegetaţiei ar fi putut vedea la orizont norii albi de fum ai exploziilor. Dar după treizeci de secunde părea evident că nu există nici o activitate în imediata lor vecinătate.

— Ştii la ce mă face să mă gândesc câteodată focul aruncătoarelor? Îl întrebase Hardaway. La bătăile din palme ale celor din corul bisericii. Ca şi cum ar fi ceva religios.

— Suprema alinare, ar spune Maguire, zise Janson cu voce scăzută. Nutrise dintotdeauna cele mai bune sentimente faţă de Hardaway, însă în seara aceea prietenul său i se părea neobişnuit de distrat.

— Ştii, nu degeaba i se spune Biserica Sfântă. Când ai să vii în Jacksonville, o să te duc şi pe tine într-o duminică. Hardaway începuse să dea din cap şi să bată din palme după

un ritm auzit numai de el. "Binecuvântează-ne, Doamne, binecuvântează-ne, Doamne"

— Hardaway, îl atenţiona Janson, punându-i o mână pe centură.

Răpăitul unui carabine îi anunţă că inamicul aflase de prezenţa lor acolo. Trebuiau să se arunce imediat la pământ ca să se ferească.

Pentru Hardaway era însă prea târziu. Un mic gheizer de sânge erupea din gâtul lui. Mai înainta clătinându-se câţiva metri, ca un alergător care a trecut de linia de sosire. Apoi se prăbuşi la pământ.

În timp ce mitraliera lui Maguire începu să scuipe gloanţe pe deasupra capetelor lor, Janson se ghemui deasupra lui Hardaway. Acesta fusese lovit în partea de jos a gâtului, lângă umărul drept; Janson îi luă capul în braţe şi încercă disperat să oprească hemoragia apăsând cu ambele mâini pe rana care pulsa.

— Binecuvântează-ne, Doamne, zise Hardaway cu voce stinsă.

Presiunea pe care o aplica Janson nu dădea rezultate. Simţea cum cămaşa i se umezeşte cu un lichid cald şi curând înţelese ce se întâmpla. Mai exista încă o rană, pe unde ieşise glonţul, în partea din spate a gâtului lui Hardaway, dispusă periculos de aproape de coloană vertebrală şi de acolo ţâşnea sânge arterial deschis la culoare.

Hardaway reuşi cu o mişcare neobişnuit de puternică să desfacă mâinile lui Janson de pe gâtul său.

— Lasă-mă, Janson! încercă să ţipe, însă nu obţinu decât un scrâşnet slab. Lasă-mă! Se târî câţiva paşi, apoi încercă să se ridice în picioare sprijinindu-se în braţe, rotind în acelaşi timp capul ca să descopere locul de la marginea pădurii unde se ascundeau cei care îi atacaseră.

În aceeaşi clipă, o nouă salvă îi seceră mijlocul, trântindu-l la pământ. Janson văzu că abdomenul prietenului său fusese sfâşiat. Nu se mai punea problema să fie salvat. Un om pierdut. Era oare singurul?

Janson se rostogoli în spatele unui tufiş plin cu ţepi.

Căzuseră într-o nenorocită de ambuscadă!

Vietnamezii îi aşteptaseră.

Reglându-şi furios lunetă, Janson zări prin vegetaţia densă trei vietnamezi care alergau pe o cărare direct spre el.

Un asalt direct? Nu, decise el: mai mult ca sigur că focul necruţător al mitralierei îi forţase să-şi părăsească poziţia. Câteva secunde mai târziu auzi plesniturile ascuţite ale gloanţelor care loveau solul nu departe de el.

La dracu! Focul inamic nu putea fi atât de intens şi de precis decât dacă Charlie ar fi fost informat din timp despre încercarea lor de infiltrare. Dar cum ar fi fost posibil aşa ceva?

Mută rapid luneta armei către alte direcţii. Acolo: un punct de observaţie suspendat pe piloni. Şi în adăpost, un vietnamez care ţinea îndreptat în direcţia sa un pistol mitralieră Chicom AK-47. Un bărbat micuţ, fără îndoială bun trăgător, probabil autorul ultimei rafale care-l lovise pe Hardaway.

În lumina lunii, reuşi să zărească ochii individului şi, chiar dedesubtul lor, gura ţevii pistolului mitralieră. Înţelese că fusese reperat şi ştia că lipsa de precizie a pistolului mitralieră AK-47 era compensată de... Jan al său. Chiar în momentul în care prinse în reticulul lunetei pieptul vietnamezului, văzu cum acesta îşi propteşte patul armei în umăr şi se pregăteşte să trimită o nouă salvă în direcţia sa. În câteva secunde, unul dintre ei avea să fie mort.

Universul lui Janson se redusese deodată doar la trei elemente: deget, trăgaci şi reticulul lunetei. În clipa aceea erau singurele lucruri de care era conştient, singurele care contau.

Două mişcări ale degetului pe trăgaci – două lovituri bine ţintite – şi micul duşman cu pistolul mitralieră se prăbuşi în faţă.

Câţi ca el mai erau oare ascunşi acolo?

— Veniţi să ne scoateţi la naiba de aici! Solicită Janson la bază. Avem nevoie urgent de sprijin! Trimiteţi o şalupă. Trimiteţi ce dracu’ aveţi! Dar imediat!

— Aşteaptă o clipă, răspunse operatorul radio. Se auzi apoi vocea comandantului lor:

— Vă descurcaţi bine, fiule? întrebă Demarest.

— Domnule, ne aşteptau! îi răspunse Janson.

După o pauză, vocea lui Demarest trosni din nou în căşti:

— Bineînţeles că vă aşteptau.

— Dar cum e posibil, domnule?

— Ia-o pur şi simplu ca pe un test, fiule. Un test care va arăta care dintre oamenii mei sunt cu adevărat pregătiţi. Janson avu impresia că aude în fundal o muzică corală. Sper că nu ai de gând să mi te vaiţi în legătură cu vietnamezii. Nu sunt altceva decât o ceată de puştani în pijamale.

În ciuda apăsătoarei călduri tropicale, Janson fu străbătut de un fior rece.

— Cum de au aflat, domnule?

— Dacă voiai doar să vezi cât de bun eşti la ochit ţinte din carton, puteai foarte bine să rămâi la baza din Little Creek, în Virginia.

— Dar Hardaway...

— A fost slab. A picat testul, i-o tăie Demarest.

A fost slab: vocea lui Alan Demarest. Însă el nu va fi slab... în timp ce trenul de aterizare al avionului atinse pista de macadam, Janson tresări şi deschise ochii.

Katchall fusese declarat de mulţi ani un loc închis, parte dintr-o zonă de securitate a Marinei Indiene, ce includea cele mai multe dintre Insulele Nicobar. După ce locul fusese deschis, portul devenise un centru de schimburi comerciale. De la fructe de mango, papaya sau durian, la avioane PRC-l01 sau C-l30, totul sosea sau pleca de pe ovalul decolorat de soare al insulei. Era; după cum ştia şi Janson, unul dintre puţinele locuri din lume unde nimeni nu întorcea capul mirat la vederea unor vehicule militare de transport încărcate cu arme şi muniţie.

Nici plăcerile controlului la graniţă nu se aplicau acolo. Un jeep îl duse direct de la avion la ansamblul de clădiri ce se întindea de-a lungul ţărmului vestic. Echipa lui era probabil deja adunată în adăpostul Quonset[4], o structură din tablă ondulată de aluminiu aplicată peste suporţi arcuiţi din oţel. Fundaţia şi podeaua erau din beton, iar interiorul era căptuşit cu panouri din placaj. Adăpostul era lipit de o mică magazie

[4] Marca înregistrata pentru o structură prefabricată cu un acoperiş semicircular curbat care formează pereţii, de cele mai multe ori folosit ca adăpost pentru personalul militar.

din prefabricate. Fundaţia Libertatea avea un birou regional la Rangoon, aşa că fusese în măsură să trimită în avans o echipă care să aibă grijă ca totul să fie pregătit la locul de întâlnire.

Foarte puţine se schimbaseră de când Janson folosise pentru ultima oară acest loc ca bază de operaţiuni. Adăpostul Quonset pe care urma să-l folosească era unul dintre multele aflate pe insulă, ridicate iniţial de armata indiană şi acum abandonate sau transformate pentru scopuri comerciale.

Theo Katsaris era deja acolo când Janson se opri în faţa adăpostului şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cu căldură. Katsaris, grec de origine, fusese unul dintre ucenicii lui Janson şi era probabil unul dintre cei mai înzestraţi agenţi cu care lucrase vreodată. Singurul lucru care îl deranja la el era modul în care acceptă, mai bine zis savura riscul. Pe vremea când făcea parte din SEAL, Janson cunoscuse o mulţime de tipi cărora le plăcea să-şi rişte pielea şi toţi corespundeau aceluiaşi calapod: proveneau cu toţii din orăşele uitate de lume, unde prietenii şi părinţii lor duceau o viaţă monotonă. Pentru ei, orice aventură – inclusiv o nouă perioadă de misiuni în teritoriile controlate de Viet Cong – era mai atractivă decât să ponteze într-o fabrică. Dar Katsaris avea toate motivele să-şi dorească să trăiască în linişte, inclusiv o soţie nemaipomenit de frumoasă. Era un bărbat pe care nu aveai cum să nu-l îndrăgeşti, care avusese parte de o viaţă norocoasă, pe care nu punea însă mare preţ. Simpla lui prezenţă ridica moralul celor din jur; oamenii se simţeau bine în preajma lui: avea aura luminoasă a unui bărbat căruia nu i se putea întâmpla nimic rău.

Manuel Honwana se afla într-un hangar din apropiere, dar apăru şi el când auzi de sosirea lui Janson. Fusese colonel în aviaţia mozambicană, instruit în Rusia şi nu avea egal în pilotajul avionului la altitudine joasă, peste dealurile cu vegetaţie tropicală. Cu desăvârşire apolitic, avea o mare experienţă în lupta împotriva forţelor de gherilă ascunse. În favoarea lui pleda şi faptul că zburase de nenumărate ori la bordul rablelor ce alcătuiau flota aeriană a săracei sale ţări. Majoritatea aviatorilor americani erau absolvenţi ai unei şcoli de pilotaj tip Play Station, obişnuiţi să fie permanent înconjuraţi de echipamente electronice în valoare de milioane

de dolari. Rezultatul era că instinctul li se atrofiase: deveneau simpli operatori ai maşinilor în care zburau, nu atât piloţi, cât tehnicieni ai sistemelor electronice. Pentru misiunea aceasta era însă nevoie de un pilot. Honwana era în stare să demonteze, apoi să monteze la loc motorul unui MIG doar cu ajutorul unui briceag Swiss Army şi asta pentru că fusese nevoit să facă acest lucru de câteva ori. În cazul în care avea şi instrumente la dispoziţie, cu atât mai bine; dacă acestea lipseau, asta nu-l incomoda. Iar dacă misiunea cerea şi o aterizare de urgenţă în condiţii neortodoxe, Honwana era în elementul său: în toate misiunile în care fusese şi conducător şi pilot, pista de aterizare amenajată era excepţia, nu regula.

Sosi apoi şi norvegianul Finn Andressen, fost ofiţer în forţele armate ale ţării sale, licenţiat în geologie, a cărui specialitate era analiza terenului. Norvegianul proiectase numeroase dispozitive de securitate pentru companii miniere din diverse ţări ale globului. La scurt timp îl urmă Sean Hennessy, pilotul irlandez bun la toate care nu-şi pierdea cumpătul în nici o situaţie. Fiecare după temperament, membrii echipei se salutară cu zgomotoase palme pe spate ori cu strângeri de mână discrete.

Janson le prezentă planul atacului plecând de la expunerea generală şi continuând cu detaliile şi variantele alternative. În timp ce bărbaţii din echipa sa se familiarizau cu protocolul misiunii, soarele devenea tot mai roşu şi mai mare, coborând la orizont ca şi cum ar fi fost din ce în ce mai greu şi masa sa l-ar fi tras în jos către mare. Pentru ei, însă, astrul nu era acum decât un gigant orologiu care le amintea cât de puţin timp mai aveau la dispoziţie.

Se împărţiră apoi pe perechi pentru a finisa anumite aspecte ale planului, pentru a face legătura dintre scheme şi realitate. Aplecaţi deasupra unei mese pliante, Honwana şi Andressen revedeau hărţile curenţilor atmosferici şi oceanici. Janson şi Katsaris studiau un model din plastilină al Palatului de Piatră.

În timpul acesta, cu urechile ciulite la ceea ce spuneau ceilalţi, Sean Hennessy făcea tracţiuni la bară; fusese una dintre puţinele distracţii de care avusese parte la închisoarea de la Wormwood Scrubs. Janson îi aruncă o privire; era oare

totul în regulă cu el? Nu avea nici un motiv să se teamă că ar putea fi altfel. Chiar dacă irlandezul era puţin mai palid ca de obicei, se găsea parcă într-o formă fizică mai bună ca niciodată. Janson îl supusese la testul unui circuit dur şi fusese pe deplin satisfăcut să descopere că reflexele îi rămăseseră la fel de agere.

— Cred că îţi dai seama, îi spuse Andressen lui Janson, întorcând capul de la masa plină cu hărţi, că vor fi cel puţin o sută de oameni numai în Palatul de Piatră. Eşti sigur că noi suntem destui?

— Suntem mai mulţi decât e necesar, răspunse Janson. Dacă pentru misiunea asta ar fi fost nevoie de cinci sute de luptători gurkha, aş fi solicitat exact cinci sute. Am cerut numai câţi îmi trebuia. Dacă aş fi putut-o rezolva cu mai puţini, aş fi făcut-o. Cu cât sunt mai puţini oameni, cu atât mai puţine sunt şi complicaţiile.

Janson trecu apoi de la modelul din plastilină la nişte desene tehnice de detaliu. Aceste planuri erau rodul unor eforturi deosebite. Fuseseră întocmite în ultimele patruzeci de ore de o echipă de criză formată din arhitecţi şi ingineri adunaţi laolaltă de către cei din Fundaţia Libertatea. Experţii avuseseră la dispoziţie o multitudine de descrieri verbale înregistrate de la cei care vizitaseră palatul, numeroase fotografii istorice, precum şi foarte actuale imagini luate din satelit. Fuseseră consultate şi arhivele coloniale din Olanda. În ciuda rapidităţii cu care fusese făcută lucrarea, oamenii lui Novak îi spuseseră lui Janson că, după opinia lor, în cea mai mare parte planurile erau „destul de precise”. Îl avertizaseră însă că unele elemente, anume cele referitoare la anumite zone mai puţin folosite ale structurii, erau „mai puţin precise” şi că unele analize ale materialelor erau conjuncturale şi „imprecise”.

Mai puţin precise. Imprecise. Erau cuvinte pe care Janson le auzise de prea multe ori.

Şi care era alternativa? Aceste hărţi şi modele erau tot ceea ce aveau. Reşedinţa guvernatorului general olandez fusese adaptată plecându-se de la o fortăreaţă deja existentă, clădită pe un promontoriu la trei sute de metri deasupra oceanului. Zidurile de calcar, groase de cinci metri, fuseseră proiectate

să reziste ghiulelelor de pe navele portugheze din secolele trecute. Zidurile care dădeau spre mare se terminau în partea de sus cu creneluri, de unde se putea trage asupra corvetelor şi goeletelor inamice.

Toţi cei pe care Janson îi convocase în adăpost cunoşteau foarte precis riscurile acestei misiuni. Cunoşteau şi obstacolele de care se loviseră până atunci toate încercările de a opri ceea ce pusese Califul în mişcare. N-ar fi fost un câştig pentru nimeni dacă la pierderea vieţii lui Novak s-ar fi adăugat şi sacrificiul lor.

Venise clipă pentru ultimele precizări. Janson se ridică în picioare: nervozitatea îl împiedica să mai şadă.

— OK, Andressen, spuse el, hai să vorbim puţin despre teren.

Norvegianul cu barbă roşie întoarse foile mari ale hărţilor şi le arătă caracteristicile terenului cu degetele sale lungi. Arătătorul său se deplasă de-a lungul masivului, care avea aproape trei mii de metri în vârful Pikuru Takala, apoi către platourile din şisturi argiloase şi gnais. Le atrase atenţia asupra musonului care sufla dinspre sud-vest. Bătând cu degetul pe o fotografie mărită a Muntelui lui Adam, Andressen spuse:

— Sunt zone care au intrat de curând în stăpânirea lor. Nu vorbim despre o monitorizare prea sofisticată. O mare parte din dificultatea misiunii se datorează protecţiei naturale oferite de teren.

— Traseul de zbor recomandat?

— Pe deasupra junglei Nikala, dacă Pasărea Furtunii se încumetă la aşa ceva.

Pasărea Furtunii era porecla binemeritată a lui Honwana, care răsplătea abilitatea sa de a pilota un avion la fel de aproape de sol ca şi pasărea furtunii faţă de apa mării.

— Pasărea Furtunii se încumetă, spuse Honwana, dezvelindu-şi dinţii de o manieră care nu prea semăna a zâmbet.

— Ca să reiau, continuă Andressen, dacă reuşim să scăpăm nevăzuţi până la ora patru, vom avea apoi parte de protecţia unei perdele groase de nori. Este varianta cea mai avantajoasă dacă vrem să nu fim descoperiţi.

— Vorbeşti despre un salt de la mare altitudine prin pătura de nori? întrebă Hennessy. Să sărim orbeşte?

— Un salt bazat pe credinţă, spuse norvegianul. La fel ca religia. La fel ca şi credinţa în Dumnezeu.

— Sfinte Doamne, am crezut că asta e o operaţiune de comando, nu una kamikaze, spuse Hennessy. Spune-mi, Paul, ce nebun o să facă saltul ăsta? Irlandezul îşi privea tovarăşii cu sinceră îngrijorare.

Janson se uită la Katsaris.

— Tu, îi spuse el grecului. Şi eu.

Katsaris îl privi câteva momente fără să spună nimic.

— Cred că aş putea supravieţui.

— De la buzele tale până la urechea lui Dumnezeu, spuse Hennessy.

4

Împăturirea propriei paraşute: era un ritual, o superstiţie militară. La plecarea din unitatea de instrucţie a paraşutiştilor, acest obicei era atât de adânc înrădăcinat ca şi spălatul pe dinţi sau spălatul mâinilor înainte de masă.

Janson şi Katsaris se aflau din nou împreună în magazia care se învecina cu adăpostul şi se pregăteau să treacă la treabă. Începură prin a întinde şi aranja paraşuta pe podeaua largă din beton. Amândoi aplicară apoi un spray siliconic pe cablul de deschidere a paraşutei principale, peste acul de prindere şi peste bucla de închidere. Următoarele operaţiuni le executară mecanic. Pânză neagră era făcută din nailon fără nici un por şi Janson începu să se rostogolească peste ţesătura împăturită, încercând să scoată din ea cât mai mult aer. Strânse marginile stabilizatoare şi cablurile de deschidere şi începu să împacheteze ţesătura în aşa fel încât să asigure deschiderea lesnicioasă, având grijă să lase cablurile la marginea ţesăturii, în final, îndesă pachetul obţinut în sacul negru, apăsând pentru a scoate şi ultimele rămăşiţe de aer înainte de a închide tot ansamblul cu o cureluşă.

Katsaris, cu degetele sale dibace, reuşise să facă aceleaşi operaţiuni de două ori mai repede.

Se întoarse spre Janson.

— Hai să facem o scurtă inspecţie a armamentului, spuse el. Să vedem ce se găseşte în magazinul cu vechituri.

Regula de bază a unei echipe era că fiecare din membri trebuia să accepte anumite riscuri pentru a reduce riscurile la care erau expuşi ceilalţi. Etosul egalităţii era crucial; orice expresie a favoritismului avea un efect destructiv asupra echipei. De fiecare dată când acţiona într-o echipă, Janson îi trata prietenos şi ferm în acelaşi timp pe ceilalţi membri, însă chiar şi într-un grup de elită se distingea elita elitelor – şi chiar în interiorul celui mai restrâns cerc de excelenţă, era o persoană care se distingea, băiatul de aur.

Janson fusese cândva această persoană, în urmă cu mai bine de treizeci de ani. La numai câteva săptămâni după ce sosise la tabăra de instrucţie a trupelor SEAL de la Little Creek, Alan Demarest îl selecţionase dintre ceilalţi cursanţi şi îl transferase în echipe supuse unui antrenament din ce în ce mai complex. Grupele în care se instruia deveniseră din ce în ce mai mici – tovarăşii săi cedau unul după altul, învinşi de programul draconic de exerciţii – până când, la sfârşit, Demarest îl izolase în vederea unor sesiuni intensive de instruire unu-la-unu.

Degetele tale sunt nişte arme! Nu le neglija niciodată. Jumătate din inteligenţa unui luptător se află în mâinile sale.

Nu apăsa venele, presează nervii! Memorează punctele nervoase astfel încât să fii în măsură să le găseşti cu degetele, nu cu ochii. Nu te uita – pipăie!

Ţi-am zărit casca ieşind puţin deasupra colinei. Asta înseamnă că eşti mort, băiete!

Nu vezi nici o cale de scăpare? Opreşte-te şi încearcă să priveşti lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Să vezi cele două lebede albe în locul uneia negre. Să vezi o felie de plăcintă în locul plăcintei cu o felie lipsă. Răsuceşte feţele cubului Necker în afară, nu înăuntru. Învaţă să stăpâneşti esenţa lucrurilor, puiule. Astfel vei putea să te eliberezi. Puterea armelor nu o va face. Este nevoie să gândeşti ca să găseşti o cale de scăpare.

Da, aşa! Fă în aşa fel încât cel care te vânează să devină prada ta! Ai înţeles perfect!

Şi astfel, un luptător faimos forma un altul. Atunci când Janson se întâlnise pentru prima dată cu Theo Katsaris, cu ani în urmă, el *ştiuse* cu cine are de-a face – ştiuse pur şi simplu, aşa cum probabil şi Demarest ştiuse când îl întâlnise pe el.

Şi chiar dacă Katsaris n-ar fi fost atât de înzestrat, egalitatea operaţională nu putea înlocui relaţiile loiale formate de-a lungul vremii, iar prietenia dintre cei doi depăşea cu mult cadrul acestei misiuni de comando. Era ceva compus din amintiri comune şi datorii mutuale pe care le aveau unul faţă de celălalt. Erau gata să-şi descarce cu onestitate inimile, însă aveau să facă aşa şi cu ceilalţi.

Cei doi bărbaţi se duseră în capătul cel mai îndepărtat al magaziei, acolo unde fusese depozitat în ziua precedentă armamentul pus la dispoziţie de fundaţie. Katsaris începu să demonteze şi să monteze rapid la loc diverse revolvere şi arme cu ţeavă mai lungă, verificând că părţile componente să fie unse, având grijă însă ca unsoarea să nu fie în exces – arderea unsorii putea da naştere la emisii de fum, dând de gol un luptător atât din punct de vedere vizual cât şi olfactiv. Ţevile imperfecte se puteau încălzi prea repede. Articulaţiile trebuia să fie strânse, însă nu prea tare. Încărcătoarele trebuia să intre uşor în locurile lor, însă cu destulă rezistenţă ca să rămână bine fixate acolo. Componentele detaşabile, ca cele ale automatelor MP5K, trebuia să se desfacă uşor.

— Cred că înţelegi de ce fac asta, spuse Janson.

— Din două motive, răspunse Katsaris. Probabil tocmai cele două motive pentru care nu ar fi trebuit să te angajezi în aşa ceva. Mâinile lui Katsaris se mişcau fără încetare în timp ce vorbea, clinchetele şi pocniturile metalice asigurând un contrapunct ritmic spuselor lui.

— Şi dacă ai fi în poziţia mea?

— Aş face exact acelaşi lucru, răspunse Katsaris. Duse la nas camera de ardere a unei carabine demontate ca să depisteze după miros prezenţa în exces a unsorii. Aripa militară a organizaţiei Harakat al-Miiqaama al-Islamiya nu a avut niciodată o bună reputaţie în ceea ce priveşte returnarea proprietăţilor furate. *Proprietăţile furate* erau ostaticii, în special cei suspectaţi ca făcând parte din serviciile de informaţii americane. În urmă cu şapte ani, în Baaqlina, Liban,

Janson fusese prins de un grup extremist; răpitorii lui crezuseră iniţial că au de-a face cu un om de afaceri american, acceptând povestea pe care le-o spusese el, însă avalanşa de reacţii la nivel înalt care urmase le trezise suspiciunile. Negocierile eşuaseră din cauza luptelor de putere dintre diverse fracţiuni. Numai intervenţia oportună a celei de-a treia părţi – Fundaţia Libertatea, după cum avea să se afle mai târziu – îi făcuse să-şi schimbe planurile. După douăsprezece zile petrecute în captivitate, Janson era din nou liber.

— Din ceea ce ştim, Novak n-a fost deloc implicat, n-a fost nici măcar informat despre situaţia respectivă, continuă Katsaris. A fost însă vorba despre fundaţia lui. Ergo, îi datorezi acum viaţa acestui om. Aşa că vine doamna asta şi-ţi spune că e timpul să plăteşti pentru Baaqlina. Şi tu trebuie să spui da.

— Întotdeauna m-am simţit că o carte deschisă în preajma ta, spuse Janson cu un zâmbet care făcu să i se încreţească ridurile din jurul ochilor.

— Mda, o carte codificată. Spune-mi, te rog, ceva. Cât de des te mai gândeşti la Helene? Ochii căprui ai luptătorului aveau o privire surprinzător de blândă.

— În fiecare zi, răspunse Janson.

— Era nemaipomenită, nu-i aşa? Părea întotdeauna aşa de *liberă*.

— Da, un spirit liber, spuse Janson. Era opusul meu în toate privinţele.

Katsaris introduse o periuţă cu peri din nailon pe ţeava unei alte arme automate în căutarea eventualelor fisuri, depozite de carbon sau a altor neregularităţi, apoi se uită direct în ochii lui Janson.

— Mi-ai spus odată ceva, Paul. Cu ani în urmă. Îţi voi spune acum şi eu acelaşi lucru. Se aplecă asupra lui şi-i puse o mână pe umăr. *Răzbunarea nu există*. Cel puţin pe lumea asta. Toate-s poveşti. În lumea noastră nu e vorba decât de lovituri şi de represalii, urmate de alte represalii. Însă fantezia aceea a unei răzbunări pure, care să te elibereze – aşa ceva nu există.

— Ştiu.

— Helene e moartă, Paul.

— Aha, probabil că din cauza asta nu-mi mai răspunde la telefon. Faţa lui lipsită de expresie încerca fără prea mult succes să mascheze o lume plină de durere.

Katsaris nu-şi mută privirea, însă îi strânse cu şi mai multă putere umărul lui Janson.

— Nu există nimic – repet, *nimic* – care să o aducă vreodată înapoi. Fă ce vrei în legătură cu fanaticii din Kagama, însă nu uita acest lucru.

— S-a întâmplat acum cinci ani, spuse Janson încet.

— Şi *par* să fi trecut cinci ani? răspunsul veni în şoaptă.

— Ca şi cum s-ar fi petrecut ieri.

Nu aşa vorbea un ofiţer cu cei pe care-i comanda. Erau vorbele pe care un bărbat i le spunea persoanei pe care o simţea cea mai apropiată din lume, fiinţa pe care n-ar fi putut-o minţi niciodată. Răsuflă din greu.

— Ţi-e teamă că o s-o iau razna şi că o să fac să pogoare blestemul lui Dumnezeu asupra teroriştilor care mi-au omorât soţia.

— Nu, răspunse Katsaris. Mi-e teamă că în sinea ta eşti convins că singurul fel prin care se poate şterge ce s-a întâmplat, singurul fel prin care poţi să-i aduci un omagiu lui Helene este să te laşi şi tu ucis de ei.

Janson clătină violent din cap, deşi se întreba dacă nu cumva există vreo fărâmă de adevăr în ceea ce spusese Katsaris.

— Nimeni n-o să-şi piardă viaţa în noaptea asta, spuse el. Ştiau amândoi că fraza asta era mai degrabă o parte din ritualul de autoîmbărbătare decât o estimare exactă a şanselor.

— Ironia este că Helene a nutrit mereu o simpatie reală pentru Kagama, spuse Janson după o pauză. Bineînţeles că nu pentru terorişti sau pentru FEK, ei pentru membrii obişnuiţi, prinşi la mijloc fără voia lor. Dacă ar fi trăit, probabil că s-ar fi aflat alături de Novak, încercând să contribuie la înfăptuirea unui acord de pace. Califul este un mare manipulator, dar el există fiindcă există reale nemulţumiri pe care le manipulează.

— Dacă ceea ce urmează să facem este niscaiva inginerie

socială, înseamnă că nu ni s-a dat cel mai adecvat echipament. Theo îşi trecu degetul peste lama unui cuţit de luptă, verificând ascuţimea. În afară de asta, Peter Novak a încercat deja acest lucru şi uite unde a ajuns. Nu e vorba aici decât de o operaţiune strictă de intrare-ieşire. Inserare şi extragere.

Janson dădu afirmativ din cap.

— Dacă totul merge bine, nu vom petrece mai mult de o sută de minute pe insula Anura. Însă repet, dacă este să avem de-a face cu aceşti oameni, este bine să ştim totul despre ei.

— Dacă ajungem să avem de-a face cu aceşti oameni, replică Katsaris mohorât, tot ceea ce se poate întâmpla rău se va întâmpla.

— Nu mi-ar displăcea să ies puţin cu bebeluşul ăsta la plimbare, spuse Honwana admirativ.

El, Janson şi Hennessy stăteau în hangarul întunecos, încercând încă să-şi obişnuiască ochii cu întunericul dinăuntru după lumina strălucitoare de afară.

Elicopterul BA609 era un aparat ale cărui elice îşi puteau schimba orientarea, prevăzut cu flotoare pentru aterizarea pe apă; la fel că aparatele din seria Osprey, elicele sale permiteau decolarea şi aterizarea pe verticală sau, atunci când erau în poziţie orizontală, funcţionau ca aripile fixe ale unui avion obişnuit. În loc de tablă de oţel, specialiştii de la Bell/Augusta folosiseră la construcţia fuzelajului acestui exemplar o răşină sintetică foarte rezistentă. Rezultatul era un elicopter excepţional de uşor care putea să zboare cu un litru de combustibil pe o distanţă mult mai mare decât orice alt aparat cu design convenţional – aproape de patru ori mai mare. Versatilitatea elicopterului avea să constituie un element deosebit de important pentru succesul misiunii.

Honwana îşi trecu degetele peste suprafaţa mată a fuzelajului.

— Un obiect de mare frumuseţe.

— Un obiect care ar trebui să rămână invizibil dacă zeii sunt de partea noastră, spuse Janson.

— Mă voi ruga strămoşilor mei, zise şi Honwana fără umbră de glumă. Ateist convins, educat la Moscova, el nu era angajat

în nici o formă religioasă, nici indigenă, nici misionară.

— Rezervorul este plin. Presupunând că nu v-aţi mai îngrăşat de când am lucrat împreună ultima oară, ar trebui să ne ajungă să ajungem acolo şi să ne întoarcem.

— Eşti cam zgârcit. În ceea ce priveşte marja de eroare, vreau să spun. Mozambicanul vorbea serios.

— Nu am de ales. Nu eu am stabilit orarul, nici locul de desfăşurare a acţiunii. S-ar putea spune că FEK e cel care dă tonul de data asta. N-am nimic altceva decât să încerc să improvizez cât mai bine posibil. Nu este un plan bine pus la punct să ia în calcul toate probabilităţile. E mai mult un fel de „Haideţi, copii, să facem un spectacol”.

— Mickey Rooney şi Judy Garland în hambar, zise şi Hennessy. Cu o încărcătură de explozibil de mare putere.

Coasta de nord a insulei Anura avea forma unei inimi. Lobul dinspre est era acoperit în cea mai mare parte de junglă şi era aproape nelocuit. Honwana pilotase elicopterul la foarte joasă înălţime pe deasupra junglei Nikala. O dată ajuns deasupra mării, aparatul începu să se înalţe la un unghi de aproape patruzeci de grade.

În ciuda traiectoriei curioase, Honwana pilota uimitor de lin aparatul, anticipând şi compensând vântul şi curenţii ascendenţi. Motoarele, aflate acum în poziţie orizontală, emiteau un zgomot constant, ceva între un mormăit şi un răget.

Andressen şi Hennessy erau în faţă cu Honwana, oferindu-i acestuia informaţiile de navigaţie absolut necesare; separaţi de o perdea, cei doi paraşutişti şedeau pe băncile necapitonate din spatele aparatului şi făceau ultimele preparative înainte de lansare.

La jumătate de oră de la decolare, Katsaris privi cadranul ceasului său Breitlung antişoc şi înghiţi o tabletă de 100 mg de Provigil. Asta urma să-i regleze ritmul circadian, asigurându-i capacitatea de a sta treaz în timpul nopţii fără stimularea excesivă şi încrederea exagerată pe care ar fi putut-o provoca amfetamina. Se aflau încă la două ore depărtare de zona de lansare. Efectul Provigilului trebuia să fie maxim pe timpul operaţiunii. Luă apoi încă o pastilă mică,

al cărei efect era reducerea transpiraţiei.

Arătă cu mâna spre cele două tuburi groase din aluminiu negru pe care Janson le ţinea la ureche.

— Crezi că chestiile alea chiar o să funcţioneze? întrebă El.

— O, da, răspunse Janson. Atât timp cât amestecul de gaze dinăuntru nu scapă pe undeva. Micuţii o să fie în plină formă. La fel ca tine.

Katsaris avea în mână o folie cu tablete de Provigil.

— Vrei şi tu una?

Janson clătină din cap. Katsaris era probabil obişnuit cu asta, însă Janson ştia că drogurile puteau avea efecte neprevăzute, diferite de la om la om şi se ferea să ia substanţe cu care nu avusese de-a face.

— Spune-mi, Theo, zise el, punând deoparte tuburile şi împăturind planurile, ce mai face cucoană? Îi spusese din nou pe nume prietenului său, acum, că ceilalţi nu mai erau lângă ei.

— Cucoană? Ştie că-i spui aşa?

— Ei, am cunoscut-o înaintea ta. Frumoasa Marina. Katsaris începu să râdă.

— Habar n-ai cât de frumoasă poate să fie. Crezi că o ştii, însă te înşeli. Pentru că abia acum a început să radieze cu adevărat. Pronunţă ultimele cuvinte cu o anumită emfază.

— Stai puţin, zise Janson. Doar nu vrei să spui că e...

— E de-abia la început. Primul trimestru. A început să aibă greţuri dimineaţa. În afară de asta, se simte nemaipomenit.

Janson şi-o aminti pe Helene şi avu senzaţia că o mână gigantică îi frânge inima.

— Şi trebuie să recunoşti că suntem un cuplu perfect!

Deşi Katsaris se prefăcuse că se umflă în pene, afirmaţia lui nu reflectă purul adevăr. Theo şi Marina Katsaris erau două fiinţe binecuvântate de Dumnezeu, specimene perfecte ale forţei şi simetriei mediteraneene. Janson îşi amintea de o săptămână petrecută cu ei pe insula Mykonos – şi în mod deosebit după – amiaza în care se întâlniseră cu directoarea unei agenţii de fotomodele din Paris, care se afla acolo în căutarea veşnic fascinantei combinaţii de costume de baie minuscule, nisip alb şi mare de azur. Franţuzoaica fusese

convinsă că Theo şi Marina erau fotomodele şi le ceruse numele agenţiei pentru care lucrau. Fă nu avusese ochi decât pentru dinţii lor albi şi perfecţi, pentru desăvârşită lor piele măslinie, pentru părul lor negru şi mătăsos – iar posibilitatea ca aceste atribute să nu fie deja înregistrate la o societate comercială i se păruse drept o iresponsabilă risipă a unor resurse inestimabile.

— Aşadar, curând o să devii tată, spuse Janson. Valul de căldura pe care îl simţise la auzul veştii se răci repede.

— Se pare că nu prea te bucuri.

Janson nu răspunse nimic timp de câteva secunde.

— Ar fi trebuit să-mi fi spus.

— De ce? întrebă Katsaris nonşalant. Marina e însărcinată, nu eu.

— Ştii foarte bine de ce.

— Aveam de gând să te anunţăm în cel mai scurt timp. Adevărul este că speram să accepţi să fii naş.

Tonul lui Janson deveni aproape agresiv:

— Ar fi trebuit să-mi fi spus înainte. Katsaris ridică din umeri.

— Tu crezi că un părinte nu mai are voie să rişte. Părerea mea e că îţi faci prea multe probleme, Paul. Încă nu m-a ucis nimeni. Uite ce e, înţeleg foarte bine care sunt riscurile.

— La dracu', nici eu nu ştiu care sunt riscurile. Asta-i problema. Habar n-avem care sunt riscurile aici.

— Tu nu vrei să-mi laşi copilul să rămână orfan. Ei bine, te anunţ că nici eu. Am de gând să devin tată şi asta mă face foarte, foarte fericit. Însă nu îmi poate schimba felul de viaţă. Eu nu sunt un astfel de om. Marina ştie lucrul ăsta. Şi tu ştii asta foarte bine – la urma urmei, de asta m-ai ales.

— Nu ştiu dacă te mai alegeam dacă aş fi ştiut...

— Nu vorbesc despre misiunea asta. Mă refer la alegerea pe care ai făcut-o atunci. La Epidaur.

Nu trecuseră decât opt ani de la întâmplarea aceea, în care un contingent format din douăzeci de luptători din armata greacă fusese desemnat să ia parte la un exerciţiu de interceptare condus de Direcţia de Operaţiuni Consulare. Obiectivul exerciţiului era instruirea militarilor greci în vederea

detectării şi stăvilirii escaladării traficului cu armament uşor desfăşurat cu ajutorul navelor comerciale greceşti. Fusese aleasă la întâmplare o navă aflată în larg, la câteva mile depărtare de Epidaur. Aşa cum se întâmplă, nava aleasă era plină cu droguri. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, la bord se afla un mare traficant de droguri turc, înconjurat de gărzile sale, foarte bine înarmate. Lucrurile merseseră prost, grozav de prost, într-o înşiruire de ghinioane şi neînţelegeri. Participanţii lipsiţi de experienţă din ambele tabere intraseră în panică: cei de la Operaţiuni Consulare care supervizau operaţiunea aveau posibilitatea să observe evenimentele cu ajutorul unui telescop digital şi al dispozitivelor de ascultare montate pe costumele oamenilor-broască greci, însă, din păcate, erau prea departe ca să intervină fără a pune în pericol siguranţa celor care se instruiau.

De pe o mică fregată ancorată la jumătate de milă distanţă, Janson asistase neputincios la succesiunea dezastruoasă a evenimentelor; îşi amintea în special de cele douăzeci de secunde pline de tensiune la capătul cărora deznodământul ar fi putut fi fatal, Era vorba de două echipe formate din bărbaţi înarmaţi, de forţe aproximativ egale. Fiecare individ era gata să tragă primul pentru a-şi mări şansele de supravieţuire. Însă o dată pornit focul armelor automate, supravieţuitorii din echipa adversă nu ar fi avut de ales decât să răspundă tot cu foc. Era vorba despre acel tip de „luptă dreaptă” sinucigaşă care se putea uşor solda cu sută la sută victime de ambele părţi. În acelaşi timp, nu există nici o şansă că garda de coastă turcă să stea deoparte – ar fi arătat ca o trădare, plătită în ultimă instanţă de propriii compatrioţi cu o moarte rapidă..

— Nu trageţi! Se auzise în momentele acelea tensionate vocea unui tânăr grec.

Lăsase arma jos, într-un gest care exprima mai degrabă dezgust decât frică. Janson îi auzea clar vocea în difuzor.

— Cretinilor! Proştilor! Ingraţilor! Noi lucrăm pentru voi! Turcii răspunseseră cu răcnete mânioase, însă apelul fusese suficient de bizar că ei să ceară mai multe explicaţii.

Şi a urmat o explicaţie minunat improvizată şi spusă pe nerăsuflate, în care realitatea se împletea cu ficţiunea.

Tânărul grec invocă numele unui puternic lord turc al drogurilor, Orham Murat, din al cărui cartel făcea parte şi traficantul de la bordul vasului. El explică cum şefii lor îl desemnaseră pe el şi pe ceilalţi soldaţi să verifice navele de transport suspecte, dar că Murat îi plătise generos pentru că vasele sale să fie ferite de inspecţie şi de confiscare.

— Este un om foarte, foarte generos, spunea tânărul ofiţer cu o voce solemnă, lacomă. Copiii mei lui trebuie să-i mulţumească pentru cele trei mese pe zi pe care le primesc. Cu ce să trăim, cu ceea ce primim de la guvern?

Ceilalţi greci rămaseră tăcuţi la început, reticenţa lor fiind interpretată de turci drept frică şi stinghereală. Ei începură însă să dea afirmativ din cap în momentul în care înţeleseră că tovarăşul lor spune această poveste pentru a-i salva. Coborâră armele şi privirile, parcă ruşinaţi.

— Dacă minţi cumva... începu să mârâie cel mai în vârstă dintre membrii gărzii turce.

— Nu vă cerem decât să nu transmiteţi prin radio toate astea – superiorii noştri monitorizează toate comunicaţiile navale şi ei au codurile voastre.

— *Minciuni*! se răsti la el un turc cu părul cărunt. Era chiar traficantul de droguri care apăruse în sfârşit pe punte.

— Acesta este *adevărul*! Guvernul american îi ajută pe comandanţii noştri. Dacă transmiteţi prin radio despre noi, puteţi să ne şi împuşcaţi pentru că, oricum, armata ne va executa la întoarcere. De fapt, chiar vă rog să ne împuşcaţi acum. Şefii vor crede că am murit ca nişte eroi şi vor acorda pensii familiilor noastre. În ceea ce priveşte generozitatea lui Orham Murat faţă de copiii şi văduvele voastre atunci când o să audă că i-aţi distrus o operaţiune în care a investit timp şi bani – voi decideţi în ce vă priveşte.

În tabăra turcă se lăsase o linişte apăsătoare. Într-un final, traficantul izbucnise:

— Ceea ce spui tu n-are nici o noimă! Dacă ar avea acces la codurile noastre de comunicaţii...

— Dacă? *Dacă*? Crezi că *din întâmplare* ni s-a ordonat să urcăm la bordul vasului vostru? Grecul pufni dispreţuitor.

— Vreau să vă întreb un singur lucru. *Voi chiar credeţi în coincidenţe*?

Cu aceste cuvinte, salvarea unităţii sale fusese asigurată. nici un traficant – cel puţin dintre cei care reuşeau să supravieţuiască o perioadă mai îndelungată – nu credea în coincidenţe.

Tânărul grec îşi conduse echipa de oameni-broască înapoi în apă, apoi către fregata americană. Pierderi de vieţi omeneşti: zero. Şapte ore mai târziu, o flotilă de nave înconjură vasul *Minas*: gurile tunurilor fură îndreptate spre cargoul turcesc. În faţa copleşitoarei desfăşurări de forţe, traficantul de droguri şi garda sa se predară.

La scurt timp după aceea, Janson ţinuse să-l cunoască personal pe tânărul grec care avusese prezenţa de spirit şi ingeniozitatea de a profita şi de a răstălmăci în favoarea sa cel mai puţin plauzibil adevăr – cum că echipa greacă ajunsese să controleze accidental cargoul traficantului – pentru a oferi o explicaţie demnă de crezare. Tânărul, Theo Katsaris, se dovedi nu numai stăpân pe sine, inteligent şi curajos; el era înzestrat şi cu o agilitate fizică remarcabilă şi obţinuse punctaje foarte bune la testele din teren. Pe măsură ce Janson afla mai multe despre el, descoperea că nu se potrivea deloc cu tiparele. Spre deosebire de majoritatea tovarăşilor săi, el provenea dintr-o familie înstărită din clasa de mijloc; tatăl său era un fost diplomat de nivel mediu care lucrase şi la Washington, iar Katsaris urmase timp de câţiva ani colegiul St. Alban’s. Janson fusese tentat să renunţe la el pe motiv că era doar un dependent de adrenalină – ceea ce fără îndoială nu era departe de adevăr – însă pasiunea pe care Katsaris o punea în tot ceea ce făcea şi dorinţa sa de autodepăşire erau reale.

Câteva zile mai târziu băuse în compania unui general grec despre care ştia că era el însuşi un produs al Colegiului de Război al Forţelor Terestre Americane din Carlisle, Pennsylvania. Janson îi explicase acestuia că dăduse peste un tânăr din armata greacă al cărui potenţial nu putea fi exploatat pe deplin în activitatea de rutină a trupelor din ţara lui. Propunea să-l ia pe tânăr sub aripa sa şi să-i supravegheze personal pregătirea. Pe vremea aceea, conducerea Operaţiunilor Consulare manifesta un interes deosebit pentru „parteneriate strategice” – operaţiuni comune cu aliaţii din NATO. Sub aceste auspicii, Operaţiunile Consulare erau cele

care ar fi avut de câştigat pe termen scurt; pe termen lung, Grecia ar fi fost adevăratul beneficiar, având astfel pe cineva care să transmită armatei sale deprinderile şi tehnicile de luptă antiteroristă. Până să se ajungă la al treilea cocteil, înţelegerea fusese încheiată.

Acum, în spatele aparatului, Janson îi aruncă lui Katsaris o privire de oţel.

— Marina ştie ce faci tu acum?

— Ei, nu i-am spus chiar toate detaliile şi ea nu a insistat, râse Katsaris. Ce naiba, Marina este mai curajoasă decât întreaga Divizie 18 din armata greacă. Doar ştii asta.

— Da, ai dreptate. Ştiu asta.

— Aşa că lasă-mă pe mine să decid ce am de făcut. În afară de asta, dacă operaţiunea asta este prea riscantă pentru mine, cum ai putea tu, în deplină cunoştinţă de cauză, să-i ceri unei alte persoane să-mi ia locul?

Janson clătină din cap şi nu zise nimic.

— Ai nevoie de mine, zise Katsaris.

— Aş fi putut lua pe altcineva.

— Nu atât de bun ca mine.

— Nu pot să infirm acest adevăr. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu mai zâmbea.

— Şi amândoi ştim ce înseamnă această operaţiune pentru tine. Vreau să spun că nu e doar o treabă pentru bani.

— Nu pot să neg nici asta. Probabil că înseamnă foarte mult pentru întreaga omenire.

— Eu vorbesc aici despre Paul Janson, nu despre planeta Pământ. Oamenii înaintea lucrurilor abstracte, da? Şi ăsta era un lucru asupra căruia am fost mereu de acord.

Ochii săi căprui exprimau o hotărâre de neclintit.

— Nu sunt eu ăla care să te lase la greu, spuse Katsaris încet.

Janson fu deosebit de mişcat de gestul prietenului său.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, zise el.

Pe măsură ce oră zero se apropia, un negrăit sentiment de nelinişte puse stăpânire pe ei. Luaseră toate măsurile de precauţie posibile. Aparatul era perfect camuflat, nu avea nici

o lampă aprinsă şi toate suprafeţele erau protejate astfel încât să nu reflecte nici o rază de lumină provenită din altă sursă. Aşezaţi pe două scăunele de pânză, nu departe de rampa lunecoasă a avionului, Katsaris şi Janson se supuseseră aceleiaşi reguli: nu purtau nimic care ar fi putut reflecta lumina. În apropiere de zona de lansare, îmbrăcară combinezoane negre de luptă din nailon şi îşi vopsiră feţele în aceeaşi culoare. Dacă ar fi făcut acest lucru mai devreme, ar fi riscat să se încălzească prea tare. Vestele lor pline cu tot felul de piese de echipament păreau diforme sub combinezonul de zbor, însă altă alternativă nu exista.

Acum venea prima mare incertitudine. Janson şi Katsaris aveau la activ trei mii de salturi. Însă ceea ce îi aştepta în noaptea asta depăşea cu mult tot ceea ce făcuseră până atunci.

Janson fusese mulţumit de sine când descoperise primul că singurul punct vulnerabil al complexului de clădiri putea fi atins doar din aer – că singura posibilitate că sosirea lor să nu fie detectată era ca aceasta să se facă noaptea, direct în mijlocul curţii interioare a palatului. Dacă exista vreo şansă ca planul acesta să fie dus la îndeplinire, asta era cu totul altă poveste.

Pentru a ajunge acolo fără a fi detectaţi, ei trebuia să coboare silenţios prin noaptea fără stele şi lună pe care le-o prilejuia anotimpul musonic. Hărţile meteorologice furnizate de sateliţi confirmau faptul că, la ora patru dimineaţa şi probabil şi în următoarea oră, perdeaua de nori avea să fie totală.

Ei erau însă oameni, nu scheme desenate pe o tablă. Pentru a reuşi, trebuia să aterizeze cu o precizie extraordinară. Spre a complica şi mai mult lucrurile, acelaşi sistem meteorologic care asigura perdeaua de nori dădea naştere şi la curenţi de aer impredictibili – un alt inamic al preciziei la aterizare. În situaţii normale, oricare dintre aceste complicaţii l-ar fi făcut pe Janson să anuleze saltul.

Era, în multe privinţe, ca un foc de armă tras în întuneric. Era însă şi singura şansă pe care o avea Peter Novak.

Honwana a deschis trapa la altitudinea asupra căreia căzuseră de acord: şase mii de metri. La altitudinea asta,

aerul va fi îngheţat, probabil la treizeci de grade sub zero. Însă expunerea la aceste temperaturi scăzute avea să fie relativ de scurtă durată. Ochelarii de protecţie, mănuşile, costumele de zbor din nailon precum şi căştile de baie care le acopereau capul le puteau asigura protecţia.

Mai era un motiv pentru care aleseseră să sară deasupra apei, la aproape doi kilometri lateral faţă de Palatul de Piatră. Pe măsură ce aveau să ajungă mai jos trebuia să înceapă să scape de anumite obiecte de echipament, ca, de pildă, coarda de acţionare a paraşutelor sau mănuşile şi nu voiau ca acestea să înceapă să cadă deasupra ţintei ca nişte fluturaşi de avertizare.

Altitudinea mare de la care săreau avea să le ofere mai mult timp pentru a manevra în aşa fel încât să ajungă pe poziţia dorită – sau să se îndepărteze fără speranţă de redresare. Fără o repetiţie, era imposibil de ştiut dacă fusese o decizie bună sau nu. Trebuise luată însă o decizie şi Janson o luase.

— OK, zise Janson, în picioare în faţa trapei deschise. Ţine minte că asta nu va fi o simplă săritură. O să avem timp destul să ne jucăm de-a urmăritul.

— Nu-i cinstit, spuse Katsaris. Întotdeauna eşti tu primul.

— Vârsta înaintea frumuseţii, mârâi Janson, îndreptându-se spre rampa de aluminiu.

Apoi se aruncă în văzduhul negru ca cerneala.

5

Împins de curenţii puternici produşi de motorul elicopterului, biciuit de suflarea de gheaţă a aerului de la înălţimea aceea, Janson se străduia din răsputeri să-şi menţină braţele şi picioarele poziţionate corect. *Cădere liberă*, aşa se numea ceea ce făceau ei acum şi totuşi nu avea senzaţia de cădere. Se lăsase pradă forţei de gravitaţie şi avea senzaţia că nu se mişcă deloc – că e imobil faţă de curenţii de aer care şuierau cu putere. În plus, în cazul lor, căderea nu avea să fie liberă deloc. La şase mii de metri sub el se aflau valurile zbuciumate ale oceanului. Dacă voia să parcurgă traiectoria

dorită, fiecare secundă a căderii trebuia să fie riguros controlată. Dacă următoarele două minute nu decurgeau conform planului, misiunea era terminată înainte de a începe.

Turbulenţele făceau însă controlul căderii deosebit de dificil.

Aproape imediat se trezi împins de vânt şi începu să se rotească, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. *La naiba*! Simţea că-l cuprinde ameţeala şi că-şi pierde simţul de orientare. O combinaţie fatală la această altitudine.

Cu faţa în jos, se arcui puternic, întinzând mâinile şi picioarele. Trupul încetă să se mai rotească şi senzaţia de ameţeală dispăru. Cât timp pierduse oare?

Într-o cădere liberă obişnuită viteza maximă terminală ajungea la aproximativ 170 de kilometri pe oră. Acum, că se stabilizase, trebuia să încerce să încetinească coborârea cât mai mult posibil. Adoptă poziţia păianjenului, ţinând în continuare mâinile şi picioarele depărtate şi arcuindu-şi coloana ca să formeze litera C. În tot acest timp, vântul îngheţat, parcă supărat că nu voia să se dea bătut, îi biciuia costumul de zbor şi încerca să-şi facă loc pe sub ochelari şi cască. Degetele de la mâini, deşi înmănuşate, le simţea de parcă erau injectate cu novocainã. Încet, îşi duse încheietura mâinii drepte la faţă şi privi prin ochelari cadranele mari, luminoase ale altimetrului şi indicatorului GPS.

Era aici un calcul matematic. Trebuia să ajungă la locul de aterizare în cele patruzeci de secunde care mai rămăseseră. Un giroscop inerţial i-ar fi fost de folos ca să afle dacă se îndrepta în direcţia corectă; dispozitivul nu-i putea arăta însă cum să-şi corecteze traiectoria.

Înălţă capul ca să vadă unde se afla Katsaris.

Nu se vedea nici urmă de el. Dar asta nu era o surpriză. Vizibilitatea era oricum foarte redusă. Era oare Katsaris la o sută de metri depărtare de el? La două sute? La o mie?

Nu era o întrebare lipsită de sens: ciocnirea a doi bărbaţi care se deplasau cu viteză foarte mare, fără să se vadă unul pe celălalt, noaptea, prin nori, putea fi fatală. O asemenea coliziune era însă foarte puţin probabilă. Dar toată această operaţiune sfida parcă orice calcul al probabilităţilor.

O deviere de numai câţiva metri, la sfârşitul căderii, faţă de

punctul de destinaţie putea fi dezastruoasă. Şi aceeaşi perdea de nori care îi proteja îngreuna nemăsurat de mult o aterizare precisă. În mod normal, paraşutiştii aterizau într-un loc marcat cu grijă – utilizarea rachetelor de semnalizare era o procedură standard – putând să-şi folosească vederea în timp ce-şi corectau traiectoria cu ajutorul cordoanelor de comandă ale paraşutei. Pentru un săritor cu experienţă, aterizarea precisă era mai mult o chestiune de instinct. În cazul lor, însă, instinctele nu erau de prea mare ajutor. În momentul în care ajungeau suficient de aproape de pământ ca să vadă ceva, putea să fie prea târziu. În loc de instincte, ei erau nevoiţi să se bizuie pe dispozitivele GPS şi să joace un fel de joc electronic.

Treizeci şi cinci de secunde. Fereastra se închidea: trebuia să treacă în poziţia delta cât mai curând posibil.

Janson îşi trase braţele înapoi şi încercă să controleze căderea cu umerii şi cu mâinile. Nu era bine: un curent transversal foarte intens se năpusti asupra lui şi-l atrase pe o traiectorie de coborâre foarte înclinată. Îşi dădu imediat seama ce greşise. Cobora prea repede.

Putea să facă ceva ca să reducă viteza?

Singura lui scăpare era să mărească suprafaţa de frânare. Totuşi, trebuia să se îndrepte cât de repede către complexul de clădiri dacă voia să aibă vreo şansă să aterizeze acolo. Ambele manevre concomitent erau imposibil de făcut.

Distrusese oare întreaga misiune doar la câteva secunde de la debutul ei?

Nu se putea.

Şi totuşi ăsta era adevărul.

Biciuit de vântul îngheţat, Janson îşi făcea acum reproşuri amare*. Ştiai că operaţiunea asta nu va reuşi; nu avea cum să reuşească. Prea multe necunoscute, prea multe variabile greu de controlat. De ce ai acceptat aşa ceva? Din mândrie? Mândru de profesionalismul tău? Mândria este duşmanul profesionalismului: Alan Demarest spunea mereu lucrul ăsta şi iată că are dreptate. Din mândrie vei muri. Operaţiunea asta nu a avut niciodată o şansă rezonabilă de succes. nici o persoană cu scaun la cap sau organizaţie militară n-ar fi acceptat aşa ceva.*

Tumultul său fu străbătut de o voce slabă. *Frânare maximă*.

Trebuia să adopte poziţia de frânare. Ceea ce auzise era propria sa voce de pe vremea când, cu zeci de ani în urmă, pregătea recruţii pentru o echipă SEAL. *Frânare maximă.*

Putea el să o facă? Nu mai încercase manevra de ani de zile. Şi cu siguranţă nu o folosise niciodată într-o săritură controlată numai cu ajutorul dispozitivului GPS. Frânarea implica poziţionarea corpului într-un fel de aripă. Pentru câteva secunde, Janson acceleră căderea, cu capul în jos şi membrele uşor depărtate. Îndoi apoi uşor braţele şi din mijloc şi în acelaşi timp, îşi roti umerii în faţă de parcă s-ar fi pregătit să facă o plecăciune; strânse apoi mâinile în cupă. În sfârşit, trase capul înapoi şi lipi picioarele cu labele întinse ca un balerin.

Nu se întâmpla nimic. Nu frâna.

Trecură mai bine de zece secunde până să simtă că se ridică şi să observe că traiectoria sa începuse să se aplatizeze. În cazul unei frânări maxime, paraşutistul trebuie să fie în măsură să atingă un unghi de coborâre foarte apropiat de patruzeci şi cinci de grade de verticală.

În teorie.

În cazul frânării maxime, trebuia să fie posibil ca mişcarea pe orizontală să fie la fel de rapidă ca cea pe verticală, astfel încât fiecare metru în jos să însemne şi un metru înainte, mai aproape de locul de aterizare.

În teorie.

În realitate, el era burduşit cu echipament, avea douăzeci de kilograme în plus fixate sub salopetă de zbor. În realitate, el era un bărbat de patruzeci şi nouă de ani ale cărui încheieturi înţepeniseră din cauza aerului îngheţat care îi pătrundea prin costumul de zbor. Frânarea maximă îi impunea să menţină o formă perfectă şi nu putea şti cât timp îi vor mai îngădui aşa ceva muşchii săi.

În realitate, fiecare privire pe care o aruncă spre altimetru şi unitatea GPS afecta formă perfectă de care depindea. Şi totuşi, fără aceste aparate însemna să zboare orbeşte.

Încercă să-şi limpezească mintea, să alunge toate anxietăţile; în clipele următoare nu trebuia să fie nimic altceva decât o maşină, un automat, preocupat doar de executarea

traiectoriei de zbor.

Mai aruncă o privire către instrumentele de la încheietură.

După clipirea ecranului indicatorului GPS îşi dădu seama că se îndepărta de la traiectoria corectă. Cât de mult? Patru grade, poate cinci. Înclină ambele palme la patruzeci şi cinci de grade, modificând astfel puţin forma pernei de aer care-l înconjura şi fu răsplătit cu o întoarcere lentă.

Dispozitivul GPS încetase să mai clipească şi deodată se simţi cuprins de o neaşteptată speranţă.

Aluneca prin văzduhul negru ca cerneala, o pernă de aer menţinându-i altitudinea în timp ce se îndrepta spre destinaţie. El era negru, cerul era negru, era una şi aceeaşi cu curenţii care îl înconjurau. Vântul îi lovea faţa însă în acelaşi timp îl înălţa, ca mâna unui înger. Supravieţuiesc.

O vibraţie la încheietură. Alarma altimetrului.

O atenţionare că se apropia de punctul din care nu mai există cale de întoarcere – mai jos nu exista decât moartea prin impactul la cădere. Manualele foloseau cuvinte mai puţin dramatice: făceau referinţă la acest punct ca la „altitudinea minimă pentru utilizarea paraşutei”. Săritura de la mare altitudine, cu deschiderea paraşutei la mică înălţime nu modificase parametrii de bază: dacă deschidea prea jos, solul avea să-l izbească cu forţa unui camion pe autostradă.

Se afla însă mult mai departe de zona de aterizare decât sperase. Îşi imaginase că în momentul în care va deschide paraşuta se va afla în imediata vecinătate a complexului de clădiri. În primul rând pentru că era mult mai greu de manevrat printre curenţii ascensionali cu paraşuta deschisă. În al doilea rând, căderea lină peste Palatul de Piatră mărea riscul de a fi detectat. Un om care cade cu o sută de kilometri pe oră este mai greu de văzut decât unul care planează încet sub o paraşută rectangulară cu deschidere mare.

În ambele situaţii existau riscuri. Trebuia să ia o decizie. Acum.

Întoarse capul, încercând să zărească ceva, orice, în întunericul dens. Nu simţi nimic decât o neobişnuită senzaţie de claustrofobie.

Şi asta îl făcu să se hotărască: în jurul lui era ceaţă. El şi paraşuta nu se vor detaşa pe cerul întunecat. Se arcui într-o

poziţie verticală, duse mâna la coarda de acţionare şi trase. Simţi o zvâcnire scurtă în momentul în care paraşuta se desfăcu în aer şi corzile se întinseră la maximum. Simţi apoi bine cunoscutul şoc, sentimentul că a fost apucat zdravăn de umeri şi de şezut. Şi zgomotul vântului încetă brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe butonul MUTE.

Aruncă într-o parte coarda de acţionare şi se uită în sus ca să se asigure că pânza neagră din nailon era bine întinsă. Reuşi foarte greu să-i distingă conturul, deşi se afla la numai patru metri deasupra lui. În alte ocazii, acest lucru l-ar fi neliniştit; în noaptea asta îl făcea să se simtă în siguranţă.

Deodată se simţi împins într-o parte de un alt curent transversal violent şi senzaţia respectivă era foarte intimă, ca şi cum s-ar fi luptat cu un adversar. Trebuia să controleze paraşuta cu mare atenţie; dacă se rotea prea brusc îi va fi aproape imposibil să revină deasupra punctului de aterizare. De asemenea era pe deplin conştient de echilibrul pe care trebuia să-l păstreze între rotire şi viteză: paraşuta se deplasa înainte cu viteză maximă atunci când nu se utilizau clementele de rotire.

Indicatorul GPS îi arătă că deviase semnificativ de la curs.

O, Doamne, nu!

Chiar când se prăbuşeau în masa de aer turbulent, atât Katsaris, cât şi el ştiau foarte bine că partea cea mai dificilă abia urmă: trebuia să execute o aterizare silenţioasă, fără să fie văzuţi, într-o curte închisă. Orice eroare a unuia dintre ei îi punea în pericol pe amândoi. Şi chiar dacă şi-ar executa ireproşabil căderea, oricare dintre miile de complicaţii neaşteptate se putea dovedi fatală. Dacă se întâmpla ca unul dintre soldaţi să se afle în momentul acela în vecinătatea curţii centrale – şi nici o lege nu interzicea aşa ceva – erau morţi amândoi. Şi misiunea compromisă. Şi, foarte probabil, obiectul misiunii lor ucis imediat. Aceasta era procedura standard a amicilor lor terorişti. La o misiune de salvare în plină desfăşurare trebuia să se răspundă imediat prin distrugerea obiectului care trebuia salvat.

Trase brusc, cât putu de tare de coardă de rotire din dreapta. Trebuia să facă o întoarcere rapidă înainte ca un alt curent să-l trimită prea departe. Efectul acţiunii sale fu

aproape instantaneu: se trezi deodată atârnat în afara pânzei, cu corpul puternic arcuit. Iar cadranul mare, rotund al altimetrului îi spuse ceea ce simţea şi singur: că viteza de cădere crescuse considerabil.

Nu era bine. Se afla mai aproape de sol decât ar fi trebuit. Era însă obligat să presupună că revenise la unghiul potrivit de zbor şi eliberă liniile de rotire, permiţând astfel paraşutei să se deschidă la întreaga sa suprafaţă de douăzeci şi trei de metri pătraţi şi să amplifice astfel la maximum forţa de tragere pe verticală. El era specialist în manevrarea paraşutei în jurul conurilor de vânt, însă impredictibilitatea curenţilor de aer făcea irelevante calculele simple. Nu ştia decât că se afla în afara zonei de acţiune a vântului; singura posibilitate de a reveni în curent era să înainteze pieziş. Aşa cum mai făcuse de sute de ori înainte, începu să manevreze uşor mânerele pentru a se înscrie pe direcţia curenţilor de aer principali; în cele din urmă descoperi că poate desena uşor S-uri călare pe linia vântului, revenind astfel pe direcţia bună ori de câte ori era scos în afara ei. Manevra necesita o concentrare deplină, mai ales fiindcă oceanul ridica la întâmplare curenţi de aer cald. Sau aşa părea. Văzduhul de deasupra insulei Anura era ca un cal nărăvaş ce nu se lăsa îmblânzit.

Pulsul i se accelerase. Precum pânza unei corăbii fantomă, turnurile şi meterezele palatului deveniră deodată vizibile prin ceaţă, zidurile vechi din calcar alb reflectând şi cea mai mică rază de lumină care reuşea să străbată perdeaua de nori. Îşi scoase rapid mănuşile şi casca. Repetă mental manevra de aterizare.

Pentru a micşora cât mai mult viteza de aterizare era extrem de important să se apropie de destinaţie dinspre un curent ascensional. Un curent transversal îl duse la trei sute de metri spre dreapta. Se depărtă apoi încă o sută cincizeci de metri cu ajutorul unui curent ce cobora, depăşind intenţionat ţinta. Trebuia să parcurgă acum şaptezeci de metri în plin curent pentru apropierea finală. Era o manevră complicată, însă absolut necesară. Ar fi putut să-şi încetinească mişcarea pe orizontală trăgând de colţurile paraşutei cu ambele mânere, însă efectul ar fi fost mărirea vitezei de coborâre nepermis de mult. Din această cauză trebuia să se bazeze

numai pe forţa curentului pentru a reduce viteza pe orizontală.

Se rugă ca pentru poziţionarea sa deasupra regiunii centrale să nu mai fie nevoie de nici o întoarcere suplimentară, pentru că şi o astfel de manevră ar fi mărit periculos de mult viteza de coborâre. Ultimele cincisprezece secunde trebuia să fie perfecte. Nu era posibilă nici o marjă de eroare; zidurile înalte ale complexului de clădiri făceau imposibilă o apropiere la mică înălţime.

Conştientiza brusc cât de fierbinte şi de umed era aerul de deasupra insulei – era ca şi cum ar fi trecut brusc dintr-o cameră frigorifică într-o baie de aburi. Umiditatea din aer se condensa pe extremităţile sale îngheţate. Degetele cu care voia să apuce mânerele erau acum ude şi simţi cum îi creşte brusc pulsul; nu-şi putea permite să-i alunece mâinile tocmai acum.

Cu corzile de manevră complet ridicate şi deci cu paraşuta desfăcută la suprafaţa maximă, începu să alunece spre centrul curţii, care se distingea de restul complexului doar ca o zonă mai întunecată. de cum îşi eliberă mâinile, dezactiva instrumentele de la încheietură pentru că strălucirea cadranelor să nu-i trădeze prezenţa.

Inima îi bătea cu putere: aproape că ajunsese – măcar de ar putea să execute cu mâinile sale ude, alunecoase, ultima manevră de coborâre.

Era crucial să aleagă secunda potrivită. Acum? Bocancii săi erau la cinci metri deasupra solului; îşi dădea seama de acest lucru pentru că solul şi umbrelă paraşutei erau cam la aceeaşi distanţă de el. Nu. Chiar şi în interiorul zidurilor complexului, curenţii de aer erau greu de prevăzut. Trebuia să aştepte până când se va afla la jumătatea distanţei faţă de sol.

Acum.

Aduse ambele mânere de acţionare până la nivelul umerilor, apoi, cu mişcare fluidă, îndoi încheieturile mâinilor şi aduse mânerele în jos între pulpe, făcând astfel ca mişcarea pe orizontală să înceteze total. În timp ce cobora spre sol, îşi încorda muşchii picioarelor şi îşi roti corpul în direcţia căderii, îndoind uşor genunchii. Cu două secunde înainte de a atinge solul trebuia să se hotărască dacă să facă o aterizare cu

rostogolire – cu picioarele lipite – sau să încerce o aterizare din picioare, pentru care ar fi trebuit să-şi ţină picioarele depărtate. Intrase în horă, trebuia să joace până la sfârşit: se hotărî pentru o aterizare în picioare.

Cu muşchii picioarelor flexaţi, se lăsă pe sol cu toată talpa bocancilor. Cauciucul moale era făcut special pentru a absoarbe zgomotele şi se comportă exact aşa cum trebuia. Fără zgomot, îndoi încheieturile, pregătindu-se să cadă. Dar nu căzu.

Rămăsese în picioare. Pe terenul din curte. Reuşise.

Se uită de jur-împrejur şi, în noaptea fără stele, nu reuşi să distingă decât conturul unei curţi vaste, părăsite, a cărei lungime era de trei ori mai mare decât lăţimea. O structură mare, puţin mai deschisă la culoare – vechea fântână, exact aşa cum apărea şi în planuri – strălucea la câţiva metri depărtare. se afla aproximativ în mijlocul unei curţi cam cât jumătatea unui teren de fotbal, peste care domnea o tăcere ireală. Nu se vedea nici o mişcare – nu se vedea nici un semn cum că sosirea sa fusese observată.

Îşi scoase harnaşamentul, îşi desfăcu costumul de zbor şi strânse repede paraşuta de pe dalele curţii. Trebuia s-o ascundă înainte de a întreprinde altceva. Chiar şi această noapte fără stele nu era întru totul lipsită de lumină. Nailonul negru, care îl protejase vizual până acum pe fondul întunecat al cerului, contrasta cu griul dalelor. Nu-şi putea permite să lase paraşuta pe jos.

Dar unde era Katsaris?

Janson se uită în jur. Trecuse Katsaris peste curte? Aterizase pe plajă, mult mai departe? Sau pe drumul pavat cu pietriş ce ducea la palat? Orice eroare putea fi letală pentru el şi pentru ceilalţi implicaţi în misiune.

La naiba! Din nou, o gheară de furie şi frică îi strânse pieptul. Era acea vanitate a celor ce concep un plan, căreia şi el – el, dintre toţi ceilalţi – îi căzuse pradă: eroarea de a crede că ceea ce părea perfect pe hârtie avea să se potrivească cu realitatea tactică. Toleranţele erau prea mici. Fiecare membru al echipei ştia acest lucru; erau însă prea impresionaţi de isprăvile lui pentru a se eschiva. Saltul cu paraşuta în condiţiile de faţă solicita manevre aproape de perfecţiune şi

perfecţiunea nu era posibilă în lumea asta. Îl cuprinse un sentiment de frustrare: cine ştiuse mai bine decât el acest lucru? El însuşi reuşise să aterizeze acolo numai printr-un noroc chior.

Gândurile îi fură întrerupte de un şuierat slab – sunetul făcut de o umbrelă de nailon care cădea binişor de sus. Janson ridică ochii spre cerul întunecat. Era Katsaris, care pluti încet în jos şi ateriză rostogolindu-se fără zgomot. Se ridică imediat în picioare şi veni lângă Janson. Erau doi acum.

Doi agenţi experimentaţi, foarte bine antrenaţi.

Şi se aflau acum acolo unde trebuia să ajungă – în mijlocul curţii interioare a Palatului de Piatră. Ultimul loc, erau nevoiţi să creadă, în care se aşteptase vizitatori.

Erau doi acum – împotriva unui întreg batalion de terorişti înarmaţi.

Oricum, era un început.

6

Janson activă sistemul de comunicare şi suflă în microfonul fixat aproape de gură, o dată scurt şi o dată mai lung. Conform protocolului militar.

Katsaris îi urmă exemplul: îşi scoase fără zgomot costumul de zbor, apoi adună paraşuta într-un pachet cât mai strâns.

Îngrămădiră amândoi paraşutele şi costumele în bazinul rece şi umed al fântânii de piatră din centrul curţii. Cândva un monument impresionant – marmură era acoperită cu desene gravate cu o fineţe deosebită – fântâna era acum un simplu rezervor plin de alge, în care se aduna apa de ploaie. Interiorul bazinului larg, circular era acoperit de un strat de murdărie care absorbea lumina. Era perfect. Negru pe negru: culoarea protectoare a nopţii.

Janson îşi pipăia vesta şi uniforma, încercând să identifice cu degetele principalele elemente ale echipamentului. Katsaris, aflat alături, făcea acelaşi lucru; fiecare îşi inspecta apoi echipamentul şi camuflajul celuilalt, o procedură standard în astfel de situaţii. Parcurseseră amândoi o distanţă foarte mare în condiţii de extremă turbulenţă. Multe se puteau

întâmpla în acest timp. Din cauza vântului şi a curenţilor laterali, un paraşutist putea ajunge la sol fără o parte din echipament, indiferent cât de bine ar fi fost fixat de ţinuta de luptă. Janson învăţase acest lucru pe vremea când era în SEAL; Katsaris învăţase de la el.

Janson îşi cercetă partenerul. Albul ochilor era singura lumină pe faţa lui vopsită. Deodată zări o pată palidă pe umărul tovarăşului său. Cămaşa lui Katsaris se agăţase de ceva la aterizare şi lăsa să se vadă o porţiune de piele. Janson îi făcu semn să stea nemişcat în timp ce el rupse o bucată de bandă izolantă neagră dintr-o rolă scoasă dintr-un buzunar. Lipi cele două margini ale cămăşii şi pata dispăru. *Retuşuri în zona de aterizare*, îşi zise Janson.

Aceste amănunte puteau face diferenţa între viaţă şi moarte. Echipamentul lor negru îi putea ajuta să rămână nevăzuţi în curtea întunecoasă. Dar câţiva centimetri de piele lucind accidental în raza lanternei unui paznic puteau însemna un dezastru.

Aşa cum subliniase şi la bază, în Katchall, rebelii nu-şi protejaseră perimetrul cu echipamente tehnice, dar apărarea lor se baza pe acele elemente încă neegalate de tehnologie: cele cinci simţuri ale unei fiinţe umane vigilente. Acea abilitate de a detecta anomalii în câmpul vizual, auditiv sau olfactiv care depăşea posibilităţile oricărui calculator.

Coborâseră în cea mai mare parte prin mase de aer sub zero grade. La sol însă, chiar şi la patru dimineaţa, erau douăzeci şi nouă de grade, iar aerul era încărcat de umiditate. Janson simţea că începuse să transpire – sudoare adevărată, nu condens din atmosferă – şi ştia că, în timp, până şi mirosul propriului corp putea să-l trădeze. Proteinele pielii sale, specifice unui occidental consumator de carne, reprezentau ceva neobişnuit pentru locuitorii insulei Anura, care se hrăneau mai ales cu vegetale şi peşte. Nu putea decât să spere că briza sărată va împrăştia semnalele olfactive ale prezenţei sale.

Janson îşi scoase ochelarii de vedere pe timp de noapte dintr-un buzunar al vestei şi îi puse la ochi; curtea apăru brusc scăldată într-o lumină de un verde palid. Înainte de a regla luminozitatea imaginii se asigură că apărătoarele oculare din

cauciuc aderă perfect de faţă: orice rază care scăpa din amplificatorul de lumină al ochelarilor putea alerta o santinelă atentă. Văzuse odată cum un membru al unei echipe de comando fusese ucis de o patrulă ce zărise o imprudentă strălucire verde şi deschisese focul fără să aştepte prea mult. Altă dată fusese martor la pierderea unui om din cauza cadranului fosforescent al ceasului.

Stătea acum spate în spate cu Katsaris şi cercetau amândoi împrejurimile, fiecare în direcţia sa.

În partea de nord a curţii se zăreau trei mogâldeţe fosforescente de culoare portocalie, dintre care două se aplecaseră una către cealaltă – între ele apăru deodată o pată puternic luminoasă, albă. Janson stinse intensificatorul de lumină al ochelarilor, apoi îi scoase. Chiar de la o distanţă de optsprezece metri putu să vadă foarte clar mica flacără care era sursa acelei explozii de lumină. Fusese aprins un chibrit şi doi gardieni îşi aprindeau ţigările.

Amatori, se gândi Janson. O santinelă aflată în serviciu de pază nu avea voie să se dea de gol cu nici o sursă de lumină incidentală sau să-şi scoată din uz, fie şi numai pentru o clipă, cele mai importante arme ale sale, mâinile.

Dar cine erau oamenii ăştia? Probabil că între Calif, înconjurat de strategii săi antrenaţi de celulele teroriste din Orientul Mijlociu şi adepţii care îl urmau, recrutaţi de cele mai multe ori dintre ţăranii analfabeţi, se căsca o prăpastie.

Existau fără îndoială şi soldaţi foarte bine pregătiţi. Atenţia acestora era însă îndreptată către lumea exterioară. Ei se aflau probabil postaţi în spatele crenelurilor şi în turnurile de veghe. Cei care păzeau curtea interioară trebuia mai degrabă să aibă grijă că nu cumva vreun soldat ameţit să nu tulbure somnul Califului sau al cadrelor sale de comandă.

Deşi se aflau numai la câţiva centimetri distanţă unul de altul, Katsaris şopti în microfon, astfel încât vocea sa să se audă amplificată numai în casca din urechea lui Janson:

— O santinelă. În colţul din sud-est. Aşezată. Probabil pe jumătate adormită.

Janson răspunse şi el în şoaptă:

— Trei santinele. Pe veranda din nord. Foarte treze. Amândoi ştiau că, în cazul unei eliberări de ostatici, trebuiau

să se îndrepte spre locul unde se aflau santinelele. Asta în afară de cazul în care nu li se pregătise o capcană: gărzile vizibile într-o parte, prizonierul în alta şi încă un grup de santinele la pândă. În cazul de faţă lucrurile păreau clare. Planurile arătau limpede că temniţa se afla în partea de nord a curţii.

Janson se deplasă încet către stânga, de-a lungul zidului, apoi pe sub veranda vestică, mergând pe jumătate ghemuit. Nu-şi puteau permite să se bazeze numai pe întunericul din curte: conurile din retina unui ochi uman puteau fi activate chiar şi de un singur foton. Chiar şi în cea mai întunecoasă noapte existau umbre. Janson şi Katsaris trebuia să profite de aceste umbre cât mai mult posibil: urma să se deplaseze de-a lungul laturilor curţii, evitând centrul.

Janson rămase nemişcat câteva clipe şi ascultă, ţinându-şi respiraţia. În depărtare se auzea stins zgomotul valurilor mării care spălau baza promontoriului. Zgomotul unei păsări un cormoran, probabil – şi, dinspre pădurile care se întindeau spre sud, bâzâitul insectelor tropicale. Acesta era fondul sonor al nopţii şi trebuia să profite de el. Era imposibil să se mişte fără să facă nici un zgomot: părţi ale uniformelor se frecau unele de altele, fibrele de nailon se întindeau şi se contractau din cauza mişcărilor. Tălpile bocancilor, chiar şi cele din cauciuc moale şi gros, foşneau la impactul cu solul; cochilia dură a unui gândac mort putea trosni sub apăsarea tălpii. Fundalul acustic al nopţii avea să acopere unele dintre aceste zgomote, însă nu pe toate.

Încercă să distingă zgomotul produs de mişcările lui Katsaris încordându-se mai tare decât orice santinelă şi nu reuşi să audă nimic. Oare şi *el* va reuşi la fel de bine să nu facă zgomot?

Trei, şase metri de-a lungul zidului. Deodată se auzi ceva frecându-se şi se văzu o flacără: cea de-a treia santinelă îşi aprindea şi ea o ţigară.

Janson se afla suficient de aproape pentru a vedea toată mişcarea: un chibrit gros, cu autoaprindere, fusese frecat de peretele de cărămidă şi flacăra sa mică era ţinută sub ceea ce părea o ţigară subţire de foi. După douăzeci de secunde, mirosul de tutun ajunse până la el – era într-adevăr o ţigară de

foi – şi Janson se relaxă puţin. Flacăra chibritului avea să producă o contractare a irisului ochilor santinelelor, reducându-le astfel pentru un timp acuitatea vizuală. Fumul de tutun le va reduce sensibilitatea olfactivă. Iar fumatul, ca activitate în sine, le va compromite capacitatea de reacţie într-o confruntare în care o fracţiune de secundă putea reprezenta diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Se afla acum la cinci metri distanţă de veranda dinspre nord. Privea zidul de calcar şi balustrada din fier forjat. Plăcile din teracotă ale acoperişului fuseseră puse de curând şi arătau ciudat pe o structură ce fusese refăcută de atâtea ori de-a lungul secolelor. Patru etaje; încăperile spaţioase erau la cel de-al doilea nivel, unde ferestrele cu ochiuri de plumb indicau transformarea unei fortăreţe portugheze în ceea ce un şef olandez numise „palatul” său. Cea mai mare parte a ferestrelor erau întunecate; unele lăsau să răzbată lumina slabă de pe coridoare. Unde dormea oare în această noapte Califul, arhitectul morţii? Janson bănuia cam unde era camera cu pricina.

Ar fi fost atât de uşor. O grenadă cu fragmentaţie aruncată prin ochiurile ferestrei. O rachetă care să explodeze în dormitor. Şi Ahmad Tabari ar dispărea. N-ar mai rămâne nimic din fiinţa asta care-i amintea atât de mult de Helene. Alungă repede gândul. Era numai o fantasmă şi acum nu-şi putea permite aşa ceva. Era incompatibil cu obiectivul misiunii. Peter Novak era o mare personalitate. Nu numai că Janson îi datora viaţa, dar de el putea depinde viitorul întregii omeniri. Calculele morale şi strategice erau în afară de orice discuţie: salvarea unui mare om avea întâietate faţă de eliminarea unui ticălos.

Janson coborî privirea de la ferestrele apartamentului guvernatorului şi se uită spre veranda de pe latura de nord a curţii.

De la distanţa la care se afla, la cinci metri de cea mai apropiată santinelă, putea vedea foarte bine trăsăturile gărzilor. Feţe late de ţărani, oameni simpli şi lipsiţi de griji. Mai tineri decât se aştepta el. Bărbatul de patruzeci şi nouă de ani îşi dădu însă imediat seama că nu i-ar fi considerat tineri în cea mai mare parte a carierei lui ca agent. Erau mai în vârstă

decât fusese el pe vremea când participă la raiduri în spatele Liniei Verzi în apropierea graniţei cu Cambodgia. Mai în vârstă decât era el când ucisese pentru prima oară, sau când scăpase pentru prima oară de la moarte.

Mâinile lor erau bătucite, însă asta se datora fără îndoială mai degrabă muncilor agricole decât practicării artelor marţiale. *Amatori*, gândi el din nou; dar nu era pe de-a-ntregul un gând liniştitor. FEK era prea bine organizat ca să dea paza unei comori atât de valoroase pe mâinile unor astfel de oameni. Ei reprezentau doar prima linie de apărare. O primă linie de apărare dispusă acolo unde, în mod normal, n-ar fi trebuit să existe nici o pază.

Şi unde era Katsaris?

Janson cercetă curtea, încercând să străpungă cu privirea cei cincizeci de metri de întuneric, însă nu descoperi nimic. Katsaris devenise invizibil. Sau dispăruse.

Şuieră scurt în microfon, încercând să imite sunetul produs de insectele nocturne.

Auzi în cască acelaşi sunet de răspuns. Katsaris era acolo, la locul lui, gata de acţiune.

Precizia primei evaluări a situaţiei era hotărâtoare: era bine oare să-i ucidă pe aceşti oameni? Nu cumva erau doar nişte momeli – biete păsări pe o sârmă?

Exista oare o sârmă?

Janson se ridică din poziţia ghemuit şi se uită pe fereastra din spatele grilajului de fier. Sudoarea se lipise de el ca un strat de nămol; umiditatea din aer făcea imposibilă evaporarea. Îl invidia acum pe Katsaris care nu transpira. Sudoarea nu-l răcorea deloc; se lipise de pielea lui ca un strat de îmbrăcăminte suplimentar, nedorit.

În acelaşi timp îl îngrijora faptul că era conştient de asemenea amănunte. Trebuia să se concentreze: *exista vreo sârmă*?

Privi din nou prin dispozitivul de vedere pe timp de noapte, îndreptat de astă dată spre grilajul de fier din spatele ţăranilor care fumau. Nimic.

Ba nu, *era ceva acolo*. O pată portocalie, prea mică pentru a corespunde unui corp. După toate probabilităţile, era o mână ce aparţinea unui corp ascuns în spatele unui zid de

piatră. Se putea presupune că cei de pe verandă nu ştiau că erau dublaţi; altfel atenţia lor şi aşa destul de slabă, ar fi fost mult diminuată. Dar ei ştiau.

Dublura era oare dublată la rândul ei? Să fi fost o operaţiune secvenţională?

Puţin probabil. Dar nu imposibil.

Dintr-un buzunar lung fixat pe coapsă, Janson scoase un tub de aluminiu vopsit în negru, lung de treizeci de centimetri şi cu un diametru de zece. În interior, tubul era prevăzut cu o plasă strânsă, din sârmă de oţel, care împiedica creatura dinăuntru să facă zgomot. Aerul din tub conţinea 90% oxigen pentru evitarea asfixierii. Pe timpul operaţiunii.

Sosise momentul în care trebuia să înceapă zgomotul, distracţia.

Începu să deşurubeze capacul sigilat de la unul din capetele tubului, cele două bucăţi, căptuşite cu teflon, mişcându-se fără zgomot una faţă de cealaltă.

Apucându-l de coada sa lungă, Janson scoase animalul din tub şi îl aruncă spre verandă, după o traiectorie parabolică. Animalul ateriza ca şi cum ar fi alunecat de pe acoperiş în timpul plimbării sale nocturne.

Mica făptură cu corpul acoperit de blană neagră ridică lăbuţele din faţă şi începu să scoată guiţăturile specifice. Santinelele aveau un vizitator şi în mai puţin de patru secunde ştiau. Cap îndesat, bot mare, coadă solzoasă, lipsită de păr. Lung de treizeci de centimetri şi cântărind aproape un kilogram. Un şobolan bandicot. Pe numele ştiinţific *Bandicola bengalensis*. Coşmarul lui Ahmad Tabari.

În dialectul lor dravidian, gărzile kagama începură să vorbească repezit, scurt, înnebuniţi.

— Ayaiyo, ange paaru, adhu yenna theridhaa?

— Aiyo, perichaali!

— Adha yepadiyaavadhu ozrikkanum.

— And ha vittaa, naama sethom.

— Anga podim paaru.

Animalul, urmându-şi instinctele o luă la fugă spre intrare, în timp ce soldaţii, urmându-şi propriile instincte, încercau să-l oprească. Cel mai uşor ar fi fost să tragă cu arma în uriaşul şobolan, dar în felul acesta i-ar fi trezit pe toţi cei aflaţi în

complex şi s-ar fi făcut de râs. Şi mai rău, ar fi putut atrage atenţia asupra unei scăpări şi una foarte gravă. Dacă Cel Iubit, care dormea acum în apartamentul guvernatorului, s-ar trezi şi ar da peste acest sol al morţii în casa sa, nimeni nu ştia cum ar reacţiona. Era foarte posibil ca, turbat de furie, să pună în practică profeţia şi să ordone executarea santinelelor care permiseseră pătrunderea animalului. Ştiau ce se întâmplase ultima dată.

Panica îi scoase la vedere, aşa cum sperase şi Janson şi pe ceilalţi – cea de-a doua echipă. Câţi erau? Trei – ba nu, patru.

Membrii celei de-a două echipe erau înarmaţi cu carabine americane Ml6, probabil de pe vremea războiului din Vietnam. M16 fusese arma standard a infanteriei în conflict şi armata nord-vietnameză pusese mâna pe mii de carabine după prăbuşirea Sudului. De acolo, carabinele M16 pătrunseseră pe piaţa internaţională şi deveniseră armele semiautomate standard ale tuturor mişcărilor de gherilă care nu dispuneau de fonduri prea mari. M16 trăgea salve scurte, destul de precise şi, cu nişte măsuri minime de întreţinere, rezista destul de bine la rugină chiar şi în zone umede. Janson respecta această armă; de fapt, el respecta toate armele. În acelaşi timp ştia că nu se va trage fără o justificare serioasă. Soldaţii aflaţi în apropierea unui conducător care se odihnea nu făceau zgomote la ora patru dimineaţa fără motiv.

Janson scoase încă un şobolan bandicot, mai mare decât primul şi în timp ce animalul se zbătea în mâinile lui înmănuşate îi înfipse în burtă o mică seringă plină cu amfetamină-d. Substanţa producea hiperactivitate şi astfel cel de-al doilea şobolan devenea mai curajos şi mai rapid decât primul, şi, în ochii santinelelor, încă mai ameninţător.

O aruncare de jos. Bătând cu lăbuţele prin aer, şobolanul ateriza pe capul uneia dintre santinelele ţărani – care scoase un ţipăt scurt, dar pătrunzător.

Se produse o agitaţie mai mare decât dorise Janson.

Să fi depăşit măsura? Dacă ţipătul atrăgea acolo şi soldaţi care apărau alte aripi ale complexului atunci exerciţiul se întorcea împotriva lui. Deocamdată însă nu se vedea nici un semn că s-ar întâmpla aşa ceva, deşi soldaţii prezenţi erau foarte agitaţi. Ridicând puţin capul, urmări starea făcută de

confuzie şi enervare care-i cuprinsese pe cei de pe veranda dinspre nord. Locul unde voia să ajungă era spaţiul de sub veranda aceea şi până acolo nu era nici acoperire deoarece verandele de piatră care se întindeau de-a lungul pereţilor dinspre est şi vest se terminau cu cinci metri înainte de a ajunge la peretele opus.

Faptul că santinelele stăteau în lumină în timp ce el şi Katsaris se aflau în întuneric oferea o anumită protecţie, însă nu suficientă: vederea umană era sensibilă la mişcare, iar o lumină din interiorul clădirii răzbătea până în zona de curte din apropierea verandei. Misiunea impunea o protecţie desăvârşită: oricât de bine antrenaţi şi echipaţi ar fi fost, doi bărbaţi nu puteau ţine piept la aproximativ o sută de luptători ce se aflau în Palatul de Piatră. Descoperirea lor însemna moarte. Foarte simplu.

La nouă metri de el îşi făcu apariţia pe verandă un bărbat mai în vârstă, cu faţa oacheşă, profund zbârcită, cerând să se facă linişte. Linişte ca să nu tulbure odihna comandanţilor care se instalaseră în palat ca proprietari cu drepturi depline. pe măsură ce Janson îşi concentră atenţia asupra bărbatului mai în vârstă, neliniştea sa începu să crească. Bărbatul venise să facă linişte, însă ceva de pe chipul lui îi spunea că nu era singură, ori chiar prima lui preocupare. Numai o suspiciune serioasă putea explica privirea cercetătoare a ochilor săi pe jumătate închişi; faptul că se uita rapid de la santinelele intrate în panică la curtea întunecată din spatele lui, apoi la ferestrele cu zăbrele de fier de deasupra. Felul în care îşi mişca ochii arăta că ştia care erau particularităţile vederii pe timp de noapte: anume că vederea periferică era mai sensibilă decât vederea directă, că privirea directă transforma contururile după placul imaginaţiei. Noaptea, un observator cu experienţă mişca neîncetat ochii: creierul putea asambla o imagine din frânturile pe care le recepţionau ochii.

În timp ce privea faţa ridată a bărbatului, Janson remarcă şi alte aspecte. Omul era inteligent, precaut, nu se grăbea să tragă concluzii de pe urma incidentului. Din felul în care i se adresau ceilalţi, poziţia lui superioară era evidentă. Un alt semn al funcţiei sale îl reprezenta arma pe care o purta pe spate, într-o teacă: o carabină KLIN rusească. O armă destul

de obişnuită, însă mai mică şi ceva mai scumpă decât Ml6. Carabina KLIN era mai potrivită pentru tragerile de precizie decât pentru focul împrăştiat la care te puteai aştepta de la trăgătorii relativ slab antrenaţi.

Celelalte santinele ascultau de ordinele acestui bărbat.

Janson îl mai urmări câteva clipe şi îl văzu vorbind încet în limba kagama, arătând spre curtea întunecată, certându-l pe unul pe care-l prinsese fumând. Bărbatul ăsta *nu* era un amator.

Descoperirea lor însemna moarte. Fuseseră oare descoperiţi?

Era nevoit să-şi asume contrariul. Asumarea contrariului: ce ar fi făcut locotenent-comandorul Alan Demarest cu un asemenea raţionament, cu speranţa ca lumea înconjurătoare să se conformeze imperativelor operaţionale mai curând decât să li se opună? Demarest era însă mort – murise în faţa unui pluton de execuţie – şi, dacă în universul acesta exista cât de cât dreptate, probabil că se perpelea acum în iad. La ora patru a unei dimineţi îngrozitor de calde pe insula Anura, în curtea Palatului de Piatră, înconjurat de terorişti foarte bine înarmaţi, estimarea şanselor de succes a operaţiunii nu avea nici un rost. Principiile erau, trebuia să fie, aproape teologice. *Credo quia absurdum*. Cred pentru că este absurd.

Şi bărbatul acela cu faţa ridată: ce credea el oare? El era cel care trebuia eliminat primul. Trecuse oare suficient timp? Vestea despre micul accident ar fi trebuit să se fi răspândit deja printre cei aflaţi de strajă. Cel mai important lucru era ca şi explicaţia agitaţiei – apariţia afurisitului de şobolan – să se fi răspândit printre gărzi. Pentru că în curând aveau să se audă şi alte zgomote. Era inevitabil. Zgomotele care aveau o explicaţie erau inofensive. Zgomotele care nu se puteau explica implicau investigaţii şi se puteau dovedi mortale.

Janson scoase din alt buzunar al vestei sale un tub de aluminiu lung de cincizeci de centimetri, aşa-numitul Blo-Jector. Închiderea buzunarelor ridicase o problemă operaţională. Nu îşi puteau permite să folosească limbă de pisică, cu zgomotul ei caracteristic, sau capse metalice care îi puteau da de gol, aşa că născociseră un înlocuitor silenţios, anume o pereche de benzi magnetice prinse într-o ţesătură

moale de lână: magneţii ţineau buzunarele închise şi se desfăceau fără zgomot.

Janson transmise în şoaptă planul către prietenul său prin microfonul lipit de buze. El avea să se ocupe de bărbatul înalt şi de santinelele aflate în dreapta lui; Katsaris trebuia să aibă grijă de ceilalţi. Janson duse la buze capătul tubului prevăzut cu un fel de muştiuc de cauciuc şi îndreptă celălalt capăt către grupul de soldaţi. Săgeata din tub era confecţionată conform standardelor operaţiunilor sub acoperire, cu un ac fin şi un mic rezervor mascate în replică de plastic a unei viespi. Insecta artificială nu rezistă unei cercetări amănunţite, însă, dacă totul mergea bine, nu va fi inspectată decât superficial. Janson suflă cu putere în tub, apoi introduse o alta şi o lansă. Apoi se ghemui iar.

Bărbatul înalt duse mâna la gât, smulse săgeata şi începu s-o cerceteze în lumina slabă. O îndepărtase oare prea repede, înainte de injectarea completă a conţinutului rezervorului? Obiectul semăna perfect, din punct de vedere vizual şi tactil, cu o insectă mare: scheletul rigid, corpul acoperit cu dungi. Greutatea ei putea să-l dea însă de gol, mai ales dacă rezervorul mai conţinea o parte din lichidul paralizant – 1 ml de citrat carfentanil. Bărbatul cu faţa ridată se uită furios la insectă, apoi întoarse privirea direct spre Janson. Fără îndoială că, uitându-se atent, reuşise să-i desluşească forma în colţul întunecat în care se afla.

Soldatul duse mâna la revolverul fixat într-un toc aproape de şoldul drept, apoi se prăbuşi peste marginea verandei. Janson auzi bufnitura corpului pe dalele de piatră, la aproape doi metri mai jos. Alte două santinele se prăbuşiră pe verandă fără cunoştinţă.

Urmă un schimb rapid de replici între cei doi soldaţi mai tineri care se aflau mai departe, spre stânga. Ştiau că ceva nu e în regulă. Nu-i lovise Katsaris?

Utilizarea substanţei paralizante nu se datora vreunor principii umanitare. Foarte puţini oameni experimentaseră vreodată o săgeată cu carfentanil; exista un răgaz de circa zece secunde în care respectivii îşi închipuiau că îi înţepase o insectă. Prin contrast, nu era nimic misterios în ceea ce priveşte un foc de armă: în cazul în care glonţul plecat dintr-o

armă cu amortizor nu provoca pierderea instantanee a cunoştinţei – adică dacă nu penetra regiunea mediană a creierului – victima putea trezi pe toată lumea cu ţipetele sale. O altă metodă, folosită în contactul direct, gâtuirea cu laţul, nu putea fi aplicată aici. Chiar dacă folosirea săgeţilor era o opţiune riscantă, optimizarea tactică nu corespundea întotdeauna celei mai bune metode; uneori se punea problema alegerii celei mai bune metode disponibile.

Janson îşi îndreptase tubul către cei doi soldaţi care vociferau şi se pregătea să lanseze încă o săgeată când cei doi se prăbuşiră ameţiţi; Katsaris reuşise să-i lovească în cele din urmă.

Se lăsase din nou o tăcere, întreruptă doar de bâzâitul insectelor nocturne. Erau zgomote normale. Era ca şi cum problema ar fi fost rezolvată şi santinelele se întorseseră la posturile lor.

Cu toate acestea, siguranţa pe care abia o câştigaseră putea dispărea în orice moment. Informaţiile obţinute din interceptările telefonice şi din satelit sugerau că următorul schimb nu îşi va face apariţia mai devreme de o oră – însă nu există nici o garanţie că programul nu se schimbase. Fiecare minut avea acum o valoare imensă.

Janson şi Katsaris alergară până în zona de întuneric de sub veranda de la nord strecurându-se printre stâlpii de susţinere dispuşi la intervale de un metru. Conform planurilor, la mijlocul zidului dinspre nord, foarte aproape de perete, se afla un capac circular din piatră. Janson mergea fără să vadă, pipăind cu mâinile locul unde zidul se unea cu solul. Deodată simţi ceva care se izbi de mâna lui, apoi alunecase peste ea, ca un furtun de cauciuc. Sări înapoi. Deranjase un şarpe. Cea mai mare parte a speciilor din insulă erau inofensive; dar existau şi destui şerpi veninoşi. Scoase un cuţit de luptă dintr-unul din buzunarele vestei şi se repezi cu el în direcţia în care dăduse peste şarpe. Cuţitul întâmpină rezistenţă – lovise ceva – şi Janson îl coborî fără zgomot către zidul de piatră. Simţi cum lama foarte ascuţită retează un corp musculos şi dens.

— L-am găsit, şopti Theo de la câţiva metri distanţă.

Janson aprinse o mică lanternă cu infraroşii şi îşi ajustă ochelarii pe infraroşii.

Theo era ghemuit în faţa unei plăci rotunde de piatră. Pivniţa de sub picioarele lor avusese mai multe întrebuinţări de-a lungul anilor. Una dintre acestea fusese întemniţarea prizonierilor. În diferite alte momente ale istoriei, hruba servise însă şi ca loc de depozitare pentru diverse obiecte lipsite de viaţă, de la alimente până la muniţie, iar sub masivul capac se afla un canal vertical ce servea drept gură de încărcare. Capacul fusese construit în aşa fel încât să poată fi lesne înlăturat, însă trecerea anilor făcuse ca lucrurile să se complice puţin. Dacă reuşeau să-l mişte cât de cât era suficient. Capacul fusese prevăzut cu mânere în ambele părţi. Theo trase de unul, proptindu-se bine în picioarele lui puternice, dar fără succes. Nu se auziră decât gemetele lui.

Janson se repezi să-l ajute, ghemuindu-se de cealaltă parte a plăcii şi băgând ambele mâini în lăcaşul special destinat. Proptit bine în picioare, îndoi braţele cât de tare putu. Îl putea auzi pe Theo dând uşor drumul la aerul din plămâni, căznindu-se şi el din răsputeri.

Nimic.

— Hai să-l răsucim, şopti Janson.

— Să ştii că nu-i un coş cu măsline, răspunse Theo, însă schimbă poziţia, gata să treacă la treabă. Se propti cu picioarele în zidul perpendicular şi, cu mâinile fixate pe mâner începu să împingă cu putere. De cealaltă parte, Janson împingea şi el în acelaşi sens, în direcţia acelor de ceas.

În cele din urmă se produse o mişcare: scrâşnetul pietrei pe piatră, un sunet slab, dar inconfundabil. Janson înţelese ce se întâmplase. Gura circulară peste care fusese aşezat capacul era făcută dintr-un fel de lut ars, iar de-a lungul anilor, pe măsură ce calcarul se erodase din cauza umezelii tropicale, amestecul celor două substanţe formase un mortar natural. Capacul fusese parcă fixat cu ciment. Acum, că îmbinarea fusese întreruptă, treaba nu mai era atât de greu de rezolvat.

Cei doi se ghemuiră din nou lângă capac şi începură să tragă într-o mişcare coordonată. Placă era groasă de douăzeci de centimetri şi foarte grea; era o treabă pentru patru bărbaţi puternici, nu doi. Dar nu era imposibilă. Utilizându-şi toată forţa, cei doi reuşiră să ridice capacul şi să-l răstoarne uşor într-o parte, pe sol.

Janson se uită în gaura pe care o descoperiseră. Chiar sub capac se afla un grătar. Auzi un amestec confuz de voci ce urca până la ei din spaţiul subteran.

Deşi indistincte, vocile nu păreau tulburate. Cea mai mare parte din ceea ce poate transmite o voce – mâine, teamă, bucurie, compătimire, nelinişte – ajunge la destinatar prin intermediul *tonului*. Cuvintele sunt de cele mai multe ori un simplu ornament, destinat adesea să inducă în eroare, nu să lămurească. Antrenamentul în vederea interogatoriilor consta în bună măsură în învăţarea de a asculta, *printre* cuvinte, caracteristicile vocii. Sunetele care ajungeau la ei nu puteau fi produse de nici un prizonier – Janson era sigur de asta. Şi dacă te aflai într-o temniţă şi nu erai prizonier, însemna că te afli acolo pentru a-l păzi pe prizonier. Erau gardienii. Inamicii lor imediaţi.

Culcat pe burtă, Janson puse capul deasupra grătarului. Aerul care urca din subteran îi răcorea faţa şi în curând deveni conştient de prezenţa mirosului de ţigară. La început, sunetele păreau un vuiet nedesluşit, însă acum putea separa vocile distincte ale câtorva bărbaţi. Câţi oare? Nu era încă sigur. Nici nu putea afirma că numărul vocilor era egal cu numărul bărbaţilor.

Ştiau că gura de alimentare cobora pe câţiva metri, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade, după care înclinarea era mai lină. Deşi o lumină slabă ajungea prin grătar, nimic din ceea ce se petrecea dedesubt nu se putea vedea direct.

Katsaris îi dădu lui Janson camera de luat vederi cu fibră optică, ceva ca o mică trusă de machiaj care avea ataşat un cablu lung. Janson, ghemuit deasupra grătarului, începu să dea uşor drumul cablului în jos. Gros ca un cablu obişnuit de telefon, se termina cu un obiectiv doar puţin mai mare decât capul unui băţ de chibrit. În interiorul cablului se aflau două straturi de fibre de sticlă care puteau transmite imaginile până la un ecran de nouă pe treisprezece centimetri aflat la celălalt capăt. Janson privea cu atenţie monitorul pe măsură ce dădea drumul cablului prin grătar. Dacă cineva de acolo, de jos, vedea cablul şi îşi dădea seama despre ce este vorba, misiunea era compromisă. Ecranul era plin de purici, apoi deveni din ce în ce mai luminos şi deodată se umplu cu

imaginea unei camere slab luminate. Janson trase înapoi cablul câţiva centimetri. Imaginea era acum parţial obturată, însă cea mai mare parte din ceea ce văzuse era afişat în continuare pe ecran. Obiectivul se oprise probabil la un milimetru înainte de capătul canalului, într-o poziţie greu de detectat. După cinci secunde, programul de focalizare automată a dispozitivului făcu ca imaginea de pe ecran să apară cu toată claritatea.

— Câţi sunt? întrebă Katsaris.

— Nu e bine deloc, răspunse Janson.

— Câţi sunt?

Înainte de a răspunde, Janson manevră un buton care făcu să se rotească obiectivul camerei.

— Şaptesprezece gardieni. Înarmaţi până în dinţi. Dar ce mai contează?

— La dracu', făcu Katsaris.

— De acord cu tine, mormăi Janson.

— Dacă am fi avut vedere directă, i-am fi putut lichida pe ticăloşi.

— Dar nu avem.

— Ce-ar fi să aruncăm acolo o grenadă cu fragmentaţie?

— E suficient un singur supravieţuitor şi prizonierul e mort, zise Janson. Am mai discutat despre asta. Mai bine mişcă-te mai repede la Intrarea A. Intrarea A, aşa cum apărea pe planurile fortăreţei, era de mult scoasă din uz şi ducea în partea din spate a temniţei. Era un element-cheie al planului: în timp ce prizonierul va fi scos rapid din hrubele vechii clădiri, o grenadă cu fosfor alb aruncată prin canalul de alimentare îi va anihila pe gardieni.

— Am înţeles, răspunse Katsaris. Dacă e acolo unde ar trebui să fie, în trei minute sunt înapoi. Sper ca până atunci să descoperi o metodă ca să scăpăm de ei.

— Vino repede înapoi, spuse Janson cu gândul aiurea. Reglă manual claritatea imaginii şi roţi de câteva ori obiectivul pentru a vedea noi unghiuri. Prin ceaţa albastră a fumului de ţigară, văzu că bărbaţii şedeau în jurul a două mese lipite şi jucau cărţi. Era ceea ce făceau soldaţii de când lumea. Bărbaţi puternici, înarmaţi, capabili să ia decizii de care depindea viaţa sau moartea, luptau împotriva celui mai presant duşman

al lor, timpul, cu ajutorul unor bucăţi banale de carton laminat. El însuşi jucase de atâtea ori gata echipat de luptă că nici nu mai ţinea minte.

Janson studie mişcările jucătorilor, mâinile lor, pachetul de cărţi. Cunoştea jocul. Îl jucase şi el, demult, în jungla din Mauritius. Se numea proter şi era, în esenţă, varianta jocului de rummy din zona Oceanului Indian.

Şi pentru că Janson cunoştea jocul, privirea îi fu atrasă de un tânăr – optsprezece, nouăsprezece ani? — Care şedea în capul mesei celei mai mari şi asupra căruia se îndreptau privirile pe jumătate îngrijorate şi pe de altă parte admirative ale celorlalţi.

Tânărul se uită de jur-împrejur şi pe faţa sa plină de coşuri apăru un zâmbet victorios, scoţându-i la iveală dinţii albi.

Janson cunoştea jocul. Nu doar proter. Cunoştea jocul pe care-l juca acum tânărul: asumarea riscului maxim pentru obţinerea câştigului cel mai mare. La urma urmei, era jocul pe care-l jucau amândoi.

Pe umărul tânărului atârna o bandulieră plină cu cartuşe ce păreau de 7 mm; la piept, bărbatul avea un Ruger Mini-l4. O armă automată mai grea – Janson nu vedea prea bine ca să-şi dea seama despre ce marcă era vorba – era sprijinită de scaun şi fără îndoială că aşa se explica prezenţa bandulierei. Era o combinaţie de arme ce sugera că tânărul avea o anumită funcţie de conducere, atât din punct de vedere militar, cât şi în domeniul activităţilor recreaţionale.

Tânărul îşi şterse palmele de pânza albastră legată în jurul capului, apoi trase spre el tot teancul de cărţi.

Janson putu să audă strigătele de uimire ale celorlalţi jucători cărora nu le venea să creadă ce se întâmplase.

Fusese o mişcare deosebit de riscantă în acel moment al jocului – o mişcare care avea şanse de succes numai în cazul în care jucătorul respectiv era sigur că poate scăpa după aceea de toate cărţile. Asemenea siguranţă necesita un simţ de observaţie şi o memorie extraordinare.

Jocul se oprise. Chiar şi soldaţii de la cea de-a doua masă de joc, mai mică, se ridicaseră în picioare şi se îngrămădiseră să vadă minunea. Janson putu astfel să vadă că fiecare avea câte o carabină şi cel puţin un revolver. Armele păreau destul

de uzate, însă bine întreţinute.

Tânărul începu să aşeze cărţile pe masă, cu faţa în sus, una după alta, fără greşeală. Era exact ca într-un joc de biliard în care un maestru scoate din joc bilă după bilă, având aerul că joacă de unul singur. În momentul în care termină, tânărul nu mai avea în mână nici o carte. Dădu capul pe spate şi zâmbi triumfător. Un şir de treisprezece cărţi: era clar că tovarăşii săi nu mai văzuseră niciodată aşa ceva fiindcă izbucniră cu toţii în aplauze – supărarea că pierduseră făcuse loc admiraţiei faţă de iscusinţa cu care fusese câştigat jocul.

Un simplu joc. Un lider kagama campion la proter în acelaşi timp. Era el oare la fel de iscusit şi în mânuirea armei rezemate de scaunul său?

Janson focaliză sistemul optic asupra feţei tânărului în timp ce se împărţeau din nou cărţile. Putea spune de pe acum cine va fi câştigătorul, în cazul în care acest joc va fi dus până la sfârşit.

Putea afirma de asemenea că bărbaţii din jurul meselor de joc nu mai erau simpli fermieri, ci veterani cu experienţă. Era evident chiar după felul în care îşi ţineau armele. Aceşti bărbaţi ştiau ce au de făcut. În situaţia în care ar fi fost atacaţi şi ar fi avut la dispoziţie numai câteva secunde ca să se regrupeze, oricare dintre ei era pregătit să-l scoată de acolo pe prizonier. Din interceptările convorbirilor pe care le studiase anterior era aproape sigur că acestea erau instrucţiunile.

Mai privi o clipă obrazul plin de coşuri al tânărului, apoi roti dispozitivul optic ca să poată cerceta întreaga încăpere. Se aflau acolo şaptesprezece luptători experimentaţi, dintre care cel puţin unul avea o memorie şi un spirit de observaţie impresionante.

— Am încurcat-o. Era vocea lui Katsaris în cască, lipsită de emoţie şi la obiect.

— Vin imediat, zise Janson, trăgând înapoi cu câţiva centimetri cablul cu fibră optică.

Se înălţă apoi cât de mult putu în spaţiul strâmt, cu înţepături la încheieturi de mult ce stătuse ghemuit. Trebuia să admită că era prea bătrân pentru asemenea expediţii, prea bătrân cu cel puţin zece ani. de ce alesese oare să joace acest

rol, cel mai periculos şi mai solicitant din toate? Îşi zisese că era singurul dornic s-o facă, singurul gata să accepte riscurile; sau mai degrabă, dacă el nu ar fi făcut-o, nimeni altcineva nu s-ar fi oferit. Îşi spusese de asemenea că experienţa sa îl recomandă ca cel mai potrivit pentru misiune. Că din moment ce el concepuse planul, el era cel mai în măsură să-l şi modifice la nevoie. Dar nu cumva era o probă de vanitate din partea lui? Nu cumva dorea să-şi dovedească sieşi că mai era încă în stare de aşa ceva? Sau fusese atât de dornic să-şi plătească datoria pe care o avea faţă de Peter Novak încât luase o decizie ce punea până la urmă în pericol viaţa lui Novak şi a tovarăşilor săi? Un potop de îndoieli se abătu asupra lui şi se străduia din răsputeri să rămână calm. *Neclintit ca gheaţa, limpede ca apa*. Era o mantra pe care o repetase de nenumărate ori în lungile zile şi nopţi de teroare şi agonie petrecute ca prizonier în Tri-Thien.

Katsaris se afla exact în locul unde, conform planurilor, trebuia să se găsească cea de-a doua intrare – intrarea care făcuse posibilă întreaga operaţiune.

— Chestia asta este exact unde ar trebui să fie, spuse Katsaris. Se poate vedea conturul capacului.

— Asta-i o veste foarte bună. Îmi plac veştile bune.

— Intrarea a fost însă cimentată.

— Asta-i o veste foarte rea. Urăsc veştile rele.

— Lucrarea e în stare foarte bună. Probabil că nu e mai veche de treizeci de ani. Cred că au avut probleme cu inundarea subsolului şi aşa au rezolvat problema. Cine ştie? E clar însă că intrarea A nu mai există.

Lui Janson i se strânse şi mai mult stomacul. *Limpede ca apa*, calm ca gheaţa.

— Nici o problemă, spuse Janson. Am o soluţie de rezervă, însă era o problemă foarte serioasă şi *nu avea* nici o soluţie de rezervă. În clipa aceea ştia doar că ofiţerul aflat la comandă nu avea voie să-i lase niciodată pe oamenii săi să-i simtă panica.

Porniserăm această acţiune având la bază informaţii foarte sumare. Ştiau din interceptările convorbirilor că Peter Novak era ţinut în pivniţa colonială. Era de la sine înţeles şi de bun-simţ concluzia că va fi foarte bine păzit acolo. De aici

decursese necesitatea de a pătrunde pe calea aerului. Însă după aceea? Lui Janson nici nu-i trecuse prin cap că va fi nevoit să abordeze frontal pivniţa – să desfăşoare o asemenea acţiune care să pună în pericol atât pe salvatori, cât şi pe cel ce trebuia salvat. Planul iniţial era aplicabil în perspectiva simultaneităţii: îndepărtarea prizonierului în acelaşi timp cu scoaterea din luptă a paznicilor săi. Intrarea prin spate pe care se bazaseră nu mai putea fi folosită. Deci planul lor nu mai era viabil.

— Vino cu mine, zise Janson. O să-ţi arăt cum facem.

În timp ce se întorcea cu tovarăşul său la gura de alimentare, mintea lui lucra febril. Acolo era ceva. Numai o părere de unde putea ieşi ceva, însă tot era mai bine decât nimic, o mică speranţă era mai bună decât nici o speranţă.

Manevrând cablul cu fibră optică, Janson deplasă câmpul de vedere de la soldaţii de pe scaune către treptele tocite de piatră din capătul celălalt al încăperii.

— Trepte, zise el. Platformă. Conducte. Poliţă. Platforma de la mijlocului şirului de trepte, acolo unde scara îşi schimba direcţia de coborâre, continua cu o poliţă de beton de-a lungul peretelui.

— Cred că e vorba de o adăugire relativ recentă – făcută cu prilejul modernizării canalizării, acum câteva zeci de ani.

— Nu am cum să ajung acolo fără a fi descoperit.

— Nu neapărat. Perioada de expunere – cât să te deplasezi de pe platformă până pe poliţă – este relativ scurtă, încăperea e plină cu fum de ţigară şi toţi cei de acolo sunt concentraţi asupra jocului. Principiul simultaneităţii e încă valabil. Numai că va trebui să recurgem la intrarea principală şi la gura de alimentare.

— Ăsta era planul tău de rezervă? Întrebă Katsaris. Improvizezi mai ceva că Miles Davis Quintet. Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, asta e o operaţiune sau ce?

— Theo? Era un apel la înţelegere.

— Şi ce garanţie avem că nu mai există încă un soldat postat lângă prizonier.

— Orice contact cu Peter Novak este periculos. FEK ştie asta – prizonierul e păzit, însă e izolat de rebelii kagama.

— De ce ar putea să se teamă – că o să-l înjunghie pe

gardian cu un buton de la cămaşă?

— De *cuvintele* lui se tem ei, Theo. Într-o ţară săracă, vorbele unui plutocrat sunt foarte periculoase – unelte de evadare mult mai puternice decât orice cuţit sau pânză de bomfaier. Din cauza asta soldaţii sunt grupaţi şi plasaţi la o anumită distanţă de prizonier. Dacă acesta ar avea posibilitatea să stabilească o relaţie cu un gardian izolat, cine ştie ce s-ar putea întâmpla? Gândeşte-te, Theo, venitul anual pe cap de locuitor în Anura este sub şapte sute de dolari. Imaginează-ţi că un gardian kagama este atras într-o conversaţie cu un om care are o avere de zeci de *miliarde*. Toată lumea ştie cine e Novak. Să presupunem deci că eşti un rebel kagama şi el îţi spune că îţi poate asigura ţie şi familiei tale o viaţă cum n-ai îndrăznit să visezi niciodată. Normal că începi să te gândeşti la chestia asta – aşa-i firea omului. E foarte posibil ca fervoarea ideologică să-i fi imunizat pe unii luptători împotriva unei astfel de tentaţii, aşa cum s-a întâmplat cu Califul. Însă nimeni din cei aflaţi la comandă nu se va bizui pe asta. Mai bine să-ţi iei măsuri de siguranţă decât să-ţi pară rău. Aşa că îl păzesc, însă îl şi izolează. Este singura cale sigură. Pe neaşteptate, Katsaris zâmbi.

— OK, şefule, sunt gata să primesc ordinul de marş, spuse el. Depăşiseră amândoi un moment critic; îi cuprinsese o stare ciudată de calm, cel puţin pentru o clipă.

Pentru îndepărtarea grătarului fură nevoiţi să-şi unească forţele, iar efortul era dublu din cauză că operaţiunea trebuia îndeplinită fără zgomot. În timp ce se îndepărta de gură de alimentare, unde îl lăsase pe Katsaris, Janson avea senzaţia că-l dor toate încheieturile şi toţi muşchii. Începuse să ruginească. Ăsta era adevărul. Avea senzaţia că pistolul Beretta, fixat strâns în teacă, îi intră în carne. Faţa vopsită în culori rezistente la apă era plină de sudoare; picăturile de transpiraţie îi intrau în ochi şi-l usturau. Janson avea acum ocazia să constate că muşchii nu se mai refăceau imediat după efort, ca pe vremuri: erau amorţiţi şi-l dureau într-un moment în care numai de durere fizică nu avea nevoie. Cu ani în urmă, în plină acţiune, trupul acesta îl slujise ca o armă perfectă, ca o maşină automată. Acum, însă, simţea că era şi el un om ca toţi ceilalţi. Din cauza transpiraţiei, costumul de

nailon se încreţise şi începuse să-i jeneze mişcările la genunchi, între picioare şi sub braţe.

Prin minte îi trecu un gând ruşinos: poate că ar fi trebuit să rămână *el* la gura de alimentare şi să-l lase pe Katsaris să se ocupe de partea asta. Începu să se caţăre pe grămada de pietriş de lângă perete spre îngusta deschizătură dreptunghiulară pe unde putea ajunge pe verandă. Spaţiul acesta rectangular, împreună cu alte câteva asemănătoare de-a lungul zidului, folosea la scurgerea apei care s-ar fi putut acumula la primul etaj în timpul ploilor din anotimpul musonilor. În timp ce se strecură prin gura de scurgere lată de patruzeci şi cinci de centimetri, descoperi că are dificultăţi cu respiraţia: extenuare? Frică? Theo îi spusese că planul era bun. Amândoi ştiau însă că era o minciună. Nu era un plan bun. Dar, era singurul pe care îl aveau.

Cu muşchii zvâcnind, Janson înainta pe un coridor de serviciu care ducea spre apartamentele din aripa de nord. Încerca să-şi aducă aminte planurile: înainte pe coridor, apoi la stânga, şase metri. Uşa era la capătul coridorului. Discretă. Piatră acoperită cu scânduri. O uşă ce trecea neobservată, însă care dădea către o temniţă îngrozitoare. Cele două scaune de o parte şi de alta a uşii erau goale. Ocupanţii lor, atraşi de zarva iniţială, erau încă inconştienţi la piciorul verandei. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cealaltă pereche de gardieni care ar fi trebuit să aibă o vedere bună asupra coridorului. Şapte fuseseră doborâţi. Mai rămăseseră şaptesprezece.

Inima lui Janson începu să bată cu putere în momentul în care ajunse la uşă. Încuietoarea era foarte veche şi nu reprezenta decât o formalitate. Dacă un intrus reuşea să ajungă până aici, încuietoarea unei uşi nu îl putea opri. O scurtă inspecţie îi confirmă bănuiala că era vorba de un tip de încuietoare de la mijlocul secolului trecut, care folosea în loc de cuie mici plăcuţe dreptunghiulare de metal şi la care arcurile erau plasate în interiorul cilindrului şi nu în carcasa broaştei. Scoase din buzunar o cheie mică; semăna ca formă cu un instrument dentar, însă nu era mult mai mare decât un băţ de chibrit. Plasă capătul îndoit al cheii în broască şi apăsă pe capătul celălalt astfel încât să mărească la maximum atât

forţa de răsucire, cât şi sensibilitatea tactilă. Amândouă erau la fel de importante. Începu să acţioneze plăcuţele de metal una câte una. După zece secunde, toate erau ridicate. Dar, încuietoarea nu se deschisese. Introduse în broască cea de-a doua unealtă, un ax de oţel, subţire şi inflexibil, cu care începu să execute o mişcare de răsucire în sensul acelor de ceasornic.

Ţinându-şi respiraţia, păstră amândouă instrumentele în broască până ce auzi cum se retrage limba încuietorii, apoi trase uşa spre el câţiva centimetri. Uşa se mişca foarte uşor pe balamalele foarte bine unse. Înţelese de ce era nevoie ca balamalele să fie atât de bine întreţinute în momentul în care începu să deschidă uşa: avea o grosime de aproape patruzeci de centimetri. Guvernatorul general care îşi plasase închisoarea exact sub apartamentul său făcuse în aşa fel încât să fie ferit de orice strigăt care ar fi putut veni de dedesubt.

Janson mai deschise uşa câţiva centimetri, stând la oarecare distanţă de intrare, atent că nu cumva să fie cineva acolo, la pândă.

Se asigură că în spatele uşii nu era nimeni. Coborî pe platforma tocită de piatră din spatele uşii şi, cu ajutorul unei bucăţi de bandă adezivă, fixă limba broaştei aşa încât să nu se închidă în spatele său.

Începu să coboare pe scări. Cel puţin astea erau din piatră şi nu scârţâiau. După câţiva paşi ajunse la un nou obstacol, un grătar din bare de oţel fixat în balamale.

Încuietoarea grătarului cedă la intervenţia uneltelor lui Janson mult mai uşor decât uşa din piatră de deasupra, însă nu se deschise nici pe departe la fel de silenţios, ci cu un zgomot ascuţit şi foarte distinct, de metal frecat de piatră – un zgomot pe care gardienii adunaţi jos nu aveau cum să nu-l audă.

Uimitor, însă, ei nu reacţionară. De ce? O nouă momeală? Alte păsări pe sârmă – de data asta un stol întreg?

Prin mintea lui Janson treceau rapid fel de fel de gânduri. Apoi reuşi să distingă un cuvânt: *Theyilai!*

Dintre cunoştinţele sale foarte sumare făcea parte şi acest cuvânt: *ceai*. Gardienii aşteptau pe cineva – cineva care urma să le aducă un samovar cu ceai. de aceea nu săriseră la auzul

zgomotului. Pe de altă parte, dacă ceaiul nu ajungea curând la ei, vor deveni suspicioşi.

Janson putea vedea acum direct o parte din ceea ce privise cu ajutorul camerei cu fibră de sticlă. Lumina era furnizată de un singur bec cu incandescenţă. Auzi murmurul reluat al conversaţiei, jocul de cărţi fiind încă în plină desfăşurare. Fumul care se ridica spre scări sugera că ardeau simultan cel puţin o duzină de ţigări.

Şaptesprezece gardieni care păzeau un singur om. Nu era de mirare că-şi făceau atât de puţine griji în legătură cu securitatea ostaticului.

Janson îşi aminti de tânărul campion de proter, cu stilul său riscant de joc, care putea duce la dezastru ori la triumf. Nimic între cele două.

Totul era acum o chestiune de sincronizare. Janson ştia că Theo aştepta comanda lui ţinând o grenadă termică silenţioasă în mână. Conform procedurilor normale de luptă ar fi fost mai potrivită o acţiune „orbire şi asurzire”, însă o explozie zgomotoasă putea să-i alerteze pe ceilalţi. Dacă soldaţii staţionaţi în cazarmă ar fi fost alarmaţi, şansele de reuşită ale acţiunii lor s-ar fi redus automat la zero.

Atât Janson, cât şi Katsaris aveau câte un pistol mitralieră MP5K modificat, o armă de două kilograme fabricată de Heckler & Koch, cu ţeava scurtă, cu curea fixată de toc şi cu amortizor. Încărcătorul conţinea treizeci de cartuşe, speciale pentru lupta în interior. Gloanţele Hydra-Shok de 9 mm nu ricoşau şi aveau capacitatea de a distruge orice ţesut care le stătea în cale – rupeau mai degrabă decât să străpungă pur şi simplu viscerele umane. Camarazii lui Janson din trupele SEAL porecliseră această armă, care putea să tragă nouă sute de gloanţe pe minut, „mătura de interior”. Zgomotele care nu puteau fi evitate erau strigătele victimelor. Uşa masivă oferea însă o substanţială izolare acustică, iar pivniţa era separată de câţiva metri de piatră de etajul de deasupra.

Janson mai coborî şase paşi, apoi se aruncă pe poliţa de beton lată de un metru. Aşa cum se aşteptase, poliţa era acoperită cu ţevi din PVC şi cabluri electrice izolate, însă reuşi să aterizeze acolo fără zgomot. Până acum totul era perfect. Soldaţii îşi studiau cărţile; nici unul nu ridicase ochii în tavan.

Se lipi de perete şi începu să înainteze cu grijă pe poliţă; cu cât se depărta mai mult de scări, cu atât poziţia de unde urma să deschidă focul avea să fie mai neaşteptată şi cu atât avea să fie mai aproape de celulă în care se găsea Peter Novak. În acelaşi timp, linia de tragere a lui Janson era departe de a fi ideală; soldaţii aşezaţi la unul dintre capetele mesei puteau să-l vadă dacă ridicau privirea către poliţa aflată în umbră, însă, după cum îşi amintea, nu exista nici un motiv ca ei să se uite acolo.

— *Veda theyilai?* zise campionul de proter pe un ton uşor nemulţumit, răsfirând cărţile spre capătul mesei.

Spuse aceste cuvinte şi roti privirea prin încăpere, înregistrase oare ceva?

După o clipă, tânărul ridică din nou privirea, încercând să distingă ceva în întunericul de deasupra poliţei. Mâinile sale se îndreptară către pistolul Ruger Mini-l4 fixat la piept.

Janson nu se înşelase în privinţa puterii de observaţie a soldatului. Omul îi văzuse capul mişcându-se. *Fusese descoperit.*

— *Acum!* şopti Janson în microfon şi se aşeză cu faţa în jos, lipit de perete, cât mai departe de marginea poliţei. Îşi trase pe ochi ochelarii cu polarizare şi desfăcu siguranţa pistolului mitralieră, pregătindu-l pentru foc automat.

Tânărul luptător se ridică brusc în picioare şi strigă ceva în limba kagama. Trase un foc spre locul unde îl văzuse pe Janson şi glonţul muşcă o bucată de beton doar la câţiva centimetri de capul acestuia. Un al doilea glonţ se înfipse într-o conductă din apropiere.

Apoi, brusc încăperea slab luminată fu inundată de o explozie orbitoare de lumină şi căldură. Grenada luminoasă cu ardere lentă îşi făcuse apariţia: un soare în miniatură care îi orbi imediat chiar şi pe cei care încercaseră să se uite în altă parte. Strălucirea ei era mult mai puternică decât lumina emisă de un arc de sudură şi faptul că ochii gardienilor erau acomodaţi cu iluminarea de mică intensitate din încăpere făcea ca orbirea lor să fie cu atât mai completă şi mai de durată. Începură să tragă spre Janson, însă tirul lor nu era precis, iar poziţia lui îl apăra destul de bine.

Prin sticla aproape neagră a ochelarilor, Janson vedea

soldaţii cuprinşi de panică şi confuzie, unii dintre încercând să-şi acopere ochii cu palmele, alţii trăgând orbeşte spre tavan.

Totuşi, chiar şi un glonţ tras orbeşte putea fi fatal. În timp ce întreaga încăpere continua să fie scăldată în lumina aceea supranaturală, Janson începu să tragă şi el în salve scurte, foarte bine ţintite. Golise un încărcător cu treizeci de cartuşe şi introduse încă unul în armă. Încăperea se umplu de urlete.

Îşi făcu apariţia şi Katsaris, coborând treptele cu ochelarii pe ochi şi direcţionând gloanţele ce se revărsau tăcute din pistolul său MP5K către luptătorii de gherilă.

În câteva secunde totul era gata. Foarte puţini dintre ei, îşi dădu seama Janson, reuşiseră să-şi privească agresorii în ochi. Fuseseră măcelăriţi, impersonal, de nişte arme care scuipau gloanţe cu o rată de cincisprezece pe secundă. Datorită amortizorului, salvele trase din MP5 nu erau numai letale, ci şi ireal de silenţioase. Lui Janson îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama cu ce semăna sunetul acela: cu foşnetul unui pachet de cărţi amestecate. *Moartea nu ar trebui să sune aşa*, se gândi Janson în sinea lui. Era un sunet prea trivial pentru o acţiune atât de gravă.

În încăpere se aşternuse o linişte ciudată. Strălucirea din cameră se stinse treptat şi cei doi îşi scoaseră ochelarii. Janson observă că becul de patruzeci de waţi agăţat în tavan rămăsese intact. Gardienii nu fuseseră la fel de norocoşi. Trupurile lor erau răstignite pe duşumea, ţintuite parcă de gloanţele acelea speciale care funcţionaseră exact aşa cum fuseseră proiectate, descărcându-şi întreaga energie în corpurile pe care le loviseră şi distrugând toate organele vitale întâlnite. Când ajunse mai aproape, Janson văzu că mulţi dintre ei fuseseră răpuşi chiar înainte să apuce să tragă siguranţa de la carabinele lor M16.

Mai mişca vreunul? Janson nu reuşi să vadă decât după câteva clipe. Târându-se pe podea, era acolo tânărul care jucase uimitorul şir de treisprezece cărţi – bărbatul care ridicase privirea către poliţa de beton. Abdomenul lui era plin de sânge, însă mâna se mişca, încercând să apuce pistolul soldatului care zăcea fără suflare lângă el.

Janson trase încă o salvă. Încă o dată cărţile vieţii fuseseră amestecate şi tânărul rămase nemişcat.

Grota devenise acum un abator, plină de mirosul greţos al sângelui şi al conţinutului intestinelor sfâşiate. Janson cunoştea foarte bine această miasmă: era mirosul vieţii după ce viaţa fusese luată.

Oh, Dumnezeule! Ce măcel! El făcuse toate astea? *Asta era el?* Îi reveniră în minte aprecierile dintr-un vechi raport despre el: era oare din nou „în elementul său”? Îşi amintea acum de unul din interviurile la care participase înainte de a părăsi agenţia.

— Tu nu ai inimă, Janson. Din cauza asta faci ceea ce faci. La naiba, din cauza asta eşti ceea ce eşti.

— Poate. Sau poate că nu sunt cine crezi tu că sunt.

— Îmi spui că te-ai săturat să mai ucizi oameni. Eu am să-ţi spun însă acum ceva. Ce ai să descoperi şi singur într-o bună zi: este singurul mod în care simţi că trăieşti.

— Ce fel de om e acela care trebuie să ucidă ca să simtă că trăieşte?

Ce fel, de om era el?

Simţi că îi urcă în gât ceva fierbinte şi acid. Nu mai era bun de aşa ceva? Se schimbase oare într-atât încât nu mai era potrivit pentru sarcina pe care o acceptase? Probabil că totul se datora pur şi simplu faptului că nu mai făcuse aşa ceva de foarte multă vreme şi că armura sa de protecţie se tocise.

Simţea că-i vine să vomite. Ştia însă că n-o să o facă. Nu în faţa lui Theo, îndrăgitul său învăţăcel. Nu în plină misiune. Nu acum. Nu putea să-i permită acest lux trupului său.

Încet, încet, în mintea sa îşi făcu loc o voce rece, liniştitoare: victimele erau la urma urmei soldaţi. Ştiuseră de la început că pot oricând să-şi piardă viaţa. Făcuseră parte dintr-o organizaţie teroristă care răpise un bărbat de renume mondial şi care jurase solemn să-l execute. Păzindu-l pe acest civil ţinut ilegal în captivitate, ei se aşezaseră de bunăvoie pe linia de tragere. Toţi juraseră să-şi dea viaţa pentru Ahmad Tabari, pentru Calif. Janson nu făcuse altceva decât să le ducă la îndeplinire oferta.

— Haide, îi zise lui Katsaris. Putea să repete în sinea lui aceste scuze, putea să recunoască cum că făcuse ceea ce trebuie, măcelul din faţa ochilor săi rămânea la fel de intolerabil.

Singurul lucru care îl mai liniştea cât de cât era faptul că scenă îi făcea rău. Capacitatea de a contempla detaşat asemenea acte de violenţă era apanajul teroriştilor, al fanaticilor, al extremiştilor – o specie împotriva căreia luptase o viaţă întreagă, o specie din care spera din tot sufletul să nu ajungă şi el să facă parte. Chiar dacă acţiunile lui erau îngrozitoare, faptul că nu era în stare să contemple rezultatul fără să fie cuprins de oroare dovedea că nu se transformase într-un monstru.

Janson coborî rapid de pe poliţa de beton şi i se alătură lui Katsaris care îl aştepta în faţa uşii placate cu oţel ce dădea spre închisoarea guvernatorului general. Observă că tălpile ghetelor lui Katsaris, ca şi ale sale, erau năclăite cu sânge şi mută rapid privirea.

— Voi face eu onorurile, spuse Katsaris. Ţinea în mână un lanţ mare de chei pe care îl luase de la unul dintre gardienii ucişi.

Trei chei. Trei încuietori. Uşa se deschise şi cei doi păşiră într-un spaţiu îngust şi întunecat. Aerul era umed stătut, plin de miasme de sudoare şi boală, un miros care depăşise de mult limita suportabilităţii. Spaţiul acela subteran nu avea altă sursă de lumină în afara becului chior din încăperea unde stătuseră gardienii şi pe măsură ce se îndepărtau de el devenea tot mai greu de distins ceva.

Katsaris îşi trecu lanterna de pe infraroşu pe lumină vizibilă. Razele ei puternice străpunseră dintr-o dată întunericul rece şi umed.

Se opriră să asculte.

Undeva în întuneric se auzea o respiraţie.

Culoarul începu să se lărgească şi ei văzură în sfârşit cum fusese construită această închisoare veche de două sute de ani. Un şir lung de bare de fier inimaginabil de groase erau înfipte la o distanţă de numai un metru şi douăzeci de centimetri de pereţii de piatră. Pereţi transversali din piatră şi mortar dispuşi la fiecare doi metri şi jumătate alcătuiau şirul de celule. Nu există nici o fereastră, nici o sursă de lumină; câteva lanterne cu kerosen erau fixate în nişe tăiate în peretele de piatră; asiguraseră o brumă de lumină pe vremea când pivniţa era folosită.

Janson fu cuprins de un fior privind aceste orori ale unor vremuri de mult apuse. Pentru ce fel de crime erau oare acuzaţi cei care ajungeau în închisoarea guvernatorului general? Fără îndoială că nu era vorba despre obişnuitele acte de agresiune ce aveau loc între băştinaşi: liderii rurali tradiţionali erau încurajaţi să se ocupe ei înşişi de aceste infracţiuni, sfătuiţi bineînţeles să fie „civilizaţi” în aplicarea pedepselor. Nu, Janson ştia foarte bine că cei care ajungeau în pivniţele coloniştilor erau cei care rezistau – cei care se opuneau străinilor, cei care credeau că băştinaşii ar trebui lăsaţi să-şi conducă singuri treburile, eliberaţi de jugul imperial olandez.

Închisoarea căzuse acum în mâinile unui alt val de rebeli, iar aceştia, la fel ca şi mulţi alţii înaintea lor, nu se grăbiseră să o distrugă, ei se mulţumiseră s-o folosească pentru a-şi duce la îndeplinire obiectivele. Era un adevăr amar, însă mereu valabil: cei care dărâmau Bastiliile găseau până la urmă o cale prin care să le folosească din nou.

În spaţiul din spatele gratiilor era beznă. Katsaris mătură cu fasciculul lanternei şirul de celule până când îl văzură.

Un bărbat.

Un bărbat care nu părea deloc fericit să-i vadă. Se lipise de zidul celulei şi tremura de frică. În momentul în care fasciculul de lumină ajunse până la el, bărbatul se aruncă la pământ, ghemuindu-se în colţul celulei, un animal înspăimântat care spera să treacă neobservat.

— Peter Novak? întrebă încet Janson.

Bărbatul îşi îngropa faţa în palme, exact ca un copil care crede că nu poate fi văzut când el însuşi nu vede.

Apoi, deodată, Janson înţelese: cum arăta el oare în ochii acestui om, cu faţa şi costumul lui negru, cu ghetele pline de sânge? Ca un salvator – sau mai degrabă ca un călău?

Katsaris fixase lumina lanternei pe trupul ghemuit şi putu să observe cămaşa elegantă cu care era îmbrăcat, cămaşă care stătea ţeapănă pe el, nu fiindcă ar fi fost scrobită, ei fiindcă era îmbibată cu noroi şi sânge uscat.

Janson trase adânc aer în piept şi rosti cuvintele pe care până atunci doar visase că le va putea spune vreodată:

— Domnule Novak, numele meu este Paul Janson. Mi-aţi

salvat viaţa o dată. Mă aflu aici ca să mă revanşez.

7

113/116

Vreme de câteva clipe lungi, bărbatul rămase nemişcat. Apoi înălţă capul şi rămânând în continuare ghemuit, privi direct spre lumină; Katsaris mişcă rapid lanterna ca să nu-l orbească.

Însă cel orbit era Janson.

La câţiva metri distanţă de el se afla figură ce împodobise prima pagină a nenumărate ziare şi reviste. O figură la fel de iubită sau chiar mai mult decât cea a papei. Părul des, încărunţit numai pe alocuri, cu şuviţe căzute peste frunte. Pomeţii ridicaţi, aproape asiatici. Peter Novak. Câştigătorul de anul trecut al Premiului Nobel pentru Pace. Un binefăcător cum lumea nu mai cunoscuse până acum.

Tocmai fiindcă era vorba despre o figură atât de cunoscută starea în care se afla el acum era atât de şocantă. Cearcănele de sub ochi aveau o culoare închisă, aproape mov; privirea altădată hotărâtă era acum plină de spaimă. Când bărbatul se ridică cu greu în picioare, Janson observă convulsiile trupului său. Mâinile lui Novak tremurau vizibil; chiar şi sprâncenele sale întunecate se mişcau uşor.

Janson cunoştea această privire: era privirea cuiva care renunţase la orice speranţă. Era obişnuit cu această privire fiindcă şi privirea lui fusese odată la fel. *Baaqlina*. Un oraş prăfuit din Liban. Şi nişte temniceri pe care ura îi transformase în ceva ce nu mai avea nimic uman. Nu putea să uite încrâncenarea de antracit a ochilor, a inimii lor. *Baaqlina*. Oraşul destinat să fie locul morţii sale: niciodată nu fusese mai convins de ceva ca atunci. Până la urmă, fireşte, plecase de acolo ca un om liber după ce intervenise Frontul Libertatea. Fusese oare vorba de bani? Nu reuşise să afle niciodată. Chiar şi după ce scăpase de acolo nu se putuse opri să nu petreacă mult timp încercând să înţeleagă dacă destinul său fusese cu adevărat schimbat sau numai amânat. Erau total lipsite de sens aceste gânduri şi senzaţii; iar Janson nu le împărtăşise niciodată nimănui. Probabil că într-o bună zi avea să i le

împărtăşească lui Peter Novak. Novak putea să înţeleagă prin ce trecuse Janson fiindcă trăise şi el aceeaşi experienţă şi poate că acest lucru i-ar permite să se elibereze, îi datora atât de mult lui Novak. Ba nu, îi datora lui Novak totul. Şi în situaţia lui se aflau şi alte mii, sau poate milioane, de oameni.

Peter Novak călătorise peste tot prin lume în încercarea de a rezolva conflicte sângeroase. Acum cineva îl târâse pe el într-un conflict sângeros. Şi acel cineva trebuia să plătească.

Janson simţea cum sufletul i se umple de căldură pentru Peter Novak şi de un sentiment la fel de intens de ură faţă de cei care încercaseră să-l îngenuncheze pe acest om. Janson îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă încercând să fie deasupra acestui tip de sentimente; avea reputaţia unui om cu sânge rece, perfect echilibrat, fără emoţii – o „maşină", cum fusese poreclit. Temperamentul său era considerat dificil de unii, altora le inspiră încredere deplină. Janson nu era însă de stâncă: era pur şi simplu capabil să se interiorizeze. Nu-şi arăta decât rar frica tocmai fiindcă se temea atât de mult. Îşi ascundea emoţiile pentru că ele ardeau prea tare. Cu atât mai mult după atentatul din Caligo, după pierderea singurei fiinţe ce putea da un sens vieţii sale. Era foarte greu să mai poţi iubi după ce ai văzut cât de uşor îţi poate fi luată dragostea. Era foarte greu să mai ai încredere în ceva după ce ai văzut cât de uşor poate fi înşelată încrederea. Odată, cu câteva zeci de ani în urmă, existase un om pe care îl admirase mai mult decât pe oricine altcineva; şi acel om îl trădase. Nu numai pe el – omul acela trădase întreaga umanitate.

Helene îi spusese odată că el este un veşnic căutător. *Căutarea s-a terminat*, îi răspunsese el. *Te-am găsit pe tine* şi o sărutase tandru pe frunte, pe ochi, pe nas, pe buze, pe gât. Ea se referise însă la altceva: se gândise că el era în căutarea absolutului, în căutarea a ceva sau a cuiva care să-l depăşească. Cineva, presupuse el, ca Peter Novak.

Peter Novak: o umbră din care mai rămăseseră doar ochii. Umbra unui om care era mai degrabă un sfânt. Ar fi putut deveni un economist strălucit, iar unele dintre lucrările sale teoretice deveniseră documente de referinţă. Ar fi putut fi un Midas al secolului douăzeci, un playboy risipitor, o reincarnare a lui Shah Jahan, împăratul mogul care construise Taj Mahalul.

Nu îl interesase însă decât de un singur lucru: să transforme lumea în ceva mai bun decât era în momentul în care o descoperise el. Şi cu siguranţă mai bun decât era la naşterea sa, în toiul ororilor celui de-al doilea război mondial.

— Am venit după dumneavoastră, spuse Janson.

Cu pas şovăielnic, Peter Novak făcu o tentativă să se depărteze de perete şi îşi trase umerii înapoi de parcă ar fi vrut să urle. Chiar şi pentru a rosti câteva cuvinte trebuia să facă un efort imens.

— Aţi venit după mine, repetă el ca un ecou şi cuvintele sale erau răguşite şi greu de înţeles, probabil primele pe care le rostea de multe zile.

Ce-i făcuseră oare? Îi fusese oare zdrobit trupul sau spiritul? Trupul, Janson ştia asta din experienţă, se vindecă mult mai repede.

Felul în care respira Novak arăta că făcuse pneumonie ca urmare a faptului că fusese nevoit să respire aerul umed, stătut şi plin cu spori al temniţei. În acelaşi timp, cuvintele pe care începu să le rostească păreau lipsite de înţeles.

— Lucraţi pentru *el*, zise Novak. Sigur că da. A spus că nu poate exista decât *unul*! Ştie că atunci când eu: nu-i voi mai sta în cale, nu va mai putea fi oprit. Cuvintele fuseseră spuse cu o ardoare care ţinea loc de sens.

— Lucrăm pentru *dumneavoastră*, spuse Janson. Am venit să vă scoatem de aici.

În ochii bărbatului se citea confuzia.

— *Nu puteţi să-l opriţi*!

— Despre cine vorbiţi?

— Peter Novak.

— Dumneavoastră sunteţi Peter Novak.

— Da! Bineînţeles! Încrucişa mâinile la piept şi rămase aşa, drept, ca un diplomat la o întâlnire oficială.

Îşi pierduse oare minţile?

— Am venit după dumneavoastră, repetă Janson în timp ce Katsaris reuşi să nimerească cheia care se potrivea în broască uşii de la celula prizonierului. Uşa fu deschisă. Novak nu făcu nici o mişcare. Janson îi inspecta pupilele, căutând semne că ar fi drogat şi ajunse la concluzia că singurul drog la care fusese supus era trauma captivităţii. Bărbatul fusese ţinut în

întuneric timp de trei zile, i se dăduse, desigur, apă şi hrană, însă i se luase speranţa.

Janson recunoştea sindromul, recunoştea elementele psihozei posttraumatice. În oraşul acela prăfuit din Liban nu scăpase nici el neatins. Lumea se aştepta că ostaticii să cadă în genunchi în faţa salvatorilor pentru a-şi exprima gratitudinea sau să iasă din temniţă braţ la braţ cu ei, aşa cum se vede în filme. În realitate arăta rareori aşa.

Katsaris îi aruncă o privire îngrijorată lui Janson şi bătu cu degetul în cadranul ceasului său de mână. Fiecare minut în plus însemna riscuri suplimentare.

— Puteţi să mergeţi? întrebă Janson cu o voce mai ascuţită decât avusese intenţia.

Trecu ceva timp până când Novak răspunse: Da, zise el. Cred că da.

— Trebuie să plecăm acum.

— Nu, spuse Peter Novak.

— Vă rog. Nu ne putem permite să mai zăbovim!

Fără îndoială, Novak suferea de confuzia şi dezorientarea normale pentru un prizonier abia eliberat. Dar putea fi oare vorba şi de altceva? Să se fi instalat oare sindromul Stockholm? Îl trădase cumva faimosul său simţ de orientare?

— Nu... mai este aici şi altcineva, şopti el.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Katsaris.

— Mai e cineva aici. Începu să tuşească. Încă un prizonier.

— Cum? sări Katsaris.

— O americancă, spuse Novak. Făcu un semn către celula de la capătul coridorului. Nu plec fără ea.

— Imposibil! exclamă Katsaris.

— Dacă o lăsaţi aici, va fi ucisă. O vor omorî imediat! Privirea lui Novak implora, apoi comandă. Îşi drese glasul,

Îşi umezi buzele şi trase aer în piept.

— Nu pot să-mi încarc conştiinţa cu moartea ei. Engleza lui era şlefuită, precisă, doar cu un uşor accent maghiar. Bărbatul respira cu greu. Şi nici conştiinţa dumneavoastră n-ar trebui să fie încărcată cu aşa ceva.

Janson observa cum, încetul cu încetul, prizonierul îşi recăpăta calmul şi devenea persoană atât de bine cunoscută. Privirea sa pătrunzătoare îi amintea foarte clar lui Janson că în

faţa sa nu se află deloc un om obişnuit. Novak era un aristocrat înnăscut, obişnuit să comande celorlalţi după bunul lui plac. Avea darul ăsta, un dar pe care îl folosise însă în scopuri caritabile.

Janson studie faţa neclintită a lui Novak.

— Şi dacă nu putem...

— Atunci va trebui să mă lăsaţi aici. Cuvintele erau sacadate, dar nu lăsau loc de interpretare.

Janson se uită la el fără să-i vină să creadă.

Pe faţa lui Novak se văzu o tresărire, apoi vorbi din nou:

— Nu cred că planurile voastre de salvare au luat în calcul un prizonier care refuză să fie eliberat.

Era clar că mintea lui continua să funcţioneze rapid. Jucase imediat o carte tactică, dându-i de înţeles lui Janson că nu era posibilă nici o altă discuţie.

Janson şi Katsaris schimbară o privire.

— Theo, zise Janson încet. Du-te şi scoate-o de acolo. Katsaris clătină din cap. Apoi înlemniră amândoi.

Se auzise un zgomot.

Zgomotul oţelului frecat de piatră.

Un sunet cunoscut: cel făcut de uşa de oţel pe care o deschiseseră ca să coboare aici.

Janson îşi aminti de strigătul plin de speranţă al soldatului: *Theyilai*.

Sosise persoana aşteptată, aducându-le gardienilor ceaiul. Janson şi Theo săriră în cameră plină de sânge de lângă temniţă, de unde auziră foarte bine zăngănitul unui lanţ cu chei şi, lipiţi de perete, văzură apărând o tavă pe care se afla un ceainic din tablă şi câteva ceşti mici din lut.

Văzură apoi şi mâinile care ţineau tava – nişte mâini extraordinar de mici. Apoi bărbatul, care nu era deloc bărbat.

Era un băieţel. După aprecierea lui Janson, nu avea mai mult de opt ani. Ochii mari, pielea cafenie, păr negru tuns scurt. Nu avea cămaşă şi purta o pereche de pantaloni scurţi din pânză albastră. Încălţările din pânză erau prea largi pentru gleznele lui slăbuţe şi îl făceau să arate ca o păpuşă. Ochii băiatului erau fixaţi asupra următorului pas pe care trebuia să-l facă: i se încredinţase o mare responsabilitate şi trebuia să fie foarte atent unde punea piciorul. Nu va scăpa nici o

picătură. Nu va vărsa nici un pic.

Parcursese deja două treimi din scara care ducea către pivniţă, când se opri brusc. Probabil că mirosul îl alertase că ceva nu este în regulă – mirosul sau tăcerea nefirească.

Băiatul se întoarse şi zări carnagiul – gardienii întinşi în bălţi de sânge care începuse să se coaguleze – şi Janson îl auzi gâfâind. Involuntar, băieţelul scăpă tava. Preţioasa lui tavă. Tava pe care gardienii o aşteptau cu atâta nerăbdare. Ceştile se sparseră de trepte, iar ceainicul îşi răspândi conţinutul la picioarele copilului. Janson privea uluit, de parcă totul se derula cu încetinitorul.

Totul era pierdut. Totul avea să fie împrăştiat. Inclusiv sângele.

Janson ştia precis ce trebuie să facă. Băiatul avea să fugă şi să-i alerteze pe ceilalţi. Ceea ce trebuia făcut era regretabil, însă absolut necesar. Nu exista o altă alternativă. Cu o mişcare lentă îndreptă pistolul către băiat.

Către băiatul care întoarse spre el o faţă cu ochii lărgiţi de groază.

Un băiat slăbuţ în vârstă de opt ani. O fiinţă inocentă care nu avusese ocazia să ia încă nici o decizie importantă în legătură cu viaţa lui.

Nu un combatant. Nu un conspirator. Nu un rebel. O fiinţă neimplicată.

Un băiat. Înarmat cu ce? Cu un ceainic plin cu ceai fierbinte de mentă?

Nu avea nici o importanţă. Manualele operaţionale conţineau şi un nume pentru persoane ca el: noncombatanţi angajaţi. Janson ştia ce trebuie să facă.

Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre mâna lui. Refuza pur şi simplu să-i asculte comanda. *Degetul său nu putea să apese pe trăgaci.*

Janson rămăsese stană de piatră, încremenit ca niciodată până atunci şi asta în condiţiile în care în mintea lui era o adevărată furtună. Dezgustul său pentru ororile „protocolului tactic standard” devenise absolut şi reuşise să-l paralizeze.

Băiatul se întoarse cu spatele la el şi ţâşni în sus pe scară, câte două trepte o dată – înapoi pe scară, înapoi către siguranţă.

Siguranţa lui reprezenta însă condamnarea lor la moarte! Sentimentul de vinovăţie îl cuprinse pe Janson ca o lavă fierbinte: cele două secunde de sentimentalism reuşiseră să compromită fatal misiunea.

Băiatul urma să dea alarma. Lăsându-l în viaţă, Janson semnase condamnarea la moarte a lui Peter Novak. A lui Theo Katsaris. A lui însuşi. Şi probabil şi a celorlalţi participanţi la misiune.

Făcuse o greşeală de neiertat. Până la urmă era tot un ucigaş, însă acum nu avea pe conştiinţă numai un copil. Privirea lui disperată alerga de la Novak la Katsaris. Un om pe care-l admira aşa cum nu mai admirase pe nimeni până atunci; un altul pe care-l iubea ca pe fiul său. Misiunea era terminată. Sabotată de o forţă la care nu se gândise nici o clipă: propria sa conştiinţă.

Îl văzu pe Katsaris ţâşnind, văzu urmele pe care prietenul său le lăsa în bălţile de sânge; bărbatul se avântase pe urma băiatului pe cea mai scurtă rută posibilă, sărind peste cadavre şi scaune. Băiatul mai avea o lungime de braţ până la uşa care dădea în hol în momentul în care glonţul plecat din pistolul cu amortizor al lui Katsaris porni spre inima lui. Chiar şi după ce glonţul părăsi ţeava, Katsaris rămase în poziţie de tragere: mâna în care ţinea pistolul sprijinită cu cealaltă, poziţia cuiva care nu-şi putea permite să rateze. Poziţia unui soldat care trăgea spre o persoană care nu putea riposta, însă a cărui supravieţuire reprezenta o ameninţare teribilă.

Lui Janson i se tulbură pentru o clipă vederea, iar atunci când îşi reveni văzu corpul lipsit de viaţă al copilului rostogolindu-se pe treptele de piatră.

Şi oprindu-se pe treapta cea mai de jos ca o păpuşă stricată.

Janson se apropie şi văzu capul copilului odihnindu-se pe tava pe care o căra atât de mândru cu câteva clipe în urmă. Un balonaş de salivă apăruse pe buzele lui fragede.

Inima lui Janson bătea rar, cu putere. se făcuse greaţă de el însuşi şi de ceea ce aproape că lăsase să se petreacă şi în acelaşi timp din cauza a ceea ce fusese necesar să se întâmple. De felul în care fusese risipită o parte din singurul lucru care conta în lumea asta, viaţa omenească. Cei ca Derek

Collins nu ar fi putut înţelege niciodată. Îşi aminti de motivul pentru care îşi dăduse demisia. Deciziile crude ca aceea din cazul de faţă trebuia luate. El nu mai voise să fie acela care să le ia.

Katsaris îl privea întrebător: de ce se blocase? Ce se întâmplase cu el?

Se simţi ciudat de mişcat de faptul că expresia de pe faţa lui Katsaris era una de uimire şi nu de reproş. Katsaris ar fi avut tot dreptul să fie furios, la fel cum şi Janson era furios pe sine însuşi. Numai dragostea soldatului pentru mentorul său fusese în stare să-i transforme mânia în simplă uimire.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse Janson.

Katsaris făcu un gest către scară, calea de ieşire stipulată în planul de scăpare.

Planul fusese însă întocmit de Janson şi acesta ştia că trebuia modificat pentru siguranţa misiunii.

— Pe acolo e prea periculos acum. Trebuie să găsim o altă cale.

Mai avea oare Katsaris încredere în judecata lui? O misiune fără comandant reprezenta cea mai sigură cale spre un dezastru. Trebuie să dea dovadă că e stăpân pe situaţie.

— Hai să le luăm pe rând. Întâi s-o salvăm pe americancă. Două minute mai târziu, Katsaris se ocupa de broască unei alte uşi de fier, în timp ce Novak şi Janson stăteau de pază. Uşa se deschise cu un zgomot sinistru.

Lumina lanternei dezvălui o claie de păr ce fusese cândva blond.

— Vă rog, nu mă loviţi, scânci femeia, ghemuindu-se în fundul celulei. *Vă rog, nu mă loviţi*!

— Vrem să te ducem acasă, spuse Theo mişcând lanterna astfel încât să poată determina starea în care se afla femeia.

Era Donna Hedderman, studentă în antropologie; Janson o recunoscu. După ce FEK ocupase Steenpaleis, americanca fusese adusă şi ea aici. Socotiseră probabil că cei doi captivi erau mai uşor de păzit într-un singur loc.

Donna Hedderman era o femeie mare, cu un nas borcănat şi obraji rotunzi. Fusese grasă şi, chiar şi acum, după şaptezeci de zile de captivitate, nu era tocmai slabă. Aşa cum proceda o grupare teroristă sofisticată, cei din FEK se îngrijeau

că prizonierii să fie bine hrăniţi. La mijloc era un calcul de o brutalitate rece. Un prizonier slăbit prin înfometare se putea îmbolnăvi. A muri de pe urma unei boli însemna o lovitură la adresa FEK: un prizonier mort nu mai putea fi executat.

Chiar şi aşa, Donna Hedderman suferise foarte mult: se vedea după pielea ei cadaverică, după părul dezordonat şi încâlcit, după ochii holbaţi. Janson îi văzuse poza în mai multe ziare care relatau răpirea ei. În fotografiile acelea, făcute în momente mai fericite, ea era rotundă, aproape rubicondă. „Veselă” era unul dintre adjectivele care se regăseau în majoritatea articolelor. Lungile săptămâni de captivitate făcuseră să-i dispară bună dispoziţie. Un comunicat absurd al FEK o denunţase ca fiind spion american; chiar şi simplul fapt că avea simpatii de stânga ar fi trebuit să elimine această prezumţie. Era o simpatizantă a suferinţelor îndurate de populaţia kagama, însă FEK considera simpatia ca fiind un sentiment antirevoluţionar. Simpatia era un impediment în calea fericirii şi frica era ceea ce Califul urmărea să obţină în primul rând.

După o pauză foarte lungă, femeia întrebă cu o voce tremurândă:

— Pentru cine lucraţi?

— Lucrăm pentru domnul Novak, răspunse Janson. Femeia se uită spre Novak.

După câteva clipe, Novak dădu din cap, încuviinţând.

— Da, spuse el. Sunt prietenii noştri.

Donna Hedderman se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşa deschisă. Genunchii i se umflaseră, făcând-o să-şi găsească cu greu echilibrul.

Janson începu să discute încet cu Katsaris:

— Mai e o cale de scăpare şi în momentul de faţă pare că are cele mai mari şanse de reuşită. Va trebui însă să ne unim resursele. Avem fiecare câte treizeci de grame de Semtex. Le vom folosi pe toate.

Echipamentul lor cuprindea şi o cantitate de exploziv Semtex şi un dispozitiv de detonare, dotarea standard pentru participarea la operaţiuni speciale desfăşurate în medii nesigure.

Katsaris se uită atent la el, apoi încuviinţă. Tonul vocii lui

Janson, precizia instrucţiunilor sale aveau un efect liniştitor. Janson nu îşi pierduse capacităţile. Sau dacă acest lucru se întâmplase, fusese vorba numai despre o cădere temporară. Janson era încă Janson.

— Lămpile cu kerosen. Janson făcu un gest cu mâna către lămpile cu pricina fixate în perete. Înainte că fortăreaţa să fie electrificată, ele erau principala sursă de lumină. Înseamnă că există şi un rezervor de kerosen la subsol, un rezervor care putea fi umplut de undeva de afară. Guvernatorul general trebuia să aibă în permanenţă o rezervă serioasă de combustibil.

— Poate că l-au distrus, spuse Katsaris. Poate l-au umplut cu ciment.

— E posibil. Însă mai degrabă cred că l-au lăsat să ruginăească aşa cum era. Spaţiul de aici de la subsol e foarte mare. Nu par să fi avut nevoie de el.

— E într-adevăr foarte mare. Cum dăm de rezervor?

— În planurile clădirii se vedea un rezervor plasat la aproximativ două sute de metri înăuntru faţă de zidul exterior. Atunci nu am înţeles despre ce era vorba, însă acum e evident.

— E ceva distanţă. Crezi că femeia e în stare să meargă atâta?

Donna Hedderman se sprijinea de barele de fier pentru a se ţine pe picioare; era clar că perioada de relativă imobilitate îi slăbise muşchii şi că picioarele abia reuşeau să-i susţină greutatea.

Novak se uită la ea, apoi întoarse rapid capul, stânjenit. Janson cunoştea acest tip de relaţie ce se stabilea între doi prizonieri speriaţi care nu se puteau vedea, însă aveau posibilitatea să comunice unul cu altul, şoptind prin conducte, bătând în barele de metal sau mâzgălind bileţele cu funingine pe bucăţele de pânză ori de hârtie.

— Ia-o tu înainte, Theo. Dă-mi de ştire când l-ai găsit şi vin şi eu cu ceilalţi.

Trei minute trecură până când Janson auzi în sfârşit în cască cuvintele triumfătoare ale lui Katsaris.

— L-am găsit!

Se uită la ceas: orice întârziere putea fi periculoasă. Cine

ştie când aveau să-şi facă apariţia gardienii de schimb? Cât timp va mai trece până va auzi iar scârţâitul uşilor metalice?

Îi conducea acum pe Peter Novak şi pe Donna Hedderman de-a lungul unui coridor subteran umed care ducea către vechiul rezervor de kerosen. Hedderman îl ţinea pe Janson de braţ, însă chiar şi aşa mergea foarte încet şi se vedea că face eforturi dureroase ca să se deplaseze. Janson nu avea în mână cele mai favorabile cărţi; însă erau cărţile cu care trebuia să joace.

Rezervorul, evident neglijat de multă vreme, avea o uşă de fier prevăzută cu o garnitură de plumb pentru etanşeizare.

— Nu avem prea mult timp, spuse Janson. Mai să spargem afurisita de uşă. Balamalele sunt mâncate de rugină. Trebuie doar puţin ajutate. Alergă spre uşă şi se năpusti cu un picior în ea. Dacă uşa nu ceda, experienţa avea să fie extrem de dureroasă. Uşa se prăbuşi însă într-un nor de praf şi de rugină.

Janson tuşi.

— Pregăteşte explozibilul, spuse el.

Janson străbătea acum ceea ce fusese cândva interiorul rezervorului de kerosen. Incinta metalică cu suduri de cupru mirosea încă a gaz. Gura de alimentare era pe jumătate ascunsă în reziduurile întărite care acopereau pereţii – impurităţile din kerosen care rămăseseră lipite de pereţi după atâţia ani de neîntrebuinţare.

Lovi cu patul automatului în peretele care dădea în afară, ascultând atent sunetul pe care îl scotea metalul. Ăsta era locul. Probabil la un metru deasupra solului, doar dacă nu se redusese cu trecerea timpului.

Katsaris modelă substanţa gălbuie, de mărimea unui pachet de gumă de mestecat, în jurul gurii de alimentare, acum ruginită şi înfipse în ea capătul a două fire subţiri, argintii. Celălalt capăt al firelor fu legat de cei doi poli ai unei mici baterii rotunde din litiu, foarte asemănătoare cu cele folosite în ceasurile electronice sau în protezele auditive. Bateria atârna de-a lungul peretelui, aşa că până la urmă Katsaris se hotărî s-o preseze în masa de explozibil ca să fie sigur că e bine fixată.

Janson scoase şi el calupul de Semtex şi stătu pe gânduri câteva clipe, încercând să determine poziţia optimă pentru

cea de-a doua explozie. Poziţionarea plasticului era crucială pentru obţinerea rezultatului dorit şi nu-şi putea permite să dea greş. Până acum ei fuseseră protejaţi de izolarea temniţei – straturile de piatră care separau incinta de restul aripii de nord a clădirii. Avusese loc o luptă, însă nici un sunet nu ajunsese la cei care nu căzuseră victime. Însă nu puteau să fugă de acolo fără să facă zgomot. Impactul exploziei avea să se transmită instantaneu în tot Palatul de Piatră, trezindu-i pe toţi cei aflaţi în imensul complex, iar în rândul rebelilor nu îşi va pune nimeni întrebarea în legătură cu locul din care se declanşase explozia, nu va exista nici o confuzie relativ la zona în care să fie trimişi soldaţii. Ruta de ieşire din complex trebuia să fie lipsită de obstacole, în caz contrar, toată truda lor fusese zadarnică.

Janson încercă să lipească încărcătura de Semtex în partea de sus a peretelui, acolo unde se unea cu tavanul rotunjit al rezervorului, un metru mai sus de explozibilul fixat de Katsaris.

Bucata de Semtex căzu însă şi Janson o prinse înainte să atingă podeaua rezervorului. Plasticul nu se lipea de suprafaţa uleioasă.

Ce era de făcut? Scoase cuţitul şi începu să cureţe reziduurile depuse în colţul rezervorului. Lama cuţitului fu distrusă în scurt timp, însă la lumina lanternei zăriră o porţiune de metal strălucitor.

Apăsă bucata de Semtex cu partea care nu se murdărise cu unsoare de zona curăţată. Explozibilul rămase acolo, însă atârna într-o poziţie nesigură, parcă gata-gata să cadă.

— Repede înapoi! strigă Janson.

Ieşiră amândoi din rezervor după ce Janson mai aruncă o ultimă privire înapoi, ca să fie sigur că plasticul era încă acolo. De cum se regrupară lângă ostatici, care îi aşteptau după un colţ al coridorului, acţionară amândoi simultan emiţătoarele radio care activau bateriile.

Urmă o explozie asurzitoare, cu reverberaţii îndelungi produse parcă de o mulţime de boxe de patruzeci de mii de waţi. Undele de şoc le străbătură trupurile, făcându-le până şi ochii să vibreze. Coridorul se umplu de un fum alb şi le ajunse în nări atât de caracteristicul miros de nitrat al plasticului –

precum şi altceva: mireasma sărată a brizei mării. Calea către exteriorul complexului de clădiri era deschisă.

Numai dacă ar fi trăit să apuce s-o folosească.

8

Cât timp avea să treacă înainte ca forţele FFK să se mobilizeze? O sută douăzeci de secunde? Mai puţin? Câte santinele erau la post? Câte santinele erau plasate de-a lungul crenelurilor?

Aveau să afle destul de curând.

O porţiune din masivul zid de piatră se prăbuşise sub impactul exploziei şi peste tot erau risipite bucăţi tăioase din metal. Lumina lanternei lui Theo le confirmă ceea ce bănuiau deja datorită brizei. Deschiderea era destul de largă pentru a le permite să se strecoare în afara zidului, cu condiţia să folosească manevra împinge şi trage. Katsaris trecu primul. Janson urma să iasă ultimul. Amândoi aveau să-i ajute pe captivii slăbiţi să-şi croiască drum printre dărâmături şi pe terenul accidentat care înconjura complexul de clădiri.

Optzeci de secunde mai târziu erau afară toţi patru. Briza mării se simţea mult mai puternic acum, iar cerul devenise mai luminos; perdeaua de nori începuse să se destrame, lăsând să se vadă stelele şi o felie de lună.

Nu era cel mai potrivit moment pentru această lumină nocturnă. Se aflau în afara temniţei. Însă nu erau liberi.

Nu încă.

Janson, împreună cu ceilalţi, stătea lipit de zidul de calcar şi încerca să determine poziţia lor exactă. Aerul sărat îi curăţa nările, alungind mirosul sângelui victimelor, precum şi miasmele trupurilor nespălate ale prizonierilor.

Zona din imediata vecinătate a zidurilor era, în anumite privinţe, mai sigură decât cea mai îndepărtată. Crenelurile dinspre mare erau pline cu luptători înarmaţi, unii dintre ei manevrând piese de artilerie grea. Acesta era şi scopul pentru care fuseseră construite crenelurile – să permită focul artileriei asupra corvetelor imperiilor coloniale rivale. Cu cât aveau să se afle mai departe de ziduri, cu atât aveau să fie mai expuşi.

— Puteţi să fugiţi? îl întrebă Janson pe Novak.

— Pe o distanţă scurtă?

— Da, numai o scurtă distanţă, încercă el să-l liniştească.

— O să fac tot posibilul, spuse miliardarul hotărât. Avea peste şaizeci de ani, fusese ţinut în captivitate în condiţii mizere, însă voinţa lui puternică avea să-l ajute şi de data asta.

Hotărârea lui reuşi să-l convingă pe Janson. Nu tot atât de sigur era însă de Donna Hedderman. Părea tipul de femeie gata să se lase pradă unei crize de isterie în orice moment. Şi era prea grea pentru a fi dusă pe umăr.

Janson îi atinse braţul.

— Hei, şopti el. Nimeni nu-ţi cere să faci ceva peste puterile tale. Înţelegi?

Femeia gemu uşor şi-l privi speriată. Faţa vopsită în negru a luptătorului nu era o privelişte prea liniştitoare pentru ea.

— Vreau să te concentrezi puţin, de acord? Arătă către stânca aflată la cincizeci de metri mai în faţă, acolo unde promontoriul se termină brusc într-un perete vertical. Zona periculoasă era separată de un gard puţin înalt, format din bârne orizontale, a căror vopsea albă se cojise, care alcătuia mai degrabă o demarcare vizuală decât un obstacol real.

— Acolo trebuie să ajungem.

Spre binele ei, Janson nu îi spusese toate detaliile planului. Nu îi spusese că urma să coboare pe peretele de stâncă, atârnaţi de frânghii, până la o barcă ce-i aştepta în valurile care se spărgeau cu furie la optzeci de metri mai jos.

Katsaris şi Novak ţâşniră către pintenul de stâncă; Janson îi urmă nevoit să-şi potrivească ritmul după cel al americancei care părea să-şi dea duhul.

În lumea cu nuanţe cenuşii a nopţii, marginea peretelui părea să fie capătul lumii. O ridicătură de rocă puţin mai deschisă la culoare, în spatele căreia începea întunericul, complet şi absolut.

Şi întunericul acela era destinaţia lor, singura lor salvare.

Dacă reuşeau să ajungă acolo la timp.

— Caută un punct de ancorare! îi strigă Janson lui Katsaris.

Peretele era alcătuit în cea mai mare parte din gnais, o rocă dură metamorfică, în care stihiile naturii săpaseră crăpături

neregulate. Aproape de margine se evidenţiau o serie de ieşituri. Era mult mai sigur să foloseşti astfel de ieşituri decât să înfigi pitoane în crăpăturile stâncii. Cu mişcări sigure şi îndemânatice, Katsaris înfăşură de două ori frânghia în jurul celui mai proeminent colţ de stâncă, lăsând-o să cadă dedesubt într-o buclă dublă, asigurată cu un nod. Dacă una dintre cele două bucle s-ar fi retezat – prin frecare de marginea ascuţită a stâncilor sau din cauza unui glonţ rătăcit – sarcina avea să fie preluată de cealaltă. Janson pregătise o frânghie Beai de 9,4 mm care avea o anumită elasticitate pentru a controla rata de decelerație într-o eventuală cădere. Era compactă, însă suficient de puternică pentru coborâre.

În timp ce Katsaris asigura ancora, Janson îl instală pe Novak într-un ham de nailon şi strânse bine legăturile care îi fixau picioarele şi centura care îi înconjura şoldurile. Nu se punea problema unei coborâri în rapel controlată: de data asta rolul principal îl juca echipamentul, nu cel ce cobora. Şi echipamentul lor nu putea fi prea sofisticat: fuseseră nevoiţi să folosească numai acele dispozitive care se puteau transporta uşor. O piesă metalică în formă de opt avea să servească drept element de frânare la coborârea în rapel. Era o piesă din oţel lustruit, mai mică decât palma, cu două inele fixate la capetele unei tije centrale. Unul dintre cele două inele era mare, celălalt mic. nici o piesă în mişcare. Un dispozitiv care putea fi montat foarte uşor şi rapid.

Katsaris trecu o buclă a frânghiei prin inelul mare şi o înfăşură în jurul tijei. Prinse apoi inelul cel mic de hamul lui Peter Novak cu ajutorul unei carabine. Era un dispozitiv rudimentar, care asigura însă destulă forţă de frecare pentru a controla viteza de coborâre.

Din unul dintre turnurile de colţ, ce se înălţau deasupra crenelurilor, o lungă salvă de gloanţe ţâşni în direcţia lor.

Fuseseră descoperiţi.

— Dumnezeule, Janson, nu mai avem timp! strigă Katsaris. Janson putea obţine ceva timp – poate un minut, poate mai puţin. Desprinse o grenadă fixată de vestă şi o aruncă spre turn. Grenada descrise un arc prin aer şi intră în foişorul în care se aflau soldaţii. În acelaşi timp aruncă colacul de frânghie peste buza prăpastiei. Cu cât Novak îl urma mai

repede, cu atât avea să fie mai în siguranţă: un singur salt în rapel era singura sa şansă.

Din nefericire, luptătorul kagama din turn se dovedi a fi foarte rapid şi îndemânatic: el reuşi să prindă grenadă şi o aruncă înapoi. Grenada explodă în aer, lumina exploziei luminându-i pe cei patru care se aflau lângă buza prăpastiei.

— Şi acum ce facem? întrebă Novak. Eu nu sunt alpinist.

— Săriţi, îl îmboldi Katsaris. *Acum*!

— Eşti *nebun*! strigă Novak, şocat şi speriat de imensitatea neagră ce se căsca sub el.

Katsaris îl ridică brusc pe marele om şi, având grijă să nu-şi piardă el însuşi echilibrul, îl aruncă peste marginea prăpastiei.

Nu fusese un gest prea delicat. Era însă singura cale. Novak nu era în situaţia să primească şi să urmeze nici cele mai elementare instrucţiuni: o cădere controlată era singura sa şansă. Faptul că buza de stâncă ieşea în afară îi asigura o distanţă suficientă faţă de peretele de stâncă.

Janson îşi dădu seama, după zgomotul făcut de frânghia de 9,4 mm care luneca prin inelele dispozitivului de frânare, că Novak se îndrepta către stâncile scăldate de valurile oceanului cu o viteză constantă. Faleza îl proteja acum de trăgătorii din spatele crenelurilor. Gloanţele lor nu mai puteau trece decât pe deasupra lui, nu-l mai puteau atinge. Novak nu trebuia să facă nimic. Forţa de gravitaţie era suficientă.

Echipa B, care aştepta într-o barcă la baza falezei, avea să ducă treaba la bun sfârşit.

Buza ieşită în afară a falezei protejase timp de secole fortăreaţa împotriva atacurilor dinspre mare, la fel cum ţărmul stâncos ţinuse la distanţă vasele de război. Locul în care era plasată fortăreaţa fusese foarte bine ales. Şi iată că tocmai aceste elemente puteau asigura şi protecţia invadatorilor.

Peter Novak era aproape acasă.

Pentru ceilalţi însă, lucrurile nu erau la fel de simple.

Janson şi Katsaris puteau coborî destul de uşor pe peretele falezei. Ce era însă de făcut cu Donna Hedderman? Nu mai aveau încă un ham şi nici alt dispozitiv de frânare pe care să le folosească la coborârea femeii. Janson şi Katsaris se priviră îndelung în ochi: fără vorbe, cei doi căzură de acord asupra unui plan născut din disperare.

Chiar dacă făcea acum încă o buclă dublă în jurul altui colţ de stâncă, expresia de pe faţa lui Theo era destul de sugestivă. *La naiba* cu americanca! Însă nici nu se punea problema s-o lase acolo.

O nouă salvă de gloanţe împrăştie o grămadă de aşchii tăioase de rocă.

Nu mai era timp.

Din ce în ce mai mulţi soldaţi trăgeau acum în direcţia promontoriului. În curând, gloanţele lor vor nimeri ţinta.

Cât de aproape cădeau gloanţele de ei? Destul de aproape pentru a-i nelinişti, însă nu suficient de aproape ca să fie mortale. Fără îndoială că întunericul şi ceaţa îi împiedicau să ţintească cu precizie şi, la distanţa de patruzeci de metri, acurateţea tirului era prea redusă ca să-i rănească. Rebelii compensau lipsa de precizie cu abundenţa gloanţelor. Numărul loviturilor care se apropiau de ei crescuse. Cât va mai trece până când unul dintre aceste gloanţe îşi va lovi ţinta?

— Pune-ţi hamul, îi ordonă Janson lui Katsaris.

Între timp îi fixă femeii în jurul coapselor şi şoldurilor reţeaua din nailon care ar fi trebuit să fie propriul său ham. Repede, îi prinse hamul de inelul piesei în formă de opt. O îmbrâncitură deloc elegantă şi femeia se afla în coborâre.

Janson rămăsese astfel şi fără ham şi fără dispozitiv de coborâre în rapel. Cu faţa la ancoră pe care o legase Katsaris, calcă pe frânghie şi şi-o petrecu peste fesa stângă şi de-a curmezişul şoldului, apoi de-a curmezişul pieptului şi pe după cap până la umărul drept şi în cele din urmă de-a curmezişul spatelui până la mâna stângă. Frânghia formă acum un S în jurul trunchiului. Avea să-şi ghideze căderea cu mâna dreaptă şi să regleze viteza de coborâre cu stânga. Ţinând frânghia cu palma în sus, avea posibilitatea să o îndepărteze de spate, mărind astfel viteza şi să o înfăşoare în jurul şoldurilor pentru a încetini coborârea. Echipamentul din nailon îi oferea o oarecare protecţie împotriva arsurilor provocate de frecarea cu frânghia. Nu-şi făcea însă prea multe iluzii. Mai coborâse aşa în rapel cândva, într-un exerciţiu de antrenament; avea să fie extrem de dureros.

— Crezi că o să meargă? întrebă sceptic Katsaris.

— Bineînţeles că da, răspunse Janson. Am mai făcut asta şi altă dată. Şi sperase să nu fie nevoit să o mai facă vreodată.

Câteva rafale măturară marginea falezei ca o grindină de plumb. Stânca de la picioarele lor explodă, la numai câţiva centimetri; fragmente de piatră îl loviră pe Janson în faţă. *Nu mai era timp*.

— S-a înţepenit! Se auzi vocea tânguitoare a Donnei Hedderman, aflată probabil la zece metri mai jos.

— Venim imediat la tine, îi strigă Janson şi, împreună cu Katsaris, îşi dădu drumul peste buza stâncii.

Atârnaţi de mijloc, cei doi bărbaţi îşi ţineau picioarele perpendicular pe suprafaţa verticală, „mergând în jos” ori de câte ori era posibil. Pentru Janson, coborârea era extrem de dureroasă; ţesătura de nailon era rezistentă, însă nu oferea nici o protecţie împotriva frânghiei care muşca adânc în carne. Nu putea să micşoreze presiunea decât încordând muşchii şi aşa destul de solicitaţi.

— Ajutaţi-mă! Vocea tremurată a femeii reverbera pe peretele de stâncă.

Ajunseră la ea după ce parcurseseră o treime din drum şi văzură despre ce era vorba. Părul ei lung şi încâlcit se încurcase în optul dispozitivului de coborâre. Era o posibilitate pe care ar fi trebuit s-o ia în calcul de la bun început. Katsaris scoase un cuţit şi, făcându-şi vânt lateral cu picioarele, se apropie de ea. Femeia scoase un urlet înfricoşător. Dintr-o tăietură, părul ei fu eliberat. Claia de păr era însă mare şi incidentul se putea repeta oricând. Katsaris eliberă mâna cu care frâna căderea şi activă dispozitivul de autoblocare, o bucată de ţesătură care se înfăşură în jurul frânghiei, oprind coborârea.

— Stai nemişcată, spuse el.

Apropiindu-se şi mai mult de femeie, Katsaris o apucă de păr şi, ignorând strigătele ei de protest, începu să-i taie bucăţi mari din podoaba capilară. Rezultatul nu reprezenta o culme a artei coafurii; Katsaris se descurcase însă minunat în ceea ce priveşte măsurile de securitate.

Janson se străduia din răsputeri să-i urmeze pe ceilalţi şi strângea din dinţi de durere pe măsură ce presiunea se transmitea de-a lungul corzii. La un moment dat, frânghia îl

strângea în jurul pieptului ca un piton, împiedicându-l să respire; o clipă mai târziu avu senzaţia că-i sfâşie muşchii. Coborârea în rapel cu frânghia în jurul corpului era probabil o experienţă la fel de dureroasă că naşterea. O agonie ce nu se mai sfârşea. Palmele îl dureau îngrozitor; dar dacă ar fi dat drumul frânghiei n-ar mai fi existat nimic între el şi stâncile ascuţite de jos.

Trebuia să reziste încă puţin. Trebuia doar să se gândească cum că, la baza falezei, membrii celeilalte echipe îi aşteptau într-o barcă pneumatică. Tovarăşii lor erau odihniţi şi gata de acţiune. Janson şi ceilalţi vor fi în siguranţă în mâinile lor. Numai de-ar ajunge la ei. *Curat ca apa, rece ca gheaţa*.

Secundele treceau mai greu că orele. Putea auzi acum zgomotele făcute de cealaltă echipă în timp ce-l dezlegau pe Peter Novak şi-l urcau în barcă.

Timpul era elementul esenţial. Dacă soldaţii nu-şi dăduseră încă seama cum dispăruseră fugarii, cablurile de ancorare aveau să le ofere toate datele. Dacă în următoarele clipe tăiau ancorele, trei oameni se vor prăbuşi într-o moarte sigură. Întunericul şi ceaţa erau singurii lor aliaţi, iar timpul reprezenta cel mai mare duşman.

Singura lor speranţă de supravieţuire stătea în viteză – să ajungă la capătul frânghiei şi apoi în barcă în cel mai scurt timp posibil.

Cât timp trecuse? Patruzeci de secunde? Cincizeci? Şaizeci?

Chiar în clipa în care muşchii săi atinseseră un grad de totală epuizare, Janson se simţi apucat şi tras, îngăduindu-i, în sfârşit, să dea drumul frânghiei care devenise un instrument de tortură. În timp ce se aşeza în ambarcaţiunea cu fund plat, se uită în jur. Erau şase. Novak, Hedderman, Katsaris, Andressen, Honwana. Hennessy pilota elicopterul BA609, dând al doilea ocol.

Motorul începu să se facă auzit în timp ce barca pneumatică – un model Şea Force 490 – ţâşni dintre stânci şi porni spre sud, menţinându-se destul de aproape de ţărm cam opt sute de metri, pentru ca apoi să iasă în larg, în valurile înspumate. Întunericul făcea dificilă descoperirea ambarcaţiunii şi aleseseră un curs care să-i ferească de focul dinspre poziţiile fixe ale artileriei rebelilor.

— Sunt toţi aici, spuse Andressen în microfon, alertându-l astfel pe Hennessy, la bordul avionului. Plus un musafir.

Câteva gloanţe loviră apa la o oarecare distanţă de ei. Erau gloanţe trase la disperare, mai mult ca să impresioneze. Chiar şi astfel de proiectile rătăcite puteau obţine însă acelaşi rezultat ca unele ochite cu precizie.

Zgomotele produse de forţele rebele încetară să se audă doar când ajunseră la aproape un kilometru în larg; fără îndoială că focul celor din FEK continua, fie şi numai dintr-un sentiment de frustrare, însă zgomotul împuşcăturilor era acoperit de vuietul oceanului.

Ambarcaţiunea sălta în ritmul valurilor; motorul ei puternic se străduia să facă faţă apelor puse în mişcare de muson. În timp ce insulă Anura dispărea în ceaţă, Janson se gândea la cât de neînsemnată era barca lor, o minusculă structură din cauciuc şi metal pierdută în imensitatea oceanului. Pentru cei care erau cu adevărat preocupaţi de viitorul omenirii, această bărcuţă şi încărcătura ei erau însă deosebit de importante.

Peter Novak privea în direcţia spre care se îndreptau. După cum încleştase fălcile, Janson putea vedea că bărbatul începea să-şi recapete conştiinţa propriei identităţi. Privirea lui era însă lipsită de orice expresie, iar gândurile în altă parte, fără îndoială. Picăturile fine de apă scânteiau pe faţa şi pe părul lui, cămaşa aspră cu care era îmbrăcat se udase. Din când în când îşi trecea mâna prin părul des, tuns scurt.

Hedderman îşi ascunsese faţa în mâini. Se ghemuise pe fundul bărcii. Va avea nevoie de multă vreme ca să-şi revină. Cei doi căzuseră în mâinile rebelilor din FEK în condiţii total diferite şi puteau face obiectul unui studiu.

Nici oamenii lui Janson nu erau mai vorbăreţi, fiecare dintre ei absorbit în propriile gânduri sau recapitulând etapele rămase până la finalizarea operaţiunii.

Vor porni oare rebelii în urmărirea lor? Exista şi această posibilitate, însă posibilitate, nu şi probabilitate. Adam’s Hill era un obstacol formidabil.

Cei şase din barcă auziră zgomotul elicelor înainte de a vedea aparatul. Până la elicopter mai aveau încă de străbătut cinci sute de metri în largul mării. Andressen îşi verifică ceasul şi mări viteza bărcii. Depăşiseră timpul programat pentru

operaţiune: salvarea durase mai mult decât anticipaseră ei. Mica ambarcaţiune se ridica şi cobora concomitent cu valurile, ca un buştean în derivă, însă motorul ei puternic o menţinea pe o linie mai mult sau mai puţin dreaptă. În cele din urmă văzură elicopterul. Se afla pe o platformă artificială, o structură neagră din cauciuc plină cu aer. Curentul produs de mişcarea elicelor făcea să fiarbă apa din jurul platformei. Hennessy, care urma să piloteze pe drumul de întoarcere, verifica indicatoarele aparatelor de bord.

Primele licăriri ale noii zile subliniau acum silueta din fibră de sticlă a aparatului. Răsăritul soarelui în Oceanul Indian. Primul răsărit pe care Peter Novak îl vedea după mai multe zile.

Hennessy coborî geamul şi strigă către Janson cu o voce tensionată:

— Şi cine mai e şi femeia asta?

— Ai auzit de Donna Hedderman?

— Sfânta născătoare de Dumnezeu! Operaţiunea se referea la o singură persoană. Aparatul ăsta nu mai poate duce încă un pasager. La naiba, suntem la limită cu combustibilul. Nu mai putem lua încă cincizeci de kilograme decât cu riscul de a rămâne fără combustibil înainte de a ajunge la zona de aterizare. Totul a fost calculat cu o toleranţă foarte redusă.

— Înţeleg.

— Ar trebui! A fost doar planul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Aşa că dă-mi o altă zonă de aterizare.

Janson clătină din cap.

— Nu există nici un loc în apropiere suficient de sigur pentru a fi o alternativă.

— Şi atunci ce propui? întrebă irlandezul.

— Eu rămân în barcă, spuse Janson. A rămas destul combustibil ca să ajung până în Sri Lanka.

Hennessy se uita neîncrezător la el, aşa că Janson se grăbi să adauge:

— Mergând cu viteză redusă şi profitând de curenţi. Crede-mă că ştiu ce fac.

— Sri Lanka nu e un loc sigur. Tu singur ai spus asta, ce naiba!

— Nu e sigur pentru Novak, asta am spus. Fii liniştit, o să

reuşesc. Am pregătit planuri de rezervă pentru cazul în care se întâmplă aşa ceva.

Minţea numai pe jumătate. Planul său avea într-adevăr şanse de reuşită; dar asta nu era o eventualitate pe care o luase în calcul.

Donna Hedderman, care respiră cu greu şi tuşea, fu ajutată să urce în elicopter. Avea faţa roşie, iar hainele erau ude, stropite de valuri.

— Domnule Janson? Vocea ungurului era clară şi sonoră cu tot zgomotul aparatului. Sunteţi un om foarte curajos. M-aţi uimit şi foarte puţini oameni au reuşit acest lucru. Îl strânse de braţ. Nu am să uit asta.

Janson înclină mai întâi capul, apoi se uită drept în ochii căprui ai lui Peter Novak.

— Vă rog să uitaţi. de fapt, aveam de gând să vă rog să uitaţi totul, din motive ce ţin de siguranţa mea şi a echipei mele. Era răspunsul unui profesionist.

O pauză lungă.

— Sunteţi un om bun, spuse Novak. Katsaris îl ajută să urce în elicopter, apoi se întoarse lângă prietenul său.

Pe faţa grecului se citea o hotărâre de neclintit.

— Rămân eu. Tu pleci.

— Nu, prietene, protestă Janson.

— Te rog, e nevoie de tine acolo. Controlul misiunii, da? În cazul în care se întâmplă ceva.

— Nu se mai poate întâmpla nimic rău de aici încolo, spuse Janson. Novak e pe mâini bune.

— Două sute de kilometri în plin ocean, într-o barcă pneumatică – asta nu e o joacă, spuse Katsaris fără să cedeze.

— Vrei să spui că sunt prea bătrân pentru o mică plimbare cu barca?

Katsaris clătină din cap fără să zâmbească.

— Te rog, Paul. Eu trebuie să fac asta. Părul său negru lucea în lumina răsăritului.

— *La naiba, nu*! se răsti furios Janson. Nici un alt membru al echipei nu-şi va asuma un risc care îmi aparţine. Conversaţia a luat sfârşit.

Era o chestiune de mândrie – ceva ce se putea numi bărbăţie sau onoare în lumea plină de umbre a operaţiunilor

secrete. Katsaris înghiţi cu noduri şi făcu ceea ce i se ordonase, însă nu reuşi să alunge îngrijorarea ce i se citea pe faţă.

Janson reduse turaţia motorului: carburantul se consumă mai eficient la viteză mai mică. Verifică apoi direcţia cu busola încastrată în cadranul ceasului.

În trei sau patru ore avea să atingă coasta de sud-est a insulei Sri Lanka. Avea acolo un contact care îl putea sui într-un camion ca să-l ducă la Aeroportul Internaţional din Colombo, presupunând că locul nu căzuse iar în mâinile Tigrilor Tamili. Nu era soluţia ideală; era doar cea mai bună dintre alternativele disponibile.

Privi cum micul elicopter turcoaz se ridică în aer, descriind o traiectorie ce aducea cu conturul unui zigurat, încercând să ajungă la altitudinea cea mai potrivită pentru a profita şi de curenţii de aer în lungul zbor până la Katchall.

Cerul dimineţii era acum de un azuriu minunat, aproape asemănător culorii cu care era vopsit fuzelajul elicopterului şi Janson fu cuprins de un sentiment de calm şi eliberare în timp ce aparatul se ridica în văzduh.

Îşi permise un scurt moment de mândrie. Acţiunea era un adevărat triumf în condiţiile în care şansele iniţiale de reuşită păreau nule.

Peter Novak era liber. Fanaticii sângeroşi fuseseră umiliţi şi rămăseseră fără preţiosul lor prizonier. Janson se lăsă pe spate în barcă şi privi aparatul care se înălţă şi mai mult, mişcările sale făcându-l să semene foarte bine cu o fiinţă vie, cu o insectă.

Apropierea de coastele joase din Sri Lanka necesita oarece atenţie din partea sa; uneori în calea ambarcaţiunilor apăreau neaşteptate bancuri de nisip. Dar o dată ajuns la Colombo, putea lua un avion direct până la Bombay şi, de acolo, întoarcerea în Statele Unite era floare la ureche. Memorase numărul de telefon privat al Martei Lang şi acelaşi lucru făcuse şi Katsaris; puteau astfel să ia legătura cu ea oriunde s-ar afla. Deşi în mica ambarcaţiune nu avea mijloace de telecomunicaţii, Janson era liniştit fiindcă ştia că prietenul său îşi va asuma sarcina. În câteva minute Katsaris avea să-l anunţe pe adjunctul lui Novak despre succesul misiunii. Era un

anunţ pe care Janson sperase să-l facă el, însă Katsaris avea la fel de mult dreptul la această cinste: se comportase absolut extraordinar şi contribuise hotărâtor la obţinerea acestui triumf.

Având în vedere modul în care acţiona Frontul Libertatea, probabil că în momentul în care elicopterul B A609 va ateriza în Katchall va fi aşteptat de o adevărată flotilă aeriană. Janson continua să privească aparatul care urca magnific în înalturi.

Şi deodată – nu! Nu putea fi adevărat, era desigur o iluzie optică! — Văzu scăpărarea, lumină intensă şi norul de fum al unei explozii în aer. O izbucnire albă pe cerul dimineţii, urmată imediat de o a doua străfulgerare, alb-gălbuie – combustibilul luase foc. Bucăţi din fuzelaj începură să cadă spre ocean.

Nu! Oh, Hristoase, nu!

Timp de câteva secunde foarte lungi, Janson rămase ca trăsnit. Închise ochii, apoi îi deschise: visase oare?

Una dintre cele două elice se învârtea leneş prin aer în căderea spre apă.

Doamne, Dumnezeule!

Era o catastrofă mai îngrozitoare decât tot ce i se întâmplase până acum. Simţi o strângere de inimă. Theo. Theo Katsaris, pe care îl putea considera fiul său. Bărbatul pe care-l iubea şi care îl iubea la rândul lui. „Lasă-mă pe mine să rămân”, îl implorase Theo şi el – din vanitate, din mândrie – îl refuzase.

Mort. Ars dinaintea ochilor săi.

Ca într-un caleidoscop îi trecură prin faţa ochilor şi chipurile celorlalţi. Taciturnul, mereu calmul Manuel Honwana. Andressen: loial, metodic, demn de încredere, puţin vorbăreţ – uşor de subestimat tocmai pentru că era atât de puţin interesat de persoana lui. Sean Hennessy, pe care îl eliberase din închisoarea din Anglia şi-i oferise în schimb o condamnare la moarte. Şi Donna Hedderman, americanca plină de intenţii bune, dar lipsită de noroc.

Toţi aceştia dispăruseră. Muriseră din cauza lui.

Şi Peter Novak. Cel mai mare umanist al secolului. Un uriaş printre semenii săi. Pacificatorul. Bărbatul care-i salvase odată viaţa. Obiectivul acestei misiuni.

Mort. Ars la nouă sute de metri deasupra Oceanului Indian.

Un triumf incredibil se transformase acum, la ivirea zorilor, într-un coşmar.

De un lucru era sigur şi anume că nu putea fi vorba de un accident, de o problemă tehnică. Dovada o constituia faptul că auzise două explozii – dintre care prima precedase cu câteva secunde aprinderea combustibilului. Ceea ce se întâmplase fusese rezultatul unei acţiuni bine plănuite. Plănuite în aşa fel încât patru dintre cei mai buni bărbaţi pe care îi cunoscuse vreodată fuseseră omorâţi, împreună cu unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată cineva.

Ce naiba se întâmplase? Cine ar fi putut să pună la cale aşa ceva? Când fusese pus în aplicare acest plan diabolic?

Şi de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce*?

Janson se lăsă pe fundul ambarcaţiunii, paralizat de durere, de un sentiment de zădărnicie, de furie; o clipă, singur pe întinderea mării, avu senzaţia că se află într-o criptă, cu o greutate mare pe piept. Nu mai putea respira. I se părea că sângele care încerca să urce prin vene se coagulase. Suprafaţa zbuciumată a oceanului îl chema către ea, gata să-i ofere antidotul uitării veşnice. Era sfâşiat de durere şi cuprins de o spaimă pe care nu o mai simţise niciodată până atunci şi i-ar fi fost foarte uşor să pună capăt la toate astea.

Dar asta nu era o opţiune.

Şi-ar fi dat viaţa pentru oricare dintre ei. Ştia asta acum. Asta nu era însă o opţiune. Numai el supravieţuise.

Şi într-un colţ al minţii sale, un mecanism ca de ceasornic începu să lucreze cu o furie rece. Se împotrivise unei armate de fanatici pentru a fi învins în final de ceva mult mai diabolic. Furia îi îngheţase sufletul. Emoţii ca supărarea şi durerea trebuia să facă acum loc unei emoţii mai puternice, unei sete absolute de dreptate şi această sete era acum ceea ce-l împiedica să cadă pradă celorlalte emoţii. Era singurul care rămăsese în viaţă – singurul care putea să descopere ce se întâmplase.

Şi de ce.

PARTEA A DOUA

9
Washington, D. C.

Prima directivă aici este păstrarea secretului, le spuse bărbatul de la Defense Inteligence Agency (Agenţia de Informaţii a Apărării) celor ce se aflau în încăpere. Cu sprâncenele sale groase, aproape negre, umerii largi şi braţele vânjoase, arăta că cineva care şi-a câştigat traiul muncind cu mâinile; în realitate, Douglas Albright era un bărbat foarte cerebral, obişnuit să mediteze şi să delibereze. Avea un doctorat în politici comparate şi o diplomă în fundamentele teoriei jocurilor.

— Păstrarea secretului este prioritatea numărul unu, doi şi trei. Nu trebuie să existe nici o confuzie în această privinţă.

O asemenea confuzie era foarte puţin probabilă şi chiar şi alegerea neobişnuită a locului unde se desfăşura această întâlnire anunţată în grabă respecta cu stricteţe regula păstrării secretului. Centrul Internaţional Meridian era situat pe Crescent Place, la foarte mică distanţă de locul unde Strada 16 urca pe Meridian Hill. O clădire frumoasă, construită în stilul acela neoclasic care reprezenta expresia arhitecturală a Washingtonului oficial, o clădire care nu atrăgea atenţia. Farmecul discret al construcţiei se datora în mare măsură statutului său curios de clădire care, fără a fi proprietatea guvernului federal – centrul trecea drept o instituţie educaţională şi culturală nonprofit – servea aproape în întregime anumitor funcţii guvernamentale private. Clădirea avea o intrare principală elegantă din stejar sculptat; mult mai importantă însă era intrarea laterală, accesibilă de pe o străduţă privată, care le permitea demnitarilor să sosească şi să părăsească centrul fără a atrage atenţia. Deşi se afla la numai doi kilometri de Casă Albă, centrul oferea condiţii foarte bune pentru anumite întâlniri, în special interdepartamentale, care nu aveau nici o justificare oficială. Întâlnirile care se

desfăşurau aici nu implicau documentele de evidenţă necesitate de măsurile de securitate la Casa Albă, la Old Executive Office Building (clădirea unde îşi desfăşoară activitatea vicepreşedintele), la Pentagon sau în oricare din sediile agenţiilor de informaţii. Aceste întâlniri puteau avea loc fără procese-verbale sau stenograme. Puteau avea loc fără ca, oficial, să se fi desfăşurat vreodată.

Cei cinci bărbaţi cu chipuri grave care se aşezaseră în jurul micii mese de conferinţe lucrau în domenii similare şi cu toate acestea, având în vedere structura agenţiilor guvernamentale, în mod normal nu ar fi avut de ce să se întâlnească. Programul care îi reunise aici pe aceşti oameni nu era însă nici pe departe unul obişnuit şi era de asemenea foarte probabil că împrejurările cărora trebuia să le facă faţă acum cu toţii să reprezinte adevărate cataclisme.

Spre deosebire de şefii departamentelor în care lucrau, bărbaţii aceştia nu fuseseră desemnaţi pe criterii politice; ei erau funcţionari pe viaţă, dedicaţi unor programe care depăşeau cu mult durata oricărei administraţii. Cooperau şi se subordonau bărbaţilor şi femeilor care veneau şi plecau după cicluri cu durata de patru ani, însă orizontul responsabilităţilor lor, aşa cum le înţelegeau ei, se întindea mult mai departe.

Vizavi de reprezentantul DIA se afla directorul adjunct de la Naţional Security Agency (Agenţia de Securitate Naţională), un bărbat cu o frunte înaltă şi netedă şi cu o faţă mică, cu trăsături fine. Se mândrise întotdeauna că reuşea să păstreze un aer calm şi detaşat, indiferent de circumstanţe. Aerul său calm dispăruse însă şi o dată cu el şi mândria.

— Păstrarea secretului, da – natura directivei este clară, spuse el încet. Nu însă şi natura subiectului nostru.

— Paul Elie Janson, spuse subsecretarul de la Departamentul de Stat care, pe hârtie, era directorul Biroului de Informaţii şi Cercetări al departamentului.

Vorbea acum după o lungă perioadă de tăcere. Un bărbat atletic, cu faţa netedă şi cu o claie de păr blond, căruia ochelarii grei cu ramă neagră îi dădeau un aer grav. Subsecretarul de stat era un supravieţuitor şi acest lucru era cunoscut de către toţi cei de faţă, care, din această cauză, erau foarte atenţi la felul în care se plasa faţă de diferite

probleme.

— Janson a fost unul de-al nostru, după cum bine ştiţi. Documentele pe care le-aţi primit în legătură cu el nu sunt prea coerente. Îmi cer scuze pentru asta – este exact ceea ce am putut extrage din dosare în timpul scurt de care am dispus, în orice caz, cred că sunt suficiente pentru a vă face o idee generală.

— Nu e decât una dintre afurisitele tale maşini de ucis, Derek, spuse Albright, uitându-se furios la subsecretarul de stat.

În ciuda înaltei funcţii administrative ocupate de Albright, acesta îşi făurise cariera în domeniul analizei, nu în cel al operaţiunilor şi rămăsese un analist convins. Scepticismul adânc înrădăcinat pe care oameni ca el îl nutreau faţă de colegii lor de la operaţiuni era în mare măsură justificat.

— Creaţi automatele astea fără suflet, le daţi drumul în lume şi apoi puneţi pe altcineva să cureţe toată mizeria. Nu înţeleg deloc ce fel de joc joacă acest individ.

Bărbatul de la Departamentul de Stat roşi de furie.

— Te-ai gândit vreo clipă la posibilitatea ca cineva să se joace cu el? Concluziile pripite pot fi periculoase. Eu nu sunt convins că Janson este un trădător.

— Problema este că nu putem fi siguri, zise după câteva clipe omul de la NSA, Sanford Hildreth.

Se întoarse apoi către cel de lângă el, un specialist în calculatoare care, în tinereţe, câştigase o reputaţie de geniu al informaticii după ce reuşise să reproiecteze aproape de unul singur baza de date de la CIA.

— Există informaţii care ne scapă, Kaz?

Kazuo Onishi clătină din cap. Educat la Caltech, acesta crescuse în sudul Californiei şi păstrase un uşor accent care-l făcea să pară mai nonconformist decât era de fapt.

— Tot ce pot să vă spun e că s-au înregistrat activităţi anormale, încercări potenţiale de spargere a sistemelor de securitate. Ceea ce n-am reuşit a fost să identific persoana care se ascunde în spatele acestor încercări. Cel puţin până acum.

— Să zicem că ai dreptate, Derek, continuă Hildreth. În cazul acesta mi se frânge inima pentru el, însă absolut nimic

nu poate compromite acest program. Doug are dreptate – aceasta este prima directivă. Nu începe nici o discuţie. În caz contrar putem să ne luăm rămas-bun de la pax americana. Aproape că nici nu mai contează ce intenţii a avut. Acum nu ne interesează decât că individul acesta, Janson, habar n-are în ce s-a băgat. Hildreth duse la buze ceaşca de cafea şi sorbi din ea, sperând ca nimeni să nu-i observe tremurul mâinii în momentul în care o puse înapoi pe farfurioară. Şi nici nu va afla vreodată. Cuvintele sale erau mai mult o declaraţie decât o observaţie.

— Sunt perfect de acord cu acest lucru, zise bărbatul de la Departamentul de Stat. A fost informată şi Charlolte? Charlotte Ainsley era consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională şi principalul om de legătură cu Casa Albă.

— O voi informa mai târziu, în cursul zilei, răspunse reprezentantul NSA. Vezi altă alternativă care se poate susţine?

— În momentul de faţă? Janson s-a aventurat pe un teren nesigur. Nu avem ce face dacă s-a băgat în aşa ceva de bunăvoie.

— Ar fi mai uşor dacă nu s-ar opune, spuse analistul de la DIA.

— Sunt iarăşi de acord cu tine, zise Derek Collins. Însă după cum îl cunosc, se va opune fără îndoială. Se va opune din răsputeri.

— În cazul acesta vor trebui luate măsuri extreme, spuse analistul. Dacă programul acesta e dat peste cap, dacă unu la sută din informaţii răsuflă, atunci nu numai noi vom fi distruşi, ci tot ceea ce oricare dintre noi am preţuit vreodată. *Totul*. Istoria va fi dată înapoi cu douăzeci de ani şi asta în varianta cea mai bună. Rezultatul mult mai probabil seamănă al naibii de mult cu un alt război mondial. Numai că de data asta nu noi vom câştiga.

— Afurisitul, spuse directorul adjunct de la NSA, răsfoind dosarul lui Janson. S-a băgat în ceva mult peste puterile lui.

Subsecretarul de stat îşi reprimă un tremur.

— Din păcate, acelaşi lucru e valabil şi pentru noi, replică el mohorât.

Atena

Grecii aveau un cuvânt special pentru asta: *nefos.* Smogul – darul pe care civilizaţia occidentală îl făcuse leagănului unde se născuse. Prins ca într-o capcană de cercul de munţi, împiedicat să se ridice în atmosferă din cauza inversiunii curenţilor atmosferici, smogul producea aciditate în aer, grăbind distrugerea ruinelor antice şi iritând ochii şi plămânii celor patru milioane de locuitori ai oraşului. În zilele cele mai rele acoperea Atena ca un giulgiu de noxe. Aceasta era una din zilele rele.

Janson zburase direct de la Bombay la Atena cu un avion, care aterizase la terminalul de est al Aeroportului Internaţional Ellinikon. Se simţea cuprins de un sentiment de neputinţă; umbla automat ca un zombi. *Erai un tip cu o bucată de granit în locul în care ar fi trebuit să-ţi fie inima.* Ce bine ar fi fost să fie adevărat!

O sunase de mai multe ori pe Marta Lang, fără nici un rezultat însă. Îi venea să înnebunească. Cu numărul pe care i-l dăduse ar fi trebuit s-o găsească oriunde s-ar fi aflat, cel puţin aşa-i spusese ea: suna direct la biroul ei, pe linia ei privată şi dacă nu ridica receptorul nici după al treilea semnal sonor legătura se transfera automat la telefonul ei mobil. Era vorba despre un număr la care aveau acces doar trei oameni, insistase ea. Şi cu toate astea el nu reuşise să obţină altceva decât sunetul electronic al unui telefon la care nu răspundea nimeni. Sunase la diferite sedii regionale ale Fundaţiei Libertatea, în New York, Amsterdam sau Bucureşti. *Doamna Lang nu este disponibilă*, îl informaseră de fiecare dată voci catifelate. Janson insistase. Era o urgenţă. Răspundea unui apel al doamnei Lang. Era un prieten personal. Era o problemă de o importanţă deosebită. Îl privea pe Peter Novak însuşi. Încercase toate variantele, toate tacticile de abordare posibile, fără nici un rezultat.

Mesajul dumneavoastră va fi transmis, i se spunea de fiecare dată într-o înşelătoare construcţie pasivă care revenea mereu. Însă aceşti subalterni nu puteau transmite adevăratul

mesaj, cuvintele care să exprime înspăimântătorul adevăr. Pentru că ce le putea spune Janson? Că Peter Novak era mort? Cei cu care vorbise la Fundaţie nu păreau să fie la curent cu ceea ce se întâmplase şi Janson nu avea de gând să le dea el vestea.

Mergând prin clădirea terminalului, auzea, difuzat prin sistemul acustic al aeroportului, omniprezentul hit al omniprezentei dive pop americane, coloana sonoră a omniprezentului film american de mare succes. Asta însemna să fii călător internaţional în zilele noastre: să fii condamnat la lipsa de varietate, să suporţi peste tot aceleaşi surogate culturale.

Mesajul dumneavoastră va fi transmis.

Îl făcea să-şi piardă cumpătul! Unde era această femeie? Fusese şi ea ucisă? Sau – posibilitatea îl izbi ca un tăiş peste ochi – făcea şi ea parte din acelaşi complot îngrozitor, imposibil de explicat? Fusese oare Novak ucis de un membru sau de mai mulţi membri ai propriei sale organizaţii? Nu putea să nu se gândească şi la această ipoteză, deşi ea avea o implicaţie teribilă: că el însuşi fusese un pion în conspiraţie. Că în loc să-l salveze pe omul care îi salvase viaţa cândva, el fusese un simplu instrument pentru distrugerea lui. Şi totuşi era o nebunie! Nu avea nici un sens. de ce să omori un om condamnat deja la moarte?

Janson se instala într-unul din taxiurile aeroportului care avea să-l ducă până în cartierul Mets, în partea de sud-vest a Stadionului Olimpic. Îl aştepta o sarcină foarte dificilă. Trebuia să-i spună Marinei Katsaris ce se întâmplase, trebuia să dea ochii cu soţia prietenului său şi perspectiva îl apăsa ca o stâncă pe piept.

Aeroportul se găsea la o distanţă de aproape zece kilometri de centrul oraşului; înghesuit pe bancheta din spate, cu spaţiu insuficient pentru picioarele sale lungi, Janson privea obosit pe geam. Autostrada care lega zona suburbană Glyfada, în care se găsea aeroportul Ellinikon, de dealurile aglomerate pe care se revărsa Atena semăna cu o bandă rulantă plină cu maşini ale căror ţevi de eşapament îmbogăţeau continuu conţinutul în bioxid de sulf al smogului.

Observă mica cifră „2” înscrisă într-una din ferestruicile

aparatului de taxat şi privirea sa o întâlni pe cea a şoferului, un bărbat solid cu obrazul umbrit de o barbă incipientă, tipul de om despre care nu poţi spune niciodată că e bărbierit.

— Ai pe cineva în portbagaj? întrebă Janson.

— Cineva în *portbagaj*? repetă şoferul, amuzat. Se vedea că era mândru de engleză pe care o ştia. Ha! Nu era când am verificat ultima oară, mister! De ce întrebaţi aşa ceva?

— Pentru că nu văd pe altcineva pe bancheta din spate. Aşa că încerc să înţeleg de ce ai potrivit aparatul de taxat pentru un tarif dublu.

— A, vă rog să mă scuzaţi, zise şoferul după o clipă de tăcere, expresia zâmbitoare de pe faţă dispărându-i brusc.

Reglă supărat aparatul de taxat, ceea ce avu ca efect nu numai trecerea la un tarif mai redus, dar şi pierderea drahmelor deja acumulate.

Janson ridică din umeri. Era un vechi truc al şoferilor de taxi din Atena. Singurul lucru care conta acum pentru el era faptul că şoferul îndrăznise să-l păcălească fiindcă probabil arăta foarte obosit şi neatent.

Din cauza aglomeraţiei din Atena, ultimul kilometru al călătoriei fu parcurs într-un interval de timp mai mare decât cel necesar pentru ceilalţi nouă. Străzile din cartierul Mets se întindeau pe panta unui deal abrupt, iar casele, care datau de dinainte de război – înainte ca populaţia oraşului să crească atât de mult – aminteau de vremuri mai plăcute. Majoritatea clădirilor aveau pereţii de culoarea nisipului, acoperişuri cu olane şi ferestre cu obloane roşii. Zidurile caselor protejau curţi pline de ghivece cu plante din mijlocul cărora urcau scări exterioare în spirală care duceau la etaj. Casa familiei Katsaris se afla pe o stradă îngustă, lângă Voulgareos, la şase cvartale distanţă de Stadionul Olimpic.

Janson lăsă şoferului 2500 de drahme, sună la soneria de la uşă şi aşteptă cu speranţa să nu-i deschidă nimeni.

Uşa se deschise însă după numai câteva secunde şi în faţa lui îşi făcu apariţia Marina, exact aşa cum şi-o amintea – ba chiar şi mai frumoasă parcă. Janson fu izbit de frumuseţea chipului ei, de pomeţii înalţi, de culoarea aurie a pielii, de ochii ei căprui şi pătrunzători, de părul negru drept şi mătăsos.

Rotunjimea pântecelui ei de-abia se vedea, o simplă curbă

voluptuoasă ce se ghicea pe sub rochia largă de mătase.

— Paul! exclamă ea încântată.

Încântarea se evaporă însă când văzu expresia lui Janson; obrajii ei îşi pierdură brusc culoarea.

— Nu, spuse ea cu o voce pierdută.

Janson nu răspunse, însă faţa lui obosită spunea totul.

— *Nu*, şopti Marina.

Începu să tremure şi faţa i se schimonosi de durere, apoi de mânie. El o urmă înăuntru şi femeia se întoarse şi îl plesni peste faţă. Îl lovi din nou şi din nou, cu mişcări disperate, de parcă ar fi vrut să alunge un adevăr care distrugea lumea în care trăia.

Loviturile erau dureroase, poate nu tot atât cât durerea şi disperarea ce se aflau în spatele lor. Într-un târziu, Janson o prinse de încheieturi.

— Marina, spuse el cu o voce înecată de durere. *Te rog*, Marina. Ea se holba la el ca şi cum ar fi putut ca prin puterea voinţei să-l facă să dispară şi, o dată cu el, să dispară şi vestea îngrozitoare pe care o adusese.

— Marina, nu am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare. Întotdeauna în astfel de momente trebuia să apeleze la clişee, însă cuvintele, deşi formale, exprimau adevărul.

Închise ochii strâns, căutând cuvinte de consolare.

— Theo a fost un erou până la sfârşit.

Cuvintele sunau fals chiar în clipa în care le rostea, pentru că durerea pe care Marina şi el o împărtăşeau era mult mai presus de vorbe.

— Nu a mai fost nimeni ca el. Şi ceea ce făcea el...

— *Mpa! Thee mou.* Se smulse de lângă el şi alergă în balconul care se deschidea deasupra micii curţi interioare. Nu înţelegi? Nu îmi mai pasă de toate astea. Nu mă mai interesează poveştile astea de eroism cu agenţi, jocurile astea de-a cowboys şi indienii. Nu mai înseamnă nimic pentru mine!

— Nu a fost întotdeauna aşa.

— Nu, zise ea. Pentru că odată jucam şi eu jocul ăsta...

— Dumnezeule, ce ai făcut tu la Bosfor a fost extraordinar.

Operaţiunea respectivă se desfăşurase în urmă cu şase ani, la scurtă vreme după ce Marina îşi dăduse demisia din serviciile de informaţii ale ţării sale. Un transport de arme în

drum către grupul terorist „17 Noiembrie” fusese capturat de către autorităţi, cel puţin aşa ştiau cei care comercializaseră armamentul.

— Cunosc profesionişti din domeniul informaţiilor care încă se mai minunează când îşi amintesc de ispravă asta.

— Şi imediat după aceea ajungi să te întrebi: a avut vreun rost?

— A salvat vieţi omeneşti.

— Oare? Un transport de armament uşor capturat. Ca să fie imediat înlocuit de altul, transportat pe altă rută. Cred că ajută la menţinerea preţurilor, la bunăstarea furnizorilor.

— Theo nu vedea aşa lucrurile, zise Janson încet.

— Theo nu a reuşit niciodată să vadă lucrurile aşa, ai dreptate. Şi nu va reuşi nici de acum încolo. Vocea ei începu să tremure.

— Mă acuzi pe mine.

— Mă învinovăţesc pe mine.

— *Nu*, Marina.

— Eu am fost cea care l-a lăsat să plece. Dacă insistăm, nu ar fi plecat. Nu crezi? Însă nu am insistat. Fiindcă chiar dacă rămânea acasă de data asta, ar fi fost un alt apel şi apoi un altul şi aşa mai departe. Şi a nu se duce, a nu se *mai* duce – asta l-ar fi ucis. Theo era foarte bun în ceea ce făcea. Ştiu asta, Paul. Şi asta îl făcea să se simtă foarte mândru de sine. Cum aş fi putut să-i răpesc această satisfacţie?

— Fiecare dintre noi îşi alege drumul.

— Şi cum l-aş fi putut învăţa că poate fi bun şi la altceva? Că era un om foarte bun. Că urma să fie un tată deosebit.

— A fost un prieten deosebit.

— Pentru tine a fost, într-adevăr, zise Marina. Tu ai fost pentru el?

— Nu ştiu.

— Te iubea, Paul. De asta a venit.

— Ştiu, spuse Janson abia şoptit. Am înţeles.

— Tu însemnai foarte mult pentru el. Janson rămase tăcut câteva clipe.

— Îmi pare rău, Marina.

— Tu ne-ai făcut cunoştinţă. Şi acum tot tu ne-ai despărţit, în singurul mod în care ne-am fi putut despărţi vreodată.

Ochii întunecaţi ai Marinei îl priveau implorând şi, deodată, în interiorul ei se rupse un zăgaz. Izbucni în hohote sălbatice şi nestăpânite. Se aşezase pe un scaun negru lăcuit, înconjurată de simbolurile domestice pe care ea şi Theo le cumpăraseră împreună: covorul ţesut, podeaua din lemn deschis la culoare, de curând refăcută, casa plăcută unde ea şi soţul ei încercaseră să-şi clădească o viaţă, casa pe care o pregătiseră împreună să primească o nouă viaţă. Janson se gândea că insula aceea răvăşită de război din Oceanul Indian reuşise să le răpească atât lui cât şi lui Theo dreptul de a avea un copil.

— Eu nu am vrut ca el să plece, spuse Marina. N-am vrut niciodată să-l las să plece.

Era roşie la faţă şi când deschise gura avea un fir de salivă între buzele umflate. Furia o susţinuse până atunci şi când pierise furia, dispăruse şi stăpânirea de sine.

— Ştiu, Marina, zise Janson cu ochii umezi. Văzând-o că era pe punctul de a se prăbuşi, o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişa strâns. Marină. Îi şopti numele ca într-o rugăciune. Imaginea care intra pe fereastra camerei era absurd de însorită, iar vacarmul claxoanelor şoferilor nervoşi avea efectul unui balsam, zgomotul obişnuit al unei după-amieze urbane. O mare de navetişti care se grăbeau spre familiile lor: bărbaţi, femei, fii, fiice – geometria vieţii domestice.

Atunci când Marina ridică din nou ochii spre el, îl privi printr-o perdea de lacrimi.

— A reuşit să salveze pe cineva? Spune-mi că moartea lui n-a fost în zadar. Spune-mi că a salvat o viaţă. *Spune-mi*, Paul!

Janson se lăsă să cadă pe un scaun cu spătarul din nuiele împletite.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îl rugă Marina, de parcă cunoaşterea detaliilor aventurii ar fi putut-o ajuta să-şi recapete echilibrul.

Trecu mai bine de un minut până ce Janson reuşi să-şi redobândească cumpătul şi fu în stare să-i povestească ce se întâmplase. La urma urmei, de asta şi venise. Era singurul care ştia cum murise Theo. Marina voia să afle, *avea nevoie* să afle şi el putea să-i spună. Însă, chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama cât de puţine explicaţii putea el să ofere de fapt.

Erau atâtea lucruri pe care nu le cunoştea. Atâtea întrebări la care nu avea răspuns. Ştia doar că va afla răspunsul la acele întrebări sau va muri încercând să-l afle.

Hotelul Spyrios, aflat la câteva cvartale depărtare de Piaţa Syntagma, era construit în stilul insipid caracteristic staţiunilor de vacanţă internaţionale; lifturile erau decorate cu travertin, uşile acoperite cu furnir de mahon, iar mobilierul era ales în aşa fel încât să arate bine în broşuri, dar fără a oferi confortul necesar.

Camera dumneavoastră va fi gata în cinci minute, îi spuse amabil bărbatul de la recepţie. Luaţi loc în hol şi veţi fi preluat imediat. Cinci minute, nu mai mult.

Cele cinci minute, măsurate după timpul atenian, se făcură zece, însă într-un târziu Janson primi cartela-cheie şi o porni către etajul nouă. Ritualul era aproape un automatism: introduse cartela în fantă, aşteptă până ce dioda verde începu să clipească, întoarse mânerul şi împinse uşa.

Se simţea apăsat de o mare greutate şi nu doar din cauza bagajului. Îl dureau umerii şi omoplaţii. Întâlnirea cu Marina fusese dureroasă, aşa cum se şi aşteptase. Între ei se stabilise o legătură emoţională datorată pierderii pe care o suferiseră amândoi, însă aceasta durase foarte puţin: pierderea avusese loc din cauza lui, nu avea cum să scape de coşmarul acesta şi durerea, separată, se dubla în intensitate. Cum ar putea să înţeleagă vreodată Marina cât de distrus se simţea, cât de traumatizat de sentimentul de vinovăţie care îl copleşea?

Remarcă în încăpere un vag miros de transpiraţie, sugerând că cei care făcuseră curăţenie părăsiseră camera doar cu câteva minute înainte. Şi perdelele erau trase într-un moment al zilei când ar fi trebuit să fie date la o parte. În starea de amorţire în care se afla, Janson nu mai reuşea să facă legăturile pe care era antrenat să le facă. Durerea se interpusese între el şi lumea înconjurătoare ca o cortină.

Numai după ce ochii săi se obişnuiră cu penumbra din cameră reuşi să-l distingă pe bărbatul aşezat într-un fotoliu tapiţat, cu spatele la fereastră.

Întinse mâna imediat spre o armă pe care nu o avea.

— A trecut multă vreme de când n-am mai băut împreună,

Paul, zise bărbatul aşezat în fotoliu.

Janson recunoscu vocea catifelată, mieroasă şi cultivată, care vorbea engleza cu un uşor accent. Nikos Andros.

Îi veniră în minte tot felul de amintiri, foarte puţine dintre ele plăcute.

— Mă simt jignit că eşti în Atena şi că nu m-ai anunţat şi pe mine, continuă Andros ridicându-se în picioare şi făcând câţiva paşi spre el. Credeam că suntem prieteni. Credeam că mă număr printre cei cu care îţi face plăcere să bei un pahar de ouzo. Să ciocnim în amintirea vremurilor trecute, prietene. Nu?

Obrajii ciupiţi de vărsat, ochii mici şi ageri: Nikos Andros aparţinea unei alte ere din viaţa lui Janson, unui compartiment temporal pe care îl sigilase atunci când părăsise Operaţiunile Consulare.

— Nu mă interesează cum ai intrat aici – singura întrebare pe care vreau să ţi-o pun este cum preferi să pleci, răspunse Janson, care nu avea chef de nici o discuţie. Cea mai rapidă cale ar fi peste balcon, direct nouă etaje în jos.

— Aşa se vorbeşte cu un prieten?

Andros îşi purta părul negru tuns foarte scurt; hainele sale erau ca de obicei foarte scumpe, proaspăt călcate, rafinate: blazerul negru era din caşmir, cămaşa albastru închis era din mătase, pantofii din piele moale de viţel. Janson privi către unghia lungă de la degetul mic al lui Andros, un obicei narcisist al anumitor atenieni care indica dispreţul faţă de munca fizică.

— Prieten? Am făcut afaceri împreună, Nikos. Însă asta a fost odată. Mă îndoiesc că ai de vânzare ceva care ar putea să mă intereseze.

— Nu ai timp pentru „prezentare şi vânzare”? Înseamnă că trebuie să fii foarte grăbit. Nu contează. Mă aflu aici într-o acţiune caritabilă. Nu am venit să-ţi vând informaţii. Mă aflu aici ca să-ţi dau informaţii. Absolut gratuit.

Nikos Andros era cunoscut în Grecia drept un apărător al tezaurului naţional. Curator la Muzeul Arheologic din Pireu, cruciat al programelor de protejare a moştenirii culturale, cerând regulat ca Frizele Panthenonului să se întoarcă în ţara de unde fuseseră furate, Andros era frecvent citat în cazurile

de repatriere. Locuia într-o vilă în stil neoclasic în suburbia ateniană plină de verdeaţă numită Kifissia, pe pantele domoale ale Muntelui Pendeli şi reprezenta o figură pitorească în cercurile ateniene de elită. Cunoştinţele şi erudiţia sa în domeniul arheologiei clasice făceau din el un oaspete mult dorit în saloanele celor bogaţi şi puternici din întreaga Europă. Pentru că trăia foarte bine şi pentru că făcea deseori referiri indirecte la banii familiei, Andros profita de respectul pe care grecii îl aveau faţă de *anthropos kales anairophes*, oamenii de familie bună.

Janson ştia însă că dichisitul curator era fiul proprietarului unui mic magazin din Salonic. Ştia de asemenea că statutul social pe care Andros îl câştigase atât de greu fusese de o importanţă crucială pentru cariera sa secretă de vânzător de informaţii în timpul războiului rece. Fuseseră vremuri în care sectorul din Atena reprezentase un centru al reţelelor conduse atât de CIA, cât şi de KGB, în care oamenii valoroşi pentru una sau alta dintre părţi erau deseori răpiţi şi transferaţi prin Strâmtoarea Bosfor, vremuri în care acţiuni complexe ce implicau ţările vecine din Asia Mică erau lansate din peninsula greacă. Andros fusese complet detaşat de jocul superputerilor; nu fusese nici înclinat să favorizeze o parte sau alta mai mult decât un broker dispus să favorizeze un client sau altul.

— Dacă ai ceva de spus, zise Janson, zi-o repede şi ieşi dracului de aici.

— Mă dezamăgeşti, replică Andros. Te-am considerat întotdeauna drept un bărbat sofisticat, cu multă experienţă, de familie bună. Te-am respectat întotdeauna. Tranzacţiile pe care le-am încheiat cu tine au fost mult mai plăcute decât cele încheiate cu alţii.

Dar în amintirea lui Janson aceste tranzacţii fuseseră oribile. Lucrurile erau destul de simple cu cei care înţelegeau valoarea banilor şi se mulţumeau cu un schimb direct. Andros simţea însă nevoia să fie flatat şi linguşit, nu numai plătit pur şi simplu. Janson îşi aducea aminte foarte bine cum îl înnebunea cu neîncetatele lui pretenţii în legătură cu varietăţile rare de ouzo. Erau apoi prostituatele lui, femeile acelea tinere sau uneori bărbaţii aceia tineri care îl însoţeau în

cele mai nepotrivite ocazii. Atâta vreme cât el se simţea bine nu-i păsa că punea în pericol securitatea celorlalţi sau integritatea reţelelor cu care intra în contact.

Nikos Andros era pur şi simplu un profitor care se îmbogăţise pe seama războiului rece. Janson nutrea un profund dispreţ faţă de asemenea indivizi şi vremea aceea, când nu-şi putea permite să afişeze acest dispreţ fiindcă ar fi putut avea nevoie de serviciile lor, trecuse de mult.

— Cine te-a trimis aici? întrebă Janson.

— O, Doamne, spuse Andros. Acum te porţi exact ca un *koinos eglimatias*, ca un huligan – un pericol atât pentru tine însuţi, cât şi pentru ceilalţi. Să ştii că cei care te cunosc se împart în două categorii: cei care cred că te-ai schimbat faţă de felul în care erai în Vietnam şi cei care ştiu foarte bine că nu te-ai schimbat deloc.

Janson devenise vizibil nervos.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Se înroşise la faţă.

— Nu am habar? Ţi-ai făcut destui inamici în perioada aceea, unii dintre ei urmând acum cariere asemănătoare cu a ta. Sunt unii cărora le vine foarte greu să te ierte. În călătoriile mele am întâlnit eu însumi pe câte unul care, după o sticlă-două de ouzo, admite că te consideră un monstru. Se spune că ai depus o mărturie pe baza căreia fostul tău comandant a fost executat pentru crime de război – şi asta în ciuda faptului că ceea ce tu însuţi ai făcut era la fel, dacă nu cumva chiar mai rău. Ce simţ curios al dreptăţii ai tu, îndreptat întotdeauna în afară, că tunurile unei fortăreţe!

Janson făcu un pas spre el, îi puse o mână în piept şi-l izbi cu putere de perete. Furia pusese stăpânire pe el, însă reuşi să se potolească printr-un exerciţiu de voinţă. Trebuia să se concentreze.

— Ce vrei să-mi spui, Andros?

Prin ochii lui Andros trecu o sclipire de ură şi Janson îşi dădu seama, pentru prima oară, că dispreţul era reciproc.

— Foştii tăi patroni vor să te vadă.

— Cine spune asta?

— Acesta este mesajul pe care am fost rugat să ţi-l transmit. Doreau să-ţi spun că vor să vorbească cu tine. Că vor să te *întorci în sistem.*

Întoarcerea în sistem: un termen eufemistic, a cărui semnificaţie Andros o putea aprecia la fel de bine ca oricine altcineva. *Întoarcere în sistem* – asta însemna să se prezinte la un sediu din Statele Unite, să fie supus analizelor, interogatoriilor şi oricăror forme de investigare considerate necesare.

— Vorbeşti prostii. Dacă şefii de la Operaţiuni Consulare ar fi vrut ca eu să revin în sistem, în nici un caz nu ar fi încredinţat mesajul unui psihopat răsfăţat ca tine. Tu eşti un individ gata să lucreze pentru oricine. Aş vrea să ştiu cine este adevăratul tău patron astăzi, mesageriile.

— „Mesager", da?

— Asta ai fost dintotdeauna.

Andros zâmbi şi în jurul ochilor lui se formă o reţea de riduri.

— Cunoşti povestea care stă la originea cuvântului maraton? În secolul al cincilea înainte de Hristos, perşii au lansat o invazie, debarcând aproape de oraşul de coastă cu acest nume, Marathon. Un mesager, Phidippides, a primit sarcina să alerge până la Atena şi să anunţe trupele. Armata ateniană, deşi în inferioritate numerică de unu la patru, a lansat o contraofensivă surpriză şi ceea ce părea la început drept o sinucidere s-a transformat într-o victorie uimitoare. Mii de perşi au rămas morţi pe câmpul de bătaie. Restul s-au îmbarcat pe corăbii, încercând să atace direct Atena. Era din nou necesar să se transmită un mesaj secret la Atena, ca să anunţe victoria şi atacul iminent de pe mare. Încă o dată misiunea a fost încredinţată mesagerului Phidippides. Gândeşte-te, acesta fusese toată dimineaţa pe câmpul de luptă, echipat cu o armură grea. Nu conta. A alergat cât de repede a putut, patruzeci şi doi de kilometri, a predat mesajul şi apoi s-a prăbuşit mort. E ăsta un fel de tradiţie – a mesagerului grec.

— Atacuri-surpriză şi mesaje secrete – înţeleg de ce îţi place aşa de mult povestea asta. Însă nu mi-ai răspuns la întrebare, Andros. *De ce tu*?

— Pentru că, prietene, s-a întâmplat pur şi simplu să mă aflu prin preajmă. Andros zâmbi din nou. Mi-ar plăcea să cred că acelaşi lucru a răspuns şi mesagerul din antichitate înainte

de a se prăbuşi. Nu, Janson, ai înţeles greşit. În cazul de faţă, mesajul aparţine celui care îl poate localiza pe destinatar. Mii de porumbei călători au fost trimişi – însă numai acesta a reuşit să ajungă. Se pare că în momentul în care foştii tăi colegi au aflat că ai sosit în această ţară, îţi pierduseră deja urma. Aşa că au apelat la mine, cu reţeaua mea de cunoştinţe. Eu cunosc pe câte cineva în aproape fiecare hotel, *tavernă, kapheneion* sau *ouzeri* din partea asta a oraşului. Las vorbă şi o primesc înapoi. Crezi că există vreun ataşat american care să lucreze la fel de repede?

Andros îşi dezveli dinţii regulaţi şi ascuţiţi, aproape de felină.

— Dacă aş fi în locul tău, însă, mi-ar păsa mai puţin de cântăreţ şi mult mai mult de cântec. Vezi tu, ei sunt nerăbdători să vorbească cu tine fiindcă au nevoie să le explici anumite probleme.

— Ce probleme?

Andros oftă din greu, făcând un gest teatral.

— Au apărut semne de întrebare în legătură cu activităţile tale de dată recentă, semne de întrebare care necesită lămuriri urgente. Ridică din umeri. Uite ce e, eu nu ştiu nimic despre chestiunile astea. Eu nu fac altceva decât să repet replicile care mi-au fost încredinţate, exact ca un îmbătrânit din acele *epitheorisi* sau telenovele ale noastre.

Janson începu să râdă dispreţuitor.

— Minţi.

— Eşti mojic.

— În nici un caz foştii mei şefi nu ţi-ar fi încredinţat ţie această sarcină.

— Pentru că sunt un *oulheteros*? Un nonpartizan? Da, dar, ca şi tine, m-am schimbat. Sunt acum un om nou.

— Tu, om nou? pufni Janson. Nu eşti nici nou şi nici măcar om.

Andros se îmbăţoşă brusc.

— Foştii tăi patroni... sunt actualii mei şefi.

— O nouă minciună.

— Nu e o minciună. Noi, grecii, suntem oameni ai *agora*, ai pieţei. Însă nu poţi avea piaţă fără competiţie. Piaţă liberă, competiţie – ei? Chestiile astea pe care le laudă atât de mult

oamenii voştri politici. Lumea s-a schimbat foarte mult în ultimii zece ani. Pe vremuri competiţia era acerbă. Acum toată *agora* este a voastră. Aţi pus stăpânire pe piaţă şi mai ziceţi că e liberă.

Andros lăsă capul în jos.

— Ce să facă deci un biet om ca mine? Când foştii mei clienţi din Est îşi deschid portofelele, din ele nu mai ies acum decât moliile. Principala problemă a serviciilor lor de informaţii este acum dacă vor avea destulă păcură pentru a încălzi Moscova la iarnă. Eu reprezint pentru ei un lux pe care nu şi-l mai pot permite.

— Există destui duri în KGB care să-ţi aprecieze încă serviciile.

— Ce folos că există durii ăştia dacă nu au valută? Vine o vreme când trebuie să te hotărăşti de care parte eşti, nu? Îmi aduc aminte că mi-ai spus asta de multe ori. Am ales partea cu – care e expresia aia drăguţă americană? Cu verzişori.

— Asta a fost *dintotdeauna* partea ta. Ai fost mereu loial numai şi numai banilor.

— Mă doare că îmi vorbeşti astfel. Andros ridică din sprâncene. Mă faci să mă simt foarte *ieftin*.

— În ce joc te-ai băgat, Andros? Încerci acum să convingi lumea că eşti în slujba serviciilor de informaţii americane?

Ochii grecului se umplură de furie şi de neîncredere.

— Crezi că aş fi în stare să spun prietenilor mei că sunt în slujba acestei superputeri? Îţi imaginezi că un grec ar putea să se laude cu aşa ceva?

— De ce nu? Asta te-ar face să te simţi important, ca un adevărat jucător...

— Nu, Paul. M-ar face să mă simt ca un *Americanfilos*, o marionetă a Unchiului Sam.

— Şi ce-i aşa rău în asta? Andros clătină din cap cu regret.

— Nu mă aşteptam la o asemenea întrebare de la cineva atât de umblat prin lume ca tine. Grecii nu urăsc America pentru ce *face* ea. O urăsc pentru ceea ce este. Unchiul Sam este *detestat* aici. Dar probabil că n-ar trebui să fiu atât de surprins de inocenţa ta. Voi, americanii, n-aţi fost în stare niciodată să înţelegeţi antiamericanismul. Doriţi atât de mult să fiţi iubiţi încât nu reuşiţi să înţelegeţi de ce există atât de

puţină dragoste faţă de voi. De ce nu vă întrebaţi de ce e America atât de urâtă sau asta e ceva peste puterile voastre? Un om poartă bocanci şi se întreabă de ce furnicile de sub tălpile lui se tem de el şi-l urăsc atât de mult din moment ce el nu are sentimentele astea faţă de ele!

Janson tăcu câteva clipe. Dacă Andros cimentase o relaţie cu serviciile de informaţii americane, era sigur că nu făcuse acest lucru dezinteresat. Însă ce altceva mai era adevărat?

— În orice caz, continuă Andros, le-am explicat vechilor tăi colegi că între noi doi au fost relaţii cordiale. O încredere şi o afecţiune stabilite după mulţi ani.

Era din nou acel Andros pe care-l ştia atât de bine: superficial, gata oricând să mintă, să promită fără acoperire. Janson şi-l putea imagina foarte bine: în momentul în care auzise că trebuia stabilit un contact, probabil că hotărâse imediat că era o slujbă ce i se potrivea. *Cuvintele venite din partea unui prieten de încredere,* îi spusese el fără îndoială ofiţerului de legătură de la Operaţiunile Consulare, *sunt primite întotdeauna cu mai puţină suspiciune.*

Janson se uită ţintă la grecul din faţa sa şi se simţi cuprins de o stare de tensiune.

Ei vor să te întorci în sistem.

Dar de ce? Asemenea cuvinte nu erau folosite cu mare uşurinţă de foştii săi şefi. Nu erau cuvinte pe care cineva să le poată ignora fără consecinţe.

— Există ceva ce tu nu-mi spui, încercă Janson să-l aţâţe.

— Ţi-am spus ceea ce am fost instruit să-ţi spun, replică Andros.

— Mi-ai spus ce mi-ai spus. Acum spune-mi ce nu mi-ai spus.

Andros ridică din umeri.

— Aud parcă ceva.

— Ce auzi?

Andros clătină din cap.

— Eu nu lucrez pentru tine. Nu plăteşti, nu primeşti nimic.

— Ticălosule! explodă Janson. Spune-mi ce ştii sau...

— Sau ce? Ce-ai să-mi faci – să mă împuşti? Să laşi camera de hotel plină de sângele unui om aflat în slujba Americii? Asta chiar că ar lămuri situaţia.

Janson se uită câteva clipe la el fără să scoată o vorbă.

— Nu te-aş împuşca niciodată, Nikos. Însă e foarte posibil ca unul dintre agenţii noilor tăi patroni să facă acest lucru. După ce vor afla despre legăturile tale cu *Noemvri*.

Faptul că se referise la faimoasa grupare „17 Noiembrie”, celula teroristă căutată de multă vreme de serviciile de informaţii americane, provocă o reacţie imediată.

— Nu există o asemenea legătură! sări Andros.

— Spune-le şi lor atunci. Te vor crede cu siguranţă.

— Mă aduci la exasperare. Nu e decât o invenţie ordinară. Nu e nici un secret că m-am opus regimului coloneilor, dar legături cu teroriştii? E absurd. O calomnie.

— Da. Ceva ca un zâmbet apăru pe buzele lui Janson. Andros începu să se foiască.

— Oricum, nu o să te creadă pe tine.

— Numai că informaţia n-o să vină de la mine. Nu crezi că încă sunt în stare să înşel sistemul? Am lucrat ani de zile în contrainformaţii – ştiu perfect cum să plantez o informaţie în aşa fel încât să nu se descopere niciodată că a plecat de la mine şi să devină din ce în ce mai credibilă cu cât se îndepărtează mai mult de sursă.

— Cred că vorbeşti prostii.

— Un parlamentar grec se confesează unui coleg care, fără ca primul să ştie, se află în slujba celor de la CIA. Informaţia ajunge în final într-un MemCon, memorandum de convorbire, completat de şeful staţiei locale. Care, întâmplător, n-a uitat că teroriştii din „17 Noiembrie” l-au asasinat pe unul dintre predecesorii săi. Evaluarea raportului: foarte credibilă. În dreptul numelui tău e trecut cu cerneală un semn de întrebare. Cei care te plătesc se află acum în faţa unei dileme neplăcute. Posibilitatea ca un asociat al organizaţiei *Dhekaefta Noemvri* să fi primit fonduri americane ar putea crea un adevărat scandal în comunitatea serviciilor de informaţii. Un sfârşit de carieră pentru toţi cei implicaţi. În cazul în care ai fi ofiţerul care se ocupă de caz, ai putea ordona o investigaţie. Însă e asta o investigaţie pe care chiar vrei s-o rişti? Pentru că, dacă rezultatul e pozitiv, ofiţerii de informaţii implicaţi ar trebui să-şi taie gâtul. Ar rezulta un document intern în care s-ar arăta că dolarii obţinuţi din taxele plătite de cetăţenii

americani au îngroşat buzunarele unui terorist antiamerican. Aşa că, ce alternativă ai?

Janson îl privise fix pe Andros tot timpul cât vorbise.

— Care ar fi calea cea mai sigură? Un accident? Foarte posibil ca una dintre târfele alea pe care le aduci acasă să aibă nu ştiu ce fel de jucărie şi a doua zi dimineaţă nu te mai ridici din pat. „Curator doborât de un atac de cord” – cam aşa vor suna titlurile ziarelor şi toată lumea va răsufla uşurată. Sau ar putea să arate ca şi cum ai fi fost victima unei crime pe stradă, un furt banal care a degenerat.

— E ridicol! spuse Andros fără prea multă convingere.

— Pe de altă parte, e posibil să se ia decizia să fii tăiat de pe listă, şterse toate urmele că ai fost plătit şi lăsat singur. de fapt, asta este perfect posibil.

Un moment de tăcere.

— Eşti gata să rişti?

Andros strânse din dinţi câteva clipe, în timp ce pe frunte îi zvâcnea vizibil o venă.

— Se spune că vor să afle de ce ai şaisprezece milioane de dolari în contul tău din Insulele Cayman. Banca Mont Verde. Şaisprezece milioane de dolari care nu se aflau acolo cu câteva zile în urmă.

— Alte minciuni de-ale tale! mârâi Janson.

— Nu! protestă Andros rugător şi spaimă din ochii lui era reală. Adevărat sau fals, asta e ceea ce *cred* ei. Şi asta nu e minciună.

Janson respiră adânc de câteva ori, apoi se uită crunt la Andros.

— Ieşi afară de aici, spuse el. Îmi faci greaţă.

Fără să mai spună o vorbă, Andros o şterse din hotelul lui Janson, tulburat, desigur, de ceea ce fusese forţat să dezvăluie. Foarte posibil că înţelesese că Janson îl alungase pentru binele lui, în eventualitatea că furia din ce în ce mai mare a fostului agent ar fi răbufnit.

Rămas singur în cameră, pe Janson îl năpădiră tot felul de gânduri. Nu avea sens. Andros era fără îndoială un mincinos de profesie, însă acest mesaj – acuzaţia că ar avea o avere secretă pusă deoparte – reprezenta altceva. Uluitoare era referirea la contul din Insulele Cayman; Janson avea într-

adevăr un asemenea cont la Banca Mont Verde, însă păstrase întotdeauna secretă existenţa acestuia. Nu se afla nicăieri vreo înregistrare oficială a acestui cont – nici o dovadă accesibilă. Ce explicaţie putea avea această referire la un cont de a cărui existenţă ar fi trebuit să ştie numai el?

Care era adevărata misiune a lui Nikos Andros?

Janson porni PDA-ul de bandă triplă şi introduse numărul care-i asigura o conexiune prin intermediul Internetului cu banca sa din Insulele Cayman. Semnalele aveau să fie dublu codate cu ajutorul unui şir de numere aleatoare generat de dispozitivul electronic din mâna lui Janson şi care nu avea să mai fie apoi utilizat niciodată. Orice interceptare a mesajului era imposibilă. Mecanismul de criptare pe 1024 de biţi încetinea procesul, însă în mai puţin de zece minute Janson reuşise să descarce ultima situaţie a contului său.

Contul în care avusese la ultima verificare 700 000 de dolari.

Acum, în acelaşi cont se aflau 16 700 000 de dolari.

Cum era posibil aşa ceva? Contul era la fel de bine protejat împotriva depozitelor neautorizate pe cât era de protejat împotriva retragerilor neautorizate.

Ei vor ca tu să revii în sistem.

Cuvintele îi reveneau în memorie tăioase ca lama unui cuţit.

În următoarele treizeci de minute încercă mai multe transferuri care implicau semnătura sa digitală, un set de numere la care avea acces numai el – o „cheie personală" digitală la care nici măcar banca nu avea acces. *Era imposibil!* Şi totuşi înregistrarea electronică nu putea fi pusă la îndoială: Janson însuşi autorizase primirea a şaisprezece milioane de dolari. Banii sosiseră în două tranşe de câte opt milioane fiecare. Opt milioane fuseseră primiţi cu patru zile în urmă. Opt milioane sosiseră cu o zi în urmă, la 7:21 P.M., ora estului Statelor Unite.

Aproximativ un sfert de oră după moartea lui Peter Novak.

10

Aerul din încăpere devenea din ce în ce mai greu; avea senzaţia că pereţii se apropiaseră. Janson simţea nevoia să-şi regăsească echilibrul, trebuia să iasă afară. Zona din jurul Pieţei Syntagma era împânzită de chioşcuri şi magazine, cele care mărgineau piaţa fiind evident mai dichisite decât cele mai din spate. Nu puteau lipsi bineînţeles, simbolurile globalizării: un magazin Wendy's, un restaurant MacDonald's şi unul Arby's. Janson ieşise din clădire şi-şi croia drum acum prin dreptul faţadelor neoclasice ale clădirilor otomane din secolul al nouăsprezecelea, care găzduiau acum diverse instituţii publice. Coborî pe strada Herod Atticus, o luă apoi pe Vassilissis Sofias şi se opri în faţă la Vouli, actualul sediu al parlamentului grec, o clădire vastă, cu ziduri gălbui, cu ferestre relativ mici şi un portic lung. În faţa clădirii patrulau maiestuos gărzile – cuzonii, cu puştile lor prevăzute cu baionetă, îmbrăcate în kilt şi pe cap cu pălării cafenii înzorzonate. O colecţie de scuturi de bronz amintea de trecutele victorii militare.

Îl atrăgea aerul mai răcoros şi mai curat al Grădinilor Naţionale de vizavi de Vouli. Printre copaci şi tufe ornamentale erau ascunse statui cândva albe şi mici bazine cu peşti. Printre copaci se vedeau sute de pisici sălbatice, multe cu ţâţele atârnând. Ciudat era că există posibilitatea să nu le observi. Dar de îndată ce sesizai prezenţa lor, le vedeai peste tot.

Făcu un semn cu capul în direcţia unui bărbat cu părul alb, aşezat pe o bancă în parc şi care părea că se uită în direcţia lui; i se păru că omul mutase cam prea repede privirea, având în vedere afabilitatea celor mai mulţi greci. Fără îndoială că nervii îi jucau feste; ajunsese să vadă duşmani peste tot.

O luă înapoi spre Omonia, un cartier ceva mai sărăcăcios la nord-vest de Syntagma, locul unde cunoştea pe cineva care desfăşura o activitate foarte specializată. Mergea rapid în jos pe strada Stadiou, trecând pe lângă magazine şi *kapheneion*. Privirea îi fu atrasă de o faţă, nu o figură cunoscută, ei pur şi simplu o faţă care, din nou, se întoarse parcă prea rapid la apariţia lui. Începuse să aibă iluzii? Încercă să revadă scena cu ochii minţii. Un bărbat îmbrăcat obişnuit, care în momentul în care Janson dăduse colţul, privea cu atenţie un semn de

circulaţie, mutase imediat privirea către vitrina unui magazin. Lui Janson i se păruse că mişcarea fusese puţin prea bruscă, de parcă ar fi fost un observator care s-ar fi temut să nu fie cumva văzut aproape de obiectiv.

Brusc, Janson deveni deosebit de atent la ceea ce se petrecea înjur. Un cvartal mai departe o remarcă pe femeia de pe cealaltă parte a străzii care privea în vitrina unui magazin cu bijuterii; din nou, ceva nu era în regulă. Soarele bătea nemilos în geamul vitrinei, transformându-l în oglindă.

Dacă femeia ar fi dorit într-adevăr să admire lanţurile şi brăţări le expuse în vitrină, ar fi trebuit să se aşeze altfel, să stea cu spatele la soare şi să creeze astfel o zonă de umbră ce i-ar fi permis să vadă prin geamul vitrinei. Cu câteva clipe înainte, un alt trecător care dorea să privească în aceeaşi vitrină îşi scosese pălăria cu boruri largi ca să blocheze razele soarelui. Dar dacă pe femeie o interesa mai degrabă imaginea reflectată de geamul vitrinei?

Instinctele lui Janson intraseră în alarmă. Era urmărit: derulând filmul ultimelor minute, înţelese că ar fi trebuit să remarce şi cuplul de lângă florăria de vizavi de hotel care se uita ostentativ la o hartă mare ce le ascundea chipurile. Harta era neobişnuit de mare. De obicei, turiştii care hoinăresc pe jos sunt echipaţi cu hărţi de buzunar, mult mai comode.

Ce naiba se petrecea aici?

Intră în piaţa de carne Omonia, o uriaşă hală ridicată în secolul al nouăsprezecelea, a cărei intrare era decorată cu ornamente metalice în unghi drept. Înăuntru, enorme carcase de animale atârnau agăţate în cârlige, aliniate aidoma costumelor la o curăţătorie chimică. Pe paturi de gheaţă spartă se înălţau munţi lucioşi de organe: inimi, ficaţi, stomacuri. Carcasele întregi de vită, de porc şi de alte animale mari, necunoscute, erau aşezate în picioare, cap la coadă, într-un spectacol grotesc.

Janson se uită atent de jur-împrejur. În stânga lui, peste câteva rânduri de tejghele: un cumpărător studia o bucată de carne de porc – era acelaşi bărbat de pe banca din Grădinile Naţionale care îi evitase privirea. Fără să dea vreun semn că şi-a descoperit urmăritorul, Janson trecu rapid de cealaltă parte a unei adevărate cortine formate din carcase de oaie

atârnate în cârlige de-a lungul unei bare lungi de oţel. Printre două carcase, văzu cum clientul cu părul alb îşi pierduse subit interesul pentru carnea de porc. Bărbatul porni de-a lungul şirului de carcase de oaie, încercând să privească de cealaltă parte. Janson apucă de copitele de dinapoi una dintre cele mai mari carcase, o trase spre el şi, în momentul în care bărbatul cu părul alb ajunse în dreptul lui, o împinse cu putere către el, făcându-l să aterizeze pe o grămadă de intestine de cal.

Izbucniră imediat o serie de strigăte furioase în limba greacă şi Janson părăsi imediat zona îndreptându-se către cealaltă extremitate a halei de carne şi mai departe, din nou în stradă. O luă spre un magazin universal din apropiere, Lambropouli Bros, la colţul format de străzile Eolou şi Lykourgos.

Clădirea cu trei niveluri era o construcţie din sticlă şi beton. Se opri în faţa magazinului şi rămase cu privirea în vitrină până când reuşi să remarce un bărbat îmbrăcat cu o haină de ploaie largă, galbenă, care se oprise în faţa unui magazin cu articole de piele de pe trotuarul de vizavi. Janson intră în magazin şi se îndreptă spre raionul cu îmbrăcăminte pentru bărbaţi de la parter, în celălalt capăt al clădirii, începuse să cerceteze cu mare atenţie costumele, uitându-se din când în când la ceas şi spre micile oglinzi fixate în tavan pentru depistarea eventualilor hoţi. Trecură astfel cinci minute. Chiar dacă toate intrările în clădire erau supravegheate, nici o echipă de urmărire nu-şi putea permite să-şi lase subiectul să dispară atâta timp. Riscul unor evenimente neprevăzute era prea mare.

Fără îndoială că bărbatul cu haină de ploaie galbenă intrase şi el în magazin şi îl descoperise pe Janson. Probabil că se afla acum la raionul de parfumuri; suprafeţele de sticlă şi crom ale vitrinelor reflectau imaginea şi îi permiteau să-l vadă cu uşurinţă pe Janson.

Acesta se hotărî până la urmă şi alese un costum şi o cămaşă cu care se îndreptă spre cabinele de probă aflate la capătul raionului. Magazinul nu avea prea mult personal şi era clar că vânzătorul din raion avea pe cap mai mulţi clienţi decât ar fi trebuit. Nu îi va simţi lipsa lui Janson.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre urmăritorul său. Pe

măsură ce minutele treceau, omul avea să se întrebe, din ce în ce mai îngrijorat, ce naiba făcea Janson acolo de atâta timp. Avea să-şi pună desigur întrebarea dacă nu cumva obiectivul scăpase ieşind pe vreo uşă de serviciu. Nu îşi putea da un răspuns la această întrebare decât intrând el însuşi în cabina de probă.

Trei minute mai târziu, bărbatul în haina de ploaie galbenă făcea exact acest lucru. Prin crăpătura uşii cabinei de probă în care se afla, Janson putu să-l vadă pe bărbat intrând în încăperea unde se aflau cabinele de probă cu o pereche de pantaloni kaki pe braţ. Probabil că aşteptase până nu se mai văzuse nici un client pe culoarul îngust dintre cele două rânduri de cabine. Era o ocazie care trebuia exploatată. În momentul în care urmăritorul trecu prin dreptul cabinei în care se afla el, Janson îi izbi puternic cu uşa. Apoi ieşi repede din cabină şi-l trase pe bărbatul ameţit până la capătul şirului de cabine, într-o cameră în care era interzis accesul clienţilor.

Trebuia să se mişte foarte repede, înainte ca cineva care auzise zgomotul să apuce să vină să vadă ce se petrece acolo.

— Un cuvânt şi eşti mort, îi spuse el bărbatului, lipind un cuţit mic de carotida lui.

Chiar şi în semiîntunericul din cameră, Janson putu să vadă scoica din urechea bărbatului, de la care pornea un fir ce dispărea în îmbrăcămintea lui. Desfăcu cu mişcări bruşte cămaşa bărbatului şi scoase firul care ducea la un aparat micuţ de comunicaţie radio Arrex, ascuns în buzunarul de la pantaloni. Ceea ce părea o simplă brăţară de plastic la încheietura bărbatului era, de fapt, un emiţător care îi indica permanent locaţia urmăritorului celui care conducea operaţiunea.

Nu era un sistem prea sofisticat; întreaga operaţiune de supraveghere fusese pusă la cale ad-hoc, cu mijloacele tehnice aflate la îndemână. Acelaşi lucru se putea spune şi despre capitalul uman implicat în acţiune. Deşi se vedea că nu făceau acest lucru pentru prima oară, membrii echipei ori nu aveau destulă experienţă, ori îşi ieşiseră din mână, ori amândouă la un loc. Era o treabă făcută cu rezervişti. Îl analiză pe bărbatul din faţa sa: chipul ars de soare, mâinile moi. Cunoştea genul – un puşcaş marin care stătuse prea mult

la birou, un auxiliar care primise pe neaşteptate o sarcină care îl depăşea.

— De ce mă urmăreşti? îl întrebă Janson.

— Nu ştiu, răspunse bărbatul, cu ochii holbaţi. Părea să fie trecut cu puţin de treizeci de ani.

— *De ce*?

— Pentru că aşa mi s-a spus. Nu mi-au spus de ce. Instrucţiunile spuneau doar să te urmărim, nu să intrăm în contact cu tine.

— Cine sunt *ei*?

— Parcă n-ai şti.

— Şeful securităţii de la consulat, zise Janson ridicându-l în picioare pe prizonier. Faci parte din secţia de puşcaşi marini.

Omul aprobă dând din cap.

— Câţi sunteţi?

— Doar eu.

— Acum mă enervezi. Janson îşi înfipse degetul în nervul hipoglos al individului, dispus imediat sub marginea de jos a fălcii, şi-i acoperi în acelaşi timp gura cu cealaltă mână: ştia că durerea era insuportabilă.

— *Câţi*? întrebă el din nou. După o clipă ridică mâna, permiţându-i bărbatului să vorbească.

— Şase, şopti el, înţepenit de frică şi de durere.

Janson ar fi vrut să-l interogheze în continuare dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie; dar dacă emiţătorul nu indica mişcare, fără îndoială că în curând aveau să-şi facă apariţia alţii să vadă ce se întâmplă. În afară de asta, bănuia că bărbatul nu mai avea informaţii. Militarul lucra în secţia de antiterorism. Probabil că fusese anunţat în ultima clipă că trebuie să participe la operaţia asta şi i se dăduseră foarte puţine explicaţii. Aşa se întâmplă de obicei în cazul situaţiilor consulare de urgenţă.

Ce le spusese oare Nikos Andros?

Janson rupse fâşii din cămaşa elegantă a individului şi îi legă încheieturile mâinilor şi picioarelor şi îi astupă gura. Îi luă brăţara cu emiţătorul de la mână.

Ştia foarte bine cum funcţionează sistemul; de obicei toţi membrii echipei erau dotaţi cu aparate de emisie-recepţie Arrex, cunoscute pentru caracteristicile lor slabe, în special în

aglomeraţiile urbane. În plus, comunicaţiile verbale nu erau întotdeauna fezabile sau corespunzătoare. Pe de altă parte, transponderele permiteau celui care coordona echipă să-i urmărească pe cei aflaţi pe teren: fiecare membru al echipei apărea ca un punct ce pâlpâia pe un ecran cu cristale lichide. Dacă unul dintre membrii echipei trebuia să renunţe la urmărirea subiectului, ceilalţi puteau prelua acţiunea, cu sau fără instrucţiuni verbale.

Janson îmbrăcă haina de ploaie galbenă, îşi puse chipiul gri al individului şi plecă din magazin printr-o ieşire laterală.

Urmăritorul său avusese aproximativ aceeaşi înălţime şi constituţie fizică; de la distanţă, Janson nu putea fi depistat.

Trebuia însă să păstreze distanţa. O luă la fugă în jos pe Eolou spre Praxitelous, apoi pe Lekka, conştient că mişcările sale erau vizualizate ca un punct pâlpâitor.

Ce le spusese oare Andros?

Şi cum se puteau explica banii din contul din Insulele Cayman? Era o înscenare? Dacă da, atunci folosiseră o metodă foarte costisitoare. Cine putea avea acces la asemenea sumă? Nu era cazul nici uneia dintre agenţiile guvernamentale. Suma nu era însă atât de ieşită din comun pentru cineva din conducerea Fundaţiei Libertatea. Revenea însă vechea întrebare: *cui bono*? Cui îi servea?

Acum, după ce Novak fusese eliminat, cine din Fundaţia Libertatea avea de câştigat? Fusese Novak ucis fiindcă era pe cale să descopere cine ştie ce afacere necurată în interiorul propriei organizaţii, afacere despre care nu ştia nici el, nici Marta Lang? O pisică gri sări pe trotuar în faţa sa: Janson se afla din nou în apropierea locului de adunare al felinelor din Atena, Grădinile Naţionale. Începu să alerge după pisică.

Câţiva trecători îi aruncară priviri indignate.

— Greta! strigă el, reuşind să prindă pisica. Ţi-ai pierdut zgărduţa?

Prinse cureluşa de plastic cu transponderul în jurul gâtului animalului. Cureluşa era destul de strânsă, însă nu stingherea mişcările pisicii. Când ajunse lângă gardul parcului, dădu drumul animalului care se zbătea nervos şi acesta o luă la goană printre tufişuri, în căutare de şoareci. Janson intră apoi în clădirea de lemn care adăpostea toaletele parcului şi

aruncă haina de ploaie şi şapca într-un tomberon metalic.

După câteva minute se afla în troleibuzul numărul 1 şi se părea că scăpase de urmăritori. Membrii echipei de supraveghere aveau să se adune în curând în centrul plin de feline al parcului. După cum cunoştea el sectorul din Atena, membrii echipei îşi vor pune inventivitatea la contribuţie pentru a întocmi rapoarte care să le salveze pielea.

Sectorul din Atena. Nici nu-i venea să creadă cât timp petrecuse acolo în anii ‘70. Îşi scormonea mintea încercând să-şi amintească de cineva care i-ar putea explica ce se petrece.

— Explicaţie din interior. O mulţime din cei de acolo îi erau datori; venise momentul să-şi plătească datoriile.

Figura celui pe care-l căuta îi apăru în faţa ochilor cu o clipă înainte de a-şi aduce aminte cum îl cheamă: un funcţionar de vârstă mijlocie de la secţia CIA din Atena. Lucra într-un mic birou de la etajul trei al Ambasadei americane, care se afla la numărul 91 pe bulevardul Vassilissis Sophias, lângă Muzeul Bizantin.

Nelson Agger era un gen de individ familiar. Un carierist cu un stomac nervos, dar fără convingeri prea ferme. Avea un masterat în politici comparate obţinut la Universitatea Northwestern; deşi calificativele şi recomandările fuseseră destul de bune pentru a susţine un program de doctorat, ele nu fuseseră suficiente pentru obţinerea bursei sau pentru reducerea taxelor şcolare de care avea nevoie. Sprijinul venise din partea unei surse externe – o fundaţie patronată de Departamentul de Stat.

Odată asigurate diplomele necesare, devenise un analist care excela în utilizarea regulilor nescrise de producere a rapoartelor analitice. Rapoartele sale – dintre care Janson văzuse o parte – erau invariabil imposibil de criticat, sigure, aparent foarte bine documentate, lipsa lor de conţinut fiind acoperită de cadenţa lor sonoră. Erau festonate cu fraze de tipul „este foarte probabil ca actualele tendinţe să se menţină” şi utiliza cu pricepere adjective precum „crescândă”. Indicaţiile erau cele identificate ca fără şansă de a se concretiza. „Regele Fahd va întâmpina greutăţi crescânde în menţinerea controlului”, raportă el în fiecare lună în legătură

cu liderul saudit. Faptul că regele rămăsese la putere an după an până când suferise un atac de cord – aproape douăzeci de ani de domnie – nu era decât un aspect minor; la urma urmei, el nu spunea niciodată că regele îşi va pierde tronul într-un anumit interval de timp. Despre Somalia, Agger scrisese că „situaţia şi evenimentele nu au ajuns încă la punctul în care natura guvernului care va prelua puterea sau a politicilor care vor fi implementate să poată fi precizată". Analiza era într-adevăr profundă – sonoritate pură, negrevată de înţeles.

Slab, lipsit de graţie, cu părul rar, Nelson Agger reprezenta tipul de bărbat pe care agenţii operativi aveau tendinţa să-l subestimeze; lipsurile sale în ceea ce priveşte curajul fizic erau însă compensate de priceperea sa în politicile de birou. Indiferent ce se putea spune despre el, birocratul era în primul rând un supravieţuitor.

De asemenea, era un tip destul de plăcut. Era greu de explicat de ce se înţelesese Janson atât de bine cu el. Pe de o parte prietenia lor se datorase faptului că Agger nu-şi făcea nici un fel de iluzii în legătură cu persoana sa. Era un cinic, da, însă, spre deosebire de oportuniştii moralişti care mişunau prin Departamentul de Stat, el nu făcea niciodată caz de acest lucru, cel puţin nu în prezenţa lui Janson. Periculoşi erau, conform experienţei lui Janson, cei cu capul plin de planuri mari şi cu privirea rece. Agger, deşi acest lucru nu-i sporea prea mult valoarea din punct de vedere profesional, făcuse probabil mai mult bine în activitatea sa.

Dacă Janson ar fi fost pe deplin sincer cu sine, ar fi trebuit să admită că celălalt motiv pentru care se înţeleseseră atât de bine era pur şi simplu faptul că Agger îl admira. Şoarecii de birou, în încercarea lor de a-şi exagera rolul în sistem, adoptau de obicei un aer de superioritate faţă de agenţii operativi. Spre deosebire de marea lor majoritate, Agger, care se referise o dată în batjocură la sine însuşi ca la „minunea lipsită de curaj", nu încercase niciodată să-şi ascundă admiraţia faţă de Janson.

Sau gratitudinea sa. La vremea respectivă, Janson avusese grijă de câteva ori ca Agger să fie prima persoană ce primeşte o anumită informaţie; Agger avusese astfel posibilitatea să-şi croiască rapoartele înainte ca informaţia să străbată canalele

oficiale. Era suficient ca un ofiţer de analiză mediocru să obţină câteva astfel de ajutoare pentru a căpăta o reputaţie de excelenţă.

Nelson Agger era fără îndoială genul de persoană care putea să-l ajute. Indiferent care ar fi fost punctele lui slabe în domeniul informaţiilor internaţionale, Agger se simţea în largul său în ceea ce privea informaţiile interne din secţia în care lucra – cine se bucura de favoruri, cine nu se bucura, cine părea că e pe cale să-şi piardă poziţia, despre cine se spunea că e în ascensiune. O dovadă a talentului său politic o constituia faptul că, deşi la el se adunau toate bârfele, el nu fusese considerat niciodată bârfitor. Dacă există cineva care ar fi putut să-l lumineze în legătură cu ceea ce se petrecea, acela era fără îndoială Nelson Agger. Nimic nu se putea întâmpla în sectorul Atena fără ştiinţa micii staţii CIA de aici.

Janson se afla acum în fundul unei cafenele de pe Vassilissis Sophias, vizavi de Ambasada americană, sorbind dintr-o ceaşcă cu cafeaua aceea tare şi dulce cum le plăcea atenienilor şi sună la centrala staţiei de pe telefonul său mobil Ericsson.

— Aici protocoale comerciale, răspunse o voce.

— Cu Agger, vă rog.

Trecură câteva secunde pe parcursul cărora se auziră trei clicuri; convorbirea era înregistrată şi clasificată.

— Aş putea transmite cine îl caută?

— Alexander, spuse Janson. Richard Alexander. Trecură alte câteva secunde. Apoi pe linie se auzi vocea lui Agger.

— A trecut foarte mult timp de când n-am mai auzit de numele ăsta. Vocea lui era neutră, nu lăsa să se citească nimic. Mă bucur să te aud din nou.

— Ce-ai zice de un pahar cu retsina? Deliberat neutru. Poţi să ieşi acum? Am putea merge într-una din *tavernos* de pe Lakhitos...

— Am o idee mai bună, spuse Agger. Cafeneaua de pe Papadhima. Kaladza. Îţi aminteşti. E puţin mai departe, însă mâncarea e excelentă.

Janson simţi că i se ridică puţin nivelul adrenalinei: contrapropunerea venise cam prea repede. Şi amândoi ştiau că mâncarea de la Kaladza era groaznică; discutaseră despre

asta atunci când stătuseră de vorbă ultimă dată, cu patru ani în urmă. „Cea mai rea din oraş”, spunea Agger luând o înghiţitură din calmarul dubios şi era verde la faţă.

Agger îi transmitea că amândoi trebuia să-şi ia măsuri de prevedere.

— Grozav, zise Janson bucuros, special pentru urechea celor care interceptau convorbirea. Ai un telefon celular?

— Cine nu are la Atena?

— Ia-l cu tine. Dacă apare ceva, te sun.

— Bună idee, spuse Agger. *Bună* idee.

Din cafeneaua de pe Vassilissis Sophias, Janson îl văzu pe Agger părăsind clădirea ambasadei pe o uşă laterală şi luând-o în jos, spre spitalul naval şi mai departe pe străzile care duceau la Kaladza.

Văzu apoi lucrul de care se temuse. După trecerea lui Agger, o femeie şi un bărbat ieşiră din clădirea de cărămidă cenuşie ce se învecina cu ambasadă şi se luară după el. Era urmărit.

Şi funcţionarul de birou nu avea deprinderile necesare pentru a-şi da seama de acest lucru.

Cel care ascultase convorbirea lor telefonică recunoscuse fără îndoială numele sub care se prezentase şi reacţionase imediat. Relaţia sa cu Agger era cunoscută şi posibilitatea de a încerca să intre în contact cu el fusese luată în calcul.

Agger se afla acum în mijlocul pietonilor care se îndreptau spre Parko Euftherias, iar bărbatul şi femeia se amestecaseră şi ei în traficul de pe trotuar.

Kaladza era un loc prea periculos; întâlnirea trebuia să aibă loc pe un teren ales de el. Janson lăsă un pumn de drahme lângă cană cu cafea, ieşi din local şi se îndreptă către Lykavittos. Lykavittos era cel mai înalt deal din Atena şi culmea sa împădurită se ridica deasupra oraşului ca o cupolă verde. Era un loc de întâlnire la fel de bun ca oricare altul. Prezenta un interes deosebit pentru turişti deoarece din vârful lui se putea admira panorama impresionantă a oraşului. Ceea ce-l făcea însă deosebit de atractiv pentru Janson era faptul că acolo, sus, era foarte greu pentru o echipă de supraveghere să ocupe poziţii fără a fi detectată – în special dacă el ajungea acolo înaintea lor. Deocamdată era înarmat numai cu un

binoclu micuţ. Era justificată teama lui că acesta nu va fi suficient?

Funicularul pleca la fiecare douăzeci de minute de la capătul bulevardului Ploutarkhou, în districtul Kolonaki. Atent la orice semn care ar fi putut trăda interesul profesional al celor din jur, Janson urcă dealul trecând deasupra teraselor bine îngrijite; spre satisfacţia lui, smogul rămase undeva jos când urcă la peste trei sute de metri. Culmea era împânzită cu puncte de observaţie şi cafenele. În punctul cel mai înalt se afla o capelă mică, albă, Agios Georgios, un edificiu ridicat în secolul al nouăsprezecelea.

Ajuns pe culme, Janson îl sună pe Agger pe telefonul mobil.

— Schimbare de plan, bătrâne, spuse el.

— Se spune că schimbările sunt foarte bune, răspunse Agger.

Janson făcu o pauză. Să-i spună oare despre coadă? Tremurul uşor din vocea lui Agger îi spunea că nu era o idee prea bună. Agger nu ştia cum să scape de urmăritori şi o încercare greşită nu ar fi făcut decât să-l transforme într-o ţintă şi mai uşor de urmărit. Pe lângă asta, faptul că s-ar şti urmărit putea avea efecte nedorite asupra nervilor individului – putea să se sperie şi să fugă înapoi la birou. Mai bine să-i transmită un itinerar care să-i permită să-şi încurce urmăritorii.

— Ai un pix? îl întrebă Janson.

— Eu *sunt* un pix, oftă analistul.

— Ascultă-mă cu atenţie, prietene. Vreau să iei tramvaiele astea. Şi îi dădu detaliile unui complex de secvenţe de transfer.

— E o rută cam complicată, spuse Agger.

— Ai încredere în mine, replică Janson.

Pe urmăritorii profesionişti nu îi va pune în dificultate sarcina fizică de a se ţine după el, ei imposibilitatea de a face acest lucru fără a fi remarcaţi. Într-o situaţie ca asta, agenţii sub acoperire preferau să se oprească decât să rişte să se expună.

— Am înţeles, spuse Ager cu vocea cuiva care ştia că nu are de ales. Ai dreptate.

— După ce coborî din cabina funicularului de pe Lykayittos,

o iei pe cărarea ce duce la teatru. Ne întâlnim în faţa fântânii lui Elijah.

— Să ştii că durează cam o oră să ajung acolo.

— Ne vedem atunci.

Janson încercase să vorbească pe un ton liniştitor; vocea lui Agger era nervoasă, mult mai nervoasă ca de obicei şi asta nu era bine deloc. Nervozitatea asta îl va face mai precaut într-un mod neproductiv şi va deveni prea atent la incidente, mult prea vigilent.

Janson trecu prin faţa unei cafenele – un local vesel cu scaune de plastic verzi, cu feţe de masă de culoarea piersicii şi cu o terasă din ardezie. Alături se afla o grădină plină cu statui de marmură, reprezentări moderne ale unor zeităţi viticole. Printre statui se plimbau doi adolescenţi ale căror tricouri albe şi largi fluturau în bătaia vântului pe trupurile lor slăbuţe. O femeie hrănea porumbeii cu bucăţi de pâine veche pe care le scotea dintr-o geantă.

Janson se ascunse într-un pâlc des de pini de Alep şi începu să inventarieze figurile celor din preajmă. În zilele caniculare, mulţi atenieni se refugiau aici din calea căldurii şi a chinuitorului *nephos*. Văzu un cuplu de japonezi, bărbatul având în mână o cameră video minusculă. Voia să-şi filmeze soţia în acest decor fantastic – întreaga Atena la picioarele ei.

Pe măsură ce cele cinci minute care trecuseră de la încheierea convorbirii ajunseră la zece, apoi la cincisprezece, mai multe persoane îşi făcură apariţia sau părăsiră scena, într-o procesiune aparent întâmplătoare. Nu tot ceea ce se petrecea acolo era însă întâmplător. Treizeci de metri mai jos, în stânga sa, un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă lungă făcea o schiţă a peisajului pe o coală de hârtie fixată de o planşetă mare; mâna lui se mişca deasupra planşetei cu gesturi largi. Janson regla distanţa focală a binoclului, încercând să vadă mai bine mâinile puternice ale bărbatului. Mână în care ţinea o bucată de cărbune umplea foaia de hârtie cu linii trase la întâmplare. Pe om îl interesa orice altceva în afară de peisajul din faţa sa. Janson regla binoclul astfel încât să-i vadă mai bine faţa şi simţi că-l trece un fior. Acest bărbat nu semăna deloc cu americanii cu care avusese de-a face ceva mai înainte. Gâtul puternic, strâns în guler, ochii morţi – acest

bărbat era un ucigaş profesionist. Simţi că i se ridică părul pe ceafă.

În cealaltă parte, în diagonală, un bărbat citea ziarul, îmbrăcat ca un om de afaceri, cu ochelari, într-un costum gri deschis. Janson regla binoclul: buzele omului se mişcau. Nu citea cu voce tare, pentru că buzele se mişcau în continuare chiar şi atunci când nu privea ziarul. Bărbatul acela comunica – microfonul era ascuns probabil în cravată sau în gulerul cămăşii – cu un alt membru al echipei, cu cineva care avea o scoică în ureche. Altcineva?

Femeia cu părul roşu îmbrăcată în rochia aia verde de bumbac? Nu, zece copiii erau în jurul ei. Era probabil o învăţătoare ce-şi scosese copiii la plimbare. nici un agent nu ar fi îndrăznit să se expună la haosul şi lipsa de predictibilitate ale unui grup de copii.

Aflat la treizeci de metri deasupra fântânii unde aranjase să se întâlnească cu Agger la ora patru, Janson continua să scaneze scena. Rotea ochii pe deasupra aleilor pavate cu pietriş şi a zonei cu vegetaţie sălbatică.

Concluzia: echipă formată din americani lipsiţi de experienţă fusese înlocuită cu talente locale, cu oameni care cunoşteau terenul şi puteau reacţiona rapid.

Dar ce ordine primiseră ei?

Continuă să cerceteze figurile celor de pe culmea dealului, atent la alte eventuale anomalii. Omul de afaceri părea că moţăie cu bărbia sprijinită în piept. Numai faptul că din când în când mişca buzele – comunicând sau numai ca să-şi alunge plictiseala – arăta că e numai o iluzie.

Cei doi pe care-i identificase, omul de afaceri cu ziarul şi artistul cu planşeta de desen, erau fără îndoială greci, nu americani; se vedea doar după trăsăturile feţelor, după îmbrăcăminte. Şi limbajul: Janson nu se pricepea prea bine să citească pe buze, însă ce ştia era suficient ca să-şi dea seama că bărbatul vorbea în greacă, nu în engleză.

Însă, pentru numele lui Dumnezeu, de ce fusese pusă în mişcare toată această reţea? Simpla existenţă a unei dovezi încriminatoare nu însemna automat că acceptase să fie cumpărat. Janson fusese timp de douăzeci şi cinci de ani un agent al uneia dintre cele mai secrete agenţii de informaţii

americane: în tot acest timp fusese verificat la fel de amănunţit ca oricare altul. Dacă ar fi vrut să dea o lovitură, ar fi putut să aranjeze acest lucru cu mult timp în urmă şi ar fi avut la dispoziţie o sută de modalităţi de a o face. Cu toate acestea, se părea că acum i se pusese în cârcă ce era mai rău, nici o altă alternativă nefiind luată în considerare.

Ce se schimbase – era vorba de ceva ce făcuse sau se bănuia că făcuse? Era vorba de ceva ce ştia el? Ceva făcea ca el să reprezinte acum o ameninţare pentru planificatorii din Washington, aflaţi la jumătate de glob distanţă de acest deal antic din centrul Atenei.

Cine se mai afla acolo? Razele înclinate ale soarelui făceau dificilă supravegherea, însă Janson cercetă fiecare părticică de teren care era vizibilă din poziţia în care se afla, până când ochii începură să-l usture.

La ora patru îşi făcu apariţia şi Agger, pe a cărui faţă se citea îngrijorarea; îşi ducea sacoul albastru pe umăr, petele de sudoare de la subsuoară cămăşii sale în dungi demonstrând că meticulosul analist, care se aventură foarte rar în afara biroului său prevăzut cu aer condiţionat, trăia acum o experienţă destul de neplăcută.

Janson putu să observe printre ramurile pâlcului de pini cum Agger se aşează respirând greu pe banca lungă de marmură din faţa fântânii şi începe să se uite în jur după vechiul său tovarăş de băutură.

Janson se lăsă în jos.

Bărbatul cu planşeta fie artist: Muşchi? Era acolo numai pentru a observa? Faptul că era grec îl îngrijora. Urmăritorii de pe stradă fuseseră, se convinsese, americani, făcând parte din personalul militar de securitate ataşat ambasadelor Statelor Unite. Nu erau amatori, însă nu dovediseră un nivel prea ridicat de experienţă profesională. Aşa că trăsese concluzia că fuseseră tot ce se putuse găsi mai bun într-un timp foarte scurt. Sectorul din Atena nu avusese cum să anticipeze faptul că el se va afla în oraş; luase decizia fără să se consulte cu nimeni, într-o clipă, cu numai douăsprezece ore mai înainte.

Dar grecii ăştia: cine erau ei? Probabil că nu angajaţi cu jumătate de normă la CIA. Erau profesionişti care primiseră o misiune. Tipul de oameni cu care preferi să nu ai de-a face –

până când nu ai nevoie de ei. De cele mai multe ori acesta era un semn că era vorba de o acţiune de pedepsire, un act ce nu putea fi încredinţat nici unui membru al echipelor oficiale de securitate.

Janson ştia însă că nu exista nici un motiv pentru un ordin de pedepsire. Cel puţin nu deocamdată.

Se târî pe burtă, rămânând aproape de zidul lung format din şisturi argiloase. Vegetaţia îi stânjenea înaintarea. Firele tari de iarbă îl zgâriau pe nas; mănunchiuri înalte de buruieni se ridicau la fiecare pas şi Janson trebuia să fie atent să nu-l dea de gol mişcarea acestora. Două minute mai târziu înălţă repede capul deasupra zidului şi văzu că ajunsese în imediata apropiere a bărbatului cu planşeta de desen. Acesta se ridicase în picioare, aruncând bucata de cărbune cu care desenase până atunci ca pe un muc de ţigară.

Spatele grecului era acum foarte aproape şi putu să vadă cât de solid era tânărul „artist”. Privirea bărbatului era îndreptată spre Agger, aflat pe banca din faţa fântânii şi muşchii i se încordaseră, gata pentru o acţiune imediată. Apoi Janson îl văzu că duce mâna după ceva ascuns sub cămaşa lui lungă.

Janson apucă o bucată mare de argilă pietrificată de pe jos, având grijă să nu facă nici un zgomot; orice sunet neaşteptat, cum ar fi fost cel produs de două pietre frecate una de alta, l-ar fi făcut pe grec să se întoarcă imediat. Ridică piatra deasupra capului şi o aruncă cu toată puterea spre ceafa individului. Bărbatul începuse să se întoarcă când piatra îl atinse şi, din cauza loviturii, se prăbuşi la pământ. Janson păşi peste zidul jos şi îl apucă pe bărbat de păr, cu antebraţul peste gură. Îl trase peste zid, pe spate.

Scoase de la cingătoarea individului un pistol automat puternic, un Walther P99 şi văzu că arma avea ataşat un cilindru perforat. O armă cu amortizor destinată să fie folosită, nu doar arătată o armă cu care ameninţările puteau fi duse la îndeplinire. Omul era profesionist şi avea echipament pe măsură. Începu să-i pipăie gulerul în căutarea microfonului şi se convinse că nu fusese activat comutatorul de pornire. Întoarse marginea gulerului şi dădu la iveală un disc de plastic albastru închis din care pornea un fir de cupru.

— Spune-i prietenului tău că e o situaţie de urgenţă, îi şopti grecului în ureche.

Ştia că misiunea nu putea fi încredinţată unor indivizi care nu vorbeau englezeşte şi care ar fi putut înţelege greşit ordinele.

— Anunţă-l că ai fost trădat! Aşa cum s-a şi întâmplat!

— *Den omilo lin Aggliki*, spuse bărbatul.

Janson apăsă cu genunchiul pe gâtul individului până când omul începu să horcăie.

— Nu ştii limba engleză? Atunci cred că nu mai am nici un motiv ca să nu te ucid.

Bărbatul se holbă, îngrozit.

— Nu! Te rog, fac tot ce spui.

— Nu uita. *Katalaveno ellinika*. *Înţeleg limba greacă*. Era pe jumătate adevărat.

Apăsând pe comutatorul ascuns în partea din faţă a gulerului, grecul activă microfonul şi începu să vorbească cu o intensitate sporită de apăsarea pistolului la tâmplă.

După ce mesajul fu transmis, Janson îl izbi pe asasin de zidul de piatră. Craniul bărbatului absorbi cea mai mare parte a forţei impactului; avea să rămână inconştient cel puţin o oră, poate două.

Cu ajutorul binoclului, Janson îl văzu pe omul de afaceri în costum gri ridicându-se brusc şi pornind către pâlcul de arbuşti. Ceva în felul în care ţinea ziarul împăturit arăta că acesta era destinat să ascundă altceva. Bărbatul cu ochelari rotea îngrijorat privirea în timp ce îşi croia drum prin pâlcul de arbuşti, cu mâna în continuare acoperită de ziarul *Eleftherotypia*, principalul cotidian atenian.

Janson îşi privi ceasul: trecuse prea mult timp; Agger putea fi foarte uşor cuprins de nelinişte şi să decidă să se întoarcă la birou. Era procedura standard în situaţia în care cel aşteptat nu venea la întâlnire: nu aveai voie să aştepţi prea mult.

Se aşeză repede aproape de ieşirea din pâlcul de copaci, în momentul în care bărbatul îşi făcu apariţia, Janson se aplecă şi-l lovi cu putere în faţă cu Walther-ul, spărgându-i dinţii şi falca. Bărbatului îi ţâşni sângele din gură şi se întinse pe cămaşa albă şi pe sacou; ziarul căzuse şi arma cu amortizor pe care o ascundea se rostogoli pe jos. Janson întoarse rapid

reverul bărbatului şi dădu la iveală acelaşi tip de disc de plastic pe care-l purtase şi celălalt grec.

Băgă Walther-ul la cingătoare şi îşi şterse o picătură de sânge de pe mână. Se simţi pustiit. În ultimele zile revenise la ceea ce dorise să lase în urmă pentru totdeauna – violenţa, manevrele, subterfugiile letale, tot răul cu care avusese de-a face de-a lungul carierei. Nu era însă momentul să privească în abis. Trebuia să se concentreze, să analizeze, să acţioneze.

Unde erau ceilalţi? Nu reuşise să detecteze nici unul, însă nu putea fi sigur. Turistul japonez? Posibil. Puţin probabil.

Trebuia să rişte.

Porni rapid către Agger, care şedea încă pe bancă, respirând greu.

— Paul! strigă el. Slavă Domnului! Începusem să cred că ţi s-a întâmplat ceva.

— Traficul pe Vas Sofias. Am uitat cât de infect e la ora asta.

Janson hotărâse că era foarte important să nu-l alarmeze deocamdată. Lumea lui Agger se rezuma la masa de scris şi la tastatură; o astfel de întâlnire nu aparţinea domeniului său de activitate şi reprezenta de fapt o violare a procedurilor. Contactul chiar şi cu un fost membru al comunităţii de informaţii americane impunea, conform instrucţiunilor, completarea unui memorandum al convorbirii. Agger încălcase deja regulile – şi probabil făcuse asta cu preţul nervilor – acceptând întâlnirea.

— Dumnezeule, cu toate transferurile astea dintr-un mijloc de locomoţie în altul, de-a curmezişul oraşului, începusem să mă întreb ce naiba sunt eu, un spion? Încercă să zâmbească, dar fără prea mult succes. Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Uite ce e, Paul, îmi pare foarte bine că m-ai căutat. Am fost foarte îngrijorat pentru tine – îngrijorat cu adevărat. Nici nu-ţi poţi închipui tâmpeniile care se povestesc despre tine.

— Ia-o uşor, bătrâne prieten, spuse Janson.

Pe Agger păru să-l liniştească fermitatea şi calmul lui Janson.

— Ştiu însă cum putem să îndreptăm situaţia. Indiferent ce s-a întâmplat, ştiu că putem s-o rezolvăm. Lasă-i în seama mea pe birocraţii ăia de la Washington. Te rog să mă crezi,

nimeni nu cunoaşte un hârţogar mai bine decât un alt hârţogar.

Janson începu să râdă, mai mult ca să-i facă plăcere lui Agger.

— Cred că prima dată când mi-am dat seama că se petrece ceva a fost azi-dimineaţă. Coborâm în jos pe Stadiou şi am dat peste un fel de reuniune de clasă a personalului de securitate de la ambasadă. Parcă nu eram aşa de popular.

— E o nebunie, spuse Agger. Se spune că ai acceptat o misiune, Paul. O misiune pe care n-ar fi trebuit s-o accepţi.

— Şi?

— Toată lumea vrea să afle pentru cine ai îndeplinit misiunea. Vor să ştie de ce ai acceptat-o. Unii cred că răspunsul la întrebarea asta e o sumă de şaisprezece milioane.

— Sfinte Doamne! Cum pot să creadă aşa ceva? Doar mă cunosc destul de bine.

Privirea lui Agger era cercetătoare.

— Nu trebuie să-mi povesteşti mie asta. Uite ce e, toţi sunt întorşi pe dos din cauza asta. Dar eu ştiu cum putem să îndreptăm situaţia. Deci... e adevărat că ai acceptat misiunea aceea?

— Da, am acceptat-o – pentru Peter Novak. Oamenii lui m-au contactat. Aveam o datorie foarte mare faţă de el. Oricum, am fost recomandat. De către Departamentul de Stat.

— Vezi tu, problema e că Departamentul de Stat neagă.

— Ce?

O ridicare din umeri.

— Departamentul de Stat neagă. Agenţia de asemenea. Nici măcar nu se ştie exact ce s-a întâmplat în Anura. Rapoartele sunt contradictorii şi foarte sumare. Se spune însă că ai fost plătit ca să faci în aşa fel încât Peter Novak să nu părăsească insula.

— Asta-i o nebunie.

O altă ridicare din umeri deznădăjduită.

— Interesant că ai folosit tocmai cuvântul ăsta. Ni s-a spus că probabil ai luat-o razna, deşi expresia folosită de fapt are mai mult haz. Afecţiune disociativă. Reacţie post-traumatică...

— Ţie ţi se pare că sunt nebun, Agger?

— Bineînţeles că nu, zise repede Agger. Bineînţeles că nu. Urmă o pauză destul de ciudată. Dar uite care-i treaba, ştim cu toţii prin câte ai trecut. Toate lunile alea cât ai fost torturat de vietnamezi. Dumnezeule! Bătut, înfometat – bănuiesc că toate astea te-au afectat. Mai devreme sau mai târziu trebuia să te afecteze. Dumnezeule, câte ţi-au făcut... Cu voce scăzută adăugă: Ca să nu mai pomenesc despre ce le-ai făcut tu lor.

Janson simţi un fior rece de-a lungul şirei spinării.

— Nelson, ce vrei să spui?

— Nimic altceva decât că o mulţime de oameni sunt îngrijoraţi şi că oamenii ăştia se găsesc în toate structurile implicate în activitatea de informaţii.

Credeau ei că înnebunise? Dacă acesta era adevărul, nu-şi permiteau să-l mai lase mult timp liber, nu puteau face asta din cauza a ceea ce avea în cap fostul agent de la Operaţiuni Consulare – toate procedurile, informatorii şi reţelele care rămăseseră încă în funcţiune. O breşă în sistemul de securitate putea distruge ani de muncă şi era inacceptabilă. Janson cunoştea raţionamentul oficial într-un astfel de caz.

În ciuda soarelui care strălucea cu putere, pe Janson îl cuprinse o bruscă înfiorare.

Agger începu să se foiască neliniştit.

— Eu nu sunt expert în aşa ceva. Ei spun că tu pari foarte convingător şi stăpân pe tine. Şi că indiferent ce s-a întâmplat cu sănătatea ta mintală, şaisprezece milioane e o sumă la care se poate rezista cu greu. Cam la fel cred că gândesc şi eu.

— Nu am absolut nici o explicaţie pentru banii ăia, spuse Janson. Poate că Fundaţia Libertatea are o modalitate ciudată de a plăti serviciile. Când am acceptat, s-a făcut referinţă la o anumită compensaţie. Dar nu a fost nici negociată, nici stabilită. Oricum, nu constituia principala motivaţie pentru mine. A fost vorba aici despre o datorie de onoare. Ştii foarte bine de ce.

— Paul, prietene, nu vreau decât să lămurim situaţia şi sunt convins că până la urmă o să reuşim. Pot să te ajut. Voi face tot ce-mi stă în putere – ştii asta. Dar trebuie să mă ajuţi şi tu puţin, să-mi dai nişte informaţii. Când te-au contactat oamenii

lui Novak prima oară?

— Luni. La patruzeci şi opt de ore după răpirea lui Novak.

— Şi când au fost transferate primele opt milioane în contul tău?

— Unde vrei să ajungi cu întrebările astea?

— Au intrat în cont *înainte* de momentul în care spui tu că ai fost contactat. Înainte ca ei să fie siguri că ai să accepţi, înainte să ştie că va fi nevoie de o operaţiune de salvare. Nu are sens.

— I-a întrebat cineva despre chestia asta?

— Paul, oamenii ăştia n-au auzit de tine. Nu ştiu nimic despre răpire. Nici măcar nu bănuiesc că şeful lor a murit.

— Cum au reacţionat când le-aţi spus?

— Nu le-am spus.

— De ce nu?

— Ordine venite de sus. Noi lucrăm la culegerea de informaţii, nu la răspândirea lor. Toată lumea a primit ordine foarte stricte în privinţa asta. Şi fiindcă veni vorba despre culegere, tocmai de aceea sunt toţi atât de hotărâţi să te aducă în sistem. E singura soluţie. Dacă nu te întorci, se vor face tot felul de presupuneri. Şi se vor lua anumite măsuri în consecinţă. OK? E nevoie să-ţi spun mai multe?

— Iisuse! făcu Janson.

— Paul, trebuie să ai încredere în mine. Putem să scăpăm de tot rahatul ăsta. Dar trebuie să vii în sistem. Trebuie.

Janson se uită atent la el. Nu-i scăpase faptul că Agger devenise din ce în ce mai puţin curtenitor şi agitat de-a lungul conversaţiei.

— O să mă gândesc la lucrul ăsta.

— Asta înseamnă nu, zise Agger cu o voce lipsită de inflexiuni. Ceea ce nu e prea bine. Duse mâna la guler şi-şi frecă butoniera într-un gest aparent banal.

Alertându-i pe ceilalţi.

Janson întinse mâna şi răsuci gulerul lui Agger. Pe partea cealaltă se afla cunoscutul disc negru-albăstrui. Deodată se simţi golit de orice emoţie.

Deci grecii nu fuseseră o coadă. Îi asigurau spatele. Următoarea mişcare ar fi trebuit să fie capturarea sa.

— Acum am eu o întrebare pentru tine, spuse Janson. Când

a fost dat ordinul?

— Directiva de recuperare? Nu-mi aduc aminte.

— Când? Stând în aşa fel încât ceilalţi trecători să nu-l poată vedea, Janson îşi scoase Walther-ul şi-l îndreptă către celălalt.

— O, Doamne, o, Doamne! strigă Agger. Paul – ce faci? Am venit aici ca să te ajut. Nu vreau decât să te ajut.

— Când? Janson îşi înfipse pistolul în pieptul osos al lui Agger.

Cuvintele îi ieşiră acestuia pe nerăsuflate:

— Cu zece ore în urmă. Telegrama era datată 10:23 AM EST. Agger se uită în jur, fără a reuşi să-şi ascundă sentimentul de nelinişte.

— Şi care erau ordinele în cazul în care refuzam să vin cu tine? S-a ordonat eliminarea? Apăsă şi mai tare cu ţeava pistolului în sternul lui Agger.

— Stop! strigă acesta. Mă răneşti. Vorbea tare ca şi cum ar fi fost cuprins de panică; însă Agger, fără a fi un agent de teren, nu era un simplu amator şi, oricât de speriat, nu putea face o scenă de isterie. Strigătele nu erau pentru el; erau destinate celorlalţi.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, minţi Agger pe un ton neutru.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme că prietenii tăi greci au fost reţinuţi.

— Ticălos nenorocit! Agger era alb la faţă – nu de teamă, ci de furie.

— Îţi vor transmite în curând regretele lor. Imediat ce-şi vor recăpăta cunoştinţa.

Agger miji ochii.

— Hristoase, e adevărat ce se spune. *Nu mai eşti în toate minţile!*

11

Taverna de la intrarea în port era dărăpănată şi întunecoasă, cu scândurile duşumelei strâmbe din cauza băuturii vărsate pe jos vreme de ani de zile, cu scaune şi

bănci simple de lemn zgâriate şi crăpate din neglijenţă şi ca urmare a bătăilor frecvente. Janson înainta încet spre barul lung, acoperit cu tablă zincată, lăsând ochilor răgazul să se obişnuiască cu întunericul. Zări un marinar care bea singur şi morocănos, aşezat în marginea din stânga a tejghelei. Nu era singurul marinar din tavernă, însă părea cel mai uşor de abordat. Şi Janson nu mai putea aştepta. Trebuia să părăsească Grecia cât mai curând.

Cu câteva clipe în urmă îndeplinise din nou ceea ce devenise un ritual care ajunsese să-l aducă la disperare: formase numărul de telefon al Martei Lang. Şi nimic.

Ei nici măcar nu ştiu că şeful lor e mort, îi spusese Agger.

Exista însă o persoană despre care Janson putea afirma fără şovăire că era în stare să afle ceea ce trebuia aflat şi cu care ar fi putut vorbi fără să se ferească. Trebuia luate însă toate măsurile de precauţie necesare – pentru a se proteja atât pe sine, cât şi pe bărbatul pe care avea de gând să-l viziteze.

Marele port din Pireu era construit într-un vast intrând circular, încătuşând marea, aşa cum i se părea lui Janson.

Ajunsese aici de nevoie, pentru că mişcările sale să nu fie observate de cei care ar fi avut vreun interes profesional să le cunoască.

În ultimele ore luase în calcul, apoi renunţase pe rând la peste o duzină de alte căi prin care ar fi putut să părăsească ţara. Mai mult ca sigur că aeroportul din Atena şi împrejurimile colcăiau acum de agenţi; la fel de bine supravegheate aveau să fie şi celelalte aeroporturi. În orice caz, nu se punea problema să călătorească sub acoperirea propriului paşaport: având în vedere implicarea ambasadei, era foarte probabil ca funcţionari americani să fi fost postaţi la toate punctele de îmbarcare. În momentul în care încercase să ajungă la o cunoştinţă specializată în falsificarea documentelor oficiale – proprietarul unui magazin de papetărie nu departe de Omonia, descoperise că agenţii erau pe poziţii: ducându-se acolo, ar compromite atât siguranţa sa, cât şi a omului respectiv. Aşa se face că se hotărâse să apeleze la serviciile celor pe care viaţa îi învăţase formalităţile tranzitului internaţional – şi mai ales cum puteau fi evitate aceste formalităţi.

Janson era îmbrăcat în costum, ceea ce făcea ca prezenţa lui în barul Perigaili să fie destul de neobişnuită, însă cravata îi atârna neînnodată la gât şi întreaga sa înfăţişare sugera dezorientare şi disperare. Păşi în încăpere clătinându-se. *Decide-te pentru un rol şi apoi îmbracă-te corespunzător*. Era acum un prosper om de afaceri aflat la ananghie. Dacă aerul de disperare afişat nu dădea rezultatele aşteptate, două minute petrecute la toaletă şi îndreptarea umerilor puteau şterge complet imaginea iniţială.

Se aşeză pe taburetul de lângă marinar şi-l privi cu coada ochiului. Era un individ solid, cu o carnaţie care trăda un apetit excesiv, dar care ascundea de cele mai multe ori o forţă musculară considerabilă. Înţelegea oare limba engleză?

— Afurisita de curvă albaneză, murmură Janson destul de tare pentru a fi auzit. Insultele la adresa minorităţilor etnice – în special la adresa ţiganilor şi albanezilor – constituiau, după cum ştia foarte bine, un foarte bun început de conversaţie în Grecia, unde era încă la mare preţ străvechea noţiune de puritate a sângelui.

Marinarul se întoarse spre el şi mormăi. Ochii săi injectaţi îl priveau însă neîncrezători. Ce căuta un bărbat îmbrăcat ca el într-aşa o speluncă?

— A luat totul, continuă Janson. M-a curăţat complet. Ceru cu un gest ceva de băut.

— O târfă *shqiptar* ţi-a furat banii.

Expresia marinarului era lipsită de simpatie, însă uşor amuzată. Era un început.

— Banii cash sunt aproape singurul lucru care mi-a mai rămas. Vrei să auzi ce mi s-a întâmplat?

Janson putu citi emblema de pe uniforma marinarului: U.C.S. UNITED CONTAINER SERVICES, îl chemă pe barman.

— Adu-i prietenului meu o bere.

— De ce nu un Metaxa? zise marinarul, încercându-şi norocul.

— Aşa să fie – Metaxa! strigă Janson. Dublu! Pentru amândoi.

Ceva în înfăţişarea marinarului indica faptul că omul se simţea în largul său pe docurile şi apele Mării Egee şi era familiarizat cu afacerile necurate care se derulau în zonă.

Cele două pahare cu Metaxa fură aşezate lângă ei, pline cu coniac incolor cu aromă de anason. Janson ceru şi un pahar cu apă. Cu o privire dezaprobatoare, barmanul îi întinse un pahar de sticlă cafenie cu câteva degete de apă de la robinet. Un bar nu obţine profit din umplerea burţilor clienţilor cu apă, în afară de cazul în care era vorba de apă cu care se îndoiau băuturile.

Janson începu să-i înşire tovarăşului său o poveste despre cum intrase într-un *ouzeri* în timp ce aştepta la Zea Marina unul din feriboturile companiei Minoan Lines.

— Tocmai ieşisem de la o întâlnire ce durase cinci ore, înţelegi? Ajunsesem în sfârşit la o înţelegere într-o afacere care trena de luni de zile – din cauza asta m-au trimis personal aici, înţelegi. Reprezentanţii locali – nu poţi să ai încredere în ei. Nu ştii niciodată pentru cine lucrează cu adevărat.

— Şi cu ce se ocupă compania ta, dacă nu te superi? Janson se uită de jur-împrejur până ce privirea i se opri pe

Scrumiera din ceramică smălţuită.

— Ceramică, spuse el. Izolatoare din ceramică pentru diverse echipamente electrice. Începu să râdă. Îţi pare rău că ai întrebat, nu-i aşa? E o treabă mizerabilă, însă cineva trebuie să facă şi asta.

— Şi târfa... îl îmboldi marinarul, dând coniacul pe gât ca pe apă.

— Deci eram stresat de-a binelea... înţelegi, „stresat"? Şi fata asta se urcă peste mine, aşa că mi-am zis: ce naiba! Înţelegi, vreau să spun că voiam să mă eliberez. Şi ea mă conduce într-o văgăună, câteva case mai jos, nici măcar nu-mi amintesc exact unde, şi...

— Şi când te-ai trezit, ai descoperit că fata te jefuise.

— Exact! Janson făcu un semn barmanului să mai aducă un rând. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa sau cam aşa ceva şi mi-a luat tot ce aveam prin buzunare. Norocul meu a fost că nu a găsit centura unde aveam ascunşi banii gheaţă. Cred că pentru asta trebuia să mă întoarcă şi i-a fost teamă că am să mă trezesc. Mi-a luat însă paşaportul, cărţile de credit... Janson îşi apucă inelarul şi-l duse la ochii marinarului ca să-i arate acestuia, cu un gest de beţiv, suprema umilinţă pe care 0 suferise: furtul verighetei. Respira greu, ca un adevărat

director de vânzări care retrăia un coşmar.

— De ce nu ai anunţat la *aslynomia*? Poliţia portuară de aici, din Pireu, cunoaşte toate curvele. Janson îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu pot face asta. Nu pot să risc. M-ar pune să fac raport şi asta ar însemna să-mi tai craca de sub picioare. Din acelaşi motiv nu îndrăznesc să mă duc la ambasadă. Compania mea este *foarte conservatoare*. Nu pot risca să afle toată tărăşenia – avem reprezentanţi peste tot. Ştiu că nu se vede asta, însă am o reputaţie de apărat. Şi soţia mea – oh, Doamne! Ochii i se umplură cu lacrimi. Soţia mea nu trebuie să afle, niciodată.

— Vasăzică eşti un om mare, spuse marinarul, cântărindu-l din privire.

Şi un *idiot* şi mai mare. Ce-a fost în capul meu? Goli paharul cu Metaxa, umplându-şi gura cu licoarea aromată, apoi se roti agitat pe taburet şi duse la buze paharul cu apă. Numai un observator bine antrenat ar fi băgat de seamă că, deşi apa din paharul lui Janson nu fusese reîmprospătată, nivelul ei creştea miraculos.

— Capul cel mare nu mai gândea, spuse marinarul cu înţelepciune. Gândea numai capul cel mic.

— Dacă aş putea ajunge la sediul nostru regional din Izmir, aş scăpa de tot necazul ăsta.

Marinarul se dădu brusc înapoi.

— Eşti turc?

— Turc? Doamne Dumnezeule, nu! Janson strâmbă din nas dezgustat. Cum poţi să crezi aşa ceva? Tu eşti?

Marinarul scuipă pe podea drept răspuns.

În Pireu, vechile duşmănii clocoteau încă.

— Uite ce e, noi suntem o companie internaţională. Eu sunt cetăţean canadian, însă avem clienţi peste tot. Nu am de gând să mă duc la poliţie şi nici nu pot risca să ajung la ambasadă. Afacerea asta ar putea să mă distrugă – voi, grecii, sunteţi destupaţi la minte, înţelegeţi natura umană, însă oamenii cu care lucrez eu nu sunt aşa. Realitatea e că dacă aş reuşi să ajung la Izmir, aş putea face în aşa fel încât tot coşmarul ăsta să dispară. M-aş duce şi înot până acolo dacă ar fi posibil. Izbi paharul de suprafaţa zincată a barului. Apoi flutură o bancnotă de cincizeci de mii de drahme către barman, cerându-i încă un

rând.

Barmanul privi bancnota şi clătină din cap.

— *Ehete mipospio psila?* Nu ai bancnote mai mici? Janson se uită la hârtie ca un beţiv cu privirea înceţoşată.

Bancnota era echivalentă cu peste o sută de dolari americani.

— A, scuze, spuse el, punând hârtia la loc şi întinzând barmanului patru bancnote de câte o mie de drahme.

Aşa cum sperase şi Janson, greşeala nu trecu neobservată de către tovarăşul al cărui interes pentru necazurile lui crescu brusc.

— E o cale cam lungă de străbătut înot, spuse marinarul zâmbind şiret. Poate că există şi o altă cale de a ajunge acolo.

Janson îl privi cu ochi rugători.

— Crezi?

— Transport special, răspunse bărbatul. Nu e deloc confortabil. Nici ieftin.

— Dacă mă duci la Izmir, îţi dau două mii cinci sute de dolari – americani, nu canadieni.

Marinarul se uită la Janson plin de respect.

— Trebuie să coopereze şi alţii.

— Ăştia două mii cinci sute sunt numai pentru tine, ca să aranjezi treaba. Dacă sunt şi alte cheltuieli, sunt gata să le acopăr.

— Aşteaptă aici, îi spuse marinarul, pe care lăcomia îl trezise brusc. Trebuie să dau un telefon.

Janson bătea darabana cu degetele în bar, aşteptând întoarcerea bărbatului; dacă starea lui de beţie era prefăcătorie, nerăbdarea era reală. După câteva minute lungi, marinarul reveni.

— Am vorbit cu un căpitan pe care îl cunosc. Mi-a spus că dacă vii la bord cu droguri te aruncă în Marea Egee fără vestă de salvare.

— Nici vorbă! zise Janson şocat. Fără droguri!

— Deci târfa albaneză ţi le-a luat şi pe astea? îl întrebă bărbatul amuzat.

— Ce? vocea lui Janson trăda indignare, era vocea unui om de afaceri lipsit de simţul umorului, a cărui demnitate fusese insultată. Ce spui?

— Am glumit, răspunse împăciuitor marinarul, gândindu-se la bacşişul gras. I-am promis căpitanului că o să te avertizez. Făcu o pauză.

— Este un cargo containerizat al companiei U.C.S. la fel ca şi vasul meu. Şi pleacă la ora patru dimineaţa. Ajunge la dana 6 a portului Izmir, după patru ore, OK? Ce se întâmplă apoi la Izmir e treaba ta – nu spui la nimeni cum ai ajuns acolo.

Făcu un gest de tăiere a gâtului.

— Asta e foarte important. De asemenea important: îi plăteşti căpitanului o mie de dolari la docul 23. O să fiu şi eu acolo ca să fac prezentările.

Janson dădu aprobator din cap şi începu să numere bancnote, ţinându-şi mâinile sub tejghea.

— Cealaltă jumătate când ne întâlnim dimineaţă. Ochii marinarului străluceau.

— Mi se pare corect. Dacă te întreabă căpitanul cât mi-ai dat, tai ultimul zero. OK, prietene?

— Eşti un salvator al naibii de iscusit, spuse Janson.

Marinarul înşfacă teancul de bancnote, apreciindu-i greutatea şi grosimea şi zâmbi.

— Pot să mai fac ceva pentru tine?

Janson clătină distrat din cap frecându-şi inelarul.

— O să-i spun că am fost tâlhărit.

— Să-i spui soţiei tale că ai fost tâlhărit de către un *albanez*, îl sfătui marinarul. Cine n-ar crede aşa ceva?

Mai târziu, în aeroportul din Izmir, Janson nu se putu opri să nu reflecteze asupra ciudăţeniilor firii umane. Oamenii îţi acordă încredere tocmai atunci când le spui cât de nedemn de încredere eşti. Cei căzuţi victimă propriei lăcomii sau dezmăţului sunt mai degrabă simpatizaţi decât cei care suferă pur şi simplu din cauză că nu au avut şansă. Stătea acum ruşinat în faţa unui agent de turism britanic şi-i îndruga o versiune a poveştii pe care i-o spusese şi marinarului.

— Nu trebuia să vă încurcaţi cu astfel de femei, îi spuse un bărbat cu umeri înguşti şi păr des, blond deschis. Zâmbetul lui era însă mai degrabă sadic decât compătimitor. Foarte, foarte urât ce-aţi făcut.

Bărbatul purta un ecuson de plastic cu numele său înscris

pe el. Deasupra numelui, scrise cu litere stridente, erau tipărite numele şi sloganul companiei ce organiza excursii cu preţ redus al cărui angajat era: *Holiday Express Ltd. – O ofertă fără egal*!

— Eram beat ca un porc! protestă Janson vorbind cu accentul specific clasei de mijloc din zona londoneză. Turci ticăloşii! Fata asta îmi promisese „un spectacol privat! – credeam că e vorba de un *dans din buric*!

— Da, sigur, replică tânărul cu un zâmbet sarcastic. Sunteţi nevinovat ca un prunc. După multe zile în care trebuise să se gudure pe lângă turiştii pe care îi avusese în grijă, era o adevărată uşurare să râdă acum de acest client.

— Să mă lase ei aici! Era un pachet de servicii de vacanţă, în regulă, însă chestia asta nu era inclusă în pachet! Să mă lase aici ca pe un nimic?

— Se întâmplă. Se întâmplă. Un turist se îmbată sau se rătăceşte. Nu poţi cere ca tot grupul să piardă avionul din cauza unei singure persoane. Nu ar fi cinstit, nu-i aşa?

— La dracu', am fost un mare tâmpit, spuse Janson, glasul lui sunând a regret. M-am luat după capul cel mic, în loc să gândesc cu cel mare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— „Cine n-a păcătuit niciodată?" cum spune cartea sfântă, replică ghidul pe un ton mai puţin ofensiv. Vreţi să-mi mai spuneţi o dată cum vă numiţi?

— Cavanaugh. Richard Cavanaugh. Ca să găsească acest nume pe un site al firmei Holiday Express pierduse mai bine de douăzeci de minute într-un internet-cafe de pe strada Kibris Schitleri.

— Vasăzică domnul Dicky Cavanaugh a avut parte de o vacanţă plină de păcate în Turcia şi a primit la sfârşit o lecţie.

Faptul că putea să-l înţepe pe acest client neajutorat – a cărui aventură nefericită nu-i permitea să depună vreo plângere împotriva lui – părea că-l amuză teribil.

Janson îi aruncă o privire furioasă.

Bărbatul sună pe telefonul mobil la filiala din Izmir a firmei de transport Thomas Cook Travel şi explică ce păţise clientul, lăsând deoparte părţile cele mai interesante. Repetă numele de două ori. Rămase cu telefonul la ureche aproape zece minute, vorbind din ce în ce mai puţin şi ascultând din ce în ce

mai mult.

Clătină din cap, râzând, după care închise.

— Ha, ha! Ei sunt convinşi că aţi aterizat la Stansted acum două ore, împreună cu ceilalţi din grup.

— Cum dracu'? îl privi Janson neîncrezător.

— Se întâmplă, replică bărbatul filosofând, mândru de înţelepciunea sa. Se întâmplă. Lista pasagerilor arată că soseşte un grup de douăzeci de turişti, nimeni nu are timp să verifice toate documentele, aşa că în calculator apare că au sosit toţi. Aşa ceva nu se poate în cursele comerciale obişnuite, însă companiile care folosesc curse charter nu sunt chiar atât de serioase. Ups – să nu le spuneţi şefilor că am spus aşa ceva. „Preţuri scăzute pentru experienţe deosebite", aşa ne place să spunem. Conform calculatorului, acum ar fi trebuit să vă relaxaţi în magazinul dumneavoastră de optică din Uxbridge, nu să tremuraţi aici, în Izmir, întrebându-vă dacă veţi mai ajunge vreodată să vă vedeţi casa şi pe cei dragi. Îi aruncă lui Janson o privire piezişă. Era bună?

— Ce?

— Păsărică. Era bună? Janson părea foarte ruşinat.

— Asta-i partea tragică. Sunt atât de supărat că nici nu-mi mai aduc aminte.

Bărbatul îl apăsă uşor pe umăr.

— Cred că de data asta pot să vă rezolv problema, spuse el. Însă ţineţi minte, noi nu ne ocupăm de organizarea de vacanţe murdare. Ţine-o în pantaloni data viitoare, prietene. Aşa cum zice prietena mea, ai grijă să nu scoţi ochii cuiva.

Râse zgomotos de glumă vulgară pe care o făcuse.

— Şi tocmai dumneavoastră, cu magazinul acela de ochelari!

— Noi îi spunem „centru optic", zise Janson cu răceală, jucând rolul vânzătorului mândru de produsele sale. Sunteţi sigur că n-o să am probleme când o să ajung la Stansted?

Ghidul îi răspunse şoptit:

— Nu, tocmai asta încercam să vă spun. Holiday Express va face în aşa fel încât să nu mai apară alte probleme, înţelegeţi? O să vă ajutăm să ajungeţi acasă.

Janson dădu din cap cu recunoştinţă, deşi ştia ce se ascundea în spatele acestor dovezi bruşte se altruism –

furtuna pe care probabil că telefonul ghidului o produsese în birourile companiei. Stratagema lui Janson, aşa cum intenţionase şi el, pusese compania într-o situaţie foarte neplăcută: oficialii unei firme care asigură pachete de servicii de vacanţă dezinformase serviciile vamale britanice cum că un anume Richard Cavanaugh, domiciliat în Uxbridge, pe Culvert Lane numărul 43, intrase în Marea Britanie. Singura cale de a evita un control asupra activităţilor companiei şi o posibilă ridicare a licenţei de funcţionare era ca Richard Cavanaugh să ajungă într-adevăr în Marea Britanie şi că acest lucru să se facă fără toate înregistrările de date care ar fi putut duce la întrebări neplăcute în legătură cu practicile neatente ale firmei. Documentele de transport pe care bărbatul le pregătea acum – *Transport Urgent/Personal al Companiei* – reprezentau o metodă mai puţin ortodoxă, folosită în mod normal pentru transporturi care aveau legătură cu urgenţe medicale, însă vor rezolva situaţia. Holiday Express va repara astfel o eroare stânjenitoare, iar „Dickie” Cavanaugh va ajunge acasă în timp record.

Ghidul râse uşor atunci când îi înmână lui Janson plicul în care se aflau câteva pagini galbene-portocalii.

— Prea supărat ca să vă mai amintiţi, nu-i aşa? Eraţi gata să izbucniţi în plâns!

Un avion mic îl duse la Istanbul, de unde, după o aşteptare de două ore, se urcară într-o cursă charter care ducea trei grupuri diferite de turişti ale firmei Holiday Express pe Aeroportul Stansted, în nordul Londrei. La fiecare oprire, falsul Cavanaugh flutura hârtiile galbene pe care le primise la Izmir şi de fiecare dată un reprezentant al companiei îl escorta personal până la avion. de la sediul central veniseră ordine foarte clare: aveţi grijă de tâmpitul ăla că daţi de dracu’.

Zborul dură trei ore şi în tot acest timp opticianul din Uxbridge, ruşinat de aventură pe care o trăise în străinătate, rămase izolat, înfăţişarea lui respingând orice încercare de a înfiripa o conversaţie. Puţinii călători care aflaseră povestea nu văzură în el decât un vânzător speriat care spera ca aventura sa să rămână uitată departe în Orient.

Undeva, deasupra Europei, ochii i se închiseră, începu să moţăie şi în final reuşi să adoarmă, deşi ştia prea bine că

fantomele trecutului nu îi vor da pace.

Se întâmplase cu mai bine de treizeci de ani în urmă şi totuşi parcă fusese ieri. Evenimentele se desfăşuraseră într-o junglă îndepărtată, dar locurile acelea păreau încă atât de aproape. La întoarcerea din dezastrul de la Noc Lo, Janson se dusese direct în biroul lui Demarest, fără să se oprească măcar ca să se schimbe. Fusese anunţat că locotenent-comandorul voia să-l vadă fără întârziere.

Cu uniforma încă îmbibată de mirosurile şi petele luptei, Janson stătea acum în picioare în faţa lui Demarest care medita cu ochii închişi, aşezat în spatele biroului. Din cele două mici difuzoare ale magnetofonului se revărsau notele unei melodii medievale – o misterios de simplă şi lentă progresie de note.

Într-un târziu, Demarest ridică privirea şi se uită la el.

— Îţi dai seama ce s-a întâmplat acolo?

— Domnule?

— Dacă nu a însemnat nimic, totul a fost în zadar. Acesta nu este un univers în care să vrei să trăieşti. Trebuie să faci tot posibilul ca fiecare clipă petrecută aici să însemne ceva.

— După cum v-am mai spus, domnule, se pare că ştiau de venirea noastră.

— E destul de clar, nu-i aşa?

— Nu aţi fost şi nici nu păreţi prea surprins, domnule.

— Surprins? Nu. Era vorba despre o ipoteză – o predicţie pe care am testat-o. Trebuia să fiu sigur. Noc Lu a fost, printre altele, un experiment. Ce se întâmplă dacă planul unei incursiuni ajunge prin intermediul aliaţilor noştri şi la armata nord-vietnameză? Care sunt releele care fac ca informaţia să ajungă la insurgenţii locali? Exista un singur mod prin care se putea testa acest lucru. Şi am învăţat ceva. Avem de-a face cu un duşman care este dedicat pe de-a-ntregul distrugerii noastre – dedicat cu toată inima şi tot sufletul. Şi în tabăra noastră? O grămadă de birocraţi aterizaţi aici care îşi închipuie probabil că lucrează pentru Autoritatea Văii Tennessee sau mai ştiu cu pentru ce dracu'. Acum câteva ore, fiule, ai reuşit să scapi ca prin urechile acului. A fost Noc Lo o înfrângere, sau o victorie? Nu e chiar aşa de uşor de stabilit, nu?

— Nu mi s-a părut deloc a fi o victorie, domnule.

— Hardaway a murit, ţi-am mai spus, pentru că era slab. Tu ai supravieţuit, exact aşa cum mă aşteptam, pentru că tu eşti puternic. La fel de puternic ca şi tatăl tău – al doilea val al debarcării pe Plaja Roşie, dacă nu mă înşel. Puternic ca şi unchiul tău, în pădurile şi văile din Sumava, la vânătoare de ofiţeri ai Wehrmachtului cu o puşcă veche de vânătoare. Nu a existat nimic mai periculos decât acei partizani din Europa de Est – am avut şi eu un astfel de unchi. Războiul ne arată cine suntem cu adevărat, Paul. Speranţa mea e ca astăzi tu să fi învăţat ceva despre tine. Ceva ce eu am descoperit la tine încă de pe vremea când ne aflam la Little Creek.

Locotenent-comandorul Alan Demarest se întinse către o carte cu paginile îndoite pe care o avea pe masă.

— Ai citit Emerson? Aş vrea să-ţi citesc un pasaj. Demarest începu să citească din carte: „Un om mare doreşte să fie cât mai neînsemnat. Atât timp cât stă pe pernele sale de avantaje nu se gândeşte decât cum să doarmă. Atunci însă când este forţat, torturat, învins, are şansa să înveţe ceva; ajunge să-şi cunoască adevăratele limite; află cât de ignorant a fost până atunci; este vindecat de nebunia mândriei”. Cred că Ralph Waldo Emerson a pus punctul pe i.

— Presupun că aveţi dreptate, domnule.

— Câmpul de luptă este ca un laborator de testare. Este locul unde ori mori, ori te naşti din nou. Şi să nu crezi că e doar o figură de stil. Ai întrebat-o vreodată pe mama ta cum a fost când te-a născut? Femeile ştiu foarte bine ce înseamnă acest moment – ele ştiu că vieţile lor, vieţile părinţilor lor, ale părinţilor, părinţilor lor, ale tuturor oamenilor de pe această planetă, timp de zeci de mii de ani, au culminat cu fiinţa aceea umedă care se mişcă şi ţipă ascuţit. Naşterea nu este un moment prea frumos. Un ciclu de nouă luni de la plăcere la durere. Oamenii se nasc într-o grămadă de fluide, viscere întinse, excremente, urină, sânge – şi din toate astea iese copilul, ieşi tu. Un moment de agonie incredibilă. Da, naşterea este un lucru oribil, nici vorbă, pentru că durerea e ceea ce dă semnificaţie întregului act. Şi te privesc acum cum stai aici cu urme din maţele unui alt soldat pe tunica ta şi mă uit în ochii tăi şi văd un bărbat care a renăscut.

Janson se holba la el, nevenindu-i să creadă. Pe de o parte era îngrozit, pe de altă parte era ca hipnotizat.

Demarest se ridică în picioare şi îl privi drept în ochi. Se întinse şi puse o mână pe umărul tânărului.

— Care este rostul acestui război? Deştepţii de la Departamentul de Stat au dosare întregi în care pretind ei că se află răspunsul. Nu e însă nimic altceva decât zgomot, justificări fără sens. Fiecare conflict e la fel. Nimic altceva decât un poligon de încercare. În ultimele patru ore ai avut parte de mai multă risipă de energie şi epuizare, mai multă agonie şi extaz – mai multă adrenalină pură – decât au parte majoritatea oamenilor normali într-o viaţă întreagă. Eşti mult mai viu decât toţi zombi ăia care se plimbă cu limuzinele şi îşi spun ce norocoşi sunt că nu se află aici. Ei sunt nişte suflete pierdute. Îşi pierd timpul comparând preţul diverselor produse şi se întreabă dacă să încerce să repare singuri chiuveta sau să aştepte instalatorul. Oamenii aceştia sunt morţi pe dinăuntru şi nici măcar nu ştiu asta.

Ochii lui Demarest străluceau.

— Care este înţelesul războiului? Este în legătură cu simplul fapt că i-ai ucis pe cei care doreau să te ucidă pe tine. Ce-a fost ceea ce s-a întâmplat? O victorie, o înfrângere? Greu de tras o concluzie, fiule, Iată ce s-a întâmplat. Erai gata să mori şi ai învăţat ce înseamnă să trăieşti.

12

Un camion greu, alb, plin de scânduri părăsi aglomerata autostradă M11 şi intră pe Queen’s Road, Cambridge. Se opri lângă alte camioane care aduseseră materiale de construcţie necesare pentru un important proiect de renovări. Era ceva foarte obişnuit pentru o universitate atât de mare şi de veche – mereu se găsea ceva de reconstruit sau de renovat.

După ce şoferul opri motorul, bărbatul pe care îl luase în cabină îi mulţumi călduros şi coborî pe aleea cu pietriş. În loc să se ducă la locul său de muncă, bărbatul, îmbrăcat într-o salopetă de culoare gri, se furişă în interiorul uneia dintre barăcile firmei de construcţii PolyJohns, care se afla aproape

de şantier; motoul companiei din West Yorkshire, *înaintea celorlalţi prin inovaţie*, era imprimat pe uşa albastră de plastic a barăcii. După câteva momente, bărbatul ieşi din baracă îmbrăcat cu o jachetă gri din tweed Harris. Era tot un fel de uniformă, una care-i permitea să se deplaseze fără să atragă atenţia de-a lungul „zonei din spate”, fâşia lată de gazon care se întindea de-a lungul celor mai vechi colegii din Cambridge: King’s, Clare, Trinity Hali şi destinaţia lui – Trinity College. Nu trecuse mai mult de o oră de când Paul Janson sosise pe aeroportul Stansted, acum o vagă amintire despre acoperişurile din oţel şi sticlă.

Pe Janson îl durea capul de câte minciuni spusese şi câte accente schimbase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Curând avea să se întâlnească cu cineva care putea îndepărta ceaţa şi misterul care învăluiau această afacere. Cineva cu care putea vorbi fără să se ascundă, un om care avea posibilitatea să descâlcească iţele tragediei. Viaţa personajului spre care se îndrepta era strâns legată de Trinity College: un profesor strălucit pe nume Angus Fielding.

În cadrul unei burse Marshall, Janson studiase istoria economică cu acest erudit politicos, cu privire amuzată, pe la începutul anilor şaptezeci. Ceva în gândirea sinuoasă a lui Fielding îl cucerise pe Janson, iar el, la rândul lui, reuşise să trezească interesul profesorului. În toţi anii care urmară, Janson se ferise să-l implice pe Fielding în investigaţiile pe care le făcea, însă de data asta nu avea altă soluţie. Fostul său mentor academic, un expert în sistemul financiar global, făcea parte dintr-o asociaţie de creiere pe care Peter Novak le strânsese laolaltă pentru a-l ajuta să conducă Fundaţia Libertatea. Profesorul era acum, după cum auzise Janson, decan la Trinity College.

În timp ce trecea podul Trinity şi traversa „zona din spate”, Janson era copleşit de amintiri – amintiri dintr-o altă viaţă, o viaţă dedicată învăţăturii, vindecării şi refacerii. Tot ceea ce vedea înjur îi reamintea imagini din perioada aceea de aur din viaţa sa. Peluzele, clădirile în stil gotic, chiar şi micile bărci care alunecau, împinse cu vâsle lungi, de-a lungul râului Cam, strecurându-se pe sub arcele de piatră ale podurilor şi ramurile sălciilor plângătoare. pe măsură ce se apropia de

Trinity, muzica amintirilor se auzea din ce în ce mai tare. În faţa lui se ridica acum sala de mese, construită la începutul secolului al şaptesprezecelea şi impresionanta bibliotecă Wren, cu arcadele şi bolţile sale înalte. Clădirile din Cambridge ale colegiului Trinity erau numeroase şi maiestuoase, însă reprezentau numai o mică parte a posesiunilor instituţiei; colegiul era de fapt cel de-al doilea mare proprietar în marea Britanie, după regină. Janson trecu de bibliotecă şi ajunse pe porţiunea cu pietriş care înconjura locuinţa decanului.

Sună la uşa din spate şi după câteva clipe menajera întredeschise o fereastră.

— Ai întâlnire cu profesorul, dragă?

— Da.

— Ai venit cam devreme, să ştii. Nu face nimic. De ce nu vii în faţă ca să-ţi dau drumul înăuntru? Fără îndoială îl confundase cu altcineva, cu o persoană care avea programată o întâlnire cu profesorul.

Măsurile de securitate erau ca şi inexistente. Femeia nici măcar nu-i ceruse numele. Viaţa de la Cambridge se schimbase foarte puţin de pe vremea când fusese el student aici, în anii şaptezeci.

O dată intrat în locuinţa decanului, treptele largi, acoperite cu un covor roşu treceau printr-o galerie de portrete ale personalităţilor care aduseseră faimă colegiului în secolele trecute: bărbosul George Treveylan, William Whewell şi Christopher Wordsworth, cu gulerul lui de hermină. La capătul scărilor, în stânga, se afla un salon acoperit cu o mochetă de culoare roz ai cărui pereţi formaţi din panouri de lemn erau zugrăviţi în alb pentru a pune în valoare portretele cu care erau decoraţi. În continuarea acestei încăperi se afla o alta, mult mai mare, al cărei parchet închis la culoare era acoperit cu mai multe covoare orientale. Drept în faţa lui Janson se afla un portret în mărime naturală al reginei Elisabeta I, pictat în timpul vieţii, cu o atenţie deosebită faţă de detaliile vestimentare şi o mai mică scrupulozitate în ceea ce priveşte trăsăturile feţei marcate de trecerea anilor. de pe peretele alăturat, Isaac Newton, cu perucă pe cap, privea maiestuos. Un tânăr lord Gloucester, pictat pe când avea numai paisprezece ani, zâmbea cu neruşinare către celelalte două

tablouri. Împreună cu multe altele, aceste portrete alcătuiau una dintre cele mai impresionante colecţii de acest fel găzduite altundeva decât de Naţional Portrait Gallery. Colecţia reprezenta o procesiune a reprezentanţilor unei elite, atât intelectuale, cât şi politice, care modelase această ţară, care îi influenţase istoria, o elită ai cărei membri erau în mare măsură răspunzători de realizările, dar şi de eşecurile naţiunii britanice. Deşi figurile semeţe ale celor din tablouri aparţineau în cea mai mare parte secolelor trecute, portretul lui Peter Novak nu ar fi fost stingher într-o asemenea colecţie. Ca şi în cazul marilor conducători, aura lui Novak izvora dintr-o profundă înţelegere a obligaţiilor sale, a sensului moral al misiunii sale pe acest pământ.

Janson rămăsese ca în transă, fascinat de privirile acestor regi şi personalităţi de mult dispărute şi tresări în clipa în care auzi un bărbat dregându-şi vocea.

— Dumnezeule, eşti chiar tu! strigă Angus Fielding cu glasul lui puţin ascuţit. Scuză-mă, dar te priveam cum te uitai la portrete şi mă întrebam dacă e posibil. Era ceva în ţinuta ta, în felul în care îţi ţineai umerii. Dragă băiete, a trecut atâta timp! Să ştii însă că e cea mai plăcută surpriză pe care mi-aş fi putut-o imagina. Gilly a venit să mă anunţe că unul dintre cei cu care trebuia să am meditaţie la ora zece s-a prezentat deja, aşa că mă pregăteam să am o discuţie despre Adam Smith şi despre Condorcet cu unul dintre cei mai puţin promiţători studenţi. Ca s-o citez pe lady Asquith, e vorba de un individ care „are o minte sclipitoare atât timp cât nu e nevoit s-o folosească”. Asta ca să-ţi dai seama de la ce m-ai salvat.

Chipul bătrânului mentor al lui Janson era învăluit în lumina blândă, filtrată de nori a soarelui. Faţa lui era marcată de vârstă, părul alb i se împuţinase faţă de cum şi-l amintea Janson; profesorul nu îşi pierduse însă supleţea şi ochii săi de un albastru pal aveau aceeaşi strălucire amuzată. Aproape de şaptezeci de ani, Fielding nu era un bărbat masiv, însă ardoarea lui îl făceau să pară impunător.

— Hai cu mine, băiete dragă, spuse Fielding.

Îl conduse pe Janson printr-un culoar îngust, trecură pe lângă femeia voinică, de vârstă mijlocie, care lucra ca secretară şi ajunseră în biroul lui spaţios, ale cărui ferestre

largi dădeau spre curtea mare a colegiului. Rafturile albe din lemn fixate de pereţi erau pline cu cărţi, ziare şi copii ale articolelor profesorului cu titluri derutante pentru cei neavizaţi: „Este oare în pericol sistemul financiar mondial? Un punct de vedere macroeconomic”, „Lichidităţile în valută ale băncilor centrale – nevoia de transparenţă”, „O nouă viziune asupra metodelor de măsură a riscurilor pieţei”, „Aspecte structurale ale lichidităţilor de piaţă şi consecinţele lor pentru stabilitatea financiară”. Pe o măsuţă se vedea un număr îngălbenit de soare al *Far Eastern Economic Review*; pe copertă, sub o fotografie a lui Peter Novak, se putea citi titlul: TRANSFORMÂND DOLARII ÎN PROGRES.

— Scuză dezordinea, spuse profesorul îndepărtând un teanc de foi de hârtie de pe un scaun negru aflat lângă biroul său. Ştii, într-un fel îmi pare bine că nu m-ai anunţat că vii, fiindcă aş fi încercat să te impresionez şi amândoi am fi fost dezamăgiţi. Toţi îmi spun că ar fi trebuit să concediez bucătăreasa, însă, draga de ea, cred că lucrează aici de pe vremea Restauraţiei şi n-am avut nici inima şi probabil nici stomacul s-o dau afară. Specialităţile ei sunt cunoscute de toată lumea ca fiind deosebit de toxice. E un fel de „*eminence grise*”, deşi colegii mei insistă că e de fapt o eminenţă a grăsimilor. Facilităţile de aici reprezintă o combinaţie curioasă între opulenţă şi austeritate, ca să nu zic neglijenţă, pentru care îţi trebuie ceva timp ca să te obişnuieşti. Probabil că pe vremea când studiai aici nu dădeai prea multă importanţă unor asemenea fleacuri, însă bănuiesc că de atunci te-ai mai schimbat. Profesorul îl bătu pe Janson pe umăr. Şi iată-te din nou aici, băiete dragă.

Logoreea, abaterile de la subiect, privirea amuzată – era acel Angus Fielding pe care îl cunoştea atât de bine şi care putea fi în acelaşi timp sensibil, dar şi răutăcios. Ochii lui ageri vedeau însă mult mai multe decât lăsau să se înţeleagă şi volubilitatea sa era o modalitate efectivă de a-şi ascunde adevăratele gânduri. Membru al unei şcoli de economie care dăduse giganţi că Marshall, Keynes, Lordul Kaldor sau Sen, reputaţia lui Angus Fielding depăşea cu mult ecoul lucrărilor sale referitoare la sistemul financiar mondial. Profesorul era de asemenea membru al Clubului Tuesday, un grup de

intelectuali şi analişti care aveau legături cu serviciile de informaţii britanice. Fielding servise o perioadă de la începutul carierei sale drept consilier pentru MI6, ajutând la identificarea vulnerabilităţilor economice ale blocului estic.

— Angus, începu Janson cu o voce slabă.

— O sticlă cu vin roşu! strigă profesorul. E cam devreme, ştiu, însă putem face rost de aşa ceva. Uită-te pe fereastră şi ai să vezi Marea Curte. După cum îţi aminteşti probabil, sub ea se află o pivniţă foarte mare. Se întinde pe toată lăţimea curţii şi sub grădina aflată în proprietatea colegiului. O catacombă plină Cu vin roşu. Un *Fort Knox lichid*! Există un administrator care are un lanţ mare cu chei şi el e singura persoană care te poate lăsa să intri acolo, un individ care se crede de neînlocuit. Avem şi un comitet al vinului care răspunde de selecţie, însă e divizat în mai multe facţiuni, mai ceva ca în fosta Iugoslavie.

Fielding îl sună pe secretarul său.

— Mă întreb dacă putem obţine o sticlă cu Lynch Bages din optzeci şi doi, fiindcă îmi amintesc că a mai rămas una nedesfăcută de aseară.

— Angus, începu Janson din nou. Am venit aici să discutăm despre Peter Novak.

Fielding deveni deodată atent.

— Ai veşti de la el?

— În legătură cu el. Fielding rămase tăcut o clipă.

— Simt un fel de curent pe aici, spuse el. Un curent de aer îngheţat. Începu să se tragă de lobul urechii.

— Nu ştiu ce veşti au ajuns până la tine, zise Janson cu voce şovăitoare.

— Nu prea înţeleg ce...

— Angus, spuse Janson. Novak e mort.

Profesorul de la Trinity se albi la faţă şi se holbă la Janson cu o privire pierdută vreme de câteva clipe foarte lungi. Se lăsă apoi să cadă pe un scaun cu spătar din faţa biroului său, ca şi cum ar fi rămas deodată fără aer.

— Au mai existat şi altă dată zvonuri false în legătură cu moartea lui, spuse profesorul pe un ton neconvingător.

Janson se aşeză pe un scaun lângă el.

— Am văzut cum a murit.

Angus Fielding se prăbuşi pe spătarul scaunului, arătând dintr-o dată ca un om bătrân.

— Nu e posibil, murmură el. Nu poate fi adevărat.

— Am văzut cum a murit, repetă Janson.

Îi povesti lui Fielding ce se întâmplase în Anura, respirând din greu atunci când ajunse la episodul cu explozia elicopterului. Angus asculta fără să spună nimic, lipsit de orice expresie, cu ochii pe jumătate închişi, dând uşor din cap de parcă ar fi ascultat pe unul dintre elevii săi.

Janson se numărase şi el cândva printre aceşti elevi. Nu fusese, bineînţeles, unul dintre băieţii aceia cu obraji îmbujoraţi, cu rucsacul plin cu cărţi cu paginile îndoite care coborau cu bicicleta pe King’s Parade. Când sosise la Trinity, graţie unei burse Marshall, Janson era un fel de epavă umană, palid şi slab ca un schelet, care încerca încă să-şi refacă trupul şi sufletul după chinurile îndurate timp de optsprezece luni de zile ca prizonier de război şi toate brutalităţile care le precedaseră. Era în 1974 şi Janson încerca să-şi reia studiile de istorie economică începută la Universitatea Ann Arbor din Michigan. Luptătorul din trupele SEAL se refăcea la umbra bătrânilor copaci academici. La început se temuse puţin că n-o să reuşească să se adapteze. Însă antrenamentul militar la care fusese supus nu-l pregătise oare să se adapteze rapid la condiţiile mediului înconjurător, oricare ar fi fost acelea? Manualele de coduri şi hărţile militare fuseseră înlocuite de cărţi de istorie şi formule economice, însă Janson le atacase cu aceeaşi hotărâre şi încăpăţânare.

Janson obişnuia să vină în biroul lui Fielding din Neville Court şi să-i prezinte profesorului său subiectele pe care trebuia să le pregătească. Deşi în timp ce Janson vorbea Fielding făcea impresia că moţăie, atunci când elevul. Termină, profesorul deschidea ochii clipind des şi identifică cu precizie punctele slabe ale expunerii. Odată, Janson pregătise foarte conştiincios un material referitor la consecinţele economice ale expansiunii lui Bismarck şi Fielding păru că se trezeşte din somn numai după ce termină prezentarea. Întrebările sale începuseră atunci să plouă ca săgeţile. Cum se putea face distincţia între expansionism şi procesul de consolidare regională? Care erau consecinţele economice

întârziate ale anexării ducatelor Schleswig şi Holstein din urmă cu câţiva ani? Iar în legătură cu cifrele pe care se bazase în disertaţia sa, devalorizarea mărcii germane între 1873 şi 1877 – erau oare ele preluate din studiul lui Hodgeman? Păcat: cifrele bătrânului Hodgeman erau complet greşite – la ce altceva te puteai aştepta la cineva de la Oxford? Îmi pare rău, băiete, că trebuie să te fac să renunţi la construcţia ta. Însă înainte de a construi ceva trebuie să fii sigur de fundaţie.

Mintea lui Fielding era ascuţită ca o lamă; manierele lui erau politicoase, întotdeauna imperturbabile, uneori derutante. Cita deseori fraza lui Shakespeare referitoare la „bărbatul zâmbitor cu cuţitul în mână” şi, deşi nu era ipocrit, cuvintele acestea caracterizau foarte bine stilul său de educator. Repartizarea lui Janson la Fielding, aşa cum recunoscuse profesorul mai în glumă, mai în serios numai după câteva luni după începerea consultaţiilor, nu fusese cu totul accidentală. Fielding avea prieteni la Washington care fuseseră impresionaţi de dosarul neobişnuit al tânărului şi de calităţile de care dăduse dovadă; ei îl rugaseră pe Fielding să-l ţină sub supraveghere. Chiar şi acum Janson nu ştia sigur dacă Fielding era cel care îl recrutase pentru Operaţiunile Consulare sau doar menţionase vag această posibilitate şi-l lăsase pe el să ia decizia care i se părea cea mai bună. Îşi amintea de lungile conversaţii pe care le aveau împreună în legătură cu conceptul de "război just" şi despre raportul dintre realism şi idealism în cazurile de violenţă sancţionată de stat. Îmbiindu-l pe Janson să-şi exprime punctul de vedere în legătură cu o gamă foarte mare de subiecte, nu urmărise oare profesorul să antreneze talentele analitice ale tânărului? Sau redirecţionase subtil aceste puncte de vedere, incitându-l pe tânărul acesta distrus să-şi pună viaţa în serviciul ţării sale?

Fielding îşi şterse cu o batistă ochii care continuau să strălucească însă, umezi.

— A fost un mare om, Paul. Poate nu se cuvine să folosesc astfel de termeni, însă n-am cunoscut pe nimeni ca el până acum. Dumnezeule, viziunea, strălucirea, compasiunea de care dădea dovadă – Peter Novak avea ceva absolut extraordinar. Întotdeauna m-am simţit deosebit de norocos că am avut ocazia să cunosc un astfel de om. Am avut senzaţia

că secolul nostru – acest nou secol – era un secol binecuvântat pentru că avea un astfel de om!

Fielding îşi apăsă scurt ochii cu palmele.

— Vorbesc aiurea, am început să îmbătrânesc. Oh, Paul, tu ştii că eu nu mă omor cu adularea eroilor. Peter Novak, însă, aparţinea parcă unei trepte evolutive superioare faţă de noi, ceilalţi. În timp ce noi nu făceam decât să ne războim unii cu alţii, ei părea că aparţine unei rase care aflase cum să îmbine inteligenţa cu inima, entuziasmul cu bunătatea. Nu era numai un maestru al cifrelor, ci un om în stare să-şi înţeleagă semenii, un om căruia îi păsa de semenii lui. Cred că acelaşi simţ special care îi permitea să vadă direcţia în care se îndreptau pieţele monetare – adică să anticipeze valurile lăcomiei omeneşti – îl făcea să vadă precis ce fel de intervenţii sociale erau cu adevărat importante pentru această planetă. Dar dacă mă întrebi de ce atacă el probleme pe care toţi ceilalţi le considerau lipsite de speranţă, atunci trebuie să dai raţiunea deoparte. Minţile strălucite sunt rare – inimile mari sunt însă şi mai rare. Şi ceea ce făcea el era la urma urmei o problemă de inimă. Filantropie în sensul ei absolut: dragostea pentru semeni.

Fielding îşi suflă nasul şi clipi de mai multe ori, hotărât parcă să-şi stăpânească emoţiile.

— Şi eu îi datorez totul, spuse Janson, gândindu-se la străzile prăfuite din Baaqlina.

— Întreaga lume îi este datoare, spuse Fielding. De asta ziceam eu că nu poate fi adevărat. Mă refeream nu atât la evenimentul în sine, cât mai ales la consecinţe. Omul acesta nu trebuie să moară. Prea multe depind de el. Prea multe eforturi dedicate păcii şi stabilităţii, toate sponsorizate de el, conduse de el, inspirate de el. Dacă omul acesta dispare, foarte mulţi vor dispărea împreună cu el, victime ale unor suferinţe fără sens – kurzi, hutu, romi, dezmoşteniţii lumii. Creştinii din Sudan, musulmanii din Filipine, amerindienii din Honduras, populaţia ainu în Japonia, separatiştii casamance în Senegal... dar ce rost are să-ţi înşir toată lista asta cu *damnes de la terre*? O să se întâmple lucruri rele. Foarte multe lucruri rele. Ei au reuşit să-l învingă până la urmă.

Fielding arăta nu numai îmbătrânit, dar parcă se şi

micşorase. Ca şi cum toată energia vitală se scursese din el.

— Poate că se poate ajunge la un rezultat egal, zise Janson încet.

Profesorul îi aruncă o privire lipsită de orice speranţă.

— Încerci să-mi spui că America, în stilul ei stângaci, poate să ia frâiele în mâini. Poate gândeşti că e chiar de datoria ţării tale să facă acest lucru. Însă voi, americanii, n-aţi înţeles niciodată prea bine cât de puternic a ajuns să fie astăzi antiamericanismul. În epoca de după războiul rece, foarte mulţi au senzaţia că trăiesc sub un fel de ocupaţie economică americană. Vorbeşti despre „globalizare” şi ei aud „americanizare”. Voi, americanii, vedeţi imagini televizate de la demonstraţiile antiamericane din Malaysia sau Indonezia, citiţi despre protestatarii din Genova sau Montreal, auziţi despre atentate cu bombă puse la cale în restaurante McDonald’s în Franţa şi vi se pare că toate astea sunt nişte evenimente aberante. Dimpotrivă. Ele nu sunt nimic altceva decât semnele furtunii, primii stropi înainte de ruperea norilor.

Janson încuviinţă cu o mişcare a capului. Erau sentimente despre care auzise şi mai înainte, nu cu mult timp în urmă.

— Mi-a zis cineva că, în prezent, ceea ce determină această ostilitate nu este neapărat ceea ce face America, ei mai ales ceea ce reprezintă această ţară.

— Exact din această cauză rolul lui Peter Novak era atât de nepreţuit şi de neînlocuit. Profesorul vorbea din ce în ce mai însufleţit. El nu era american şi nici nu era perceput ca fiind în slujba intereselor americane. Toată lumea ştia că respinsese avansurile pe care i le făcuse America şi că îi deranjase pe cei care hotărau politica externă a acestei ţări, stabilindu-şi propriul curs de acţiune. Singura sa stea călăuzitoare era propria conştiinţă. Era omul care avea curajul să se ridice şi să spună că ne-am pierdut direcţia. Avea curajul să spună că pieţele lipsite de moralitate erau sortite prăbuşirii – putea spune aceste lucruri şi era ascultat. Magia pieţei nu e suficientă, spunea el, avem nevoie de un sens moral al direcţiei în care ne îndreptăm şi de hotărârea de a ajunge acolo.

Fielding răguşise şi înghiţi cu greu.

— De-asta am spus că omul acesta nu trebuie să dispară.

— Şi totuşi a dispărut, zise Janson.

Fielding începu să se legene uşor înainte şi înapoi de parcă s-ar fi aflat în largul mării. O vreme nu zise nimic. Apoi, brusc, făcu ochii mari.

— Este foarte ciudat că nimic din toate astea nu a fost dat publicităţii – nici răpirea, nici uciderea sa. Foarte ciudat. Mi-ai relatat faptele, însă nu mi-ai dat nici o explicaţie.

Privirea lui Fielding se îndreptă spre norii care stăteau suspendaţi deasupra splendorii fără vârstă a grădinii colegiului.

— Adevărul e că speram să mă ajuţi tu, spuse Janson. Întrebarea este, cine ar vrea să-l vadă mort pe Peter Novak?

Profesorul clătină încet din cap.

— Din păcate, întrebarea care se pune e cine n-ar vrea? Janson îşi putea da seama că rotiţele din capul profesorului se puseseră în mişcare; privirea lui devenise atentă, chipul încordat.

— Am exagerat, bineînţeles. Foarte puţini muritori au reuşit să câştige atâta dragoste şi recunoştinţă din partea semenilor lor. Şi totuşi. Şi totuşi. *La grande benevolenza attira la grande malevolenza*, după cum zice Boccaccio, bunăvoinţa exagerată atrage întotdeauna reaua-voinţă.

— Lămureşte-mă un pic, vrei? Ai spus adineauri „ei” – „ei” au reuşit să-l învingă. Ce vrei să spui?

— Ce ştii despre originile lui Novak?

— Foarte puţin. Un copil într-o Ungarie sfâşiată de război.

— Originea sa i-a oferit în acelaşi timp şi multe privilegii şi multe suferinţe. A fost unul dintre puţinii supravieţuitori ai unui sat lichidat în timpul unei bătălii dintre soldaţii lui Hitler şi cei ai lui Stalin. Tatăl lui Novak era un mic nobil obscur care a făcut parte din guvernul lui Miklos Kallay în anii patruzeci şi despre care se spune că se temea obsesiv pentru siguranţa unicului său copil. Îşi făcuse destui duşmani şi era convins că aceştia vor încerca să se răzbune pe copil. E posibil ca bătrânul nobil să fi fost paranoic, însă, aşa cum zice o vorbă veche, chiar şi paranoicii au duşmani.

— Asta a fost cu mai mult de jumătate de secol în urmă. Cui ar mai putea să-i pese, după atâta vreme, de ce a făcut tatăl său în anii patruzeci?

Fielding îi aruncă o privire severă, demnă de un decan.

— Se vede că n-ai trăit în Ungaria, zise el. Acolo, în ţara aia, se află nu numai cei mai mari admiratori ai săi, ei şi cei mai înverşunaţi duşmani. Mai există apoi, bineînţeles, milioanele de oameni care se consideră victime ale succeselor de finanţist ale lui Peter Novak. Foarte mulţi oameni simpli din Asia de Sud îl acuză că a declanşat o prăbuşire a monedei lor naţionale, furia acestora fiind întreţinută de o armată de demagogi.

— Acuzaţii fără temei, după părerea ta?

— O fi Novak cel mai mare speculant de valută din istorie, însă nimeni nu a denunţat aceste practici cu mai mare înverşunare decât el. A luptat pentru impunerea acelor politici de unificare monetară care să facă imposibile acest tip de speculaţii – nu poţi să spui că a fost un avocat prea bun al propriilor sale interese. Dimpotrivă. Bineînţeles că se găsesc unii care să spună ca bătrâna Anglie mai suferă încă din cauza speculaţiilor sale. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat în anii optzeci – criza aceea financiară pe timpul căreia toată lumea se întreba care dintre guvernele europene vor coborî ratele de schimb. Novak a riscat câteva miliarde presupunând că Marea Britanie va devaloriza lira sterlină. Chiar aşa s-a şi întâmplat şi valoarea Fondului Electra al lui Novak aproape s-a triplat. O lovitură incredibilă! Primul-ministru de atunci a ordonat serviciului MI6 să facă investigaţii. În final, şeful echipei de investigaţie a declarat ziarului *Daily Telegraph*, citez: „singura lege pe care a încălcat-o acest individ a fost legea valorilor medii”. Bineînţeles că atunci când ringgitul din Malaysia – moneda locală – s-a prăbuşit şi Novak a făcut iarăşi o grămadă de bani, acest lucru nu a fost deloc pe placul politicienilor de acolo. O mulţime de agitatori au început să incite populaţia împotriva misteriosului străin. Prin urmare, dacă mă întrebi cine ar vrea să-l vadă mort trebuie să-ţi spun că lista e foarte lungă. Să nu uităm China: vechea gardă care se află la conducere se teme grozav de conceptul acesta de „democraţie direcţionată” pentru care luptă organizaţia lui Novak. Ei ştiu că Novak consideră China drept ultima frontieră a democratizării şi din această cauză sunt nişte duşmani redutabili. În Europa de Est există o întreagă adunătură de

moguli – foşti nomenclaturişti comunişti care au pus mâna pe industriile proaspăt „privatizate”. Campaniile anticorupţie lansate de Fundaţia Libertatea chiar în curtea lor reprezintă o ameninţare directă pentru aceşti parveniţi şi de aceea fii convins că n-o să stea cu mâinile în sân. Aşa cum am mai spus nimeni nu poate face fapte bune fără să existe câţiva care să se simtă ameninţaţi – în special aceia care prosperă de pe urma stărilor conflictuale şi a corupţiei. M-ai întrebat la cine m-am referit când am zis „ei” şi cred că ţi-am dat destule indicii.

Janson îl vedea pe Fielding străduindu-se să stea drept, să-şi stăpânească tremurul buzelor.

— Ai făcut parte din grupul lui de specialişti, spuse Janson. Cum funcţiona acesta?

Fielding ridică din umeri.

— Îmi cerea părerea din când în când. Probabil că o dată pe lună vorbeam la telefon. Şi poate că o dată pe an ne vedeam faţă în faţă. Adevărul e că eu aveam mai multe de învăţat de la el decât el de la mine. Ştia însă să asculte. N-a încercat niciodată să-mi demonstreze ce ştie, ci mereu se scuza că ştie prea puţin. Era permanent preocupat de consecinţele nedorite ale intervenţiilor umanitare. Voia să se asigure că nu cumva gesturile umanitare să provoace până la urmă mai multă suferinţă – că nu cumva, de exemplu, ajutarea unor refugiaţi să fie în avantajul regimului care a produs acei refugiaţi. Adevărul e că Novak insista mereu că informaţiile pe care le avem pot fi total eronate. Era principiul după care se ghida. Ceea ce ştii trebuie să fie verificat întruna şi înlăturat dacă e necesar.

Soarele care încerca să-şi facă drum prin perdeaua subţire de nori se oprise deasupra colegiului şi umpluse încăperea cu umbre lungi. Janson sperase ca venind aici să micşoreze cercul suspecţilor; Fielding nu făcuse altceva decât să-i arate cât de vast era în realitate.

— Ai spus că te întâlneai cu el la intervale neregulate, zise Janson.

— Nu era un om cu obiceiuri fixe. Nu atât singuratic, cât mai ales nomad. Un om la fel de mobil ca Epicrates din Heracleea.

— Dar sediul central al fundaţiei este în Amsterdam.

— Strada Prinsengracht nr. 1123. Un sediu al cărui personal obişnuieşte să spună gluma asta: „Care-i diferenţa între Dumnezeu şi Novak? Dumnezeu se află peste tot. Novak e peste tot, mai puţin în Amsterdam”, Fielding reproduse glumă fără urmă de amuzament în glas.

Janson se încruntă.

— Novak avea şi alţi consilieri, bineînţeles. Savanţi ale căror nume nu au fost niciodată menţionate în media. Poate că unul dintre ei ştie ceva foarte important – fără ca măcar să-şi dea seama de adevărata importanţă. Fundaţia a tăiat parcă toate punţile, n-am reuşit să intru în contact sau să vorbesc cu nimeni care să ştie ce se întâmplă. Acesta e unul din motivele pentru care mă aflu aici. Trebuie să ajung la cei care colaborau îndeaproape cu Novak sau care au lucrat cu el mai demult. Poate cineva care s-a aflat în preajma lui şi apoi a căzut în dizgraţie. Nu pot să nu mă gândesc că Novak a fost ucis din cauza cuiva aflat în apropierea lui.

Fielding ridică o sprânceană.

— Ai putea la fel de bine să-ţi îndrepţi curiozitatea spre cei care se află, sau au fost, în jurul tău.

— Ce vrei să insinuezi?

— M-ai întrebat despre duşmanii lui Peter Novak şi eu ţi-am răspuns că sunt foarte dispersaţi. Dă-mi voie să te întreb şi eu ceva. Eşti atât de sigur în ceea ce priveşte propriul tău guvern? În vocea lui Fielding răceala oţelului se îngemăna cu moliciunea mătăsii.

— Sper că nu spui ceea ce cred eu că vrei să spui, replică Janson dur. Ştia că Fielding, în calitatea lui de membru obişnuit al legendarului Club Tuesday, ştia mult mai multe decât dădea impresia.

— N-am făcut altceva decât să te întreb, zise Fielding precaut. Nu cumva e posibil ca foştii tăi colegi de la Operaţiunile Consulare să fie implicaţi aici?

Janson avu o scurtă tresărire nervoasă: speculaţiile profesorului atinseseră un punct sensibil; întrebarea lui Fielding, aparent greu de imaginat, îl bântuia de la evenimentele din Atena.

— Dar de ce? Cum? întrebă el.

Era oare posibil?

Fielding se foi stânjenit pe scaunul său cu spătarul înalt şi mângâie cu vârful degetelor lemnul lăcuit.

— Nu afirm nimic. Nici măcar nu vreau să sugerez ceva. Pur şi simplu întreb. Şi nu mă pot împiedica să iau în calcul şi varianta asta. Peter Novak a devenit mult mai puternic decât multe dintre naţiunile suverane. Şi, conştient sau nu, e foarte posibil să fi sabotat vreo operaţiune, să fi dat peste cap vreun plan, să fi intrat pe teritoriul nu ştiu cărui birocrat, să fi deranjat pe vreun jucător puternic...

Fielding făcu un gest cu mâna, vrând să arate că erau nişte presupuneri prea vagi ca să poată fi identificate cu precizie.

— Ori vreun mare strateg american să fi descoperit că Novak a devenit prea puternic, prea periculos în rolul de actor independent pe scena politică mondială?

Speculaţiile lui Fielding erau foarte pertinente şi tocmai asta îl neliniştea pe Janson. Marta Lang se întâlnise cu factori de răspundere din Departamentul de Stat şi din alte organisme guvernamentale. Ei îi indicaseră să-l angajeze pe Janson; de asemenea, din câte îi spusese ea, oamenii lui Lang se bazaseră pe organismele respective pentru a obţine o parte din echipamente. Îi ceruseră bineînţeles lui Lang să păstreze secretul în legătură cu implicarea lor, invocând acele „consideraţii de ordin politic” la care femeia se referise atât de ironic. Nu fusese necesar, ca Janson să cunoască provenienţa echipamentelor respective, iar Lang nu avusese nici un motiv să nu-şi ţină cuvântul faţă de oficialităţile americane cu care tratase. Cine erau aceste oficialităţi? Lang nu folosise nici un nume; îi spusese lui Janson doar că respectivii îl cunoşteau. Probabil că era vorba despre Operaţiunile Consulare. Şi transferurile acelea încriminatoare, operate în contul său din Insulele Cayman; Janson fusese convins că foştii săi şefi nu aveau absolut nici o legătură, însă, pe de altă parte, ştia foarte bine că guvernul american avea posibilitatea să aplice presiuni subtile asupra instituţiilor bancare offshore în cazurile în care era vorba de cetăţenii săi. Cine ar fi avut mai multe posibilităţi să intervină în operaţiunile sale bancare decât membrii de nivel înalt ai serviciilor secrete americane? Janson nu uitase resentimentele

şi ostilitatea trezite de hotărârea sa de a-şi da demisia. Profunzimea cu care cunoştea reţelele în funcţiune şi procedurile folosite făceau din el un pericol potenţial.

Era oare posibil?

Şi cum fusese oare pus la cale acest complot? Să fi fost oare pur şi simplu o ocazie care li se ivise tacticienilor? Doi iepuri împuşcaţi dintr-o dată: incomodul mogul omorât şi fostul agent rebel acuzat. Dar de ce n-au fost lăsaţi extremiştii kagama să-şi ducă planul până la capăt? Asta ar fi fost soluţia cea mai uşoară, cea mai convenabilă: să fi lăsat ca fanatismul să-şi ducă opera până la capăt. Doar dacă...

Deodată se auzi sunetul demodat al unui clopoţel de alamă: cineva sună la uşa din spate care dădea într-o cameră de aşteptare, chiar lângă biroul decanului.

Fielding se trezi din gânduri şi se ridică.

— Te rog să mă scuzi un minut, mă întorc imediat, spuse el. Nefericitul student a venit iar într-una din vizitele lui inoportune. Asta trebuie să fie.

În mintea lui Janson, desfăşurarea evenimentelor luase forma unei scheme. Pe o ramură, Statele Unite nu făceau nimic, lumea nu tăcea nimic şi Novak era ucis. Diplomaţii şi persoanele oficiale pe care le consultase Marta Lang insistaseră asupra riscurilor implicării americane. Şi lipsa de acţiune era însă la fel de riscantă. În ciuda inamicilor identificaţi de Fielding, Peter Novak era un personaj foarte iubit. Dacă ar fi fost ucis, oamenii obişnuiţi ar fi putut să se întrebe de ce îi refuzaseră Statele Unite ajutorul acestui erou. Şi Fundaţia Libertatea ar fi putut să denunţe refuzul Statelor Unite de a-i acorda asistenţă. Era uşor de imaginat avalanşa de audieri în faţa membrilor Congresului, reportajele televiziunilor, editorialele ziarelor. Vechea zicală avea să-şi dovedească încă o dată actualitatea: *Pentru ca răul să învingă este suficient ca cei buni să nu facă nimic.* O mulţime de cariere puteau fi distruse din cauza tulburărilor ce aveau să ia naştere. Ceea ce la prima vedere părea o cale lipsită de pericole era de fapt presărată cu cioburi de sticlă.

Dar dacă există o *altă* explicaţie?

Fundaţia Libertatea, acţionând ca de obicei de una singură, îşi formează propria echipă internaţională de comando într-o

încercare nesăbuită de a salva captivul. Cine altcineva ar fi putut fi învinuit dacă lucrurile mergeau rău? Funcţionari de la Departamentul de Stat ar fi fost gata să declare reporterilor sub rezerva păstrării anonimatului: *Oamenii lui Novak au respins toate ofertele noastre de ajutor. Se pare că se temeau că ajutorul nostru ar putea compromite aura de independenţă a organizaţiei. Secretarul de stat este profund şocat de cele întâmplate – ca şi noi toţi. Insă cum să ajuţi nişte oameni care pur şi simplu refuză să accepte ajutorul tău? Să fie vorba de aroganţă? Ei bine, s-ar putea spune şi aşa ceva. Nu este asta oare cea mai mare slăbiciune a Fundaţiei Libertatea?* Experimentaţii reporteri de la *New York Times, Washington Post* şi de la marile agenţii de presă aveau să-şi bazeze articolele pe informaţiile primite. *Surse bine informate au declarat că ofertele de ajutor au fost ignorate...*

Mintea lui Janson lucra febril. Să fie acest scenariu ceva mai mult decât o fantezie, o ficţiune odioasă? Nu avea de unde să ştie, cel puţin deocamdată. Ceea ce ştia însă era că nu putea exclude această posibilitate.

Minutul de absenţă al lui Fielding ajunsese la trei minute şi, când îşi făcu din nou apariţia în birou, profesorul era cu totul altul.

— Studentul acela de care ţi-am vorbit, zise Fielding cu o voce puţin cam stridentă. Săracul băiat, n-are nici-o speranţă, încearcă să ocolească problemele propuse de Condorcet. Nu reuşesc să-l fac să înţeleagă că la Condorcet tocmai problemele sunt partea cea mai interesantă.

Janson simţi că i se ridică părul pe ceafă. Se schimbase ceva în purtarea profesorului – tonul vocii sale era acum iritat, aşa cum nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată şi mâinile începuseră să-i tremure uşor. Janson înţelese că ceva îl supărase profund pe bătrânul profesor.

Profesorul se îndreptă spre un podium pe care se afla un dicţionar voluminos. Nu era vorba de un dicţionar obişnuit.

Janson ştia foarte bine acest lucru – era primul volum al unei ediţii foarte rare din 1759 a dicţionarului lui Samuel Johnson, pe cotorul căruia se vedeau scrise cu aur literele *M-P*. Janson şi-l amintea de pe rafturile din camera profesorului de pe vremea când acesta locuia la Neville Court.

— Vreau să caut ceva, spuse Fielding. Janson percepu însă neliniştea care se ascundea în spatele acestor cuvinte. Nu neliniştea de a-l fi pierdut pe Novak, ci de un alt fel de emoţie. Alarmă. Suspiciune.

Era ceva foarte ciudat în felul în care se purta: tremurul mâinilor, tonul iritat – şi? Mai era ceva. Ce?

Angus Fielding nu îl mai privea în ochi: asta era. Unii oameni nu îşi privesc aproape niciodată interlocutorii în ochi, însă Fielding nu se număra printre ei. Când profesorul vorbea cu cineva, ochii lui se înfigeau în ochii celuilalt de parcă ar fi vrut să-şi călăuzească vorbele până la ţintă. Fără să-şi dea seama, într-un gest involuntar, Janson duse o mână la spate.

Îl privea încremenit pe Fielding care, cu spatele la el, deschise tomul şi – *nu putea fi adevărat.*

Decanul colegiului Trinity se întoarse rapid spre Janson cu un pistol mic în mâna tremurândă. Janson zări în spatele profesorului ascunzătoarea decupată în filele de pergament ale dicţionarului de unde scosese pistolul. Arma pe care profesorul o îndrepta spre el.

— De ce ai venit de fapt aici? întrebă Fielding.

Îl privea acum din nou în ochi, însă Janson nu reuşi să citească în ei nimic altceva decât o ură imensă.

— Novak a fost un om bun, zise Fielding cu vocea tremurând. Un om deosebit. *Acum am aflat că tu l-ai ucis.*

13

Profesorul coborî o clipă privirea şi gâfâi fără voia lui. Pentru că şi Janson avea acum o armă în mână – pistolul apăruse cu o mişcare uşoară din tocul de la spate, în timp ce subconştientul lui înregistra ceea ce conştiinţa sa refuza să accepte.

Fără să spună vreun cuvânt, Janson ridică siguranţa pistolului cu ţeava scurtă. Câteva secunde îngrozitor de lungi, cei doi bărbaţi rămaseră în picioare faţă în faţă, în tăcere.

Cel care îl vizitase pe Fielding nu fusese nicidecum un student în istorie economică.

— Volumul de la M la P, spuse Janson. Se potriveşte. M

pentru muniţie şi P pentru pistol. De ce nu laşi jos antichitatea aia? Nu-ţi stă bine cu el în mână.

— Ca să mă poţi omorî şi pe mine, nu? pufni economistul.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Angus! izbucni Janson. Foloseşte-ţi mintea aia strălucită. Nu-ţi dai seama ce aiurea sună?

— Prostii. Ceea ce văd e că ai fost trimis aici ca să mă ucizi – să-i elimini pe toţi cei care ar putea să te cunoască, nu am nici o îndoială. „O maşină de ucis” – am auzit şi eu epitetul cu care te alintă unii dintre cei care te controlează. O, da, am ţinut legătura cu colegii mei americani. Nu am dat însă crezare acestei caracterizări până acum. Duplicitatea ta merită toată admiraţia acestui actor bătrân. Să ştii că ţi-am luat şi apărarea. Ai reuşit să mă duci de nas. Nu mi-e ruşine s-o spun.

— Nu voiam decât să aflu...

— Unde se află colegii lui Peter – ca să-i ucizi şi pe ei! Se ambală profesorul. „Cercul interior”, aşa cum l-ai denumit chiar tu. Şi o dată ce ai fi obţinut această informaţie, ai fi fost sigur că misiunea lui Peter pe această planetă a luat sfârşit definitiv.

Pe faţa lui apăru un zâmbet rece, înfiorător, care-i dezgoli dinţii decoloraţi şi neregulaţi.

— Bănuiesc că trebuia să-ţi apreciez inteligenţa atunci când m-ai întrebat ce înţeleg eu prin „ei”. Bineînţeles că „ei” sunt cei pentru care lucrezi.

— Te-ai întâlnit cu cineva – spune-mi cu cine. Faţa lui Janson era roşie de furie şi de neputinţă.

Coborî privirea spre arma profesorului, un pistol Webley calibru 22, cea mai mică şi uşor de ascuns dintre armele folosite de agenţii britanici la începutul anilor şaizeci.

— *Cu cine*, la naiba?

— Sunt sigur că ai vrea să ştii. Ca să mai adaugi încă un nume pe lista ta pătată de sânge.

— Ascultă ce enormităţi spui, Angus. *E o nebunie*! De ce aş vrea să...

— Asta e natura operaţiunilor de curăţare, nu-i aşa? Nu se termină niciodată cu adevărat. Mereu există câte un fir care trebuie înnodat – sau retezat.

— La naiba, Angus. Doar mă *cunoşti*!

— Oare?

Situaţia continua să rămână încordată atât timp cât şi profesorul şi fostul său elev ţineau armele ridicate.

— Te-a cunoscut oare cineva cu adevărat?

În ciuda sfârşelii pe care o simţea, profesorul nu izbutea să-şi ascundă frica şi dezgustul. Nu era nici o îndoială: Angus Fielding era mai mult decât convins că Janson devenise un trădător şi încă unul criminal.

Şi nu-i putea spune nimic care l-ar convinge de contrariu.

La urma urmei, care erau *faptele* pe care se baza?

Că el singur fusese martor la ceea ce se întâmplase. Că el singur fusese la conducerea operaţiunii care condusese la moartea lui Novak. Că milioane de dolari fuseseră transferaţi în contul său de o manieră care părea să nu aibă nici o explicaţie onorabilă, interese foarte puternice se aflau în spatele eliminării lui Novak; era greu de imaginat că autorii să fi încercat să atragă de partea lor pe cineva ca Janson, un fost agent deziluzionat, ale cărui talente erau unanim recunoscute?

Janson ştia precis ce, ar fi căutat în dosarul său un expert în profiluri psihologice: vechea istorie pe care o trăise – trădare şi brutalitate. Era un supravieţuitor, da, însă cât de mult îl afectase trauma aceea şi nu cumva efectele ei puteau reînvia? Şefii lui nu făceau niciodată aluzie la această posibilitate, însă o putea citi în ochii lor; testele de personalitate la care era supus permanent – Meyers-Briggs, Testul de Apercepţie Tematică, Profilul de Personalitate Aristos – toate erau destinate să scoată la iveală cea mai mică fisură care ar fi putut apărea în psihicul lui. *Violenţa este ceva la care tu eşti foarte, foarte bun*: era aprecierea rece a lui Collins. Este ceea ce îl făcea atât de nepreţuit pentru şefii lui, însă din acelaşi motiv planificatorii de nivel înalt manifestau o mare precauţie faţă de el. Atât timp cât rămânea ca artileria grea fixă, îndreptat spre inamic, putea fi foarte util; dacă s-ar fi întors însă vreodată împotriva celor care îl pregătiseră, a celor care îl folosiseră, putea deveni un duşman necruţător.

Îi veni în minte o întâmplare petrecută cu mai bine de zece ani în urmă, una dintre zecile aproape de nedesluşit. *Janson e*

un câine de atac care a scăpat din lesă. Trebuie să fie doborât. Primise un dosar: nume, modalităţi de deplasare, o listă de critici – toate datele trebuia memorate, apoi distruse. Erau prea multe în joc ca să se apeleze la formalităţile unei curţi marţiale sau la „procedurile disciplinare”: din cauza agentului respectiv îşi pierduseră deja viaţa câţiva oameni de valoare care îi fuseseră cândva colegi. Problema trebuia rezolvată cu un glonţ de calibru mic tras în ceafă; cadavrul urma să fie descoperit în portbagajul maşinii unui mafiot rus ucis şi acesta la rândul lui, desfigurat. În cazul în care opinia publică avea să-şi manifeste curiozitatea – şi nu exista nici un motiv să o facă – victima nu era decât un alt om de afaceri american care crezuse că poate să-i tragă pe sfoară pe partenerii săi mafioţi din Moscova şi care plătise pentru greşeala sa.

Un câine de atac scăpat din lesă trebuie să fie distrus: o procedură standard a Operaţiunilor Consulare. Janson, care primise de mai multe ori misiunea de a duce la îndeplinire asemenea proceduri, ştia foarte bine cum merg lucrurile.

Încercă să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Nu am cum să-ţi risipesc suspiciunile, Angus. Nu ştiu cine te-a contactat, aşa că nu pot să fac nici o apreciere în legătură cu credibilitatea sursei tale. Însă mi se pare ciudat ca o persoană, sau un grup să fi reuşit să-ţi transmită atât de rapid mesajul. Mi se pare de asemenea ciudat că această persoană a reuşit, în numai câteva cuvinte, să te convingă să îndrepţi o armă periculoasă către cineva pe care îl cunoşti de ani de zile, atât ca elev, cât şi ca prieten.

— Aşa cum a afirmat cineva şi despre Doamna de Stael, eşti implacabil de corect. Mai mult implacabil decât corect. Pe faţa lui Fielding apăruse un zâmbet amar. Degeaba încerci să construieşti un raţionament. Nu suntem la lecţie acum.

Janson se uită atent la chipul bătrânului profesor; era chipul unui om care se teme de confruntarea cu un duşman periculos, în acelaşi timp sesiza acolo şi o urmă de îndoială – un om care nu mai era absolut sigur de corectitudinea judecăţii lui. *Tot ceea ce ştii trebuie să fie reevaluat periodic, revăzut în mod critic*. Abandonat dacă e necesar. Cele două pistoale continuau să fie îndreptate unul spre celălalt, că

imaginile într-o oglindă.

— Obişnuiai să spui că luptele academice sunt atât de violente tocmai pentru că miza este foarte mică.

Janson devenise ciudat de calm şi vocea sa reflecta acest lucru.

— Probabil că lucrurile s-au mai schimbat. Însă, aşa cum ştii foarte bine, Angus, există destui indivizi care au încercat să mă ucidă. Unii pentru motive întemeiate sau, în orice caz, de înţeles. Cei mai mulţi, însă, fără motiv. Când eşti pe teren, nu ai prea mult timp să te gândeşti la motive. Dar, după aceea, ai timp şi de asta. Dacă ai făcut rău cuiva, speri din tot sufletul să fi fost pentru o cauză bună. Nu ştiu exact ce se petrece, însă ştiu sigur că cineva te-a minţit, Angus. Şi ştiind acest lucru, îmi vine foarte greu să mă supăr pe tine. Sfinte Dumnezeule, Angus, uită-te la tine. N-ar trebui să stai cu pistolul ăla îndreptat spre mine. Nici eu n-ar trebui să ţin arma îndreptată spre tine. Cineva ne-a făcut să uităm cine suntem.

Janson clătină încet din cap cu tristeţe.

— Vrei să apeşi pe trăgaci? Ar fi bine însă ca înainte de asta să fii sigur că faci ceea ce trebuie. Eşti sigur, Angus? Eu nu cred.

— Întotdeauna ai avut tendinţa de a face tot felul de presupuneri.

— Haide, Angus, continuă Janson. În vocea lui se ghicea o urmă de căldură. Ce spunea Oliver Cromwell? „Vă implor, pe trupul lui Hristos, să vă gândiţi că poate greşiţi”.

— Cuvinte pe care eu le-am considerat întotdeauna că fiind ciudat de ironice din moment ce veneau de la un om care, în detrimentul ţării sale, a fost incapabil să se îndoiască vreodată de justeţea acţiunilor sale.

Continuând să se uite fix în ochii lui Fielding, Janson întinse spre el mâna în care ţinea pistolul, descleştă degetele de pe patul revolverului şi îi oferi arma pe palmă deschisă.

— Dacă vrei să mă ucizi, foloseşte-l mai bine pe al meu. Te poţi răni cu vechitura aia.

Mâna lui Fielding tremura din ce în ce mai tare. Tăcerea din încăpere devenise de nesuportat.

— *Ia pistolul*, zise Janson pe un ton dojenitor. Decanul de la Trinity era palid, incapabil să se decidă între filantropul pe

care ajunsese să-l venereze şi fostul student cu care fusese cândva atât de apropiat. Janson putea să citească pe faţa profesorului lupta care se dădea în sufletul lui.

— Fie ca Domnul să aibă milă de sufletul tău, zise Fielding într-un târziu, lăsând jos mâna în care ţinea pistolul. Cuvintele exprimau ceva între o binecuvântare şi un blestem.

În jurul mesei de la Centrul Meridian şedeau patru bărbaţi şi o femeie. După spusele propriilor secretari, ei se aflau în momentul respectiv implicaţi în diverse activităţi fără legătură cu munca de la birou: la frizer, la recitalul de pian al unuia dintre copii său aveau o programare la dentist. O inspecţie ulterioară a agendelor nu putea dezvălui nimic decât că fiecare dintre ei trebuia să facă faţă unor obligaţii ale vieţii personale sau ale celei de familie, obligaţii de care nu erau scutite nici cele mai înalte oficialităţi. Criza nu trebuia să se reflecte cu nici un chip în programul lor de activitate supraîncărcat. Programul Möbius schimbase lumea; descoperirea lui de către cineva cu intenţii necurate putea avea efecte dezastruoase.

— Nu putem accepta scenariul cel mai nefavorabil, zise consilierul pe probleme de Securitate Naţională, o femeie de culoare cu faţă rotundă şi cu ochi mari, sfredelitori, îmbrăcată impecabil. Era prima întâlnire de acest fel la care Charlotte Ainsley participa, însă Sanford Hildreth, directorul adjunct al Agenţiei de Securitate Naţională, o ţinuse la curent cu evoluţia situaţiei.

— Acum o săptămână şi eu aş fi spus exact acelaşi lucru, zise Kazuo Onishi, inginerul de sistem.

În lumea protocolară a birocraţiei din Washington, oameni ca preşedintele Consiliului de Securitate Naţională se aflau cu multe trepte deasupra specialistului în calculatoare de la CIA. Însă natura confidenţială a Programului Möbius, amplificată de criza curentă, crease un fel de democraţie artificială, democraţia specifică unei bărci de salvare. nici o opinie nu era mai importantă ca alta în virtutea funcţiei; ceea ce conta era puterea de convingere.

— Pe ce pânză de păianjen gata să se rupă ne aflăm... începu Sanford Hildreth, reprezentantul Agenţiei de Securitate

Naţională.

— Te rog, nu avem nevoie de aşa ceva, îl întrerupse Douglas Albright, directorul adjunct al Agenţiei de Informaţii a Apărării, sprijinindu-şi antebraţele pe masă. Ce ştim până acum? Ce am aflat?

— Omul nostru a dispărut, spuse bărbatul de la Agenţia de Securitate Naţională, masându-şi fruntea înaltă cu degetul mare. Pusesem mâna pe el şi după aceea l-am scăpat.

— Nu e posibil aşa ceva, spuse bărbatul de la Agenţia de Informaţii a Apărării încruntându-se.

— Nu-l cunoşti pe Janson, zise Derek Collins, subsecretar de stat şi director al Operaţiunilor Consulare.

— Mulţumesc Domnului că m-a scutit de bucuria asta, Derek, replică Albright. Individul ăsta e un afurisit de golem – ştiţi ce înseamnă asta? Bunica obişnuia să-mi spună poveşti despre ei. Îi un fel de păpuşă pe care o faci din lut şi care se transformă apoi într-un monstru. O versiune prescurtată a poveştii lui Frankenstein. Tu l-ai creat şi acum e gata să te zdrobească.

— Un golem, zise Collins ca un ecou. Interesant. Avem într-adevăr de-a face cu un golem, însă ştim cu toţii că nu este vorba de Janson.

Tăcerea se aşternu peste nervoşii responsabili din serviciile de informaţii.

— Cu tot respectul, zise Sandy Flildreth, cred că trebuie să revenim la fondul problemei. Este programul în pericol de a fi deconspirat? Poate fi Janson cauza acestei deconspirări?

— Şi cum de am permis să se ajungă într-o asemenea situaţie? Albright răsuflă zgomotos.

— Mereu aceeaşi poveste, spuse consilierul pe probleme de securitate naţională. Noi credeam că i-o tragem noi, ca să descoperim că de fapt el ne-o trage nouă. Îşi plimbă privirea pe feţele celor din încăpere. Poate că e ceva care ne scapă – haideţi să mai trecem încă o dată în revistă dosarul individului, i se adresă ea subsecretarului de stat. Doar punctele esenţiale.

— Paul Elie Janson, spuse Collins ai cărui ochi erau ascunşi în spatele unor ochelari de plastic cu lentile negre. A crescut în Norfolk, Connecticut şi a învăţat la Kent School. Numele de

fată al mamei sale era Anna Klima – o emigrantă din ceea ce era atunci Cehoslovacia. În ţara de origine fusese traducătoare şi din această cauză ajunsese prea strâns legată de scriitorii disidenţi; a venit aici să-şi viziteze o verişoară din New Haven şi nu s-a mai întors niciodată în ţara ei. A scris poezii în cehă şi în engleză, a publicat chiar câteva dintre ele în *The New Yorker*. Alee Janson a lucrat în domeniul asigurărilor şi, înainte de a muri, ajunsese în funcţia de vicepreşedinte al Grupului Dalkey. În 1969, tânărul Paul părăseşte Universitatea din Michigan şi se înrolează în marină. Se dovedeşte foarte talentat în domeniul tacticii şi al acţiunilor de luptă şi este transferat în trupele SEAL, fiind cea mai tânără persoană care s-a pregătit vreodată în această unitate. După terminarea pregătirii a fost repartizat într-o subunitate de contrainformaţii. Vorbim aici despre o curbă de învăţare şi asimilare a cunoştinţelor comparabilă cu traiectoria unei rachete.

— Stai puţin, interveni bărbatul de la Agenţia de Informaţii a Apărării. O asemenea floare de seră – ce să caute el în SEAL? E ceva care nu se leagă aici.

— Întreaga lui viaţă e „ceva care nu se leagă”, replică Derek Collins cu o urmă de asprime în glas. Chiar te interesează rezultatele examenelor psihologice? Poate că a fost un act de împotrivire faţă de tatăl său – cei doi nu erau prea apropiaţi. Poate că auzise prea multe poveşti despre un unchi al lui din Cehia care fusese un erou al rezistenţei, un partizan care-i vâna pe nazişti prin văile şi pădurile din Sumava. Nici tatăl lui n-a fost chiar un neputincios. Pe timpul celui de-al doilea război mondial, bătrânul Alee a luptat şi el în infanteria marină înainte de a deveni om de afaceri. Haideţi să spunem pur şi simplu că Paul a moştenit trăsăturile înaintaşilor săi. În afară de asta, ştiţi cum se spune – bătălia de la Waterloo a fost câştigată pe terenurile de sport de la Eton. Sau şi asta a fost ceva care nu se leagă, Doug?

Analistul de la Agenţia de Informaţii a Apărării roşi puţin.

— Încerc şi eu să înţeleg pe cineva care se pare că a scăpat din mâinile unei echipe de la CIA ca Omul Invizibil.

— Am fost anunţaţi în ultimul moment – întreaga operaţiune a fost neplanificată, băieţii noştri au avut doar

câteva minute la dispoziţie ca să se pregătească, spuse Clayton Ackerley de la Direcţia Operaţiuni din CIA, un bărbat cu păr roşu rar, ochi de un albastru spălăcit şi un bronz care începuse să pălească. În aceste circumstanţe, sunt sigur că s-au descurcat cât de bine au putut.

— O să avem timp şi pentru acuzaţii, spuse Charlotte Ainsley, aruncându-le o privire severă, profesorală, pe deasupra ochelarilor. Nu e momentul acum. Continuă, Derek. Încă n-am reuşit să-mi formez o imagine.

— A luptat în Echipa Patru din SEAL şi a reuşit să obţină decoraţia Navy Cross în primul tur în Vietnam, spuse subsecretarul de stat. Ochii lui se opriseră pe o filă îngălbenită din dosar şi începu să citească cu voce tare:

Observaţiile biroului pe marginea raportului de apreciere 20 noiembrie 1970.

Prestaţia sublocotenentului Janson în Detaşamentul A-8 al trupelor reunite SE A L/Special Force a fost absolut remarcabilă. Judecata sa abilă, cunoştinţele tactice, creativitatea şi imaginaţia de care a dat dovadă i-au permis să planifice operaţiuni deosebit de eficiente împotriva unităţilor inamice, grupe/or de luptători de gherilă şi instalaţiilor vrăjmaşe, duse la bun sfârşit cu pierderi minime. Sublocotenentul Janson a demonstrat o abilitate extraordinară de a se adapta şi a răspunde la condiţiile schimbătoare ale frontului şi nu a fost afectat de duritatea vieţii în condiţiile neprielnice ale câmpului de luptă. Ca ofiţer, a demonstrat că posedă calităţi naturale de lider şi a reuşit să câştige respectul subordonaţilor săi.

Locotenent Harold Brady, ofiţer evaluator

Sublocotenentul Janson a demonstrat un potenţial de cel mai înalt calibru: talentele sale pe câmpul de luptă şi capacitatea de a improviza în condiţii extreme sunt uimitoare. Voi continua să supraveghez personal evoluţia acestui ofiţer pentru a vedea dacă potenţialul său este folosit la maximum.

Locotenent-comandor WM Comandant

— Şi mai sunt încă zeci de rapoarte că ăsta. Tipul a

participat la mai multe tururi în Vietnam, fără pauză. Apoi a urmat o pauză mare. Era şi greu să-şi completeze CV-ul în calitate de prizonier de război, capturat de Viet Cong la sfârşitul anului 1972. Ţinut în captivitate timp de optsprezece luni, în condiţii îngrozitoare.

— Vrei să fii puţin mai precis? întrebă Charlotte Ainsley.

— Torturat în repetate rânduri. Supus înfometării. O mare parte din această perioadă a fost ţinut într-o cuşcă – nu o celulă, o cuşcă, un fel de colivie mai mare, de un metru şi jumătate înălţime. Când l-am găsit, cântărea numai patruzeci de kilograme. Ajunsese atât de slab că într-o bună zi i-au alunecat cătuşele de pe picioare. A încercat de trei ori să evadeze. Ultima oară a reuşit.

— Era tratamentul care se aplică în mod obişnuit prizonierilor?

— Nu, spuse subsecretarul de stat. Însă nici încercările astea neobosite de a evada nu erau ceva obişnuit. Vietnamezii ştiau că făcuse parte dintr-o unitate de contrainformaţii, aşa că nu l-au menajat deloc. Şi s-au înfuriat când şi-au dat seama că nu ajung la nici un rezultat cu el. A avut noroc că a supravieţuit. Mare noroc.

— Nu a fost aşa de norocos atunci când a fost prins, spuse consilierul pe Probleme de Securitate Naţională.

— Ei bine, tocmai aici se complică lucrurile. Janson a fost convins că a fost trădat. Că cei din Viet Cong primiseră informaţii despre el şi că a fost atras în mod deliberat într-o ambuscadă.

— Trădat? De cine? Vocea lui Ainsley era tăioasă.

— De către comandantul său.

— Ale cărui opinii în legătură cu favoritul său par să se fi răcit puţin. Consiliera răsfoi dosarul până ce ajunse la ultima filă pe care scria *Observaţii pe marginea raportului anual de apreciere a ofiţerului* şi citi cu voce tare:

Deşi nivelul profesional al locotenentului Janson rămâne în continuare impresionant, au apărut dificultăţi în legătură cu concepţia sa asupra rolului de conducător: atât pe timpul exerciţiilor, cât şi al acţiunilor de luptă s-a făcut vinovat că nu a ştiut să le ceară subordonaţilor un nivel de competenţă

similar şi a trecut cu vederea mai multe greşeli evidente. Dă impresia că este preocupat în primul rând de siguranţa subordonaţilor săi şi mai puţin de abilitatea lor de a duce la îndeplinire obiectivele misiunii. Loialitatea pe care o manifestă faţă de oamenii săi afectează implicarea ofiţerului în îndeplinirea obiectivelor militare stabilite de către comandanţii săi.

— Ruptura e mult mai profundă decât lasă să se înţeleagă rândurile astea, spuse Collins. Răcirea relaţiilor era inevitabilă.

— De ce?

— Fiindcă se pare că l-a ameninţat pe comandantul său că-l raportează superiorilor. Crime de război.

— Iartă-mă, dar trebuie să mă lămureşti un pic – ce se întâmpla acolo? Luptătorul minune a avut o cădere psihică?

— Nu. Suspiciunile lui Janson au fost corecte. Şi după ce a revenit în Statele Unite şi a ieşit din spital a reclamat totul – pe cale ierarhică, bineînţeles. Dorea să-l vadă pe comandantul său în faţa Curţii Marţiale.

— Şi a reuşit?

Subsecretarul de stat se întoarse şi se uită fix la ca:

— Vrei să spui că tu chiar nu ştii?

— N-o mai lungi atât, replică femeia. Dacă ai ceva de spus, spune o dată.

— Nu ştii cine era comandantul lui Janson? Ea clătină din cap, nerăbdătoare.

— Un om pe nume Alan Demarest, replică subsecretarul de stat. Sau poate că ar trebui să spun locotenent-comandorul Demarest.

— „Acum văd”, zise orbul. Accentul din sud, pe care Ainsley se străduia atât de mult să şi-l ascundă, ieşi acum la iveală, aşa cum se întâmpla în momente foarte stresante. Văd izvorul Nilului.

— Următoarea apariţie a lui Janson este la Universitatea Cambridge, ca beneficiar al unei burse de studii guvernamentale. Revine în sistem la Operaţiunile Consulare. Vocea subsecretarului de stat deveni brusc grăbită.

— Subordonatul tău, zise Charlotte Ainsley.

— Da. E un fel de-a spune. Tonul lui Collins spunea mai

multe decât cuvintele propriu-zise şi toată lumea înţelese că Janson nu fusese chiar cel mai subordonat dintre subordonaţii săi.

— Stai puţin, zise Ainsley. Perioada cât a stat prizonier în Vietnam a fost probabil deosebit de traumatizantă. Poate că nu a reuşit să-şi revină niciodată.

— Din punct de vedere fizic, cred că e mai în formă ca oricând...

— Eu nu vorbesc aici despre îndemânarea lui fizică sau despre acuitatea sa mentală. Însă mai mult ca sigur că o asemenea experienţă lasă urme din punct de vedere psihic. Fisuri, crăpături ca într-un vas de ceramică. O transformare de care nu devii conştient decât atunci când se întâmpla altceva, o altă experienţă traumatizantă. Şi atunci pocneşti sau te prăbuşeşti. Un om bun devine dintr-o dată rău.

Subsecretarul de stat ridică o sprânceană, aruncându-i o privire sceptică.

— Şi sunt gata să recunosc că e vorba de o presupunere, continuă ca cu o voce împăciuitoare. Însă ne putem noi permite să facem o greşeală? Fără îndoială că există o mulţime de amănunte pe care nu le cunoaştem. Însă sunt alături de Doug. Totul se reduce până la urmă la o întrebare foarte simplă: Janson lucrează pentru noi sau e împotriva noastră? Ei bine, un lucru ştim sigur. Nu lucrează pentru noi.

— Ai dreptate, zise Collins. Şi totuşi...

— O să avem timp şi pentru „şi totuşi”, spuse Ainsley. Numai nu acum.

— Individul ăsta este o variabilă pe care nu o putem controla, interveni Albright. Într-o matrice şi aşa destul de complicată şi confuză. Pentru a obţine rezultatul optim va trebui să eliminăm această variabilă.

— O „variabilă” care şi-a dedicat treizeci de ani din viaţă în slujba ţării sale, întoarse Collins înţepătura. Ştii ce-i ciudat în meseria asta a noastră? Cu cât e mai elevat limbajul, cu atât sunt mai josnice faptele ce se ascund în spatele vorbelor.

— Mai termină cu prostiile astea, Derek. Nimeni nu are mâinile mai murdare decât tine. Cu excepţia lui Janson ăsta al tău. Una dintre afurisitele tale maşini de ucis. Albright se uită fix la Collins. Cred că are nevoie să simtă puţin gustul propriei

doctorii. Am vorbit destul de clar?

Subsecretarul de stat îşi potrivi ochelarii negri din plastic şi îi întoarse analistului privirea neprietenoasă. Era clar însă în ce direcţie bătea vântul.

— Va fi greu să scăpăm de el, interveni bărbatul de la Direcţia Operaţiuni din CIA, încă supărat de ruşinea suferită la Atena. Nimeni nu e mai bun ca el în astfel de acţiuni. Janson poate pricinui neplăceri serioase.

— Toţi cei din comunitatea serviciilor de informaţii au auzit ceva din ceea ce s-a întâmplat în Anura, deşi fără prea multe detalii, spuse Collins. Asta înseamnă că şi agenţii voştri din prima linie ştiu la fel de multe ca şi ai mei. Collins se uită la bărbatul de la CIA, apoi la Albright. Ce-ar fi să-i lăsaţi pe cowboys voştri să mai încerce încă o dată?

— Derek, ştii doar care sunt regulile, spuse Ainsley. Fiecare trebuie să aibă grijă de propria ladă cu gunoi. Nu vreau să avem parte de încă o Atena. Nimeni nu-i cunoaşte mai bine metodele decât cei care l-au pregătit. Să nu-mi spui că oamenii tăi de la Operaţiuni nu au pregătit deja un plan.

— Ba da, bineînţeles. Însă habar n-au ce se întâmplă cu adevărat.

— Crezi că noi ştim?

— Am înţeles ce vrei să spui.

Decizia fusese luată; deliberările nu mai aveau rost.

— Conform planurilor noastre va trebui să trimitem o echipă de lunetişti foarte bine antrenaţi. Aceştia pot rezolva discret problema. Nimeni n-ar putea avea vreo şansă în faţa lor. Collins clipi repede de câteva ori sub ochelarii săi negri amintindu-şi seria neîntreruptă de succese ale echipei respective. Cu o voce scăzută, adăugă totuşi: Cel puţin nu până acum.

— Ordinele de lichidare au intrat în vigoare?

— Deocamdată ordinele sunt localizare, supraveghere şi aşteptare.

— Activaţi ordinele de lichidare, spuse femeia. Este e o decizie pe care am luat-o în comun. Domnul Janson trebuie să fie lichidat. Daţi undă verde acţiunii de sancţionare. Acum.

— Nu încerc să vă contrazic, însă vreau să fiu sigur că ştiţi care sunt riscurile, insistă subsecretarul.

— Nu ne povesti nouă acum despre riscuri, spuse analistul de la Agenţia de Informaţii a Apărării. Tu ai creat afurisitele astea de riscuri.

— Suntem cu toţii pradă unei tensiuni formidabile, interveni Hildreth împăciuitor.

Analistul încrucişa mâinile la piept şi-i aruncă o altă privire ameninţătoare subsecretarului de stat Derek Collins.

— Tu l-ai creat, spuse Albright. Pentru binele tuturor, ar fi bine să reuşeşti să-l lichidezi.

14

Trotuarele de pe marginea străzii londoneze Jermyn erau pline de oameni, unii dintre ei în criză de timp şi alţii care aveau prea mult. Un asistent manager la banca NatWest se grăbea cât de repede îi permitea demnitatea; întârziase la întâlnirea pentru dejun cu tânărul vicepreşedinte al Departamentului de venituri de la Fiduciary Trust Internaţional. Se blestemă în gând pentru faptul că răspunsese la telefonul care sunase tocmai când se pregătea de plecare; dacă nu ajungea la timp, putea să-şi ia adio de la slujba aceea... Un bărbat solid, agent de vânzări la Whitehall-Robins, venise la întâlnirea cu o femeie cu care se întreţinuse în seara precedentă la Odette’s Wine Bar, pregătit să suporte o dezamăgire. Lumina zilei adăuga de obicei cam zece ani la vârsta zânelor care păreau atât de apetisante în penumbra plină de fum a barurilor – însă un bărbat curajos ca el trebuia să fie gata pentru orice, nu-i aşa? Poate că era mai bine să se oprească puţin la chioşcul acela de ziare: dacă ajungea acolo chiar la fix, ar putea da impresia că e prea nerăbdător... Soţia neglijată a unui om de afaceri american obsedat de muncă trăgea după ea trei sacoşe pline cu haine scumpe şi extravagante pe care probabil că nu le va purta niciodată acasă, în Statele Unite: faptul că trecea toate fleacurile astea în contul cărţii lui de credit Platinum American Express o făcea cumva să mai uite că o lăsase iarăşi singură. Alte şapte ore de omorât înainte ca, împreună cu soţul ei, să vadă pentru a treia oară *Cursa de şoareci*... Asesorul şef al secţiei din Westminster

al firmei Inland Revenue’s îşi croia drum prin mulţime cu un ochi pe ceas: nu mai aveai aceeaşi autoritate în faţa ticăloşilor ăia de la Lloyds dacă întârziai; toată lumea spunea aşa.

Înaintând cu paşi repezi în josul străzii Jermyn, Paul Janson se pierduse în marea de gură-cască la vitrine, birocraţi şi oameni de afaceri care inundase trotuarul. Purta un costum albastru închis, o cămaşă cu guler răsfrânt, cravată cu picăţele, iar privirea lui era atentă, dar fără semne de nervozitate. Era privirea cuiva care se simţea la largul său în acest oraş; atât figura, cât şi corpul lui exprimau acest lucru.

Înregistra doar vag simbolurile de pe firmele ieşite în afara şirului de clădiri. Printre numele vechi, cunoscute – Floris, Hilditch & Key sau Irwin – îşi făcuseră apariţia noi-sosiţi precum Ermenegildo Zegna. Traficul auto era parţial blocat, o masă aproape compactă de autobuze roşii înalte, taxiuri pătrăţoase şi vehicule comerciale acoperite cu reclame. INTEGRON: YOUR GLOBAL SOLUTIONS PROVIDER. VODAFONE: WELCOME TO THE WORLD’S LARGEST MOBILE COMMUNITY. O luă la stânga pe St. James’s Street, trecu pe lângă magazinele Brooks şi White’s şi coti din nou la stânga pe Pali Mall. Ajuns la destinaţie, nu se opri, el trecu mai departe, atent la orice amănunt. Clădiri pe care le cunoştea foarte bine: Army and Navy Club sau Rag, cum îl alintau cunoscătorii, Reform Club, Royal Automobile Club. În Waterloo Square, bine cunoscutele statui din bronz. Lângă statuia ecvestră a regelui Edward al VII-lea erau parcate câteva motociclete, o ilustrare nu tocmai potrivită a evoluţiei mijloacelor de transport. Era acolo statuia Lordului John Lawrence, vicerege al Indiei în epoca victoriană, care reprezenta un bărbat mândru, conştient de reputaţia de care se bucură în ochii celor care îl cunoşteau. Şi, aşezat într-o poziţie maiestuoasă, Sir John Fox Burgoyne, mareşalul care devenise eroul Războiului Peninsular şi, mai apoi, al Războiului din Crimeea. „Războiul este mult mai popular decât ne-am fi putut imagina”, spusese regina Victoria despre conflictul din Crimeea care avea să devină un sinonim pentru suferinţe inutile. A fi un erou al războiului din Crimeea – ce însemna asta? Era un conflict a cărui declanşare reprezenta incompetenţa diplomatică şi a cărui desfăşurare reprezenta incompetenţa militară.

Privirea lui se opri o clipă asupra locului din Waterloo Square unde voia să ajungă: Athenaeum Club. Cu faţada sa din blocuri mari, crem, cu porticul cu coloane înalte şi cu frizele inspirate de Panthenon, clădirea era un exemplu strălucit al stilului neoclasic de la începutul secolului al nouăsprezecelea. Într-un colţ se vedea o cameră de luat vederi. Deasupra coloanelor de la intrare se afla statuia zeiţei Atena, poleită în aur. Zeiţa înţelepciunii – singurul lucru care se găsea în mică măsură. Janson se întoarse şi o porni în direcţia opusă, trecând pe lângă un camion roşu Royal Mail, prin faţa consulatului pentru Papua Noua Guinee şi pe lângă o clădire cu birouri. În depărtare se vedea o macara de culoare roşie-portocalie, înălţată deasupra unui şantier pe care nu-l putea zări din punctul în care se afla.

Gândurile îi reveneau mereu la ceea ce se întâmplase la Trinity College: fără îndoială că declanşase o alarmă acolo. Ajunsese la concluzia că era mult mai probabil ca bătrânul său mentor să fi fost sub supraveghere decât ca el să fi fost urmărit. Chiar şi aşa, dimensiunile reţelei şi viteza de reacţie erau formidabile. Nu mai putea fi sigur de nimic.

Punctele de observare erau peste tot. Trebuia să fie atent în special la acele anomalii care treceau de obicei neobservate. Camioane parcate în locuri unde n-ar fi trebuit să fie parcate; maşini care mergeau prea încet sau prea repede. O privire care zăbovea o secundă prea mult asupra sa – sau o privire întoarsă cu o secundă prea devreme. Echipamente de construcţii în locuri unde nu se ridica nici o construcţie. Nimic nu mai putea fi lăsat acum la voia întâmplării.

Era oare în siguranţă? Imposibil să ajungă la o concluzie certă. Nu putea nici măcar să afirme cu siguranţă că acel camion de poştă era ceea ce părea să fie. Instinctele sale îi spuneau însă că putea intra neobservat în club. Nu era un loc de întâlnire pe care l-ar fi ales el. Însă pentru atingerea scopurilor sale cele mai urgente, era bine să se întâlnească cu Grigori Berman în termenii stabiliţi de el. Şi apoi, dacă se gândea mai bine, locul de întâlnire avea avantajele lui. Parcurile publice ofereau libertate de mişcare – asta le şi făcea să fie considerate locuri de întâlnire ideale – însă această libertate putea fi exploatată în egală măsură şi de urmăritori.

Într-un astfel de club de modă veche era mult mai dificil de plasat un necunoscut. El urma să intre acolo în calitate de invitat al unui membru al clubului. Se îndoia că membrii unei echipe de urmăritori ar fi putut obţine un astfel de acces.

O dată intrat în clădire, îşi declină identitatea şi-i spuse portarului în uniformă din ghereta de lângă uşă numele celui care îl aştepta. Urcă apoi treptele de marmură către foaierul cu patru mari coloane corintice la colţuri. În dreapta se afla salonul pentru fumători, cu mese mici, rotunde, deasupra cărora atârnau lămpi; în stânga era sala mare unde se servea masa. În faţă, o scară largă de marmură ducea sus, în bibliotecă, unde se bea cafeaua şi unde, pe o masă lungă, se aflau ziare din întreaga lume. Se aşeză pe o banchetă tapiţată cu piele, lângă una din coloane, sub portretele lui Matthew Arnold şi Sir Humphrey Davy.

Athenaeum Club. Un loc de întâlnire pentru membrii elitei politice şi culturale.

Şi un loc neobişnuit pentru o întâlnire cu un om neobişnuit.

Grigori Berman era o persoană care, deşi dezvoltase o relativă relaţie cu moralitatea, prefera să ţină la distanţă această legătură. De formaţie contabil în fosta Uniune Sovietică, făcuse avere lucrând pentru *mafiya* rusă, specializându-se în ingineria complicată a spălării banilor, în decursul anilor reuşise să pună pe picioare un grup de corporaţii internaţionale prin intermediul cărora câştigurile ilicite ale partenerilor din *mafiya* puteau fi reciclate şi ascunse astfel de ochii autorităţilor. Cu câţiva ani în urmă, Janson îl lăsase dinadins să scape din plasa întinsă de Operaţiunile Consulare. Fuseseră arestaţi cu această ocazie zeci de criminali internaţionali; Janson – spre nemulţumirea unora dintre colegii lui – îl făcuse scăpat pe expertul lor financiar.

De fapt, decizia respectivă era rezultatul unui raţionament, nu al unui impuls. Ştiind că un ofiţer de la Operaţiuni Consulare îl făcuse scăpat, Berman îi era dator acelui ofiţer: rusul putea fi astfel convertit şi transformat din inamic în prieten. Şi a avea de partea ta un om care înţelegea hăţişurile spălării de bani pe plan internaţional reprezenta un câştig foarte important. În plus, Berman fusese foarte precaut în manevrele sale financiare: ar fi fost foarte dificil pentru

autorităţi să instrumenteze un caz împotriva lui. Dacă scăpa oricum, de ce să nu fie făcut scăpat de la început şi să-i rămână astfel dator lui Janson?

Era vorba şi despre altceva. După ce studiase sute de pagini cu transcrieri ale interceptărilor telefonice, Janson ajunsese să-i cunoască destul de bine pe principalii actori. Cei mai mulţi dintre ei erau criminali cu sânge rece. Berman reuşise să stea departe de ticăloşiile lor; era un individ amoral, fără îndoială, însă nu era *rău*. Îi plăcea grozav să-i înşele pe ceilalţi şi să le ia banii, însă în acelaşi timp putea fi destul de generos cu banii lui. Aşa se face că răufăcătorul acesta îi devenise oarecum simpatic.

— Paulie! izbucni bărbatul solid ca un urs ce se apropia de el cu braţele desfăcute.

Janson se ridică şi se lăsă îmbrăţişat de rus. Berman nu se potrivea cu nici unul dintre cei ce erau numiţi „oameni ai cifrelor”; era plin de efuziuni emoţionale, îmbinând pasiunea pentru valorile materiale cu pasiunea pentru viaţă.

— Te îmbrăţişez şi te sărut, îi spuse Berman lui Janson, apăsându-şi buzele pe ambii lui obraji. Tipic pentru Berman: indiferent de situaţie, nu afişa niciodată îngrijorare faţă de cineva aflat sub presiune, ci nepăsarea unui om de viaţă.

Stofa costumului în dungi al lui Berman era un fel de caşmir şi mirosea vag a Geo. F. Trumpers, extractul acela de lămâie despre care se spunea că e parfumul preferat al Prinţului de Wales. În stilul său caricatural, Berman încerca să se apropie de modelul gentlemanului englez şi în unele privinţe se putea spune că reuşea. Conversaţia sa era un amalgam de britanisme, de cuvinte folosite greşit şi ceea ce Janson numea bermanisme. Oricât de absurd ar părea, Janson nu-şi putea stăpâni un sentiment de afecţiune pentru acest bărbat. Era chiar cuceritor în felul cum reuşea să fie în acelaşi timp viclean şi ingenuu – mereu la curent cu cele mai noi fraude internaţionale şi gata oricând să-ţi povestească despre ele.

— Arăţi foarte bine... hrănit şi elegant, Grigori, spuse Janson.

Grigori se lovi uşor peste pântecele generos.

— Înăuntru nu e chiar aşa de bine. Vino, o să mâncăm. Hai repede.

Cu o mână pe după umerii lui, îl conduse pe Janson spre sala unde se servea masa.

Înăuntru, chelnerii în ţinuta de zi întoarseră capul, salutară de îndată ce exuberantul rus îşi făcu apariţia şi-l conduseră imediat la o masă. Deşi bacşişul era interzis de regulile clubului, promptitudinea şi ochii lor strălucitori demonstrau că Berman găsise totuşi o modalitate să-şi manifeste generozitatea.

— Somonul lor e cel mai bun din lume, spuse Berman, aşezându-se la masă.

Berman spunea despre multe lucruri că sunt cele mai bune din lume; folosea întotdeauna numai superlative.

— Ar trebui să iei însă homar *a la nage*. Niciodată nu dai greş cu asta. Îţi recomand de asemenea prepeliţă prăjită. Poate iei din amândouă. Eşti prea slab. Ca Violeta în actul trei din *La Traviata*. Trebuie să mai pui pe tine.

Chemă un chelner din privire.

— Mai ştii vinul ăla Puligny-Montrachet din care am băut ieri? Poţi să ne aduci o sticlă, Freddy? Se întoarse către Janson. E cel mai bun. O să vezi.

— Trebuie să mărturisesc că sunt surprins să te găsesc aici, înfipt tocmai în inima instituţiilor britanice.

— Un pungaş ca mine, vrei să spui – cum de m-au acceptat aici?

Berman începu să râdă în hohote şi burta îi sălta pe sub haine. Se opri din râs şi spuse cu voce scăzută:

— E o poveste foarte frumoasă, să ştii. Vezi tu, acum aproximativ doi ani m-am trezit invitat la o petrecere la reşedinţa Lordului Sherwyn şi am sfârşit prin a juca biliard cu un gentleman foarte drăguţ pe care l-am cunoscut acolo...

Berman îşi făcuse un obicei de a salva diverşi indivizi cu împrumuturi sosite la ţanc, specializându-se în legături cu vlăstarele imorale ale unor aristocraţi venerabili. Erau oameni care, îşi imagina Berman, puteau avea influenţă în societate, în concepţia lui, era o investiţie foarte bună.

— Va trebui să-mi povesteşti despre asta altă dată, îi spuse Janson hotărât.

Însă Berman nu putea fi oprit aşa uşor.

— Bănuiesc că băuse cam prea mult şi avea noroc, reuşise

să-mi ia destui bani, aşa că l-am invitat să dubleze miza...

Janson dădu din cap. Scenariul era previzibil. Un gentleman britanic cam ameţit care câştigă sume scandalos de mari de la un rus ce pare beat de-a binelea însă care dispune de rezerve aparent inepuizabile de bani lichizi. Un rus beat criţă care, toată seara, n-a dat nici un semn că ar deosebi un capăt al tacului de celălalt. Ultimul joc, când câştigul substanţial al gentlemanului e pe cale să devină adevărată avere. Când gentlemanul se gândeşte probabil să cumpere apartamentul din Kensington care se învecinează cu al său; sau să cumpere locul acela de la ţară pentru care el şi familia sa plăteşte chirie de atâta timp. Aproape că nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el. Nici nu-ţi vine să crezi că astfel de lucruri se pot întâmpla. O invitaţie, acceptată cu greu – moştenitorul nu se bucură de o reputaţie prea bună, dar numele familiei deschide încă nişte uşi – se transformase într-o uriaşă movilă de bani.

Şi apoi jocul acela, ultimul joc, când deodată rusul nu mai pare beat deloc şi începe să mânuiască tacul cu măiestria cu care un violonist concertant îşi conduce arcuşul. Şi visul acela cu bani câştigaţi uşor spulberat într-o ruină foarte reală.

— Dar, Paul, tipul ăsta cu care am jucat – n-o să ghiceşti niciodată cine era. Guy Baskerton, QC.

Baskerton era un avocat cunoscut, un consilier al reginei, preşedinte al unei comisii guvernamentale în domeniul artelor instituit de Whitehall. Un bărbat foarte conştient de importanţa lui, cu o mustaţă subţire gen David Ntven şi cu acea privire atotştiutoare comună celor mai mulţi din clasa sa – individul fusese o pradă irezistibilă pentru Berman.

— Încep să înţeleg, spuse Janson, încercând să pară mai relaxat decât se simţea.

Urma să-i ceară lui Berman o mare favoare, aşa că nu era bine să forţeze nota. Nu era bine să pară prea disperat, fiindcă Berman ar fi putut profita, transformând datoria în credit.

— Lasă-mă să ghicesc. Individul este membru în comitetul de admitere în Athenaeum Club.

— Şi mai bine. E preşedintele clubului. Berman pronunţa *cloob*.

— Şi aşa se trezeşte omul cu o datorie de onoare faţă de tine în valoare de o sută de mii de lire pe care n-are nici o

posibilitate s-o plătească, spuse Janson încercând să mai scurteze povestea. Dar asta nu e o tragedie aşa de mare, fiindcă tu, darnic, insişti să ştergi respectiva datorie. El este atât de recunoscător că nu ştie ce să facă. Apoi, a doua zi, ca din întâmplare, te trezeşti stând la o masă vecină cu a lui la Sheekey... în timp ce vorbea, ochii lui Janson cercetau oaspeţii şi personalul de serviciu, căutând semnul unui potenţial pericol.

— Grigori nu merge la Sheekey. Nu mănâncă peşte. El *bea* ca peştele! A fost la Ivy. Poţi să-ţi imaginezi asemenea coincidenţă?

— Oh, pot să pun pariu că a fost o coincidenţă. Şi că nu l-ai mituit pe şeful de sală de la Ivy ea să te aşeze lângă masa tipului. Şi că nu ai făcut nici un fel de presiuni asupra prietenului tău nobil ca să-l invite pe individ la petrecerea din casa lui.

Berman ridică mâinile şi îşi apropie încheieturile.

— M-ai prins, poliţistule! Zâmbea cu gura până la urechi fiindcă îi plăcea ca maşinaţiunile lui să fie apreciate, iar Janson era o persoană capabilă să o facă.

— Deci, Grigori, zise Janson încercând să pară la fel de bine dispus ca şi prietenul său, vin la tine cu o problemă interesantă. Cu ceva care cred că o să te intrige şi pe tine.

Rusul îl privi curios nevoie mare.

— Grigori e numai urechi, spuse el ducând la gură o furculiţă plină cu carne de pui şi ciuperci.

Janson îi relată pe scurt ce se întâmplase: cele şaisprezece milioane de dolari care fuseseră depozitate într-un cont din Insulele Cayman fără ştirea posesorului contului, operaţiunea fiind însă validată de semnături electronice care ar fi trebuit să fie accesibile numai acestuia. O mişcare foarte iscusită. Dar putea această operaţiune să ofere şi un indiciu? Exista posibilitatea ca în cascadă de transferuri bancare să-şi fi lăsat cineva amprenta digitală care ar putea fi neacoperită?

În timp ce Janson vorbea, Berman făcea impresia că nu îl preocupă decât mâncarea din faţa sa şi toate interjecţiile lui erau de natură culinară: risotto era cel mai bun din lume, tarta cu melasă era pur şi simplu *nemaipomenită*, trebuie neapărat s-o guşti. Ce păcat că oamenii nu ştiu să aprecieze bucătăria

britanică!

În ciuda aparenţei detaşări a lui Berman, Janson putea însă să-şi dea seama că el analiza atent problema.

Într-un târziu, Berman puse furculiţa jos.

— Ce ştie Grigori despre spălarea banilor? întrebă el cu un aer de inocenţă indignată. Însă gura i se lăţi imediat într-un zâmbet până la urechi. Mai bine întrebi ce nu ştie Grigori despre spălarea banilor! Ha! Cu ceea ce ştiu s-ar putea umple Biblioteca Britanică. Voi, americanii, aveţi impresia că ştiţi – ce ştiţi voi e nimic. Americanii locuiesc în case mari, însă termitele le rod fundaţiile. Aşa cum se spune la Moscova: situaţia e disperată, însă nu e serioasă. Ştii tu câţi bani murdari intră şi ies din America în fiecare an? Mai mult de trei sute de miliarde. Mult mai mult decât PIB-ul celor mai multe ţări. Tranzacţii electronice bancare, da? Şi cum să le descoperi? Ştii ce sumă intră şi iese din băncile americane în fiecare zi?

— Bănuiesc că o să-mi spui tu.

— Două *trilioane* de dolari. Vorbim de bani adevăraţi! De încântare, Berman lovi în masă cu palma. În tranzacţii bancare electronice. Unde ascunzi un fir de nisip ca să nu-l mai găsească nimeni? Pe plajă. Acum zece ani mi-ai înhăţat prietenii. Toţi erau *niekulturnîi* fără inimă, aşa că n-am plâns deloc după ei, însă ce crezi că ai reuşit să opreşti? Grigori Berman a înfiinţat după aia mai multe companii decât antreprenorul Jim Clark!

— Companii fantomă, Grigori. Ai inventat companii care există numai pe hârtie.

— În ziua de azi nu mai e chiar aşa. Se cumpără companii adevărate. Companii de asigurări în Austria, bănci în Rusia, companii de transport în Chile. Banii vin, banii pleacă, cine poate spune unde şi când? Cine să-i oprească? Guvernul vostru? Treasury Department? Treasury Department are la dispoziţie Financial Crimes Enforcement Network. Într-o clădire lungă dintr-o suburbie din Virginia.

Pântecele voluminos al lui Berman începu să se zgâlţâie din nou de râs.

— Ştii cum i se spune? Clădirea Colac de Toaletă. Cine ia în serios FinCEN? Mai ţii minte istoria lui Sun Ming? Vine în

America şi spune că lucrează în domeniul prelucrării lemnului. Împrumută o sută şaizeci de milioane de dolari de la Banca Chinei. Simplu ca bună ziua! Tipăreşte o grămadă de contracte de import, aprobări guvernamentale, documente de transport, certificate de export, cereri de import şi aşa mai departe. Transferuri electronice autorizate. Îşi bagă banii în bănci. Îi spune unui bancher „Joc la bursa din Hong Kong”. Îi spune altuia: „Vând filtre pentru ţigări”. Celui de-al treilea – „Textile”. Din China în America şi de acolo în Australia. Combinaţia e totul. Să te scufunzi în fluxul comercial obişnuit. Să fii un grăunte de nisip pe plajă. Americanii n-au reuşit să-l prindă niciodată. FinCEN răspunde de supravegherea banilor, însă nimeni nu dă bani la FinCEN! Ministrul de Finanţe nu vrea să destabilizeze sistemul bancar! În ţara ta se fac patru sute de mii de transferuri bancare în fiecare zi. Mesaje digitale între calculatoarele băncilor. Americanii n-au reuşit niciodată să-l prindă pe Sun Ming. *Australienii* l-au prins.

— E mai mică plajă?

— Calculatoare mai bune. Au căutat o secvenţă numerică în interiorul unei alte secvenţe. Au descoperit ceva amuzant. Aşa că pisica a rămas fără caşcaval.

— Când spui amuzant te referi la ceva ciudat?

— Există vreo diferenţă? întrebă Berman vârând în gură o lingură plină cu tartă cu melasă. Gemu uşor de plăcere. Ştii, săptămâna trecută am fost în turnul Canary Wharf. Ai fost acolo? Cincizeci de etaje. Cea mai înaltă clădire din Londra. I-a dus aproape la faliment pe fraţii Reichman, dar nu contează, nu erau banii lui Grigori. Deci eram acolo, în vizită la o prietenă rusoaică, Ludmila, ţi-ar plăcea şi ţie de ea, cupolele cu care se mândreşte femeia asta le face de ruşine pe cele de la Saint Basel. Prin urmare, eram pe la etajul patruzeci şi ceva şi priveam pe fereastră imaginea frumoasă a oraşului şi deodată ce crezi că văd plutind prin aer?

— O bancnotă?

— Un fluture. Berman spusese asta ca pe un adevăr incontestabil. De ce un fluture? Ce căuta fluturele la patruzeci de etaje înălţime, în mijlocul oraşului? Ceva uimitor. Nici o floare la înălţimea aia. Nu avea ce să caute fluturele acolo, sus în cer. Şi cu toate astea: fluture. Rusul ridică un deget în aer

pentru a sublinia cele spuse.

— Mulţumesc, Grigori. Ştiam eu că o să faci în aşa fel încât să fie totul foarte clar.

— Întotdeauna trebuie să cauţi fluturele. Să cauţi lucrurile care nu sunt la locul lor. Într-un şuvoi de coduri electronice de transfer, să-ţi pui întrebarea: există oare vreun fluture? Da. Întotdeauna există un fluture. Flap, flap, flap. Aşa. Trebuie să ştii cum să cauţi.

— Înţeleg, spuse Janson. Şi vrei să mă ajuţi să caut? Berman privi trist spre ceea ce mai rămăsese din tarta sa cu melasă, apoi se lumină la faţă.

— Vii cu mine să jucăm un biliard? Ştiu un loc în apropiere.

— *Niet*.

— De ce?

— Pentru că trişezi.

Rusul ridică amuzat din umeri.

— Asta face jocul mai interesant după părerea lui Grigori. Biliardul e un joc de talent. Trebuie să fii talentat ca să trişezi. De ce trişatul este trişat?

Logica asta îl caracteriza pe Berman. În faţa privirii uimite a lui Janson, rusul ridică mâinile în sus.

— Bine, bine. Mergem până la umila mea casă, da? Am acolo o drăguţă maşinărie IBM. Un supercalculator RS/6000 SP. Şi căutăm fluturele.

— *Găsim* fluturele, zise Janson, accentuând blând dar hotărât. Berman trăia în înalta societate londoneză şi, datorită iscusinţei sale reuşise să acumuleze o avere mult mai mare decât a asociaţilor săi criminali cu care începuse. Nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla dacă Janson ar fi permis să fie arestat cu ani în urmă. Nu era nevoie să facă apropouri; Berman ştia precis despre ce este vorba. Nimeni nu avea un simţ mai dezvoltat al datoriei şi al creditului decât exuberantul fost contabil.

Fort Meade, Maryland

Sanford Hildreth întârzia din nou, dar când ajungea el vreodată la timp? Danny Callahan fusese şoferul său în ultimii

trei ani şi singurul lucru care l-ar fi putut mira ar fi fost să-l vadă venind la timp.

Callahan făcea parte din grupul restrâns de bărbaţi selecţionaţi pentru a conduce maşinile celor mai înalţi ofiţeri de informaţii din Statele Unite. Fiecare era supus regulat unor verificări de securitate foarte severe. Niciunul nu era căsătorit şi nu avea copii şi toţi urmaseră antrenamente intensive de luptă pentru asigurarea protecţiei demnitarilor şi tactici de diversiune. Instrucţiunile erau clare şi precise: *Păziţi-vă pasagerii cu preţul vieţii.* Pasagerii lor erau bărbaţi care duceau în cap secretele naţiunii, oameni de care depindeau probleme de stat foarte importante.

Limuzinele uriaşe şi negre cu care erau transportaţi aceşti bărbaţi erau blindate; portierele întărite cu plăci de oţel, geamurile fumurii capabile să reziste la gloanţele de calibrul 45 trase de aproape. Cauciucurile erau proiectate în aşa fel încât să poată fi umflate din mers şi să-şi acopere eventualele spărturi, cu un design celular care prevenea pierderea rapidă a aerului. Însă calităţile şoferului, nu cele ale maşinii erau hotărâtoare pentru asigurarea securităţii pasagerilor.

Callahan era unul dintre cei trei şoferi desemnaţi de obicei să-l transporte pe directorul adjunct al Agenţiei de Securitate Naţională, însă Sanford „Sandy” Hildreth nu făcea nici un secret din faptul că îl prefera pe Danny Callahan.

Danny ştia anumite scurtături; Danny ştia când era posibil să depăşească puţin viteza legală; Danny era în stare să-l ducă acasă de la Fort Meade cu zece sau cincisprezece minute mai repede decât ceilalţi. Şi probabil că şi onorurile obţinute în timpul Războiului din Golf reprezentau o bună recomandare pentru Hildreth. Hildreth nu avusese niciodată de-a face cu acţiuni de luptă, însă îi admiră pe cei care luau parte la ele. Nu-şi vorbeau prea mult, el şi Hildreth: de cele mai multe ori geamul opac care separa compartimentul şoferului de restul maşinii rămânea ridicat. O dată însă, în urmă cu un an, Hildreth era plictisit sau căuta să se distreze, aşa că încercase să-l atragă pe Danny într-o discuţie. Danny îi povestise cum jucase fotbal în liceu, ajungând cu echipa în campionatul statului Indiana şi băgase de seamă că lui Hildreth îi făcuse plăcere să-l asculte.

— Ai fost fundaş deci. Încă arăţi ca un jucător de fotbal american, îi spuse Hildreth. Cândva va trebui să-mi spui şi mie ce faci ca să te menţii în formă.

Hildreth era mic de statură, însă preferă să fie înconjurat de bărbaţi mari. Probabil că îi plăcea să simtă că el, bărbatul mărunt, îi comandă pe bărbaţii aceia solizi; că ei erau mirmidonii lui. Sau poate că pur şi simplu se simţea în siguranţă în preajma lor.

Danny Callahan privi ceasul de la bord. Hildreth spusese că va fi gata de plecare la şase treizeci. Era şapte şi un sfert. Şi ce-i cu asta? Hildreth întârzia adesea patruzeci şi cinci de minute. nici o oră nu era ceva neobişnuit.

Callahan auzi în cască vocea dispecerului. „*Capricornul coboară*”. Hildreth se îndrepta spre ieşire.

Callahan trase maşina direct în faţa ieşirii din partea stângă a imensei cutii din sticlă care adăpostea Agenţia de Securitate Naţională. Începu să plouă doar câţiva stropi la început. Callahan aşteptă până când Hildreth îşi făcu apariţia, apoi coborî din maşină şi rămase lângă portieră.

— Danny. Hildreth îl salută cu o înclinare a capului, lumina lămpilor cu halogen care luminau clădirea reflectându-se pe fruntea sa înaltă. Pe faţa mică apăruse zâmbetul acela distrat pe care i-l adresa de obicei.

— Domnule doctor Hildreth, răspunse Callahan la salut. Citise o dată un articol în *Washington Post* în care se menţiona că Hildreth are un doctorat în relaţii internaţionale, începuse după aceea să i se adreseze cu „doctor” şi simţise că Hildreth fusese plăcut impresionat. Acum Callahan ţinea portiera şi, după ce demnitarul urcă în maşină, o închise cu putere.

Nu trecu mult şi ploaia se înteţi, şuvoaiele de apă vălurile de vânt distorsionând lumina farurilor celorlalte maşini.

Până la Mason Falls erau aproape cincizeci de kilometri, însă Callahan ştia drumul şi cu ochii închişi: ieşea pe Savage Road, apoi o lua pe autostrada 295, apoi o deviere pe 395, traversa Potomacul şi în sus pe Arlington Boulevard.

Cincisprezece minute mai târziu văzu în oglindă luminile roşii ale unui echipaj de poliţie. O clipă, Callahan fu convins că poliţiştii vor trece pe lângă ei, însă păreau că încearcă să-i tragă pe dreapta.

Nu-i venea să creadă. Şi totuşi – cel puţin aşa se vedea prin ploaie – era singura maşină din zonă. Ce naiba?

De acord, depăşise cu douăzeci de kilometri viteza limită, însă poliţiştii ar fi trebuit să observe plăcuţa de înmatriculare cu număr guvernamental şi să renunţe. Să fi fost unul nou care făcea pe nebunul? Callahan abia aştepta să-l pună la punct. Hildreth era însă imprevizibil: se putea supăra, putea să-l acuze că a depăşit viteza legală, deşi era evident mulţumit că Danny îl ducea acasă atât de repede. Nimănui nu-i făcea însă plăcere să fie oprit de poliţie. Probabil că Hildreth avea să dea întreaga vină pe el şi asta putea să-l coste o bilă neagră în raportul anual.

Callahan trase maşina lângă trotuar. Echipajul de poliţie opri imediat în spatele lor.

În momentul în care poliţistul, a cărui uniformă era ascunsă de o manta albastră de ploaie, îşi făcu apariţia lângă portieră, Callahan coborî geamul.

— Ştiţi cu ce viteză mergeaţi?

Callahan îi arătă două legitimaţii de plastic.

— Vă rog să le verificaţi, domnule ofiţer, spuse el. Nu cred că aţi făcut bine că m-aţi oprit.

— Oh, scuze. Nu mi-am dat seama. Ofiţerul părea foarte încurcat, însă, ciudat, nu avea mutră de boboc. Părea să aibă înjur de patruzeci de ani, un nas turtit de boxer şi o cicatrice subţire care se întindea pe toată falca.

— Uitaţi-vă mai atent la plăcuţă data viitoare, zise Callahan pe un ton superior, plictisit. Dacă vedeţi prefixul SXT, asta înseamnă transport federal de înaltă securitate.

Poliţistul rupse o foaie de hârtie.

— Am tăiat asta din carnetul meu. Şi dumneavoastră?

— Se înţelege, domnule ofiţer.

— Nu-mi purtaţi pică? întrebă din nou poliţistul, cu un început de panică în voce. Întinse mâna prin geam. Să ştiţi că respect munca pe care o fac cei ca dumneavoastră.

Callahan oftă, însă se întinse să strângă mâna poliţistului – care, ciudat lucru, îi ajunse până la încheietură. Deodată simţi o înţepătură.

— La naiba!

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse poliţistul. Afurisitul de inel cu

sigiliu. Dar bărbatul nu-şi trăsese mâna înapoi.

— Ce dracu', omule! protestă Callahan. Apoi, deodată, se simţi straniu de vlăguit.

Bărbatul în haină de ploaie albastră întinse mâna prin geam până la siguranţa uşii. O ridică şi apoi deschise portiera.

Callahan era uimit, nu-i venea să creadă. Vru să spună ceva... însă nu se auzi nimic. Încercă să-l împingă pe bărbat... dar când vru să mişte mâna nu se întâmplă nimic. Şi când se deschise portiera simţi că se prăbuşeşte în afară ca un sac de pietriş. *Nu se putea mişca*.

— Uşurel, băiete, spuse bărbatul în haină de ploaie, râzând uşor. Îl prinse pe Callahan înainte să atingă pământul. Se aplecă apoi în interiorul maşinii, ridicându-l pe Callahan şi trântindu-l pe locul din dreapta.

Callahan se holba impasibil, cu gura întredeschisă la bărbatul care se aşeza lângă el, pe locul şoferului.

Lumina albastră a intercomului începu să clipească şi o voce se auzi printr-un mic difuzor:

— Danny? Ce dracu' se întâmplă acolo? Hildreth, de cealaltă parte a geamului opac, începuse să-şi piardă răbdarea.

Bărbatul în haină de ploaie albastră apăsă pe butoanele care asigurau preluarea comenzilor de către şofer, astfel încât uşile din spate fură încuiate, putând fi deblocate numai de el. Porni apoi uşor maşina şi o luă spre podul Arlington Memorial.

— Pun pariu că te întrebi ce ţi s-a întâmplat, i se adresă el prieteneşte lui Callahan. Se numeşte anectină. Un paralizant muscular. Se foloseşte în timpul intervenţiilor chirurgicale. Uneori se administrează şi celor care sunt conectaţi la aparate de respirat ca să nu se mişte. E o senzaţie tare ciudată, nu-i aşa? Eşti perfect conştient, însă nu poţi să te mişti. Diafragma se ridică şi coboară, inima continuă să pompeze, poţi chiar să şi clipeşti. Însă muşchii voluntari sunt scoşi din funcţiune, în plus, datorită felului în care este metabolizată, e al naibii de greu să fie identificată de medicii legişti dacă nu ştiu ce să caute.

Bărbatul apăsă butonul care acţiona geamurile, făcând ca cele din spate să coboare pe jumătate. În difuzor se auzi imediat un strigăt şi bărbatul închise sonorul.

— Pasagerul tău nu înţelege de ce am coborât geamurile pe ploaia asta, zise el.

Ce dracu' se întâmplă?

Callahan îşi concentră întreaga energie mentală pentru a reuşi să-şi ridice degetul arătător. Îşi adună toate forţele şi se încorda de parcă s-ar fi pregătit să ridice de trei ori greutatea lui corporală. Degetul tremură uşor şi gata! Era neputincios. Vedea. Auzea. Însă nu se putea mişca.

Se apropiau acum de podul Memorial, aproape pustiu la ora aceea şi bărbatul apăsă brusc pe pedală de acceleraţie. Puternicul motor de trei sute de cai putere făcu să ţâşnească maşina, tăind în diagonală două benzi de circulaţie de pe pod. Şoferul ignoră bătăile furioase care se auzeau în geamul opac despărţitor, în timp ce maşina rupse balustrada podului şi, după un zbor scurt, se prăbuşi în apă.

Impactul cu apa fu mai puternic decât se aşteptase Callahan şi se trezi izbit în centura de siguranţă. Simţi pocnind ceva: probabil că i se rupsese o coastă. Locul şoferului era prevăzut cu centuri de siguranţă în patru puncte, ca la maşinile de curse şi Callahan ştia că, în ceea ce-l priveşte pe bărbatul în haină de ploaie, forţa impactului fusese mult atenuată. În timp ce maşina începuse să se scufunde rapid în apele furioase ale Potomacului, Callahan îl putu vedea desfăcându-şi centurile şi coborând geamul portierei de pe partea lui. Îi desfăcu apoi şi centurile lui Callahan şi-l trase pe acesta pe locul şoferului.

Callahan se simţea ca o păpuşă din cârpă. Dezarticulat şi neputincios. Putea vedea. Putea gândi. Înţelegea acum de ce fuseseră coborâte pe jumătate geamurile din spate.

Poliţistul care nu era poliţist opri motorul, se strecură prin geamul deschis şi porni înot.

Nici Callahan, nici Hildreth nu puteau să facă acelaşi lucru – Callahan pentru că era paralizat, iar Hildreth fiindcă era încuiat în compartimentul pentru pasageri. Geamurile erau blocate: coborâte doar atât cât să grăbească pătrunderea apei. Maşina lui Hildreth, prevăzută cu cele mai sofisticate mijloace de protecţie, se transformase acum într-o criptă.

Maşina cobora spre fundul albiei cu partea din faţă în sus, probabil din cauză că apa umpluse deja compartimentul din

spate şi acum acoperea rapid şi locul în care se afla Callahan. Nivelul apei creştea cu repeziciune, ajungându-i mai întâi la piept, la gât, la bărbie. Mai sus.

Respira acum numai pe nas, însă câte secunde mai putea face acest lucru?

Toate gândurile sale se dizolvară apoi într-o singură întrebare: Cine ar avea interes să facă aşa ceva?

Apa îi pătrunse în nas şi în gură, apoi îi umplu plămânii, creându-i o senzaţie puternică, poate cea mai puternică pe care o încerca trupul omenesc, senzaţia de asfixiere. Se îneca. Nu mai avea aer. Îi veni în minte unchiul său Jimmy, bolnav de emfizem, cum stătea în fotoliu în timp ce i se pompa aer în nări prin tuburile alea de plastic transparente, tubul de oxigen însoţindu-l peste tot, aşa cum se ţinea pe vremuri după el labradorul său galben. Îşi imagină că e liber şi că se îndreaptă cu mişcări puternice spre suprafaţa râului. Încercă să-şi închipuie apoi că trage în piept aer proaspăt, că aleargă pe pista de atletism a liceului său din West Lafayette, Indiana şi descoperi că nu făcea decât să inhaleze apa şi mai repede. Pe gură şi pe nări îi ieşeau bule de aer.

Şi agonia lipsei de aer spori.

Presiunea în timpane – cobora din ce în ce mai adânc – devenise insuportabilă şi se adăuga la senzaţia oribilă de sufocare. Avea totuşi o altă semnificaţie. Însemna că nu murise încă. Moartea nu era dureroasă. Ceea ce simţea acum era zbaterea finală a vieţii; lupta ei disperată ca să nu plece.

Ar fi vrut să se zbată, să lovească, să rupă. În imaginaţia sa, braţele începuseră să taie apă: însă numai în imaginaţie. Extremităţile sale se mişcară puţin, atâta tot.

Îşi aminti ce-i spusese bărbatul acela şi unele lucruri deveniră foarte clare. *Păziţi-vă pasagerul cu preţul vieţii*: o axiomă fără sens acum. Atunci când maşina va fi scoasă din apă, amândoi vor fi morţi. Amândoi înecaţi. Şoferul, ameţit în urma impactului, înecat pe locul său. Pasagerul, victimă a măsurilor de securitate. Singura întrebare este de ce ieşise Callahan cu maşina de pe pod.

Însă şoseaua era udă, asfaltul alunecos şi Callahan cam depăşea viteza legală, nu-i aşa?

Ca de obicei, vor da vina pe cel mai slab.

Deci aşa se va sfârşi totul. Se gândea că totul îi mersese pe dos în viaţă. Bursa pe care o ratase fiindcă nu jucase în ziua în care veniseră tipii ăia să vadă ce are de oferit liceul West Lafayette. Şi după aceea, din cauza accidentului de la genunchi, antrenorul nu-l mai lăsase să joace în meciurile din campionatul statului. Se gândea la apartamentul pe care el şi Irene voiau să-l cumpere, până îşi dăduseră seama că era imposibil să adune banii pentru prima rată şi tatăl lui refuzase să-i ajute, supărat că nu fusese consultat, aşa că pierduseră şi avansul, o pierdere pe care nu şi-o puteau permite. Îşi aminti cum Irene îl părăsise la scurt timp după aceea şi că nu prea avea motiv s-o acuze, deşi dăduse vina pe ea. Îşi aminti de toate încercările lui de a se angaja şi de şirul lung de refuzuri. *Material impropriu pentru promovare,* aceasta era etichetă care i se lipise şi, oricât ar fi încercat, eticheta nu cădea. Ca un abţibild pe care, oricât ai încerca să-l dezlipeşti, tot mai rămânea un rest lipit acolo. Era suficient ca oamenii să se uite o dată la el şi să vadă acest lucru.

Acum lui Callahan îi lipsea până şi puterea de a-şi imagina că se afla în altă parte. Se afla... unde se afla.

Îi era frig, era ud, nu putea respira, era înspăimântat şi chiar şi conştiinţa sa începuse să se întunece, să pâlpâie, să se îngusteze până când rămaseră numai câteva gânduri.

Gândi: *Toată lumea trebuie să moară. Însă nimeni n-ar trebui să moară aşa.*

Gândi: *Nu va mai dura prea mult, nu poate să mai dureze, nu se poate.*

Şi gândi: *De ce?*

15

Berthwick House – clădirea pe care rusul o numise umila sa casă – era de fapt o impozantă construcţie din cărămidă roşie în stil georgian ce dădea spre Regent’s Park: o reşedinţă cu trei niveluri, cu ferestre în lucarnele acoperişului acoperit cu plăci de ardezie şi cu trei coşuri de fum. Măsurile de securitate erau discrete şi totuşi evidente. Clădirea era înconjurată de un gard negru din fier forjat înalt de trei metri, ale cărui bare

verticale aveau capete ascuţite ca nişte vârfuri de suliţă. O cameră de luat vederi montată la înălţime într-o carcasă emailată supraveghea aleea. La poartă se afla o mică gheretă în care veghea un paznic ce înclină respectuos din cap în momentul în care Bentley-ul roşu al lui Berman trecu prin dreptul lui.

Spaţiosul hol de primire era zugrăvit în roz şi plin cu reproduceri ale unor piese clasice de mobilier. Se aflau acolo scaune cu spătar înalt, dulapuri şi măsuţe în stil Sheridan şi Chippendale; însă toate obiectele erau acoperite cu un strat gros de lac şi căpătaseră o ciudată culoare portocalie din cauza substanţelor folosite pentru a crea o impresie de vechi. Două tablouri mari, reprezentând scene de vânătoare, cu rame aurite, păreau să fie, la prima vedere, nişte pânze valoroase din secolul al optsprezecelea: privite de aproape, arătau ca provenind dintr-un supermarket – copii făcute de către un student la arte grăbit.

— Îţi place? întrebă Berman, arătând mândru spre amestecătura de imitaţii anglofile din jur.

— Nu am cuvinte, răspunse Janson.

— Parcă-i un decor dintr-un film, *da*? Încă un gest expansiv.

— *Da*.

— *Chiar este* dintr-un film, spuse Berman încântat, lovindu-şi palmele. Grigori apare la locul unde se toarnă Merchant Ivory, ultima zi de filmare. Scrie cec pentru managerul de producţie. Cumpără *tot*. Duce totul acasă. Acum trăieşte în decorul din Merchant Ivory. Toată lumea spune că Merchant Ivory reprezintă *cel mai bine* înalta societate engleză. Şi Grigori Berman vrea mereu ce-i mai bun, încheie rusul râzând mulţumit.

— Nici nu mă aşteptam la mai puţin de la Grigori Berman. Mărturisirea lui Berman explica înfăţişarea încăperii: totul era strălucitor, exagerat, pentru că fusese proiectat să iasă bine la filmare, cu luminile, obiectivele şi filtrele potrivite.

— Am şi majordom. Eu, Grigori Berman, moscovit sărac, care şi-a petrecut copilăria stând la coadă la magazinul de stat GUM, am acum majordom.

Bărbatul la care se referea aştepta în tăcere la capătul foaierului, îmbrăcat cu o jachetă neagră lungă, la două

rânduri, sub care se vedea o cămaşă apretată. Era înalt, cu pieptul lat, avea barbă şi purta părul rar pieptănat cu grijă pe spate. Obrajii roz îi confereau un aer jovial, în contradicţie cu aspectul său sobru.

— Acesta este *Mister* Giles French, zise Berman. Un „gentleman în slujba altui gentleman”. *Mister* French îţi îndeplineşte toate dorinţele.

— E numele lui adevărat?

— Nu, nu numele adevărat. Numele adevărat Tony Thwaite. Ce contează? Nu-mi place nume adevărat. Luat nume din cel mai bun serial american.

Servitorul bărbos înclină ceremonios din cap.

— La ordinele dumneavoastră, spuse el pe un ton afectat.

— *Mister* French, începu Berman, adu-ne ceai. Şi... Se opri, încercând să-şi aducă aminte ce mergea la ceai. Sevruga?

Nu părea prea sigur şi cererea sa avu drept efect o clătinare din cap abia perceptibilă a majordomului.

— Nu, stai, se corectă Berman luminându-se la faţă: sandvişuri cu castraveţi.

— Foarte bine, domnule, zise majordomul.

— Am o idee mai bună. Adu biscuiţi. Biscuiţii ăia speciali pe care îi face bucătarul. Cu smântână şi gem de căpşuni.

— Excelent, domnule, imediat, domnule.

Berman zâmbea satisfăcut că un copil care putea să se joace cu jucăriile la care tânjise atâta vreme. Pentru el, Berthwick era o casă de păpuşi în care el crease o parodie bizară a stilului de viaţă din înalta societate engleză, totul într-o risipă de prost-gust.

— Spune-mi ce crezi cu adevărat? întrebă din nou Berman, arătând spre obiectele din jur.

— Nu am cuvinte.

— E mai presus de cuvinte, crezi? Berman se ciupi de obraz. Nu o spui numai aşa? Eşti o dulceaţă! Pentru asta ai merita să-ţi fac cunoştinţă cu Ludmila. Fata asta-i în stare să te poarte prin toată lumea fără să se dea jos din pat.

După ce părăsiră holul de la intrare, trecând printr-o mică încăpere, Janson se opri în dreptul unei maşinării mari, strălucitoare, cu un monitor încorporat şi prevăzută cu o tastatură şi două panouri pătrate, acoperite cu o grilă neagră

de fiecare parte. Arătă respectuos cu capul în direcţia aparatului.

— Ăsta-i RS/6000?

— Ăsta? E aparatul pentru karaoke. Calculatoarele sunt la subsol.

Berman îl conduse pe nişte trepte în spirală până într-o încăpere mochetată în care se aflau mai multe calculatoare; căldura degajată de aparatura de calcul făcea ca atmosfera din camera respectivă, care nu avea ferestre, să fie destul de încărcată. Două mici ventilatoare electrice puneau aerul în mişcare. Majordomul îşi făcu apariţia, aducând ceai şi biscuiţi, aranjaţi pe farfurii din porţelan albastru de Bristol, precum şi chisele cu smântână şi gem. Puse totul pe o măsuţă de colţ şi părăsi încăperea.

Cu o privire pofticioasă către farfuriile cu biscuiţi, Berman se aşeză în faţa unei tastaturi şi începu să activeze o serie de programe de penetrare. Urmări timp de câteva minute rezultatele afişate pe ecran, apoi se întoarse spre Janson.

— Pentru că suntem acum numai noi amândoi, spune-i lui Grigori în ce blestemăţie vrei să-l bagi.

Janson tăcu o vreme, gândindu-se îndelung dacă să-i dezvăluie sau nu principalele elemente ale situaţiei sale dificile. Ştia că tipii vorbăreţi ca Berman puteau fi, în anumite conjuncturi, cele mai discrete persoane, în funcţie de structura motivaţiei. Grigori îl ascultă fără să facă nici un comentariu sau fără vreo reacţie evidentă, apoi, ridicând din umeri, introduse valorile unei matrice algebrice în programul care rula.

Mai trecu un minut. Se întoarse din nou spre Janson.

— Grigori nu e prea optimist. Lăsăm programele astea să ruleze şi poate până la urmă obţinem nişte rezultate.

— Cât poate să dureze?

— Dacă lăsăm maşina să lucreze nonstop, coordonat cu procesarea paralelă a reţelei de calculatoare globale, atunci poate... Berman se uită în sus. Opt luni? Nu, cred că mai degrabă nouă luni. Cum ai face un copil.

— Glumeşti.

— Vrei ca Grigori să obţină ceea ce ceilalţi nu sunt în stare? Atunci trebuie să-i dai lui Grigori *numerele* pe care ceilalţi nu

le au. Ai secvenţa numerică ce reprezintă cheia publică a contului, *da*? Dacă putem s-o folosim, atunci avem anumite avantaje. Dacă nu, ne întoarcem la făcut copii – nouă luni.

Nu prea convins, Janson îi furniza până la urmă secvenţa cheii publice a contului său bancar – codul pe care i-l furnizase banca după ce deschisese contul. Secvenţa cheii publice era un cod cunoscut atât de client, cât şi de bancă.

În mai puţin de zece secunde după ce tastase secvenţa cheii publice, ecranul din faţa lui Berman se umplu de şiruri de cifre şi litere amestecate, care se derulau pe monitor că distribuţia la încheierea unui film.

— Numere fără nici un înţeles, spuse el. Trebuie să aplicăm acum un program de recunoaştere a formatului numeric. Să încercăm să căutăm fluturaşul.

— *Să găsim* fluturaşul, îl corectă Janson.

— Ptiu! făcu Berman, *Moydroog*, eşti ca o prăjitură Alaska: dulce şi moale pe dinafară, tare şi rece pe dinăuntru. Brrr! Brrr!

Încrucişa braţele şi se bătu pe spate, mimând frigul arctic, însă în cele cinci minute care urmară, Berman se concentra asupra codurilor de confirmare cu o intensitate deosebită.

Într-un târziu, începu să citească cu voce tare o serie de cifre.

— Fluturaşul e aici – 5467-00l-0087. Ăsta-i fluturaşul.

— Cifrele astea nu-mi spun nimic.

— Aceleaşi cifre mie îmi spun totul, zise Berman. Cifrele astea înseamnă femei blonde frumoase şi canale murdare şi cafenele vopsite în maro în care poţi să fumezi haşiş şi apoi alte femei, din Europa de Est, stând ca nişte manechine în vitrină, îmbrăcate numai în lenjerie.

Janson clipi repede de câteva ori.

— Amsterdam. Vrei să spui că e vorba despre un cod de transfer din Amsterdam.

— *Da*! răspunse Berman. Codul de transfer Amsterdam – apare de prea multe ori în secvenţe ca să fie un accident. Zâna ta cea bună a folosit o bancă din Amsterdam.

— Poţi să-mi spui şi care bancă?

— Prăjitură Alaska, asta eşti, spuse Berman indignat. Îi dai un deget şi-ţi ia toată mâna! E imposibil să descopăr contul în

afară de cazul în care... *Niet*, nu e posibil.

— În afară de cazul în care ce?

— Cheia personală? Berman se ghemui şi se dădu repede înapoi ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie plesnit pentru simplul fapt că rostise aceste cuvinte. Cifrele alea sunt ca o cheie de desfăcut conserve. Foarte puternice.

Mutarea fondurilor în sau din contul personal necesita posesia unei chei personale, o secvenţă numerică cunoscută numai de posesorul contului; cheia respectivă nu apărea în nici o operaţiune bancară. Acest cod numeric separat proteja atât clientul, cât şi banca.

— Chiar crezi că aş putea să-ţi încredinţez eu ţie secvenţa cheii personale?

— *Niet*, răspunse Berman ridicând din umeri.

— Aş putea avea atâta încredere în tine? Rusul îi răspunse cu un hohot de râs.

— *Niet*! Drept cine mă iei! Crezi că sunt vreo fetiţă de la cercetaşi? Cheia personală trebuie să fie personală, să nu fie arătată nimănui. Toţi oamenii sunt muritori. Grigori e mai muritor ca cei mai mulţi dintre ei. Se uită drept în ochii lui Janson. Te rog, păstrează cheia numai pentru tine. Era o rugăminte stăruitoare.

Janson rămase tăcut o vreme. Lui Berman îi plăcea să spună că putea rezista la orice, mai puţin la tentaţii. Dacă i-ar da acestuia cheia sa personală ar însemna să-i ofere o tentaţie grozavă: posibilitatea de a-i goli contul bancar prin apăsarea câtorva taste. Şi totuşi, cu ce preţ? Berman iubea viaţa pe care o ducea aici; ştia că dacă şi-ar face din Janson un duşman ar pune în pericol tot ceea ce reuşise să adune şi să ajungă. Nu era nevoie de nici o ameninţare suplimentară pentru a înţelege riscurile la care se expunea. Nu aşa se explica refuzul lui? Nu voia să afle cheia pentru că ştia că nu putea rezista tentaţiei – şi în acelaşi timp dorea să evite frustrarea pe care ar simţi-o dacă s-ar trezi a doua zi ştiind că a lăsat să-i scape o grămadă de bani.

Janson începu să dicteze un şir de cincisprezece cifre şi-l urmări pe Berman cum tastează secvenţa numerică. Chipul rusului era foarte încordat; era evident că se lupta cu sine însuşi. După câteva clipe reuşi să se conecteze la mai multe

instituţii financiare şi scormonea acum calculatorul central de la Bank of Mont Verde pentru a descoperi semnătura digitală, singura care identifică fiecare tranzacţie financiară cu această bancă.

Mai trecură câteva minute în care se auziră numai zgomotele făcute de hard-disk şi zumzăitul ventilatoarelor. Apoi Berman se îndreptă de spate.

— *Da*! spuse el. ING. Adică Internaţional Netherlands Group Bank. Adică ceea ce probabil că ştiai tu cândva sub numele de Nederlandsche Middenstandsbank.

— Ce poţi să-mi spui despre banca asta?

— Are un sediu nou foarte frumos în centrul Amsterdamului. E atât de eficientă că nimeni nu suportă să lucreze acolo. Este a doua bancă din ţară ca mărime. Şi femeile din Amsterdam – cele mai frumoase femei din lume.

— Grigori, începu Janson.

— Trebuie s-o cunoşti pe Gretchen. Fă un tur cu Gretchen şi-ţi garantez că ai să acumulezi o groază de puncte. Gretchen e o prietenă de-a lui Grigori. E prietenă cu toţi călătorii osteniţi. Nu răspunde decât la apeluri internaţionale, însă preţurile sunt foarte convenabile. Îi spui că eşti prieten cu Grigori. Îţi dau numărul ei de telefon. E mult mai uşor de ţinut minte decât codurile de transfer bancar de la ING. Ha, ha!

— Nu pot să cred că ne-am împotmolit aici. Dacă ai putut identifica banca, nu poţi merge şi mai departe?

— E foarte greu, răspunse Grigori muşcând precaut dintr-un biscuit, de parcă se aştepta să-l muşte la rândul lui. Continuă apoi ca şi când ar fi vrut să-l facă părtaş pe Janson la un secret neplăcut: Bucătăreasa nu face biscuiţi. Bucătăreasa zice numai că face. Ştiu că-i cumpără de la Sainsbury. Am văzut într-o zi pungă în coşul de gunoi. N-am spus nimic. Fiecare trebuie să simtă că a avut o victorie, altfel nimeni nu e fericit.

— Hai mai bine să ne concentrăm asupra fericirii mele. Ai spus că obţinerea de informaţii despre cont este dificilă. „Dificilă” nu înseamnă imposibilă. Sau îmi recomanzi pe altcineva pentru chestia asta?

Gazda lui arăta jignită.

— Nimic nu e imposibil pentru Grigori Berman. Aruncă o privire îngrijorată înjur, apoi puse cu lingura o porţie

generoasă de gem de căpşuni în ceaşca cu ceai şi începu să amestece.

— Nu trebuie să vadă majordomul, spuse el încet. Aşa se face în Rusia. *Mister* French n-ar putea să înţeleagă. Ar fi şocat.

Janson dădu ochii peste cap. Săracul Grigori Berman: ajunsese prizonierul propriului personal de serviciu.

— Mi-e teamă că nu am prea mult timp, îi spuse. Trist, Berman se ridică şi se îndreptă spre calculator.

— Este foarte plictisitor, spuse el ca un copil căruia i s-au luat jucăriile şi a fost trecut din nou la tabla înmulţirii.

Între timp, Janson stabilea prin intermediul palmtopului său o legătură cu Banca Mont Verde.

Cincisprezece minute mai târziu, Berman, transpirat de atâta concentrare, ridică brusc capul şi se întoarse către Janson.

— Gata. Văzu dispozitivul din mâna acestuia. Schimbi cheia personală?

Janson apăsă un buton şi făcu exact acest lucru.

— Slavă Domnului! făcu Berman şi sări în picioare. Dacă nu făceai asta, mai mult ca sigur că n-aş fi putut rezista şi nenorocirea s-ar fi întâmplat – azi, mâine, luna viitoare, la miezul nopţii, în somn! Cine putea spune când? Să fii în posesia unei chei personale şi să n-o foloseşti ar fi ca şi cum... Rusul îşi aranja pantalonii.

— Da, Grigori, îl întrerupse calm Janson. Am înţeles ideea. Acum spune-mi, ce ai găsit în legătură cu cel care a făcut plata?

— E o mare păcăleală, îi răspunse Berman zâmbind.

— Ce vrei să spui? întrebă Janson, brusc îngrijorat.

— Am dat de urma contului din care s-a făcut plata. A fost foarte greu, chiar şi cu cheia pe care mi-ai dat-o. Am fost nevoit să folosesc coduri de spargere a sistemelor de protecţie – am intrat pe o proprietate privată. Exact ca în cântecul acela „Ce nu fac eu pentru dragoste”, *da*? Se opri şi fredona câteva măsuri. Privirea exasperată a lui Janson îl făcu să revină însă rapid la problemă. Algoritmi asimetrici. Software de căutare a datelor, separarea semnalului de zgomot. Foarte dificil...

— Grigori, prietene, nu am nevoie de versiunea *Război şi*

Pace a ceea ce ai făcut. Treci, te rog la subiect.

Berman ridică din umeri ofensat.

— Programele astea au făcut ceva asemănător cu echivalentul digital al concursului de triatlon de la Olimpiadă. N-au avut steroizii care îi ajutau pe atleţii din Germania de Est, însă au reuşit să identifice contul de unde s-a făcut transferul.

Inima lui Janson începu să bată cu putere.

— Eşti un adevărat magician.

— Şi totul nu-i decât o mare păcăleală, repetă Berman.

— Ce vrei să spui?

Gura lui Berman se lăţi într-un zâmbet.

— Vrei să ştii cine te-a plătit să-l omori pe Peter Novak? Chiar Peter Novak.

Pe când se apropia cu micul său convoi de tabăra de instrucţie, Ahmad Tabari simţi o vagă uşurare. Ştia de mult că nu trebuia să-şi pună prea mari speranţe în astfel de călătorii. În ciuda orelor petrecute într-o transă meditativă, fusese o călătorie grea şi el resimţea acest lucru. Califul zburase mai întâi până la Asmara, în Eritreea. Nimeni nu s-ar fi aşteptat să-l găsească acolo pe şeful Frontului de Eliberare Kagama. Apoi se urcase într-o ambarcaţiune de mare viteză care îi dusese spre nord, de-a lungul coastei Mării Roşii, până într-un loc din deşertul nubian, în nordul Sudanului. La câteva ore după acostare, ghizii săi sudanezi îl conduseseră pe drumurile accidentate din deşert până la tabăra de lângă graniţa cu Eritreea. Mecca şi Medina se aflau la numai câteva sute de kilometri distanţă spre nord. Era dureros să ştie că se găsea atât de aproape de locurile sfinte şi totuşi nu putea ajunge acolo unde Profetul, binecuvântat fie numele său, păşise în trecerea sa prin această lume. Califul acceptase ca întotdeauna voinţa lui Allah şi îşi refăcuse forţele cu ghidul la justeţea cauzei pentru care lupta. În ciuda evenimentelor recente din provincia Kenna, Califul rămăsese acelaşi lider al luptei împotriva corupţiei Occidentului, a brutalei şi nedreptei ordini considerate „naturală” de către Vest. Îşi dorea din tot sufletul ca fiecare hotărâre a sa, fiecare acţiune pe care o întreprindea să apropie şi mai mult clipa în care poporul său

avea să se alăture din nou la *ummah*, la poporul lui Allah şi când el avea să devină adevăratul lor Calif, nu numai cu numele.

Întâmpinat cu bucurie la sosirea în tabără de băieţi cu chipuri fragede şi de luptători cu experienţă cu bărbi cărunte, Califul simţi din nou forţa credinţei celor care îl urmau. Solul golaş, cenuşiu era atât de diferit de vegetaţia luxuriantă din ţara sa, însă vigilenţa, entuziasmul şi devotamentul de care dădeau dovadă fraţii săi din deşert erau mai puţin obişnuite printre cei mai mulţi dintre luptătorii săi kagama. Pământ pustiu, poate, însă plin de virtuţile Celui Sfânt. Liderii popoarelor deşertului erau implicaţi în propriile lor campanii, în Cecenia, în Kazahstan, în Algeria sau în Filipine. Ei erau conştienţi însă că fiecare dintre aceste conflicte reprezenta doar o hărţuială dintr-un război mult mai mare. De aceea aveau să-l ajute, aşa cum şi el îi ajutase în trecut. Luptând împreună, vor reuşi într-o bună zi să cucerească întreaga lume în numele lui Allah.

În primul rând trebuia să le permită gazdelor sale să-l impresioneze cu facilităţile taberei de instrucţie. Bineînţeles, auzise multe în acest sens. Fiecare conducător din comunitatea mondială a luptătorilor pentru dreptate auzise de această universitate a terorii. Aici, cu acordul tacit al autorităţilor de la Khartoum, membrii acestei comunităţi aveau posibilitatea să înveţe cum să poarte un nou tip de război. În buncăre săpate în stâncă se aflau calculatoare puternice în care erau stocate planuri ale centralelor electrice, rafinăriilor, aeroporturilor, căilor ferate, instalaţiilor militare din numeroase ţări. În fiecare zi, Internetul era scotocit în căutarea secretelor pe care Occidentul le punea atât de nepăsător la dispoziţia tuturor. Aici, într-o imitaţie a unui oraş american, aveai posibilitatea să studiezi tehnici de luptă urbană: cum să blochezi străzi sau cum să arunci în aer clădiri. Puteai învăţa, de asemenea, arta răbdătoare a urmăririi, metode de asasinare, sute de căi prin care se puteau fabrica explozibili din ceea ce se găsea în orice magazin american cu materiale de construcţii. Trecea de la o unitate la alta cu un zâmbet rece. Îl tratau ca pe un demnitar străin, probabil aşa cum se comportau şi faţă de preşedintele

Sudanului în vizitele sale secrete. Ştiau la fel de bine ca şi el că era destinat să-şi conducă într-o zi poporul. Era numai o chestiune de timp.

Era obosit, fără îndoială. Nu avea însă timp pentru odihnă. Rugăciunea de seară se terminase. Venise vremea pentru întrunire.

Într-un cort, aşezaţi pe perne puse direct pe pământul acoperit cu covoare, beau ceai din căni simple de lut. Conversaţia era cordială, nu atinsese încă problemele importante. Toţi cunoşteau situaţia extrem de tensionată în care se găsea Califul – uimitoarele sale victorii care avuseseră loc nu cu mult timp în urmă, precum şi presiunea continuă la care era supus din partea forţelor concertate ale Republicii Anura. Aflaseră şi despre umilitoarele răsturnări de situaţie. Dacă nu primea un sprijin suplimentar substanţial, asemenea evenimente vor continua să se petreacă. Încercările repetate ale luptătorilor kagama de a câştiga sprijinul Mediatorului nu dăduseră rezultate. Nu numai că nu fusese de acord să ofere sprijinul solicitat, dar îi pretinsese categoric Califului să renunţe la răzbunare! Of, perfidul necredincios! Ulterior, încercările de restabilire a contactelor cu Mediatorul, de a-l convinge de voinţa inexorabilă a Califului de a lupta pentru dreptate eşuaseră cu totul şi misterios. De aceea se afla aici conducătorul kagama.

Într-un târziu, cei prezenţi auziră zgomotul unui elicopter militar. Şefii taberei de instrucţie se uitară unul la altul şi la oaspetele lor kagama.

Sosise cel pe care îl aşteptau. Bărbatul pe care îl numeau Al-Mustashar, Sfătuitorul.

Colonelul Ibrahim Maghur era o personalitate cunoscută în lume, aşa că legăturile sale cu luptătorii din tabără erau obligatoriu clandestine. La urma urmei, era unul dintre şefii serviciilor de informaţii libiene şi Libia denunţase oficial legăturile sale cu terorismul. Mulţi dintre reprezentanţii de frunte ai regimului îşi păstraseră însă simpatiile faţă de lupta fraţilor lor împotriva imperialismului occidental şi îşi ofereau discret serviciile. Ibrahim Maghur era o astfel de persoană. Cu prilejul vizitelor pe care le făcea în tabăra de instrucţie, el furniza insurgenţilor informaţii preţioase de la serviciile de

informaţii libiene. Indică locul în care se aflau inamicii sau sugera cele mai potrivite tehnici de asasinare. Le dădea hărţi şi fotografii detaliate luate din satelit care ofereau luptătorilor pentru libertate un însemnat avantaj strategic. Le furniza chiar pe ascuns arme şi echipament militar. Spre deosebire de cei mai mulţi membri ai decadentei elite libiene, Ibrahim Maghur era un adevărat credincios. Îşi îndrumase cândva de nenumărate ori fraţii pentru a-şi atinge obiectivele ucigaşe; avea să o facă şi acum.

Colonelul coborî din elicopter şi, după ce ieşi din norul de nisip stârnit la aterizarea aparatului, făcu o plecăciune în faţa conducătorilor Jihadului Islamic care îi ieşiseră în întâmpinare.

Îi întâlni privirea lui Ahmad Tabari şi, înainte de a-i întinde mâna, mai înclină o dată capul în faţa lui.

Privirea libianului era pătrunzătoare şi respectuoasă.

— Este o adevărată onoare să vă întâlnesc, spuse el.

— Profetul a zâmbit deasupra noastră şi a hotărât că trebuie să ne cunoaştem, zise Tabari.

— Succesele dumneavoastră militare sunt uimitoare, cu adevărat strălucite – merită să fie înscrise în cărţile de istorie, spuse colonelul. Şi eu sunt un atent cititor al istoriei.

— Şi eu studiez la fel de atent istoria, replică şeful rebelilor kagama. Chipul lui de abanos devenise aproape negru în lumina slabă a înserării. Studiile mele arată că teritoriile ocupate rapid pot fi la fel de rapid reocupate de duşmani. Ce arată studiile dumneavoastră?

— Îmi spun că istoria este făcută de oameni mari. Şi faptele dumneavoastră arată că sunteţi un om mare – un adevărat Calif.

— Profetul a fost generos cu darurile sale, spuse Tabari, care nu avea timp acum de falsă modestie.

— Oamenii mari au însă inamici periculoşi, continuă reprezentantul serviciilor de informaţii libiene. Trebuie să fiţi foarte atent. Sunteţi o adevărată ameninţare pentru anumite puteri care nu se vor da în lături de la nimic pentru a vă anihila.

— E posibil că grija prea mare să fie o frână în acţiunile mele.

— Aveţi dreptate, încuviinţă libianul. Pericolele nu sunt ceva

neobişnuit pentru un om ca dumneavoastră. Curajul de care daţi dovadă e garanţia măreţiei dumneavoastră, a securităţii şi continuităţii cauzei pentru care luptaţi, a victoriei finale. *Khalifa* dumneavoastră va fi într-un final triumfătoare. Totul depinde însă de coordonare şi de alegerea perfectă a ţintelor.

Bărbatul privi către feţele fascinate ale conducătorilor islamici, apoi se întoarse din nou către conducătorul Frontului de Eliberare Kagama.

— Veniţi, spuse el. Hai să facem o mică plimbare. Doar dumneavoastră şi cu mine.

— Sfaturile lui Al-Mustashar sunt o comoară nepreţuită, îi spuse una dintre gazde lui Ahmad Tabari. Duceţi-vă cu el.

Pe când cei doi bărbaţi se îndepărtau, începu să bată un vânt rece care pătrundea printre straiele lungi ale Califului.

— Pot să vă asigur că eşecurile dumneavoastră sunt numai temporare, îi spuse colonelul libian pe o voce scăzută. În curând o să vă pot ajuta mai mult şi acelaşi lucru îl pot spune şi despre aliaţii noştri din Republica Islamică Mansur. În curând, cauza dumneavoastră va progresa ca pe roate.

— Şi va trebui să-i ung roţile? îl întrebă cu un zâmbet amar locuitorul insulei pe luptătorul din deşert.

— Asta e foarte uşor, replică Ibrahim Maghur cu o expresie gravă. Cu sânge. Cu sângele necredinciosului.

— Cu sângele necredinciosului, repetă Califul. Cuvintele erau emoţionante şi în acelaşi timp dătătoare de speranţă.

— Cum dracu’ ai putut să descoperi aşa ceva? întrebă Janson.

— Calculul indicilor de transfer, spuse Berman amestecând energic gemul în cană cu ceai. Codul de origine nu poate fi ascuns.

— Vrei să mai spui o dată?

— Cele şaisprezece milioane de dolari provin dintr-un cont deschis pe numele lui Peter Novak.

— Cum? Unde?

— Unde ţi-am mai spus. Amsterdam. Internaţional Netherlands Group. Unde îşi are sediul Fundaţia Libertatea?

— Amsterdam.

— Aşadar, nici o surpriză.

— Vrei să spui că în timp ce Peter Novak era închis într-o temniţă pe insula Anura a fost în stare să autorizeze transferul a şaisprezece milioane de dolari într-un cont secret de care ştiam numai eu? Ce sens are asta?

— Poate fi vorba de o preautorizare. Preautorizarea este posibilă. Postautorizarea nu.

— Nu glumi, Grigori. E o nebunie.

— Ţi-am spus doar de unde provine codul de origine.

— Ar fi putut să-şi vâre mâinile şi altcineva în contul lui Novak, să-l controleze cumva?

Rusul ridică din umeri.

— Codul de origine îmi indică numai proprietarul contului, în ceea ce priveşte accesul, aici pot fi o grămadă de specificaţii. Nu pot să-ţi spun nimic despre asta de aici. Aceste informaţii nu se transmit de la modem la modem. Certificări legale deţinute de instituţia de origine a contului. Banca din Amsterdam urmează instrucţiunile stabilite de proprietar. Sufixul contului indică legătura cu fundaţia. Acte la bancă, acte la sediul fundaţiei.

Berman pronunţase cuvântul *acte* cu acel dispreţ pe care îl rezerva vechilor instrumente financiare, documente care nu puteau fi reduse la şiruri de unu şi zero.

— Nu are nici un sens.

— Înseamnă *dolari*! spuse Berman voios. Dacă cineva pune şaisprezece milioane de dolari în contul lui Grigori, Grigori nu insistă prea mult asupra examenului dentar al calului primit în dar. Rusul ridică palmele neputincios: Aş fi vrut să pot să-ţi spun mai multe.

Fusese trădat Peter Novak de cineva apropiat, la care ţinea? Dacă da, atunci de cine? Un membru de rang înalt din organizaţia sa? Marta Lang? I se păruse că vorbea despre el cu o afecţiune şi cu un respect reale. Şi ce dovedea asta, în afară de faptul că femeia putea fi o actriţă foarte bună? Un lucru era sigur, anume că acela care îl trădase pe Novak se afla într-o poziţie care îi permitea să-i câştige încrederea. Asta însemna că persoana respectivă era un maestru în arta înşelătoriei şi a aşteptării. Însă cu ce scop?

— Vino cu mine, îi spuse Berman. Hai să-ţi arăt casa.

Îşi petrecu un braţ în jurul umerilor lui Janson şi-l împinse pe

scări până în holul măreţei locuinţe, apoi în bucătăria imensă, luminoasă. Duse un deget la buze.

— *Mister* French nu ne lasă să intrăm în bucătărie. Însă ruşii ştiu că bucătăria este inima unei case.

Berman înainta către chiuveta strălucitoare din inox, deasupra căreia se deschidea o fereastră ce dădea spre grădina splendidă, plină cu trandafiri. Mai departe se vedea Regent's Park.

— Uită-te şi tu – nouă hectare de grădină în mijlocul Londrei. Rusul luă un flacon de detergent şi-l duse la gură ca pe un microfon.

— Cineva a lăsat biscuiţii afară în ploaie, începu el să cânte cu o voce profundă de bas. Nu cred că mai pot să-i iau de acolo...

Îl trase pe Janson mai aproape, ca să alcătuiască un duet. Ridică o mână ca un cântăreţ de operă aflat pe scenă.

Deodată se auzi un zgomot de sticlă spartă şi Berman se opri brusc, expirând puternic. O clipă mai târziu, bărbatul se prăbuşi pe podea.

Pe dosul palmei lui se zărea o mică pată roşie. În partea din stânga sus a cămăşii se vedea o altă rană punctiformă care începuse să se coloreze uşor în roşu.

— Iisuse Hristoase! ţipă Janson. Timpul parcă încremenise.

Janson privi în jos către Berman, care rămăsese nemişcat pe podeaua pardosită cu gresie cenuşie, apoi se uită pe fereastră. Nu se vedea nici o mişcare. Razele soarelui de după-amiază mângâiau tufele bine îngrijite de trandafiri, pline de flori albe şi roz. Cerul era albastru, pătat ici şi colo de scame de nori albi.

Părea imposibil şi totuşi se întâmplase, iar mintea lui lucra febril pentru a găsi un înţeles, deşi auzi zgomotul paşilor majordomului care se apropia, atras fără îndoială de strigătul său. O dată ajuns lângă ei, majordomul trase imediat corpul inert al lui Berman din faţa ferestrei. Era gestul cel mai potrivit. Privi şi el în toate direcţiile pe fereastră, aşa cum făcuse şi Janson, ţinând în mână un pistol P7. Un amator ar fi tras un foc în afară ca să impresioneze, însă majordomul nu procedă aşa. Văzuse şi el ce văzuse Janson; un schimb de priviri îi dezvălui lui Janson consternarea celuilalt. Doar câteva

secunde trecuseră înainte ca cei doi bărbaţi să se retragă pe coridor, departe de fereastră. Jos, pe podea, Berman horcăia şi se îneca, căznindu-se să respire, iar cu degetele de la mâna teafără încerca să dea de rana din piept.

— Fiu de căţea, zise el cu o voce sugrumată. *Tvoiu mat*! Degetele îi tremurau de efort, dar continua să-şi cerceteze rana cu o hotărâre remarcabilă. Căuta glonţul şi, chinuindu-se să respire, reuşi să smulgă din piept o bucată diformă de alamă şi plumb.

— Uite, îi spuse Janson majordomului. Ştiu că ăsta este un şoc pentru dumneata, însă am nevoie să-ţi păstrezi calmul, domnule...

— Thwaite. Şi mi-am petrecut cincisprezece ani în SAS.

Nu a fost o pătrundere în perimetrul proprietăţii, amândoi ştim asta. Cred că e vorba despre altceva.

— În SAS, oh?

— Domnul Berman poate părea cam aiurit, însă nu e prost. Un om ca el are şi duşmani. Eram pregătiţi pentru orice incidente obişnuite. Dar focul acesta a venit din cer. Nu înţeleg nimic.

Cum se întâmplase?

Mintea lui Janson se goli brusc că să se umple iar cu unghiuri şi curbe. Îngrozitoarea scenă la care asistase se topi într-o schemă geometrică.

Avea nevoie de toate elementele disponibile. Uni punctul de intrare a glonţului din palma ridicată a lui Berman cu rană din piept. Obţinu astfel un ax care făcea un unghi de aproximativ treizeci şi cinci de grade cu orizontală. În imediata vecinătate nu se găsea nimic dispus în acest unghi.

Aşadar, glonţul nu fusese tras din imediata vecinătate.

Bucata de metal pe care Berman şi-o extrăsese din rană era confirmarea. Trebuia să fi fost un glonţ tras de la distanţă şi care se afla pe ultima parte a traiectoriei sale. Dacă ar fi fost tras de la o distanţă mai mică de o sută de metri, ar fi penetrat fără îndoială corpul lui Berman şi ar fi produs o rană la ieşire. Gradul de deformare şi dimensiunea proiectilului: toate informaţiile importante se găseau aici.

Se opri şi ridică glonţul. Ce tip de muniţie era? Un glonţ de circa patruzeci de grame, cu înveliş din alamă. Adâncimea de

pătrundere fusese de cinci centimetri; dacă l-ar fi lovit pe Berman în cap, omul ar fi murit instantaneu. Şi aşa, hemoragia pulmonară ducea foarte probabil la un sfârşit tragic. Ce propulsase glonţul: o forţă de o sută, două sute de joule?

Din cauza rezistenţei aerului, forţa impactului scăzuse într-o relaţie neliniară cu distanţa parcursă de glonţ. Cu cât viteza era mai mare, cu atât creştea şi rezistenţa aerului, aşa că nu putea fi vorba despre o relaţie simplă, liniară. Matricea viteză-distanţă implica o ecuaţie diferenţială de ordinul întâi şi utilizarea numărului Reynolds – tipul de operaţiuni pe care numai un individ că Alan Demarest, sau poate Berman, le putea rezolva mintal, însă bazându-se pe experienţă şi intuiţie, Janson estimă că distanţa parcursă de proiectil fusese de aproximativ o mie de metri.

Mintea lui Janson începu să deruleze filmul clădirilor din zonă, acoperişul palladian de la Hanover Terrace, domul circular al Moscheii Centrale... şi minaretul, turnul acela înalt şi subţire, cu un balcon în vârf, folosit de muezin pentru a chema credincioşii la rugăciune. Neavând nici o valoare intrinsecă, turnul era mai mult ca sigur nepăzit; un profesionist n-ar fi avut deci nici o problemă să intre acolo. Dacă estimările lui Janson erau corecte, cineva fusese în turn.

Era diabolic. Un trăgător de elită se aflase în balconul minaretului care, privit din Berthwick House, nu era mai mare decât un punct şi aşteptase acolo răbdător ea ţinta să apară în cadrul ferestrei. Avusese probabil destul timp ca să calculeze unghiurile şi traiectoriile cele mai favorabile. Dar câţi oameni erau oare capabili de o astfel de lovitură? Erau oare patruzeci în toată lumea? Câţiva ruşi. Puşcaşul norvegian care ieşise pe primul loc în competiţia găzduită de Moscova anul trecut. Câţiva israelieni cu carabinele lor Galii calibru 7,62. Câţiva americani.

Un trăgător de elită are o precizie extraordinară, însă şi o răbdare excepţională. El trebuie să reacţioneze rapid la elementele neprevăzute: în cazul unui foc tras de la distanţă, chiar şi cea mai mică adiere poate devia glonţul cu câţiva metri de la destinaţia dorită. Ţinta se poate mişca brusc; în cazul de faţă, Berman ridicase mâna *după* ce glonţul pornise.

Un puşcaş de elită trebuie să ia în calcul toate aceste posibilităţi. Şi el trebuie să fie mult mai răbdător decât ţinta sa.

Şi totuşi cine fusese ţinta?

Majordomul, Thwaite, era convins că era vorba de patronul său, Berman. O presupunere firească. Periculoasă în acelaşi timp. Janson îşi aminti de braţul lui Berman în jurul umerilor săi, încercând să-l tragă mai aproape. Glonţul care-l lovise pe rus fusese numai la treizeci de centimetri distanţă de capul lui Janson.

Treizeci de centimetri. O deviaţie greu de controlat la o traiectorie de o mie de metri. Indiferent dacă fusese o lovitură reuşită sau o ratare, precizia focului era fantastică. Ipoteza cea mai credibilă era însă că adevărata ţintă fusese totuşi Janson. El era singurul element nou.

Se auzea sirena unei ambulanţe pe care o chemase Thwaite. Janson simţi că cineva îl trage de pantaloni – era Berman, care, întins pe podea, încerca să-i atragă atenţia.

— Janson, începu el, vorbind ca şi cum ar fi avut gura plină cu apă.

Faţa lui mare căpătase o paloare cadaverică. O şuviţă subţire de sânge i se scurgea din colţul gurii spre bărbie. Aerul intra prin rana din piept şi el duse mâna teafără la locul cu pricina. Ridică mâna rănită, plină de sânge şi întinse spre Janson degetul arătător.

— Spune-mi adevărul: cămaşa mea Turnbull & Asser e distrusă? În locul hohotului de râs care ar fi trebuit să urmeze se auzi doar un horcăit înecat. Probabil că cel puţin unul dintre plămânii săi era plin de sânge şi în curând avea să cedeze.

— A arătat şi mai bine, răspunse Janson blând, cuprins de un sentiment de afecţiune faţă de expertul acesta atât de excentric şi de plin de viaţă.

— Pune mâna pe ticălosul care a făcut asta, îi spuse Berman. *Da*?

— *Da*, răspunse Janson cu vocea înecată de emoţie.

16

Thwaite îl luă pe Janson deoparte şi îi spuse cu voce joasă:

— Nu ştiu cine sunteţi, însă fără îndoială că domnul Berman are încredere în dumneavoastră, altfel nu v-ar fi invitat aici. Acum trebuie însă să vă rog să vă luaţi tălpăşiţa. Crispat, îi aruncă o privire. Repede, repede.

Janson alergă pe parchetul de stejar, trecu pe lângă lambriurile franţuzeşti pe care una dintre moştenitoarele Woolworth le instalase cu ani în urmă şi părăsi clădirea pe o ieşire din spate. Câteva minute mai târziu, după ce sărise peste gardul din fier forjat, se afla în colţul estic din Regent's Park. „Nouă hectare de grădină în mijlocul Londrei", îi spusese Berman.

Era un loc sigur?

Nu avea nici o garanţie – în afară de faptul că era singurul loc în care avea curaj să se ascundă. Trăgătorul din minaret putea foarte uşor să nimerească pe oricine şi-ar fi făcut apariţia la celelalte ieşiri din Berthwick House. Copacii nu permiteau însă să vizezi o ţintă aflată în parc.

În afară de asta, Janson *cunoştea* zona; pe vremea când studia la Cambridge avusese un prieten care locuia în vecinătate şi, împreună cu el, făcuse nenumărate plimbări prin imensitatea verde, de trei ori mai mare decât Central Park din New York. O parte din grădină era dominată de grandoarea neoclasică a clădirilor care formau Hanover Terrace, cu nobilele lor exterioare georgiene în nuanţe de crem şi frize în alb şi albastru care decorau arhitrava. Parcul reprezenta o lume aparte. Canalele erau pline de lebede şi ciudate raţe sălbatice, aduse probabil din alte ţări; în anumite porţiuni, malurile erau betonate, în timp ce în altele apa clipocea printre tulpinile plantelor acvatice înfipte în mâlul nămolos. Pe aleile asfaltate ce se întindeau de-a lungul canalelor, porumbeii şi lebedele se luptau pentru firimiturile aruncate de trecători. În depărtare, şirurile ordonate de arbuşti ornamentali formau un gard viu foarte dens. Pe acoperişul unui mic chioşc din lemn se vedea un colac de salvare roşu.

Janson se simţise întotdeauna ca într-un refugiu în acest vast campus de arbori şi iarbă, pajişti şi terenuri de tenis. Lacul plin de bărci avea formă neregulată a unei amibe şi se

îngusta la un capăt, formând un pârâiaş care, mărginit de paturi de fiori, trecea pe sub York Bridge în partea de sud a parcului, în bucla interioară a parcului se afla Queen Mary’s Garden, plină cu plante şi păsări exotice cu penaje discrete: un sanctuar pentru păsări sălbatice şi oameni singuri. Regent’s Park, opera arhitectului curţii regale, John Nash, reprezenta o viziune idilică a unei Anglii care probabil că nu existase niciodată – lacul Windermere[5] în mijlocul metropolei, al cărui aspect rustic fusese cosmetizat cu grijă.

Janson alerga printre copaci către lac, încercând să-şi limpezească gândurile şi să înţeleagă ce se ascundea în spatele surprinzătorului atac. Chiar şi în timp ce alerga era foarte atent la tot ceea ce se petrecea în jurul său, cu nervii încordaţi la maxim.

Era un loc sigur?

Avea de-a face cu un singur trăgător? Părea puţin probabil. Cu asemenea pregătiri amănunţite, trebuie că existau mai mulţi puşcaşi ce acopereau diferite laturi ale casei. Fără îndoială că măsurile de securitate ale perimetrului proprietăţii erau exact aşa cum le precizase Thwaite. Nu existau însă mijloace de apărare împotriva unor lovituri de la o asemenea distanţă, executate de specialişti.

În cazul în care în zonă se aflau şi alţi trăgători, unde erau ei?

Şi *cine* erau ei?

Apariţia ameninţării în această oază de linişte pastorală i se părea lui Janson de-a dreptul obscenă. Se opri să privească salcia uriaşă ce se înălţa în faţa sa şi ale cărei ramuri coborau până în apa lacului. Un astfel de arbore avea fără îndoială peste o sută de ani; mai mult ca sigur că privirea i se oprise asupra coroanei bogate şi atunci când vizitase parcul cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Copacul le supravieţuise şi lui Lloyd George şi lui Margaret Thatcher şi atacului bombardierelor germane şi raţionalizării din timpul războiului, trecuse şi prin epoci de spaimă, ca şi de încredere nemăsurată.

[5] Cel mai mare lac din Anglia, în nord-vest; şi reprezintă o importantă atracţie turistică în zona Lake District. (n. tr.)

În momentul în care Janson ajunse lângă arbore, pe trunchiul gros apăru deodată o pată de formă neregulată, deschisă la culoare. Un zgomot uşor, o lovitură: un glonţ de plumb intrase în scoarţa copacului.

Încă un glonţ care îşi ratase ţinta, din nou, numai cu câţiva centimetri. O lovitură extrem de precisă, plecată din arma unui trăgător de elită.

Roti capul în toate direcţiile continuând să alerge însă nu reuşi să vadă nimic. Singurul sunet pe care-l auzise fusese cel al proiectilului care se izbise de scoarţa copacului: nu se auzise detonaţia din camera cartuşului. Era posibil ca trăgătorul să fi folosit un dispozitiv de amortizare. Dar şi în cazul unei arme cu amortizor, s-ar fi auzit un zgomot la ieşirea glonţului cu viteză supersonică din ţeava armei – nu neapărat un zgomot care să dea de gol trăgătorul, însă ceva ca şfichiuitura unui bici. Janson cunoştea foarte bine acest tip de zgomot. Faptul că nu auzise nimic sugera altceva: era tot o lovitură de la distanţă. Dacă trăgătorul se afla la cel puţin o sută de metri, zgomotul s-ar fi pierdut în foşnetul frunzelor şi al celorlalte sunete din parc. Concluzia: îl urmărea un trăgător deosebit de abil. Sau o echipă întreagă.

Unde se putea considera în siguranţă? Imposibil de spus. Îngrijorarea începea să-i provoace crampe în stomac.

Jos, la mai puţin de un metru distanţă de el, o grămăjoară de praf se ridică în aer. O altă lovitură care fusese cât pe ce să-i nimerească. Focul fusese tras de la mare distanţă, iar ţinta era în mişcare: ca o astfel de lovitură să nimerească cu o precizie de câţiva metri era nevoie de o tehnică deosebită. Eroarea fusese însă mai mică de un metru. Era uimitor. Şi înspăimântător.

Continuă să alergi: în confruntarea cu urmăritorii nevăzuţi era singurul lucru pe care îl putea face pentru a rămâne o ţintă mai dificil de atins. Mişcarea în sine nu era însă suficientă. Trebuia să-şi modifice mereu viteza pentru că, în caz contrar, un trăgător antrenat ar fi putut să-i anticipeze poziţia. Era un exerciţiu destul de simplu să tragi într-o ţintă care se deplasează cu viteză constantă în aceeaşi direcţie: luând în calcul distanţa şi viteza ţintei, era suficientă o abatere de câteva grade de la reticulul lunetei, astfel încât să

ţinteşti poziţia în care se va afla ţinta la sosirea glonţului, nu cea în care se găsea la plecarea acestuia.

Mai era apoi problema crucială a reţelei de trăgători. Mişcările laterale – viteza transversală – erau una. Dar mişcările care făceau ca ţinta să se apropie sau să se depărteze de trăgător erau neglijabile: nu puteau împiedica glonţul să atingă ţinta.

Janson nu reuşise să stabilească numărul trăgătorilor aflaţi pe poziţii şi nici poziţiile lor. Deoarece nu cunoştea elementele reţelei, nu avea de unde să ştie care mişcări erau transversale şi care nu. Regulile focului pe flancuri şi ale focului de anfiladă impuneau dispunerea trăgătorilor în linie; nişte specialişti atât de bine pregătiţi erau desigur conştienţi de pericolul pe care l-ar fi putut reprezenta gloanţele deviate, care le puteau fi fatale membrilor echipei sau vreunui trecător.

Trăgătorii – unde se aflau ei? Ultimele două focuri veniseră dinspre sud-vest, acolo unde el nu vedea nimic, la câteva sute de metri, decât un pâlc de stejari.

Alerga şi se uita în toate părţile. Cel mai straniu era că totul părea cât se poate de normal. Parcul nu era plin de lume, însă nici pustiu. Într-un loc se vedea un tânăr ce se bâţâia în ritmul muzicii care pulsa în căştile walkmanului său. În altă parte, o femeie tânără care împingea un cărucior stătea de vorbă cu o altă femeie, o prietenă apropiată după cum se părea. În depărtare se auzeau ţipetele copiilor care se jucau în bărci, într-o porţiune cu apă mică a lacului. Şi, ca de obicei, îndrăgostiţi se plimbau printre copaci ţinându-se de mână. Toţi trăiau în lumea lor. El era în lumea lui. Împărţeau însă acelaşi teren cu el fără să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Cum ar fi putut fi?

Tocmai în asta consta geniul acestei operaţiuni. Focurile erau aproape insesizabile. Micile explozii care se produceau în scoarţa copacilor, în sol sau în apă erau prea rapide şi greu de observat pentru cineva neavizat.

Regent’s Park fusese transformat într-un teren de vânătoare şi nimeni nu observase acest lucru.

Cu excepţia victimei, bineînţeles.

Unde se putea considera în siguranţă? întrebarea îl frământa fără încetare pe Janson şi trebuia să găsească

urgent un răspuns.

Singurul său avantaj era cel pe care acţiunea îl avea asupra reacţiunii: numai el ştia care va fi următoarea sa mişcare; vânătorii trebuia să reacţioneze la ceea ce făcea el. În cazul în care reuşeau să-i condiţioneze acţiunile, adică să-l facă să reacţioneze conform unui număr limitat de opţiuni ca reacţie la propriile lor acţiuni, acest avantaj ar fi pierdut.

Sărea aşadar dintr-o parte în alta, după o traiectorie pe care o estimase că fiind perpendiculară pe axa pe care era plasată echipa de trăgători.

— Îţi exersezi jocul de picioare? îl întrebă amuzat un bătrân cu părul alb pieptănat şi tuns ca un senator roman. Eşti în formă. În curând o să te ia la Manchester United!

Era genul de glumă pe care o făceai de obicei cu cineva care nu era în toate minţile. Ce altceva se putea înţelege din mişcările ciudate ale lui Janson, salturile lui în stânga şi în dreapta? Erau mişcările în zigzag ale unei păsări colibri fără aripi.

Apoi, deodată, ţâşni şi se năpusti către York Bridge printr-o grămadă de oameni care se plimbau. Îl atrăgea balustrada podului: îl putea feri de trăgători.

Alergă de-a lungul malului lacului şi trecu pe lângă o femeie în vârstă care arunca firimituri de pâine porumbeilor. Un enorm stol de păsări se ridică în aer, ca un nor de pene, în momentul în care se năpusti în mijlocul lor. Unul dintre ei, care bătea din aripi la jumătate de metru distanţă de el, se prăbuşi deodată ca o piatră, aterizând la picioarele lui. Pată roşie de pe pieptul porumbelului arăta că îl lovise un glonţ ce-i fusese destinat lui.

Şi nimeni nu observase nimic. Pentru toată lumea, în afară de el, era o zi perfectă în parc.

O mică explozie de aşchii de lemn se produse la nivelul şoldului în momentul în care un alt glonţ lovi balustrada de lemn a podului şi căzu în apă. Precizia loviturii era remarcabilă: era numai o problemă de timp până ce un glonţ avea să-şi nimerească ţinta în plin.

Făcuse o greşeală când se lansase spre York Bridge: ultimele două lovituri constituiau o dovadă în sensul ăsta. Însemna că, în avantajul celor care îl vânau, mişcarea

modificase distanţa la care se afla de ei, însă nu şi unghiul, ceea ce era mai greu de corectat. Era încă o informaţie pe care trebuia să o folosească dacă voia să mai rămână în viaţă încă un minut.

Ocoli două laturi ale terenurilor de tenis, înconjurate cu un gard din plasă de sârmă. În faţa lui se afla un pavilion octogonal, făcut din scânduri tratate în aşa fel încât să arate rustic şi vechi. Era o oportunitate, dar în acelaşi timp un risc: dacă ar fi fost el în locul trăgătorilor, ar fi anticipat că cel urmărit şi-ar alege acel loc drept refugiu temporar şi şi-ar fi concentrat focul în direcţia aceea. Nu putea deci să se îndrepte direct către pavilion. Alergă după un unghi care se îndepărta de pavilion; apoi, după ce trecuse de el, alergă în zigzag până în spatele acestuia, în umbra lui. Era momentul în care îşi permise să încetinească, deoarece pavilionul reprezenta acum o barieră între el şi pâlcul de copaci unde stătea ascunsă echipa de trăgători.

O explozie în sol la mai puţin de un metru de piciorul lui stâng. *Imposibil!*

Ba nu, era chiar foarte posibil. El era vinovat pentru speranţele pe care şi le făcuse, presupunând că toţi trăgătorii sunt concentraţi în pâlcul de copaci de pe malul celălalt al lacului. Părea logic ca toţi să fie acolo; trăgătorii profesionişti preferă să aibă soarele în spate, în parte pentru o mai bună vizibilitate, însă mai ales pentru a evita licăririle care ar fi putut să-i dea de gol. Pământul care sărise sugera că glonţul venise din aproximativ aceeaşi direcţie ca şi celelalte. Dar pavilionul ar fi trebuit să-i asigure protecţie faţă de trăgătorii urcaţi în copaci. Cercetă orizontul cu un sentiment de neputinţă.

Mai departe, *mult* mai departe: grinzile de oţel ale unei macarale de douăzeci – sau treizeci? – de etaje, dintr-un şantier de pe Rossmore Road. Distanţă: aproape un kilometru.

Hristoase! Era posibil?

Linia de ochire era directă: cu o lunetă bună, reglată perfect, *ar* fi posibil pentru un trăgător de elită.

Se duse lângă pavilion, conştient însă că acesta putea reprezenta doar un refugiu temporar. Acum întreaga echipă ştia precis unde se afla el. Cu cât petrecea mai mult timp

acolo, cu atât focul trăgătorilor avea să fie mai bine coordonat şi mai precis în momentul în care ar încerca să plece de acolo, îşi puteau permite să-l aştepte. Nu că ar fi nevoiţi. Puteau foarte bine să ceară ajutor prin radio – să solicite un ajutor pedestru, sau un *plimbăreţ*, după cum erau cunoscuţi în branşă. Un trecător obişnuit, îmbrăcat cu o haină din tweed în care ţinea ascuns un pistol cu amortizor, ar fi putut să-l doboare foarte uşor, să ascundă arma, apoi să-şi continue plimbarea, fără ca cineva să observe ceva. Nu, siguranţa locului în care se ascunsese era foarte precară. Cu fiecare clipă care trecea, riscurile la care se expunea creşteau. Fiecare clipă făcea ca şansele sale de supravieţuire să scadă.

Gândeşte! Trebuia să acţioneze. Simţea că-şi pierde răbdarea: se săturase să fie folosit ca ţintă. Îşi asigură protecţia într-un moment pentru că peste cinci minute să se expună din nou. Imobilitatea însemna moarte. Nu voia să moară ca un laş în spatele pavilionului, aşteptând să fie lovit din aer sau de pe sol.

Urmăritul se va transforma în vânător, prada va deveni prădător, să învingă sau să piară în urma acestei încercări: era singura opţiune rămasă.

Fapte: aceştia erau trăgători extraordinar de bine pregătiţi. Fuseseră însă dispuşi într-un fel care le punea la încercare talentul. Toate focurile fuseseră trase de la distanţă şi oricât de experimentat ar fi fost trăgătorul, existau o mulţime de variabile ce le scăpau de sub control – adierile vântului, o crenguţă care se mişca – şi care puteau devia glonţul de la traiectorie. La distanţe mari, chiar şi cele mai mici detalii căpătau o importanţă enormă. Focurile nu se trăgeau la întâmplare: exista preocuparea evidentă de a nu lovi civili nevinovaţi. Berman fusese fără îndoială considerat drept complicele lui, moartea sa nu intra în calcul, sau putea fi chiar benefică pentru misiune.

Întrebare: de ce era echipa de trăgători plasată la o asemenea distanţă? Ceea ce făcea atât de neplăcută această urmărire era că nu putea să-şi vadă urmăritorii. Rămâneau mereu în afara razei sale vizuale. Dar de ce?

Pentru că ei – sau cei care îi controlau – nu voiau să rişte. *Pentru că le era frică de el.*

Sfinte Dumnezeule! Era adevărat. Trebuia să fie adevărat. Probabil că fuseseră instruiţi să evite cu orice preţ apropierea de el. Subiectul era considerat imprevizibil şi periculos în contact direct. Trebuia să fie distrus de la distanţă.

O concluzie era inevitabilă: aplicarea reflexă a tacticii evazive, mărind distanţa dintre el şi urmăritori, era fără îndoială răspunsul greşit.

Trebuia să-şi surprindă duşmanii, trebuia să se deplaseze către agresori. Era vreo cale prin care putea să facă acest lucru şi să rămână *în viaţă*?

Lângă Cercul Interior, aleea de piatră care înconjura Queen Mary's Garden, văzu o femeie solidă, îmbrăcată cu o fustă de blugi, care îi întindea fiicei sale un binoclu. Femeia avea acel tip de ten palid, dar cu pete de roşeaţă, care făcuse probabil că în adolescenţă admiratorii să o considere „trandafir englezesc"; roşeaţa abia vizibilă odinioară se accentuase însă şi devenise permanentă.

— O vezi pe aia cu albastru pe aripi? Este un sturz.

Fetiţa, care avea cam şapte ani, se uita prin binoclu fără să înţeleagă mare lucru. Binoclul era un instrument adevărat, cu magnitudinea 10 x 50 după cum arăta: femeia era probabil una dintre acele pasionate căutătoare de păsări, la fel ca multe alte compatrioate ale sale şi era nerăbdătoare să-i facă cunoştinţă şi copilului său cu minunile lumii zburătoarelor.

— Mimico, nu văd nimic! scânci fetiţa. Mama se aplecă şi-i ajusta binoclul.

— Încearcă acum.

— Mimico! Unde-i pasărea?

Chiar în clipa aceea intrase în acţiune un alt factor de siguranţă: începuse să sufle vântul şi frunzele copacilor se mişcau. Un trăgător de la distanţă trebuia să fie foarte atent la vânt, în special la curenţii de aer dezordonaţi, ştiind cât de mult puteau devia traiectoria glonţului. Dacă era absolut necesar să se tragă în aceste condiţii, trebuia aplicate reguli de compensare pentru a „păcăli vântul". Estimarea vitezei vântului se făcea grosier: un vânt de şase kilometri pe oră era acela pe care îl puteai simţi pe obraz; între şapte şi doisprezece kilometri pe oră, frunzele copacilor se mişcau constant; în cazul vânturilor de douăzeci de kilometri pe oră,

copacii tineri se clătinau. Trebuia aflat apoi unghiul sub care bătea vântul. Curenţii de aer perfect transversali erau foarte rari; majoritatea vânturilor băteau sub un unghi oarecare faţă de direcţia de tragere. În plus, caracteristicile vântului în diverse puncte ale traiectoriei glonţului nu erau aceleaşi cu cele din locul unde se afla trăgătorul. A termina calculul parametrilor înainte ca vântul să se modifice nu era posibil. Precizia loviturii era astfel diminuată. Dacă aveau de ales şi acesta era cazul în situaţia de faţă, trăgătorii preferau să aştepte până când vântul scădea în intensitate.

Janson se apropie de mamă şi de fetiţa ei cu inima bubuind-i în piept. Deşi era conştient de pericolul din jurul lui, trebuia să aibă încredere în profesionalismul trăgătorilor de elită: puşcaşii din această categorie se mândreau cu precizia lor; lovirea unor civili ar fi fost privită ca o dovadă inacceptabilă de amatorism. Şi vântul continua să bată.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, îi spuse el femeii. Mă întrebam dacă aţi putea cumva să-mi împrumutaţi puţin binoclul dumneavoastră. Îi făcu cu ochiul fetiţei.

Fetiţa izbucni în lacrimi.

— Nu, mămico! ţipă ea. Este al meu, al meu, al meu!

— Doar o clipă! Janson zâmbi din nou, încercând să-şi ascundă disperarea. Auzea ticăitul necruţător al secundelor care treceau.

— Nu mai plânge, păpuşica mea, spuse mama, mângâind faţa roşie a copilului. Mami o să-ţi cumpere o acadea.

Femeia se întoarse apoi spre Janson.

— Viola este foarte sensibilă, spuse mama cu răceală. Nu vedeţi cât de tare aţi reuşit s-o supăraţi?

— Îmi pare foarte rău...

— Atunci vă rog să ne lăsaţi în pace.

— Dar dacă v-aş spune că este vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte? Pe faţa lui Janson apăruse cel mai convingător zâmbet posibil.

— Doamne Dumnezeule, voi, yankeii, chiar credeţi că toată lumea e a voastră. Răspunsul e nu!

Trecuseră prea multe secunde. Vântul se potolise. Janson îşi putea imagina puşcaşul pe care nu reuşea să-l vadă. Ascuns în frunziş, lipit de o creangă laterală sau căţărat pe braţul unei

macarale. Indiferent de poziţie, principalul camuflaj al lunetistului era faptul că stătea nemişcat.

Janson cunoştea din proprie experienţă cum se golea mintea lunetistului în astfel de momente. Fusese îndelung pregătit ca lunetist la Little Creek, apoi pus să demonstreze deprinderile căpătate pe teren. Îşi amintea de acele după-amieze petrecute cu puşca sa Remington 700 culcat pe doi saci de nisip, ţeava armei fiind sprijinită doar pe o pernă de aer, aşteptând sclipirea din vizorul lunetei care urma să-i indice că ţinta apăruse. Şi vocea lui Demarest pe care o auzea în cască, sfătuitoare, insistentă, liniştitoare. „Vei simţi apariţia ţintei înainte de a o putea vedea, Janson. Linişteşte-te şi fii gata să o simţi. Relaxează-te în momentul în care apeşi pe trăgaci.” Ce surprins fusese atunci când, urmându-i sfaturile, lovise ţinta. Nu ajunsese niciodată la măiestria celor care îl vânau acum pe el, însă se descurcase destul de bine fiindcă fusese nevoit. Şi faptul că fusese odată şi el de cealaltă parte a lunetei făcea ca situaţia în care se afla acum să fie şi mai chinuitoare.

Ştia ce vedeau ei acum. Ştia cum gândeau ei.

Lumea trăgătorului de elită se reducea în momentele acelea la imaginea circulară pe care o vedea prin lunetă şi la relaţia dintre corpul său şi reticulul lunetei. Arma era probabil un Remington 700 sau un Gail calibru 7,62 ori un M40A1. Lunetistul găsise fără îndoială poziţia optimă, punctul de contact dintre obraz şi corpul armei; carabina era acum exact ca o extensie a propriului corp. Avea să inspire adânc şi să lase apoi aerul să iasă, apoi să tragă încă o dată aer în piept şi să expire numai pe jumătate. Cu ajutorul telemetrului laser putea determina precis distanţa: luneta trebuia să fie ajustată pentru a compensa deviaţia glonţului. Reticulul trebuia să se suprapună peste dreptunghiul format de pieptul subiectului. Va mai lăsa să iasă puţin aer din plămâni, restul îl va ţine acolo şi degetul va mângâia trăgaciul...

Janson se lăsă la pământ şi se aşeză pe jos lângă fetiţa care plângea.

— Hei, îi spuse el. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu ne place de tine, spuse ea.

Nu-i plăcea de el în persoană? De americani în general?

Cine putea să ghicească ce era în mintea unui copil de şapte ani?

Janson îi luă blând binoclul, scoţând cureluşa de pe umerii fetiţei şi se ridică brusc în picioare.

— *Mămico*! Era ceva între un scâncet şi un strigăt.

— Ce dracu' faci? răcni mama, roşie la faţă.

Ţinând strâns binoclul în mână, Janson se năpusti către pavilionul aflat la două sute de metri distanţă. La fiecare modificare semnificativă a poziţiei sale, lunetiştii trebuia să ajusteze linia de tragere. Femeia alerga după el, respirând greu, însă hotărâtă să nu se dea bătută. Îşi lăsase copilul în urmă şi acum îl urmărea agitând un flacon pe care îl scosese din geantă.

Un flacon cu spray lacrimogen. Venea după el cu o privire furibundă, o Mary Poppins cuprinsă de boala vacii nebune.

— Naiba să te ia! strigă ea. La naiba! La naiba! Existau o mulţime de englezoaice ca ea cu pulpe puternice înfipte în cizme de cauciuc, cu manualul despre observarea păsărilor în genţile lor fără fund. Toate, fără excepţie, strângeau bucăţi de aţă, mâncau spumă de drojdie şi miroseau a pâine prăjită.

Janson se întoarse la timp ca s-o vadă întinzând mâna în care ţinea flaconul şi, cu un rânjet răutăcios, pregătindu-se să-l împroaşte cu un jet de *capsicum oleoresin*.

Deodată se auzi un zgomot metalic ciudat şi un nor de gaz explodă din ceea ce fusese flaconul pe care-l ţinuse în mână.

Pe faţa ei apăru expresia celei mai profunde uimiri: nu avea de unde să ştie ce se întâmplă atunci când un astfel de flacon sub presiune este lovit de un glonţ. Apoi norul de gaz ajunse la faţa femeii.

— Cred că era defect, sugeră Janson.

Cu lacrimi în ochi, femeia se întoarse şi porni să alerge cu gura deschisă răsuflarea ei fiind acum un şir de sunete ascuţite. Se aruncă apoi în lac, sperând să stingă arşiţa care îi ardea faţa.

Tuac. Un glonţ se înfipse în lemnul pavilionului, foarte aproape de el, cea mai precisă lovitură de până în clipa aceea. Folosind carabine semiautomate, lunetiştii renunţau la frecvenţa loviturilor în favoarea preciziei. Janson se rostogoli până ajunse sub scenă acum goală, în faţa căreia erau

aranjate scaune de plastic pentru concertul ce urma să se desfăşoare seara.

Zăbrelele de lemn de la baza pavilionului nu-l apărau de gloanţe, însă în spatele lor era mult mai greu de ochit. Ascunzătoarea îi permitea să câştige ceva timp şi acesta era cel mai important lucru de care avea nevoie acum.

Duse binoclul la ochi şi încercă diferite distanţe focale, evitând sclipirile din partea în care apunea soarele.

Simţea că înnebuneşte. Soarele aprinsese coloana macaralei ca pe un chibrit, iar deasupra copacilor crea parcă un halo.

Copacii, copacii. Stejari, fagi, castani, frasini. Ramurile lor erau neregulate, la fel şi coroanele. Şi erau atât de mulţi – o sută, două sute. Care dintre ei era cel mai înalt şi cel mai dens? O estimare grosieră scoase în evidenţă câţiva candidaţi. Janson regla la maximum amplificarea binoclului şi începu să cerceteze numai acei copaci.

Frunze. Crengi. Rămurele. Şi...

Mişcare. Simţi că i se ridică părul de pe ceafă.

O adiere trecea printre crengile arborilor: era normal să se vadă mişcare. Frunzele se scuturau, ramurile mai subţiri se mişcau şi ele. Trebuia totuşi să aibă încredere în ceea ce-i spunea instinctul şi în scurt timp mintea sa raţională găsi explicaţia la ceea ce iniţial intuise numai. Ramură aceea care se mişcase era groasă, prea groasă ca să fi fost afectată de adierea trecătoare. Se mişcase – de ce? Pentru că un animal, probabil o veveriţă, păşise pe ea? Sau era vorba despre o persoană?

Sau poate pentru că nu era vorba despre o ramură.

Felul în care bătea lumina nu-i permitea lui Janson să distingă detaliile; deşi reglase foarte bine binoclul, ceea ce vedea nu era prea clar. Încercă să aplice în locul cu pricina diverse imagini mentale, un vechi truc pe care îl învăţase pe vremea când era unul dintre Diavolii lui Demarest. O ramură cu crenguţe şi frunze? Posibil, însă nu sută la sută satisfăcător. Să fie o carabină camuflată în culoarea frunzelor şi de care fuseseră prinse crenguţe? În clipa în care suprapuse imaginea optică peste cea mentală, toate acele mici neregularităţi îşi

găsiră imediat locul. Un efect de *gestalt*[6].

Creanga aceea i se păruse ciudat de dreaptă fiindcă era de fapt o armă. Rămurelele fuseseră legate de ea cu sârmă subţire. Mica pată întunecată din capăt nu era rana din locul unde fusese ruptă creangă, ei era chiar gura ţevii armei.

La vreo patru sute cincizeci de metri depărtare, un bărbat se uita că şi el printr-o lunetă, hotărât să-l lichideze.

Vin după tine, îşi spuse Janson. *Tu n-ai să mă vezi când am să ajung acolo, însă am să ajung în curând la tine.*

Un grup de fotbalişti se îndrepta spre terenul de sport şi el sări deodată şi li se alătură ştiind că, de la distanţă, era foarte greu de desluşit în grămada aceea de bărbaţi înalţi şi solizi.

La un moment dat lacul se îngusta şi formă un pârâiaş. În momentul în care ceilalţi bărbaţi urcară peste podeţul de lemn de deasupra, Janson se rostogoli în apă. Îl văzuseră oare lunetiştii? Avea mari şanse să fi scăpat neobservat. Elimină tot aerul din plămâni şi începu să înainteze prin apa nămoloasă, ţinându-se cât mai aproape de fund. Dacă încercarea sa reuşea, atunci lunetele trăgătorilor aveau să fie în continuare fixate pe grupul de sportivi. Lunetele puternice aveau inevitabil un câmp de vedere foarte îngust; era imposibil să urmăreşti cu un ochi ţinta şi cu celălalt să supraveghezi terenul din preajmă. Cât timp va mai trece însă până când trăgătorii îşi vor da seama că Janson nu se mai afla în grupul de fotbalişti?

Se îndreptă spre malul sudic al lacului, ieşi în dreptul peretelui de ciment al bazinului şi de acolo se ascunse într-un pâlc de puiet de fag. Chiar dacă reuşise să-i păcălească pe urmăritorii săi, era doar o mică amânare – o greşeală şi putea cădea din nou în plasa lor. Se afla acum în zona cea mai dens împădurită din Regent’s Park şi asta îl făcu să-şi aducă aminte de antrenamentele efectuate pe dealurile de lângă Thon Doc Kinh.

Janson studiase configuraţia copacilor aflaţi în depărtare şi îl depistase pe cel mai înalt. Acum trebuia să transforme harta imaginară într-o hartă reală, corespunzătoare terenului de sub picioarele sale.

---

[6] Structură, formă (lb. germană). (n. tr.).

Era acea oră a zilei în care parcul se golea. Situaţia avea şi avantaje şi dezavantaje, însă el trebuia să folosească totul în avantajul său: era singura soluţie. Un optimism măsurat era ceea ce îi trebuia acum cel mai mult. Analiza prea amănunţită a şanselor putea duce foarte repede la defetism şi paralizie, mărind probabilitatea unui final dezastruos.

Ţâşni spre un copac, aşteptă puţin, apoi se repezi către un altul. Simţea un nod în stomac. Făcuse oare prea mult zgomot? Fusese văzut?

Dacă instinctele sale erau corecte, se afla exact sub copacul în care se găsea cel puţin unul dintre lunetişti.

Activitatea lunetiştilor necesita o concentrare maximă. Concentrarea, pe de altă parte, necesita blocarea stimulilor periferici, după cum ştia foarte bine din proprie experienţă. Nu era vorba aici numai de o reducere a câmpului vizual la obiectivul lunetei, ei şi de concentrare mentală. Trebuia să profite acum de acest lucru.

Echipa de sportivi traversase podul şi continua acum drumul prin dreptul unei clădiri din cărămidă, Regent's College, o instituţie baptistă. Dacă ar fi făcut parte din echipa de lunetişti, acest lucru i-ar fi trezit anumite suspiciuni, mai ales după ce bărbaţii se depărtară unul de altul şi se văzu clar că ţinta nu se mai afla printre ei. Puşcaşii trebuia să-şi imagineze că el reuşise să se ascundă cumva după clădirea de cărămidă. Nu era o perspectivă care să le trezească îngrijorarea: îl puteau aştepta să iasă de acolo.

Lunetiştii aveau să cerceteze atent fiecare metru pătrat din parc în căutarea lui. Nu le va trece însă prin cap să se uite şi în jos, la picioarele lor. Aveau, desigur, radiotelefoane cu care păstrau legătura cu coordonatorul lor. Însă acest lucru nu făcea decât să le reducă sensibilitatea faţă de sunetele din jur. Erau elemente în favoarea lui Janson.

Începu să urce pe trunchiul copacului, încercând să facă cât mai puţin zgomot. Înainta foarte încet, însă continuu. Când ajunse la trei metri deasupra solului, ceea ce văzu făcu să i se taie răsuflarea. Nu numai că lunetistul era excelent camuflat, însă întreaga structură de ramuri care îl susţinea era falsă. Totul părea perfect natural – opera unei Madame Tussaud a arborilor – însă de aproape putu să vadă că era vorba de o

construcţie artificială ataşată de trunchiul arborelui prin intermediul unor cabluri metalice, prinse cu inele şi şuruburi, totul vopsit în verde. Era genul de echipament la care nu putea avea acces oricine, numai foarte puţine agenţii. Operaţiunile Consulare era una dintre acestea.

Janson se întinse spre structura de metal şi, cu o mişcare bruscă, trase de bolţul central; cablul de oţel începu să alunece şi cuibul lunetistului rămase deodată fără ancoră.

Se auzi o înjurătură înfundată şi întregul adăpost se prăbuşi de-a lungul trunchiului, rupând mai multe crengi în cădere.

Janson reuşi să distingă costumul verde al trăgătorului căzut la pământ. Era un tânăr slăbuţ – un fel de băiat-minune fără îndoială, deocamdată ameţit în urma căderii. Janson se lăsă la pământ, având grijă să aterizeze cu picioarele desfăcute peste el.

Ajuns jos, îi smulse arma din mână.

— La naiba! înjurătura era mai degrabă o şoaptă. Vocea unui tânăr.

Janson ţinea acum în braţe o puşcă lungă de un metru, greu de manevrat într-un spaţiu aşa de mic. O carabină M40A1 modificată, pregătită special la Quantico de către unitatea de armurieri a Marinei.

— Rolurile s-au inversat, zise Janson încet. Întoarse gulerul lunetistului, căutând emiţătorul radio. Tânărul rămăsese întins pe burtă. Remarcă părul lui scurt şi aspru, mâinile şi picioarele subţiri: la prima vedere nu era un specimen prea grozav, începu să-i pipăie partea de jos a corpului şi-i scoase un pistol Beretta Tomcat, calibru 32, de la cingătoare.

— I-aţi mâinile jegoase de pe mine, şuieră lunetistul printre dinţi, încercând să-l împingă pe Janson şi uitându-se la el cu o privire plină de ură.

— Dumnezeule, zise Janson fără să vrea. Eşti...

— Ce sunt? O privire sfidătoare.

Janson clătină din cap fără să zică nimic. Lunetistul încercă să se ridice şi Janson răspunse în forţă, trântindu-l înapoi la pământ. Cei doi se priviră din nou în ochi.

Lunetistul era foarte suplu, agil, surprinzător de puternic – şi... femeie.

17

Femeia se aruncă din nou asupra lui ca un animal sălbatic, încercând să-i smulgă din mână pistolul Berreta. Janson se dădu rapid înapoi şi ridică piedica armei.

Femeia rămase cu privirea fixată pe ţeava pistolului.

— Nu ai nici o şansă, Janson, spuse ea. De data asta nu mai ai de-a face cu hârţogari de la ambasadă. De data asta au avut grijă să trimită pe cei mai buni. Vocea ei avea accentul specific ţinuturilor de la poalele Munţilor Apalaşi şi, cu toate că se străduia să vorbească normal, nu-i putea ascunde starea de tensiune.

Bravada aceasta era pentru el sau pentru ea? Încerca astfel să-l demoralizeze sau o făcea numai pentru a-şi recăpăta curajul?

Pe buzele lui Janson apăruse un zâmbet rece.

— Dă-mi voie să-ţi fac o propunere foarte rezonabilă: cooperezi sau te omor.

Femeia pufni indignată:

— Crezi că te afli în faţa numărului patruzeci şi şapte? Nici să nu te gândeşti, bătrâne.

— Ce tot spui acolo?

— Asta ar face să devin numărul patruzeci şi şapte. Cum el nu zicea nimic, femeia continuă: Ai la activ patruzeci şi şase, nu-i aşa? Vreau să spun terminaţi, ucişi pe teren.

Janson simţi că-l trece un fior îngheţat. Numărul pe care îl spusese femeia – care nu constituise niciodată un motiv de mândrie pentru el şi care îi provocă din ce în ce mai dese crize de conştiinţă – era corect. Era în acelaşi timp un număr cunoscut de foarte puţini oameni.

— Să începem cu începutul, spuse Janson. Cine eşti?

— Tu ce crezi? îi întoarse ea întrebarea.

— Fără glume de-astea. Janson apăsă cu putere ţeava puştii în diafragma femeii.

Femeia începu să tuşească.

— Sunt la fel ca şi tine – la fel cum *ai fost* şi tu.

— Operaţiuni Consulare, încercă Janson.

— Te-ai prins.

Ridică puşca M40A1 de pe pieptul ei. Lungă de peste un metru şi cântărind aproape şapte kilograme, arma era prea mare şi grea pentru a fi manevrată rapid; era potrivită numai pentru un trăgător aflat în poziţie fixă.

— Înseamnă că faci parte din echipa de trăgători Lambda. Femeia dădu aprobator din cap.

— Şi cei din Lambda nu dau greş niciodată.

Spunea adevărul. Şi asta însemna un singur lucru: se dăduse un ordin care nu cuprindea mai multe opţiuni. Cei de la Operaţiuni Consulare trasaseră o directivă unei echipe de elită: o directivă de a ucide. De a elimina fără putinţă de scăpare.

Arma era foarte bine întreţinută şi, dacă făcea abstracţie de faptul că fusese îndreptată asupra lui, reprezenta un obiect demn de toată admiraţia. Încărcătorul conţinea cinci gloanţe. Janson dezarma şi scoase cartuşul de pe ţeava. Fluieră uşor.

Cel puţin un mister era rezolvat. Cartuşul era de tip 458 Whisper, produs de firma SSK Industries şi destinat să pună în mişcare un glonţ Winchester prelucrat, de foarte mică viteză. Acest tip de gloanţe îşi reduceau treptat viteza, păstrând astfel o mare parte din energie chiar şi la distanţe ce depăşeau o milă. Ceea ce le făcea foarte atractive era faptul că lansau glonţul la viteze subsonice. Se elimină astfel pocnitura ce se auzea în cazul gloanţelor supersonice, deoarece cantitatea redusă de pulbere micşora efectele detonării din interiorul cartuşului. De aici şi numele: „şoaptă". Cineva aflat la câţiva metri distanţă de trăgător nu auzea nimic.

— OK, prietena mea, zise Janson impresionat fără voia lui de stăpânirea ei de sine. Vreau să ştiu unde sunt plasaţi ceilalţi. Şi nu încerca să-ţi baţi joc de mine. Din câteva mişcări rapide, scoase încărcătorul puştii şi aruncă arma sus printre ramurile copacului, unde aceasta rămase fixată, o ramură la fel ca celelalte pentru un privitor neavizat. Îndreptă apoi ţeava pistolului Beretta către capul femeii.

Ea îl privi în tăcere câteva clipe. El întoarse privirea impasibil: ar omorî-o fără nici o remuşcare. Numai norocul îl salvase de gloanţele ei.

— Mai este încă un trăgător, începu ea.

Janson o cântări din ochi. Femeia era împotriva lui, însă, cu puţin noroc, putea deveni foarte valoroasă pentru el, o putea folosi ca pe un scut şi că pe sursă de informaţii. Ea ştia unde se aflau plasaţi ceilalţi membrii ai echipei de lunetişti.

Ştia să şi mintă foarte bine.

Janson se aplecă şi o lovi peste cap cu mâna în care ţinea pistolul.

— Hai să nu începem această relaţie cu o minciună, draga mea, spuse el. Pentru mine nu eşti decât o criminală. Erai cât pe ce să mă ucizi şi, ca să-ţi duci la bun sfârşit misiunea, ai pus în pericol viaţa unor civili nevinovaţi.

— Prostii, spuse ea. Am ştiut în fiecare moment care era marja de eroare. Un metru în fiecare direcţie, măsurat din mijlocul pieptului. Niciuna dintre loviturile mele nu a depăşit această limită şi linia de ochire a fost liberă înainte de fiecare acţionare a trăgaciului. Nimeni nu a fost în pericol. În afară de tine.

Încadrarea pe care o descrisese ea se potrivea cu observaţiile lui: probabil că ăsta era adevărul. Însă ca să fii în stare să loveşti cu o asemenea precizie de la mai mult de patru sute cincizeci de metri trebuia să fii un trăgător de mare clasă. Un adevărat fenomen.

— OK. Formaţie axială. Ar fi fost o adevărată risipă să plasezi un alt trăgător la o distanţă mai mică de cincizeci de metri de tine. Ştiu însă sigur că mai sunt cel puţin trei dispuşi prin apropiere. Ca să nu mai pomenesc de cel care e pe macaraua din şantierul firmei Wilmut-Dixon... Plus cel puţin încă doi ascunşi în copaci.

— Dacă spui tu.

— Îţi admir discreţia, zise Janson. Însă dacă nu-mi eşti de nici un folos, să ştii că nu-mi pot permite să te mai ţin în viaţă. Armă pistolul şi începu să apese trăgaciul ca şi cum ar fi vrut să-i testeze rezistenţa.

— Bine, bine, spuse ea deodată. Accept condiţiile tale. Cedarea ei venise parcă prea repede.

— Las-o baltă, iubito. Nu cred o iotă din ce spui. Ridică din nou siguranţa şi începu să apese pe trăgaci. Eşti gata pentru prim-plan?

— Nu, aşteaptă! spuse ea. Orice urmă de bravadă se

evaporase. Îţi spun tot ce vrei să ştii. O să-ţi dai seama dacă mint şi atunci poţi să mă ucizi.

— E jocul meu, după regulile mele. Îmi dai poziţia trăgătorului cel mai apropiat. Ne apropiem de el. Dacă m-ai minţit, ai murit. Dacă lunetistul şi-a schimbat poziţia fără să anunţe restul echipei, e foarte rău. Tu mori. Dacă mă dai de gol, mori. Nu uita, eu cunosc sistemele, protocoalele şi procedurile. Probabil că pe jumătate dintre ele le-am scris eu.

Femeia se ridică tremurând.

— Foarte bine, durule. Jocul tău, regulile tale. În primul rând trebuie să ştii că fiecare lucrează în mod independent – regulile de camuflare exclud cunoaşterea locului unde se află partenerii şi fiecare trebuie să ochească pe cont propriu. În al doilea rând, află că avem pe cineva pe acoperişul de la Hanover Terrace.

În mintea lui apăru imaginea maiestuoasei construcţii în stil neoclasic a cărei faţadă privea spre parc şi în care locuiseră atâtea personalităţi. Frizele colorate în alb şi albastru din partea de sus a coloanelor. Pereţii crem şi coloanele albe. Trăgătorul ar fi trebuit să fie ascuns în spatele stâlpilor balustradei. Să fie adevărat? Nu, încă o minciună. Dacă ar fi fost adevărat, el ar fi fost mort de mult.

— Nu prea îţi foloseşti capul, fetiţo, spuse el. Un trăgător ascuns acolo după balustradă m-ar fi doborât de mult. Ar fi fost de asemenea expus faţă de echipa care repară acoperişul de la Cumberland Terrace. Ai avut o ocazie şi ai ratat-o. O lovi din nou şi ea se dădu înapoi câţiva paşi. Două greşeli, încă una şi te ucid.

Femeia lăsă capul în jos.

— Nu poţi să acuzi o fată pentru faptul că a făcut şi ea o încercare.

— Aveţi pe cineva lângă Park Road?

Femeia se gândi o clipă. Era clar că el ştia; nu mai avea rost să se prefacă.

— Ehrenhalt este în minaret, admise ea în sfârşit.. El dădu din cap.

— Şi cine e în stânga ta?

— la luneta mea de determinare a distanţelor, spuse ea. Dacă nu mă crezi, verifică singur. Lunetistul B este spre nord-

vest, la două sute optzeci de metri distanţă. Era vorba de o structură de cărămidă care adăpostea echipamente de telecomunicaţii.

— E pe acoperiş. Înălţimea nu e prea bună: din cauza asta n-a tras până acum. Însă dacă ai fi încercat să ieşi din parc prin Jubilee Gate, ai fi fost un om mort. Mai sunt şi trăgători pedeştri pe Baker Street, Gloucester Street şi York Terrace Way. Au la ei pistoale Glock. Doi trăgători au sub control Regent's Canal. Şi mai este un om pe acoperişul de la Regent's College. Speram că vei încerca să foloseşti această clădire ca adăpost. De la mai puţin de două sute de metri distanţă, precizia tuturor celor din echipă este de sută la sută.

„*Speram că vei încerca să foloseşti această clădire ca adăpost*." Fusese cât pe ce să o facă.

Janson încercă să-şi imagineze toate poziţiile pe care le specificase ea: păreau plauzibile. Şi el ar fi proiectat exact la fel operaţiunea.

Ţinând cu o mână sigură arma, Janson se uită prin luneta Swarovski 12x50. Buncărul menţionat de ea reprezenta exact acel tip de structură care se întâlnea peste tot în peisajul urban şi pe lângă care oamenii treceau fără s-o vadă. O poziţie bună. Era într-adevăr cineva acolo? Poziţia era acoperită în cea mai mare parte de frunze, însă câţiva centimetri din clădire erau vizibili. Un lunetist? Regla focalizarea lunetei până ce fu în măsură să vadă ceva. O mănuşă? O bucată de bocanc? Imposibil de precizat.

— Tu vii cu mine, o anunţă Janson brusc, apucând-o de mână.

Cu fiecare clipă care trecea exista pericolul ca echipa de lunetişti să înceapă să reevalueze probabilităţile: dacă ajungeau la concluzia că el ieşise din raza lor de acţiune, aveau să-şi aleagă alte poziţii şi atunci principalele reguli se schimbau.

— Am priceput, zise ea. Este exact ca în tabăra Hamas din Siria, nu departe de Qael-Gita. Ai luat atunci o santinelă drept ostatic, l-ai forţat să divulge poziţia următorului, ai repetat asta de mai multe ori şi în mai puţin de douăzeci de minute perimetrul rămăsese fără apărare.

— Cu cine naiba ai stat de vorbă? o întrebă Janson surprins.

Asemenea detalii operaţionale nu erau cunoscute de foarte multe persoane, nici chiar în sânul organizaţiei.

— Oh, ai fi surprins să afli cât de multe ştiu despre tine, spuse ea.

Janson înainta pe cărare trăgând-o după el. Ea călca intenţionat foarte zgomotos.

— Linişte, spuse el. Sau încep să mă gândesc că nu vrei să cooperezi.

Imediat, femeia păşi cu grijă, evitând frunzele şi crengile; fusese antrenată să se mişte fără zgomot: fiecare membru al echipei fusese astfel instruit.

Pe măsură ce se apropiau de marginea parcului, începeau să se facă simţite zgomotul traficului şi mirosul gazelor de eşapament. Se aflau în mijlocul Londrei, într-o oază de verdeaţă alcătuită cu mai bine de două sute de ani în urmă şi ocrotită cu dragoste de atunci. Va păta oare această iarbă bine îngrijită cu sângele lui?

Se apropiau de buncăr şi Janson duse un deget la buze.

— Nici un zgomot, spuse el. Ţinea Beretta la îndemână. Se aplecă şi îi făcu semn şi ei să facă acelaşi lucru. Aflat pe acoperişul structurii de cărămidă, lunetistul era întors pe burtă, sprijinind partea din faţă a armei cu braţul stâng. Şi el, ca toţi ceilalţi trăgători, nu sprijinea ţeava de nimic; dacă ar fi făcut-o, ar fi avut efect asupra rezonanţei şi preciziei loviturii. Aşa cum cerceta zona prin lunetă, folosind cotul mâinii drepte ca pivot atunci când îşi schimbă puţin câmpul de ochire, individul era însăşi imaginea concentrării. Umerii se aflau la acelaşi nivel, patul puştii fixat în piept. Arma era susţinută de V-ul format de degetul mare şi cel arătător de la mâna stângă, cu greutatea sprijinită în palmă. O poziţie perfectă.

— Victor! strigă deodată femeia.

Lunetistul tresări, întoarse rapid arma şi trase un foc. Janson sări într-o parte, trăgând-o şi pe femeie cu el. Făcu apoi o tumbă spre buncăr şi, cu o mişcare fulgerătoare, apucă ţeava puştii şi smulse arma din mâinile lunetistului. În timp ce bărbatul încerca să ajungă la cea de-a doua armă, un pistol fixat în toc, Janson învârti puşca ca pe o bâtă şi-l lovi în cap. Omul se prăbuşi din nou pe burtă, de data asta fără cunoştinţă.

Femeia se aruncă cu toată forţa de care era în stare spre mâna în care ţinea Janson pistolul. Voia să pună mâna pe Beretta – ar fi schimbat cu totul situaţia. În ultima fracţiune de secundă, Janson izbuti să se ferească din calea braţelor ei întinse. Ea reuşi totuşi să-l apuce de sacoul ud şi încercă să-l lovească cu genunchiul între picioare. În timp ce el îşi trase bazinul înapoi ca să evite lovitura, ea flexă încheietura mâinii şi, cu o izbitură rapidă, făcu să-i zboare pistolul din mână.

Amândoi se dădură câţiva paşi înapoi.

Femeia luase poziţia clasică de apărare: braţul stâng ridicat şi perpendicular faţă de corp, o barieră în faţa unui atac. O lovitură de cuţit în braţ putea lovi numai pielea, ricoşând în oase; muşchii importanţi, arterele şi tendoanele se aflau pe partea braţului îndreptată spre corp, protejate de un potenţial atac. Braţul ei drept era întins în jos şi cu un mic cuţit în mână; armă fusese ascunsă în bocanc şi nici măcar nu văzuse când o scosese de acolo. Era bună, rapidă şi mult mai agilă decât el.

După poziţia ei se vedea că, dacă el ar fi plonjat în faţă, ea i-ar fi tăiat braţul cu lama: un contraatac perfect. Exact ca în manual.

Femeia era foarte bine pregătită, lucru care, ciudat, reuşi să-l liniştească. Încercă să-şi imagineze următoarele zece secunde, pregătind un răspuns la acţiunile ei probabile. Faptul că era atât de bine antrenată constituia punctul ei slab. El putea anticipa ce va face ea pentru că ştia ce o învăţaseră. Instruise chiar el destui oameni să execute exact aceleaşi manevre. Însă după douăzeci de ani petrecuţi pe teren, el avea un repertoriu mult mai bogat de mişcări, mai multă experienţă şi reflexe mai bune. Aceste diferenţe aveau să-şi spună cuvântul.

— Tati obişnuia să-mi spună: „Nu-ţi lua cuţitul când te duci să te lupţi cu pistoalele”, zise ea. Eu nu l-am ascultat. Nu a stricat însă niciodată să am o lamă de rezervă. Ţinea mânerul cuţitului ca pe arcuşul unei viori, nu prea strâns, dar ferm; era evident că ştie să-l folosească.

Brusc, el se aruncă în faţă şi o prinse de mâna cu care se apăra; ea ridică mâna cu cuţitul, aşa cum anticipase şi atunci el îi aplică o lovitură cumplită peste încheietură. Nervul

median era vulnerabil la circa doi centimetri de încheietură; ca urmare a loviturii precis direcţionale, degetele mâinii în care ţinea cuţitul se desfăcură involuntar.

El apucă imediat arma pe care o scăpase, dar în acelaşi moment femeia îşi repezi cealaltă mână în umărul lui. Înfipse cu putere degetul mare în muşchiul trapez, acţionând asupra nervilor care treceau pe dedesubt şi paralizându-i astfel pentru câteva momente braţul şi umărul. Îl învălui o durere îngrozitoare. Era o luptătoare admirabilă, un triumf al antrenamentului asupra instinctului. Îi aplică imediat o lovitură cu piciorul în genunchiul drept, provocându-i o durere intensă şi dezechilibrând-o. Femeia căzu pe spate, iar el, dezechilibrat la rândul său din cauza propriei lovituri, se prăbuşi peste ea.

Putea acum să simtă căldura trupului ei transpirat, lipit de al său, duritatea muşchilor femeii care se zbătea şi se răsucea ca un luptător experimentat. Reuşi să-i imobilizeze picioarele cu pulpele sale puternice, însă braţele ei, încă libere, erau capabile să producă destule neplăceri. Simţea cum îl loveşte în plexul brahial, mănunchiul de nervi de la extremitatea umărului la vertebrele gâtului. El desfăcu coatele în afară şi-i ţintui astfel braţele la sol, profitând de diferenţa de greutate şi de forţă dintre ei.

Faţa ei, doar la câţiva centimetri de a lui, era schimonosită de furie şi neputinţă.

Îi văzu muşchii gâtului încordându-se şi înţelese că femeia se pregătea să-i spargă nasul cu o lovitură cu capul, aşa că îşi apăsă imediat fruntea de a ei, imobilizând-o acum în întregime. Îi simţea răsuflarea caldă în faţă.

— Tu chiar vrei să mă omori, spuse Janson, aproape amuzat. Era o constatare, nu o întrebare.

— La naiba, bineînţeles că nu, răspunse ea cu sarcasm. În ceea ce mă priveşte pe mine, ăsta a fost numai preludiul. Începu iar să se zbată sub el şi Janson reuşi cu greu să-şi păstreze poziţia.

— Ce ţi-au spus despre mine?

Ea trase adânc aer în piept de câteva ori ca să-şi recapete respiraţia.

— Eşti un ticălos, spuse ea. Un individ care a trădat tot ceea ce a însemnat ceva în viaţa sa, care a ucis pentru bani.

Cel mai mizerabil gunoi din câţi există.

— Rahat.

— Rahat eşti tu. Ai trădat pe toată lumea. Ţi-ai vândut agenţia, ţi-ai vândut ţara. O mulţime de agenţi valoroşi sunt acum morţi din cauza ta.

— Chiar aşa? Şi nu ţi-au spus cum de am devenit aşa rău?

— Ai luat-o razna sau poate că ai fost dintotdeauna un ticălos. Nu mai contează, important e că fiecare zi din viaţa ta este o zi în care vieţile noastre sunt în pericol.

— Aşa ţi-au spus?

— Ăsta-i adevărul! izbucni ea. Se încorda din nou, într-o altă încercare de a-l răsturna de pe ea.

— La naiba, bine măcar că nu-ţi miroase gura. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta, nu? Deci, ce mai e pe agendă? Mă omori sau vrei numai să te freci de mine?

— Nu te flata singură, replică el. O fată ascuţită la minte ca tine – ai crezut tot ce ţi-au spus ei? De fapt, nu-i de mirare. A fost o vreme când şi eu credeam orbeşte totul.

Frunţile lor erau încă lipite, nas la nas, gură la gură: ciudata şi neplăcuta intimitate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Ea mîji ochii neîncrezătoare.

— Ai altă versiune? Te ascult. Oricum nu pot să fac altceva. Însă imediat se încorda din nou, încercând să scape de el.

— Ce părere ai de asta? Totul e o înscenare. Am servit la Operaţiunile Consulare mai bine de douăzeci de ani. Uite, se pare că ştii o mulţime de lucruri despre persoana mea. Încearcă să-ţi pui întrebarea dacă ceea ce ţi-au spus despre mine se potriveşte cu ceea ce ştiai tu.

Femeia tăcu câteva momente.

— Dă-mi ceva real, spuse ea. Dacă într-adevăr nu ai făcut ceea ce spun ei că ai făcut, dă-mi nişte elemente care să-mi demonstreze că spui adevărul. Ştiu că poziţia în care mă aflu nu-mi permite să negociez. Vreau doar să aflu adevărul.

Pentru prima dată femeia vorbise fără ostilitate sau ironie. Ceva în vocea lui să fi produs această schimbare, o făcuse să se întrebe dacă era într-adevăr aşa de ticălos cum i se spusese?

Inspiră profund, cu pieptul strâns lipit de al ei: aceeaşi intimitate ciudată, nedorită. Simţi că trupul femeii de sub el se

relaxează.

— OK, spuse ea. Dă-te jos de pe mine. Nu am de gând să fug – ştiu că ai ajunge la armă înaintea mea. Sunt gata să te ascult.

El se asigură că trupul ei e complet relaxat, apoi – într-o clipă de încredere în mijlocul unei confruntări pe viaţă şi pe moarte – se rostogoli de pe ca cu o mişcare rapidă. În minte avea un singur obiectiv: pistolul Beretta care se odihnea acum sub o tufă din apropiere. Puse mâna pe el şi-l vârî la centură.

Femeia se ridică în picioare cu mişcări nesigure. Apoi zâmbi cu răceală.

— Pistolul acela îl ţii în buzunar sau...

— Îl ţin în buzunar, i-o tăie el scurt. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Am fost şi eu odată ca tine. O armă. Mânuită de alţii. Credeam că sunt stăpân pe inteligenţa mea, că pot lua singur decizii. Adevărul era însă altul: nu eram decât o armă în mâinile altora.

— Să ştii că pentru mine astea nu-s decât vorbe goale, îi spuse ea. Vreau ceva concret, nu generalităţi.

— Perfect. Trase adânc aer în piept, încercând să readucă la suprafaţă o amintire de demult.

— O penetrare identificată în Stockholm...

Imaginea bărbatului îi apăru acum clar în minte. Era un om şters, scund şi rotofei, tipul sedentarului. Şi era speriat, atât de speriat! Cearcănele sumbre de sub ochi arătau că nu mai avea somn şi era extenuat. Prin luneta lui Janson, trăsăturile individului alcătuiau un rictus de nesiguranţă; subiectul mişca întruna buzele, într-un tic nervos absurd. De ce era oare atât de speriat din moment ce era vorba despre o întâlnire obişnuită? Văzuse doar o mulţime de astfel de contacte, oameni cu diverse preocupări care mergeau la întâlniri conspirative, la a douăzecea sau treizecea întâlnire din acel an şi care aveau o expresie plictisită sau absentă. Faţa acestui bărbat era altfel – plină de dezgust şi frică. Şi atunci când suedezul se întoarse către celălalt bărbat, presupusul om de legătură rus, pe faţa lui nu se citea lăcomie sau gratitudine, ci repulsie.

— Stockholm, zise femeia. Mai 1983. Ai fost martor la momentul în care subiectul a luat contact cu omul de la KGB şi

l-ai eliminat. Pentru un nespecialist, a fost o lovitură destul de bună: de pe acoperişul unei clădiri cu apartamente până pe o bancă dintr-un parc aflat la două cvartale distanţă.

— Opreşte banda, îi spuse el. Cunoştinţele ei privind trecutul lui erau enervant de precise. Ai descris acţiunea exact aşa cum am prezentat-o şi eu în raport. Şi cu toate astea de unde puteam eu şti că omul era într-adevăr un agent penetrat? Mi s-a spus că este. Şi agentul KGB? Am recunoscut faţa, însă şi asta era o informaţie primită ca atare de la cei ce controlau operaţiunea. Dar dacă nu era aşa?

— Vrei să spui că nu era de la KGB?

— Adevărul e că rusul făcea parte din KGB. Serghei Kuzmin era numele lui. Însă omul cu care se întâlnea era un individ speriat, şantajat ca să participe la întâlnirea aceea. Nu avea nici un interes să ofere KGB-ului ceva util. Voia doar să încerce să-l convingă pe rus că nu are nimic de oferit, că funcţia lui diplomatică este prea mică pentru a putea fi cu adevărat valoros pentru ei. Avea de gând să-i spună acestuia să-şi ia tălpăşiţa, indiferent de consecinţe.

— De unde ştii toate astea?

— Am stat de vorbă cu soţia lui. Asta nu făcea parte din instrucţiunile pe care le-am primit în legătură cu misiunea.

— E atât de lipsit de sens ce-mi spui. Şi de unde ştii că femeia spunea adevărul?

— Pur şi simplu ştiu, răspunse el ridicând din umeri. Nu era o întrebare pe care un agent experimentat să fie nevoit s-o pună. Poţi s-o numeşti intuiţie dobândită în urma experienţei, dacă vrei. Nu te poţi baza pe ea sută la sută, însă e destul de precisă.

— Cum se face că toate astea nu apar în raportul tău?

— Pentru că nu reprezentau noutăţi pentru cei ce proiectaseră misiunea, răspunse el cu răceală. Şefii aveau în minte un alt scenariu. Două obiective, amândouă îndeplinite. Primul, să trimită un mesaj către toţi funcţionarii din structurile diplomatice că intrarea în legătură cu duşmanul îi putea costa foarte scump. Eu n-am făcut altceva decât să demonstrez acest lucru.

— Ai spus două obiective. Care e al doilea?

— Tânărul suedez dăduse deja nişte dosare KGB-ului.

Omorându-l, transmiteam mesajul că scurgerea de informaţii era luată în serios – că informaţiile transferate de el erau cu adevărat valoroase. De fapt, nu era vorba decât de nişte informaţii plantate. O operaţiune de dezinformare planificată cu grijă. Validată însă cu sângele acestui om şi astfel analiştii din KGB au muşcat momeala.

— Prin urmare a fost o reuşită.

— Da, o reuşită cu o marjă de eroare foarte mică. Kuzmin.

— A fost chiar promovat de pe urma întregii afaceri. Dă banda înapoi şi încearcă să-ţi pui o altă întrebare: a meritat? KGB-ul a fost dus de nas în acest caz particular, însă au mai fost oare şi alte consecinţe importante? A meritat oare sacrificiul vieţii bietului om? Era căsătorit. Dacă ar fi trăit, ar fi avut copii, probabil şi nepoţi. Zeci de sărbători de Crăciun udate cu *glogg*[7] şi vacanţe la schi, şi...

Janson se opri brusc. Scuză-mă, zise el. Nu vreau să te plictisesc. Cred că la vârsta ta chestiile astea nu au prea mare importanţă. Am vrut numai să-ţi spun că sunt situaţii în care instrucţiunile pe care le primeşti au la bază o reţea de minciuni. Şi că, în anumite cazuri, persoana de la care primeşti instrucţiunile habar nu are de acest lucru. Bănuiesc că asta e situaţia în cazul de faţă.

— Iisuse, spuse ea încet. Am înţeles. Vrei să spui că ţi-au ordonat să-l elimini pe tipul ăsta fără ca măcar să-ţi dezvăluie adevăratele motive.

— M-au făcut să-l elimin pe omul de contact al lui Kuzmin ca parte a unei manipulări. Şi unul dintre cei care au fost manipulaţi aici am fost şi eu. Ceea ce se specifică într-o directivă şi ceea ce înseamnă directiva cu adevărat sunt două lucruri diferite.

— Iisuse, simt că mi se învârte capul mai rău ca după o beţie.

— Nu vreau să te ameţesc. Numai să te fac să gândeşti.

— Rezultatul e acelaşi, spuse ea cu o urmă de amărăciune în glas. Dar de ce? De ce ar vrea ei să te elimine?

---

[7] Amestec alcoolic ce se serveşte fierbinte şi conţine vin roşu, coniac şi lichior in care se pune migdale, stafide şi bucăţi de coji de portocală.

— Crezi că nu mi-am pus şi eu întrebarea asta?

— Erai o legendă la Operaţiunile Consulare, în special pentru cei mai tineri. Nici nu-ţi poţi închipui, Janson. Nici nu-ţi poţi închipui cât de demoralizant a fost pentru noi când ne-au spus că ai trădat. N-ar fi făcut lucrul ăsta dacă n-ar fi avut un motiv bine întemeiat.

— Fără un motiv bine întemeiat? Nu, nu aşa funcţionează sistemul. Majoritatea oamenilor mint ca să-şi salveze pielea sau ca să le meargă mai bine. Poate că vor să-şi atragă merite pentru o idee ce nu le aparţine. Sau încearcă să dea vina pe altcineva. Sau au noroc şi lasă să se creadă că rezultatul s-a datorat priceperii lor. Nu ăsta e genul de minciuni care mă sperie pe mine. Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult sunt „minciunile nobile”. Minciunile răspândite în scopuri înalte. Sacrificarea oamenilor mărunţi pentru rezultate măreţe. În vocea lui se citea un ton amar. Mincinoşii care mint în interesul binelui general sau a ceea ce cred ei că e binele general.

— Uf! făcu ea. Şuieră şi îşi trecu mâna pe deasupra capului ca pe un disc. Nu te mai pot urmări. Dacă vrea cineva să te scoată drept ţap ispăşitor trebuie să aibă un motiv foarte bine întemeiat.

— Sau ceea ce cred ei că e un motiv întemeiat. Un motiv întemeiat care pentru unii dintre noi ar putea să pară doar o măsură administrativă.

— Stai puţin. Ceva mai devreme ai pomenit despre profilul tău. Din fericire, e un subiect despre care ştiu destul de multe. Ei bine, ai dreptate din cele ce mi-ai povestit. Ceva din afacerea asta nu se leagă. Ori tu nu eşti atât de bun pe cât se credea, ori nu eşti atât de rău cum spun ei. Femeia făcu un pas către el.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. A primit echipa Lambda autorizaţie operaţională de la Whitehall[8]?

— Nu a mai fost timp pentru formalităţile diplomatice. Operaţiunea este extrateritorială.

— Înţeleg, spuse Janson. În cazul ăsta trebuie să iei o

[8] Zonă din Londra unde se găsesc mai multe clădiri guvernamentale.

decizie.

Pistolul Beretta era încă în mâna lui, cu ţeava îndreptată în jos.

— Dar directiva noastră...

— Este viaţa mea, bineînţeles. E interesul meu aici. Dar e şi al vostru. Mi-a trebuit foarte mult până să aflu lucrul ăsta.

Ea îl privea năucită. OK, mai uită-te o dată cu telemetrul. Trăgătorul e în cel mai înalt arbore de lângă Primrose Hill Gate.

În timp ce el ducea la ochi telemetrul dual Swarovski şi examina frunzişul, îi reveniră în minte vorbele lui Angus Fielding. *Ai deplină încredere în propriul tău guvern*? Era într-adevăr o logică aici. Ce-ar fi fost dacă Operaţiunile Consulare, cu un agent infiltrat în echipa lui Novak, ar fi fost răspunzătoare de uciderea acestuia? Nu aşa s-ar explica refuzul oficial al Americii de a se implica direct în operaţiune? Dar în cazul ăsta cine îi înscenase primirea celor şaisprezece milioane de dolari? Şi dacă Operaţiunile Consulare sau altă agenţie americană pusese la cale moartea lui Novak – întrebarea era de ce? De ce reprezenta Novak o asemenea ameninţare? Janson ştia că aceasta era piesă crucială care lipsea din puzzle – un puzzle pe care trebuia să-l rezolve nu numai pentru dorinţa sa de dreptate, cât mai ales pentru a-şi asigura supravieţuirea.

Şirul gândurilor lui fu întrerupt brutal când primi o lovitură puternică, din lateral, peste cap. Căzu pe spate, uimit, nevenindu-i să creadă.

Era femeia. Avea în mână un drug de oţel, din acelea folosite pentru armarea betonului. La un capăt era ud de sângele lui. Probabil că îl luase din stiva de materiale de construcţie din spatele buncărului.

Aşa cum spun femeile, orice unealtă devine o armă dacă ştii cum s-o ţii.

Încă o lovitură, de data aceasta chiar deasupra urechii, bara ricoşând cu zgomotul acela îngrozitor al metalului lovit de os. Lumea din jurul lui începu să se clatine.

— Ne-au avertizat în legătură cu minciunile tale, mârâi ea.

Privirea lui se înceţoşase, totul părea acoperit de un văl roşu, însă expresia ei era inconfundabilă: ură.

La naiba! Într-o situaţie în care ar fi trebuit să fie extrem de atent, se lăsase păcălit de această femeie, de pretinsă ei simpatie; de fapt, ea nu făcuse altceva decât să tragă de timp în aşteptarea momentului prielnic. Îşi bătuse joc de el.

Întins pe pământ, auzea zvâcnindu-i sângele în cap ca un motor cu abur. Ameţit, se întinse după pistol, însă era prea târziu. Femeia o luase la fugă şi se îndepărta de el cu cea mai mare viteză.

Impactul cu bara de oţel îi provocase cel puţin o contuzie, asta în cel mai bun caz; aveau să treacă vreo câteva minute până când să fie în stare să se ridice în picioare. Până atunci, ea va fi departe. Un inamic, o fiinţă valoroasă – pierdute.

Simţi că i se face rău şi, concomitent, fu cuprins de un sentiment de gol interior. În cine se mai putea încrede? Cine mai ridicase armele împotriva lui?

Din care tabără făcea el parte?

În momentul acela putea spune un singur lucru: din propria lui tabără. Putea să spere la ajutorul unor aliaţi? Lunetista era convinsă de vinovăţia lui; s-ar fi comportat el altfel dacă ar fi fost în locul ei?

Îşi privi ceasul, încercă să se ridice şi îşi pierdu cunoştinţa.

„Comunicaţi, verificare radio.”

„Comunicare, comunicare. Totul este în ordine. *Over*”

În Vietnam era foarte rar linişte deplină. Zonele în care se duceau luptele erau nişte cascade de sunete şi imagini. Se auzeau loviturile artileriei, rachetele şuierau în timp ce se înălţau spre cerul nopţii pe care-l luminau de parcă ar fi fost sute de reflectoare puternice. Traiectoriile luminoase ale gloanţelor trasoare, zgomotul sacadat al motoarelor elicopterelor, străfulgerările luminase ale avioanelor cu reacţie. Nu după mult timp te obişnuiai şi toate acestea ajungeau la fel de lipsite de importanţă ca şi zgomotul claxoanelor şi al motoarelor maşinilor de pe o stradă aglomerată, la o oră de vârf. În acelaşi timp, comandantul lor îi ajutase să-şi dezvolte capacitatea de a distinge numai semnalele care ieşeau din rutină.

Reglând furios focalizarea lunetei, încercând să străpungă cu vederea prin desimea ierburilor şi a arborilor, Janson reuşi

să descopere poiana în care se aflau două colibe. În faţa uneia se vedea un foc pentru gătit şi doi nord-vietnamezi ghemuiţi lângă el. Să fi fost ascunse pe-acolo mine luminoase? Cu trei zile în urmă, Mendez dăduse peste una; în câteva secunde fusese lansată automat o rachetă de semnalizare – o rachetă şuierătoare cu magneziu, care coborâse apoi uşor spre pământ frânată de o mică paraşută, împrăştiind simultan o lumină albă ireală. Acum nu-şi puteau permite asemenea greşeală.

Janson îi transmise lui Demarest un mesaj radio. Cel puţin doi vietnamezi identificaţi. Trei sute de metri în faţă. Aştepta instrucţiuni.

Aştepta instrucţiuni.

Aştepta instrucţiuni.

Într-un târziu, după o serie de hârâituri se auzi în căşti vocea lui Demarest:

— Manevrează conţinutul cu grijă. Îi aduci la trei kilometri în nordul taberei de bază şi te porţi ca şi cum ar fi cristal de Waterford. Fără rupturi, vânătăi sau zgârieturi. Crezi că poţi face lucrul ăsta?

— Domnule?

— Capturează-i cu blândeţe, locotenente. Nu înţelegi engleza? Dacă vrei, pot să-ţi spun acelaşi lucru în şapte limbi diferite.

— Nu, domnule. Am înţeles. Însă nu ştiu cum vom putea să...

— Găseşti tu o cale, Janson.

— Vă apreciez încrederea, domnule, dar...

— Nu e vorba de asta. Vezi, eu ştiu că dacă aş fi în locul tău aş găsi o cale. Şi, după cum ţi-am mai spus, am sentimentul că noi doi semănăm foarte mult.

Degetele sale scormoneau pământul: dădură peste gazon, nu peste liane din junglă. Se strădui să-şi ţină ochii deschişi, recunoscu priveliştea verde din Regent’s Park, se uită la ceas.

Trecuseră două minute. Era deosebit de dificil să-şi păstreze conştiinţa, însă trebuia să reuşească.

Gândurile care îi treceau prin minte fură măturate de unul mult mai urgent: *nu avea timp*.

Prăbuşirea axei de trăgători trebuie să fi fost detectată pur şi simplu după absenţa semnalelor radio. Ceilalţi aveau să-şi facă în curând apariţia în zonă. Cu privirea înceţoşată, cu capul bubuindu-i, după o cursă cu obstacole printre arbuşti tunşi în formă de con, reuşi să ajungă la ieşirea de la Hanover Gate.

În momentul în care ajunse în curbă văzu un taxi negru din care cobora un cuplu mai în vârstă. Erau americani şi se mişcau foarte greu.

— Nu, spunea femeia înţepată, nu dai bacşiş. Suntem în Anglia. Nu se dă bacşiş în Anglia. Buzele ei erau rujate ţipător, scoţând în evidenţă ridurile verticale de deasupra şi de dedesubtul gurii.

— Bineînţeles că se dă, mormăi soţul. Ce ştii tu? Nu ştii nimic. Dar ai mereu ceva de spus. Bărbatul căuta alene printre bancnotele puţin familiare din portofel, cu atenţia şi seriozitatea unui arheolog ce răsfoia nişte papirusuri străvechi. Sylvia, ai cumva o bancnotă de zece lire?

Femeia îşi deschise poşeta şi, cu o încetineală înspăimântătoare, începu să caute.

Janson privea scena cu o furie crescândă, fiindcă era singurul taxi vizibil pe stradă.

— Hei, făcu el către cuplul de americani. Plătesc eu. Cei doi americani îl priviră bănuitori.

— Nu, chiar ăsta-i adevărul, spuse Janson. Încă nu-şi revenise şi imaginea celor doi americani continua să se tulbure. Nu e nici o problemă. Sunt într-o pasă generoasă astăzi. Doar... hai să încercăm să ne mişcăm o dată.

Cei doi se uitară unul la altul.

— Sylvia, omul ăsta zice că plăteşte el...

— Am auzit foarte bine ce-a spus, replică femeia nervoasă. Mulţumeşte-i.

— Deci care-i şmecheria? întrebă bătrânul cu buzele strânse într-un început de strâmbătură.

— Şmecheria este că ieşiţi din maşină, acum.

Cei doi se grăbiră pe trotuar şi rămaseră acolo clipind nedumeriţi. Janson se strecură în interiorul larg al vehiculului, unul dintre taxiurile clasice, negru, produs de Manganeze Bronze Holdings PLe.

— Aşteptaţi o clipă! strigă femeia. Sacoşele noastre. Am avut două sacoşe... Era supărată şi rostea răspicat cuvintele.

Janson găsi două sacoşe din plastic de la Marks & Spencer, deschise portiera şi le aruncă la picioarele femeii.

— Unde mergem, şefu'? Întrebă şoferul. se uită apoi prin oglindă la faţa lui Janson şi se înfiora. Te-ai ales cu o tăietură destul de urâtă acolo.

— Nu e atât de grav pe cât pare, murmură Janson.

— Mai bine ai grijă să nu-mi pătezi cumva tapiţeria, mormăi şoferul.

Janson împinse o bancnotă de o sută de lire printr-o deschizătură a geamului care-i separa.

— Începe să se schimbe treaba, zise şoferul brusc înţelegător. Tu eşti şeful, eu sunt birjarul, dă cu biciul şi să pornim la drum. Omul părea foarte încântat de poezioara asta ieftină.

Janson îi indică şoferului cele două opriri pe care dorea să le facă.

— Bob e unchiul tău, zise acesta.

Capul îi zvâcnea cu forţa şi regularitatea unui ciocan pneumatic. Scoase o batistă şi o legă în jurul capului, încercând să oprească curgerea sângelui.

— Putem să plecăm o dată de aici? Se întoarse să privească prin lunetă – care se crăpă deodată în toate direcţiile în colţul din stânga jos, în locul unde se afla capul lui. Un glonţ subsonic rămăsese înfipt în geamul laminat.

— Sfântă Născătoare de Dumnezeu! ţipă şoferul.

— Calc-o o dată! zise Janson şi se lăsă în jos pe banchetă.

— Bob e unchiul tău să-l ia naiba, spuse şoferul în timp ce motorul maşinii se trezi la viaţă.

— Aşa o fi dacă zici tu. Janson împinse o altă bancnotă de o sută de dolari prin geam.

— O să mai avem şi alte probleme? întrebă şoferul cercetând neîncrezător bancnotă. Se aflau acum pe Marylebone Road şi intraseră în trafic.

— Niciuna, răspunse Janson fără să zâmbească. Ai încredere în mine. O să fie ca o plimbare prin parc.

Femeia chiar se uita la el. Nu era o închipuire. Kazuo Onishi

aruncă o privire de-a curmezişul barului plin de fum, apoi se uită la restul de bere din halbă pe care o ţinea în mână. Femeia era grozavă: păr blond lung, nas mic şi obraznic, zâmbet şăgalnic. Ce căuta oare singură la bar?

— Kaz, dulceaţa aia de la bar se dă la tine?

Era deci adevărat: chiar şi prietenul său Dexter observase. Onishi începu să zâmbească.

— De ce eşti atât de surprins? Întrebă el. Doamnele ştiu să recunoască un mascul adevărat.

— Da, de aia ai plecat tu singur acasă de fiecare dată când ne-am întâlnit aici, replică Dexter Fillmore, un bărbat de culoare cu ochelari care nu avea nici el prea mult noroc în dragoste.

Cei doi se cunoşteau de pe vremea când erau am îndoi la Caltech; nu discutau niciodată problemele de serviciu – din moment ce muncă fiecăruia era secretă, problemele de serviciu nu erau subiect de discuţie – însă îşi împărtăşeau anumite secrete referitor la viaţa lor sentimentală. „Sunt un burlac eligibil, câştig bani frumoşi, aşa că femeile ar trebui să-şi ia un număr de ordine şi să aştepte la coadă”, obişnuia Onishi să se lamenteze. „Un număr iraţional sau imaginar?” îl tachină Fillmore.

De data asta norocul părea să fi dat peste Kazuo Onishi.

Femeia se uitase din nou la el şi e sigur că privirea ei rămăsese aţintită asupra lui mai mult decât ar fi fost normal.

— Cheamă arbitrul, spuse Onishi, fiindcă cineva e *knockout* aici.

— Cum adică, tocmai tu care spuneai că cel mai important lucru e personalitatea fetei, protestă Dexter în glumă. Ce poate fi mai superficial decât să emiţi judecăţi din colţul celălalt al barului?

— Mda, are o personalitate foarte puternică, răspunse Onishi. Îţi poţi da seama imediat.

— Pun pariu că cel mai mult îţi place cum umple personalitatea ei tricoul ăla strâmt.

Femeia venea acum direct spre el, ţinând cu un gest preţios un pahar de băutură. Hotărât lucru, norocul începea să-i surâdă.

— Stă cineva aici? întrebă ea arătând către un scaun gol de

lângă Onishi.

Se aşează, îşi puse paharul chiar lângă halba lui cu bere, apoi făcu un semn chelneriţei să le mai aducă un rând.

— OK, de obicei nu fac aşa ceva, însă îl aşteptam pe fostul meu prieten care are probleme ca de obicei, înţelegi ce vreau să spun şi barmanul ăsta începe să se holbeze la mine. Nu pricep ce a văzut aşa de interesant.

— Nu-mi dau seama, zise candid Onishi. Şi unde ţi-e prietenul?

— Fostul, accentua ea. Adineaori m-a sunat pe mobil să-mi spună că nu ştiu ce urgenţă a apărut la serviciu. Aşa că nu mai contează. Crede-mă că nu ţineam neapărat să-l văd. Cred că n-am să reuşesc să scap de el decât dacă-şi găseşte o altă tipă. Femeia se întoarse spre Onishi şi îi zâmbi într-un fel care îl topi de-a binelea. Sau dacă-mi găsesc eu un alt prieten.

Dexter Fillmore îşi termină berea şi tuşi uşor.

— Mă duc să-mi iau un pachet de Camel. Vreţi şi voi ceva?

— Ia-mi şi mie unul, zise Onishi.

După ce Fillmore plecă, blonda se întoarse către Onishi şi-l privi cu o expresie mirată.

— Fumezi Camel?

— Nu-s prea tare la fumat, nu?

— Nu asta vreau să spun. Putem încerca însă ceva mult mai bun decât mizeriile astea de la automat. Ai încercat vreodată o Balkan Sobranie? Asta da ţigară.

— O ce?

Femeia îşi deschise poşeta şi scoase de acolo o cutie metalică. Înăuntru se aflau aliniate mai multe ţigări fără filtru şi cu o bandă aurie la capăt.

— Proaspete, tocmai sosite cu valiza diplomatică. Îi întinse una. Încearc-o, spuse ea. În mâna ei apăruse ca prin farmec şi o brichetă.

O fată care-şi mişcă mâinile foarte bine, gândea Onishi, trăgând adânc din ţigară. Foarte promiţător. Era încântat şi de faptul că femeia nu se lansase în obişnuita serie de întrebări în legătură cu ocupaţia lui. Răspundea întotdeauna că este „administrator de sistem într-o instituţie guvernamentală” şi până acum nimeni nu-l întrebase mai mult, deşi, dacă interogatoriul ar fi continuat, el avea pregătită o versiune

despre „intercompatibilitatea platformelor”, un proiect în care erau implicate Departamentul Agriculturii şi cel al Transporturilor. Era ceva atât de complicat, încât garanta renunţarea la orice altă întrebare asupra subiectului. Motivul real pentru care se simţea atât de uşurat că nu-i pusese nici o întrebare era faptul că serviciul său era ultimul lucru despre care voia să vorbească acum. Adevărata lui slujbă. În ultimele zile totul devenise atât de stresant încât începeau să-l doară umerii de îndată ce ajungea la birou. Ce şir de evenimente nenorocite. Îngrozitor. Toată sudoarea, atâţia ani de muncă pentru că acum nenorocitul ăsta de Program Mobius să facă implozie. Măcar în alte zone ale vieţii sale să aibă un pic de noroc. La naiba, *merita* să aibă noroc.

Privirea frumoasei blonde era aţintită pe chipul lui în timp ce fumul gros îi umplea plămânii. Părea că ceva în legătură cu persoana lui o fascina pe fata asta. De la bar se auzea acum o nouă melodie: cântecul din coloana sonoră a noului film despre cel de-al doilea război mondial care rula pe toate ecranele. Îi plăcea foarte mult cântecul. O clipă simţi că ar putea să zboare de fericire.

Începu să tuşească.

— E tare.

— E exact aşa cum erau odată toate ţigările, spuse ea. Vorbea cu un uşor accent, însă el nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Fii bărbat. Trage în plămâni. Onishi mai trase încă un fum.

— E ceva deosebit, nu-i aşa?

— Puţin cam aspru, încercă el.

— Nu aspru, bogat. Cu ţigările astea americane ai senzaţia că fumezi hârtie.

Onishi dădu aprobator din cap, însă adevărul este că începea să simtă ceva mai mult decât o uşoară ameţeală. Era fără îndoială un tutun foarte, foarte puternic. Simţea că-i ard obrajii şi începuse să transpire.

— O, săracul de tine, ce-ai păţit? îl întrebă blonda. Se pare că ai nevoie de puţin aer proaspăt.

— Da, cred că mi-ar face bine, încuviinţă Onishi. Haide, zise ea. Hai să facem o plimbare.

El încercă să ducă mâna la portofel, însă ea i-o luă înainte şi puse pe bar o hârtie de douăzeci. El se simţea prea ameţit ca să riposteze. Probabil că Dexter avea să se întrebe ce se întâmplase cu el, însă lui putea să-i explice mai târziu.

Chiar şi afară, în aerul rece, starea de ameţeală persista.

Ea se repezi la el şi-l prinse de mână. În lumina lămpilor de pe stradă părea şi mai frumoasă – dacă nu cumva era doar efectul stării lui.

— Se pare că nu te prea poţi ţine pe picioare, îi spuse ea.

— Nu, răspunse el, conştient că nu se putea opri să zâmbească prosteşte.

Ea scoase în sunet mirat.

— Un armăsar mare ca tine doborât de o Balkan Sobranie? Blonda zicea despre el că e armăsar? Sună foarte încurajator. Un punct câştigat în mizeria care era viaţa lui sexuală. Rânjetul de pe faţa lui se întinse şi mai mult.

În acelaşi timp simţi că gândurile încep să i se amestece în cap şi că nici nu-i păsa.

— Hai să facem o plimbare cu maşina mea, zise ea cu o voce ce sună de parcă ar fi venit de la o mare depărtare şi ceva în interiorul lui îi spunea *Poate că nu-i o idee chiar aşa de bună, Kaz*, însă descoperi că nu putea face altceva decât să accepte.

Va merge cu frumoasa străină. Va face tot ce-i va spune ea. Va fi al ei.

Cu mare greutate reuşi să remarce precizia cu care schimba ea vitezele maşinii decapotabile de culoare albastră în care se aflau acum şi pe care o conducea cu mişcările controlate ale cuiva care respecta un plan bine stabilit.

— O să te fac să trăieşti cea mai mare experienţă a vieţii tale, Kazuo, zise ea mângâindu-l pe picior.

Un gând îi trecu deodată prin minte: *nu i-am spus cum mă cheamă.* Şi gândul fu urmat imediat de un altul: *se întâmplă ceva foarte grav cu mine.* Apoi toate aceste gânduri dispărură în vidul negru care era acum în mintea sa.

PARTEA A TREIA

18

Evreul hasid, strângând nervos în mână o servietă uzată, se îndreptă către marginea punţii superioare. Ochii lui se învârteau speriaţi, mai degrabă din cauza temperamentului său decât a vreunui pericol care s-ar fi putut ivi la bordul vasului *Stena Line HSS*. Giganticul feribot nu avea nevoie de mai mult de patru ore pentru a ajunge de la Harwich până la Hoek van Holland, unde pasagerii erau aşteptaţi de trenuri speciale, staţionate chiar pe mal, care urmau să-i ducă direct la Central Station din Amsterdam. Rapidă navă avea tot ce este necesar pentru ca pasagerii să facă o călătorie confortabilă: existau câteva baruri, două restaurante, câteva magazine şi chiar şi un cinematograf. Evreul cu servieta uzată nu dădea însă impresia că ar fi o persoană care s-ar folosi de aceste nimicuri. Era reprezentantul tipic al unei specii distincte: cea a neguţătorilor de diamante – se putea îndoi cineva de acest lucru? — Care nu manifesta nici un interes faţă de obiectele de lux ca acelea pe care le vindea chiar el, ca un abstinent care conduce o distilerie. Pasagerii care îl zăreau îşi mutau repede privirea. Nu se cuvenea să se holbeze.

Nu ar fi vrut ca evreul să-şi facă o părere greşită.

Briza sărată îi flutura acestuia barbă albă şi perciunii, haina şi pantalonii negri de lână. Pălăria neagră şi rotundă continua să rămână fixată pe cap pe când bărbatul cerceta cerul şi marea cenuşie. Imaginea nu era atât de atrăgătoare însă el părea să o găsească liniştitoare.

Janson ştia că o figură ca a lui trecea neobservată cel mai bine dacă nu se amesteca cu ceilalţi. Din cauza mâncărimii provocate de adezivul de pe obraji şi a hainelor de lână prea călduroase era foarte uşor să mimeze starea de anxietate pe care o cerea rolul său. Se lăsa acum răcorit de briză, aşteptând să i se usuce sudoarea. Nu exista nici un motiv pentru ca cineva să se îndoiască cum că nu ar fi persoana din paşaport; din când în când scotea la iveală o mică fotografie

învelită în plastic a ultimului rabin Schncerson, considerat de mulţi hasizi ca fiind un adevărat mesia, sau *mosiuch* şi o privea cu dragoste. Asemenea detalii erau foarte importante pentru a intra perfect în pielea personajului.

Se întoarse încet, auzind paşii cuiva care se apropia. Stomacul i se strânse brusc când zări pălăria rotundă a bărbatului şi haina lui neagră cu o croială severă, era un hasid – unul *adevărat*. Un membru al aceleiaşi secte, îşi spuse el repede. *Eşti exact personajul pe care îl interpretezi* – era una dintre axiomele spionajului. O altă axiomă spunea însă să nu te prosteşti prea tare.

Celălalt bărbat, care era mai scund decât Janson şi avea în jur de patruzeci de ani, îi adresă un zâmbet. „*Voos hurst zich*?" întrebă el, făcând o mică plecăciune cu capul. Avea părul roşu şi nişte ochi de un albastru spălăcit sub ochelarii cu ramă ieftină, de plastic. Sub braţ ţinea o mică servietă de piele.

Janson dădu şi el din cap, strânse şi mai tare servietă în mână şi încercă să zâmbească pe cât de frumos posibil, atât cât îi permitea adezivul facial pe care-l folosise. Cum să-i răspundă? Unii oameni aveau un dar pentru limbile străine, reuşind uneori să le vorbească cu o fluenţă uimitoare; Alan Demarest fusese unul dintre ei. Janson, deşi cunoştea destul de bine germană şi franceză de pe vremea când era student şi ceva cehă moştenită de la mama sa, nu se număra din păcate printre ei. Acum îşi scormonea creierii, încercând să dibuiască măcar câteva vorbe în idiş. Ar fi trebuit să aibă în vedere o asemenea eventualitate. Decât să se aventureze să scoată un „shalom" chinuit, ar fi fost mai înţelept să descurajeze orice încercare de conversaţie. Îşi imagină o clipă cum ar fi să-l arunce pe intrus peste bord. După o clipă, arătă cu un gest către gâtul său şi clătină din cap.

— Laringită, şopti el cu un aproximativ accent din East End[9].

— *Ir filt zich besser?* insistă bărbatul cu o privire amabilă.

[9] Zonă din estul Londrei, situată la nord de Tamisa. A fost o lungă perioadă o zonă des populată cu muncitori ţi emigranţi care lucrau in depozitele şi pe docurile de pe aici.

Era un suflet singuratic ce nu putea fi oprit atât de uşor în încercarea lui de a se apropia de cineva pe care îl considera ca făcând parte din aceeaşi familie spirituală.

Janson începu să tuşească violent.

— Îmi pare rău, şopti el. E foarte contagioasă. Celălalt bărbat se dădu câţiva paşi înapoi, alarmat. Înclină din nou capul, împreunându-şi mâinile în faţă.

— *Sholem aleichem*. Pacea şi binecuvântarea să coboare asupra ta, spuse el şi ridică o mână nesigură în semn de rămas-bun, după care se retrase politicos, dar grăbit.

Janson se lăsă din nou în voia vântului răcoros. *Ştim mai multe decât ne dăm seama*, obişnuia să le spună Demarest. Janson era convins că în cazul său vorbele lui Demarest erau perfect valabile – putea avansa numai dacă reuşea să asambleze corect piesele pe care le avea deja.

Ştia că o organizaţie neoficială a guvernului american îi dorea moartea. Că o sumă enormă de bani fusese depozitată în contul său prin intermediul unor manipulări electronice sofisticate. Şi că drept rezultat se crease percepţia că el fusese plătit pentru a-l ucide pe Novak.

Avea oare posibilitatea să folosească în vreun fel banii aceia? O voce interioară îi spunea *că nu era înţelept* să facă aşa ceva – cel puţin nu deocamdată. Nu cât timp sursa acelor bani rămânea necunoscută. Era posibil ca ei să constituie o probă de o valoare covârşitoare. Şi – îi veni deodată în minte şi această posibilitate – banii aceştia puteau fi, prin cine ştie ce metodă high-tech, un fel de capcană, astfel încât orice încercare de a-i retrage să devină un indicator pentru inamicii săi asupra locului în care se afla. Ceea ce-l făcu să revină din nou asupra întrebării în legătură cu identitatea acestor inamici.

În care tabără eşti tu oare, Marta Lang? Înainte de îmbarcare, încercase încă o dată să dea de ea, fără succes. Făcea şi ea parte din sângerosul complot? Sau fusese răpită, sau chiar omorâtă – încă o victimă a conspiraţiei care-l costase viaţa pe Peter Novak? Janson îl sunase şi pe un vechi prieten de-al său care locuia în Manhattan – un veteran al serviciilor de informaţii, acum la pensie – şi-l rugase să urmărească întoarcerea ei în sediul din New York al Fundaţiei

Libertatea, unde se părea că îşi desfăşura cea mai mare parte din activitate. Până acum nu primise nici un semnal că femeia ar fi revenit în clădirea de pe Fortieth Street. Fără îndoială că se afla în altă parte – dar unde?

Pe de altă parte, i se părea foarte curios, la fel ca şi lui Fielding, că nu se dăduse nimic publicităţii. Opinia publică habar n-avea de cele întâmplate – nu aflase nici despre răpirea, nici despre moartea lui Novak. Să fie vorba despre ceva în plină desfăşurare, despre un plan în care erau implicaţi oameni din interiorul Fundaţiei Libertatea şi care făcea inoportună anunţarea înfiorătoarei tragedii? Totuşi, cât timp sperau ei că mai pot ascunde aşa ceva? Ştirea morţii lui Deng Xiaoping, de exemplu, fusese ţinută în secret mai mult de opt zile, timp în care se rezolvase problema succesiunii: în cazul acela, regimul comunist chinez ajunsese la concluzia că nu-şi poate permite nici o zi de incertitudine. Era oare vorba de o situaţie similară şi în cazul Fundaţiei Libertatea? Averea enormă a lui Novak, sau cea mai mare parte a ei, era deja investită în Fundaţia Libertatea. Aparent, dispariţia lui nu ar avea cum să afecteze direct situaţia financiară a organizaţiei. În acelaşi timp, Grigori Berman îi spusese că transferul electronic fusese efectuat din Amsterdam, mai precis dintr-un cont al Fundaţiei Libertatea care îi aparţinea lui Peter Novak. Cine din interiorul fundaţiei fusese capabil să aranjeze aşa ceva?

Novak fusese un om puternic şi inamicii săi erau fără îndoială la fel de puternici. Trebuia să accepte că inamicii lui Novak erau acum şi inamicii săi. Partea cea mai infernală a acestei ecuaţii infernale era că aceşti duşmani puteau fi oricine. Şi că se puteau afla oriunde. Fielding, înainte de a se întoarce împotriva sa, vorbise în termeni foarte incisivi despre oponenţii lui Novak. „Oligarhiile” unor regimuri corupte, în special din Europa de Est, puteau aveau aceleaşi interese ca şi anumite grupuri de planificatori din Statele Unite care priveau cu invidie şi nelinişte influenţa crescândă a lui Novak. *Gândeşte-te puţin de ce e America atât de urâtă*, spusese Andros. Răspunsul nu era simplu, însă trebuia să aibă în vedere resentimentele şi amărăciunea celor care se simţiseră daţi la o parte de dominaţia ei. America nu era însă

personificarea inocenţei: eforturile ei de a-şi păstra supremaţia globală erau uneori brutale. Membrii instituţiilor care promovau politica sa externă se puteau considera foarte uşor ameninţaţi de acţiunile unei persoane cu intenţii foarte bune, fie numai din simplul motiv că acţiunile respective scăpau controlului exercitat de ei. După cum spunea şi Fielding: *Toată lumea ştie că nu a luat în seamă propunerile America, că a produs iritare în cercurile de politică externă americane urmând propriul său drum. Singura sa stea călăuzitoare a fost propria-i conştiinţă.* Cine putea şti ce era în mintea planificatorilor de la Washington – ale căror vederi înguste erau orbite de dorinţa de a controla totul pe care o confundau atât de uşor cu patriotismul? Nu era una dintre feţele cele mai atrăgătoare ale Americii. Ar fi fost însă o mare naivitate să pretinzi că instituţiile respective ar fi incapabile de o astfel de acţiune. Locotenent-comandorul Alan Demarest, în unele din momentele sale de reflecţie, se consideră a fi un adevărat american. Janson se gândise multă vreme la acest lucru ca la o iluzie nocivă. Dar dacă Demarest şi alţii ca el aveau dreptate? Dar dacă ei reprezentau nu America, ci o parte a ei, acea Americă pe care străinii aflaţi în locurile tulburi ale planetei aveau cele mai mari şanse să o întâlnească? Janson închise ochii fără a reuşi însă să scape de amintirile dureroase, încă vii, care îl urmăreau chiar şi acum.

— Nu, nu-i aduce aici, îi spuse locotenent-comandorul lui Janson. În fundal, distorsionată de căştile uzate, se putea distinge o bucată de muzică corală. Vin eu acolo.

— Nu e nevoie, domnule, replică Janson. L-am legat aşa cum mi-aţi cerut. Prizonierii sunt imobilizaţi, însă în bună stare.

— Ceea ce sunt sigur că a necesitat anumite eforturi. Nu sunt deloc surprins că te-ai ridicat la înălţimea aşteptărilor, Janson.

— Transportarea lor nu prezintă nici o dificultate, domnule.

— Îţi spun eu cum facem, zise Demarest. Du-i la Candle Bog.

Candle Bog era numele cu care americanii botezaseră un loc defrişat din junglă, situat în nordul principalei tabere a

armatei, la aproximativ patru kilometri. Cu o lună înainte, în locul acela avusese loc o mică înfruntare atunci când santinelele americane dăduseră peste nişte adăposturi şi trei bărbaţi pe care-i identificaseră ca fiind curieri Viet Cong. În timpul luptei, un american fusese ucis şi până la urmă toţi cei trei vietnamezi îşi pierduseră viaţa. Unul dintre soldaţii americani care supravieţuise înfruntării stâlcise numele vietnamez al zonei, Quan Ho Bok, în Candle Bog şi denumirea rezistase.

Transportul prizonierilor la Candle Bog durase două ore. Demarest îi aştepta. se afla într-un jeep, la volanul căruia era ajutorul său, Tom Bewick.

Janson văzu că prizonierilor le era sete; fiindcă aveau braţele legate la spate, le duse la buze plosca sa, împărţind conţinutul între cei doi. În ciuda spaimei şi a nesiguranţei, prizonierii sorbiră recunoscători apa. Îi lăsă să se odihnească pe jos, în spaţiul dintre cele două colibe.

— Ai făcut o treabă foarte bună, Janson, spuse Demarest.

— Tratamentul uman al prizonierilor de război, exact aşa cum prevede Convenţia de la Geneva, replică Janson. Ce bine ar fi dacă şi inamicul s-ar purta la fel cu ai noştri, domnule.

Demarest râse uşor.

— Eşti foarte amuzant, învăţăcelule. Se întoarse către ajutorul său: Tom, vrei să faci tu... onorurile?

Faţa bronzată a lui Bewick era ca cioplită în lemn, cu nişte deschideri nefinisate în locul ochilor şi gurii. Nasul său era mic, subţire, aproape ascuţit. Impresia era întărită de riduri, a căror culoare, uşor diferită, sugera scoarţa unui copac. Mişcările lui erau rapide şi eficiente, însă mai degrabă bruşte decât fluide. Toate acestea îi dădeau lui Janson senzaţia că Bewick devenise un manechin al lui Demarest.

Bewick se opri în dreptul unuia dintre cei doi prizonieri, scoase de la cingătoare un cuţit uriaş şi începu să-i taie legăturile care-i înfăşurau mâinile.

— Trebuie să se simtă la largul lor, explică Demarest. Curând deveni însă clar că obiectivul lui Bewick nu era confortul celor doi prizonieri. Ofiţerul pregătise o frânghie de nailon cu care legă strâns încheieturile mâinilor şi picioarelor celor doi prizonieri şi pe care o petrecu apoi în jurul bârnelor

centrale ale fiecărei colibe. Cei doi erau acum ţintuiţi cu membrele depărtate. Erau lipsiţi de apărare şi conştienţi de acest lucru. Conştientizarea lipsei oricărei posibilităţi de ripostă avea efecte psihologice asupra lor. Janson simţi un gol în stomac.

— Domnule? începu el.

— Nu scoate nici o vorbă, zise Demarest. Taci şi priveşte. Priveşte şi învaţă. Aşa cum zice vechea regulă: vezi o dată, faci şi tu o dată, ai învăţat.

Demarest se apropie de prizonierul cel mai apropiat de el. Îşi trecu mâna cu blândeţe peste obrajii tânărului şi spuse:

— *Toi mân ban*, se bătu uşor cu mâna peste inimă şi repetă: îmi place de tine.

Cei doi prizonieri păreau dezorientaţi.

— Vorbiţi englezeşte? Nu are prea mare importanţă fiindcă eu ştiu vietnameză.

Cel mai aproape de el vorbi în cele din urmă.

— Da, zise cu o voce gâtuită. Demarest îl răsplăti cu un zâmbet.

— Eram sigur că vorbeşti.

Îşi trecu degetul arătător peste fruntea bărbatului, coborî de-a lungul nasului şi se opri la buzele lui.

— Îmi place de tine. Voi reuşiţi să-mi treziţi interesul. Pentru că vouă chiar vă pasă. Asta reprezintă foarte mult pentru mine. Voi aveţi idealurile voastre şi sunteţi gata să luptaţi până la capăt pentru ele. Câţi *nguoi My* ai omorât tu, după părerea ta? Câţi americani?

Cel de-al doilea prizonier izbucni:

— Noi nu omorât!

— Nu, pentru că voi nu sunteţi decât nişte bieţi ţărani, nu-i aşa? Vocea lui Demarest era numai miere.

— Noi ţărani.

— Nu sunteţi Viet Cong, nu-i aşa? Doar nişte simpli pescari care trudesc din greu, aşa-i?

— *Dung*. Ai dreptate.

— Sau parcă spuneaţi că sunteţi ţărani? Cei doi îi aruncară o privire speriată.

— Nu Viet Cong, zise primul bărbat cu voce rugătoare.

— Prin urmare, el nu e tovarăşul tău de luptă?

— Doar prieten.

— Aha, el e prietenul tău.

— Da.

— Ţine la tine. Vă ajutaţi unul pe altul.

— Ajutăm unul pe altul.

— Aţi suferit foarte mult, nu-i aşa?

— Mult suferit.

— La fel ca şi salvatorul nostru, Iisus Hristos. Ştiaţi că el a murit pentru păcatele noastre? Aţi vrea să aflaţi cum a murit? Da? De ce nu ziceţi aşa? Daţi-mi voie să vă spun eu cum. Sau nu, am o idee şi mai bună: lăsaţi-mă să vă arăt cum.

— Rugăm, nu! reuşiră să îngâne cei doi. Demarest se întoarse către Bewick.

— Bewick, nu e deloc civilizat să-i lăsăm pe aceşti sărmani tineri pe jos.

Bewick dădu aprobator din cap şi pe faţa sa împietrită trecu o urmă de zâmbet. Apoi, cu ajutorul unei bucăţi de lemn, începu să răsucească frânghia cu care erau atârnaţi prizonierii. Din cauza tensiunii din frânghie, cei doi prizonieri începură să se ridice de la pământ; greutatea corpurilor lor era acum suportată de încheieturile lor strâns legate. Amândoi scoaseră câte un geamăt puternic, plin de spaimă.

— *Xin loi*, spuse Demarest cu blândeţe. Îmi pare rău.

Prizonierii sufereau cumplit, membrele lor fiind întinse la maximum, gata să se smulgă din încheieturi. Poziţia torsionată în care se aflau făcea ca respiraţia să fie aproape imposibilă, fiind necesar un efort extraordinar pentru a-şi arcui piepturile şi a-şi extinde diafragma – un efort care nu făcea altceva decât să sporească forţa cu care le erau trase extremităţile. Janson roşise.

— Domnule, zise el cu o voce tăioasă. Pot să vă spun câteva cuvinte în particular? Domnule?

Demarest se îndreptă către el.

— E posibil să fie nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu ceea ce vezi acum, spuse el încet. Însă nu voi permite să intervii în acest exerciţiu.

— Îi torturaţi, domnule, spuse Janson cu o privire hotărâtă.

— Tu crezi că asta e tortură? Demarest clătină din cap dezgustat. Domnule locotenent clasa întâi Bewick,

locotenentul clasa a doua Janson este foarte supărat în acest moment. Pentru propria lui protecţie, doresc să-l stăpâneşti – prin orice mijloc pe care-l consideri necesar. Există vreo problemă în legătură cu executarea acestui ordin?

— Niciuna, domnule, răspunse Bewick. El ridică pistolul în dreptul capului lui Janson.

Demarest se îndreptă spre jeep şi apăsă butonul PLAY de pe casetofonul său portabil. Din cele două mici difuzoare începu să se reverse o bucată coralĕ.

— Hildegard von Bingen, zise el fără să se adreseze cuiva anume. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii într-o mănăstire pe care a fondat-o, în secolul al doisprezecelea, într-o bună zi, pe când avea patruzeci şi doi de ani, a avut o viziune a lui Dumnezeu şi, o dată cu asta, a devenit cea mai mare compozitoare a epocii. De fiecare dată când se aşeza să compună, lucrul acesta se întâmpla după ce suferise durerea cea mai îngrozitoare – ceea ce ea numea biciuirea lui Dumnezeu. Pentru că numai atunci când durerea o aducea până aproape de halucinaţie începea ea să producă – începea să dea naştere cântărilor sale. Durerea o făcea pe Sfânta Hildegard să compună. Durerea o făcea să cânte.

Se întoarse către cel de-al doilea prizonier care începuse să transpire abundent. Respiraţia acestuia era sacadată ca a unui animal pe moarte.

— M-am gândit că e bine să vă relaxaţi puţin, spuse Demarest. Rămase pe gânduri, ascultând câteva măsuri ale cântecului.

Se aplecă apoi asupra prizonierului.

— Uită-te în ochii mei.

Scoase un cuţit mic dintr-un toc de la cingătoare şi făcu o mică tăietură pe burta bărbatului. Pielea şi ţesutul de dedesubt se desfăcură imediat, trase în cele două părţi de tensiunea din frânghie.

— Durerea o să te facă şi pe tine să cânţi.

Bărbatul începu să urle.

— Vezi, asta-i tortură, strigă Demarest către Janson. Ce-ai vrea să-ţi spun? Că mă doare şi pe mine la fel de tare cum îi doare şi pe ei? Se întoarse către prizonierul care urlă: Crezi că vei fi un erou în faţa alor tăi dacă-mi rezişti? Nici o şansă.

Chiar dacă faci pe eroul, te asigur că n-o să afle nimeni despre asta. Curajul tău se va irosi degeaba. După cum vezi, eu sunt un om foarte rău. Voi credeţi că americanii sunt slabi. Credeţi că puteţi aştepta până plecăm noi de aici. Credeţi că puteţi aştepta până ne împotmolim în regulile noastre tâmpite, la fel ca un gigant care se împiedică în propriile şireturi. Voi credeţi însă toate astea pentru că nu l-aţi întâlnit încă pe A lan Demarest. Dintre toate vicleniile şi înşelătoriile lui Satan, cea mai tare a fost aceea de a-i convinge pe oameni că el nu există. Uită-te în ochii mei, prietenul meu pescar, pentru că eu exist. Un pescar ca şi tine. Un pescar de suflete omeneşti.

Alan Demarest era nebun. Nu: era mai rău de atât. Era prea conştient, controla prea bine acţiunile sale şi consecinţele controlabile ale acestora. În acelaşi timp, el era lipsit de cea mai elementară urmă de conştiinţă. Era un monstru. Un monstru magnific, carismatic.

— Uită-te în ochii mei, repetă el şi se aplecă mai aproape de faţa bărbatului care intrase deja în agonie, o agonie ce nu se poate descrie în cuvinte. Cine este contactul tău ARVN? Care este sud-vietnamezul cu care lucrezi?

— Eu ţăran! se tângui bărbatul care abia mai respira. Avea ochii roşii, obrajii uzi de sudoare. Nu Viet Cong!

Demarest îi trase în jos pantalonii, dându-i la iveală organele genitale.

— Lipsa de sinceritate va fi pedepsită, spuse el cu o voce plictisită. E momentul să folosim cablurile de la baterie.

Janson se abţinuse de câteva ori să vomite, însă nu mai putu rezista şi se aplecă, zvârlind un şuvoi fierbinte de vomă.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine de aşa ceva, fiul meu. E la fel ca şi chirurgia, spuse Demarest încercând să-l liniştească. Prima dată când asişti la aşa ceva e puţin mai greu de suportat, însă ai să te obişnuieşti foarte repede. Exact aşa cum ne învaţă Emerson, atunci când un om adevărat „este presat, torturat, învins, are şansa să înveţe ceva”.

Se întoarse către Bewick.

— Mă duc să pornesc motorul, să fiu sigur că este destulă putere în cabluri. O să-i creăm toate condiţiile ca să vorbească. Şi dacă nu vrea, o să moară de cea mai dureroasă moarte pe care o putem imagina.

Demarest se uită spre faţa schimonosită a lui Janson.

— Nu-ţi fie teamă, continuă el. Tovarăşul lui va rămâne în viaţă. Înţelegi, este foarte important să ai pe cineva care să le povestească asta alor săi: aşa se întâmplă când te pui cu *nguoi My*.

Şi, înfiorător, îi făcu cu ochiul lui Janson, invitându-l parcă şi pe el să păşească în mocirlă. Oare câţi alţi soldaţi, obosiţi şi deveniţi insensibili după atâta timp petrecut în zona de operaţii, răspunseseră pozitiv la o asemenea invitaţie şi intraseră în acest club de fanatici, renunţând la sufletele lor? Undeva, într-o cămăruţă a creierului îi răsuna stins un vechi refren. *Unde te duci? Nebunule – vrei să vii cu noi?*

Vrei să vii cu noi?

Prinsengracht, probabil cea mai graţioasă dintre vechile străzi-canal ale bătrânului Amsterdam, fusese construită la începutul secolului al şaptesprezecelea. La prima vedere, faţadele clădirilor prezentau monotonia figurinelor decupate dintr-o bucată de hârtie îndoită ca un acordeon. La o privire mai atentă însă, puteau fi observate imediat metodele prin care fiecare dintre casele înguste şi înalte, din cărămidă, fusese cu grijă diferenţiată de vecinele ei. Frontoanele din partea superioară a tuturor caselor fuseseră atent proiectate: erau acolo frontoane foarte înclinate, frontoane care urcau în zigzag ca să se termine într-un vârf plan şi care alternau cu frontoane curbate. Deoarece scările interioare erau foarte înguste şi abrupte, majoritatea caselor aveau în partea superioară suporţi metalici care permiteau ridicarea mobilei la etajele superioare cu ajutorul scripeţilor. Multe clădiri etalau poduri false şi frize complicate. De zidurile de cărămidă atârnau ghirlande ornamentale. Janson ştia că în spatele faţadelor se ascundeau discrete curţi interioare – *hofjes*. Deşi burghezii din Amsterdamul epocii de aur făceau mare caz de simplitatea lor, era o simplitate ostentativă.

Janson era îmbrăcat într-o jachetă subţire cu fermoar şi încălţat cu o pereche de ghete solide, dar comode, nedeosebindu-se cu nimic de ceilalţi pietoni. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cercetă atent împrejurimile. Fusese

urmărit? Până acum nu se vedea nici un semn. Ştia însă din experienţă că o dată ce prezenţa sa era detectată, o echipă putea fi reunită şi plasată pe poziţii cu o rapiditate uimitoare. *Întotdeauna să ai un plan de rezervă*, îl învăţase Demarest şi, oricât de respingătoare ar fi fost sursă, sfatul acesta îi prinsese bine până acum. Janson se gândi cu amărăciune că putea foarte bine să-l aşeze lângă Mânuirea Secretelor a lui Gingis Han.

La câteva cvartale distanţă de aşa-numita curbă de aur dădu peste un grup de case plutitoare, ancorate în apa mocirloasă a canalului. Aceste domicilii plutitoare reprezentau o caracteristică a Amsterdamului ce dată din anii ‘50, rezultatul unei crize a locuinţelor; câteva decade mai târziu, consiliul municipal luase măsuri împotriva extinderii acestui fenomen, însă ambarcaţiunile deja amplasate pe canale fuseseră lăsate în pace, tolerate atât timp cât stăpânii lor plăteau o taxă anuală.

Janson le cercetă atent pe fiecare. Cea mai apropiată semăna cu un bungalou lung, cu pereţi din scândură cafenie, prevăzut cu o mică deschidere de ventilaţie sub acoperişul acoperit cu tablă roşie. O alta semăna cu o seră plutitoare, panourile lungi de sticlă fiind acoperite în interior cu perdele, astfel încât locatarii să beneficieze de o anumită intimitate, în apropiere se afla o locuinţă plutitoare a cărei cabină joasă era înconjurată de un gărduleţ. Ceea ce la prima vedere părea o pereche de căsuţe pentru păsări erau de fapt două lampadare. Ghivecele pline cu geranium indicau un proprietar foarte grijuliu cu casa lui.

Într-un târziu îi apăru în faţa ochilor familiara cabină vopsită în albastru, cu un aer de locuinţă părăsită. Ghivecele pentru flori erau în cea mai mare parte goale; ferestrele cabinei erau mici şi murdare de funingine. Lângă cabină se afla o bancă din lemn lustruită de vreme. Scândurile punţii joase şi largi erau îndoite şi neregulate. Ambarcaţiunea era ancorată în imediata apropiere a unui loc de parcare de pe mal şi, pe măsură ce se apropia, Janson simţea că-i bate inima mai repede. Trecuseră mulţi ani de când fusese aici ultima oară. Îşi schimbase oare proprietarul? Reuşi să distingă mirosul ca de răşină al canabisului şi înţelese că barca avea acelaşi proprietar. Urcă

pe punte, apoi deschise uşa cabinei. Aşa cum se aşteptase, nu era încuiată.

Într-un colţ al încăperii numai parţial luminate de lumina soarelui, un bărbat cu părul lung şi cărunt stătea ghemuit asupra unui pătrat mare de hârtie. În ambele mâini ţinea creioane colorate cu care trăgea succesiv linii pe hârtie. O ţigară aprinsă fumegă lângă o pastilă roşie.

— Nu mişca, ticălosule, spuse Janson încet.

Barry Cooper se întoarse încet, chicotind uşor de parcă ar fi auzit o glumă veche. Când îşi dădu însă seama cine era vizitatorul, voioşia îi pieri pe jumătate:

— Hei, e-n regulă, nu-i aşa? Tu şi cu mine, da? zâmbea uşor, însă întrebarea ascundea o urmă de nelinişte.

— Da, Barry, e-n regulă.

Pe faţa bărbatului se citi o uşurare vizibilă. Deschise larg braţele cu palme pătate.

— Dă-mi puţină dragoste, iubitule. Dă-mi puţină dragoste. Cât timp a trecut de atunci? *Jeepers*.

Cooper folosea un amestec ciudat de expresii – parte din jargonul fumătorilor de canabis, parte din filmele americane – şi faptul că trăise în afara Americii în ultimul sfert de veac nu făcuse decât să accentueze acest lucru.

— Prea mult, sau poate nu suficient de mult, zise Janson. Tu ce crezi?

Amintirile pe care cei doi le aveau în comun erau complexe; nici unul dintre ei nu-l cunoscuse prea bine pe celălalt, însă ceea ce ştiau amândoi fusese suficient pentru o relaţie care funcţionase.

— Pot să-ţi fac nişte cafea, zise Cooper.

— Nişte cafea ar fi grozavă. Janson se aşează pe o sofa deşelată, cafenie şi se uită de jur-împrejur.

Puţine se schimbaseră. Cooper îmbătrânise, însă arăta exact aşa cum se aşteptase. Claia de păr şaten cu câteva şuviţe albe era acum aproape în întregime căruntă. Avea riduri la colţurile ochilor şi colţurile buzelor erau unite acum cu o linie subţire de extremităţile nărilor; între sprâncene i se formaseră cute verticale, orizontale pe frunte. Dar era acelaşi Barry Cooper, parcă puţin speriat şi cumva nu în toate minţile, însă, de fapt, niciuna, nici alta. În tinereţe, proporţiile fuseseră

total diferite. La începutul anilor ‘70 făcuse trecerea de la radicalismul de pe băncile facultăţii la viaţa reală, o realitate dură, nemiloasă şi, pas cu pas, ajunsese până la urmă în organizaţia Weather Underground. *Distrugeţi sistemul*! Pe atunci erau simple cuvinte, un fel de salut. În zilele acelea petrecute în oraşul universitar Madison, din Wisconsin, intrase în legătură cu indivizi mult mai isteţi şi mult mai convingători decât el şi care interpretaseră nemulţumirea sa incipientă faţă de greşelile autorităţilor ca fiind o dovadă clară de extremism. Nebunii neînsemnate, făcute anume ca să-i irite pe oamenii legii, se transformaseră treptat în acte mai serioase.

Într-o zi, în New York, se afla într-o casă din Greenwich Village, când o bombă la care lucra unul dintre membrii organizaţiei explodă accidental. El făcea duş când avusese loc accidentul şi, deşi cam pârlit şi plin de funingine, reuşise să scape nevătămat şi încercase ameţit să se depărteze de locul exploziei până fusese arestat. Cercetându-l în stare de libertate, poliţia stabilise că amprentele sale se potriveau cu cele găsite la locul unei alte explozii, de data asta într-unul din laboratoarele Universităţii din Evanston. Se întâmplase noaptea şi nu se înregistrase nici o victimă, însă asta fusese doar o chestiune de noroc; tot atât de bine s-ar fi putut ca tocmai atunci să treacă pe acolo paznicul. Încadrarea faptelor lui Cooper fusese aşadar modificată în tentativă de omor şi conspiraţie la adresa intereselor federale, iar eliberarea sa pe cauţiune revocată. În momentul respectiv, însă, el reuşise să fugă din ţară, mai întâi în Canada, apoi în Europa de Vest.

În Europa debutase un alt capitol al curioasei sale cariere. Rapoartele exagerate pe seama lui puse în circulaţie de oamenii legii americani fuseseră luate ca atare de către grupurile radicale ale stângii revoluţionare europene – cercul asociat cu Andreas Baader şi Ulrike Meinhof, cunoscut oficial sub numele de Fracţiunea Rote Armee, iar neoficial drept Banda Baader-Meinhof; foarte puternică organizaţie ce se autointitula Mişcarea 2 Iunie sau, în Italia, organizaţia Brigăzile Roşii. Intoxicaţi de romantismul insurecţiei urbane, aceşti militanţi vedeau în americanul cu părul încâlcit un fel de Jesse

James[10] al zilelor noastre, un călăreţ singuratic al revoluţiei mondiale. Îl primiseră cu braţele deschise în cercurile lor, solicitându-i sfatul în legătură cu diverse tactici şi tehnici. Pe Barry Cooper îl încântase caldă primire, însă întâlnirile respective fuseseră în acelaşi timp foarte stresante. El ştia o mulţime de lucruri despre diferitele sortimente de marijuana, însă nu îl interesa deloc şi nu avea nici cunoştinţe referitor la aspectele practice ale revoluţiei. Nici pe departe un creier al organizaţiilor criminale aşa cum îl descriau analiştii de la Interpol, el nu fusese decât un pierde-vară în căutare de distracţii, de droguri şi de sex. Fusese prea ameţit pentru a înţelege ferocitatea noilor săi tovarăşi – prea ameţit pentru a înţelege că ceea ce ei privea drept glume studenţeşti, echivalentul bombelor puturoase aruncate la toaletă, era considerat de ei drept preludiul unor mişcări violente ce aveau drept scop răsturnarea ordinii existente. Încercase însă să ascundă adevărul în faţa tovarăşilor săi revoluţionari, dându-le acestora doar răspunsuri ambigui. Reticenţa sa şi evidentă lipsă de interes faţă de activităţile lor îi enervaseră pe revoluţionari: asta însemna că teroristul american nu avea încredere în ei sau nu îi lua în serios. Drept răspuns, îi dezvăluiseră planurile cele mai ambiţioase, încercând să-l impresioneze enumerându-i numeroasele valori materiale şi umane de care dispuneau: casa conspirativă din Berlinul de Est, organizaţia de faţadă din München care le furniza sprijinul financiar, ofiţerul din garda naţională a Bundes-republik care furniza iubitei sale radicale diverse materiale militare.

Pe măsură ce trecea timpul, Barry Cooper suporta din ce în ce mai greu situaţia şi nu numai din cauza mascaradei: pur şi simplu nu gusta actele de violenţă pe care ei i le descriau atât de amănunţit. Într-o bună zi, după o explozie în metroul din Stuttgart pusă la cale de Celulele Revoluţionare, văzuse într-un ziar lista victimelor. Sub pretextul că era el însuşi reporter, o vizitase pe mama unuia dintre trecători ce fusese ucis. Experienţa aceea – de a sta faţă în faţă cu realitatea crudă a glorioasei violenţe revoluţionare – îi provocase repulsie şi-l

[10] Răufăcător american (1847 – 1882). A jefuit mai multe bănci şi trenuri în teritoriul cuprins între Missouri şi Texas. A murit împuşcat.

cutremurase.

Janson îl vizitase la scurtă vreme după acest episod. Încercând să pătrundă în lumea întunecată a acestor organizaţii teroriste, el era în căutarea acelor indivizi a căror apartenenţă la normalitate nu fusese în întregime erodată – oameni care respectau încă aşa-zisa moralitate burgheză. Fusese de la început intrigat de asocierea lui Barry Cooper cu aceste organizaţii; cunoştea foarte bine dosarul său şi înţelesese că el era un clovn, un şmecheraş, nu un ucigaş. Un tip care se înţelegea bine cu toată lumea şi care nimerise fără să vrea într-o companie foarte proastă.

Cooper locuia deja în Amsterdam, în aceeaşi locuinţă plutitoare şi îşi câştiga existenţa vânzând turiştilor schiţe colorate ale vechiului oraş – kitsch-uri, însă create cu toată sinceritatea. Avea deja comportamentul cuiva ce fumase foarte mult timp: chiar şi treaz, se purta oarecum nesigur şi inocent. Relaţia dintre cei doi bărbaţi nu fusese un succes din prima clipă: era şi greu de imaginat două suflete mai diferite. Cu toate acestea, în final, Cooper apreciase că vizitatorul său, care reprezenta guvernul Statelor Unite, nu încercase nici să-i intre pe sub piele, nici să-l ameninţe. Arăta ca unul din Infanteria Marină, însă nu se purtase ca atare. Fără să insiste prea mult, acţionase direct. În momentul în care Cooper deviase conversaţia către inechităţile societăţii occidentale, Janson, ca un specialist în ştiinţe politice ce era, fusese bucuros să-l urmeze pe acest tărâm. În loc să-şi bată joc de convingerile lui politice, Janson fusese de acord că existau foarte multe aspecte demne de critică în democraţiile occidentale – însă în final respinsese simplificările dezumanizante ale teroriştilor, folosind un limbaj direct. *Societatea noastră îi trădează pe toţi cei care nu reuşesc să se ridice până la normele ideale impuse de ea. Şi lumea pe care vor s-o creeze prietenii tăi? Îi trădează pe toţi cei care reuşesc să se ridice până la normele respective. Era atât de dificil de făcut alegerea?*

Foarte profund, răspunsese Barry Cooper sincer. *Foarte profund*: reacţia reflexă a celui lipsit de profunzime. Însă tocmai această lipsă de profunzime a lui Cooper fusese ceea ce-l salvase de cele mai rele ispite ale stângii revoluţionare.

Iar informaţiile pe care le pusese el la dispoziţie se dovediseră a fi dezastrul a zeci de celule violente. Casele lor conspirative fuseseră închise, conducătorii lor băgaţi la răcoare, sursele lor de finanţare identificate şi anihilate. Drogatul din ciudata casă-barcă albastră contribuise la toate acestea.

Ca răspuns, Departamentul de Stat sistase tacit încercările de a obţine extrădarea lui.

Janson sorbea acum cafeaua fierbinte dintr-o cană cu urme de vopsea acrilică.

— Bănuiesc că doar ai trecut pe aici, spuse Cooper. Adică, e imposibil să vrei ceva de la mine. Era genul de persiflare ce supravieţuise primelor lor întâlniri, în urmă cu aproape un sfert de veac.

— Hei, zise Janson. E în ordine dacă rămân pe aici câteva zile?

— *Mi casa es su casa, amigo,* răspunse Cooper. Duse la gură mică ţigară cu marijuana; Janson nu putea spune niciodată cu siguranţă dacă drogul îl afectă pe Cooper sau dacă nu cumva doza era cea care îl făcea să revină la starea de normalitate. Fumul tras în piept îi distorsionă vocea.

— Compania ta chiar îmi prinde bine, ca să spun adevărul. Doris m-a părăsit, ştiai?

— Nu mi-ai povestit niciodată că Doris a stat cu tine, răspunse Janson. Barry, habar n-am despre cine-i vorba.

— Oh, făcu Cooper şi o concentrare furioasă îi încreţi fruntea vreme de câteva momente. Încerca să raţioneze, însă fără nici un rezultat. Într-un târziu ridică degetul arătător. Atunci... nu contează.

Înţelesese fără îndoială că cineva pe care nu-l mai văzuse de opt ani putea manifesta foarte puţin interes pentru recenta încheiere a unei relaţii ce durase şase săptămâni. Cooper era atât de fericit că reuşise să răspundă corespunzător încât se lăsă pe spate şi începu să rânjească.

— Hei, omule, e chiar minunat să te văd din nou. Îi dădu un pumn uşor lui Janson în braţ. Colegule. E ca şi cum aş avea din nou un coleg de cameră. Felix şi Oscar.

Janson se trase puţin înapoi: braţul lui era încă sensibil în urma înfruntării din Regent’s Park.

— Ai păţit ceva, omule? ochii lui Cooper exprimau îngrijorare.

— N-am nimic, îl linişti Janson. Aş vrea ca numai noi doi să ştim de mica mea vizită. *Comprende?*

— *Comprendo inia maximo,* răspunse Cooper, folosind acel amestec de limbi care-i plăcea atât de mult – spaniolă, italiană, câteva amintiri de latină din şcoală, împănate cu forme gramaticale ciudate, specifice gândirii sale inconsistenţe.

— Hai să facem o plimbare, spuse Janson.

— Grozav!

Se înserase şi lămpile de pe Herengracht străluceau ca ziua. Cu trei sute de ani în urmă, pe vremea secolului de aur al Amsterdamului, zona era locul favorit al constructorilor de nave şi al comercianţilor prosperi. Marea majoritate a splendidelor clădiri erau acum sediile unor bănci, muzee, edituri sau misiuni diplomatice. Lumina de mercur făcea ca zidurile din secolul al şaptesprezecelea să strălucească într-un fel deosebit şi scotea în evidenţă diferenţele dintre clădiri. Arhitectura unei case trăda o ciudată influenţă franceză, faţada ei din blocuri de calcar fiind ornată cu volute şi ghirlande din frunze; vecina ei avea o faţadă sumbră din cărămizi negre, decorată numai de frontonul în formă de gât de lebădă. Peste tot se puteau vedea cornişe rotunjite, console decorative şi ferestre rotunde: un observator ascuns dispunea de o infinitate de unghere în care se putea adăposti fără teama de a fi observat. Pentru Janson, chiar şi braţele cu scripeţi, bine fixate în structura de lemn a acoperişurilor, aveau acum, la lăsarea întunericului, o înfăţişare periculoasă.

— Aşadar, vezi străzile astea în fiecare zi, spuse Janson.

— În fiecare zi, omule. Asta e arta mea. Desenez ce-i în faţa ochilor mei. Numai că puţin diferit. Scene de pe stradă sau uneori pur şi simplu o casă. Ori biserici. Turiştii sunt înnebuniţi după biserici.

— Pot să-ţi comand şi eu o lucrare? Cooper se uită la el surprins.

— Vorbeşti serios, omule?

— O casă pe Prinsengracht, la intersecţia cu Leidsestraat. Cunoşti clădirea despre care vorbesc?

— Ai gusturi bune, omule. E o frumuseţe.

Structura generală rezultase din combinaţia a trei locuinţe existente anterior, însă faţada fusese reconstituită ca şi cum ar fi aparţinut unei singure clădiri. Frontonul se sprijinea pe opt coloane corintice subţiri; şapte ferestre boltite se deschideau deasupra străzii. Şiruri de cărămizi roşii alternau cu panouri de piatră sculptată. Istoria era înscrisă în fiecare cărămidă a sediului central al Fundaţiei Libertatea.

— Crezi că poţi face asta pentru mine acum? Cât mai detaliat posibil. Un biciclist trecu în viteză foarte aproape de ei, cât pe ce să-i izbească, mergând neregulamentar pe o stradă cu sens unic.

— Iisuse. Ştii, niciodată nu am bănuit că te-ar putea interesa munca mea. Ai fost întotdeauna foarte reţinut în privinţa asta.

— Cât de detaliat poţi, Barry, insistă Janson. De asemenea, dacă poţi, fă şi o vedere din spate. Ar trebui să se vadă de pe Lange Leidsedwarsstraat.

— O să desfac acum o cutie nouă de culori, spuse Cooper. Special pentru tine.

Bicicliştii şi artiştii străzii: două specii care treceau neobservate în partea veche a Amsterdamului. Cooper se putea aşeza pe trotuar chiar în faţa clădirii fără teama că ar fi putut fi remarcat. Făcea acest lucru de ani de zile. Se confunda cu decorul fiindcă făcea parte din el.

O oră mai târziu, înapoi în locuinţa plutitoare a lui Cooper, Janson studia schiţele. Nu părea deloc încurajat de ceea ce vedea. Existau mai multe posibilităţi de a pătrunde în clădire, însă niciuna nu era ferită de privirea trecătorilor. Era de asemenea foarte posibil ca în interiorul clădirii să fie instalate sisteme sofisticate de detectare a mişcării. Şi pentru că spatele imobilului dădea în Lange Leidsedwarsstraat, nu existau nici pe acolo posibilităţi de a pătrunde neobservat.

Ca regulă, existau două căi prin care se putea asigura securitatea unei clădiri. Cea mai cunoscută se baza pe izolare: un castel în munţi, o ascunzătoare subterană. Cealaltă implica apropierea şi publicitatea: o clădire în mijlocul oraşului, unde pătrunderea neautorizată era împiedicată prin expunere.

Fundaţia Libertatea îşi asigură securitatea sediului nu bazându-se exclusiv pe o echipă de paznici, ei transformând efectiv sute de trecători în santinele. Aflat la vedere, sediul era cel mai bine protejat.

Janson era nervos: gândea în interiorul proverbialei cutii, îi veneau în minte numai soluţii care îl ajutaseră cândva, însă nu se potriveau deloc cu situaţia cu care se confruntă acum. Trebuia să gândească *diferit*.

Îi veniră în minte – ca nişte ecouri dintr-o altă epocă învăţăturile lui Demarest: *Nu găseşti cale de ieşire? Opreşte-te şi încearcă să priveşti lucrurile dintr-un alt unghi. Să vezi cele două lebede albe în loc de una neagră. Să vezi felia de tort în locul tortului din care lipseşte o felie. Răsuceşte cubul Necker înafară, nu înăuntru. Învaţă să stăpâneşti esenţa. Asta te va face să te simţi liber.*

Închise ochii câteva secunde. Trebuia să gândească la fel ca ei. Expunerea şi publicitatea, înţeleseseră ei, puteau fi cele mai eficiente scuturi – asta era logică pe care trebuia să o adopte şi el. O pătrundere tainică era ceea ce anticipaseră şi pentru care luaseră măsuri de protecţie. Înseamnă că nu trebuia să pătrundă pe furiş. Va intra în clădire cât mai normal posibil şi pe uşa din faţă. În operaţiunea asta nu era necesară discreţia, ci tupeul.

Janson se uită spre hârtiile mototolite de pe podea.

— Ai vreun ziar?

Cooper se târî până în colţul camerei şi reveni triumfător cu ultimul număr din *De Volksrant*. Prima pagină era mânjită cu vopsea.

— N-ai nimic în engleză?

— Ziarele olandeze sunt în olandeză, omule, răspunse el cu o voce răguşită, afectată de canabis. Aşa sunt toate, la naiba!

— Înţeleg, replică Janson.

Parcurse titlurile şi cunoştinţele sale de germană îi îngăduiră să înţeleagă cam despre ce era vorba. Întoarse pagina şi privirea îi fu reţinută de un mic articol.

— Aici, zise el, lovind hârtia cu degetul arătător. Poţi să-mi traduci asta?

— Nici o problemă, omule. Cooper privi câteva clipe textul, străduindu-se să se concentreze. Nu-i o alegere aşa de bună,

să ştii. A, stai puţin, nu ziceai că mama ta e cehoaică?

— A fost. A murit.

— Am dat-o în bară, nu-i aşa? E îngrozitor. A fost ceva neaşteptat?

— A murit când aveam cincisprezece ani, Barry. Am avut destul timp ca să-mi revin.

Cooper tăcu câteva clipe.

— E grozav atunci, zise el într-un târziu. Mama mea a murit anul trecut. Nici măcar n-am putut să mă duc la înmormântare. Am simţit că mi se rupe inima. M-ar fi pus în cătuşe la vamă, aşa că ce rost avea să mă duc? Şi cu toate astea, am simţit că mi se rupe inima.

— Îmi pare rău.

Cooper începu să citească articolul, muncindu-se să traducă din olandeză. Nu era vorba de cine ştie ce poveste. Ministrul de Externe ceh, prezent la Haga pentru a se întâlni cu membrii guvernului, vizita Amsterdamul. Urma să se întâlnească cu oficiali de la Bursă şi cu figuri reprezentative ale comunităţii financiare locale pentru a discuta diverse proiecte comune olandezo-cehe. O altă vizită lipsită de importanţă, a cuiva a cărui meserie era tocmai să facă asemenea vizite în speranţa de a ridica nivelul investiţiilor străine într-o ţară care avea disperată nevoie de ele. Olanda era o ţară bogată; Republica Cehă nu. Făcea parte din acel tip de vizite ce se desfăşurau mereu şi care cu siguranţă nu aveau să rezolve problemele Republicii Cehe. Era posibil însă că vizita să-i rezolve problemele lui Janson.

— Hai să facem nişte cumpărături, zise Janson, ridicându-se.

Pe Cooper nu îl surprinse brusca schimbare de subiect; euforia provocată de canabis făcea ca lumea să i se pară la fel de aleatoare ca şi rostogolirea unui zar.

— Grozav, răspunse el. Haleală?

— Mergem să cumpărăm haine. Chestii scumpe. Cele mai bune.

— Oh, făcu Barry dezamăgit. Este un loc unde eu nu intru niciodată, însă ştiu că e cu adevărat scump. E pe Nieuwezijds Voorburgwal, chiar lângă Dăm, la câteva cvartale de aici.

— Excelent. Ce-ar fi să vii şi tu? S-ar putea să am nevoie de

un translator. Mai exact, dacă cineva fusese anunţat de sosirea lui, acel cineva nu se aştepta ca el să călătorească însoţit.

— Cu plăcere, răspunse Cooper. Dar să ştii că toată lumea înţelege limba „Master Card”.

Clădirea ce găzduia acum Magna Piaza, ridicată cu o sută de ani în urmă, servise drept oficiu poştal. Cu faţada sa de piatră sculptată, tavanele boltite, coloanele şi galeriile cu arcade, clădirea era cam înzorzonată pentru un asemenea scop. Numai după ce fusese transformată într-un complex de magazine, excesele arhitecturale îşi găsiseră parcă locul. Acum, de-a lungul galeriilor se întindeau peste patruzeci de magazine. Într-unul dintre magazinele scumpe cu îmbrăcăminte pentru bărbaţi, Janson probă un costum. Un „Ungaro", la un preţ care se apropia de echivalentul a două mii de dolari. Trupul bine proporţionat al lui Janson făcea ca majoritatea hainelor de-a gata să stea foarte bine pe el. Nici costumul ăsta nu făcea excepţie.

Un vânzător cu părul dat cu gel se apropie imediat de clientul american.

— Dacă-mi permiteţi, vă vine excelent, spuse vânzătorul. Era slugarnic şi atent, obişnuit cu clienţi care nu se fereau de etichetele cu multe zerouri.

— Şi materialul e superb pe dumneavoastră. Este un costum foarte frumos. *Foarte* elegant. Stilat şi simplu în acelaşi timp.

La fel ca cei mai mulţi dintre olandezi, vorbea engleza aproape fără accent.

Janson se întoarse către Cooper. După ochii lui inflamaţi şi absenţi, se vedea că ceaţa ce-i învăluia creierul nu se risipise de tot.

— Zice că e de părere că-ţi vine bine, îi spuse el lui Janson.

— Când indivizii vorbesc în engleză, nu e nevoie să-mi traduci, Barry, replică Janson. Se întoarse către vânzător. Presupun că acceptaţi bani lichizi. Dacă puteţi să prindeţi tivul pe loc, cumpăr. Dacă nu, nu.

— Ei bine, avem un retuşier aici. Însă în mod normal retuşurile se fac în altă parte. Pot să vi-l trimit mâine printr-un curier...

— Îmi pare rău, zise Janson şi se întoarse ca să plece.

— Aşteptaţi! strigă vânzătorul, speriat de evaporarea unui comision substanţial. Se rezolvă. Lăsaţi-mă să vorbesc cu retuşierul şi aşteptaţi zece minute. Dacă trebuie, mă duc după el. Pentru că, aşa cum spuneţi în State, clientul are întotdeauna dreptate.

— Sunt cuvinte ce bucură inima oricărui yankeu, răspunse Janson.

Washington, D.C.

Bărbatul solid, în costum făcu semn unui taxi ce se apropia de intersecţia străzilor Eighteenth şi M, în faţa unui bar cu neon în fereastră. Şoferul taxiului purta turban şi asculta postul local de radio. Noul său pasager era un bărbat bine îmbrăcat, puţin cam voluminos în talie, cu coapse zdravene. Putea ridica din culcat peste o sută treizeci de kilograme, însă îi plăceau berea şi friptură şi nu vedea nici un motiv pentru care şi-ar schimba obiceiurile. Era foarte bun în ceea ce făcea, nu primise niciodată vreo plângere şi nici nu avea de gând să lucreze cu jumătate de normă ca fotomodel.

— Du-mă în Cleveland Park, spuse el. Macomb Street, numărul patru sute treizeci.

Şoferul indian repetă adresa, o scrise pe un carneţel şi porni maşina. La adresa respectivă era un supermarket dezafectat, cu scânduri la ferestre şi un aspect sinistru.

— Sunteţi sigur că e aici? întrebă şoferul.

— Da, răspunse el. Ai ceva împotrivă dacă intri în parcare şi ocoleşti până în spate? Trebuie să iau ceva de acolo.

— Nici o problemă, domnule.

Pe când maşina încetinea în jurul clădirii joase din cărămidă şi sticlă, inima pasagerului începu să bată mai tare. Trebuia să facă asta curat. Oricine putea s-o facă. Însă el era în stare s-o facă curat.

— Aici e perfect, spuse el şi se aplecă.

Cu o mişcare fulgerătoare, trecu garoul peste capul şoferului şi trase cu putere. Indianul scoase un horcăit slab; holbă ochii şi limba îi ieşi din gură. Pierderea cunoştinţei urma

să se instaleze în foarte scurt timp, pasagerul o ştia, însă nu se putea opri aici. Încă zece secunde de presiune maximă şi lipsa oxigenului în ţesuturi avea să ducă la oprirea totală a respiraţiei.

Când totul fu gata, puse garoul cu mânere de lemn înapoi în buzunarul de la piept şi scoase trupul moale al şoferului din maşină. Deschise portbagajul şi aranja corpul între roata de rezervă, cablurile de alimentare şi surprinzător de multele pături care se aflau acolo. Era foarte important să scoată corpul din maşină cât mai repede; avea nişte experienţe neplăcute în direcţia asta. Incontinenţa care urma câteodată după un deces brusc putea uda scaunul. Nu asta îi lipsea acum.

Receptorul indicatorului de poziţie începu să zbârnâie în buzunarul de la piept. Era semnalul care indica poziţia subiectului.

Îşi privi ceasul de la mână. Îi mai rămăsese doar foarte puţin timp la dispoziţie.

Subiectul avea şi mai puţin.

Vocea din cască îi comunică coordonatele precise ale subiectului şi, în timp ce taxiul condus acum de pasagerul transformat în şofer se îndrepta către Dupont Circle, modificările poziţiei i se transmiteau la intervale regulate, încadrarea în timp era esenţială pentru reuşita operaţiunii.

În faţa magazinului universal nu era prea multă lume; subiectul purta un taior albastru, avea la gât o eşarfă aurie şi ducea într-o mână o sacoşă cu emblema magazinului.

Singurul lucru de care era conştient acum era figura femeii de culoare, din ce în ce mai mare după ce calcă adânc pe pedală de acceleraţie şi trase puternic de volan spre dreapta.

Maşina urcase pe trotuar şi aerul se umplu de strigăte indignate, transformate apoi într-un vuiet.

Faţa uimită a femeii era din ce în ce mai aproape, ca a unei iubite ce se apleacă pentru un sărut. În momentul în care o izbi bara din faţă – maşina atinsese aproape optzeci de kilometri pe oră – partea de sus a trupului rămase lipită de capota taxiului şi numai atunci când el puse o frână bruscă, corpul ei zbură prin aer şi se opri în mijlocul intersecţiei unde

o furgonetă Dodge, deşi frână puternic, mai trecu o dată cu roţile peste el.

Taxiul fu recuperat în aceeaşi zi, mai târziu, abandonat pe o alee în sud-vestul Washingtonului. Era o alee plină de obicei cu cioburi de sticle de bere, seringi din plastic folosite şi alte gunoaie. Tinerii din zonă trataseră taxiul ca pe oricare alt obiect găsit. Înainte ca maşina să fie găsită de autorităţi, dispăruseră deja capacele roţilor, plăcile de înmatriculare şi aparatul radio. Numai corpul din portbagaj rămăsese netulburat.

19

În afară de aşezare, vizavi de sediul Fundaţiei Libertatea, mica locuinţă de pe malul canalului, *voorhuis* în olandeză, nu atrăgea prin nimic privirea trecătorilor. Înăuntru, Ratko Pavic analiza obiectele din casă din punct de vedere al utilităţii. Dinspre bucătărie venea un miros neplăcut – supă de mazăre probabil. Rămăsese din seara trecută, însă mirosul era ciudat de persistent. Strâmbă din nas dezgustat. Bine că nu se va mai găti aşa ceva acolo. Se gândi la cele două corpuri înghesuite în cada de baie de la etaj, la sângele care se scurgea. Nu simţea nici o remuşcare pentru ceea ce făcuse: cei doi bătrâni angajaţi să aibă grijă de casă pe perioada cât proprietarii se aflau în Corfu îi stăteau în cale. Fuseseră nişte îngrijitori conştiincioşi, însă trebuia să dispară. Şi pentru o cauză bună; aşezat în faţa micii ferestre pătrate în camera întunecată, Ratko Pavic avea o vedere excelentă asupra clădirii de peste drum, iar cu ajutorul celor două microfoane parabolice reuşea să audă destul de clar conversaţia din anticamerele din partea din faţă a clădirii.

Cu toate acestea, fusese o dimineaţă plictisitoare, îngrijitorii şi personalul sosiseră între opt treizeci şi nouă treizeci. Vizitatorii programaţi îşi efectuaseră vizitele conform planificării: un funcţionar de rang superior de la Ministerul Afacerilor Externe al Olandei fusese urmat de adjunctul ministrului olandez al Educaţiei, Culturii şi Ştiinţei. După un înalt comisar ONU pentru refugiaţi venise un director din

Departamentul ONU pentru Dezvoltare Asistată, apoi un alt birocrat din Comisia Economică ONU pentru Europa. Ceilalţi membri ai echipei lui Ratko aveau acces la alte unghiuri de vedere asupra clădirii. Unul dintre ei, Simic, era plasat chiar pe acoperiş, la trei niveluri deasupra lui Ratko. Niciunul dintre ei nu semnalizase prezenţa lui Paul Janson. Nu era nici o surpriză. Era puţin probabil ca Janson să încerce o infiltrare în timpul zilei, deşi agentul era cunoscut pentru felul lui neaşteptat de a acţiona pur şi simplu pentru că era neaşteptat.

Era o muncă plictisitoare care necesita un camuflaj absolut, însă i se potrivea cel mai bine de când devenise un om marcat. Cicatricea înfiorătoare care pornea de la ochiul drept şi se întindea până la bărbie şi care se înroşea când era mânios făcea ca faţa sa să fie uşor de memorat pentru orice misiune care implica expunere. *Fusese marcat*: gândul acesta îl copleşise încă din momentul în care cel care îl atacase se repezise la el cu un cuţit pentru spintecat peştele. Mult mai atroce decât durerea intensă fusese înţelegerea faptului că nu va mai putea lua niciodată parte la acţiuni sub acoperire. Ca lunetist era însă la fel de invizibil ca şi carabina sa Vaime cu amortizor, pe care era gata să o folosească în orice moment. Însă pe măsură ce orele treceau, începu să se întrebe dacă momentul acela avea să vină vreodată.

Ca să treacă timpul mai repede, Ratko se uita prin lunetă la micuţa femeie de la recepţie şi felul în care se arcuiau fesele roşcatei îi provoca o căldură plăcută în partea de jos a corpului. Fără îndoială că femeia era foarte atractivă. Îşi aminti de femeile bosniace cu care el şi ceilalţi soldaţi se distraseră cu câţiva ani în urmă – revedea feţele lor schimonosite de ură şi se gândea cât de asemănătoare erau expresiile acelea cu cele ale extazului sexual. Era nevoie doar de puţină imaginaţie. În timp ce-şi bătea joc de ele, ceea ce îi înfiora cel mai mult era recunoaşterea faptului că erau total lipsite de apărare. Fusese o experienţă ce nu semăna cu nici o altă pe care o avusese vreodată cu o femeie. Nu contase că respiraţia lui era fetidă sau că tot corpul îi puţea, pentru că pur şi simplu femeile acelea nu aveau posibilitatea să riposteze. Ele ştiau că trebuia să cedeze necondiţionat pentru

a nu fi nevoite ca, înainte de a fi măcelărite, să privească cum părinţii, soţii şi copiii lor sunt împuşcaţi în cap. Reglând luneta, încercă să şi-o imagineze pe roşcată legată de o saltea, dând ochii peste cap, pielea ei albă şi moale cedând cărnii lui aspre de sârb.

Ratko nu avea nevoie de lunetă ca să vadă coloana formată din trei Mercedesuri negre care înainta maiestuos pe Stadehouderskade, apoi pe Leidsestraat, pentru a se opri în final în faţa sediului Fundaţiei Libertatea. Din limuzină cea mai mare coborî un şofer îmbrăcat în uniformă care, ocolind maşina, deschise portiera din spate. Un bărbat într-un costum închis, cu ochelari cu ramă de os şi cu pălărie de fetru îşi făcu apariţia şi rămase câteva clipe lângă maşină, admirând clădirile impunătoare din această parte a cartierului Prinsengracht. Bărbatul în uniformă – aparent, omul bun la toate al personajului în costum – apăsă apoi pe butonul soneriei plasat la intrarea boltită în clădire. Zece secunde mai târziu, uşa se deschise.

Bărbatul în uniformă se adresă femeii de la uşă:

— Doamnă, a sosit ministrul Afacerilor Externe al Republicii Cehe, domnul Lan Kubelik. Captate de microfoanele parabolice, vocile sunau cam spart, însă se auzeau destul de bine.

Ministrul de Externe schimbă câteva cuvinte în cehă cu bărbatul în uniformă, apoi îl îndepărtă cu un gest. Bărbatul în uniformă se întoarse şi se duse la limuzină.

— Mă priviţi ca şi când nu aţi fi avut cunoştinţă de sosirea mea, îi spuse bărbatul în costum femeii.

Ea făcu ochii mari.

— Bineînţeles că ştiam, domnule ministru Kubelik. Suntem încântaţi să vă primim.

Ratko zâmbi, amintindu-şi de panică ce se iscase printre membrii personalului când, cu treizeci de minute în urmă, primiseră acel telefon care îi anunţa că nou-numitul ministru de Externe ceh va sosi la întâlnirea cu directorul executiv. Câteva secretare intrate în panică începuseră să-şi verifice notiţele pentru că întâlnirea nu apărea înregistrată nicăieri. Nimeni nu voia să recunoască cum că greşise planificarea întâlnirilor şi totuşi probabil că asta se întâmplase. Prin luneta

lui Schmidt & Bender, Ratko văzuse consternarea de pe chipul roşcatei. *Şi acum două săptămâni l-ai programat la aceeaşi oră pe ministrul suedez de Externe şi pe bărbatul acela din programul ONU de dezarmare*, o certase roşcata pe o secretară de rang inferior de la unul din etajele superioare. Ea protestase, însă după felul ezitant în care vorbea nu era prea convingătoare. O altă secretară, dorind să o salveze pe prima, sugerase că greşeala se datora probabil funcţionarilor cehi. Era însă imposibil, împotriva oricăror reguli de protocol, să dai vina pe ei.

Ratko o văzu pe roşcata de la recepţie conducându-l pe ministru într-o anticameră bogat decorată, de unde imaginea şi sunetele puteau fi greu recepţionate. Sârbul porni sistemul de amplificare electronică a luminii captate de lunetă şi trecu microfoanele într-un mod de lucru în care semnalul era prelucrat digital şi se filtrau zgomotele parazite.

— Directorul executiv va fi la dispoziţia dumneavoastră în câteva momente, o auzi el pe roşcată în momentul în care audiţia fu restabilită.

— Sunteţi foarte amabilă, răspunse galant diplomatul ceh, scoţându-şi pălăria. Şi aveţi un sediu minunat. Vă deranjează dacă arunc şi eu o privire pe aici?

— Domnule, suntem onoraţi, replică ea automat.

Un alt birocrat amărât în căutare de detalii privind decoraţiunile interioare pentru a-i relata soţiei sale la întoarcere. Va reveni în sobrul palat prezidenţial din Praga şi va povesti tuturor prietenilor despre luxosul sediu din Amsterdam al lui Peter Novak.

În cadrul Tratatului de la Varşovia, Ratko participase la exerciţii alături de soldaţii cehi pe vremea când fusese în armata iugoslavă, mult înainte ca cele şase republici să se lupte în interior şi una cu cealaltă. Întotdeauna avusese impresia că cehii au o părere foarte bună despre ei înşişi. El nu împărtăşea această părere.

Un bărbat care trecea încet prin faţa clădirii îi atrase atenţia: putea fi Janson atât de curajos? Bărbatul, în aparenţă un turist, se oprise lângă gardul jos care mărginea canalul. Cu mişcări încete, scoase din geantă o hartă.

Ratko îndreptă luneta spre el; unghiul nu era prea bun, însă

studiind mai bine silueta suplă a turistului şi părul lui tuns scurt, îşi dădu seama că greşise. Oricât de maestru ar fi fost Janson în arta deghizării, era imposibil să arate ca o femeie de douăzeci şi ceva de ani.

Încă o dată, Ratko simţi căldura aceea în pântece.

Privirea lui Janson se învârtea prin anticamera bogat decorată. Picturi din Renaşterea olandeză erau expuse în centrul unor panouri pătrate din stucatură, cu o grijă obsedantă pentru simetrie. Şemineul era din marmură cu vinişoare albastre, cu sculpturi elaborate. Era imaginea caracteristică reşedinţelor olandeze: departe de privirile curioase ale publicului, moderaţia nordică de care se făcea atâta caz era uitată cu desăvârşire.

Până aici, totul a mers bine, îşi spuse el. Cooper reuşise să se pună la punct neaşteptat de bine şi o dată echipat în uniforma aia caraghioasă, se comportase fără să devieze spre parodie. Mişcările sale fuseseră ţepene şi oficiale; cu o expresie servilă, interpretase perfect asistentul atent al unui personaj foarte important. Janson se bazase şi pe presupunerea că nimeni nu avea nici o idee despre cum arăta ministrul ceh de Externe. Iar ţara lui nu se afla în fruntea listei cu locuri tulburi care prezentau interes pentru fundaţie.

Cea mai bună deghizare fusese să nu se deghizeze aproape deloc: puţină unsoare pe păr, o pereche de ochelari în stilul caracteristic Europei de Est, un costum obişnuit pentru diplomaţii de pe Vechiul Continent... şi o comportare ce devenea, după necesitate, amabilă sau dominatoare. Faptul că mama lui Janson fusese cehoaică îi fusese de ajutor, fără îndoială, însă numai prin aceea că-i permisese să-şi coloreze engleza cu un accent convingător. Era de aşteptat ca un diplomat ceh să fie în măsură să folosească engleza într-o ţară că Olanda.

Janson se uită la recepţionera roşcată pe deasupra ochelarilor:

— Şi Peter Novak? E şi dumnealui aici?

Femeia zâmbi visătoare.

— O, nu, domnule. Dumnealui e plecat în cea mai mare parte a timpului, zboară dintr-un loc în altul. Câteodată nu-l

vedem săptămâni în şir.

În momentul în care Janson sosise la fundaţie se aşteptase să găsească aici o atmosferă ca de înmormântare. Dar ceea ce-i spusese Agger continua să fie adevărat: nu aveau nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplase cu şeful lor.

— E normal, nu? Doar lumea e în mâinile lui!

— Aveţi dreptate, domnule. Soţia dumnealui se află însă aici astăzi. Susanna Novak. Contribuie la derularea programului NGO de dezvoltare.

Janson dădu din cap. Temându-se fără îndoială de o răpire, Novak îşi ţinuse familia departe de public. Imaginea sa era necesară pentru a-şi duce munca la bun sfârşit, de aceea acceptase să fie în atenţia mijloacelor media. Nu era însă un star de la Hollywood şi familia lui nu trebuia să fie amestecată: acesta fusese mesajul său de la început şi până acum media îi acceptase regulile. Faptul că reşedinţa sa de bază era în Amsterdam uşura mult lucrurile: sensibilităţile *burgerlich* ale acestui oraş contribuiau la apărarea intimităţii marelui om.

Ascuns, dar în acelaşi timp în văzul tuturor.

— Şi aici ce e? arătă el spre o uşă situată în stânga axului principal al încăperii.

— Biroul domnului Peter Novak, răspunse femeia. Locul unde fără îndoială că v-ar fi primit domnul Novak dacă s-ar fi aflat în oraş.

Deschise uşa şi arătă spre o pânză agăţată pe peretele din faţă.

— Pictura asta este un Van Dyck. E minunată, nu-i aşa? Pânza reprezenta portretul plin de vitalitate al unui nobil din secolul al şaptesprezecelea, lucrat într-o paletă de nuanţe pale de cafeniu şi albastru.

Janson aprinse lumina din planşeu şi se apropie de pânză. Se uită la ea cu atenţie.

— Extraordinar, făcu el. E unul din artiştii mei preferaţi. Fără îndoială, tezaurul artistic al Republicii Cehe este admirabil. Însă, fie vorba între noi, nu avem aşa ceva la Praga.

Băgase o mână în buzunar şi, apăsând pe una din tastele telefonului său Ericsson, formă unul din numerele pe care le introdusese în memoria aparatului. Era numărul de la biroul

recepţionerei.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea auzind apelul.

— Bineînţeles, răspunse Janson.

În timp ce femeia se grăbea să ajungă la aparatul care suna, el începu să cerceteze hârtiile frumos aranjate de pe biroul lui Novak. Erau hârtii primite de la diverse instituţii, ministerele olandeze fiind foarte bine reprezentate. O hârtie îl făcu însă să tresară – ceva că apariţia de o clipă a unui vas pe o mare cuprinsă de ceaţă. Nu atât mesajul, lipsit de importanţă, cât antetul UNITECH LTD. Numele acestei companii însemna fără îndoială ceva pentru Paul Janson, consilierul pe probleme de securitate, sau pentru fostul agent de la Operaţiuni Consulare? Nu reuşea să-şi dea seama.

— Domnul ministru Kubelic? o voce de femeie.

— Da? Janson ridică privirea şi văzu o femeie blondă şi înaltă care îl privea zâmbind.

— Sunt soţia lui Peter Novak. Îmi face plăcere să vă urez bun venit în numele lui. Directorul nostru executiv este în continuare în şedinţă cu ambasadorul olandez la Naţiunile Unite. Nu mai durează mult. Femeia vorbea cu un accent american neutru.

Lira frumoasă în stilul lui Grace Kelly, voluptuoasă şi în acelaşi timp cu un aer aristocrat. Rujul care strălucea pe buzele ei era destul de neobişnuit pentru mediul acesta oficial, însă îi venea foarte bine, ca şi taiorul verde care îi evidenţia contururile ceva mai mult decât era necesar.

Nu arăta deloc ca o femeie în doliu. Era clar că nu ştia nimic. Şi totuşi cum era posibil aşa ceva?

Janson se îndreptă spre ea şi înclină uşor capul. Era firesc oare ca un diplomat ceh să-i sărute mâna? Se hotărî că o strângere de mână era suficientă. Nu-şi putea însă dezlipi ochii de la ea. Ceva în făptura ei era foarte familiar. Ochii mari albastru-verzui, degetele acestea lungi, elegante...

O mai văzuse oare undeva de curând? Îşi cercetă memoria. Unde? În Grecia? În Anglia? Să fie doar o imagine fulgerătoare înregistrată numai în subconştientul său? Nu reuşea să-şi amintească.

— Sunteţi americancă?

Femeia ridică din umeri.

— Sunt dintr-o mulţime de locuri, răspunse ea. Ca şi Peter.

— Ce mai face marele bărbat? încerca să surprindă ceva cu întrebarea lui.

— Mereu la fel, replică ea după o pauză. Vă mulţumesc pentru întrebare. Privirea ei era aproape jucăuşă – ai fi putut crede că era pe cale să înceapă să cocheteze cu el. Fără îndoială că era doar felul în care anumite femei erau învăţate să poarte o conversaţie cu marile personalităţi internaţionale.

Janson dădu aprobator din cap.

— Aşa cum ne place nouă, cehilor, să spunem, „a fi la fel e mai bine decât a fi mai rău”. E desigur un anumit realism ţărănesc, cred.

— Vă rog, spuse ea. Vă conduc sus, în sala de conferinţe. Cel de-al doilea nivel era mai puţin fastuos, mult mai intim; camerele aveau aici numai trei metri înălţime şi decoraţiile erau mai sobre. Sala de conferinţe dădea spre canal, iar razele soarelui de dimineaţă pătrundeau pieziş prin ochiurile ferestrei, desenând paralelograme aurii pe faţa lustruită a mesei lungi, din lemn de tek: Janson fu întâmpinat la intrarea în încăpere de un bărbat de înălţime medie, cu părul cărunt pieptănat cu grijă.

— Sunt doctor Tilsen, se prezentă bărbatul. În cadrul organizaţiei sunt director executiv pentru Europa. Vă poate induce în eroare, nu-i aşa? râse cu măsură. Programul nostru pentru Europa – aşa ar fi mai corect.

— Veţi fi în siguranţă cu doctorul Tilsen, spuse Susanna Novak. Mult mai în siguranţă cu el decât cu mine, adăugă ea lăsându-l să decidă dacă remarca ei avea un dublu înţeles sau nu.

Janson se aşeză în faţa directorului. Ce putea să discute cu el?

— Bănuiesc că ştiţi de ce am vrut să iau legătura cu dumneavoastră, începu el.

— Da, cred că da, răspunse Tilsen. De-a lungul vremii, guvernul ceh ne-a sprijinit foarte mult în unele dintre eforturile noastre şi mai puţin în altele. Suntem conştienţi că nu întotdeauna obiectivele noastre coincid cu cele ale anumitor guverne.

— Aveţi dreptate, făcu Janson. Aveţi dreptate. Însă eu mi-

am pus întrebarea dacă nu cumva predecesorii mei au fost prea pripiţi în judecata lor. Probabil că ar fi posibile nişte relaţii mai armonioase.

— Ar fi minunat să putem asista la aşa ceva.

— Dacă aţi putea să faceţi un *tour d'horizon* al proiectelor pe care le aveţi în ţara noastră, aş avea posibilitatea să încerc să influenţez favorabil opinia colegilor mei. Vă rog să mă credeţi, mă aflu aici ca să vă ascult.

— Atunci va trebui să mă suportaţi în timp ce vă prezint câteva proiecte.

Bărbatul zâmbi uşor. Să vorbească, asta era ceea ce făcea el cel mai bine şi în următoarele treizeci de minute, Tilsen se întrecu pe sine, prezentând un pachet de iniţiative şi programe. După câteva minute, Janson avu senzaţia că discursul său se transformase într-o perdea verbală ţesută din expresii apreciate de idealiştii profesionişti: *organizaţii nonguvernamentale... revigorarea instituţiilor democratice... ataşamentul pentru promovarea valorilor instituţiilor şi practicilor caracteristice unei societăţi democratice...* Discursul era detaliat şi precis şi Janson simţi că încep să i se închidă ochii. Cu un zâmbet încremenit pe faţă, dădea din când în când aprobator din cap, însă gândurile lui erau aiurea. se număra oare şi soţia lui Peter Novak printre conspiratori? Să fi pus ea la cale moartea soţului său? Părea greu de imaginat, însă cum altfel se putea explica purtarea ei?

Şi ce-i cu acest doctor Tilsen? Părea un om cinstit, fără prea multă imaginaţie, bine intenţionat, chiar dacă era cam prea plin de sine. Putea face parte acest om din conspiraţia ticăloasă care îl anihilase pe cel mai important agent al progresului din această lume fragilă? Îl urmărea vorbind, îi privea dinţii tociţi, pătaţi de cafea, expresia de mulţumire cu care îşi puncta monologul, felul în care aprobă dând din cap pentru propriile puncte de vedere. Aşa arăta oare diavolul? Greu de crezut.

O bătaie în uşă. Femeia cu părul roşu de la recepţie.

— Îmi pare teribil de rău, doctor Tilsen. Sunteţi căutat de la cabinetul primului-ministru.

— Ah, făcu Tilsen. Vă rog să mă scuzaţi.

— Bineînţeles, nu vă faceţi probleme, răspunse Janson.

Rămas singur, începu să examineze mobilierul destul de sobru al încăperii, apoi se apropie de fereastră, privind către canalul aglomerat de dedesubt.

Un fior rece îl trecu de-a lungul şirei spinării, de parcă ar fi fost atins de o aşchie de gheaţă.

De ce oare? Din nou ceva ce apăruse în câmpul său vizual, o anomalie la care reacţionase instinctiv mai înainte de a o analiza sau descrie raţional.

Ce să fie?

O, Dumnezeule! În spatele frontonului în formă de clopot al clădirii din faţă se vedea umbra unui om ghemuit pe plăcile de ardezie. O greşeală des întâlnită: soarele îşi schimbase poziţia şi o umbră apăruse în locul unde n-ar fi trebuit să fie umbre, dându-l de gol pe observatorul – sau lunetistul ascuns.

Care din două? nici o reflectare a razelor solare în sticla unei lunete nu oferi un răspuns.

Cerceta acum cornişa şi ferestrele podului în căutare de alte anomalii. *Acolo* – o mică bucată din fereastră aceea dublă fusese curăţată de cineva care dorise să poată vedea mai bine prin ea.

Suportul scripetelui: şi acolo era ceva ciudat. După o clipă, înţelese. Nu era suportul – fusese înlocuit de ţeava unei puşti.

Sau imaginaţia sa surescitată vedea în orice umbră un pericol, aşa cum copiii au impresia că ramurile copacilor sunt braţele unui monstru? Sângele îi pulsa dureros în locul de la tâmplă unde fusese lovit. Ajunsese să vadă fantome?

Apoi, deodată, unul dintre ochiurile de sticlă ale ferestrei explodă şi Janson auzi sunetul dur al glonţului care pătrunsese în parchet. Un alt ochi de sticlă explodă, apoi un altul, acoperind cu cioburi masa lungă de conferinţe.

În peretele din partea opusă a încăperii apărură două spărturi cu margini neregulate. Un alt ochi de sticlă explodă, un alt glonţ străpunse peretele, de data asta trecând doar la câţiva centimetri pe deasupra capului său. se aruncă la podea şi începu să se rostogolească spre uşă.

Gloanţe trase fără zgomot: proveneau desigur dintr-o armă cu amortizor.

Apoi, de afară, se auzi o împuşcătură puternică, în contrast ciudat cu focurile trase cu amortizor. Se auzeau şi alte sunete:

scrâşnetul unor anvelope. Portiera unei maşini deschisă, apoi închisă cu zgomot.

În clădire începură să se audă ţipete.

Era o nebunie!

Camera fu din nou supusă atacului tăcut al unei salve de proiectile mortale, unele dintre ele spărgând alte panouri de sticlă, altele intrând prin golurile făcute de celelalte. Intrară în pereţi, în tavan, în podea. Loviră candelabrul de alamă, ricoşând apoi în direcţii bizare.

Zvâcnirea din tâmplă devenise atât de puternică încât trebuia să se căznească să ţină ochii deschişi.

Gândeşte! Trebuia să se gândească! Ceva se schimbase. Ce era cu acest asalt, cu contrastul dintre armele şi metodele folosite?

Atacau două echipe. Două echipe care nu erau coordonate.

Fără îndoială că soţia lui Novak îl dăduse de gol. Da, era sigur acum de asta. Ea ştiuse tot timpul şi se jucase cu el. Aşa se explica privirea ei şireată. Era unul dintre ei.

Singurul refugiu din calea gloanţelor era să intre mai adânc în clădire, într-una din camerele din interior: Însă fără îndoială că tocmai la acest lucru se gândeau şi ei, ceea ce înseamnă că acest refugiu era cel mai periculos posibil.

Îl sună pe Barry pe mobil.

Cooper era neobişnuit de nervos.

— Doamne Dumnezeule, Paul! Ce naiba se petrece? Parcă ar fi Bătălia pentru Midway aici.

— Ai contact vizual cu vreunul din ei?

— Hm, vrei să spui dacă-i văd? Aşa, din când în când, câte o fracţiune de secundă. Câţiva sunt îmbrăcaţi în haine militare. Ăştia par foarte răi. Să ştii că mesajul „faceţi dragoste, nu război” n-a prins deloc la tipii ăştia, Paul.

— Ascultă, Barry, atunci când am solicitat limuzina am specificat că trebuie să aibă parbriz blindat. Eşti în siguranţă acolo. Să fii însă gata de plecare la semnalul meu.

Janson se repezi la uşă şi coborî rapid pe scară până la parter. Îl văzu pe gardian scoţând pistolul din toc şi apropiindu-se de fereastra care dădea spre intrarea în clădire. Brusc, omul scăpă din mână arma care se rostogoli cu zgomot pe podea.

Gardianul căscă gura şi deasupra sprâncenei sale stângi apăru un cerc roşu. Sângele începu să curgă peste ochiul care rămăsese deschis fără să clipească. În tot acest timp, bărbatul rămase în picioare, ţeapăn, transformat parcă în statuie. După care, uşor, ca într-un dans macabru, picioarele începură să se îndoaie, apoi cedară şi bărbatul se prăbuşi pe vechiul covor chinezesc. Janson se repezi şi puse mâna pe arma gardianului, un pistol Glock.

— Domnule ministru Kubelic! strigă roşcata de la recepţie. Ni s-a ordonat să ne retragem cu toţii în anexa din spate. Nu pot să vă explic ce se întâmplă, însă...

Femeia rămase cu gura căscată când îl văzu pe ministru rostogolindu-se pe covor ca un luptător antrenat.

Rostogolirea îl făcu să traverseze încăperea şi să ajungă aproape de uşa de la intrare, rămânând în acelaşi timp lipit de podea. Era mult mai rapid aşa decât să se fi târât şi viteza era acum esenţială.

— Aruncă-mi pălăria!

— Ce?

— Aruncă-mi afurisita aia ele pălărie! ţipă Janson. Apoi, mult mai încet: E la mai puţin de un metru distanţă de mâna ta dreaptă. Arunc-o încoace.

Recepţionera îngrozită făcu ceea ce-i ceruse, aşa cum cineva execută ordinele unui nebun periculos, după care dispăru în anexa din spate.

Micul pătrat de la fereastra dublă care era mai curat decât restul geamului: fără îndoială că unul dintre lunetişti se afla acolo.

Trebuia să se folosească de uşa groasă de lemn ca de un scut mişcător. Sări în picioare, puse mâna pe clanţă şi întredeschise uşa.

Două sunete înfundate: două gloanţe care se înfipseră în lemnul gros. Gloanţe care l-ar fi lovit dacă ar fi îndrăznit să iasă.

Uşa era acum întredeschisă, crăpătura nu mai mare de douăzeci de centimetri, însă trebuia să fie suficient pentru o lovitură bine ţintită. Pătratul acela strălucitor de sticlă cu puţin noroc îl putea nimeri de aici chiar cu un simplu pistol.

Inamicii săi aveau lunete; el nu. Însă lunetele aveau şi ele

limitele lor. Cu cât era mai mare grosismentul, cu atât mai restrâns devenea unghiul de vedere. Şi dacă ţinta îşi schimbă brusc poziţia, probabil că erau necesare zece sau douăzeci de secunde ca să ajustezi luneta.

Se târî până la gardianul prăbuşit pe covorul albastru pal, din ce în ce mai întunecat din cauza sângelui şi începu să târască trupul către intrare, ştiind că era apărat de bucata de zid de un metru înălţime de sub fereastră. Scoase o batistă şi şterse rapid sângele de pe faţa mortului. Îşi scoase haina, o puse pe umerii cadavrului şi îi îndesă pe cap propria pălărie. Apucându-l zdravăn de părul de pe ceafă, Janson împinse rapid capul mortului pe uşa întredeschisă, imitând mişcările cuiva care încearcă să vadă ce se petrece afară.

Din casă de peste drum, capul avea să fie văzut din profil, pentru o fracţiune de secundă.

Două şuierături îi confirmară cele mai negre suspiciuni. Capul mortului încasă gloanţe de mare calibru, venite din două direcţii diferite.

Încă o secundă avea să treacă până când armele semiautomate vor fi din nou încărcate. Janson se ridică în picioare. Lunetele trăgătorilor rămăseseră fixate pe direcţia în care apăruse capul gardianului. Janson avea să apară mult mai sus. Trebuia să ochească şi să tragă aproape instantaneu.

Timpul parcă se oprise în loc.

Ieşi în crăpătura uşii, identifică mică bucată strălucitoare de geam şi trase rapid trei focuri în direcţia ei. Cu puţin noroc, putea să lovească măcar arma lunetistului. Armă îi sălta în mână în timp ce azvârlea gloanţele şi Janson se retrase imediat în spatele uşii masive. Un val de înjurături guturale se făcu auzit prin geamul spart, arătându-i că loviturile sale avuseseră succes.

Una dintre poziţiile inamice fusese dezactivată. Câte altele mai erau încă în funcţiune? Studie rănile din capul gardianului. Un proiectil parcursese o traiectorie puternic înclinată, fără îndoială tras din casă de vizavi. Celălalt, care intrase în partea de sus a obrazului, venise sub un unghi ascuţit, ceea ce indica un alt lunetist aflat în vecinătate, undeva în dreapta.

L-ar fi putut chema pe Cooper să tragă în faţă limuzina blindată, însă cu un lunetist încă activ în vecinătate, cei câţiva

centimetri în care ar fi fost descoperit se puteau dovedi fatali. Cel puţin o persoană avea armă aţintită asupra intrării în clădire.

Janson ridică trupul gardianului şi îl mişcă prin încăpere, urmărind reacţia celorlalţi.

O rafală silenţioasă distruse ceea ce mai rămăsese din fereastră, urmată de mai multe şuierături, lovituri nezgomotoase, dar nu mai puţin periculoase. Câţi erau? Câte arme erau îndreptate asupra acestei case; câţi trăgători aşteptau gata să tragă? Cel puţin cinci, iar numărul real putea fi mult mai mare.

O, Doamne! Sediul lui Peter Novak era supus unui atac total. Oare prezenţa lui declanşase toată nebunia? Greu de crezut, însă în ultima vreme parcă nimic nu mai avea sens.

De un singur lucru era sigur, anume că trebuia să iasă cât mai repede din clădire şi nu pe uşă. Se aruncă în sus pe scări. Trepte înguste îl duseră până la etajul al treilea, unde se opri în faţa unei uşi închise. Mai avea timp? Trebuia să încerce să câştige timp. Încercă clanţa; uşa era încuiată. Janson o dădu de perete cu o lovitură de picior şi se trezi într-un birou privat.

Înăuntru, o masă pe care erau stivuite mai multe plicuri cu sigla Caslon Couriers, un serviciu de curierat expres foarte sigur şi foarte scump. Alături, un fişet metalic negru. Încuiat şi acesta, însă uşor de deschis. În interior se aflau mai multe rapoarte despre organizaţii nonguvernamentale şi biblioteci din Slovenia şi România. Şi mai multă corespondenţă de la Unitech Ltd., cu un conţinut lipsit de importanţă la prima vedere. Unitech: da, desigur, numele ăsta însemna ceva – însă nu avea timp acum să se gândească la asta. Supravieţuirea era singurul său ţel şi toate gândurile sale trebuia direcţionate în acest sens. Pierduse treizeci de secunde în încăperea aceea; urcă ultimele două rânduri de trepte şi se căţără apoi pe o scară simplă din lemn care ducea în pod. Aerul dinăuntru era sufocant, însă fără îndoială că undeva, sub grinzile acoperişului, trebuia să se găsească un capac care să dea spre o porţiune a acoperişului protejată de fronton. Era singura lui şansă. Peste câteva clipe găsi deschiderea respectivă şi ieşi clătinându-se pe acoperiş. Era mai abrupt decât se aşteptase şi se agăţă de hornul din apropiere ca de

un copac mare. Cercetă acoperişurile vecine în căutarea celor care-i doreau moartea.

Faptul că se afla acum pe acoperiş îl plasa în afara liniei lor de ochire din poziţii fixe.

Dar nu a tuturor liniilor.

Pe acoperişul unei clădiri mai înalte, diagonal spre dreapta, o zări pe bruneta periculoasă din Regent's Park. Acolo ea îl ratase cu puţin de la o distanţă enormă. Acum se afla la numai treizeci de metri. Nu avea cum să mai rateze. Nu ratase nici când trăsese asupra sinistrului manechin – cadavrul gardianului – fiindcă ştia acum că glonţul tras în diagonală era al ei.

Întoarse capul şi văzu, spre disperarea lui, că pe acoperişul vecin, doar la zece metri în stânga sa, se afla un alt trăgător.

Lunetistul îi auzise paşii pe plăcile de ardezie şi rotea acum arma către el.

Alertată de trăgătorul echipat în ţinută de luptă, bruneta ridicase şi ea ţeava puştii la nivelul acoperişului. Tâmpla rănită a lui Janson începu să zvâcnească din nou, durerea fiind aproape imposibil de suportat. Era prins între doi lunetişti şi avea drept armă de apărare doar un pistol. O văzu pe femeie închizând un ochi şi privindu-l prin lunetă, văzu întunericul de nepătruns din ţeava puştii. Îşi privea propria moarte.

Era o lovitură pe care ea nu avea cum s-o rateze.

20

Se strădui să se concentreze asupra expresiei călăului său: voia să-şi privească moartea în faţă.

Nu văzu decât confuzia de pe faţa femeii când schimbă cu câteva grade poziţia ţevii şi trase un foc.

Lunetistul de pe acoperişul din spatele lui Janson îşi arcui trupul şi se prăbuşi de pe acoperiş ca o statuie retezată.

Ce naiba se petrecea aici?

Imediat se auzi răpăitul unei arme automate din apropiere – îndreptată însă nu asupra lui, ci asupra *ei*. O bucată din cornişa în spatele căreia stătea ascunsă femeia se prăbuşi, stârnind un nor de praf.

Îl ajută cineva, salvându-l de călăul din Regent’s Park?

Încercă să înţeleagă ce se petrecea. Două echipe, după cum aprecia el. Una care utiliza echipamentul trăgătorilor de elită americani, echipa de la Operaţiuni Consulare. Şi ceilalţi? Foloseau o colecţie ciudată de arme. Mercenari est-europeni după echipament.

În slujba cui?

Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu. Dacă această veche zicală era adevărată şi în cazul lui, însemna că avea destui prieteni. Era însă adevărată?

Bărbatul cu puşca mitralieră, o AKS-74 de producţie rusească, se ridicase deasupra parapetului, încercând să găsească un unghi mai bun de tragere către Jessica.

— Hei! îl strigă Janson.

Bărbatul – Janson se afla destul de aproape ca să-i vadă trăsăturile aspre, ochii apropiaţi şi barba de două zile care îi acoperea faţa – rânji spre Janson şi se întoarse spre el.

Cu arma scuipând foc după foc.

În clipa în care salva atinse acoperişul pe care se afla, Janson se rostogoli iute în jos, dislocând ţigla. Un fragment de piatră îi trecu pe lângă ureche, în timp ce locul unde se aflase cu o clipă mai înainte fu măturat de o ploaie zgomotoasă de gloanţe. O altă bucată de zidărie îi zgârie fruntea, iar în încercarea de a se agăţa de plăcile de ţiglă nu reuşi decât să-şi zdrelească palmele. În sfârşit, trupul său se opri în balustrada care mărginea acoperişul. Impactul fu teribil, lăsându-l aproape fără putere, însă alternativa ar fi fost şi mai îngrozitoare – o prăbuşire verticală până jos, pe trotuar.

Auzea împuşcături din diverse locuri. Deşi ameţit, se chinuia să distingă aceste sunete înainte ca ecoul lor să se stingă.

Ce se întâmplase? Femeia îl avusese în vizor. *Fusese al ei*.

De ce nu trăsese?

Şi cealaltă echipă – cine erau ei? Angus Fielding menţionase duşmanii din umbră pe care Novak şi-i făcuse în rândul oligarhiilor corupte din Europa de Est. Să fie o miliţie particulară? Putea fi oricare din aceste variante.

Ţinta lor era el. Dar şi echipa de la Operaţiuni Consulare. Cum era posibil?

Nu mai avea timp. Scoase pistolul printre stâlpii ornamentali de gresie ai balustradei şi trase rapid două focuri. Bărbatul înarmat cu AKS-74 se clatină, scoţând un gâlgâit ciudat; un glonţ îi străpunsese gâtul care explodase într-un torent de sânge arterial. Se prăbuşi în jos pe acoperiş, trăgând după el arma agăţată de umeri cu o curea de nailon.

Arma aceea putea fi salvarea lui Janson – dacă ar reuşi să pună mâna pe ea.

Acum Janson se ridică în picioare lângă balustradă şi sări peste spaţiul îngust care separa cele două case. Avea un obiectiv. Pistolul mitralieră AKS-74: o armă semiautomată foarte puternică. Nu ateriza prea bine şi simţi o durere pătrunzătoare la glezna stângă. Un glonţ şuieră prin aer la câţiva centimetri de capul său şi Janson se aruncă pe acoperiş, nu departe de bărbatul pe care îl omorâse. Mult prea familiarul miros al sângelui ajunse până la el. Puse mâna pe armă şi o trase rapid către el după ce tăie cureaua cu un cuţit. Fără să-şi schimbe poziţia, ridică uşor capul şi se uită de jur-împrejur ca să-şi dea seama de situaţie.

Geometria acoperişurilor, ştia foarte bine, era înşelătoare. Culmile se întâlneau în unghiuri ce păreau drepte, însă unghiurile acelea nu erau cu adevărat drepte. Parapete ce păreau paralele nu erau chiar paralele. Cornişe şi balustrade refăcute de mai multe ori de-a lungul secolelor se îmbinau şi îşi schimbau direcţia de o manieră greu de detectat la prima vedere. Janson ştia că mintea omului are o puternică tendinţă de a aproxima asemenea neregularităţi. Era o metodă cognitivă, de cele mai multe ori adaptativă. Când era însă vorba de traiectoria unui glonţ, neregularităţile acestea erau o problemă de viaţă şi de moarte. Unghiurile nu erau cele reale; intuiţia trebuia înlocuită cu informaţii precise şi de anvergură.

Căută prin buzunarele mortului până găsi un mic dispozitiv format din două oglinzi înclinate una faţă de cealaltă şi fixate pe un suport telescopic asemănător cu antenă unui aparat de radio cu tranzistori. Era un dispozitiv standard folosit de trupele de comando urbane. Janson regla cu grijă poziţia celor două oglinzi şi întinse suportul telescopic. Ridicându-l peste marginea cornişei, putea să vadă cu ce pericole avea de-a face fără a se afla în bătaia focului.

Armă ce se odihnea în braţele lui Janson nu era un instrument de precizie – o ţeava de foc, nu un laser.

Ceea ce văzu nu era încurajator. Periculoasă brunetă se afla în aceeaşi poziţie şi cu toate că el se află momentan în afara câmpului ei vizual, ferit de marginile frontoanelor şi ale cornişelor, nu avea posibilitatea să-şi schimbe poziţia fără ca ea să observe.

Un glonţ pătrunse cu un sunet înfundat în coşul de fum, retezând o bucată de cărămidă veche de secole. Janson roti dispozitivul ca pe un periscop ca să vadă de unde venea lovitura. Pe un alt acoperiş, cu o carabină M40 proptită în umăr, se afla un fost coleg de la Operaţiuni Consulare. Îi recunoscu nasul mare şi ochii mici şi vioi: era un specialist de şcoală veche, pe nume Stephen Holmes.

Janson începu să se mişte cu grijă, târându-se în sus, lipit de acoperiş, ascuns în spatele frontonului de cărămidă. Dacă nu executa la perfecţie următoarea mişcare, era pierdut. Fără să ridice capul, înălţă ţeava pistolului mitralieră peste marginea de sus a acoperişului. Se baza numai pe memorie, pe imaginea văzută o secundă în oglinda peri scopului în momentul în care dădu drumul la o salvă scurtă către ţeava lungă a lunetistului. Un sunet caracteristic – sunetul făcut de gloanţele cu cămaşă metalică ce lovesc o ţeava confecţionată din materiale compozite dure – îl asigură că reuşise.

Scoase capul peste marginea acoperişului şi trimise o a doua salvă, de data asta mult mai precisă: gloanţele de oţel muşcară din nou din ţeava armei lui Holmes, făcând-o ţăndări.

Holmes rămăsese acum fără apărare şi când ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Janson, îl privi resemnat – privirea cuiva convins că va muri.

Janson dădu din cap dezgustat. Holmes nu era inamicul său, chiar dacă el aşa gândea. Se răsuci şi, printr-o gaură făcută în sofisticatul fronton semicircular, reuşi să o vadă din nou pe bruneta care acum se afla în diagonală. Îl va doborî ea acum cu una din cunoscutele ei serii de două lovituri consecutive? Femeia văzuse ce se întâmplase, ştia că tovarăşul ei fusese scos din luptă şi că acum trebuia să-şi asume răspunderea pentru un câmp mai larg. Avea să aştepte ea până ce el va ieşi de la adăpostul celui de-al doilea

fronton? Spaţiul dintre cele două frontoane era prea îngust pentru a permite o lovitură sigură din diagonala pe care se afla ea. Femeia trebuia să mai aştepte. Timpul era cel mai bun prieten al unui lunetist – şi în acelaşi timp duşmanul său de moarte.

Se ridică uşor şi reuşi s-o vadă. Femeia nu mai era în poziţie de tragere – ieşise cu arma din ascunzătoare şi se holba acum nedumerită la camaradul ei. O clipă mai târziu, Janson văzu o mişcare în spatele ei şi, imediat, ceva mult mai dramatic: o uşă de la pod se deschise brusc şi în spatele micuţei femei apăru un bărbat uriaş. Omul o lovi cu ceva în cap – Janson nu reuşi să-şi dea seama prea bine cu ce; putea fi patul unei puşti cu lunetă. Femeia se prăbuşi către parapet, evident fără cunoştinţă. Uriaşul ridică arma pe care ea o lăsase să cadă şi trase unul, două, trei focuri către dreapta. Strigătul gâtuit ce se auzi dinspre acoperişul alăturat îi indică lui Janson că cel puţin o lovitură nimerise ţinta: Stephen Holmes.

Îndrăzni să arunce o scurtă privire şi i se făcu rău: împuşcăturile păruseră trase la întâmplare, însă fuseseră foarte bine ochite. Gloanţele de mare calibru nimeriseră falca lui Holmes. Din jumătatea distrusă a feţei lui, sângele se scurgea pe tunică; se auzi o expiraţie finală, jumătate tuse, jumătate strigăt stins. Apoi Holmes se prăbuşi în jos pe panta acoperişului şi se izbi de parapet. Printre ornamentele de piatră, ochii săi căprui, acum lipsiţi de viaţă, priveau ţintă la Janson.

Un lucru era sigur acum pentru Janson: uriaşul nu se afla acolo ca să-l salveze pe el. Trase o salvă lungă spre bărbatul masiv care stătea în picioare în locul unde se ascunsese lunetista de la Operaţiuni Consulare – asta avea să-l oblige să se ghemuiască cel puţin vreme de câteva clipe – apoi, folosind ornamentele de piatră drept suporturi, coborî iute pe partea din spate a casei care se afla în afara câmpului de tragere. Atinse pavajul aleii umbrite făcând cât mai puţin zgomot posibil şi, ascunzându-se în spatele a două pubele metalice, studie stradă din faţa lui.

Uriaşul era rapid, de o agilitate uimitoare pentru cineva de mărimea lui. Ajunsese deja la uşa din faţă a clădirii, trăgând-o după sine ca pe un sac pe bruneta inconştientă. Bărbatul avea

o cicatrice hidoasă pe obraz, o amintire grotescă a unui trecut violent. Ochii săi albaştri erau mici, porcini, însă nu stăteau locului o clipă.

Un al doilea bărbat, îmbrăcat asemănător, îşi făcu apariţia şi Janson îi auzi vorbind. Limba nu îi era chiar necunoscută. Reuşea să înţeleagă destul de multe cuvinte. Era o limbă slavă – sârbo-croată mai precis. O rudă mai îndepărtată a cehei, nu atât de îndepărtată însă ca să nu-şi dea seama, în mare, despre ce era vorba.

O berlină mică, dar puternică se opri în dreptul lor şi după un alt schimb scurt de replici, cei doi săriră pe locurile din spate. În depărtare se auzeau sunând sirenele poliţiei.

Trăgătorii părăseau scena fiindcă poliţia avea să apară curând. Alţi câţiva bărbaţi îmbrăcaţi tot în ţinute de camuflaj se îngrămădiră într-o furgonetă şi îşi luară şi ei tălpăşiţa.

Plin de sânge şi de lovituri, Janson alergă cât putu de repede până pe străduţa laterală unde Barry Cooper, lac de transpiraţie şi cu ochii căscaţi de groază, îl aştepta în limuzina blindată.

— Trebuie să mergi la un spital, îi spuse Cooper, speriat de înfăţişarea lui.

O clipă, Janson rămase cu ochii închişi, fără să zică nimic. Se concentră intens, încercând să facă legătura între cuvintele pe care le auzise. *Korte Prinsengracht... Central Station... Weslerdok... Ooslerdok...*

— Du-mă la Gara Centrală, spuse el în cele din urmă.

— Jumătate din poliţiştii din Amsterdam o să fie pe urmele noastre.

Începuse să cadă o ploaie măruntă şi Cooper puse în funcţiune ştergătoarele de parbriz.

— Calcă acceleraţia cât poţi de tare.

Cooper dădu din cap şi ţâşni în sus pe Prinsengracht, cu roţile scoţând fum din pavajul umed. Până ajunseră la podul peste Brouwersgracht se părea că nu îi urmăreşte nici o maşină a poliţiei. Dar dacă erau şi alţi urmăritori?

— Sârbi, murmură Janson. Majoritatea sunt mercenari în ziua de azi. Dar în slujba cui?

— Mercenari sârbi? Tu vrei să-mi strici ziua, omule. Am să pretind că n-am auzit ce-ai spus.

Între Korte Prinsengracht şi Westerdok, unde se aflau depozite abandonate în cea mai mare parte, se găsea insula artificială pe care fusese construită Gara Centrală, *Central Station.* Nu într-acolo se îndreptaseră însă uriaşul şi prietenii săi. Trebuie că o luaseră spre vastele ateliere de întreţinere înălţate mai la sud de gară, clădiri ascunse vederii. Noaptea, locul era plin de drogaţi; în timpul zilei, însă, complexul era aproape abandonat.

— Continuă să mergi, *drept înainte*! strigă Janson, înghiontindu-l ca să-i atragă atenţia.

— Parcă spuneai la Gara Centrală...

— E un atelier de întreţinere la dreapta, cinci sute de metri mai încolo. Care dă spre cheiul din Oosterdok. Acum calc-o!

Limuzina trecu în viteză pe lângă parcarea din dreptul gării şi se năpusti pe pavajul spart dintre clădirile acum părăsite, de unde, cu ani în urmă, era dirijată activitatea docurilor. Marea majoritate a activităţilor comerciale fuseseră mutate însă în nordul Amsterdamului; nu rămăseseră aici decât nişte fantome ale falnicelor clădiri de cărămidă şi beton.

În faţa lor apăru deodată un gard metalic cu poarta închisă. Cooper opri maşina şi Janson coborî. Gardul era vechi, ruginit, însă încuietoarea porţii, fixată într-o placă mare, rectangulară, de metal, era lucioasă, evident nouă.

De undeva, de la distanţă, se auziră ţipete.

Cuprins de frenezie, Janson scoase din buzunar o cheie mică prevăzută cu mai multe protuberanţe şi trecu la treabă. Poziţiona capătul cheii în broască, apoi, cu o mişcare bruscă în jos, introduse şi restul dispozitivului şi îl răsuci cu o mişcare continuă. Viteză acestei mişcări era crucială: cheia trebuia răsucită înainte ca arcul încuietorii să apese în jos pinul superior.

Degetele sale simţiră cuiul superior ridicându-se suficient pentru a trece peste linia de închidere; mişcarea sa folosise fracţiunea de secundă în care pinii nu erau aliniaţi. Poarta era deschisă.

Îi făcu semn lui Cooper să parcheze maşina la aproximativ o sută de metri distanţă, în spatele unui vagon ruginit.

El însuşi o luă la fugă spre o hală metalică, se lipi de peretele acesteia şi înainta iute spre locul de unde auzise

ţipetele.

Într-un târziu putu să privească într-o încăpere vastă, slab luminată şi ceea ce văzu îl făcu să-i vină rău.

Femeia de la Operaţiuni Consulare, cu hainele sfâşiate, era legată cu o frânghie groasă de un stâlp de beton.

— Rahatul ăsta îmbătrâneşte foarte repede, mârâi ea, însă bravada ei nu reuşea să-i ascundă spaima.

În faţa ei stătea uriaşul cu cicatricea aceea urâtă. O izbi cu dosul palmei şi capul femeii se izbi de beton. Scoase apoi un cuţit şi începu să-i taie lenjeria.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi, ticălosule! strigă ea.

— Cum ai de gând să mă opreşti?

Vocea bărbatului era aspră şi guturală. Începu să râdă în vreme ce îşi desfăcea centura.

— Dacă aş fi în locul tău, nu l-aş supăra pe Ratko, spuse tovarăşul uriaşului, care ţinea un cuţit cu lama lungă şi subţire, strălucind chiar şi în semiîntuneric. Le preferă vii – însă nu ţine neapărat la chestia asta.

Femeia scoase un ţipăt înfiorător. Era doar o spaimă animalică? Janson bănuia că la mijloc era mai mult decât atât – că femeia spera imposibilul, că cineva o va auzi.

Vântul şi sirenele barjelor îndepărtate acopereau însă orice sunet.

Janson reuşi să zărească în penumbră maşina puternică cu care cei doi bărbaţi ajunseseră aici şi al cărei ventilator se mai auzea încă răcind motorul. Bărbatul o lovi din nou pe prizonieră, apoi loviturile deveniră ritmice. Scopul nu era interogatoriul. Îngrozit, Janson înţelese că totul făcea parte dintr-un ritual sexual. Pantalonii bărbatului căzură cu zgomot pe podea, lăsând să se vadă în semiîntuneric organul său sexual: moartea femeii avea să fie precedată de o siluire.

Janson îngheţă în momentul în care auzi în spatele său o voce cu accent sârbesc care-i ordonă încet:

— Aruncă arma.

Janson se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat slab, cu ochelari cu ramă aurie susţinuţi de un nas acvilin. Bărbatul purta pantaloni kaki şi o cămaşă albă, călcate cu grijă. Era foarte aproape de el şi, cu o mişcare firească, îi apăsă pe frunte ţeava unui revolver.

Era o cursă.

— Aruncă arma, repetă bărbatul.

Janson lăsă pistolul să cadă pe ciment. Presiunea constantă a armei lipite de fruntea sa nu admitea nici o negociere. Se auzi din nou un ţipăt sfâşietor, de data asta dublat de un tremur care era semnul unei spaime profunde sau al unei mânii copleşitoare.

Bărbatul cu ochelarii cu ramă de aur zâmbi ironic.

— Curva americancă a început să chiţăie. Lui Ratko îi place să le violeze înainte de a le omorî. Ţipetele astea îl excită grozav. Mă tem că ceea ce te aşteaptă pe tine nu va fi atât de plăcut. Ai să ai timp să afli pe propria piele. Ratko va termina foarte repede. Şi la fel de repede va termina şi ea. Şi tu, dacă ai noroc.

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă Janson cu voce scăzută.

— O întrebare atât de specific *americană*, replică bărbatul. Vocea lui era mult mai cultivată decât a uriaşului, însă la fel de lipsită de emoţie. Probabil că era conducătorul operaţiunii.

— De data asta însă noi vom fi cei ce vom pune întrebările. Şi dacă răspunsurile tale nu vor fi satisfăcătoare, vei avea parte de o moarte extrem de dureroasă înainte ca trupul tău să dispară în apele ce înconjură Oosterdok.

— Şi dacă fac tot ce-mi cereţi?

— Vei avea parte de o moarte rapidă. Oh, scuză-mă. Sperai să existe mai multe opţiuni? Bărbatul ţuguie buzele compătimitor: Voi, americanii, visaţi mereu la felurile care nu există în meniu, nu-i aşa? Niciodată nu vi se pare că sunt destule opţiuni. Numai că eu nu sunt american, domnule Janson. Îţi ofer numai două posibilităţi. Moarte în agonie – sau moarte fără agonie. Cuvintele şoptite ale bărbatului aveau efectul unui vânt îngheţat.

Când femeia scoase un alt urlet sfâşietor, chipul lui Janson se schimonosi, terorizat.

— Te rog, spuse el aproape plângând. Fac orice numai... începu să tremure vizibil.

Pe faţa bărbatului cu ochelari cu ramă de aur apăru un zâmbet satisfăcut, sadic.

Deodată, genunchii tremurânzi ai lui Janson se îndoiră şi el

se lăsă brusc în jos vreo şaizeci de centimetri, dar cu corpul perfect drept. În acelaşi timp, mâna lui dreaptă ţâşni în sus şi apucă încheietura mâinii întinse a bărbatului.

Zâmbetul de pe faţa acestuia dispăru de îndată ce Janson îi trase mâna cu putere în jos, răsucindu-i-o sub un unghi ascuţit. Era acum rândul bărbatului să ţipe de durere în vreme ce ligamentele braţului său erau întinse la maximum, însă Janson nu se opri; se dădu un pas înapoi cu piciorul stâng şi-l trase la pământ. Continua să tragă cu toată forţa de braţul individului până în momentul în care, cu o pocnitură, osul fu dislocat din încheietură. Bărbatul scoase din nou un răcnet în care durerea se amesteca cu uimirea. Janson se lăsă cu toată greutatea pe genunchiul drept cu care căzu pe pieptul individului. Se auziră pocnind cel puţin două coaste. Omul gemu şi, în spatele ochelarilor cu ramă de aur, începură să-i curgă lacrimi din ochi. Coastele rupte făceau ca simpla respiraţie să fie extrem de dureroasă.

Însufleţit de zgomotul paşilor care se apropiau, în ciuda încheieturii dislocate, bărbatul încercă să-şi elibereze mâna în care ţinea arma, dar Janson i-o ţinea ţintuită pe piept cu genunchiul. Îl prinse apoi cu mâna dreaptă de gât ca într-un cleşte şi îl izbi cu capul de ciment până ce bărbatul îşi pierdu cunoştinţa. O clipă mai târziu, când Janson se ridică în picioare, avea câte un pistol în fiecare mână...

Şi trase două focuri – primul către bărbatul cu trăsături aspre care alerga spre el cu un pistol în mână, cel de-al doilea către un bărbos care venea la câţiva metri în urma primului, cu un pistol mitralieră la subsuoară. Amândoi se prăbuşiră la pământ.

Janson o luă la goană către locul unde se afla bărbatul căruia ei îi spuneau Ratko, dar îl întâmpină o salvă de pistol automat AKS-74 care izbi podeaua de beton, stârnind un nor de aşchii. Focul era executat de cineva ascuns undeva deasupra, pe o pasarelă şi crea o zonă de netrecut între Janson şi Ratko, care îşi ridicase rapid pantalonii şi se întorcea acum cu faţa spre el. Pistolul calibru 45 părea minuscul în mâna uriaşului.

Janson se ascunse în spatele unui stâlp de beton. Exact aşa cum se aşteptase, bărbatul de deasupra îşi schimbă poziţia,

căutând un unghi de tragere mai bun. Mişcându-se, individul îşi trăda prezenţa. Scoţând puţin capul de după stâlp, Janson văzu o fracţiune de secundă un bărbat scund şi solid, cu faţa rotundă, care ţinea pistolul mitralieră AKS-74 de parcă ar fi făcut parte din trupul său. O salvă scurtă rupse bucăţi din stâlpul în spatele căruia se ascundea Janson. El scoase mâna afară şi trase un foc fără să vadă. După zgomotul făcut de glonţul care ricoşa în balustrada de oţel înţelese că ratase. Paşii care se auziră pe pasarela metalică îl ajutară să localizeze noua poziţie a bărbatului de deasupra şi mai trase trei focuri în direcţia lui.

Toate ratară ţinta. La naiba – la ce se aşteptase oare? Şi încă nu putea să-l localizeze pe bărbatul cu arma de asalt fără riscul de a se expune focului ucigător. În hala întunecoasă pătrunse brusc o lumină când cineva deschise o uşă laterală.

Se auzeau paşi – cineva alerga în hala imensă.

O nouă salvă trasă cu AKS-74, de data asta nu spre Janson, ci în direcţia nou-sositului.

— Oh, la dracu'!

Era vocea lui Barry Cooper.

Lui Janson nu-i venea să creadă: Barry Cooper intrase în hala părăsită.

— Barry, ce naiba cauţi aici? strigă el.

— Acum mă întreb şi eu acelaşi lucru. Am auzit atâtea împuşcături când eram în maşină, m-am speriat şi am fugit aici ca să scap. Cam tâmpită idee, nu?

— Vrei să ştii adevărul? *Foarte tâmpită*.

O altă salvă ridică un nor de aşchii din podeaua de beton.

Janson se dădu un pas înapoi de lângă stâlp şi văzu ce se întâmpla. Barry Cooper se ascundea în spatele unui container metalic în timp ce bărbatul de pe pasarelă înainta ca să găsească o poziţie mai bună.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Cooper cu o voce miorlăită.

— Barry, fă exact ce aş face eu în locul tău.

— M-am prins.

Se auzi un foc şi bărbatul scund şi solid de pe pasarelă se opri brusc.

— Aşa-ţi trebuie, iubitule. Dragoste, nu război, ticălosule! strigă Cooper, golind încărcătorul în bărbatul de deasupra.

Janson putea ieşi acum de după stâlp şi trase imediat un foc în direcţia tovarăşului lui Ratko, care o ameninţa cu cuţitul pe femeia legată.

— *Sranje*! Rahat! urlă bărbatul. Glonţul îi străpunsese umărul şi cuţitul îi scăpă din mână. Se prăbuşi apoi pe podea, gemând de durere.

Janson văzu cum femeia întinde un picior spre cuţit, trăgându-l mai aproape de ea. Îl prinse apoi între călcâie şi, cu picioarele tremurând de efort, îl ridică de jos.

Uriaşul sârb părea că nu ştie spre care ţintă să se îndrepte, Cooper sau Janson.

— Aruncă arma, Ratko! strigă Janson.

— Să-i spui asta lui mă-ta! se răsti uriaşul şi trase un foc către Barry Cooper.

— La naiba! ţipă Cooper. Glonţul îi penetrase atât braţul cât şi partea de jos a pieptului. Pistolul îi căzu şi el se retrase, în agonie, după nişte rezervoare metalice, aproape de uşa laterală.

— E-n regulă, Barry? strigă Janson, ascunzându-se în spatele unui alt stâlp.

Urmă un moment de linişte.

— Nu ştiu, Paul, se auzi vocea slabă a lui Barry. Doare ca dracu'. În plus, mă simt ca şi cum m-aş fi răsturnat cu vagonul cu pacifişti. Probabil că va trebui să devin vegetarian ca să-mi refac karma.

— Ai tras totuşi foarte bine, să ştii. Experienţă de pe vremea mişcărilor subversive?

— Tabăra de vară de pe când eram la YMCA[11], spuse Cooper ruşinat. Arme cu aer comprimat.

— Eşti în stare să conduci?

— Nu un Indy 500 sau ceva semănător, însă da, cred că da.

— Stai liniştit şi ascultă-mă. Suie-te în maşină şi du-te imediat la un spital. Acum!

— Dar ce se va întâmpla cu...?

— Nu-ţi face griji pentru mine! Mişcă-ţi fundul de-aici!

Un glonţ plecat din uriaşul pistol calibru 45 făcu să răsune incinta de metal şi o bucată de ciment ateriza lângă picioarele

[11] Abreviere pentru *Yong Men'y Christian Association*

lui Janson.

Lupta se dădea acum între ei.

Doi bărbaţi care nu aveau nimic de pierdut decât viaţa.

Janson nu îndrăznea să tragă fără să vadă fiindcă risca să o lovească pe captivă. Se dădu câţiva paşi înapoi până reuşi să-şi vadă clar ţinta. Ratko, sprijinindu-şi cu celălalt braţ mâna în care ţinea pistolul, pentru mai multă precizie, stătea cu spatele la femeie. Lucirea unei lame de oţel îi arătă lui Janson că ea nu era chiar atât de lipsită de apărare precum îşi imaginase.

Cu braţul care îi rămăsese liber, femeia se întinse cât putu până la mânerul cuţitului pe care, cu un efort extraordinar, reuşise să-l ridice. Avea cuţitul în mână acum şi, ţinând lama în poziţie orizontală, pentru a evita mai sigur coastele...

Îl înfipse în spatele gigantului.

Şocul alungă expresia ameninţătoare de pe faţa hidoasă, brăzdată de cicatrice a bărbatului. Când Janson făcu un pas către el, uriaşul slobozi un alt foc, însă prea sus. Janson mai avea un singur cartuş în încărcător: nu îi era îngăduit să rateze.

Se aşeză în poziţia de tragere standard şi trase ultimul cartuş, ţintind inima sârbului.

— Ticălosul dracului, mormăi uriaşul, după care se prăbuşi fără suflare ca trunchiul unui copac tăiat.

Janson se repezi către captivă. Se simţi copleşit de furie şi neputinţă în clipa în care văzu de aproape hainele ei sfâşiate, rănile de pe corp, urmele roşii lăsate de mâinile care îi violaseră şi îi strânseseră trupul ca şi cum ar fi fost o bucată de lut.

Fără nici un cuvânt, Janson scoase cuţitul din spatele sârbului şi tăie frânghia în bucăţi, eliberând-o.

Ea alunecă în jos spre podea, cu spatele lipit de stâlp, incapabilă să se ţină pe picioare. Se ghemui şi îşi cuprinse genunchii cu mâinile, cu capul pe antebraţ.

El dispăru câteva clipe şi se întoarse cu cămaşa albă şi pantalonii kaki pe care le purtase bărbatul cu ochelarii cu ramă de aur.

— Ia astea, spuse el. Pune-le pe tine.

Într-un târziu ea înălţă capul şi el văzu că avea faţa udă de

lacrimi.

— Nu înţeleg, spuse ea încet.

— La numărul nouăsprezece pe strada Museumplein se află Consulatul American. Dacă eşti în stare să ajungi până acolo, o să aibă grijă de tine.

— M-ai salvat, spuse ea cu o voce stranie, cavernoasă. Ai venit aici pentru mine. De ce naiba ai făcut asta?

— N-am venit pentru tine, se răsti el. Am venit pentru ei.

— Nu încerca să mă minţi, spuse ea. Te rog să nu mă minţi. Vocea ei începu să tremure. Părea că se va prăbuşi din clipă în clipă şi totuşi începu să vorbească printre lacrimi, agăţându-se cu disperare de vestigiile profesionalismului.

— Dacă ai fi vrut să-l interoghezi pe vreunul dintre ei ai fi putut să-l prinzi viu şi să pleci cu el. Nu ai făcut asta. Nu ai făcut-o pentru că, în caz contrar, ei m-ar fi ucis pe mine.

— Du-te la consulat, spuse el. Completează un raport de încheiere a misiunii. Cunoşti doar regulile.

— Răspunde-mi, la naiba! îşi şterse frenetic lacrimile de pe faţă cu palmele. Deşi traumatizată şi zdrobită, continua să se ruşineze, refuzând să-şi exteriorizeze slăbiciunea şi vulnerabilitatea. Încercă să se ridice, însă muşchii picioarelor nu o ascultau şi alunecă din nou la podea.

— Cum de nu l-ai ucis pe Steve Holmes? respira anevoie. Am văzut ce s-a întâmplat. Ai fi putut să-l dobori. Ar fi *trebuit* să-l dobori. Conform procedurilor standard ar fi trebuit să-l ucizi. Însă nu ai făcut decât să-l dezarmezi. De ce ai procedat aşa?

Tuşi, apoi încercă să zâmbească curajos, dar nu reuşi decât să se crispeze.

— Nimeni nu face aşa ceva într-o luptă!

— Poate că am ratat. Poate că nu mai aveam muniţie. Femeia roşi şi clătină uşor din cap.

— Crezi că nu sunt în stare să suport adevărul? Da, bine, nici eu nu ştiu dacă pot. Ştiu însă că nu mai suport alte minciuni.

— Museumplein nouăsprezece, repetă Janson.

— Nu mă lăsa aici, spuse ea şi în vocea ei era o imensă spaimă. Mi-e frică, înţelegi? La şedinţele de pregătire nu mi-au spus nimic despre ticăloşii ăştia. Nu ştiu cine sunt, ce vor sau

de unde vin. Acum nu ştiu decât că am nevoie de ajutor.

— Cei de la consulat te vor ajuta. Janson începu să se îndepărteze.

— Nu-mi întoarce spatele, Paul Janson! Eram gata să te ucid de trei ori. Îmi eşti dator măcar cu o explicaţie.

— Înapoiază-te la munca ta, replică Janson.

— *Nu pot.* Chiar nu înţelegi?

Vocea i se îngroşase brusc; femeia care încercase să-l ucidă se înăbuşea.

— Misiunea mea... misiunea mea este să te ucid. Nu mai pot să fac acest lucru acum. Nu pot să-mi îndeplinesc misiunea. Începu să râdă amar.

Încet, încet reuşi să se ridice în picioare ţinându-se de stâlp.

— Ascultă-mă un pic. Americanul ăsta cu care m-am întâlnit în Regent’s Park îmi spune o poveste ciudată cum că probabil noi, cei de la Operaţiuni Consulare, am căzut pradă unei mari... manipulări. Cum că tipul cel rău pe care trebuia noi să-l doborâm nu este de fapt rău. Nu am ascultat povestea aia pentru că, dacă ar fi fost adevărată, ar fi însemnat că lumea s-a întors cu fundul în sus. Poţi să înţelegi chestia asta? Dacă nu poţi să ai încredere în oamenii care îţi dau ordinele, ce rost mai are totul? După aceea am completat memorandumul de convorbire referitor la întâlnirea respectivă şi drept urmare am primit un telefon nu de la şeful meu, ci de la şeful şefului meu. Care a ţinut să-mi reamintească cum că Paul Janson este un mincinos patentat şi m-a întrebat dacă sunt sigură că nu a reuşit să mă convingă cumva. Acum tremur aici, în depozitul ăsta uitat de Dumnezeu şi mă gândesc că dacă vreodată o să vreau să ştiu cu adevărat ce se petrece în lume, nu de la şefii mei o să aflu. Stau şi mă gândesc acum că singurul care-mi poate spune cât e ceasul e tipul la care mă uit. Tremurând, începu să se îmbrace cu hainele pe care i le adusese el, apoi adăugă: Acelaşi tip pe care am încercat să-l ucid în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Ai trecut printr-o experienţă traumatizantă. Nu mai eşti aceeaşi persoană. Asta e tot.

— Nu am terminat cu tine, Paul Janson. Îşi linse buzele crăpate. Pe obraji începuseră să-i apară vânătăi şi umflături.

— Ce vrei de la mine?

— Am nevoie de ajutor. Trebuie să ştiu ce se petrece. Trebuie să ştiu ce e minciună şi ce nu. Lacrimile porniră să-i curgă din nou şi ea le şterse imediat, ruşinată. Trebuie să ajung într-un loc sigur.

— Vrei să fii în siguranţă? Atunci stai naibii departe de mine. Lângă mine nu eşti în siguranţă. Sunt foarte sigur de lucrul ăsta. Vrei să te duc la un spital?

Se uită la el furioasă.

— Acolo m-ar găsi imediat. Or să mă găsească, fără îndoială.

Janson ridică din umeri supărat. Femeia avea dreptate.

— Vreau să aflu de la tine ce naiba se petrece. Nu se ţinea prea bine pe picioare, însă făcu un pas spre el.

— Asta încerc să înţeleg şi eu.

— Pot să te ajut. Habar nu ai. Ştiu multe lucruri, cunosc planurile, îi ştiu cum arată – ştiu cine a primit sarcină să vină după tine.

— Nu îţi înrăutăţi şi mai mult situaţia, spuse Janson, nu prea convins.

— Te rog. Femeia îl privea disperată. Era privirea cuiva care nu mai avusese de-a face cu îndoiala în cariera sa – a cuiva care nu ştia cum să învingă incertitudinile care o rodeau acum.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Janson. În următoarele minute voi fura o maşină. Este o ticăloşie în afara legii şi oricine va fi prins în compania mea va fi considerat complice. Asta nu te face deloc să-ţi schimbi gândurile?

— O fur eu pentru tine, spuse ea cu vocea gâtuită de emoţie. Uite ce e, nu ştiu unde vrei să te duci şi nici nu-mi pasă. Însă dacă pleci acum, eu n-o să aflu niciodată adevărul. *Trebuie* să ştiu care este adevărul. Şi trebuie să ştiu care *nu este*.

— Răspunsul este nu, replică Janson scurt.

— *Te rog.*

Tâmpla începu din nou să-i zvâcnească dureros. Ar fi fost o nebunie s-o ia cu el. O nebunie evidentă. Dar poate că nebunia asta nu era chiar lipsită de sens.

— Oh. Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Clayton Aekerley,

bărbatul de la Direcţia Operaţiuni a CIA aproape că plângea şi linia telefonică nu contribuia cu nimic la atenuarea acestei impresii.

— Ne termină unul după altul.

— Despre ce vorbeşti? vocea lui Douglas Albright era brutală, însă alarmată.

— Nu ştii nimic?

— Da, am auzit despre Charlotte. E îngrozitor ce s-a întâmplat. Un accident teribil – o lovitură îngrozitoare.

— Tu chiar nu ştii!

— Stai încet şi spune-mi să înţeleg şi eu.

— Sandy Hildreth.

— Nu!

— I-au pescuit limuzina. Afurisita aia de limuzină blindată de pe fundul Potomacului. Era pe bancheta din spate. Înecat.

O lungă tăcere.

— Iisuse! Nu e posibil.

— Am chiar acum în faţă raportul poliţiei.

— Nu e posibil să fi fost un accident? O coincidenţă oribilă?

— Un accident? Da, sigur, exact aşa au vrut ei să pară.

Maşina avea viteză, martorii au văzut cum a sărit de pe pod. La fel şi în cazul lui Charlotte – un şofer de taxi care a pierdut controlul maşinii, a făcut un accident şi a fugit de la locul faptei. Şi acum Onishi.

— Ce?

— Au găsit corpul lui Kaz azi-dimineaţă.

— Dumnezeule!

— La intersecţia dintre străzile Fourth şi L, în cartierul Northeast.

— Ce naiba căuta el *acolo*?

— Conform raportului medicului legist, în sângele lui s-a găsit feneiclidină. Adică PCP – praful îngerilor. Şi multe alte porcării. Potrivit raportului oficial, a murit din cauza unei supradoze. „Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi”, a declarat un tip de la poliţie.

— Kaz? Asta-i o *nebunie*!

— Bineînţeles că-i o nebunie. Însă aşa au aranjat ei.

Problema e că aceşti trei membri-cheie ai programului nostru au fost ucişi în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Hristoase, e adevărat – ne curăţă pe toţi, unul câte unul.

— Deci cine urmează? Eu? Tu? Derek? Secretarul de stat? POTUS însuşi?

— Am vorbit cu fiecare la telefon. Toţi încearcă să nu intre în panică şi să nu facă prea mare caz. Adevărul e că suntem cu toţii marcaţi. Am intrat pe lista speciilor în curs de dispariţie.

— Dar nu are absolut nici un sens! explodă Albright.

Nimeni nu ştie cine suntem. Între noi nu este nici o legătură cu excepţia celui mai bine păzit secret al guvernului Statelor Unite.

— Hai să precizăm puţin lucrurile. Chiar dacă nimeni din afara programului nu ştie, *el* ştie.

— Nu, stai puţin...

— Ştii despre cine vorbesc.

— Dumnezeule! Adică vreau să spun, ce-am făcut? *Ce-am putut să facem*?

— Nu numai că a retezat toate sforile. Îi omoară acum pe toţi cei care au tras de ele.

21

Coroanele duzilor şi pinilor care îşi aplecau protector ramurile peste casă filtrau razele soarelui. Era uimitor cât de bine se confunda clădirea cu mediul înconjurător, remarcase mulţumit Janson pe când se apropia de uşă. Se întorcea dintr-o scurtă incursiune în micul sat aflat la câţiva kilometri în jos pe panta muntelui şi de unde adusese mâncare şi mai multe ziare: *Piccolo, Corriere delle Alpi, La Repubblica.*

Austeritatea faţadei de piatră a vilei era compensată de interiorul bogat decorat şi de plăcile de teracotă pictate în culori calde; frescele şi picturile de pe tavan duceau cu gândul la o epocă de mult apusă, în care modul de viaţă era cu totul altfel.

Janson pătrunse în camera în care dormea femeia şi pregăti o compresă umedă şi rece ca să i-o pună pe frunte. Febra începuse să-i scadă; trecerea timpului şi antibioticele îşi făceau efectul. Trecerea timpului îşi lăsase pecetea liniştitoare şi asupra lui. Drumul până în Lombardia durase toată noaptea

şi o parte din dimineaţa următoare. Pe cea mai mare parte a drumului ea fusese inconştientă şi se trezise când mai aveau de parcurs numai câţiva kilometri. Se aflau într-o zonă foarte caracteristică pentru regiunea rurală din nordul Italiei – câmpiile aurii unde se usca porumbul, pâlcurile de castani şi plopi, bisericuţele bătrâne ale căror turle se înălţau zvelte, podgoriile, castele lombarde cocoţate pe stânci. În fundal, Alpii gri-albăstrui se înălţau ca un zid dincolo de orizont.

Până să ajungă acolo, devenise clar că femeia fusese foarte afectată de încercarea prin care trecuse, mult mai rău decât îşi dăduse seama.

O privise de mai multe ori în timp ce dormea şi de fiecare dată femeia se răsucise şi se zvârcolise în somn, pradă unor coşmaruri îngrozitoare. Gemea şi din când în când încerca să lovească pe cineva.

Îi puse pe frunte compresa muiată în apă rece. Femeia încercă să se ferească fără prea multă vlagă şi din gât îi ieşi un scâncet de protest. După câteva clipe, tuşi şi deschise ochii. El turnă repede nişte apă într-un pahar din carafa de pe măsuţa de lângă pat şi-i dădu să bea. Până acum, ori de câte ori sorbise o înghiţitură de apă recăzuse în somnul ei profund şi agitat.

De data asta însă, ochii ei rămaseră deschişi. Larg deschişi.

— Mai vreau, şopti ea.

Janson turnă încă un pahar şi ea îl sorbi pe tot, fără pauză şi fără să aibă nevoie de ajutorul lui. Încet, încet, îşi recăpăta puterile. Privirea ei se opri asupra lui.

— Unde? întrebarea, deşi dintr-un singur cuvânt, necesită un efort deosebit din partea ei.

— Suntem în căsuţa unui prieten de-al meu, răspunse el. În Lombardia. Regiunea Brianza. Lacul Como se află la vreo cincisprezece kilometri de aici, mai la nord. Este un loc foarte izolat. În timp ce vorbea el văzu că vânătăile ei arătau mult mai rău acum; era însă semn că vindecarea începuse. Umflăturile îngrozitoare de pe faţă nu reuşeau să-i ascundă frumuseţea.

— De când... aici?

— De trei zile, răspunse el.

Ochii ei se umpluseră de deznădejde, alarmă, frică. Apoi,

treptat, faţa ei deveni imobilă şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Câteva ore mai târziu, el reveni la patul ei, privind-o. *Se întreabă unde se află. Se întreabă de ce se află aici*. Janson trebuia să-şi pună şi el aceleaşi întrebări. De ce o luase cu el? Luase această hotărâre cu strângere de inimă: până acum, judecata rece şi dură îi asigurase supravieţuirea. Fără îndoială că prezenţa femeii se putea dovedi folositoare. Însă raţionamentul rece şi dur îi spunea că prezenţa ei îi putea fi în acelaşi timp fatală – şi că decizia lui de a o implica şi pe ea fusese dictată în cea mai mare parte de emoţii. Acel tip de emoţii care te puteau costa viaţa. Ce importanţă avea că suferise atât de mult la Amsterdam? Ea încercase de mai multe ori să-l omoare. *Trebuie să ştiu care sunt minciuni şi care nu*, îi spusese ea şi el ştia că de data asta spusese adevărul.

Femeia trăise o experienţă zguduitoare – cu atât mai cumplită, cu cât îşi imaginase că era invulnerabilă. Cunoştea foarte bine aceste trăiri, trecuse şi el printr-o experienţă asemănătoare. Fusese violată nu numai fizic, ci mai ales îi fusese distrusă imaginea despre sine.

Îi puse o altă compresă pe frunte şi, după câteva clipe, femeia începu să se agite din nou. De data asta îşi trecu degetele peste faţă şi simţi umflăturile. Ochii i se umplură de ruşine.

— Bănuiesc că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat după Amsterdam, zise Janson. Aşa se întâmplă în cazul contuziilor şi torturilor la care ai fost supusă. Numai timpul le poate vindeca. Îi întinse un pahar cu apă.

— Mă simt ca dracu, zise ea cu o voce stinsă şi dădu apa pe gât.

— Am văzut şi cazuri mai rele.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se întoarse cu spatele la el, ca şi cum i-ar fi fost ruşine să fie văzută aşa. După câteva minute îl întrebă:

— Am venit aici cu limuzina?

— Nu. A rămas la Amsterdam. Nu-ţi aminteşti?

— Instalasem un emiţător pe ea, explică femeia. Ochii ei priveau în tavanul care era decorat cu o pictură barocă ce reprezenta îngeri jucându-se printre nori.

— Mi-am dat seama, spuse Janson.

— Nu vreau să ne găsească, şopti ea.

Janson îi atinse obrazul cu blândeţe.

— Cum e posibil asta?

Ea nu răspunse nimic câteva momente. Apoi se ridică încet în capul oaselor. Faţa ei plină de lovituri exprima furie.

— M-au minţit, spuse ea încet. M-au *minţit*, repetă şi de data asta era oţel în vocea ei.

— De minciuni n-ai să scapi niciodată, spuse Janson.

— Ticăloşii mi-au întins o cursă, spuse ea şi acum tremura, de frig, sau poate de furie.

— Nu, cred că eu am fost cel atras în cursă, replică Janson calm.

Îi umplu din nou paharul şi o privi cum îl duce la buzele crăpate şi îl soarbe pe nerăsuflate.

— E acelaşi lucru, zise ea. Atunci când echipa ta e cea care-ţi face aşa ceva, fapta nu poate fi numită decât într-un singur fel. Trădare.

— Te simţi trădată, zise Janson.

Ea îşi acoperi faţa cu mâna şi cuvintele începură să curgă şuvoi.

— M-au păcălit şi m-au pus să te omor, însă parcă nu mă simt vinovată de asta. Mai degrabă sunt... furioasă. Se opri brusc. Şi mi-e atât de ruşine. Mă simt ca o fraieră. Şi am început să-mi pun întrebări în legătură cu fiecare lucru pe care credeam că-l cunosc – ce este adevărat şi ce nu. Poţi să înţelegi cum mă simt?

— Da, răspunse simplu Janson.

Ea rămase tăcută câteva clipe.

— Te uiţi la mine ca la un animal rănit, spuse ea într-un târziu.

— Poate că amândoi suntem la fel, zise Janson blând. Şi nimic nu poate fi mai periculos.

Când femeia adormi din nou, Janson coborî la parter, în încăperea pe care proprietarul casei, Alasdair Swift, o folosea ca birou. În faţa lui se afla o stivă de articole pe care le scosese de pe Internet, din bazele de date electronice ale mai multor cotidiane şi periodice. Viaţa lui Peter Novak – sute de

articole despre marele filantrop.

Janson le cercetă cu îndârjire, căutând ceva despre care ştia că probabil nu va găsi: o cheie, un indiciu, o cât de mică informaţie cu semnificaţie deosebită. Ceva – orice – care să-i dezvăluie de ce fusese ucis marele bărbat. Ceva care să îngusteze măcar aria de cercetare. Era în căutarea unei *rime* – a unui detaliu care, lipsit de semnificaţie pentru ceilalţi, să dezvăluie ceva ascuns în subconştientul lui. *Ştim mai multe decât ne dăm seama*, îi plăcea lui Demarest să spună: minţile noastre înmagazinează impresii ale unor evenimente şi fapte de care nu ne putem aminti în mod conştient. Janson nu încerca să găsească rezolvarea problemei, ci spera să afle cât mai multe, fără idei sau aşteptări preconcepute. Ar putea găsi o aluzie cât de mică la un rival în afaceri nemulţumit? La vreo animozitate ascunsă în comunitatea financiară sau internaţională? La un conflict în care să fi fost implicaţi înaintaşii săi? La vreun inamic pe care nu-l suspecta nimeni?

Nu putea spune ce anume căuta, iar ca să-şi imagineze că ştie, n-ar fi făcut decât să treacă cu vederea ceva ce ar trebui să vadă cu adevărat. Duşmanii lui Novak – nu se flata el singur gândind astfel? – erau duşmanii săi. Dacă aşa stăteau lucrurile, ce altceva mai aveau ei doi în comun? *Ştim mai multe decât ne dăm seama*. Cu toate că nu se oprise deloc din citit şi începuseră să-l usture ochii, se simţea de parcă ar şti din ce în ce mai puţin. Din când în când sublinia câte un detaliu, deşi era uimitor cât de mult semănau între ele aceste articole. Aceleaşi relatări ale loviturilor financiare ale lui Peter Novak, aceleaşi repetate evocări ale copilăriei petrecute într-o Ungarie răvăşită de război sau ale actelor sale umanitare. În *Far Eastern Economic Review* se putea citi:

În decembrie 1992, el a anunţat un alt program ambiţios, donând 100 de milioane de dolari în sprijinul oamenilor de ştiinţă din fosta Uniune Sovietică. Obiectivul programului era de a stopa migrarea din ţară a creierelor şi de a preveni angajarea oamenilor de ştiinţă sovietici în locuri ca Irak, Siria şi Libia. Nu există un exemplu mai bun despre modul de acţiune al lui Novak. În timp ce Europa şi Statele Unite îşi frângeau mâinile şi se întrebau cu îngrijorare ce să facă în

legătură cu surplusul de talente ştiinţifice ale fostei superputeri, Novak era singurul care făcea, ceva concret pentru rezolvarea problemei.

„Consider că este mai uşor să faci bani decât să-i cheltuieşti, ca să spun adevărul”, declară Novak cu un zâmbet larg. El rămâne în continuare acelaşi om cu gusturi simple. Fiecare zi începe cu un mic dejun spartan cu caşă şi se ţine în continuare departe de staţiunile luxoase şi felul luxos de viaţă caracteristice marilor bogătaşi.

Chiar şi micile ciudăţenii domestice ale lui Novak – cum ar fi faptul că mânca în fiecare zi caşă la micul dejun – se regăseau în toate materialele. Din loc în loc dădea peste câte o referinţă la investigaţii ce se desfăşuraseră în legătură cu activităţile lui după „Miercurea Neagră” din Marea Britanie, precum şi concluzia, rezumată de un şef din conducerea MI6 într-o frază pe care o citase şi Fielding: „Singura lege pe care a încălcat-o omul acesta este legea mediilor”. Într-un alt citat foarte des repetat, Peter Novak explica relativa sa reticenţă vizavi de relaţiile cu presa: „Relaţia cu un jurnalist este foarte asemănătoare cu jocul cu un doberman. Nu ştii niciodată dacă vrea să te lingă pe faţă sau să-ţi sfâşie gâtul”.

Declaraţiile personalităţilor politice referitor la rolul său în refacerea societăţii civile şi promovarea rezolvării paşnice a conflictelor se reduceau în esenţă la aceleaşi idei. După un timp, Janson ajunse să aibă senzaţia că articolele erau copiate unele după altele. Astfel, în *Guardian* din Londra se putea citi:

„Au trecut vremurile când puteai să-l ignori pe Peter Novak”, declară Walier Horowitz, fostul ambasador american în Rusia. „Acum a devenit un jucător şi încă unul foarte important. Este un om care s-a ridicat prin propriile forţe. Se duce şi acţionează şi are prea puţină răbdare în relaţiile cu guvernele. Este singura persoană particulară care are propria sa politică externă – şi care are şi mijloace să o implementeze”. Horowitz exprimă o opinie care este din ce în ce mai răspândită în mediile politice internaţionale, anume că: guvernele nu mai dispun în prezent de fondurile sau de voinţa de a realiza anumite iniţiative şi că acest vid este umplut pe

nesimţite de personalităţi din sectorul privat ca Peter Novak.

Subsecretarul General pentru Afaceri Politice şi de Securitate ale ONU, Jaako Torvalds, declară de asemenea „E ca şi cum am lucra cu o entitate prietenoasă, paşnică şi independentă, nu cu un guvern. Aici, la ONU, încercăm să ne coordonăm eforturile pentru stabilizarea unor regiuni cu probleme cu ţări că Statele Unite, Germania, Franţa, Marea Britanie, Rusia – şi cu Peter Novak".

În *Newsweek* se putea citi:

Ce-l face pe magul maghiar să fie atât de deosebit? În primul rând siguranţa, absolută care se degajă atât din ţinuta sa, cât şi din felul cum vorbeşte. „Eu nu intervin în afacerile statelor ca să mă distrez", declară Novak a cărui garderobă deosebii de elegantă nu te împiedică să-i remarci vigoarea fizică. Acest om care s-a înfruntat de atâtea ori cu mai-marii pieţelor internaţionale. Şi a ieşit victorios aproape de fiecare dată probabil că nu mai consideră acest joc drept o provocare. Refacerea societăţii civile în zone instabile precum Bosnia sau republicile din Asia Centrală reprezintă o provocare chiar şi pentru Peter Novak.

Câteva ore mai târziu auzi sunetul slab al unor paşi zgomotul tălpilor goale pe gresie. Femeia, îmbrăcată acum într-un halat flauşat de bumbac, ieşise în sfârşit din dormitor.

Janson se ridică, cu capul plin de nume şi date, de fapte din care nu reuşise încă să distileze adevărurile urgenţe de care avea nevoie.

— Destul de elegant locul ăsta, spuse ea.

Janson îi era recunoscător că întrerupsese activitatea aceea aparent inutilă.

— Acum trei secole era aici o mănăstire. A fost distrusă aproape în întregime, iar ruinele au fost năpădite de vegetaţie. Prietenul meu a cumpărat proprietatea şi a prăpădit o groază de bani pentru a transforma ruinele în căsuţa asta.

Janson nu era încântat atât de mult de casă, cât de amplasamentul ei, într-o zonă rustică şi izolată. Prin ferestrele din faţă se putea vedea un vârf golaş de munte care se ridica

din culmile împădurite din jur.

— De unde vin eu, aşa ceva nu se numeşte „căsuţă”.

— A descoperit o mulţime de fresce în timpul renovărilor. A adus şi alte picturi găsite prin alte vile. A cam exagerat cu pictura de pe tavane.

— Afurisiţii ăia de pui de vampiri m-au chinuit în somn.

— Ar trebui să ţi-i reprezinţi ca pe nişte îngeraşi. Încearcă să-i priveşti aşa. E mult mai liniştitor.

— Cine este prietenul ăsta totuşi?

— Un om de afaceri din Montreal. Cuvântul „prieten” este puţin exagerat. Dacă locul ăsta ar fi fost într-adevăr al unui prieten, nici nu m-aş fi apropiat de el – riscul era prea mare.

— Alasdair Swift e o persoană căreia i-am făcut cândva nişte favoruri. M-a invitat mereu să folosesc proprietatea lui dacă trec vreodată prin nordul Italiei. El petrece aici doar câteva săptămâni, în iulie, iar în restul timpului, casa e mai mult goală. M-am gândit că aş putea profita de invitaţia lui. Are instalate aici şi o grămadă de echipamente de comunicaţii de ultimă oră. Instalaţie de recepţie prin satelit, conexiune de bandă largă la Internet. Tot ceea ce-şi poate dori un om de afaceri modern.

— Totul mai puţin o cană cu cafea, spuse ea.

— E o pungă cu cafea în bucătărie. Ce-ar fi să faci câte o cană pentru fiecare?

— Te rog să mă crezi, răspunse ea. Nu-i deloc o idee prea bună.

— Nu sunt aşa de pretenţios, replică el. Ea nu zâmbea însă.

— Nu gătesc şi nu fac cafea. Aş putea să spun că e din cauza principiilor mele feministe. Adevărul e că nu ştiu cum. Ceva în legătură cu faptul că mama a murit când eram mică.

— N-ar fi trebuit să te pricepi la bucătărie tocmai din cauza asta?

— Nu l-ai cunoscut pe tata. Nu-i plăcea să mă vadă în bucătărie. Cică n-aş fi respectat memoria mamei sau cam aşa ceva. M-a învăţat însă cum să încălzesc la microunde o cutie cu mâncare de la supermarket şi cum s-o pun apoi pe farfurie.

Janson ridică din umeri.

— Apă fierbinte. Boabe de cafea. Descurcă-te.

— Pe de altă parte, continuă ea cu obrajii roşii ca focul, sunt

a naibii de bună în mânuirea armelor. Şi în general sunt considerată nemaipomenită în ceea ce priveşte tactica, operaţiunile de supraveghere sau alte asemenea. Deci, dacă ai avea puţină minte, ai şti la ce să mă foloseşti mai bine. Tu însă te porţi de parcă în capul tău n-ar fi nimic decât coji de alune.

Janson izbucni în râs.

Nu era însă reacţia la care se aşteptase ea.

— Aşa obişnuia să spună tata, explică tânăra femeie. Însă să ştii că e adevărat ce ţi-am spus. Nu mă judeca greşit. Aşa cum ţi-am spus, la unele chestii sunt foarte îndemânatică. Ştii şi tu.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti. Privirea lui se oprise pe faţa ei cu trăsături puternice, regulate, cu pomeţi înalţi şi buze pline. Aproape că uitase de umflăturile urâte.

— Mă numesc Jessica Kincaid, zise ea şi-i întinse mâna. Fă, te rog, nişte cafea ca să stăm jos şi să vorbim liniştiţi.

În timp ce cafeaua ajunse în căni şi de acolo în stomacurile lor însoţită de câteva ouă prăjite şi de bucăţi rupte dintr-o pâine mare, rotundă, Janson află câte ceva despre cea care ar fi trebuit să fie călăul lui. Crescuse în Red Creek, Kentucky, un orăşel ascuns în munţii Cumberland, unde tatăl său era proprietarul singurei staţii de benzină din localitate şi cheltuia în magazinul cu articole pentru vânătoare mai mulţi bani decât îşi putea permite.

— Şi-a dorit mereu un băiat, îi explica ea şi mai tot timpul uita că eu sunt fată. Nu aveam mai mult de cinci, şase ani când m-a luat prima dată la vânătoare. Considera că trebuie să fiu bună la jocuri sportive, să ştiu să repar maşini şi să dobor o raţă cu un glonţ, nu cu un pumn de alice.

— Micuţa Annie Oakley.

— La naiba, spuse ea zâmbind. Exact aşa mă strigau băieţii în liceu. Cred că îi cam speriam.

— Îmi imaginez scenariul. Maşina se defectează, prietenul nu ştie ce să facă şi se duce să caute o cabină telefonică. În timpul ăsta, tu începi să umbli pe la carburator. Câteva minute mai târziu, când prietenul tău se întoarce, motorul a prins din nou viaţă.

— Cam aşa ceva, zise ea zâmbind amintirilor pe care i le

treziseră cuvintele lui.

— Sper să nu mi-o iei în nume de rău dacă-ţi spun că nu prea aveai calităţile standard pentru Operaţiuni Consulare.

— Nici pentru Red Creek nu eram prea potrivită. La şaisprezece ani am terminat liceul. A doua zi am luat un pumn de bancnote din casă de bani a benzinăriei, m-am suit în autobuz şi dusă am fost. Aveam un rucsac plin cu romane ieftine, toate despre agenţi FBI şi alte chestii asemănătoare. Nu m-am oprit decât în Lexington. Te rog să mă crezi că nu mai fusesem niciodată acolo. De fapt, nu mai plecasem pe nicăieri – tatei nu-i plăceau călătoriile. Era cel mai mare oraş pe care-l văzusem vreodată. M-am dus direct la biroul FBI. O secretară grasă la intrare. Încerc s-o conving să-mi dea şi mie un formular de angajare. Imaginează-ţi, eram doar o adolescentă prostuţă, numai piele şi oase, mai ales oase. În momentul în care un agent tânăr îşi face apariţia pe acolo, mă arunc asupra lui ca o nebună. El mă ia cu „Te-a chemat cineva aici pentru interviu?” şi eu i-o întorc cu „De ce nu mă intervievaţi dumneavoastră pentru că dacă mă angajaţi, asta ar fi cea mai bună decizie pe care aţi luat-o vreodată”.

Femeia roşi amintindu-şi.

— Eram foarte tânără. Nici măcar nu ştiam că trebuie să ai o diplomă ca să fii agent. Ei bine, tipul ăsta şi cu încă unul, îmbrăcat în costum albastru, continuă să mă tachineze fiindcă e una din zilele alea când nu prea au ce face şi eu le zic că sunt în stare să nimeresc cam tot ce ochesc cu o armă. Şi unul dintre ei, ca să se distreze, mă duce jos, în poligonul de la subsol. Deci ajungem în poligon, şi-mi spun să-mi pun ochelarii de protecţie şi apărătoarele pentru urechi şi... „ai mai pus mâna vreodată pe un revolver calibru douăzeci şi doi?”

— Nu-i nevoie să-mi mai spui. Ai nimerit în centru.

— Aşa e. Prima lovitură, drept în centru. Alte patru focuri, tot acolo. nici o abatere. Au rămas cu gurile căscate. Mi-au dat alte ţinte. Le-am nimerit şi pe alea. M-au trecut la distanţă mare, mi-au dat o carabină şi le-am arătat de ce sunt în stare.

— Aşa că trăgătorul iscusit a primit slujba.

— Nu chiar. Am fost angajată ca instructor. În timpul ăsta a trebuit să obţin un certificat de echivalare a studiilor. A trebuit să învăţ un teanc de cărţi. N-a fost chiar aşa de greu.

— N-a fost greu pentru o fată cu ochi scânteietori, vaselină sub unghii şi cu părul mirosind a cordită.

— Şi Quantico a fost floare la ureche. Puteam să mă caţăr pe o frânghie mai repede decât majoritatea celor din clasa mea. Căţărat în mâini, sărituri peste garduri, la fel. Cât erau ei de solizi, nu se puteau pune cu mine. Am candidat pentru o funcţie în Direcţia de Securitate Naţională a Biroului şi m-au acceptat. Şi după câţiva ani, în timpul unei misiuni speciale, am atras atenţia unor mahări de la Operaţiuni Consulare şi asta-i tot.

— Aşa cum a fost descoperită Lana Turner pe marginea unei fântâni arteziene în faţă la Schwab's Drugstore, zise Janson. Nu ştiu de ce, dar am impresia că-mi ascunzi partea cea mai interesantă.

— Ei, detaliile nu sunt aşa de importante, răspunse ea. Sunt pe post de lunetist la Chicago. O operaţiune de supraveghere, un caz ciudat, spionaj industrial, numai că spionul lucrează de fapt pentru Republica Populară Chineză. Afacerea e în grija Operaţiunilor Consulare, însă agenţii federali asigură sprijinul. Sarcina mea e doar să supraveghez. Lucrurile o iau însă puţin razna. Individul reuşeşte să scape din plasă. Are cu el o grămadă de microfilme, s-a aflat asta, aşa că nu trebuie să scape cu nici un chip. A reuşit să evite nu ştiu cum cordonul din hol şi aleargă acum pe stradă, spre maşină. Dacă se suie în maşină, l-am pierdut pentru că nu avem alte vehicule ca să-l urmărească. Fiindcă nimeni nu se aştepta să ajungă aşa departe. Aşa că cer permisiunea să-i distrug mânerul de la portieră. Să-l încetinesc. Managerul operaţiunii nu e de acord – cum că e prea periculos, că pot să-l nimeresc pe subiect şi să risc un incident internaţional. La dracu', şeful îşi apăra spatele. Eu ştiu că pot să nimeresc. Riscurile sunt zero. Şeful nu mă cunoaşte şi-mi spune: „Nu trage. Stai pe loc. Semnal roşu".

— Şi tu tragi totuşi un foc.

— Un glonţ cu cămaşă din oţel şi mânerul de la portieră se duce naibii. El nu poate să intre în maşină şi a îngheţat de frică, nu-i în stare decât să se roage şi băieţii noştri pun mâna pe el. Tipul are o groază de microfilme la el, specificaţii tehnice de la tot felul de dispozitive de comunicaţii.

— Aşadar, tu ai fost eroul zilei.

— Şi pentru toate eforturile mele am fost pedepsită. „A acţionat în contradicţie cu ordinele primite” şi alte prostii de genul ăsta. Şaizeci de zile suspendare, urmate de măsuri disciplinare. Numai că atunci şi-au făcut apariţia spionii ăştia, care mi-au spus că le place stilul meu şi m-au întrebat dacă nu mi-ar plăcea o viaţă de călătorii şi aventuri.

— Cred că am acum o imagine generală, spuse Janson. Şi cam ăsta era adevărul. După toate probabilităţile, aşa cum ştia din propria experienţă în calitate de recrutor, echipa de la Operaţiuni Consulare îi verificase mai întâi notările şi rapoartele de activitate. Acestea fuseseră probabil impresionante, fiindcă cei de la Operaţiuni Consulare aveau în general o impresie proastă despre cei de la FBI. Din clipa în care fusese identificată drept un talent serios, cineva de la Operaţiuni Consulare începuse probabil să tragă sforile cu ajutorul contactelor pe care le avea la Birou şi aranjase în aşa fel încât să fie suspendată – pentru a uşura astfel transferul.

Dacă Operaţiunile Consulare voiau pe cineva, făceau tot posibilul ca să-l obţină. În continuare, luaseră probabil măsuri că oferta lor să fie acceptată prompt. Scenariul pe care îl descrisese Jessica Kincaid era corect, însă incomplet.

— Asta nu-i tot, zise ea, parcă ruşinându-se puţin. Am parcurs o perioadă de antrenamente foarte dure la intrarea în Operaţiunile Consulare şi fiecare cursant din grupa mea a trebuit să pregătească o lucrare în legătură cu cineva.

— A, da, biografia unui Spion. Şi pe cine ai ales ca subiect – pe Mata Hari?

— Nu. M-am hotărât să scriu despre un agent legendar numit Paul Janson. Am făcut o analiză cuprinzătoare a tehnicilor şi tacticii folosite de el.

— Cred că glumeşti. Janson pregătise focul în cămin aşezând lemnele unele peste altele şi băgând sub ele ghemotoace de ziare. Lemnele uscate se aprinseseră repede şi începură să ardă cu o flacără vie.

— Eşti un tip impresionant, n-am ce zice. Însă am identificat şi anumite greşeli pe care erai gata să le faci. O anume... slăbiciune. Ochii ei erau jucăuşi, nu şi vocea.

Janson luă o sorbitură lungă din cafeaua fierbinte şi tare.

— Cu puţin înainte de meciul din 1986 dintre Rick Frazier şi Michael Spinks, antrenorul lui Frazier a anunţat în lumea boxului o „slăbiciune” în poziţia lui Spinks. La vremea aceea au fost o mulţime de discuţii şi speculaţii. Apoi Rick Frazier a intrat în ring. Două runde mai târziu, era făcut KO.

Janson zâmbi.

— Şi ce spuneai despre slăbiciunea asta?

Colţurile gurii ei se lăsaseră în jos.

— Din cauza asta m-au ales. Vreau să spun din cauza materialului ăsta.

— Pentru că erai un adevărat specialist în Paul Janson.

Cineva care îmi cunoştea mişcările mai bine decât oricine altcineva. Da, cred că înţeleg logica asta. Parcă şi văd un director de la Operaţiuni gândind cât de iscusit fusese el să vină cu aşa ceva.

— Fără îndoială. Ideea de a te aştepta la locuinţa lui Grigori Berman – aia a fost ideea mea. De asemenea, eram sigură că vom da de tine în Amsterdam. Foarte mulţi se aşteptau ca tu s-o iei spre Statele Unite. Nu şi eu.

— Nu, bineînţeles că tu nu, cu diploma pe care o ai în studiile despre Janson.

Ea tăcu şi privi restul de cafea din cană.

— Este o întrebare pe care aş fi vrut să ţi-o pun.

— Fă-o acum.

— Ceva care m-a făcut mereu să mă întreb. În 1990 ai participat la o acţiune împotriva lui Jamal Nadu, vestitul creier a numeroase acţiuni teroriste. Surse de informaţii credibile, cultivate de tine, identificaseră casa în care se ascundea Amman şi maşina cu care urma să se deplaseze.

Un cerşetor zdrenţăros şi murdar se apropie de maşină, este gonit de acolo, cade în genunchi ca să-şi ceară iertare, apoi se îndepărtează. Numai că cerşetorul nu este nimeni altcineva decât Paul Janson al nostru şi în timp ce face plecăciuni. Reuşeşte să fixeze un dispozitiv exploziv sub vehicul.

Pe chipul lui Janson nu se citea nimic.

— O oră mai târziu, Jamal Nadu se urcă în maşină. Însă o dată cu el urcă şi patru femei – prostituate iordaniene pe care le angajase. Tu i-ai anunţat pe cei de la comanda operaţiunii

despre modificarea circumstanţelor şi ordinul a fost să continui cu orice preţ. În raportul întocmit după aceea ai spus că ai încercat să arunci în aer maşina, însă detonatorul nu a funcţionat. Operaţiunea a eşuat din cauza unei defecţiuni mecanice.

— Astfel de lucruri se întâmplă mereu.

— Nu şi în cazul tău, zise ea. Din cauza asta n-am crezut niciodată cele scrise în raportul oficial. Tu ai fost mereu un perfecţionist. Detonatorul acela era făcut chiar de tine. Chestia e că după alte două zile Jamal Nadu se întorcea de la o întâlnire cu un grup de libieni când, dintr-o dată, creierul a început să-i curgă pe guler fiindcă cineva, cu o singură lovitură bine ţintită, îi sfărâmase partea din spate a ţestei. În raportul tău ulterior sugerai că e posibil ca un rival din Hamas să fi făcut treaba asta.

— Unde vrei să ajungi?

— E posibil să te fi gândit că era evident ce nu a funcţionat. Cele patru femei din maşină – agentul nu s-a putut îndura să le ucidă şi pe ele. Poate că nu a înţeles de ce ar fi fost necesar. Poate că şi-a zis că, din moment ce a dat peste ticălos, va fi în stare să găsească şi altă cale, fără atâtea pierderi colaterale. Şi poate că Departamentul de Planificare nu vedea lucrurile la fel. Poate că ei nu doreau decât ca operaţiunea să aibă un final răsunător şi nu le păsa câtuşi de puţin de prostituate. Ai făcut deci că lucrurile să se petreacă aşa cum credeai tu că trebuie să se petreacă.

— Vrei să ajungi undeva, nu-i aşa?

— Întrebarea cu adevărat interesantă, aşa cum văd eu problema, este asta. În lumea operaţiunilor sub acoperire, mulţi ar fi putut face carieră din lichidarea unui individ ca Nadu. Ce fel de om e ăla care face aşa ceva şi apoi nu-şi atribuie nici un merit?

— Tu ştii mai bine.

— Poate că cineva care nu vrea ca ofiţerul ce coordonează operaţiunea să-şi treacă la activ o mare victorie.

— Spune-mi şi mie ceva dacă tot ştii atâtea. Cine coordona Operaţiunea?

— Directorul nostru, Derek Collins, răspunse ea. La vremea aceea era şeful sectorului Orient Mijlociu.

— În cazul ăsta, dacă mai ai întrebări în legătură cu procedurile, îţi sugerez să iei legătura cu el.

— Bine, cum spui tu, replică ea, cam supărată. Adevărul e că mi-a trebuit mult timp să te înţeleg.

— Ce vrei să spui?

— Din cauza asta şi afacerea Jamal Nadu a fost ca un puzzle. E foarte greu de spus ce se ascunde acolo, în capul tău. Foarte greu de potrivit ceea ce am văzut cu ceea ce am auzit. Este sigur că nu eşti un îngeraş. Şi mai sunt şi nişte poveşti foarte brutale în legătură cu chestiile pe care le-ai făcut în Vietnam...

— Sunt o grămadă de minciuni, spuse el, întrerupând-o, surprins să constate cât de furios rostise aceste cuvinte.

— Eu cred că zvonurile alea nu sunt degeaba, asta-i tot ce pot spune. Se zice că ai fost implicat în nişte chestii cu adevărat urâte care s-au petrecut acolo.

— Oamenii au tendinţa să exagereze. Janson încerca să pară calm fără să reuşească prea bine. Şi nu prea înţelegea de ce.

Ea îl privi întrebător.

— OK, omule. Te cred. Adică vreau să spun, tu eşti singura persoană care ştie cu adevărat ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Janson aţâţă focul cu vătraiul şi buştenii de pin începură să trosnească şi să sfârâie, împrăştiind un miros plăcut în încăpere. Soarele se pregătea să apună în spatele munţilor.

— Sper că n-o iei ca pe o ofensă dacă te rog să-mi aminteşti câţi ani ai, domnişoară Kincaid, o întrebă el privind cum trăsăturile dure ale femeii se îndulceau în strălucirea focului.

— Poţi să-mi spui Jessie, răspunse ea. Şi am douăzeci şi nouă.

— Ai putea să-mi fii fiică.

— Hei, fiecare e atât de tânăr pe cât se simte.

— Asta înseamnă că ar trebui să fiu un Matusalem.

— Vârsta nu-i decât un număr.

— În cazul tău, dar nu şi al meu, un număr prim. Aţâţa jarul cu vătraiul şi privea cum izbucnesc flăcări galbene. Gândurile sale se întorseseră din nou la Amsterdam.

— Am şi eu o întrebare pentru tine. Ai auzit vreodată de o companie numită Unitech Ltd.?

— Bineînţeles. E una de-a noastră. O pretinsă entitate economică independentă.

— Dar utilizată ca faţadă de Operaţiunile Consulare.

— E la fel de independentă că piciorul unui câine, spuse ea, trecându-şi o mână prin părul scurt, ciufulit.

— Sau ca laba unei pisici, completă Janson.

Amintiri înceţoşate începeau să iasă la suprafaţă: Unitech jucase un rol minor de-a lungul anilor în câteva operaţiuni; în anumite situaţii contribuise la crearea unei identităţi false pentru agenţii sub acoperire care figurau ca angajaţi ai săi. În alte cazuri transferase fonduri către terţi, recrutaţi pentru anumite roluri în operaţiuni de amploare.

— Cineva de la Unitech corespondează cu directorul executiv al Fundaţiei Libertatea, oferind suport logistic pentru programele lor educaţionale din Europa de Est. De ce?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Hai să presupunem că cineva, un anumit grup, a dorit să ajungă în preajma lui Peter Novak. Să afle pe unde poate fi.

— Cineva? Vrei să spui că Operaţiunile Consulare l-au lichidat? Şefii mei?

— Mai precis au aranjat în aşa fel încât acest lucru să se întâmple. Au orchestrat circumstanţele acţiunii.

— Dar de ce? întrebă ea. De ce? Nu are nici un sens. Puţine lucruri aveau sens. Chiar să fi plănuit cei de la Operaţiunile Consulare moartea lui Novak? Şi de ce nu fusese raportată nicăieri moartea sa? Era din ce în ce mai ciudat: Oamenii care ar fi trebuit să fie cei mai apropiaţi asociaţi ai săi păreau să fie în necunoştinţă de cauză.

— Ce ai citit în tot timpul ăsta? îl întrebă Jessie, arătând spre stiva de documente.

Janson îi explică despre ce era vorba.

— Chiar crezi că poţi să găseşti ceva valoros îngropat printre informaţiile publice? îl întrebă ea.

— Nu te lăsa amăgită de aură de mister ce înconjură „culegerea de informaţii" – jumătate din chestiile pe care le găseşti în rapoartele agenţilor din străinătate sunt culese de ei din ziarele locale.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti mie asta, spuse ea. Dar tu ai numai doi ochi...

— Zise femeia care a încercat să-mi facă cel de-al treilea ochi în cap.

Jessica se făcu că nu aude remarca.

— Nu ai cum să citeşti singur toate hârtiile alea. Dă-mi şi mie să mă uit şi eu pe ele. O pereche de ochi în plus nu strică, am dreptate? Nu are ce să-ţi facă rău.

Citiră amândoi până când el se simţi doborât de oboseală: trebuia să doarmă, nu mai reuşea să se concentreze asupra paginilor tipărite mărunt. Se ridică şi se întinse.

— Mă duc să mă lungesc puţin.

— Se face rece noaptea – sigur că nu vrei o sticlă cu apă fierbinte? îl întrebă ea. Tonul întrebării sugera că făcuse o glumă, ochii însă spuneau că s-ar putea să nu fie chiar aşa.

El ridică din sprâncene.

— E nevoie de mai mult de o sticlă cu apă fierbinte ca să încălzesc oasele astea, răspunse el pe acelaşi ton. Mai bine nu.

— Da, presupun că ai dreptate. În vocea ei se simţea o urmă de dezamăgire. Eu mai stau aici să mai răsfoiesc hârtiile astea.

— Ce fată bună, spuse el, clipind şi porni să urce scara. Era aşa de obosit! Va adormi repede; dar nu va avea un somn liniştit.

*

În junglă se afla o bază militară. În interiorul bazei se afla o cameră. În camera aceea se afla un birou. La birou şedea un bărbat. Comandantul său. Omul care îl învăţase aproape tot ce ştia.

Bărbatul pe care voia acum să-l înfrunte.

Micile difuzoare ale magnetofonului cu opt piste al Locotenent-comandorului revărsau în încăpere melodii corale din secolul al doisprezecelea. Sfânta Hildegard.

— De ce ai vrut să mă vezi, fiule? Pe faţa lui buhăită se citea plictisul. Se uita că şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică idee de ce se afla Janson acolo.

— Voi face raport, domnule, zise Janson.

— Bineînţeles. Raportul care se face după o operaţiune.

— Nu, domnule. Un raport despre dumneavoastră. În care voi prezenta comportarea dumneavoastră în dezacord cu

articolul cincizeci şi trei referitor la tratamentul aplicat prizonierilor de război.

— A, asta. Demarest rămase tăcut câteva clipe. Crezi că am fost cam brutal cu vietnamezii ăia?

— Domnule? Lui Janson nu-i venea să creadă.

— Şi nu poţi să înţelegi de ce, nu-i aşa? Foarte bine, dă-i drumul. N-am timp acum de prostiile astea. Pentru că în timp ce tu scrii raportul, eu trebuie să găsesc o cale ca să salvez vieţile a şase bărbaţi care au fost prinşi. Şase bărbaţi pe care îi cunoşti foarte bine, pentru că sunt sub comanda ta – sau erau.

— Despre ce vorbiţi, domnule?

— Vorbesc despre realitatea că membrii ai echipei tale au fost capturaţi aproape de Lon Duc Than. Participau la o misiune specială, o acţiune de recunoaştere împreună cu Forţele Speciale ale Infanteriei Marine. Lucrurile se repetă. Locul ăsta e o sită afurisită.

— De ce nu am fost înştiinţat despre operaţiune, domnule?

— Nimeni n-a fost în stare să te găsească toată după-amiaza – lucru amendat de Articolul cincisprezece. Programul operaţiunii şi mareea nu aşteaptă. Cu toate astea, tu eşti acum aici şi singura ta preocupare e cum să găseşti mai repede o ascuţitoare de creioane.

— Vă cer permisiunea să vorbesc liber, domnule.

— Nu-ţi acord nici o permisiune! se răsti Demarest. Poţi să faci ce dracu’ vrei. Însă echipa ta a fost capturată, bărbaţi care şi-au încredinţat viaţa în mâinile tale şi tu eşti persoana cea mai potrivită pentru a conduce o operaţiune care să-i elibereze. Sau ai putea fi dacă ţi-ar păsa câtuşi de puţin de ei. A, tu zici că am fost lipsit de suflet, că m-am purtat inuman cu vietnamezii ăia. Să ştii că am făcut ce am făcut cu un scop, la naiba! Am pierdut deja prea mulţi oameni din cauza scurgerii de informaţii dintre reprezentanţii sud-vietnamezilor şi verii lor comunişti. Ce ţi s-a întâmplat la Noc Lo? O ambuscadă, aşa ai numit-o tu. O capcană. Bineînţeles că asta a fost. Operaţiunea a fost verificată de către JV1ACV conform procedurii standard şi, undeva de-a lungul liniilor, informaţia ajunge la comunişti. Şi chestia se întâmplă mereu şi de fiecare dată cineva moare. L-ai văzut pe Haraway murind, nu-i aşa? L-ai ţinut în braţe în

timp ce-şi vărsa maţele prin junglă. Haraway mai avea puţin, câteva zile şi turul lui lua sfârşit şi ei i-au sfâşiat trupul, iar tu erai acolo. Spune-mi şi mie cum te-ai simţit atunci, soldat? Plin de milă şi bunătate? Sau furios? Mai ai boaşe sau le-ai pierdut pe vremea când jucai fotbal în Michigan? E posibil să te fi afectat, însă noi lucrăm în contrainformaţii, aici Janson şi n-am de gând să permit ca oamenii mei să fie bătaia de joc a curierilor comunişti care au făcut din MACV un fel de agenţie de ştiri pentru Hanoi!

Demarest nu ridicase deloc vocea, dar asta nu făcuse decât să accentueze greutatea cuvintelor sale.

— Prima datorie a unui ofiţer este grija pentru oamenii aflaţi sub comanda sa. Şi atunci când vieţile oamenilor mei sunt în pericol, sunt în stare să fac orice – orice se încadrează în limitele misiunii noastre – pentru a-i apăra. Puţin mă interesează ce rapoarte îmi faci tu după aia. Însă dacă eşti soldat, dacă eşti *bărbat*, atunci trebuie să-ţi salvezi mai întâi oamenii: e datoria ta. Apoi poţi să iei orice măsuri regulamentare pofteşte sufletul tău de birocrat. Încrucişa mâinile la piept. Ei bine?

— Aştept coordonatele, domnule. Demarest dădu sobru din cap şi-i înmână lui Janson o foaie de hârtie albastră pe care erau scrise mărunt detaliile operaţiunii.

— Avem un elicopter gata de plecare. Se uită la cadranul mare al ceasului de pe peretele din faţă. Echipajul e gata în cincisprezece minute. Sper să fii şi tu.

Se auzeau voci.

Ba nu, *o singură voce*.

Cineva care vorbea încet. Cineva care nu voia să fie auzit.

Şi totuşi sunetele ajungeau până la el.

Janson deschise ochii şi văzu că luna reuşea să lumineze cât de cât încăperea. Îl cuprinse o nelinişte crescândă. Un vizitator? Ştia că la numai cincizeci de minute de mers pe autostradă, la Consulatul General American din Milano, pe via Principe Amedeo, fiinţa o secţie a Operaţiunilor Consulare. Luase cumva Jessie legătura cu ei? Se dădu jos din pat, îşi găsi haina şi căută telefonul celular. Nu mai era acolo.

— Îl luase în timp ce dormea? Sau îl uitase el jos, la parter?

Îşi puse un halat, luă pistolul de sub pernă şi se îndreptă spre locul de unde se auzea vocea.

Vocea lui Jessie. La parter.

Coborî până la jumătatea scării de piatră şi privi în jos. În birou era aprinsă lampa şi diferenţa de luminozitate dintre camera aceea şi restul clădirii îi asigura protecţia necesară. Mai înaintă câţiva paşi. O putea vedea acum pe Jessie stând cu spatele la el şi vorbind încet cu telefonul la ureche.

Simţi un gol în stomac: se întâmplase exact aşa cum se temuse el.

Din frânturile de conversaţie pe care le putea distinge prin uşa deschisă, femeia părea că vorbeşte cu un coleg de la Operaţiuni Consulare aflat la Washington. Se apropie şi mai mult şi auzi mai clar.

— Prin urmare, caracterul operaţiunii a rămas „eliminarea subiectului”, repetă ea. Sancţionarea în momentul apariţiei.

Femeia verifica dacă ordinele cu privire la lichidarea lui erau încă în vigoare.

Simţi un fior rece de-a lungul spinării. Nu avea altă soluţie decât să facă ce-ar fi trebuit să facă mai demult. Trebuia s-o omoare sau să se lase omorât de ea. Femeia era fără îndoială un ucigaş plătit. Nu-i rămânea decât să o elimine; sentimentalismul lui şi vorbăria ei îl împiedicaseră să vadă crudul adevăr.

Printr-o fereastră rămasă deschisă se auzea zumzăitul insectelor nocturne; el îşi trecu pistolul în mâna dreaptă, urmărindu-i mişcările cu ţeava. Trezirea la realitate îl umpluse de dezgust. Şi totuşi nu exista altă cale. Ucide sau vei fi ucis: crudul moto al unei existenţe pe care crezuse că o lăsase undeva în urmă.

— Ce spun telegramele? întrebă ea. Ultimele informaţii? Nu-mi spune că nu mai ştiţi nimic.

Janson privi cu răceală trupul mic al femeii, rotunjimea şoldurilor şi a sânilor contrabalansată de muşchii puternici; în felul ei, era chiar atrăgătoare. El ştia însă de ce era în stare – simţise pe pielea lui măiestria ei uimitoare, forţa şi agilitatea ei extraordinare, agerimea minţii ei. Era pregătită să ucidă şi nimic nu o împiedica să facă acest lucru.

— Băieţii sunt pe poziţii sau stau şi pierd timpul? Continua

să vorbească încet, însă tonul era ridicat, aproape amenințător.

— Iisuse! N-au nici o scuză pentru asta. Ne pun pe toți într-o lumină proastă. La naiba, e adevărat ce se spune: dacă vrei ca o treabă să fie bine făcută, trebuie s-o faci singur.

— Exact așa mă simt și eu acum. Ce s-a întâmplat cu eficiența echipei?

Un alt craniu avea să fie străpuns de o bucată de plumb și o altă viață avea să fie pierdută, transformată în materia animală din care se născuse. Nu era un progres, dimpotrivă. Îi veniră în minte chipurile lui Theo și ale celorlalți care dispăruseră și cu ce folos? O parte din furia pe care o simțea era îndreptată împotriva lui însuși. Ce importanță mai avea? Femeia urmă să moară într-o proprietate de cinci milioane de dolari, în Lombardia alpină, un loc pe care ea nu-l mai văzuse niciodată în viață. Urma să moară de mâna lui și acesta avea să fie singurul lor moment de intimitate.

— *Unde* este el? *Unde*? La naiba, sigur că pot să-ți spun asta. După o perioadă de tăcere, Jessie Kincaid vorbi iar cu interlocutorul ei nevăzut: Deșteptule, vrei să spui că nu v-ați dat seama? În Monaco, omule. Nu am nici o îndoială. Doar știi că Novak are o casă acolo.

O altă pauză.

— Nu, Janson n-a spus-o chiar așa. Însă l-am auzit când glumea cu prietenul lui despre cum o să joace el bacara – cred că faci legătura. Hei, băieți, de ce nu încercați să acționați inteligent!

Îi mințea.

Mințea *pentru el*.

Janson băgă înapoi pistolul în toc și se simți cuprins de o mare ușurare. Intensitatea emoțiilor îl surprinse și îl descumpăni în același timp. Fusese întrebată unde se află el și ea mințise ca să-l protejeze. Femeia alesese în ce tabără se situa.

— Nu, zicea ea, nu spune nimănui că te-am sunat. A fost o discuție personală, da? Numai noi doi știm de ea. Nu, poți să-ți asumi toate meritele, nu mă interesează. Spune-le că... nu știu, spune-le că sunt în comă undeva și că sistemul olandez de sănătate trebuie să plătească tratamentul foarte scump,

fiindcă nu s-a găsit nici un act de identitate asupra mea. Spune-le asta şi pun pariu că n-o să moară de nerăbdare să mă aducă înapoi în State.

După câteva clipe închise telefonul, se întoarse şi rămase surprinsă să-l vadă pe Janson în cadrul uşii.

— Cine e tipul? întrebă el cu o voce ce se voia nepăsătoare.

— Naiba să te ia, sări ea. Mă spionai? Faimosul Paul Janson se dovedeşte un fel de pânditor pe la uşi?

— Am venit să beau nişte lapte.

— Rahat, zise ea silabisind şi îl privi furioasă, într-un târziu îi răspunse:

— E un funcţionar din Departamentul de Stat, Biroul pentru Cercetare şi Informaţii. Un tip dulce, să ştii. Cred că-i place de mine fiindcă de fiecare dată când sunt pe acolo îi iese limba de-un cot. Cam ciudat, nu? Şi mai ciudat e ce mi-a spus despre Puma.

— Puma?

— Numele de cod pentru Peter Novak. Şi ca să nu mă mai întrebi, tu eşti Şoimul. Ultimele informaţii despre Puma mă pun însă pe gânduri. Ei nu cred că a murit.

— Da ce, aşteaptă să apară la rubrica de decese din *New York Times*?

— Povestea care circulă e că tu ai luat bani ca să aranjezi moartea lui. Însă ai eşuat.

— L-am văzut murind, spuse Janson trist, clătinând din cap. Doamne, aş vrea din tot sufletul să nu fie adevărat. Nici nu ştii cât de mult.

— Hei, stai puţin, zise ea. Nu cumva te învinuieşti de moartea asta?

— Mi-e teamă că amicul tău ori încearcă să te inducă în eroare, ori, mai degrabă, habar n-are despre ce-i vorba.

— Mi-a spus că CNN a dat astăzi o ştire despre el. Prindem CNN-ul aici? Poate că încă mai este la rezumatul ştirilor din ziua precedentă.

Începu să umble la televizorul cu ecran mare şi schimbă canalele până prinse CNN-ul. Apoi găsi o casetă goală, o introduse în videocasetofonul conectat la televizor şi apăsă pe RECORD.

Un raport special despre declinul puterii Rezervelor

Federale. Noi tensiuni între Coreea de Nord şi cea de Sud. Ultima modă printre tinerii japonezi. Proteste în Marea Britanie împotriva alimentelor modificate genetic. Aproape patruzeci de minute de bandă erau deja înregistrate. Urmă apoi o ştire de trei minute despre o indiancă ce conducea o clinică în Calcutta pentru îngrijirea bolnavilor de SIDA. O maică Tereza locală, o numise cineva. Şi – explicaţia pentru difuzarea ştirii – ceremonia din ziua precedentă în care se apreciaseră eforturile ei. Un bărbat prezentabil îi oferea un premiu special. Acelaşi bărbat care o ajutase să înfiinţeze clinica.

Peter Novak.

Defunctul, marele Peter Novak.

Janson privea ecranul uluit. Ori era vorba de truc tehnic, ori, mai degrabă, filmul fusese făcut cu mult timp în urmă. Era sigur că o analiză mai atentă avea să dezvăluie misterul.

Împreună cu Jessie derulă înregistrarea. Era Peter Novak, figura familiară, de neconfundat. Zâmbea şi vorbea la microfon: „Iată un proverb maghiar la care eu ţin foarte mult: *Sok kicsi sokra megy*. Înseamnă «lucrurile mici dau naştere la unul mare». Este un privilegiu să avem posibilitatea să ne exprimăm admiraţia pentru această femeie remarcabilă care, prin nenumărate mici acte de bunătate şi compasiune, a dat lumii o operă cu adevărat mare...”

Trebuia să existe o explicaţie simplă pentru toate astea. *Trebuia* să existe.

Reluară imaginile din nou, de data asta cadru cu cadru.

— Opreşte aici, zise Jessie la un moment dat. Priveau înregistrarea a treia oară. Ea arătă spre un ziar care apăruse o fracţiune de secundă pe o masă de lângă locul unde Novak fusese intervievat după ceremonie. Alergă la bucătărie şi reveni cu numărul din *The Economist*, cumpărat de Janson în dimineaţa acelei zile.

— Acelaşi număr, spuse ea.

Pe coperta revistei se vedea aceeaşi imagine ca la televizor şi era vorba despre numărul de săptămâna aceea. Deci nu era difuzarea unei înregistrări mai vechi. Fusese filmată, trebuie să fi fost filmată după catastrofa din Anura.

Însă dacă Peter Novak trăia, cine murise în Anura?

Şi dacă Peter Novak era mort, pe cine văzuseră ei? Janson

simţi că începe să i se învârtă capul.

Era o nebunie!

Ce văzuseră ei? O sosie? *Un impostor*?

Fusese oare Novak ucis şi... înlocuit cu o dublură? Era un plan diabolic, aproape imposibil de imaginat. Cine ar fi putut face aşa ceva?

Cine mai ştia de asta? Apucă telefonul celular şi încercă din nou să vorbească cu oamenii lui Novak din New York şi Amsterdam. Un mesaj urgent pentru Peter Novak. Referitor la propria lui securitate.

Utiliza toate cuvintele care ar fi putut să le trezească interesul – tot fără nici un rezultat. Acelaşi răspuns bine cunoscut: plictisit, flegmatic, imposibil de alarmat. Mesajul său va fi transmis; nici o promisiune că va primi vreun răspuns. nici o informaţie nu putea fi oferită în legătură cu locul unde se afla domnul Novak. Marta Lang – dacă acesta era adevăratul ei nume – rămânea la fel de imposibil de găsit.

Un sfert de oră mai târziu, Janson, cu capul în mâini, încerca să pună ordine în gândurile sale învălmăşite. Ce se întâmplase cu Peter Novak? Ce se petrecea cu Paul Janson?

Când înălţă capul o văzu pe Jessie privindu-l cu o expresie îndurerată.

— Vreau să-ţi cer un singur lucru şi ştiu că e unul mare, zise ea, dar n-am ce face: nu mă minţi. Am auzit prea multe minciuni şi la naiba, am *spus* şi eu prea multe. Cât priveşte ceea ce s-a petrecut în Anura, am numai cuvintele tale şi ale nimănui altcuiva. Spune-mi, te rog, *ce* ar trebui să cred? I se umeziseră ochii şi clipea foarte des. *Pe cine* ar trebui să cred?

— Ştiu ce am văzut, zise Janson încet.

— Asta înseamnă că suntem doi, spuse ea şi aruncă o privire către ecranul televizorului.

— Ce vrei să spui? Că nu mă crezi?

— *Vreau* să te cred. Trase adânc aer în piept. Vreau să cred pe *cineva*.

Janson rămase tăcut o bună bucată de vreme.

— Bine, zise el în sfârşit. Nu te acuz. Uite cum facem, sun după un taxi care te va duce până la secţia Operaţiuni Consulare din Milano. Crede-mă, o să fie foarte fericiţi să

recupereze un trăgător ca tine. Şi până o să ajungă echipa de curăţenie aici, eu o să fiu departe.

— Stai puţin, zise ea. Ia-o uşor.

— Cred că e varianta cea mai bună.

— Pentru cine?

— Pentru amândoi.

— Tu nu vorbeşti pentru amândoi acum. Vorbeşti numai în numele tău.

Tăcu o vreme, străbătând încăperea încoace şi-ncolo.

— Foarte bine, ticălosule, zise ea brusc. Ai văzut ce ai văzut.

Janson era adâncit în gânduri. *Peter Novak*: cine era oare această legendă vie, acest bărbat care, urmând o traiectorie fulminantă, ieşise din obscuritate şi ajunsese pe culmile gloriei mondiale? Îl năpădeau întrebările, însă erau întrebări fără răspuns. I se strânsese stomacul şi, neputincios, aruncă ceaşca de cafea în cămin, unde se făcu ţăndări. O clipă se simţi parcă mai bine, însă numai o clipă.

Se aşeză în fotoliul de piele de lângă cămin, la fel de zgâriat şi bătucit ca şi pielea lui. Jessie veni în spatele său şi începu să-i maseze umerii obosiţi.

— Detest să te amărăsc şi mai mult, însă dacă vrem să aflăm ce naiba se petrece trebuie să plecăm de aici. Cât timp crezi că o să le ia celor de la Operaţiuni Consulare să ne găsească? Au la dispoziţie toate informaţiile din satelit şi te rog să mă crezi, chiar acum tehnicienii lor lucrează nonstop pentru a-ţi identifica maşina sau alte căi de transport. Din ceea ce mi-a spus prietenul meu, informaţiile de până acum sunt fără valoare, doar câteva rapoarte false cum că ai fi fost văzut – însă nu va mai trece mult până să se primească şi una bună. Vor apela la toate contactele din Europa, vor cerceta mii de fire, casete video de la intrările pe autostrăzi şi de la trecerile de frontieră. Şi mai devreme sau mai târziu vor găsi ceva care să-i conducă spre locul ăsta.

Avea dreptate. Îi veni în minte motoul filantropului: *Sok kicsi sokra megy*. Înţelepciunea populară maghiară. Vor duce oare măruntele lor eforturi la un rezultat cu adevărat important? Îşi amintea acum de cuvintele lui Fielding: *în Ungaria se află cei mai mari admiratori ai săi, dar şi cei mai*

înfocaţi duşmani. Şi de observaţia lui Lang: *Ungaria l-a făcut ceea ce este acum. Şi Peter nu este omul care să-şi uite datoriile. Ungariei îi datora tot ce realizase.*

Ungaria trebuia deci să fie destinaţia lui Janson. Acolo avea cele mai mari şanse să dea peste duşmanii de moarte ai lui Peter Novak – indivizii care îl cunoşteau cel mai bine.

— Arăţi ca un om care a luat o hotărâre importantă, zise Jessie precaută.

Janson încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dar tu?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Eu mă gândesc la următoarea mea mişcare. Tu ce ai de gând să faci? Te întorci la Operaţiunile Consulare?

— Tu ce crezi?

— Spune-mi tu.

— Lasă-mă să rămân cu tine. Dacă mă întorc acum la directorul meu de operaţiuni mă va retrage din munca de teren. Dacă nu definitiv, atunci cel puţin un an. Şi voi avea parte şi de un „interviu" foarte lung. Ştiu eu cum lucrează sistemul. Asta mă aşteaptă acolo şi nu încerca să mă convingi că s-ar putea să fie şi altfel. Problema cea mai mare nu e asta. Problema e cum să mă întorc eu în lumea asta în care nu mai ştiu în ce pot să am încredere şi în ce nu. Mă simt ca şi cum pe de o parte aş şti prea mult şi pe de alta nu aş şti nimic şi din cauza asta nu mă pot întoarce înapoi. De aici pot merge numai înainte. Doar aşa pot să mai trăiesc cu mine însămi.

— Să trăieşti cu tine însăţi? Şansele tale de supravieţuire nu cresc deloc dacă mai stai mult în preajma mea. Ştii asta. Ţi-am mai spus-o.

— Uite ce e, orice lucru are un preţ, spuse ea încet. Dacă îmi dai voie, sunt gata să vin după tine. Dacă nu, voi face tot ce-mi stă în putinţă să te urmăresc.

— Nici măcar nu ştii unde vreau să mă duc.

— Ursuleţ dragă, nici nu mă interesează. Jessie se întinse. Unde te duci?

El ezită o clipă.

— În Ungaria. De unde a început totul.

— Unde a început totul, repetă ea încet.

Janson se ridică în picioare.

— Dacă vrei să vii cu mine, bine. Însă ţine minte, cum încerci să iei contact cu Operaţiunile Consulare pot să te consideri că şi scoasă din funcţiune – şi nu din cauza mea. Dacă eşti gata să pleci în călătorie, trebuie să respecţi regulile traseului. Şi regulile alea le stabilesc eu. În caz contrar...

— S-a făcut, îl întrerupse ea. Nu mai săpa că dai de ţiţei.

El o privi cu răceală, evaluând-o ca soldat şi ca agent. Adevărul era că avea nevoie de sprijin. Nu putea şti ce îl aştepta acolo. Dacă de partea lui se va dovedi doar pe jumătate la fel de periculoasă ca atunci când fusese împotriva sa, tot ar dispune de o armă redutabilă.

Avea multe telefoane de dat înainte de a merge din nou la culcare, multe legende de reînviat. Calea trebuia pregătită.

Unde îl va duce această cale era imposibil de spus. Ce altă soluţie avea însă? Oricare ar fi fost riscurile, asta era singura cale prin care puteau dezlega misterul care era Peter Novak.

22

Se pregătea să întindă o cursă.

Gândul nu avea un efect prea liniştitor asupra nervilor lui Janson fiindcă ştia cât de des picau în curse tocmai cei care le întindeau. În acest joc, principala sa armă avea să fie stăpânirea de sine. Ca atare, trebuia să evite pericolele izvorâte din frică sau dintr-o încredere nemăsurată în forţele proprii. Prima putea duce la paralizare, cea de-a doua la greşeli prosteşti.

Se pregătea să întindă o cursă şi nici un alt loc nu i se părea mai potrivit decât acesta. Clădirea de la numărul 3517 pe şoseaua Miskolc-Lillafured se afla la câţiva kilometri spre vest de oraşul Miskolc şi era singura construcţie notabilă din zona staţiunii Lillafiired. Hotelul Palace, aşa cum se numea acum, se înălţa aproape de malurile împădurite ale lacului Hamori, într-un decor ce amintea de-o Europă feudală de mult apusă, plină de parcuri şi palate. Locul trezea amintiri şi acesta fusese şi scopul pentru care fusese construit. Ridicarea castelului în anii ‘20 fusese un proiect al regimului amiralului Horthy, care dorise un monument dedicat trecutului glorios al

naţiunii. Restaurantul primise numele regelui Matthias, suveranul războinic din secolul al cincisprezecelea care îşi condusese poporul spre o măreţie plătită cu sângele vrăjmaşilor săi. În epoca post-comunistă, locul fusese adus la strălucirea de odinioară. Atrăgea acum turişti şi oameni de afaceri din întreaga ţară. Un proiect născut în cinstea efemerei glorii imperiale fusese transformat în slava unei forţe mult mai puternice, cea a banilor şi a comerţului.

Paul Janson străbătu luxosul hol de intrare al hotelului şi coborî în restaurantul amenajat la subsol ca o pivniţă pentru vinuri. Simţea un nod în stomac şi mâncarea era ultimul lucru la care se gândea în momentele acelea. Şi totuşi, orice semn că ar fi la ananghie l-ar putea trăda.

— Sunt Adam Kurzweil, spuse Janson şefului de sală într-o engleză cu accent transatlantic. Era tipul de engleză învăţat în şcoală şi folosit atât de cetăţenii educaţi din ţările din Commonwealth – Zimbabwe, Kenya, Africa de Sud, India – cât şi de europenii care învăţau de mici această limbă. „Kurzweil” purta un costum în dungi de culoare deschisă, cravată roşie şi se purta ca un om de afaceri obişnuit să comande. Şeful de sală, în frac şi cu părul negru dat cu ulei, îl evalua mai întâi cu o privire rapidă, apoi îi zâmbi profesional.

— Oaspetele dumneavoastră se află deja aici, spuse el. Se întoarse către o tânără de lângă el. Ea o să vă conducă la masa dumneavoastră.

Janson dădu din cap cu un gest plictisit.

— Mulţumesc, spuse el.

Masa era aşezată, evident la cererea expresă a oaspetelui său, într-un separeu discret al restaurantului. Bărbatul cu care urma să se întâlnească era un om cu resurse, care îşi lua multe măsuri de precauţie, altfel nu ar fi supravieţuit atât în domeniul său de activitate.

În timp ce se îndrepta spre separeu, Janson se concentra asupra rolului pe care trebuia să-l joace. Prima impresie conta foarte mult. Era normal ca bărbatul cu care se întâlnea, Sandor Lakatos, să fie suspicios. La fel trebuia să fie şi el, în rolul lui Kurzweil. Ştia că este cea mai bună apărare.

Lakatos se dovedi a fi un bărbat cocoşat, mic de statură; curbura coloanei vertebrale îl făcea să-şi ţină bărbia în piept.

Cu obraji rotunzi, nas borcănat, părea că nu are gât. În acelaşi timp, era unul dintre cei mai mari traficanţi de arme din Europa Centrală. Averea sa crescuse foarte mult în timpul embargoului impus Şerbiei, când această ţară fusese nevoită să apeleze la surse clandestine pentru a obţine armele la care nu mai avea acces pe cale legală. Lakatos îşi începuse cariera în domeniul transportului auto pe distanţe lungi; tipul afacerilor sale şi infrastructura pe care o pusese la punct necesitaseră foarte puţine modificări în momentul în care se extinsese în traficul cu arme. Faptul că acceptase să se întâlnească cu Adam Kurzweil dovedea o altă trăsătură ce stătea la baza succesului său: o lăcomie nesăţioasă.

Folosind o identitate la care nu mai apelase de foarte multă vreme, cea de şef al unei firme de servicii de securitate canadiene, Janson sunase mai mulţi oameni de afaceri care se retrăseseră de mult din domeniu. De fiecare dată, mesajul era acelaşi. Un anume Adam Kurzweil, reprezentantul unui client al cărui nume nu putea fi dezvăluit, era în căutarea unui furnizor cu care să facă o tranzacţie importantă. Toţi îşi amintiseră cu plăcere de canadian – o identitate pe care Janson o crease singur, fără să-i informeze pe cei din Operaţiunile Consulare, ale cărui discreţie şi lungi perioade în care dispărea fără urmă erau respectate. Cu toate astea, toţi cei apelaţi îl refuzaseră; erau precauţi, se îmbogăţiseră, apoi părăsiseră domeniul. Nu conta. Janson ştia că în mica lume a comercianţilor de arme veştile în legătură cu un cumpărător serios se răspândeau cu repeziciune; cel care reuşea să realizeze un astfel de contact se putea aştepta la un comision în urma tranzacţiei. Janson nu avea nevoie să intre în contact direct cu Lakatos; era suficient să audă cei din preajma acestuia. Atunci când unul dintre oamenii de afaceri cu care vorbise, un individ stabilit în Bratislava ale cărui legături strânse cu oameni din guvern îi asiguraseră protecţia, îl întrebase de ce numitul Adam Kurzweil nu încerca să-l contacteze pe Lakatos, i se răspunsese că acest Kurzweil nu era prea încrezător şi că nu apelă niciodată la cineva despre care nu avea suficiente recomandări. Pur şi simplu, Lakatos nu prezenta încredere pentru Kurzweil. El şi clienţii săi nu se puteau expune la riscuri. Pe de altă parte, nu era cumva acest

Lakatos prea mărunt pentru o tranzacţie de o asemenea anvergură?

Aşa cum anticipase Janson, afirmaţiile dispreţuitoare ajunseseră până la urechile ungurului care se înfuriase aflând că este astfel desconsiderat. Nu prezenta încredere?

Necunoscut? Lakatos nu era destul de bun pentru acest Adam Kurzweil, misteriosul intermediar? Furia se împletise cu judecată pragmatică. A lăsa ca reputaţia sa să fie pusă la îndoială era o afacere proastă. Şi nu exista o cale mai bună da elimina orice suspiciune decât câştigarea misteriosului contract.

Cine *era* însă acest Kurzweil? Investitorul canadian fusese foarte secretos, evident nu prea dornic să dezvăluie ceea ce ştia. „Nu vă pot spune decât că e un foarte bun client de-al nostru”. În câteva ore, Janson primi mai multe telefoane de la persoane care îl recomandau pe Lakatos; fără îndoială, individul îşi pusese relaţiile în mişcare. Într-un târziu, canadianul căzuse de acord ca, din moment ce Kurzweil urma să treacă prin zona oraşului Miskolc, locul unde Lakatos îşi avea reşedinţa, să *încerce* să-l convingă să accepte o întâlnire. Însă un lucru trebuia să fie foarte bine înţeles: Kurzweil era o persoană foarte suspicioasă. Deci, dacă refuza întâlnirea nu era nici o supărare.

În ciuda aparenţelor ezitări din motive tactice, Janson aştepta cu disperare această întâlnire. Ştia că singura cale de a ajunge la vechii duşmani ai lui Peter Novak era prin intermediul acestui ungur care vindea unelte ale morţii.

Aşezat într-un fotoliu de piele în holul hotelului, Janson urmărise cu atenţie sosirea lui Lakatos şi lăsase dinadins să treacă zece minute înainte de a se duce la el. În timp ce se apropia de separeul unde se afla ungurul, se străduia să afişeze o expresie nonşalantă. Spre surprinderea lui, Lakatos se ridică în picioare şi îl îmbrăţişa.

— În sfârşit vă întâlnesc! Ce plăcere deosebită! Îşi apăsase pieptul bombat de al lui Janson şi îl bătuse zdravăn cu mâinile lui grăsuţe şi transpirate mai întâi pe spate, apoi peste şolduri. Nu prea subtilă, îmbrăţişarea exuberantă nu urmărise decât o verificare sumară: un toc de pistol ascuns sub haină putea fi descoperit cu uşurinţă.

Se aşezară şi Lakatos începu să-şi cerceteze cu neruşinare oaspetele; privirea lui era avidă şi suspicioasă. Traficantul învăţase pe pielea lui că nu toate afacerile atrăgătoare erau şi profitabile. Un adevărat specialist trebuia să ştie să facă deosebirea între fructul copt, gata să cadă şi o capcană otrăvită.

— Ficatul de gâscă la grătar, *libamaj roston*, e excelent. La fel şi *brassói aprépecsenye* – un fel de carne de porc prăjită.

Voce lui Lakatos era uşor gâfâită, slabă.

— Eu, personal, prefer *bakanyi serteshus*, replică Janson.

Ungurul rămase amuţit.

— În cazul ăsta cunoaşteţi locurile, spuse el într-un târziu.

Auzisem eu că sunteţi un om de lume, domnule Kurzweil.

— Dacă aţi auzit aşa ceva înseamnă că aţi auzit deja prea multe, răspunse Janson cu o voce de oţel îndulcită puţin de zâmbetul afişat pe buze.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Kurzweil. Meseria noastră, după cum bine ştiţi, se bazează foarte mult pe încredere. Strângerile de mână şi reputaţia ţin locul contractelor şi al altor acte inutile. Şi eu am moştenit asta. Tatăl meu a fost un om dintr-o bucată şi ani de zile camioanele lui albe au străbătut în lung şi-n lat regiunea Zemplén. Şi-a început afacerea în anii treizeci şi atunci când comuniştii au venit la putere au ajuns la concluzia că era mai simplu să lase firma în continuare pe mâna cuiva care cunoştea rutele. Vedeţi, tatăl meu fusese el însuşi în adolescenţă şofer de camion. Aşa că atunci când angajaţii săi încercau să-l convingă că întârziaseră o jumătate de zi din cauza unui cauciuc spart sau a unui radiator, nu aveau nici o şansă să-l ducă de nas. El ştia exact cât dura să înlocuieşti piesa defectă fiindcă o făcuse el însuşi şi oamenii săi înţeleseseră. Nu puteau să-l tragă pe sfoară, însă nu-i purtau pică, ei mai degrabă îl respectau. Cred că acelaşi lucru se poate spune şi despre mine.

— Oamenii dumneavoastră încearcă deseori să vă tragă pe sfoară?

Lakatos zâmbi dezvelindu-şi un rând de dinţi de porţelan, nefiresc de albi şi regulaţi.

— Foarte puţini sunt atât de nesăbuiţi, replică el. Ştiu să recunoască un pericol adevărat. În tonul vocii sale se putea

citi atât ameninţare, cât şi trufie.

— Nimeni din cei care au subestimat poporul ungar nu a prosperat vreodată, spuse Janson cu o voce sobră. Însă aveţi o limbă, o cultură pe care foarte puţini pot afirma că o înţeleg.

— Ungaria de nepătruns. Acest „anonimat” a servit foarte bine acestei ţări în momentele în care alţii încercau s-o domine. În alte ocazii, însă, nu ne-a fost de prea mare ajutor. Dar eu cred că aceia dintre noi care operează în condiţii de, hai să zicem, maximă prudenţă au avut ocazia să-i aprecieze valoarea.

Un chelner se apropie de masa lor şi le umplu paharele cu apă.

— O sticlă din vinul acela Margaux din ‘98, spuse Lakatos. Se întoarse apoi spre Kurzweil. E un vin nou plin de prospeţime. Asta dacă nu doriţi cumva să încercaţi specialităţile locale – unul dintre vinurile acelea „Sângele Taurului”. Unele sunt cu adevărat deosebite.

— Cred că o să încerc aşa ceva.

Lakatos făcu un semn cu degetele sale grăsuţe către chelner. Se întoarse apoi din nou către companionul său.

— Vă rog să-mi spuneţi cum vi se pare Ungaria.

— O ţară extraordinară care a dat lumii o serie de oameni extraordinari. Laureaţi ai premiului Nobel, regizori de film, matematicieni, fizicieni, muzicieni, dirijori, scriitori. Printre aceştia însă se numără şi un fiu celebru al Ungariei care – cum să mă exprim mai politicos? – a provocat multă nelinişte clienţilor mei.

Lakatos îl privea uimit.

— Mă puneţi pe gânduri.

— Se spune că *libertatea* unui individ poate fi tiranie pentru un altul. Şi că *fundaţiile* pentru libertate pot fi de fapt fundaţii pentru tiranie. Făcu o pauză ca să fie sigur că semnificaţia cuvintelor lui a fost înţeleasă.

— E fascinant ce spuneţi, spuse Lakatos înghiţind din greu. Se întinse după paharul cu apă.

Janson îşi ascunse un căscat.

— Scuzaţi-mă, murmură el. Zborul de la Kuala Lumpur este foarte lung, oricât de confortabil ar încerca ei să-l facă.

De fapt, călătoria de şapte ore de la Milano la Eger în

cabina strâmtă a unui camion încărcat cu conserve din carne fusese incomodă şi enervantă în aceeaşi măsură. În timp ce el lua masa cu negustorul de arme, Jessie Kincaid, folosind un paşaport fals, încerca să închirieze o maşină pentru călătoria pe care urmau să o facă a doua zi şi pe care trebuia să o pregătească minuţios. Spera ca toată treaba să nu-i ia totuşi prea mult timp şi să aibă posibilitatea să se odihnească şi ea câteva ore.

— Călătoriile sunt însă viaţa mea, adăugă Janson cu emfază.

— Desigur, încuviinţă Lakatos, cercetându-l cu ochi sfredelitori.

Chelnerul, cu cravată neagră, îşi făcu apariţia cu vinul comandat; sticlă nu avea etichetă, numele podgoriei fiind incrustat direct pe sticlă. Vinul era foarte închis la culoare, un lichid aproape opac când le fu turnat în paharele de cristal. Lakatos luă o înghiţitură zdravănă, trecu lichidul de mai multe ori dintr-o parte în alta a gurii şi în final declară că e grozav.

— Regiunea Eger este o zonă viticolă foarte robustă. Ridică paharul cu vin în dreptul ochilor. Poate că nu vedeţi prin el, adăugă Lakatos, însă vă asigur, domnule Kurzweil, că face toţi banii. Aţi făcut o alegere excelentă.

— Sunt foarte încântat să vă aud spunând acest lucru, replică Janson. Este un alt semn de preţuire pentru „anonimatul” maghiar.

Chiar în clipa aceea, un bărbat într-un costum albastru deschis, fără cravată, se oprise lângă masa lor – fără îndoială un turist american şi tot atât de sigur individul era beat. Janson ridică privirea, se uită la el şi deodată un semnal de alarmă începu să-i sune în cap.

— A trecut ceva vreme, spuse bărbatul cu greu. Îşi pusese mâna păroasă pe faţa albă de masă, aproape de coşul pentru pâine. Eram sigur că tu eşti Paul Janson, mare ca viaţa.

Pufni dispreţuitor, se întoarse şi plecă de la masa lor.

— Ţi-am spus eu că el este, se adresă americanul unei femei aşezate la o masă în colţul opus al încăperii.

La naiba! Ceea ce se întâmplase era o posibilitate teoretică mereu existentă în operaţiunile sub acoperire, însă până acum Janson fusese foarte norocos. Se mai întâmplase o dată, în

Uzbekistan, în timpul unei întâlniri cu un adjunct al ministrului petrolului din ţara aceea, ocazie în care poza ca intermediar al unei importante corporaţii petroliere. Un alt american trecuse prin biroul respectiv – un civil, reprezentant al firmei Chevron, care îl cunoscuse pe Janson sub un alt nume şi în alt context, în legătură cu câmpurile bogate în petrol şi gaze naturale din zona Apsheron din Azerbaidjan. Privirile lor se întâlniseră, bărbatul înclinase din cap, dar nu spusese nimic. Din anumite motive, individul respectiv se simţise la fel de neplăcut surprins că fusese descoperit de Janson pe cât de neplăcut surprins fusese Janson să dea de el acolo. Cei doi nu schimbaseră nici un cuvânt şi Janson înţelese că respectivul nu avea să-l dea de gol. Ceea ce se întâmplase aici era însă îngrozitor, exact acel tip de întâlnire de care orice agent speră să nu aibă parte niciodată.

Janson se chinuia acum să-şi potolească bătăile inimii şi se întoarse către Lakatos cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Un prieten de-al dumneavoastră? îl întrebă el pe Lakatos. Bărbatul nu precizase cui îi erau adresate remarcile sale, aşa că „Adam Kurzweil” putea presupune că nu lui.

Lakatos îl privi cu uimire.

— Nu-l cunosc pe omul acela.

— Nu-l cunoaşteţi, zise Janson încet, încercând să alunge suspiciunile, silindu-l pe traficantul de arme să treacă în defensivă.

— Asta e, nu contează. Toţi am avut parte de experienţe de genul ăsta. Cred că din cauza întunericului şi a băuturii vă putea confunda şi cu Nikita Hruşciov.

— Ungaria a fost dintotdeauna o ţară plină de fantome, replică Lakatos.

— Unele dintre acestea create chiar de dumneavoastră.

Lakatos lăsă paharul jos, ignorând comentariul lui Janson.

— Vă rog să-mi scuzaţi curiozitatea. După cum aţi aflat probabil, cunosc foarte multă lume. E ciudat că nu am auzit până acum de numele dumneavoastră.

— Mă bucur să aud asta. Janson luă o înghiţitură lungă din pahar, savurând licoarea. Sau mă flatez prea mult cu discreţia mea? Adevărul e că mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă în Africa de Sud, unde, trebuie să mărturisesc, nu s-a

prea auzit de dumneavoastră.

În semn de aprobare, Lakatos îşi înfipse şi mai tare bărbia în pernă de grăsime pe care o formă gâtul său.

— O piaţă matură, spuse el. Într-adevăr, nu pot spune că aş fi primit răspunsuri prea favorabile de acolo la ofertele mele. Cu toate acestea, am făcut câteva afaceri cu sud-africani şi cu fiecare ocazie v-aţi dovedit parteneri de încredere. Ştiţi foarte bine ce vreţi şi nu vă codiţi să plătiţi pentru asta.

— Încrederea se răsplăteşte cu încredere. Cinstea cu cinste. Clienţii mei pot fi generoşi, însă nu aruncă banii. Vor să primească ceea ce plătesc. Trebuie să mă înţelegeţi foarte bine. Valorile pe care le caută clienţii mei nu sunt numai cele materiale. Ei sunt interesaţi în egală măsură şi de acele lucruri care nu pot fi împachetate în lăzi. Ei caută aliaţi. *Capital uman*, s-ar putea spune.

— N-aş vrea să vă înţeleg greşit, zise Lakatos cu faţa lipsită de orice expresie.

— Luaţi-o cum vreţi, însă ei ştiu că în lume există oameni, forţe care au aceleaşi interese ca şi ei. Şi din această cauză ar vrea să solicite sprijinul unor astfel de oameni.

— Să solicite sprijinul lor... repetă Lakatos gânditor.

— În acelaşi timp, sunt gata să ofere şi ei sprijin acelor oameni.

Lakatos înghiţi adânc.

— Asta în cazul în care asemenea oameni ar avea nevoie de un sprijin suplimentar.

— Nimănui nu-i strică un sprijin suplimentar. Janson zâmbi atoateştiutor. Pe lumea asta există câteva adevăruri general valabile. Acesta e unul dintre ele.

Lakatos se întinse şi-l bătu prieteneşte pe mână, zâmbind.

— Cred că începe să-mi placă de dumneavoastră, spuse el. Sunteţi un gentleman şi un adevărat gânditor, domnule Kurzweil. Nu semănaţi cu nesimţiţii de şvabi cu care am de cele mai multe ori de-a face.

Chelnerul le aduse ficatul de gâscă la grătar „cu complimente de la bucătar” şi Lakatos începu să rupă lacom cu furculiţa bucăţi din porţia sa.

— Cred că aţi înţeles ce am vrut să vă spun, nu-i aşa? încercă Janson să forţeze nota.

Americanului cu haină albastră îi veniseră probabil alte idei, fiindcă revenise la masa lor.

— Nu mă recunoşti? întrebă el pus pe harţă. De data asta era imposibil pentru Janson să pretindă că nu îşi dă seama cui i se adresează individul.

Se întoarse către Lakatos.

— Ce amuzant! Se pare că trebuie să-mi cer scuze în faţa dumneavoastră.

După care ridică privirea către individul iritat, încercând să rămână calm.

— Am impresia că mă confundaţi cu altcineva, zise el cu acelaşi accent transatlantic.

— Te confund pe naiba. Şi de ce dracu' vorbeşti aşa ciudat? Încerci să te ascunzi de mine? De asta? Încerci să mă eviţi? După tot ce s-a întâmplat, e normal să încerci aşa ceva.

Janson se întoarse către Lakatos şi ridică din umeri, aparent amuzat. Se străduia din răsputeri să-şi controleze pulsul.

— Din când în când mi se întâmplă aşa ceva – se pare că am o figură care dă naştere la astfel de confuzii. Anul trecut, pe când mă aflam în Basel, o femeie pe care am întâlnit-o în barul hotelului era convinsă că mă întâlnise şi la Gstaad. Începu să schiţeze un zâmbet, apoi îşi acoperi gura cu mâna, parcă ruşinat de amintirea respectivă.

— Şi nu numai atât – pretindea că noi doi am avut o aventură.

Lakatos nu zâmbea.

— Dumneavoastră cu ea?

— Ei, ea cu individul cu care mă confundase. Adevărul e că nu era prea multă lumină în barul acela. Însă o clipă am fost tentat să urc cu ea până în camera mea şi cum să vă spun, să duc până la capăt ceea ce începuse prietenul nostru. Acum îmi pare rău că n-am făcut chestia aia – deşi sunt convins că la un moment dat şi-ar fi dat seama de greşeală, începu să râdă, un râs cât se poate de firesc, însă când ridică privirea văzu că americanul stătea în continuare acolo, cu o expresie duşmănoasă.

— Deci nu ai nimic să-mi spui? se răsti el. La naiba.

Femeia cu care era la masă – mai mult ca sigur soţia sa – venise lângă el şi-l trăgea acum de mână. Era puţin cam grasă

şi purta o rochie uşoară de vară oarecum nepotrivită pentru acea perioadă a anului.

— Donny, zise ea. Îl deranjezi pe domnul acesta drăguţ. Probabil că e şi el în vacanţă ca şi noi.

— Domn drăguţ? Din cauza ticălosului ăsta *am fost dat afară*. Individul se înroşise la faţă şi părea gata să explodeze. Da, aşa e. Directorul te-a adus la firmă ca pe omul lui de încredere, nu-i aşa, Paul? Ticălosul ăsta, Paul Janson, a venit la Amcon în calitate de consultant pe probleme de securitate. Şi primul lucru de care s-a apucat a fost să întocmească un raport referitor la verificările în vederea angajării şi furturile produse de angajaţi şi bineînţeles că şeful s-a luat de mine – cum de am lăsat să se întâmple aşa ceva sub supravegherea mea. Mi-am sacrificat douăzeci de ani în compania aia. Ţi-a spus cineva chestia asta? Şi am făcut o treabă foarte bună acolo. Am făcut o treabă foarte bună. Faţa roşie a bărbatului se strâmbase de furie şi de autocompătimire.

Femeia îi aruncă lui Janson o privire deloc prietenoasă; chiar dacă se ruşina acum de purtarea soţului ei, în ochii ei se citea foarte clar că avusese şi ea foarte mult de suferit din cauza consultantului care-l făcuse pe săracul ei Donny să-şi piardă slujba.

— Când o să vă treziţi şi o să doriţi să vă cereţi scuze, vă rog să nu vă faceţi probleme, zise Janson cu răceală. Vă accept anticipat scuzele. Asemenea confuzii se mai întâmplă.

Ce altceva ar fi putut să spună? Cum altfel ar fi putut reacţiona victima unei asemenea confuzii de identitate? Cu nepăsare, amuzament, apoi cu indignare.

Bineînţeles că aici nu era vorba de nici o confuzie şi Janson îşi amintea foarte bine cine era Donald Weldon.

Responsabil cu securitatea la o firmă de proiecte industriale cu sediul în statul Delaware, omul ducea o viaţă lipsită de griji şi angajase în echipă sa tot felul de veri, nepoţi şi prieteni, considerând serviciile de securitate ale firmei o sursă de slujbe bine plătite. Câtă vreme în firmă nu se înregistrase nici un dezastru major, cine îi putea pune la îndoială competenţa şi probitatea profesională? Între timp, însă, furturile angajaţilor, precum şi întocmirea sistematică de cereri nefondate de compensaţii băneşti începuseră să atârne din ce

în ce mai greu în bugetul firmei, iar unul dintre vicepreşedinţii companiei îşi dubla veniturile vânzând informaţii confidenţiale unei firme concurente. Janson ştia din experienţă că funcţionarii prinşi pe picior greşit, în loc să-şi recunoască propriile greşeli, îi acuzau întotdeauna pe cei care le dădeau la iveală lipsa de profesionalism.

Adevărul e că Donald Weldon ar fi trebuit să-i fie recunoscător că fusese doar concediat; din raportul lui Janson reieşea clar că multe din cererile false de compensaţii fuseseră întocmite cu complicitatea lui şi că existau şi alte dovezi, suficiente pentru o acţiune judiciară care s-ar fi putut termina foarte bine cu închisoare. Janson recomandase însă că vicepreşedintele Walden să fie eliberat din funcţie, însă nu şi acuzat, spre a evita târârea companiei într-un proces dăunător pentru imaginea sa şi eventuala descoperire a altor detalii neplăcute în fazele premergătoare ale procesului. *Datorită mie eşti liber, ticălos corupt ce eşti,* gândi Janson. Însă americanul mai că-şi băgase un deget ameninţător în faţa lui.

— Ticălos nenorocit ce eşti – o să-ţi primeşti şi tu porţia într-o zi. În timp ce femeia îl trăgea înapoi la masa lor, se vedea clar după mersul clătinat al individului că furia fusese alimentată din plin de alcool.

Janson se întoarse aparent bine dispus către tovarăşul său de masă însă fu cuprins imediat de un sentiment de nelinişte. Lakatos devenise distant; nu era tâmpit şi scena precedentă nu putea fi uşor trecută cu vederea. Ochii negri, sfredelitori ai maghiarului îl priveau cu duritate.

— Nu v-aţi băut vinul, spuse Lakatos, gesticulând cu furculiţa. Îi zâmbi rece ca un călău.

Janson ştia foarte bine cum gândeau astfel de oameni: individul cântărea desigur toate posibilităţile, însă simţul de prevedere îi impunea să acorde credit în primul rând variantei celei mai puţin favorabile. Janson ştia, de asemenea, că nu ar avea cine ştie ce de câştigat dacă s-ar apuca să nege vehement cele debitate de americanul beat. Fusese dat de gol, demascat ca nefiind persoana care pretindea că este. Oameni ca Sandor Lakatos nu se temeau de nimic mai mult decât de posibilitatea de a fi înşelaţi: Adam Kurzweil nu mai reprezenta acum pentru el o oportunitate, ci un pericol. Şi,

chiar dacă nu avea habar care ar fi putut fi motivaţiile sale, un asemenea pericol trebuia eliminat.

Mâna lui Lakatos dispăruse în buzunarul interior al sacoului său gros de lână. Era puţin probabil să încerce să scoată de acolo o armă – ar fi fost un gest total nepotrivit pentru cineva cu prestanţa sa. Mâna sa zăbovea ciudat de mult acolo, acţionând fără îndoială un anumit dispozitiv.

Manevra, se pare un fel de pager sau şi mai probabil, un dispozitiv de comunicare automată prin mesaje-text. Traficantul aruncă apoi o privire scurtă în partea opusă a încăperii, către locul în care se afla şeful de sală. Janson îi urmări privirea: doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume închise care până atunci păreau că-şi omoară plictiseala lângă tejgheaua lungă şi strălucitoare a barului îşi îndreptaseră deodată spinările şi deveniseră foarte atenţi. Cum de nu-i remarcase mai devreme? Gărzile lui Lakatos, fără îndoială.

Traficantul de arme nu ar fi venit niciodată la o întâlnire cu un individ pe care nu-l cunoştea personal fără să-şi ia această măsură elementară de siguranţă. Şi acum, după cum sugera schimbul de priviri, oamenii primiseră o nouă misiune. Încetaseră să mai fie simpli apărători. Deveniseră călăi. Jachetele neîncheiate la nasturi le atârnau larg în jurul corpurilor masive; un observator neavizat ar fi putut crede că umflătura uşoară din dreapta, din dreptul buzunarului de la piept, se explica fără îndoială prin prezenţa unui pachet de ţigări sau a unui telefon celular. Janson ştia însă foarte bine despre ce era vorba. Simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

Adam Kurzweil nu va fi lăsat să părăsească viu hotelul Palace. Janson îşi putea imagina foarte clar scenariul. Masa urma să se termine foarte curând, după care ei doi vor ieşi împreună din holul hotelului, urmaţi de cei doi bărbaţi înarmaţi. În clipa în care grupul s-ar afla la o distanţă convenabilă de orice priviri indiscrete, el ar fi eliminat cu un glonţ tras dintr-o armă cu amortizor şi corpul său aruncat în apa lacului sau ascuns în portbagajul unei maşini.

Trebuia să facă ceva. Acum.

Întinzându-se să apuce paharul, împinse cu cotul furculiţa jos de pe masă, apoi, după ce ridică din umeri parcă cerându-şi iertare pentru neîndemânarea sa, se aplecă sub masă ca s-o

ridice. O dată ajuns acolo, îşi ridică manşeta de la pantaloni şi desfăcu cu un deget partea de sus a tocului aflat la încheietura piciorului, în care avea un mic Glock M26 pe care îl cumpărase în Eger. Când se ridică de sub masă cu furculiţa, pistolul se afla deja în poala sa. Şansele de supravieţuire crescuseră puţin.

— V-aţi plimbat vreodată în jurul lacului? îl întrebă Sandor Lakatos. E aşa de frumos afară în această perioadă a anului, încă un zâmbet care-i dezveli dinţii de porţelan.

— E într-adevăr foarte frumos, încuviinţă Janson.

— Vreau să vă invit la o plimbare după ce terminăm.

— Nu e cam întuneric pentru aşa ceva?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Lakatos. Am putea să discutăm puţin singuri. Numai aşa ne putem cunoaşte cu adevărat unul pe celălalt, cred. Ochii traficantului aveau luciri de antracit.

— Mi-ar face mare plăcere, zise Janson. Mă scuzaţi un minut?

— Vă rog, privirea traficantului se îndreptă spre cei doi bărbaţi în negru de la bar.

Janson îşi îndesă pistolul sub centură, în partea din faţă a pantalonilor, apoi se ridică şi o porni spre toaleta aflată la capătul unui coridor cu acces din cel mai îndepărtat colţ al sălii restaurantului. În momentul în care ajunse la intrarea în coridorul cu pricina, Janson simţi un fior rece: în faţa sa se afla un alt bărbat în costum închis, cu o constituţie fizică asemănătoare cu a celor doi de la bar. Era clar că bărbatul acesta nu era nici client şi nici angajat al restaurantului. Era un alt gardian de-al lui Lakatos, plasat acolo pentru o asemenea eventualitate. Janson intră în camera de toaletă, pardosită cu marmură şi bărbatul – înalt, lat în umeri, cu o privire plictisită, veni după el. Când Janson se aplecă asupra pisoarului, îl auzi încuind uşa. Asta însemna că erau singuri.

Un foc tras cu pistolul său fără amortizor nu ar fi făcut decât să-i alarmeze pe ceilalţi doi, care erau şi ei înarmaţi. Deci pistolul nu îi aducea avantajul pe care-l sperase. Necesitatea de a masca vizual îl împiedicase să ia măsuri de mascare auditivă: un pistol cu amortizor ar fi fost prea mare pentru a fi ascuns într-un toc de gleznă. Janson se îndreptă

spre cabinele cu closete; reuşi să vadă imaginea distorsionată a individului reflectată în mânerul de inox al uşii. Se distingea şi forma lungă, cilindrică a armei lui cu amortizor.

Nu mai era nevoie să se aştepte ca Janson să părăsească hotelul; puteau să scape de el acolo unde se afla.

— Cu cât te plăteşte? îl întrebă Janson fără să se întoarcă să-l privească. Sunt gata să dublez suma.

Omul nu zise nimic.

— Nu ştii engleză? Pun pariu că ştii cum arată dolarii!

Expresia individului nu se schimbă, însă puse arma deoparte. Lipsa de apărare a lui Janson îi sugerase o metodă şi mai bună: desfăcea acum o sârmă lungă cam de cincizeci de centimetri, prevăzută la capete cu discuri din plastic ce serveau ca mânere.

Janson trebui să se concentreze ca să audă foşnetul făcut de haina individului în momentul în care acesta întinse mâinile, pregătindu-se să-i treacă garota în jurul gâtului. Nu putea decât să aplaude felul în care judecase călăul său. Garota asigura nu numai o moarte fără zgomot, ci şi una nesângeroasă. Într-un restaurant ca acesta, ţinând seama şi de cantităţile de alcool care se consumau în această parte a Europei, n-ar fi fost nevoie de prea multă imaginaţie ca să-l scoată apoi afară. Era suficient să-l tragă pur şi simplu după el, sprijinindu-l cu o mână în jurul umerilor: un zâmbet tâmp şi toată lumea ar fi presupus că prietenul lui e pur şi simplu îmbibat cu alcool.

Janson căzu în faţă, sprijinindu-se cu fruntea de marmură peretelui. Apoi începu să se răsucească, cu corpul încovoiat ca un om beat. Brusc, cu o mişcare explozivă, se ridică rapid în sus şi puţin spre dreapta. În clipa în care bărbatul se dădu un pas înapoi ca urmare a impactului, îi repezi un genunchi între picioare. Omul gemu şi se repezi cu coarda peste umerii lui Janson, încercând cu disperare s-o ridice până la nivelul vulnerabil al gâtului. Janson simţea coarda pătrunzându-i în carne, provocând o usturime ca de bici. Nu avea altă scăpare decât în faţă: în loc să se retragă, Janson se lipi şi mai tare de agresorul său şi îşi înfipse bărbia în pieptul lui. Duse rapid o mână la tocul fixat de umărul individului şi scoase de acolo pistolul cu amortizor: agresorul nu putea să-şi elibereze

mâinile şi în acelaşi timp să continue să tragă de coardă.

Trebuia să aleagă. Individul aruncă garota şi-i aplică o lovitură peste mână lui Janson, care scăpă pistolul pe duşumea. Brusc, Janson izbi cu ţeasta în falca individului şi îi auzi clănţănind dinţii. Concomitent, îşi petrecu piciorul drept peste piciorul din faţă al celuilalt şi se lăsă înainte cu toată greutatea până când bărbatul se prăbuşi pe spate pe podea. Individul era însă bine antrenat şi-l seceră pe Janson cu o lovitură de picior, făcându-l să se prăbuşească şi el pe podea. Deşi spinarea îl durea de pe urma impactului, Janson se ridică imediat şi se repezi spre adversarul său căruia îi aplică o lovitură puternică între picioare, după care rămase cu piciorul plantat între coapsele lui. Cu mâna dreaptă trase în afară piciorul stâng al bodyguardului în timp ce cu mâna stângă îi îndoi piciorul drept din genunchi, astfel încât glezna individului ajunse peste genunchiul său. Bărbatul îi aruncă o privire plină de furie şi teamă, dând din picioare ca să scape din strânsoare şi lovindu-l cu mâinile: înţelesese ce avea de gând Janson şi încerca din răsputeri să se împotrivească.

Janson însă nu se lăsa. Continuând calm într-o situaţie în care instinctul i-ar fi dictat să lovească şi să se retragă rapid, el ridică piciorul întins al bodyguardului, îl puse peste propriul său genunchi ca pe un fel de levier şi îl apăsă cu toată puterea până auzi rupându-se încheietura. Acoperit de ţesuturile musculare, sunetul nu era ca al unei bucăţi de lemn care se rupe, ci mai degrabă înfundat, ca o pocnitură, însoţit de senzaţia tactilă a ruperii iremediabile a ligamentului unei încheieturi complicate.

Bărbatul deschise gura de parcă ar fi vrut să ţipe, durerea îngrozitoare fiind dublată de conştientizarea faptului că fusese schilodit pe viaţă. Genunchiul era rupt şi nu va mai lucra niciodată la fel ca înainte. Rănile căpătate în timpul unei lupte produceau durerea maximă la un oarecare timp după terminarea confruntării; secreţiile endorfine şi hormonii de stres făceau că intensitatea durerii să scadă mult în momentul rănirii, însă priza cu piciorul în formă de patru era suficient de dureroasă pentru a produce pierderea cunoştinţei. Bărbatul nu era însă un om obişnuit şi braţele sale vânjoase strângeau cu putere chiar în clipele în care îl zguduiau valuri de durere.

Janson se lăsă brusc să cadă în faţă aşa încât genunchiul său lovi figura bărbatului cu toată greutatea corpului. Era o lovitură ca de baros. Janson îi auzi ultima răsuflare înainte ca el să-şi piardă cunoştinţa.

Ridică de jos revolverul cu amortizor – vedea acum că era un CZ-75, o armă foarte puternică, produsă în Cehia – şi-l aruncă iute în buzunarul adânc de la piept.

Se auzeau bătăi în uşă – îşi dădu vag seama că bătăile se auzeau de o vreme, însă mintea lui nu se putuse concentra să le ia în seamă – şi se auzeau şi mormăieli impacientate în maghiară: clienţi care aveau nevoie urgentă la toaletă. Janson ridică trupul masiv al bărbatului şi-l aşeză cu grijă pe un closet, trăgându-i pantalonii în jos până la glezne. Partea de sus a corpului se sprijinea de perete, însă asta nu conta, pentru că numai partea de jos era vizibilă pentru cei ce aveau să intre. Încuie uşa de la cabină pe dinăuntru, se rostogoli afară pe sub uşă şi deschise încuietoarea toaletei. Fu întâmpinat de privirile ameninţătoare a patru clienţi roşii la faţă, printre care trecu scuzându-se cu o ridicare din umeri.

Voluminosul revolver îl apăsa neplăcut pe piept; Janson închise numai nasturele de jos al sacoului. La capătul coridorului care ducea în sala restaurantului îi văzu pe cei doi bodyguarzi de la bar. După expresia lor – uimire transformată rapid într-o ură puternică – se vedea că se aşteptaseră să-l ajute pe colegul lor să escorteze un „beţiv” afară din restaurant. În momentul în care vru să dea colţul pentru a intra din nou în restaurant, cel mai înalt dintre ei păşi drept în faţa lui.

Faţa lungă a individului era lipsită de orice expresie în clipa în care începu să-i vorbească încet lui Janson într-o engleză cu accent.

— Ar trebui să fii extrem de atent. Partenerul meu are o armă îndreptată asupra ta. Foarte puternică, foarte silenţioasă. Frecvenţa atacurilor de cord este foarte mare în ţara asta. Totuşi, dacă te-ai lovi aici, ar atrage atenţia. Ceea ce nu doresc. Există metode mult mai elegante. Însă dacă ne forţezi, n-o să şovăim să te lichidăm chiar aici.

Din sala restaurantului se auzeau voci vesele şi melodia festivă care devenise universală în secolul trecut, „Happy

Birthday to You". *Boldog szulelesnapot!* auzi el. Cântecul nu pierdea nimic în maghiară şi Janson îşi aminti masa mare plină cu petrecăreţi pe care îi aşteptau patru sticle de şampanie puse la rece.

Cu o privire speriată, Janson îşi duse mâinile la piept, într-un gest teatral de îngrijorare. Mâna lui dreaptă alunecă însă pe sub cealaltă şi apucă patul pistolului ascuns la piept.

Aşteptă să audă şi un alt sunet asociat cu o aniversare, nu numai în Ungaria, ci pretutindeni în lume, anume pocnetul dopurilor de la sticlele cu şampanie. Acesta sosi o clipă mai târziu – prima dintre cele patru sticle fusese deschisă. La auzul celui de-al doilea dop, Janson apăsă pe trăgaciul pistolului cu amortizor.

Se auzi o bufnitură, repede acoperită de zarva petrecăreţilor şi pe faţa individului apăru o expresie îngrozită. Bărbatul se prăbuşi pe podea, în timp ce locul de unde plecase glonţul rămăsese marcat printr-o gaură aproape invizibilă în pieptul hainei lui Janson. O simplă rană în abdomen nu putea să aibă acest efect asupra unui profesionist. Prăbuşirea imediată putea avea o singură explicaţie: glonţul străbătuse partea superioară a abdomenului şi se oprise în coloana vertebrală. Rezultatul fusese oprirea imediată a impulsurilor nervoase şi paralizarea tuturor muşchilor din partea de jos a corpului. Janson era obişnuit cu semnele paraliziei complete şi cunoştea şi efectele pe care această îngrozitoare experienţă le avea asupra combatanţilor, chiar şi asupra celor mai duri: începeau să plângă. Să jelească pierderea ireversibilă a capacităţilor fizice, uitând chiar uneori să ia măsuri pentru a-şi apăra viaţa.

— Scoate-ţi mâna din buzunar sau o păţeşti şi tu, şuieră el printre dinţi către partenerul celui căzut.

Janson ştia că, acum şi aici, cea mai puternică armă nu era revolverul, ci autoritatea vocii lui. În teorie, situaţia de faţă aducea foarte mult cu ultima fază a unui duel, când pistolarii stau faţă în faţă, fiecare cu degetul pe trăgaci. Nu exista nici un motiv logic pentru că bărbatul din faţa lui să cedeze. Cu toate acestea, Janson ştia că aşa se va întâmpla. Acţiunile sale fuseseră neaşteptate, ca şi siguranţa de sine. Prea mulţi factori stăteau la baza acestei siguranţe şi nici unul nu putea fi

evaluat exact: ştia oare Adam Kurzweil că va fi în stare să tragă mai repede? Sau purta el sub haină o vestă antiglonţ? Două secunde nu erau suficiente pentru o asemenea evaluare. Şi pericolul care-l pândea în cazul unui calcul greşit era prea clar. Janson îl văzu pe celălalt uitându-se cu coada ochiului la chipul cenuşiu al tovarăşului său, care zăcea imobilizat... şi la baltă de urină ce se lăţea în jurul lui. Incontinenţa urinară indica retezarea nervilor sacrali ca urmare a rănirii unei vertebre din secţiunea mediană sau inferioară a coloanei vertebrale.

Bărbatul lăsă mâinile în jos, umilit şi speriat.

Dacă inamicul tău are o idee bună, profită de ea, obişnuia să spună locotenent-comandorul Alan Demarest, referindu-se la capcanele iscusite la care apelau adversarii lor Viet Cong; sfatul fostului său comandant îi reveni în minte, concomitent cu un gând mai sumbru: *atunci când priveşti prea mult timp într-un abis, abisul va începe să te privească la rândul lui.* Avea de gând să folosească împotriva lor exact acelaşi tratament pe care îl pregătiseră ei lui, inclusiv pistolul masiv cu amortizor.

— Nu sta degeaba acolo, spuse el încet, apropiindu-se de urechea bodyguardului. Prietenul nostru a avut un atac de cord. Un accident foarte frecvent în ţara voastră, aşa cum îmi explica chiar el. Îl vei ridica pe prietenul tău în braţe, îl vei sprijini şi vom ieşi cu toţii din restaurant.

În timp ce vorbea, închise nasturii de la haină bărbatului căzut, ascunzând pata de sânge de dedesubt.

— Şi dacă nu îţi văd amândouă mâinile, vei descoperi imediat că atacul de cord e contagios. Sau poate că diagnosticul se va schimba în otrăvire alimentară acută. Şi va trebui după aia să vă cumpăraţi amândoi scaune cu rotile – *presupunând că vreunul dintre voi supravieţuieşte.*

Urmă o scenă nu prea graţioasă, însă eficientă: un bărbat sprijinindu-şi tovarăşul şi scoţându-l rapid din restaurant. Janson văzu, în momentul în care dădură colţul, că Sandor Lakatos nu se mai afla la masă. *Pericol.*

Janson schimbă brusc direcţia şi pătrunse prin uşa dublă rabatabilă care ducea la bucătăria restaurantului. Atmosfera din bucătărie era fierbinte şi foarte zgomotoasă: carne care se

prăjea sfârâind în ulei, lichide care clocoteau, cuţite mânuite cu repeziciune tăind ceapă şi roşii, şniţele bătute, vase spălate. Se deplasă repede prin bucătărie fără să ia în seamă bărbaţii şi femeile în alb care trebăluiau acolo. Era sigur că bucătăria trebuia să aibă şi o ieşire de serviciu. Imposibil ca alimentele să fie aduse prin holul acoperit cu covoare preţioase. În cele din urmă găsi scara de fier cu trepte ruginite, strâmte şi abrupte. Ducea la un chepeng de oţel neîncuiat care se deschidea la nivelul solului. Janson împinse capacul şi ieşi în aerul rece de afară.

Închise chepengul de oţel cât de încet putu şi se uită de jur-împrejur. Se afla acum în spatele hotelului, în dreapta, aproape de parcare. Ochii lui se obişnuiră repede cu întunericul şi văzu la douăzeci de metri în faţă câţiva copaci şi iarbă: s-ar fi putut ascunde, însă nu beneficia de nici o apărare.

Un sunet – ceva care se freca. Cineva se frecă cu spatele de perete. *Cineva care se apropia de el.* Persoana respectivă ştia că el este înarmat şi îşi luase toate măsurile de precauţie.

Janson primi în faţă un nor de aşchii de cărămidă şi de mortar înainte de a auzi sunetul înfundat al armei. Agresorul găsise un unghi favorabil să tragă asupra lui! Se aruncă înainte, atent la orice zgomot. Individul se afla la nouăzeci de metri depărtare; precizia avea să fie hotărâtoare. Dispunea de patru secunde ca să se rostogolească în poziţia de tragere din culcat. Patru secunde.

Janson se ridică în genunchi şi întinse mâna stângă în faţă ca să amortizeze contactul corpului în cădere cu solul; întinse apoi pe sol şi mâna cu pistolul, răsucind puţin corpul spre dreapta. Îşi stabiliza poziţia fixând încheietura piciorului stâng în spatele genunchiului drept. Acum avea posibilitatea să sprijine arma şi cu mâna stângă, pe care o fixă ferm pe suprafaţa de pietriş: acum putea apăsa pe trăgaci. Pistolul CZ-75 era o armă mare, greu de ascuns, însă puternică şi foarte precisă. Putea să tragă cu el mult mai precis decât cu micul său revolver.

Reuşise să-şi identifice adversarul – era vorba despre bodyguardul de care se despărţise în restaurant – şi trase două focuri în direcţia lui. Deşi zgomotul loviturilor fusese

amortizat, reculul îi arătă ce forţă eliberase. Una dintre lovituri ratase ţinta; cea de-a doua îl lovi pe individ în gât şi bărbatul se prăbuşi împroşcând sânge.

O explozie înfundată se auzi în spatele său: Janson rămase încordat până în clipa în care îşi dădu seama că era vorba despre cauciucul unei maşini de teren aflată la trei metri distanţă, care se dezumflă rapid, lovit de un glonţ. Părea să fie un alt trăgător şi direcţia impactului, precum şi geometria clădirii îi indică cu aproximaţie locul în care se afla acesta.

Încă în poziţia culcat, Janson pivotă cu treizeci de grade şi-l văzu pe Sandor Lakatos în persoană ţinând în mână un revolver Glock de 9 milimetri. Suprafaţa metalică a revolverului reflecta lumina provenită de la lămpile cu halogen din parcare, făcând din el o ţintă uşoară. Janson alinie cătarea revolverului spre pieptul rotund al maghiarului şi simţi reculul armei când trase două focuri unul după altul.

Lakatos trase şi el la întâmplare, focul de la gura ţevii întunecând pentru o clipă vederea lui Janson, care auzi unul dintre gloanţele ungurului înfigându-se în pietriş la câţiva centimetri de piciorul său drept. Individul se dovedea un adversar de temut. Ratase oare Janson ţinta? Purta Lakatos vestă antiglonţ?

Apoi îl auzi respirând greu în timp ce se prăbuşea. Gloanţele lui Janson îl loviseră în partea de jos a pieptului şi-i perforaseră plămânii, care se umpleau încet cu sânge. Neguţătorul de moarte era prea deştept ca să. Nu ştie ce se întâmpla: se îneca în propriul său sânge.

23

Naiba să te ia, Paul Janson, zise Jessie Kincaid.

Janson conducea maşina închiriată cu o viteză foarte apropiată de limita legală în timp ce ea se uita pe hartă. Se îndreptau spre Budapesta, unde se aflau Arhivele Naţionale, însă foloseau o rută ocolitoare, evitând şoselele principale.

— Trebuia să mă laşi să vin. Ar fi trebuit să fiu acolo.

Janson abia terminase de istorisit ceea ce se întâmplase seara trecută şi ea era acum furioasă şi nu mai contenea cu reproşurile.

— Niciodată nu ştii dinainte ce surprize îţi rezervă o întâlnire ca asta, spuse Janson împăciuitor, controlând permanent imaginea din oglindă retrovizoare în căutarea eventualilor urmăritori. În afară de asta, întâlnirea a avut loc într-un restaurant aflat la subsol, în afara razei de acţiune a oricărui trăgător. Ce ai fi vrut, să-ţi pui carabina M40A1 pe bar sau s-o laşi la garderobă?

— Poate că nu aveam cum să te ajut înăuntru. Afară era însă cu totul altceva. O mulţime de copaci înjur. E ca un joc de noroc, tu ştii asta mai bine decât oricine altcineva. Un lucru e sigur şi anume că ar fi fost o foarte bună măsură de precauţie. Nu ai vrut s-o iei.

— Ar fi reprezentat un risc inutil.

— Eşti foarte direct.

— Pentru tine, vreau să spun. Nu aveam nici un motiv să te supun unui risc inutil.

— Aşa că te-ai expus singur la toate riscurile. Nu mi se pare prea profesional din partea ta. Ceea ce vreau să spun e că te rog să mă *foloseşti*. Tratează-mă ca pe un partener.

— Partener? Hai să privim realitatea în faţă. Ai douăzeci şi nouă de ani. Ai fost pe teren câţi ani exact? Nu mi-o lua în nume de rău, dar...

— Nu spun că suntem egali. Spun doar că trebuie să mă *înveţi*. Voi fi cel mai bun elev pe care l-ai avut vreodată.

— Dă-mi voie să-ţi spun şi eu ceva. Am avut la vremea mea unul sau doi învăţăcei. Toţi au ceva în comun.

— Lasă-mă să ghicesc. Toţi sunt bărbaţi.

Janson clătină din cap fără să zâmbească.

— Toţi sunt morţi.

În depărtare, printre blocurile turn din epoca sovietică, se vedeau înălţându-se zvelte turlele bisericilor din secolul al nouăsprezecelea: simboluri care supravieţuiseră înseşi aspiraţiilor.

— Ideea ar fi, deci, că dacă mă ţii deoparte pot rămâne în viaţă.

Jessie se răsuci pe scaun şi se întoarse cu faţa la el.

— Ei bine, eu nu sunt de acord.

— Sunt cu toţii *morţi*, Jessie. Asta a fost contribuţia mea la avansarea lor în carieră. Şi vorbesc despre băieţi foarte buni.

Ce spun eu, extraordinari. Deosebit de înzestraţi. Theo Katsaris – el avea potenţialul să ajungă *mai bun* decât mine. Cu cât eşti mai bun însă, cu atât sunt mai mari şi riscurile. N-am fost necruţător numai cu viaţa mea. Am fost necruţător şi cu viaţa altora.

— „Fiecare operaţiune cu anumite beneficii potenţiale are şi riscuri potenţiale. Arta planificării constă în coordonarea acestor două zone de incertitudine.” Ai scris asta o dată într-un raport.

— Sunt flatat de sârguinţa cu care m-ai studiat. Se pare că ai sărit peste câteva capitole: învăţăceii lui Paul Janson au neplăcutul obicei de a fi ucişi.

Arhivele Naţionale erau găzduite într-o clădire mare, în stil neogotic; ferestrele înguste, cu ochiurile de sticlă fixate în rame complicate din plumb, filtrau lumina soarelui care ajungea la documentele dinăuntru. Jessie Kincaid luase foarte în serios ideea lui Janson de a începe cu începutul.

Întocmi o listă cu informaţiile pe care nu le aveau şi care ar fi putut să-i ajute să dibuie misterul filantropului maghiar. Se părea că tatăl lui Peter Novak, contele Ferenczi-Novak, suferea de o frică obsesivă cu privire la siguranţa fiului său. Fielding îi spusese lui Janson că bătrânul Novak îşi făcuse mai mulţi duşmani care, potrivit convingerii sale, ar fi încercat să se răzbune pe urmaşul acestuia. Asta să se fi întâmplat după o jumătate de secol? Cuvintele profesorului de la Cambridge aveau ascuţimea unei lame de cuţit. *E posibil ca bătrânul nobil să fie paranoic, însă, aşa cum zice un vechi proverb, chiar şi paranoicii au duşmani.* Jessie dorea să dea de urma mişcărilor contelui în anii aceia teribili în care Ungaria trecuse printr-o perioadă sângeroasă. Să existe oare documente care să indice anumite călătorii personale pe care le făcuse tatăl lui Novak, singur sau însoţit de fiul său? Dar cele mai importante informaţii pe care sperau să le găsească erau cele referitoare la genealogia familiei: se spunea că pe Peter Novak îl preocupa protejarea membrilor supravieţuitori ai familiei sale – o preocupare tipică pentru cei care îi pierduseră pe cei dragi în anii de tinereţe. Cine erau însă aceste rude – existau oare veri care supravieţuiseră şi cu care menţinuse legătura?

Istoria familiei contelui Ferenczi-Novak era învăluită în mister, însă probabil că undeva, într-un colţ al Arhivelor Naţionale ale Ungariei, se ascundeau nişte documente referitoare la ea. Dacă ar cunoaşte numele acestor rude necunoscute şi le-ar putea localiza, poate că ar obţine un răspuns la cea mai chinuitoare întrebare din toate: adevăratul Peter Novak era sau nu mort?

Janson o lăsă în faţa clădirii Arhivelor Naţionale; el avea altceva de făcut. Anii petrecuţi pe teren îi dezvoltaseră un anumit instinct care îi permitea să găsească piaţa neagră a actelor de identitate false sau a altor instrumente care le-ar fi putut fi utile. Era posibil să aibă sau nu noroc, îi spuse el, însă hotărâse să încerce.

Jessica Kincaid, îmbrăcată simplu în blugi şi cu un tricou verde, se afla acum în sala mare de la intrare şi se uita pe un tabel ce conţinea categoriile de documente aflate în posesia Arhivelor.

Arhivele Cancelariei Ungare (1414-1848) I. „B."

Documente guvernamentale între 1867 şi 1945 II. „L."

Documente guvernamentale ale. Republicii Sovietice Ungare (1919) II. „M."

Documente ale Partidului Muncitoresc Maghiar (MDP) şi ale Partidului Muncitoresc Socialist Maghiar (MSZMP) VII „N"

Archivum Regnicolaris (1222-1988) I. „O"

Arhive judiciare (secolul XIII – 1869) 1. „P." Arhive ale familiilor, firmelor şi instituţiilor (1527 – secolul XX)

Şi lista continuă.

Jessie pătrunse într-o altă încăpere plină cu cataloage, mese şi, de-a lungul pereţilor, aproape o duzină de ghişee. Deasupra unuia dintre ele se vedea un anunţ în limba engleză, semn că acela era ghişeul de informaţii pentru vorbitorii de engleză. În faţa ghişeului respectiv se aflau câteva persoane

şi, în timp ce aştepta la rând, observă purtarea unui funcţionar plictisit, cu trăsături aspre, faţă de solicitanţi. După cum îşi putea da seama, „informaţiile" pe care le dădea constau în bună măsură din explicaţii în legătură cu motivul pentru care informaţiile solicitate nu puteau fi oferite.

— Ziceţi că străbunicul dumneavoastră s-a născut în Szekesfehervar în 1870, îi spunea el unei englezoaice de vârstă mijlocie îmbrăcată cu o jachetă de lână în carouri. Ce drăguţ din partea lui. Din păcate, pe vremea aceea în Szekesfehervar existau mai mult de o sută cincizeci de Parohii. Cu datele pe care le aveţi dumneavoastră este imposibil să găsesc mai multe informaţii.

Englezoaica oftă dezamăgită şi se depărta de ghişeu. Un american scund şi rotofei îşi văzu speranţele spulberate la fel de repede.

— Născut în Tata în anii 1880 sau 1890, repeta funcţionarul cu un zâmbet rece. Doar nu vreţi să căutăm prin toate registrele de la 1880 până la 1899? Ironia se transformase în iritare. E absolut imposibil. Nu puteţi avea o asemenea pretenţie. Vă daţi seama câţi kilometri de documente se află aici? E imposibil să căutăm fără detalii mai precise.

Când îi veni rândul, Jessie îi întinse pur şi simplu o foaie de hârtie pe care scrisese foarte clar şi precis nume, locuri şi date calendaristice.

— Sper că n-o să-mi spuneţi şi mie că e foarte greu să găsiţi informaţiile astea, zise Jessie zâmbindu-i dulce.

— Aveţi aici toate datele necesare, recunoscu funcţionarul, studiind hârtia. Daţi-mi voie să dau un telefon ca să verific.

Bărbatul se făcu nevăzut într-o cămăruţă din spatele ghişeului şi reveni după câteva minute.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Informaţiile nu sunt disponibile.

— Ce înseamnă „nu sunt disponibile”? protestă Jessie.

— Din păcate, în colecţie sunt anumite... lacune. O mare parte din documente s-au pierdut aproape de sfârşitul celui de-al doilea război mondial pierdute într-un incendiu. Apoi, pentru a fi protejată, o parte din colecţie a fost depusă în cripta catedralei Sf. Ştefan. Era socotit un loc sigur şi multe documente au rămas acolo zeci de ani. Din păcate, cripta era

foarte umedă şi o mare parte din ceea ce se afla acolo a fost distrusă de mucegai. Focul şi apa, două elemente opuse, însă la fel de periculoase.

Funcţionarul ridică mâinile în sus, mimând regretul.

— Documentele acestea în legătură cu contele Ferenczi Novak aparţineau secţiei care a fost distrusă.

Jessie nu se dădu bătută.

— Nu s-ar putea să mai verificaţi încă o dată? Scrise pe bucata de hârtie un număr de telefon mobil şi-l sublinie. Dacă descoperiţi ceva, v-aş fi foarte recunoscătoare... un alt zâmbet dulce. Foarte recunoscătoare.

Funcţionarul înclină capul, pe jumătate înmuiat; evident, nu era obişnuit să fie ţinta farmecelor unei femei aşa de tinere şi atrăgătoare.

— Bineînţeles. Însă nu cred că trebuie să vă faceţi prea multe iluzii.

Trei ore mai târziu, funcţionarul formă numărul. Pesimismul său, se confesă el lui Jessie, fusese probabil prematur. Îi explică cum că îşi dăduse seama că era vorba despre nişte informaţii foarte importante pentru ea şi de aceea făcuse un efort special pentru a se asigura dacă informaţiile respective se pierduseră într-adevăr. Însă având în vedere volumul imens de informaţii din Arhivele Naţionale, o anumită marjă de eroare era inevitabilă.

Jessie îl asculta pe funcţionar cu o emoţie crescândă.

— Vreţi să spuneţi că le-aţi găsit? Că pot avea acces la ele?

— Ei bine, nu tocmai, răspunse funcţionarul. Un lucru ciudat. Din nu ştiu ce motiv, documentele au fost mutate într-o secţie specială. Secţie aflată sub cheie. Mi-e teamă că accesul la aceste documente este foarte restrâns. Aproape imposibil ca o persoană să poată vedea aceste materiale. E nevoie de tot felul de documente şi aprobări de la nivel foarte înalt.

— Dar e o prostie, zise Jessie.

— Vă înţeleg. Vă interesează genealogia – şi vi se pare absurd ca asemenea documente să fie tratate ca nişte secrete de stat. Sunt convins că nu e vorba decât de o greşeală de catalogare.

— Pentru că asta mă dă peste cap şi am bătut atâta drum, începu Jessie. Nici nu vă daţi seama cât de *recunoscătoa*re v-aş fi dacă aţi putea găsi o cale să mă ajutaţi. Felul în care pronunţase cuvântul *recunoscătoare* era plin de promisiuni.

— Cred că am o inimă prea bună, zise funcţionarul oftând. Toţi îmi spun asta. E cea mai mare slăbiciune a mea.

— Mi-am dat seama şi eu, zise Jessie cu voce dulce.

— O americancă singură în oraşul ăsta – cred că e destul de neplăcut.

— Dacă aş găsi pe cineva să-mi arate locurile... Un localnic. Un maghiar adevărat.

— Pentru mine, a-i ajuta pe alţii e mai mult decât o slujbă. Vocea bărbatului era plină de căldură acum. Este... cum să spun, felul meu de a fi.

— Am înţeles de îndată ce v-am văzut...

— Spuneţi-mi Istvan, zise funcţionarul. Acum, hai să vedem. Cum ar fi mai bine? Aveţi maşină, da?

— Bineînţeles că da.

— Unde e parcată?

— În garajul de peste drum de clădirea Arhivelor, minţi Jessie. Garajul cu cinci etaje era o clădire masivă din beton, a cărei urâţenie era accentuată de contrastul cu splendida clădire a Arhivelor.

— La ce nivel?

— La patru.

— Haideţi să ne întâlnim acolo peste o oră. O să aduc copii după documentele alea. Dacă doriţi, putem merge la o plimbare cu maşina după aceea. Budapesta este un oraş foarte *special*. O să aveţi ocazia să vă convingeţi.

— *Tu eşti* special, zise Jessie.

Uşa ascensorului se deschise cu zgomot în dreptul unui etaj al garaj lui unde două treimi din locurile de parcare erau ocupate. Una dintre maşini era Fiatul galben pe care îl parcase acolo cu jumătate de oră în urmă. Mai era puţin până la ora de întâlnire şi, în afară de ea, nu se mai afla nimeni acolo.

Sau mai era cineva?

Unde îşi lăsase oare maşina? Folosise acum alt ascensor, în capătul celălalt al clădirii. Pe când privea de jur-împrejur în

căutarea maşinii, observă cu vederea periferică o mişcare – cineva care se ascundea, înţelese ea o fracţiune de secundă mai târziu. Un exemplu de nepricepere în arta supravegherii: să fii observat tocmai ca urmare a eforturilor de a rămâne nevăzut. Sau se grăbea ea prea tare cu concluziile? Poate nu era decât un hoţ amărât care voia să fure de prin maşini; asemenea indivizi mişunau peste tot în Budapesta.

Dar nu trebuia să se bizuie pe această posibilitate. Subestimarea riscurilor duce la amplificarea lor. Trebuia să iasă repede de-acolo. Dar cum? Riscul ca cineva să supravegheze lifturile era prea mare. Trebuia să iasă cu o maşină – alta decât cea cu care venise. Începu să înainteze cu mişcări fireşti pe culoarul dintre maşini, apoi, brusc, se aruncă la pământ, amortizând căderea cu mâinile. Începu să se târască, rămânând la nivelul anvelopelor maşinilor. Reuşi să ajungă printre două maşini până la culoarul următor, apoi se îndreptă rapid spre locul unde-l văzuse pe bărbat ascunzându-se.

Se afla în spatele lui acum şi, după ce se mai apropie puţin, putu să-i vadă faţa îngustă. Nu era funcţionarul ci; probabil că era cineva trimis aici de către şefii funcţionarului. Bărbatul se ridicase în picioare şi se uita de jur-împrejur uimit şi disperat. Ochii lui se mişcau iute de la rampele de ieşire la uşile ascensoarelor. Renunţă apoi şi încercă să privească în interiorul Fiatului galben.

Fusese păcălit, ştia şi mai ştia şi că dacă nu întorcea rapid situaţia în favoarea lui, avea să suporte consecinţele. Jessie sări şi se aruncă în spatele lui, trântindu-l la pământ şi prinzându-i gâtul ca într-un cleşte. Falca individului trosni cu zgomot în momentul în care atinse podeaua.

— Cine mai e aici în afară de tine?

— Nimeni, răspunse bărbatul.

Jessie se înfiora. Individul era american. Îl întoarse cu faţa în sus şi îi înfipse ţeava pistolului în ochiul drept.

— Cine mai e afară?

— Doi bărbaţi, chiar la intrare, răspunse el. Opreşte-te. Te rog! Îmi scoţi ochiul!

— Încă nu ţi l-am scos. Când o să rămâi fără el, te anunţ eu. Spune-mi acum cum arată.

Bărbatul nu răspunse şi ea îi apăsă mai tare ţeava în ochi.

— Unul are părul blond tuns scurt. Un tip solid. Celălalt... păr şaten, tuns perie, bărbie pătrată.

Jessie slăbi presiunea. O echipă de intercepţie afară. O operaţiune clasică de supraveghere. Bărbatul cu faţa îngustă avea fără îndoială o maşină a lui aici, în garaj: se afla aici ca să observe şi, când Jessie ar coborî cu maşina pe rampă, el ar fi urmat-o cu maşina lui, bineînţeles la o distanţă discretă.

— De ce? întrebă Jessie. De ce faceţi asta?

Bărbatul îi aruncă o privire sfidătoare.

— Janson ştie de ce – ştie ce a făcut, izbucni el. Noi nu am uitat ce s-a întâmplat la Mesa Grande.

— Dumnezeule! Ceva îmi spune că nu avem timp să lămurim tot rahatul ăsta acum, zise Jessie. Uite cum facem. Te urci în maşina ta şi mă scoţi de aici.

— Ce maşină?

— N-ai maşină? Dacă nu conduci înseamnă că nici n-ai nevoie să vezi. Îi înfipse din nou pistolul în orbită.

— Renault-ul albastru, şopti el. Te rog opreşte-te!

Jessie se aşeză pe bancheta din spate a maşinii în timp ce el lua loc la volan. Femeia se lăsă în jos pe banchetă ca să nu poată fi văzută, ţinând însă în continuare pistolul Beretta îndreptat spre el; bărbatul ştia că glonţul putea trece cu uşurinţă prin spătarul fotoliului aşa că executa ceea ce îi spunea ea. Coborâră în viteză rampa în spirală, apropiindu-se de ghereta de sticlă în dreptul căreia se afla o barieră de lemn, portocalie, care bloca trecerea.

— Treci prin ea! ţipă femeia. Fă exact aşa cum îţi spun!

Maşina trecu prin bariera fragilă şi se năpusti afară în stradă. În spate se auzeau paşii unor bărbaţi care alergau.

Jessie reuşi să-l vadă pe unul dintre ei în oglinda retrovizoare – tuns scurt, bărbie pătrată, exact aşa cum îl descrisese individul care era cu ea. Bărbatul aşteptase în celălalt capăt al străzii. În timp ce maşina lor se îndepărta rapid în direcţia opusă, bărbatul începu să vorbească repede într-un fel de dispozitiv de comunicaţii.

Deodată, parbrizul se sparse şi maşina scăpă de sub control. Jessie se uită printre scaunele din faţă şi văzu la câţiva metri în faţa lor, pe trotuar, un bărbat solid cu părul

blond cu un pistol cu ţeava lungă în mână. El trăsese două focuri în direcţia lor.

Americanul de la volan era mort; vedea cum îi curge sângele din locul pe unde ieşise glonţul, prin partea din spate a craniului. Probabil că îşi dăduseră seama că operaţiunea nu decurgea conform planului – că bărbatul cu faţa îngustă fusese luat prizonier – şi apelaseră la măsuri extreme.

Maşina rămasă fără şofer intrase acum într-o intersecţie aglomerată, tăind benzile şi rotindu-se în trafic. Urletul claxoanelor şi al frânelor călcate era insuportabil.

Un camion uriaş, a cărui sirenă suna ca a unui vapor, trecu la mică distanţă de maşină.

Dacă rămânea ascunsă, risca să fie victima unei coliziuni grave cu celelalte vehicule din trafic. Dacă încerca să treacă în faţă şi să preia controlul maşinii, avea toate şansele să fie împuşcată.

Câteva secunde mai târziu, maşina, mişcându-se din ce în ce mai încet, rulă prin intersecţie, peste patru benzi şi izbi uşor o altă maşină parcată. Jessie răsuflă uşurată în momentul în care se izbi de spătarul scaunelor din faţă. Deschise portiera dinspre trotuar şi începu să alerge cât putea de repede printre grupurile de trecători.

Abia după cincisprezece minute fu absolut sigură că îi pierduseră urma. Dar supravieţuirea o făcuse să rateze investigaţiile. Da, îi pierduseră urma, însă şi reciproca era adevărată: şi ea îi pierduse pe ei.

S-au reîntâlnit în camera spartană de la hotelul Griff, un fost cămin pentru muncitori de pe strada Bartok Bela.

Jessie adusese cu ea o cărţulie pe care o găsise undeva pe drum. Părea să-i fie dedicată lui Peter Novak şi, deşi era scrisă în maghiară, nu conţinea prea mult text: era mai degrabă o culegere de fotografii.

Janson se uită la ea şi ridică din umeri.

— Cred că e ceva pentru simpatizanţii fanatici. O carte despre Peter Novak pe care trebuie s-o ai mereu pe masă. Dar ce-ai aflat la Arhive?

— Un drum închis, spuse ea.

El o privi cu atenţie şi văzu pe faţa ei paloarea spaimei prin care trecuse.

— Să auzim, spuse el.

După multe ezitări, îi povesti cele întâmplate. Devenise evident că funcţionarul se afla în slujba celor care doreau să-i oprească – el declanşase alarma şi o atrăsese în cursă.

Pe măsură ce o asculta, Janson era din ce în ce mai uimit şi mai furios.

— Nu trebuia să faci asta de una singură, zise el încercând să-şi păstreze calmul. O întâlnire ca asta – ar fi trebuit să ştii care sunt riscurile. Nu se poate să te porţi ca un amator, Jessie. E cea mai mare nesăbuinţă... Se opri brusc, încercând să-şi controleze respiraţia.

Jessie îşi atinse urechea cu degetul arătător.

— Aud cumva un ecou?

Janson oftă.

— Punct câştigat.

— Deci, zise ea după o vreme, ce e aceea Mesa Grande?

— Mesa Grande, repetă el şi în faţa lui apărură imagini care nu se puteau şterge niciodată.

Mesa Grande: închisoarea militară de maximă securitate situată la poalele dealurilor din estul regiunii californiene Inland Empire. Viiturile albe ale Munţilor San Bernardino care se vedeau la orizont, minimalizând clădirile joase din cărămidă. Ţinuta albastru închis a prizonierului cu cercul alb prins cu limbă de pisică în mijlocul pieptului. Scaunul special, cu un lighean fixat dedesubt în care să se scurgă sângele şi cu chingi pentru cap ataşate în jurul gâtului prizonierului. Movila din saci de nisip din spate care trebuia să absoarbă gloanţele şi să elimine ricoşeurile. Demarest fusese aşezat cu faţa la un zid aflat la şase metri distanţă – un zid prevăzut cu ferestre de tragere pentru fiecare dintre cei şase membri ai plutonului. Şase bărbaţi cu carabine. Protestase din răsputeri în legătură cu zidul acela. Demarest solicitase să fie executat prin împuşcare şi cererea lui fusese acceptată. Ceruse şi să-şi poată privi călăii în faţă, însă de data asta solicitarea îi fusese refuzată.

Janson trase adânc aer în piept.

— Mesa Grande e locul unde un om îngrozitor a avut parte de un sfârşit la fel de îngrozitor.

Un sfârşit îngrozitor şi sfidător în acelaşi timp. Pentru că

expresia lui Demarest fusese una sfidătoare – ba nu, mai mult de atât, fusese una plină de indignare – până în clipa în care plecase salva şi cercul de pânză albă se colorase în roşu.

Janson solicitase să fie martor la execuţie, din motive care nu fuseseră prea clare nici pentru el şi cererea îi fusese aprobată destul de greu. Până în ziua de azi Janson nu era sigur dacă fusese o idee bună sau nu. Nu mai conta însă: Mesa Grande devenise parte din fiinţa sa. Parte din cel ce devenise.

Pentru el, episodul acela reprezenta un moment de dreptate. Un moment de justiţie care trebuia să repare injustiţia. Pentru alţii episodul respectiv părea să fi însemnat ceva cu totul diferit.

Mesa Grande.

Se adunaseră oare susţinătorii monstrului şi se hotărâseră să răzbune moartea lui după atâţia ani? I se părea o idee absurdă. Asta nu însemna că trebuia neglijată cu totul. Diavolii lui Demarest: probabil că aceşti veterani se numărau printre mercenarii pe care îi recrutaseră duşmanii lui Novak. Cum putea fi contracarat un discipol de-al lui Demarest decât trimiţând împotriva lui un alt om instruit de el?

Nebunie!

Ştia că Jessie ar fi vrut să audă mai multe, însă nu avea deloc chef să povestească. Nu zise decât:

— Trebuie să plecăm devreme mâine. Du-te şi culcă-te. Şi când ea puse o mână pe braţul lui, el se trase înapoi.

Se simţea din nou bântuit de fantomele de care nu reuşise să scape niciodată, oricât încercase.

Cât timp trăise, Demarest îi furase o mare parte din viaţă; acum, că era mort, avea să-i ia şi viitorul?

24

Se întâmplase în urmă cu treizeci de ani şi totuşi parcă fusese ieri. Se întâmplase într-o junglă, undeva departe şi totuşi parcă era aici, lângă el.

Nu era niciodată linişte deplină: exploziile proiectilelor de aruncătoare se auzeau acum mai stinse şi mai depărtate de

zonele de luptă. Imediata apropierea făcea ca zgomotul ţânţarilor şi al altor insecte să acopere rafalele artileriei grele.

Janson se uită din nou la cadranul busolei, verificând dacă se îndreaptă în direcţia corectă. Vegetaţia pe trei etaje a junglei făcea ca solul să se afle permanent în umbră, chiar şi atunci când soarele strălucea. Cei şase membri ai echipei sale se deplasau în trei perechi, separate de o distanţă apreciabilă, cel mai bun mod de a evita să fie surprinşi în teritoriu inamic. Numai el se deplasa singur, fără partener.

— Maguire, zise el încet în microfon.

Nu mai apucă să audă nici un răspuns. Ceea ce auzi fu însă răpăitul specific al câtorva arme automate din blocul comunist.

Se auziră apoi ţipetele unor bărbaţi – oamenii săi – şi comenzile lătrate ale unei patrule inamice. Puse mâna pe carabina sa Ml6 când simţi o lovitură puternică în ceafă. După care nu mai simţi nimic.

Se făcea că se află pe fundul unui lac adânc şi negru, unduindu-se ca un peşte prin prundiş şi ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, la răcoare şi aproape nemişcat, însă ceva începu să-l tragă spre suprafaţă, să-l scoată din lumea aceea subacvatică tăcută şi ochii începură să-l doară din cauza luminii care îi ardea acum şi pielea şi se lupta din toate puterile să rămână scufundat, însă forţele care-l trăgeau afară erau irezistibile şi când deschise ochii văzu o altă pereche de ochi aplecaţi asupra lui, nişte ochi ca două guri de armă. Şi înţelese că lumea sa acvatică făcuse loc unei lumi de durere.

Încercă să se ridice şi nu reuşi – din cauza slăbiciunii fizice, se gândi el. Încercă din nou şi îşi dădu seama că era legat, prins de o targă, o bucată de pânză aspră fixată pe două stinghii lungi. Fusese dezbrăcat de pantaloni şi de bluză. Era ameţit şi nu reuşea să vadă clar; recunoscu semnele unei lovituri la cap şi înţelese că nu putea face nimic.

Un schimb de replici în vietnameză. Ochii aparţineau unui ofiţer, din NVA sau din Viet Cong. Căzuse prizonier, asta era clar. De la o oarecare distanţă se auzeau paraziţii unui aparat de radio reglat pe unde scurte, ca nişte viori dezacordate: volumul creştea, apoi scădea în intensitate şi deodată înţelese că propria capacitate de percepţie scădea şi creştea, nu

sunetul propriu-zis. Un soldat îmbrăcat în negru aduse un vas cu fiertură de orez şi începu să-i toarne în gura uscată. Oricât ar părea de absurd, se simţi recunoscător; în acelaşi timp îşi dădu seama că reprezenta o anume valoare pentru ei, o potenţială sursă de informaţii. Misiunea lor era să extragă informaţiile; a lui era să-i împiedice, rămânând totodată în viaţă. Pe de altă parte, ştia că anchetatorii amatori reuşesc câteodată să dezvăluie ei înşişi mai multe informaţii decât să smulgă de la cei interogaţi. Îşi spuse că va trebui să-şi folosească puterea de concentrare... când ei se vor întoarce. Presupunând că se vor întoarce.

Îi rămăsese o bucată de orez în gât şi îşi dădu seama că era un gândac căzut în fiertură. Pe faţa soldatului care îl hrănea se ivi un început de zâmbet – ruşinea de a hrăni un yankeu fusese compensată de ceea ce îi dădea să mănânce – însă lui Janson nu-i păsa.

— *Xin loi,* zise soldatul cu cruzime. Una dintre puţinele expresii în vietnameză pe care le cunoştea Janson: *îmi pare rău*.

Xin loi. Îmi pare rău: războiul în câteva cuvinte. ne pare rău că v-am distrus satul încercând să-l salvăm. Ne pare rău că v-am ars familia cu napalm. Ne pare rău că am torturat aceşti prizonieri de război. *Îmi pare rău* – o replică pentru orice ocazie. O replică pe care nimeni n-o ia în serios. Lumea ar fi devenit mai bună în clipa în care cineva ar fi fost în stare s-o spună şi să-i şi pară rău cu adevărat.

Unde se afla? Un fel de colibă specifică zonei muntoase de la graniţa dintre Vietnam şi Laos. Deodată, o bucată de pânză unsuroasă îi fu înfăşurată în jurul capului şi se simţi dezlegat şi tras în jos, undeva în afund – nu pe fundul unui lac, ca în visul său, ci într-un tunel săpat pe sub rădăcinile puţin adânci ale arborilor din junglă. Fu tras până când începu să se târască singur doar pentru a-şi feri trupul de contactul cu pereţii tunelului. Tunelul îşi schimba mereu direcţia; urca şi cobora, se intersecta cu alte tunele; se auzeau voci mai înfundate sau mai puternice, în apropiere sau la distanţă; se simţea miros de smoală şi kerosen, miros de putreziciune şi miros de oameni nespălaţi. După ce intră din nou în simfonia produsă de insectele junglei – şi numai sunetul acestora îl anunţă că

părăsise reţeaua de tuneluri – fu iarăşi legat şi aşezat pe un scaun. I se scoase pânza din jurul capului şi avu posibilitatea să tragă adânc în piept aerul plin de umezeală.

Frânghia cu care fusese legat, tipul acela de corzi de cânepă folosite la priponitul bărcilor de pontoanele de bambus, era foarte aspră şi îi tăia încheieturile mâinilor şi gleznele. În jurul rănilor şi tăieturilor care îi acopereau trupul începuseră să roiască insecte supărătoare. Tricoul şi chiloţii – doar atât mai avea pe el – erau pline cu noroiul din tuneluri.

Un bărbat slăbănog, cu umeri largi şi cu nişte ochi ce păreau foarte mici îndărătul ochelarilor cu ramă de oţel se apropie de el.

— Unde... ceilalţi?

Gura lui Janson parcă era umplută cu vată.

— Membrii echipei tale de ucigaşi? Morţi. Numai tu scăpat.

— Eşti din Viet Cong?

— Termenul nu este corect. Noi reprezentăm Comitetul Central al Frontului de Eliberare Naţională.

— Frontul de Eliberare Naţională, repetă Janson, rostind cu mare greutate cuvintele printre buzele crăpate.

— De ce nu ai plăcuţă de identificare?

Janson ridică din umeri, ceea ce fu imediat răsplătit cu o lovitură peste ceafă cu un băţ de bambus.

— Probabil că am pierdut-o.

Individul încruntat care îl interoga era flancat de doi soldaţi. Fiecare purta un pistol mitralieră AK-47 şi o bandă de cartuşe în jurul mijlocului; la brâu le atârna câte un pistol Makarov de 9,5 mm. Unul dintre ei îşi prinsese la centură un cuţit de luptă a celor din trupele SEALS, cu o lamă lucioasă, lungă de cincisprezece centimetri. Janson recunoscu zgârieturile de pe plasele; era cuţitul lui.

— Minţi! strigă cel care îl interoga.

Individul făcu un semn din ochi către soldatul din spatele lui Janson – nu îl putea vedea, însă îi simţea mirosul, căldura emanată de corpul lui chiar prin fierbinţeala aerului umed din junglă – şi omul îi aplică o lovitură năprasnică. Cu patul pistolului mitralieră, se gândi Janson. O durere îngrozitoare îi amorţi partea lovită.

Trebuia să se concentreze – nu asupra celui care-l interoga,

ci asupra a altceva. Prin crăpăturile pereţilor din bambus putea vedea afară frunzele mari de pe care picura apa. El nu era decât o frunză; indiferent ce avea să i se întâmple, totul se scurgea ca apa, fără urmă.

— Am auzit noi despre soldaţii aceia speciali care nu poartă plăcuţe.

— Eu special? Aş vrea eu. Janson clătină hotărât din cap. Nu. Am pierdut-o. S-a prins în vreo tufă când mă târam pe urmele voastre.

Cel care îl interoga îl privi descumpănit. Îşi mută scaunul mai aproape de Janson şi se aplecă spre el. Îl bătu pe braţul drept, apoi pe cel stâng.

— Poţi să alegi, îi spuse. Care din ele?

— Care din ele ce? întrebă Janson fără să înţeleagă.

— A nu te hotărî, spuse slăbănogul, este ca şi cum te-ai hotărât deja.

Se uită către bărbatul din spatele lui Janson şi-i spuse ceva în vietnameză.

— Îţi vom rupe braţul drept, îi spuse apoi lui Janson, aproape cu tandreţe.

Lovitura veni cu forţa unui baros: ţeava unei carabine folosită pe post de armă. Antebraţul său fusese sprijinit pe spătarul de bambus al scaunului. În urma loviturii se frânse ca o ramură uscată. Osul era rupt: era sigur de asta din cauza pocniturii înfundate pe care mai mult o simţi decât o auzi şi din cauza durerii sfâşietoare care îi cuprinse brusc toată mâna şi îi tăie respiraţia.

Încercă să-şi mişte degetele, ca să vadă dacă îl mai ascultă; se supuneau comenzilor. Nervii nu fuseseră afectaţi. Oricum, nu îşi mai putea folosi mâna acum.

Zgomotul metalului frecat de metal anunţa chinurile la care avea să fie supus în continuare: o bară groasă fu introdusă prin inelele de care îi erau legate gleznele. Apoi, călăul pe care nu putea să-l vadă legă o frânghie de bară, o trecu peste umerii lui Janson şi începu să-i tragă capul în jos, spre genunchi, în timp ce braţele rămăseseră legate de spătarul scaunului. Încovoierea la care era supus spatele îi provoca un chin insuportabil, la concurenţă cu durerea care-i pulsa în antebraţul rupt.

Aşteptă următoarea întrebare. Minutele treceau însă şi în jur era numai tăcere. Penumbra junglei se transforma în întuneric. Respira din ce în ce mai greu, diafragma fiindu-i blocată de poziţia chircită a corpului şi avea senzaţia că umerii îi sunt strânşi într-o menghină ale cărei fălci se apropiau din ce în ce mai mult. Îşi pierdu cunoştinţa, apoi îşi reveni, însă singurul lucru de care era conştient acum era durerea. Afară era lumină – se făcuse oare dimineaţă? După-amiază? Era în continuare singur. Era pe jumătate conştient când i se slăbiră puţin legăturile şi în gură i se turnă din nou fiertură de orez. Chiloţii îi fuseseră tăiaţi şi sub scaun îi puseseră o găleată ruginită de metal. Apoi legătura fusese strânsă din nou, legătura care îi trăgea umerii către inelele de la glezne, care îi forţa capul spre genunchi, care făcea ca braţele să-i iasă din umeri. Repeta mereu în gând: *limpede ca apa, rece ca gheaţa*. Umerii îi ardeau, însă încerca să se gândească la zilele pe când, copil fiind, pescuia la copcă în Alaska. Se gândea la picăturile de smarald care se adunau în cupele frunzelor mari ale junglei şi cum curgeau apoi de acolo, nelăsând nimic în urmă. După o vreme, braţul rupt îi fu prins între două scândurele şi legat cu o frânghie, ca într-un fel de atelă. Îi reveniseră în minte cuvintele lui Emerson pe care Demarest le cita de atâtea ori: *Câtă vreme se lăfăie pe pernele avantajelor, doarme. Însă atunci când este presat, chinuit, învins, atunci are şansa să înveţe ceva.*

Mai trecu o zi. Şi încă una. Şi apoi încă una.

Începu să aibă crampe dureroase: fiertura pe care roiseră muştele îi provocase dizenterie. Încerca cu disperare să se uşureze, sperând să scape de chinul care îi frământa pântecele, însă intestinele nu îl ascultau. Adăposteau lacom durerea. *Inamicul e acum şi în interior*, îşi spunea Janson cu sarcasm.

Nu reuşi să-şi dea seama dacă era seară sau dimineaţă când auzi din nou un glas, o voce care i se adresa în engleză. Legăturile îi fuseseră slăbite şi avea acum posibilitatea să şadă iar drept – o schimbare de poziţie care îi provocă dureri îngrozitoare în tot corpul.

— E mai bine acum? Te vei simţi mai bine în curând, sper.

Un nou anchetator, unul pe care nu-l mai văzuse până

atunci. Era un bărbat mic de statură, cu ochi vioi şi inteligenţi. Vorbea fluent engleza, cu un accent pronunţat, însă articulând foarte clar fiecare cuvânt. Un om educat.

— Ştim că nu eşti un agresor imperialist, continuă vocea. Nu eşti decât o marionetă a agresorilor imperialişti.

Bărbatul se apropie foarte mult de el; Janson ştia că trupul lui miroase îngrozitor – oribil chiar şi pentru el – vietnamezul nu dădea nici un semn că l-ar deranja. Îi atinse obrazul ţepos şi-i zise încet:

— Însă ne jigneşti atunci când ne consideri şi pe *noi* marionete. Poţi să înţelegi asta?

Da, era un om educat al cărui proiect special devenise Janson. Schimbarea aceasta îl sperie: era un semn că îşi dăduseră seama că nu era, nici vorbă, un soldat obişnuit.

Janson îşi trecu limba peste dinţi; erau murdari, încărcaţi şi cumva străini, de parcă ar fi fost înlocuiţi cu bucăţi ascuţite din lemn de salsa. Din gură îi ieşi un mormăit de încuviinţare.

— Pune-ţi această întrebare: cum de am reuşit să te capturăm?

Bărbatul se plimba în jurul lui cu paşi măsuraţi, ca un profesor în faţa clasei.

— Vezi tu, într-un fel, noi doi semănăm foarte mult. Amândoi suntem ofiţeri de informaţii. Tu ţi-ai servit cauza cu mult curaj. Sper ca acelaşi lucru să se poată spune şi despre mine.

Janson dădu din cap. Un gând îi trecu prin minte: *în ce viziune dementă torturarea unui prizonier lipsit de apărare putea fi oare considerată drept un act de curaj?* Alungă însă rapid gândul; nu îi era de nici un folos acum pentru că nu ar face decât să-i slăbească stăpânirea de sine, să-i inducă o stare de nesupunere. *Limpede ca apa, rece ca gheaţa*.

— Numele meu este Phan Nguyen şi cred sincer că amândoi suntem norocoşi că ne-am întâlnit. Numele tău este...

— Kevin Jones, răspunse Janson. În momentele sale de luciditate, reuşise să-şi creeze o întreagă viaţă în spatele acestui nume – un infanterist originar din Nebraska, mici încurcături cu legea după terminarea liceului, o prietenă însărcinată care îl aştepta acasă, cum se pierduse de brigadă

sa şi cum încercase să găsească locul în care ar fi trebuit să se afle tovarăşii săi. Personajul îi părea foarte real, deşi fusese în întregime creat din frânturi de romane, filme sau foiletoane. Din sutele de poveşti care circulau în America era în stare să creeze una care să pară mai reală decât oricare altă poveste.

Obrajii vietnamezului se înroşiră brusc şi Janson se alese cu un pumn zdravăn în urechea dreaptă care făcu să-i ţiuie capul.

— Locotenent Paul Janson, spuse Phan Nguyen. Nu-ţi bate joc de toată treaba bună pe care ai făcut-o până acum.

De unde îi ştiau numele adevărat şi gradul?

— Tu ne-ai spus doar toate astea, insistă Phan Nguyen. Ne-ai spus *totul*. Ai uitat, în delirul tău? Cred că da. Cred că da. Se întâmplă frecvent.

Era posibil aşa ceva? Janson îl privi pe Nguyen drept în ochi şi amândoi bărbaţii îşi văzură suspiciunile confirmate. Amândoi înţeleseră că celălalt minţise. Janson nu dezvăluise *nimic* – cel puţin până în clipa aceea. Fiindcă Nguyen îşi dăduse seama după reacţia prizonierului său, o reacţie nu de uimire sau de frică, ci de ură, că identificarea sa era corectă.

Janson nu avea nimic de pierdut:

— Acum tu eşti acela care minte, mârâi el. Simţi imediat arsura provocată de lovitura aplicată peste piept cu un băţ de bambus, însă era mai degrabă o reacţie demonstrativă; ajunsese să fie în măsură să distingă aceste diferenţe minime.

— Practic, tu şi cu mine suntem *colegi*. Ăsta-i cuvântul corect? *Colegi*? Cred că da. Cred că da.

Phan Nguyen folosea mereu aceste cuvinte, *cred că da*, le repeta aproape în şoaptă pentru a marca acele întrebări pentru care nu era neapărată nevoie de confirmarea verbală.

— Aşa că hai să vorbim sincer unul cu altul, aşa cum procedează doi colegi. Renunţă la minciunile şi poveştile tale, lasă-le în durerea... *durerii*.

Vietnamezul părea foarte mulţumit de iscusinţa lui în folosirea limbii engleze.

— Ştiu că eşti un bărbat curajos. Ştiu că ai o capacitate deosebită de a suporta suferinţa. Poate că doreşti să-ţi testăm această capacitate, aşa, ca un experiment?

Janson dădu din cap cu gândul la intestinele care îl chinuiau îngrozitor. Se aplecă brusc, cu o senzaţie de vomă. Pe jos

ajunse însă numai o cantitate mică de vomă. Avea aspectul unor boabe de cafea. Semn al hemoragiei interne.

— Nu? Deocamdată nu am de gând să te forţez să-mi răspunzi. Vreau să ajungi să-ţi pui *tu singur* întrebările.

Phan Nguyen se aşeză în faţa lui Janson, privindu-l atent cu ochii lui inteligenţi şi curioşi.

— Vreau să te întrebi cum de am reuşit să te capturăm. Am ştiut exact unde să dăm de voi – asta probabil că te-a cam pus în încurcătură, nu-i aşa? Ceea ce aţi avut de înfruntat nu a fost nicidecum răspunsul spontan, dezordonat al unor luptători luaţi prin surprindere, de acord? Ştii că aşa este.

Janson simţi din nou un val de greaţă: ceea ce-i spusese Phan Nguyen era adevărat. Fără îndoială că vietnamezul nu era sincer, însă adevărul sugerat de vorbele lui era imposibil de negat.

— Spui că nu tu mi-ai dezvăluit detaliile identităţii tale. Dar în cazul ăsta se pune o altă întrebare pentru tine, mai tulburătoare. Dacă nu tu, atunci cine? Cum de am fost în măsură să-ţi interceptăm echipa şi să capturăm un ofiţer din subunitatea de contrainformaţii a legendarei unităţi SEALS a Marinei? Cum?

Într-adevăr, cum? Exista un singur răspuns: locotenent-comandorul Alan Demarest era cel care transmisese informaţia către Armata Nord-Vietnameză sau către aliaţii lor Viet Cong. Era un ofiţer prea atent în tot ceea ce făcea că scurgerea de informaţii să se fi produs neintenţionat. Trebuie să fi fost foarte simplu. Informaţia fusese dezvăluită „accidental” unui membru al Armatei Vietnamului de Sud despre care Demarest ştia că are legături strânse cu cei din Armata Nordului; sau fusese „ascunsă” printre alte documente uitate „accidental” într-unul din avanposturile din junglă, în grabă părăsite sub focul inamic. Detaliile fuseseră probabil transmise deliberat printr-un cod şi o frecvenţă radio cunoscute de inamic. Demarest voise să scape de Janson; avea absolută nevoie să scape de el. Şi avusese grijă ca acest lucru să se întâmple. Întreaga misiune nu fusese nimic altceva decât o cursă afurisită, un subterfugiu folosit de un maestru al subterfugiilor.

Demarest i-o făcuse!

Şi fără îndoială că locotenent-comandorul stătea acum la birou şi asculta muzica lui Hildegard von Bingen, în timp ce Janson era legat de un scaun într-o tabără Viet Cong, plin de puroi care se scurgea din locurile în care frânghia îi tăiase carnea şi se gândea înspăimântat că toate aceste chinuri se aflau de-abia la început.

— Ei bine, zise Phan Nguyen, trebuie să recunoşti că serviciile noastre de informaţii sunt mai bune. Ştim atât de multe în legătură cu operaţiunile voastre încât ar fi inutil să continui să te prefaci, e ca şi cum te-ai feri să laşi să cadă o lacrimă într-un ocean. Da, cred că da. Cred că da.

Vietnamezul ieşi din colibă, schimbă cu voce scăzută câteva cuvinte cu un alt ofiţer, apoi se întoarse şi se aşeză din nou pe scaun.

Privirea lui Janson se opri asupra picioarelor ca de copil ale bărbatului care, încălţat cu nişte pantofi uşori americani, prea mari pentru el, nu atingea pământul.

— Trebuie să te obişnuieşti cu ideea că nu ai să te mai întorci niciodată în Statele Unite. În curând îţi voi spune multe lucruri despre istoria Vietnamului, începând cu Trung Trac şi Trung Nhi, cele două regine unite ale Vietnamului care i-au alungat pe chinezi de pe pământurile noastre în anul treizeci şi nouă după Hristos – da, aşa de mult timp în urmă! Surorile Trung au trăit înainte de Hristos. Ce era America în anul treizeci şi nouă după Hristos? Vei ajunge să înţelegi inutilitatea eforturilor pe care le face guvernul vostru pentru a suprima aspiraţiile naţionale legitime ale poporului vietnamez. Ai multe lecţii de învăţat şi vom avea grijă să le înveţi. În acelaşi timp şi tu trebuie să ne spui o mulţime de lucruri. De acord?

Janson nu spuse nimic.

La semnul făcut cu privirea de cel care-l interoga, Janson încasă o lovitură cu patul unei carabine în partea stângă a corpului: o nouă străfulgerare de durere.

— Poate că e bine să începem cu ceva mai uşor şi abia apoi să trecem la lucruri mai complicate. Vom începe discuţia cu câteva amănunte în legătură cu tine. Părinţii tăi şi rolul lor în sistemul capitalist. Copilăria ta. Despre cultura populară americană.

Janson continua să nu spună nimic şi atunci auzi din nou sunetul metalului frecat de metal, semn că bara de fier era introdusă din nou în inelele de la picioare.

— Nu, strigă Janson. *Nu*!

Şi începu să vorbească. Poveşti despre ceea ce se putea vedea la televizor şi la cinematograf; pe Phan Nguyen îl interesa în mod special ceea ce se considera final fericit şi ce fel de finaluri erau permise. Janson îi povesti despre copilăria sa în Connecticut, despre viaţa pe care o ducea tatăl său în calitate de funcţionar de rang superior într-o firmă de asigurări. Conceptul de asigurare îl intrigă pe Phan Nguyen, care deveni din ce în ce mai interesat şi mai serios, îmboldindu-l pe Janson să explice conceptele, să analizeze noţiuni că risc sau *garanţie* cu o răbdare confucianistă. Janson se simţea ca şi cum ar fi vorbit cu un antropolog fascinat de ritualurile de circumcizie din Insulele Trobriand.

— Şi ducea o bună viaţă americană, tatăl tău?

— El aşa credea. Câştiga destul de bine. Avea o casă frumoasă, o maşină bună. Putea să-şi cumpere lucrurile pe care dorea să şi le cumpere.

Phan Nguyen se lăsă pe spate şi pe faţa lui lată şi zbârcită se citea uimirea şi îndoiala.

— Şi asta e ceea ce dă sens vieţii voastre? întrebă el.

Îşi încrucişa la piept braţele subţiri, ca de copil şi lăsă capul în jos.

— Hram. Asta e ceea ce dă sens vieţii voastre?

Interogatoriile continuară în acelaşi ritm – Nguyen refuza să se recunoască drept anchetator; el nu era decât, spunea el, un „profesor” – şi în fiecare zi lui Janson i se îngădui o mobilitate din ce în ce mai mare. Putea acum să se plimbe în jurul colibei de bambus, deşi se afla mereu sub pază atentă. Apoi, într-o bună zi, după o discuţie aproape amuzantă despre sporturile practicate de americani (Nguyen sugerase, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, că în societăţile capitaliste lupta de clasă găsise o rezolvare imaginară pe terenurile de sport), i se înmânase spre semnare un document se stipula că i se acordase o îngrijire medicală deosebită şi fusese foarte bine tratat de către Frontul de Eliberare Naţională, pe care documentul îl prezenta ca un simbol al luptătorilor pentru

pace şi democraţie. Era un apel către Statele Unite de a renunţa să participe la războaiele imperialiste. I se pusese în mână un stilou – un stilou fin, franţuzesc, evident o moştenire din epoca colonială. Refuzase să semneze documentul şi îl bătuseră până îşi pierduse cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, se trezi închis într-o cuşcă de bambus înaltă de un metru optzeci şi un metru douăzeci în diametru. Nu putea sta drept în picioare; nu putea nici să se aşeze. Nu se putea întoarce. Nu putea face nimic. Un gardian încruntat îi puse la picioare o găleată cu apă stătută, în care pluteau fire de păr şi insecte moarte. Era aidoma unei păsări închise într-o colivie care aştepta să fie hrănită.

Avea să fie, îşi dădea seama, o aşteptare foarte lungă.

— *Xin loi,* râse de el soldatul. *Îmi pare rău.*

25

Molnar. Oraşul pe care istoria îl ştersese de pe faţa pământului.

Molnar. Locul unde începuse toată povestea. Părea să fi rămas acum ultima lor şansă de a găsi ceva care să-i conducă la originile lui Peter Novak. Ultima lor speranţă de a destrăma vălul de minciuni din care parcă nu mai reuşeau să scape.

Ruta pe care porniră a doua zi dimineaţă ocolea oraşele mari şi evită autostrăzile, ceea ce făcea ca Lancia lor să se zgâlţâie binişor când traversau dealurile Biikk din nord-vestul Ungariei. Jessie rămase absorbită în gânduri cea mai mare parte a timpului.

— E ceva ciudat în legătură cu bărbaţii de ieri, spuse ea într-un târziu. Ceva în legătură cu felul în care au desfăşurat operaţiunea.

— Te referi la configuraţia în triunghi? întrebă Janson. E un mod de acţiune standard. Este ceea ce trebuie să faci atunci când dispui de numai trei oameni. Supraveghere şi blocare. Exact ca în manual.

— Tocmai asta mă deranjează. Este exact ca în manualul *nostru*.

Janson rămase tăcut câteva momente.

— Au fost pregătiţi de Operaţiunile Consulare.

— Şi eu am avut aceeaşi senzaţie, spuse Jessie. Exact aceeaşi senzaţie. Şi când l-am văzut pe tipul ăla blond cum trage...

— Ca şi cum ar fi anticipat posibilităţile tale de manevră şi ar fi recurs la contramăsură.

— Cam aşa ceva am simţit, da.

— A procedat foarte corect din punct de vedere tactic. Oricare ar fi fost motivele, trebuia să te elimine pe tine sau pe ostatic. Era cât pe ce să vă termine pe amândoi. Faptul că a fost în stare să tragă în propriul său coleg arată că luarea acestuia drept ostatic – implicit o breşă în securitatea operaţiunii – reprezenta un risc prea mare.

— Dă-mi voie să-ţi spun că toate astea mă înnebunesc, spuse Jessie. Manevrele astea ale celor de la Operaţiuni Consulare! Parcă toată lumea e împotriva noastră. Sau poate că lucrurile sunt mult mai complicate. Poate că e aşa cum spunea ticălosul ăla de la Arhive, cum că au fost distruse mai multe documente. Cum focul şi apa, deşi atât de diferite, pot fi câteodată de aceeaşi parte.

Terenul devenea din ce în ce mai accidentat; blocurile turn din epoca sovietică dispăruseră la orizont şi înţeleseră că se apropiau de destinaţie. Satul Molnar fusese situat aproape de Tisă, între Miskolc şi Nyiregyhaza. La o sută kilometri spre nord se afla Republica Slovacă; la o sută de kilometri spre est începea Ucraina şi, chiar dedesubt, România. Priveliştea era încântătoare, culmile verzi ca smaraldul ale dealurilor se prelungeau departe spre munţii nu prea înalţi, învăluiţi parcă într-o ceaţă albăstruie. Din loc în loc se distingea câte un deal mai înalt ale cărui poale, terasate, erau acoperite cu viţă de vie, în timp ce deasupra, aproape de vârf, pădurea era atotstăpânitoare.

Traversau un mic pod peste Tisa, un pod care legase cândva cele două jumătăţi ale satului Molnar.

— Incredibil, spuse Jessie. Nu mai există nimic. Ca şi cum cineva ar fi făcut un semn cu o baghetă magică.

— Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi întâmplat aşa, spuse Janson. Într-o zi de iarnă a anului 1945, citise el, unităţile Armatei Roşii care trecuseră munţii au căzut într-o ambuscadă

pregătită de una dintre diviziile lui Hitler. Soldaţii germani şi maghiari încercaseră să oprească unităţile sovietice ale artileriei care se deplasau pe şoseaua ce urma cursul râului, încercare soldată cu un eşec, însă şi cu multe pierderi în rândul trupelor ruse. Armata Roşie fusese convinsă că locuitorii satului Molnar avuseseră cunoştinţă de organizarea ambuscadei. Locuitorii din această zonă rurală a Ungariei trebuiau să primească o lecţie, greşeala lor trebuia plătită cu sânge. Satul fusese incendiat şi locuitorii săi măcelăriţi.

Atunci când Jessie se uitase pe hărţile regiunii, descoperiseră că în locul în care pe hărţile de dinainte de război figura micul sat, în atlasele contemporane nu mai apărea nimic. Jessie cercetase atent hărţile cu lupa şi o riglă; nu putea fi vorba de nici o greşeală. Absenţa satului era un semn mai grăitor decât orice prezenţă.

Intrară într-o crâşmă de la marginea şoselei. Înăuntru, doi bărbaţi aşezaţi la barul lung, cu tejghea de alamă, sorbeau bere Dreher. Îmbrăcămintea lor era ponosită: cămăşi din bumbac decolorate şi tricouri albastre pe dedesubt. Niciunul nu ridică ochii atunci când intrară americanii. Doar barmanul îi urmări cu privirea fără să spună nimic. Purta un şorţ alb şi îşi făcea de lucru ştergând halbele de bere cu un prosop murdar. Părul rar şi pungile închise de sub ochi îl făceau să pară mai bătrân decât era.

Janson îi zâmbi barmanului.

— Vorbeşti englezeşte?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Nevastă-mea şi cu mine am venit să admirăm peisajele din zonă. Însă excursia asta e un fel de încercare de a ne regăsi rădăcinile. Înţelegi?

— Familia dumneavoastră e din Ungaria? Barmanul vorbea engleza fără poticneli, deşi cu un accent pronunţat.

— Familia soţiei mele, răspunse Janson.

Jessie zâmbi şi dădu din cap.

— Am înţeles, zise barmanul.

— Potrivit documentelor familiei, bunicii ei s-au născut într-un sat numit Molnar.

— Satul acesta nu mai există, zise barmanul. Janson îşi dădu seama că bărbatul era mai tânăr decât părea la prima

vedere. Şi numele de familie?

— Numele de familie era Kis, răspunse Janson.

— În Ungaria Kis e la fel ca Jones în America. Mi-e teamă că asta nu reduce prea mult aria dumneavoastră de căutare. Vocea lui era rece, politicoasă şi rezervată. Nu semăna nicidecum cu un barman obişnuit de la ţară, gândi Janson. Individul se dăduse un pas înapoi şi pe şorţul său se putea vedea acum o dungă orizontală închisă la culoare în locul în care burta lui mare se freca de marginea tejghelei.

— Mă întreb dacă nu e posibil să mai existe cineva care să-şi amintească de vremurile acelea, zise Jessie.

— Cine altcineva? întrebarea ascundea politicos o provocare.

— Poate... unul dintre domnii aceştia?

Barmanul arătă cu bărbia spre unul dintre cei doi clienţi.

— Ăsta nici măcar nu e maghiar, e *paloc*, spuse el. Un dialect foarte vechi. Abia îl pricep. El înţelege cuvântul nostru pentru *bani* şi eu înţeleg când cere *bere*. Aşa că putem spune că ne înţelegem. Mai mult de atât nu îndrăznesc.

Aruncă o privire către celălalt bărbat.

— Celălalt e rutean. Barmanul ridică din umeri. Nu vreau să zic mai mult. Forinţii lui sunt la fel de buni ca şi ai altora. Era afirmaţie care sugera exact contrariul.

— Înţeleg, zise Janson, întrebându-se dacă faptul că i se sugeraseră tensiunile locale însemna că fusese acceptat sau i se puneau beţe în roate.

— Şi nu mai trăieşte nimeni prin împrejurimi care să-şi amintească ceva în legătură cu vremurile trecute?

Bărbatul din spatele barului tocmai terminase de şters o halbă pe peretele căreia rămăsese o dâră de scame.

— Vremurile trecute? Adică înainte de 1988? Înainte de 1956? Înainte de 1944? Înainte de 1920? Cred că astea sunt vremurile trecute. Fiecare din anii ăştia anunţa o eră nouă însă lucrurile nu mai sunt aşa de noi.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Aţi venit din America să vizitaţi locurile astea? Budapesta e plină de muzee foarte bune. Şi mai spre vest se află sate de expoziţie. Foarte pitoreşti. Făcute special pentru cei ca voi, pentru turiştii americani. Ăsta nu e un loc prea interesant de

vizitat. Nu am nici o ilustrată pentru voi. Cred că americanilor nu le plac locurile în care nu există ilustrate.

— Nu e şi cazul nostru.

— Tuturor americanilor le place să creadă că sunt diferiţi, zise bărbatul încruntându-se. Însă ăsta nu e decât unul din multele motive pentru care sunt toţi le fel.

— Asta-i o remarcă foarte ungurească, spuse Janson.

Bărbatul schiţă un zâmbet şi dădu aprobator din cap.

— *Touche!* Însă să ştiţi că oamenii de prin locurile astea au suferit prea mult ca să fie o companie plăcută. Ăsta-i adevărul. Nici cu noi înşine nu mai reuşim să ne împăcăm. Cândva, oamenii petreceau iarna uitându-se la focul care arde în cămin. Acum avem televizoare şi ne holbăm la ele.

— Inimi electronice.

— Exact. Putem vedea chiar şi CNN şi MTV. Voi, americanii, vă plângeţi de traficanţii de droguri din Asia şi în acelaşi timp aţi inundat lumea cu echivalentul electronic al drogurilor. Copiii noştri cunosc numele tuturor rapperilor şi stelelor de cinema şi nu mai ştiu nimic despre eroii propriului lor popor. Ei ştiu probabil cine este Stephen King însă n-au auzit de regele Ştefan – fondatorul naţiunii noastre!

Barmanul dădu supărat din cap:

— Este o campanie nevăzută care foloseşte sateliţi şi emiţătoare de televiziune în locul artileriei. Şi acum aţi apărut dumneavoastră aici pentru... pentru ce? Pentru că sunteţi plictisiţi de vieţile dumneavoastră monotone. Aţi venit să vă căutaţi rădăcinile pentru că vreţi să fiţi mai exotici decât alţii. Oriunde vă veţi duce, veţi da însă de aceleaşi însemne. Dâra lăsată de şarpe s-a întins peste tot.

— Domnule, întrebă Jessie. Sunteţi beat?

— Am absolvit facultatea de engleză la Universitatea din Debreţin, răspunse barmanul. Probabil că e cam acelaşi lucru. Bărbatul zâmbi amar. Vă surprinde? Fiul proprietarului de crâşmă are posibilitatea să urmeze o universitate: avantajele comunismului. Fiul absolvent de facultate nu-şi poate găsi nici o slujbă: avantajele capitalismului. Fiul lucrează pentru tatăl său: avantajele familiei maghiare.

Jessie se întoarse spre Janson şi-i şopti acestuia:

— Tatăl meu obişnuia să spună că dacă după zece minute

nu-ţi dai seama cine-i ţinta, se cheamă că tu eşti cel vizat.

Expresia lui Janson rămase neschimbată.

— Acesta a fost localul tatălui tău? îl întrebă el pe burtos.

— Este în continuare, răspunse barmanul, aruncându-i o privire bănuitoare.

— Mă întreb dacă nu cumva îşi mai aminteşte ceva...

— Aha, credeţi că aţi dat peste bătrânul ungur care bea coniac şi deapănă poveşti ca un patefon reglabil? Tatăl meu nu-i o atracţie turistică, să fie prezentat pentru distracţia voastră.

— Ştii ceva? spuse Jessie întrerupându-l. Am lucrat şi eu ca barman. În ţara mea, meseria asta e legată de ospitalitate. Vorbind, începuse să se înfierbânte.

— Să ştii că-mi pare rău că preţioasa ta diplomă nu ţi-a asigurat şi o slujbă la fel de preţioasă şi îmi vine să plâng când mă gândesc la copiii tăi care preferă MTV-ul în locul nu ştiu cărei muzici populare maghiare, însă...

— Iubito, o opri Janson. Cred că trebuie să plecăm. Se face târziu. O apucă pe Jessie de braţ şi o conduse spre uşă. În momentul în care ieşiră afară, la soare, văzură un bătrân şezând pe verandă pe un scaun pliant şi privindu-i amuzat. Fusese oare acolo şi când veniseră? Probabil; făptura bătrânului se contopea în decor, ca o simplă piesă de mobilier.

Bătrânul se bătu cu degetul la tâmplă, semnul pentru „sărit”. Ochii lui zâmbeau.

— Fiul meu este un individ frustrat, spuse el calm. Vrea să mă ruineze. Vedeţi ce clienţi avem? Un rutean. Un paloc. Ei nu sunt nevoiţi să-i asculte prostiile. Nu mai vine nici un maghiar. De ce să plătească bani ca să-l asculte pe el cum se plânge?

Bătrânul avea o faţă ca de porţelan, fără încreţituri, specifică anumitor oameni în vârstă, a căror piele, subţiată cu trecerea anilor, capătă un aspect ciudat de delicat. Capul lui mare era împodobit cu o coamă de păr alb şi avea ochii de un albastru spălăcit. Se legăna uşor înainte şi înapoi pe scaun şi continua să zâmbească.

— Însă Gyorgy are dreptate în privinţa unui lucru. Oamenii de aici au suferit prea mult ca să se mai poarte civilizat.

— În afară de dumneavoastră, zise Jessie.

— Îmi plac americanii, spuse bătrânul.

— Sunteţi foarte drăguţ, replică Jessie.

— Slovacii, germanii şi ruşii se pot duce să se spânzure.

— Cred că aţi trecut prin perioade foarte grele, zise Jessie.

— Pe vremea când conduceam afacerea n-aveam niciodată ruteni în bar. Bătrânul strâmbă din nas. Nu-mi plac oamenii ăştia, adăugă el încet. Sunt leneşi şi insolenţi şi nu fac decât să se vaite cât e ziua de lungă.

— Ar trebui să auziţi ce spun ei despre dumneavoastră, zise Jessie aplecându-se spre el.

— Ei?

— Sunt sigură că barul era plin de lume pe vremea când conduceaţi afacerea. Cred că roiau femeile pe aici.

— De ce credeţi aşa ceva?

— Un tip bine ca dumneavoastră? Mai e nevoie să vă spun şi altceva? Pun pariu că încă mai aveţi de-a face cu doamnele. Jessie îngenunchease lângă bătrân. Zâmbetul de pe faţa acestuia se lăţise; apropierea de o femeie frumoasă era o plăcere care trebuia savurată.

— Îmi plac americanii, zise bătrânul. Din ce în ce mai mult.

— Şi americanilor le place de dumneavoastră, spuse Jessie apucându-i braţul şi strângându-i-l uşor.

El trase adânc aer în piept, inhalându-i parfumul.

— Draga mea, miroşi ca un vin bun de Tokai, din acela din care beau împăraţii.

— Sunt sigură că le spuneţi la fel tuturor femeilor. El se încruntă o clipă.

— În nici un caz, spuse bătrânul. Apoi zâmbi din nou. Numai celor drăguţe.

— Sunt sigură că pe vremuri aţi cunoscut multe fete drăguţe din Molnar.

Bătrânul scutură din cap.

— Eu am crescut într-un loc mult mai sus pe Tisă. Aproape de Sarospatak. M-am mutat aici în anii ‘50, când nu mai exista nici urmă de Molnar. Numai stânci, pietre şi copaci. Vezi, fiul meu aparţine unei generaţii de dezamăgiţi. Este un *csalodottak*. Cei ca mine, care au supravieţuit epocii lui Bela Kun, a lui Miklos Horthy, a lui Ferenc Szalasi şi Matyas Rakosi, ştim când trebuie să ne arătăm recunoştinţa. Nu ne-am aşteptat niciodată la minuni. Aşa că nu avem motive de

dezamăgire. Am un fiu care toarnă bere pentru ruteni toată ziua, însă mă auziţi pe mine că mă plâng?

— Acum chiar că trebuie să plecăm, zise Janson. Jessie nu-şi lua ochii din cei ai bătrânului.

— Ştiu că pe vremuri lucrurile erau foarte diferite. Nu trăia pe aici un fel de baron, un nobil bătrân?

— Pământurile contelui Ferenczi-Novak se întindeau până la munţii aceia, arătă el cu un gest vag.

— Trebuie că era o privelişte! Există şi un castel sau altceva?

— Au existat, spuse bătrânul cu gândurile aiurea. Se vedea că nu dorea ca ea să plece. Castel şi tot ce trebuia.

— Doamne, mă întreb dacă nu cumva mai trăieşte cineva care să-l fi cunoscut pe contele ăsta. Ferenczi-Novak parcă aţi spus?

Bătrânul rămase tăcut câteva clipe şi faţa sa căpătă trăsături aproape asiatice.

— Ei bine, zise el într-un târziu, ar mai fi o bătrână, bunica Gitta. Gitta Bekesi. Ştie şi ea englezeşte. Se spune că a învăţat-o de mică, pe când lucra la castel. Ştiţi cum era – rusoaicele de viţă nobilă ţineau să vorbească franţuzeşte, nobilele unguroaice vorbeau englezeşte. Toată lumea dorea să arate altfel decât era cu adevărat...

— Bekesi, aţi spus? îl întrerupse Jessie blând.

— Poate că nu-i o idee prea bună. Multă lume spune despre ea că trăieşte în trecut. Nu vă garantez că e în toate minţile. Însă el puţin e o unguroaică adevărată. Ceea ce nu se poate spune despre mulţi din cei de-aici. Începu să râdă înfundat, aproape înecându-se. Trăieşte într-o fermă veche, al doilea drum la stânga, apoi încă o dată la stânga, aproape de curbă.

— Putem să-i spunem că venim din partea dumneavoastră?

— Mai bine nu, spuse el. N-aş vrea să se supere pe mine. Nu prea îi plac străinii. Începu din nou să râdă. Ca să nu zic mai multe!

— Ştiţi cum se spune în America, zise Jessie aruncându-i o privire dulce. Nu există străini, ci numai prieteni care încă nu s-au întâlnit.

Fiul bătrânului, tot cu şorţul legat peste burta rotundă, ieşi pe verandă, aruncându-le o privire încărcată de resentimente.

— Mai e ceva cu voi, americanii, rânji el. Aveţi o infinită capacitate de a vă face iluzii.

Situată la jumătatea pantei blânde a unui deal, clădirea din cărămidă cu două etaje arăta la fel ca toate celelalte ferme care punctau această zonă rurală. Putea fi veche de o sută de ani, de două sau de trei sute. Probabil că pe vremuri locuise acolo un ţăran prosper împreună cu familia. Dar pe măsură ce se apropiau se vedea din ce în ce mai bine că trecerea anilor lăsase urme adânci. Ferestrele mici ale podului, chiar sub acoperiş, aveau aspectul unor ochi cu cataractă; în unele locuri sticla fusese înlocuită cu plastic, care începuse să se descompună la soare. Pe peretele din faţă se vedeau câteva fisuri care plecau de la nivelul fundaţiei şi urcau până la jumătatea peretelui. Vopseaua de pe obloanele de lemn era în bună măsură jupuită. Greu de crezut că locuia cineva acolo. Janson se gândea la privirea amuzată a bătrânului, la licărul din ochii lui şi se întreba dacă nu cumva le jucase vreo festă.

Parcară pe marginea drumului – care îşi merita cu greu numele fiindcă avea pavajul spart şi era plin de gropi, dovadă că fusese lăsat în paragină. Porniră pe jos, urmând ceea ce fusese cândva un drumeag pentru vite, acum aproape imposibil de utilizat din cauza buruienilor. Casa era aşezată în pantă, aproape un kilometru mai jos de şosea, o ilustrare perfectă a paraginii.

Când mai aveau foarte puţin până la intrare, Janson auzi un zgomot. Un foşnet abia perceptibil. După o clipă recunoscură mârâitul unui câine. Şi apoi auziră şi lătratul lui gutural.

Prin ochiurile înguste de sticlă ale uşii Janson putu să vadă trupul alb al animalului care începuse să sară, nelinişti. Era un kuvasz, o veche rasă ungurească, folosită drept câine de pază de mai bine de un mileniu. Rasa era foarte puţin cunoscută în Vest, însă prea bine ştiută de Janson care avusese de-a face cu un asemenea animal cu ani în urmă. Ca şi alte rase de câini, crescute pentru pază – mastiff, pitbull, alsacieni, dobermani – îşi apărau cu străşnicie stăpânii şi erau foarte agresivi cu străinii. Se spunea că unul din regii maghiari din secolul al cincisprezecelea nu avea încredere decât în câinii săi kuvasz. Animalele din această rasă aveau o

înfăţişare nobilă, cu pieptul lat, muşchi puternici, bot lung şi blană albă, groasă. Însă Janson văzuse o asemenea blană albă, mânjită cu sânge de om. Ştia de ce e în stare un câine kuvasz stârnit. Dinţii incisivi erau foarte ascuţiţi, fălcile puternice, iar aspectul său liniştit putea transforma instantaneu animalul într-o masă de muşchi şi colţi.

Câinele care o păzea pe Gitta Bekesi nu era creatură uriaşă pe seama căreia circulau atâtea legende; măsura cam un metru înălţime şi cântărea în jur de cincizeci de kilograme după aprecierea lui Janson. Pentru moment, animalul era sută la sută energie ostilă. Puţine creaturi puteau fi atât de periculoase ca un kuvasz întărâtat.

— Doamna Bekesi! strigă Janson.

— Plecaţi de aici! se auzi o voce tremurândă.

— Câinele dumneavoastră este un kuvasz, nu-i aşa? Ce animal frumos! Nu mai există aşa ceva!

— Animalul ăsta frumos abia aşteaptă să-şi înfigă colţii în gâtul tău, zise bătrâna care îşi recăpăta treptat vocea. Vorbele ei se auzeau clar prin fereastra deschisă, însă femeia rămase în umbră.

— Să ştiţi că am bătut o cale tare, tare lungă până aici, interveni Jessie, tocmai din America. Ştiţi, bunicul meu era dintr-un sat numit Molnar. Oamenii spun că dumneavoastră aţi fi singura persoană care ne-ar putea spune câte ceva despre acest sat.

Vreme de câteva clipe, tăcerea din interiorul casei nu fu întreruptă decât de mârâitul înfundat al câinelui.

Jessie se uită la Janson şi îl întrebă în şoaptă:

— Câinele ăsta te-a cam speriat, nu-i aşa?

— Să-mi aminteşti să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în Ankara în 1978, răspunse repede Janson.

— Ştiu ce s-a întâmplat la Ankara.

— Ascultă-mă pe mine. Nu ştii.

Într-un târziu, glasul femeii sparse tăcerea:

— Bunicul tău. Cum îl chema?

— Familia lui se numea Kis, răspunse Jessie folosind acelaşi nume foarte răspândit în Ungaria. Dar mă interesează mai mult să descopăr atmosfera locului, a lumii în care a crescut. Nu vreau să vă întreb neapărat despre el. Vă rog să mă

credeţi, nu vreau decât...

— Minţi, zise bătrâna. *Minţi*! vocea ei răsună ca un urlet. Toţi străinii umblă cu minciuni. Ar trebui să vă fie ruşine. Plecaţi! Plecaţi sau o să vă dau ceva drept amintire. Auziră amândoi sunetul caracteristic al cartuşelor băgate pe ţeava unei puşti.

— La naiba, şopti Jessie. Ce ne facem?

Janson ridică din umeri.

— Când nu merge nimic? Adevărul.

— Hei, doamnă, strigă Jessie. Aţi auzit vreodată de un conte pe nume Janós Ferenczi-Novak?

Urmă o lungă tăcere. Apoi, cu o voce hârâită, bătrâna întrebă:

— Cine sunteţi voi?

Ahmad Tabari era impresionat de rapiditatea cu care lucrase şeful serviciului de informaţii. Erau acum la cea de-a treia întâlnire şi Al-Mustashar îşi pusese deja farmecele în mişcare.

— Lucrăm în mai multe faze, îi spuse libianul cu ochii strălucind. Un transport de arme se îndreaptă chiar acum spre oamenii tăi din Nepura. Se referea la un port din nord-estul provinciei Kenna. Aranjamentele astea nu sunt chiar uşor de obţinut. Sper că nu vor fi probleme cu interceptarea. Navele de război din Anura v-au dat ceva de furcă, nu-i aşa?

Luptătorul kagama răspunse precaut:

— Câteodată e nevoie să faci şi câte un pas înapoi pentru ca după aceea să faci unul înainte. Chiar şi victoriile Profetului nu au fost întotdeauna obţinute prea uşor. Altfel n-ar fi fost victorii. Adu-ţi aminte de Armistiţiul de la Hudaybiyah.

Se referise la înţelegerea pe care Mohamed o făcuse cu locuitorii din Khaybar, o localitate nu departe de Medina.

Ibrahim Maghur dădu din cap afirmativ.

— Profetul a aşteptat până când trupele sale au devenit suficient de puternice şi abia atunci a încălcat pactul, i-a învins pe conducătorii Adin Khaybar şi i-a alungat pe necredincioşi din Arabia. În ochii libianului apăru o sclipire.

— Sunt trupele tale suficient de puternice?

— Cu ajutorul tău şi al lui Allah, vor fi în curând.

— Eşti un adevărat Calif, zise colonelul Maghur.

— Când ne-am întâlnit prima oară mi-ai spus că istoria este făcută de personalităţi, răspunse conducătorul kagama după o vreme.

— Asta e ceea ce cred eu.

— Dar istoria poate fi şi distrusă de personalităţi. De oameni cu multă putere şi faimă, ale căror ambiţii imperiale sunt ascunse sub un văl de compasiune umanitară. Oameni care încearcă să se opună luptei juste cu predici despre pace – care sunt în stare să facă orice pentru a împiedica violenţa de care e nevoie pentru justiţia supremă.

Maghur încuviinţă încet din cap.

— Discernământul tău, precum şi geniul tău tactic îţi vor garanta locul în cartea de istorie şi triumful suprem al luptei tale în numele *ummah*. Am înţeles despre cine vorbeşti. Acest om este într-adevăr un duşman al revoluţiei. Din păcate, toate încercările noastre de a-l distruge s-au dovedit inutile până acum.

— Nu pot să uit că a fost prizonierul meu.

— Şi a reuşit totuşi să-ţi scape din gheare. E la fel de lunecos ca un şarpe.

Faţa lui Ahmad Tabari se schimonosi când îşi aminti. Toate eşecurile sale începuseră cu lovitura aceea umilitoare. Diamantul de pe coroana sa fusese furat de un hoţ pe timpul nopţii. Până în momentul respectiv nimic nu umbrea aura de triumf şi de încredere a lui Tabari: adepţii lui erau convinşi că fiecare mişcare a Califului era binecuvântată de Allah însuşi. Şi deodată, cu numai o zi înainte de Id ul-Kebir, proaspăt ocupată fortăreaţă a Califului fusese invadată şi legendarul său prizonier eliberat. De atunci parcă nimic nu mai mergea cum trebuie.

— Şarpele trebuie vânat şi ucis înainte de a putea merge mai departe, spuse Maghur.

Privirea lui Tabari era de nepătruns, însă mintea sa lucra cu furie. O mişcare ca aceea pe care o conducea el depindea de sentimentul că victoria finală era inevitabilă: accidentul acela nenorocit reuşise să zdruncine această aparenţă de inevitabilitate. Efectul nedorit asupra moralului trupelor sale fusese exploatat de forţele Republicii Anura şi fiecare raid al

lor încununat de succes nu făcuse decât să accentueze pierderea încrederii în rândul oamenilor săi. Era un cerc vicios. Pentru a ieşi din el era nevoie de un act de curaj. Libianul înţelesese asta.

Tabari îl privi drept în ochi.

— Eşti dispus să mă ajuţi?

— Poziţia mea în guvern e de aşa natură încât sunt nevoit să acţionez pe ascuns. Regimul de la Tripoli *nu poate* fi pus în legătură cu activităţile tale. Totuşi, există şi alţii a căror ospitalitate poate fi folosită în avantajul tău.

— Te referi din nou la Republica Islamică Mansur, zise luptătorul fixându-l cu o privire sfredelitoare.

Mansur fusese la origine o mişcare secesionistă în Yemen, condusă de un mullah carismatic: dacă forţele yemenite nu reacţionaseră, aceasta se explică prin faptul că separarea nu provocase nici o pierdere valoroasă. Pradă, în cea mai mare parte, dunelor mişcătoare din deşertul Rub'al Khali, Mansur nu era decât o regiune înfiorător de săracă, ale cărei exporturi se rezumau la *khat* şi la produse ieftine de artizanat. Noul guvern nu putea să ofere cetăţenilor săi decât o versiune shiită a Saharei: pietate în veşminte medievale. În timp ce exporturile sale materiale erau foarte reduse, Mansurul începuse să-şi facă un renume ca exportator al radicalismului islamic şi al fervoarei revoluţionare pe care o implică.

Ibrahim Maghur zâmbi.

— În câteva ocazii, bărbaţii credincioşi din Mansur mi-au vorbit despre temerile în ceea ce priveşte securitatea lor. Mi-am permis să le spun că am identificat pe cineva care este şi devotat lui Allah şi expert în astfel de probleme. Mă vei însoţi la Khartoum, unde am aranjat un transport aerian special pentru tine. Vei fi primit în oraşul din deşert care este capitala statului lor şi sunt sigur că vei descoperi un popor cu adevărat ospitalier. O dată ajuns acolo, poţi să-ţi scrii singur legitimaţia.

— Şi ei or să mă ajute să găsesc şarpele?

Maghur clătină din cap.

— *Eu* o să te ajut să găseşti şarpele. Vom rămâne în contact.

Gazdele tale din Maghur îţi vor oferi numai identitatea oficială şi mobilitatea de care ai nevoie. Cu alte cuvinte, Mansur va fi

armăsarul pe care vei călări.

O adiere de vânt uscat le flutură veşmintele largi.

— Se spune că dacă te răzvrăteşti împotriva unui rege, trebuie să-l ucizi, zise gânditor Califul.

— Inamicii tăi vor afla curând cât de adevărată e această zicală, declară libianul. Prin intermediul oamenilor plătiţi de el, Peter Novak te-a atacat – însă nu a reuşit să te ucidă. Acum e rândul tău să-l loveşti...

— Şi să-l ucid. Vorbele fuseseră rostite ca un fapt divers.

— Într-adevăr, admise Maghur. Dreptatea lui Allah cere acest lucru. Totuşi, timpul devine scurt, pentru că setea celor care te însoţesc în revoluţie e mare.

— Şi cum poate fi potolită această sete?

— Cu sângele infidelului, spuse Maghur. Va curge că sucul celei mai dulci rodii şi o dată cu el cauza voastră o să-şi recapete sufletul.

— Sângele infidelului, repetă Califul.

— Singura problemă rămâne cui îi poţi încredinţa sarcina... de a-l extrage.

— Să încredinţez? Califul clipi.

— Pe care din oamenii tăi vrei să-i trimiţi?

— Pe care din oamenii mei? Luptătorul kagama păru uşor ofensat. Asta nu e o sarcină care să fie delegată. Adu-ţi aminte că Profetul însuşi a condus atacul împotriva celor din Khaybar.

Libianul se holbă plin de respect pentru liderul rebelilor.

— Sângele infidelului va curge într-adevăr, spuse Califul şi ridică mâinile. Aceste palme vor fi pline de sângele lui Peter Novak.

— Şi asta va aduce binecuvântarea lui Allah, zise libianul înclinându-se. Hai cu mine acum. Armăsarul trebuie să fie deja înşeuat. Oamenii din Mansur te aşteaptă, Califule.

26

Fără tragere de inimă, Gitta Bekesi se lăsă convinsă până la urmă să le dea drumul să intre în clădirea dărăpănată în care îşi ducea viaţa singură, alături de sălbaticul său câine.

Opoziţia animalului era însă mult mai mare: deşi stătea deoparte, ascultător, puteai spune, după poziţia lui rigidă, că la cel mai mic semn al stăpânei sale va fi gata să se arunce asupra vizitatorilor.

Bătrâna era la fel de decrepită ca şi locuinţa. Pielea îi atârna pe oasele descărnate; părul rărit lăsa să se vadă scalpul albicios; ochii ei duri erau înfundaţi în orbite. Dacă o dată cu vârsta ceea ce fusese dur în înfăţişarea sa se mai îndulcise, trecerea anilor contribuise în acelaşi timp şi la înăsprirea a ceea ce fusese frumos pe chipul femeii, ascuţindu-i pomeţii şi transformându-i gura într-o tăietură aspră.

Era chipul unei supravieţuitoare.

Din articolele pe care le citise, Janson ştia că Peter Novak avea opt ani în 1945, când forţele distrugătoare conduse de Hitler şi Stalin şterseseră de pe faţa pământului satul de fermieri care fusese Molnarul, locul său de naştere. Populaţia satului Molnar nu fusese niciodată prea mare – sub o mie la începutul anilor ‘40. Aproape toţi pieriseră. Chiar dacă n-ar fi fost vorba de semnele trecerii vremii, putea cineva care trăise un asemenea cataclism să nu fie marcat pentru totdeauna de tragicul eveniment?

În şemineul din sufrageria vastă, focul ardea molcom. Pe policioara de lemn de deasupra, o fotografie sepia încadrată într-o ramă de argint care îşi pierduse luciul înfăţişa o tânără frumoasă. Gitta Bekesi, aşa cum era pe vremuri: o fată sănătoasă de la ţară, al cărei chip emana prospeţime şi un început de senzualitate. Se uita drept în ochii lor, bătându-şi parcă joc de trecerea vremii.

Jessie se apropie de fotografie.

— Ce frumoasă eraţi, spuse ea simplu.

— Frumuseţea poate fi un blestem, răspunse bătrâna. Din fericire, nu durează niciodată prea mult. Plescăi din limbă şi câinele veni şi se aşeză lângă ea. Femeia se întinse şi scarpină animalul pe spate cu degetele ei ca nişte gheare.

— Am înţeles că aţi lucrat pe vremuri pentru conte, spuse Janson. Contele Ferenczi-Novak.

— Nu vreau să vorbesc despre astfel de lucruri, zise femeia.

Şedea într-un balansoar aproape desfundat. În spatele

femeii, rezemată de perete, se odihnea puşca ei veche.

— Trăiesc singură aici şi nu cer altceva decât să fiu lăsată în pace. Vă spun că vă pierdeţi timpul. Aşa. V-am lăsat înăuntru. Acum puteţi să mergeţi şi să spuneţi că aţi stat de vorbă cu bătrâna şi i-aţi pus întrebările voastre. Puteţi să le povestiţi celor interesaţi că Gitta Bekesi nu v-a spus nimic. Ba nu, o să vă spun ceva: în Molnar nu era nici o familie Kis.

— Staţi puţin – „celor interesaţi”? Cine e *interesat*?

— Eu nu, replică femeia şi, privind drept înainte, tăcu.

— Alea sunt castane? întrebă Jessie, arătând spre un vas aşezat pe o măsuţă lângă scaunul femeii.

Bekesi dădu afirmativ din cap.

— Pot să iau şi eu una? Ştiu că nu e deloc politicos să cer, însă miroase în toată casă a castane coapte şi-mi lasă gura apă.

Gitta Bekesi se uită spre vasul cu castane şi dădu afirmativ din cap.

— Sunt încă fierbinţi, zise ea invitând-o pe Jessie să se servească.

— Îmi aduc aminte de bunica – de fiecare dată când ne duceam la ea ne cocea castane... Jessie zâmbi amintirii. Şi asta făcea ca fiecare zi să semene cu Crăciunul. Termină de cojit o castană şi o mâncă cu poftă. E perfectă. O castană perfectă. A meritat un drum de cinci ore cu maşina.

Bătrâna încuviinţă printr-o mişcare a capului, parcă era mai puţin distantă acum.

— Se usucă prea tare dacă le coci peste măsură.

— Şi dacă nu le coci suficient sunt prea tari, completă Jessie. Însă dumneavoastră aveţi o adevărată ştiinţă.

Pe buzele femeii apăru un zâmbet uşor de satisfacţie.

— Nu-i aşa că toţi vizitatorii dumneavoastră vă cer castane? O întrebă Jessie.

— Nu primesc nici un fel de vizitatori.

— Niciunul? Mi-e greu să cred aşa ceva.

— Foarte puţini. Foarte, foarte puţini.

Jessie dădu din cap.

— Şi cum vă purtaţi cu cei prea zgomotoşi?

— Acum câţiva ani a fost pe aici un tânăr jurnalist englez, zise bătrâna privind în gol. Avea atâtea întrebări. Scria un

articol despre Ungaria în timpul războiului şi după război.

— Chiar aşa? întrebă Janson, deodată atent. Mi-ar plăcea să citesc ce a scris.

Bătrâna pufni.

— N-a mai apucat să scrie nimic. La câteva zile după vizita lui aici a murit într-un accident de maşină în Budapesta. Toată lumea zice că frecvenţa accidentelor este foarte ridicată acolo.

Temperatura din încăpere păru să scadă brusc.

— Mi s-a părut însă foarte curios, spuse femeia.

— A întrebat şi el despre conte? se repezi Jessie.

— Mai ia o castană, o invită bătrâna.

— Se poate? Nu vă supăraţi?

Bătrâna dădu din cap mulţumită. După câteva clipe zise:

— Era contele *nostru*. Nu aveai cum să trăieşti în Molnar şi să nu-l cunoşti pe conte. Pământul pe care munceau oamenii era al contelui sau fusese al lui cândva. Una dintre familiile cele mai vechi – aveau rădăcini în unul din cele şapte triburi care au format naţiunea maghiară în anul 1000. Străvechea lui moşie era aici, chiar dacă petrecea cea mai mare parte a timpului în capitală. Bătrâna ridică ochii mici în tavan. Lumea zice că sunt o bătrâna care trăieşte în trecut. Poate că e adevărat. Însă locurile astea sunt în calea tuturor răutăţilor. Ferenczi-Novak a înţeles asta cel mai bine.

— A înţeles oare? întrebă Jessie.

Bătrâna o privi liniştită câteva clipe.

— Poate că bei cu mine un păhăruţ de *palinka*.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, doamnă. Gitta Bekesi îşi mută privirea de la ea şi nu mai zise nimic, evident ofensată.

Jessie se uită la Janson, apoi din nou la bătrâna.

— Mă rog, dacă aveţi.

Bătrâna se ridică încet şi se îndreptă cu paşi şovăielnici spre bufet. Scoase de acolo o carafă enormă plină cu un lichid incolor şi turnă puţin în două păhărele.

Jessie luă unul. Bătrâna se aşeză înapoi în scaun şi o privi pe Jessie sorbind o înghiţitură.

Brusc, scuipă lichidul din gură. Fusese ceva involuntar, ca un strănut.

— Iisuse, vă rog să mă scuzaţi! reuşi ea să spună cu o voce

sugrumată.

Bătrâna zâmbea viclean.

Jessie se lupta să-şi recapete respiraţia.

— Ce naiba... oftă ea cu ochii în lacrimi.

— Pe aici, noi îl facem în casă, spuse femeia. Nouăzeci de grade. E cam tare, nu-i aşa?

— Puţin cam prea tare, răspunse Jessie cu o voce răguşită. Bătrâna dădu paharul peste cap şi se relaxa brusc.

— Totul a pornit de la Tratatul de la Trianon din 1920 şi de la pierderea teritoriilor. A trebuit să cedăm românilor şi iugoslavilor aproape trei pătrimi din pământul nostru. Vă puteţi imagina cum a fost resimţită această nenorocire?

— Ca o amputare, sugeră Janson.

— Exact aşa – un sentiment ciudat că o parte din tine era iacă acolo, dar totuşi nu acolo. *Nem, nem solia!* Acesta era strigătul naţional şi însemna „Nu, nu, niciodată". Era răspunsul la întrebarea „Poate rămâne situaţia aşa?" Orice şef de gară avea înscrise cuviinţele astea cu flori în grădina sa. Dreptate pentru Ungaria! Însă nimeni din afară nu a luat în serios setea asta faţă de teritoriile pierdute. Nimeni în afară de Hitler. O mare nebunie – ca şi cum ai fi călărit un tigru. Guvernul de la Budapesta a încercat să-l câştige de partea lui. În scurt timp au ajuns în burta fiarei. A fost o greşeală pentru care ţara asta avea să sufere teribil. Însă nimeni nu a suferit mai mult decât noi.

— Şi unde vă aflaţi dumneavoastră când...

— Toate casele au fost incendiate. Toţi oamenii care locuiau aici – ai căror strămoşi au lucrat pământurile astea de când lumea – ridicaţi din paturi, de pe câmpuri, de la masă. Strânşi grămadă şi forţaţi sub ameninţarea puştilor să meargă pe albia îngheţată a Tisei până ce gheaţa a cedat şi ei au căzut în apă. Familii întregi, mergând mână în mână şi deodată, o clipă mai târziu, luptându-se să se salveze de la înec în apa îngheţată. Se spune că zgomotul pe care îl făcea gheaţa care se crăpa se auzea până sus, în vii. Eu mă aflam în castel în momentele acelea şi castelul era bombardat. Aveam impresia că se prăbuşesc pereţii peste noi. A fost distrus în cea mai mare parte. Noi eram în siguranţă, în pivniţă. În ziua următoare, trupele au plecat mai departe şi eu m-am întors în

satul în care mă născusem, la singură casă pe care o cunoşteam şi – *nimic*.

Vocea ei devenise şoaptă.

— Nimic decât jaf şi distrugere. Ruine fumegânde. Câteva ferme izolate, situate mai sus, scăpaseră. Însă satul Molnar, care supravieţuise jafului românilor, care scăpase de tătari şi de turci, încetase să mai existe. Nu mai era. Şi pe râu pluteau atâtea trupuri, ca nişte sloiuri. Şi printre ele, goale, umflate, vinete se aflau şi trupurile părinţilor mei.

Bătrâna îşi duse o mână la tâmplă.

— Când vezi de ce sunt în stare oamenii să le facă altor oameni ţi se face ruşine... că trăieşti pe acest pământ.

Cei doi americani nu scoaseră o vorbă.

— Cum de vă aflaţi în castel? întrebă Janson după câteva clipe.

Femeia zâmbi, năpădită de amintiri.

— Janos Ferenczi-Novak era un om minunat şi aşa era şi Illana lui. A fost un privilegiu pentru mine să-i slujesc şi n-am uitat niciodată lucrul ăsta. Vedeţi, părinţii şi bunicii şi străbunicii mei, toţi au lucrat pământul. Au fost ţărani, însă de-a lungul timpului nobilii le-au dăruit mici parcele de pământ. Creşteau acolo cartofi şi viţă de vie şi tot felul de pomi fructiferi. Îşi făcuseră anumite speranţe în privinţa mea, cred. Eram o fetiţă tare drăguţă. Ăsta-i adevărul. S-au gândit că dacă voi lucra ca servitoare la castel voi învăţa câte ceva. Poate că contele m-ar lua la Budapesta şi aş întâlni acolo un bărbat deosebit. Mama nutrea asemenea visuri. O cunoştea pe una din femeile care ajutau la gospodăria contelui şi i-a prezentat-o acesteia pe fiica ei. Lucrurile s-au legat şi aşa am ajuns să-l cunosc pe conte şi pe frumoasa lui soţie cu ochi albaştri, Illana. Contele petrecea din ce în ce mai mult timp la Budapesta, în cercurile guvernamentale din preajma regentului Horthy. Era un apropiat al lui Miklos Kallay, cel ce avea să devină prim-ministru. Cred că până la urmă ajunsese şi el ministru în guvernul lui Kallay. Contele era un bărbat educat. Guvernul avea nevoie de oameni ca el şi contele avea un pronunţat simţ civic. Chiar şi în perioada aceea reuşea să petreacă vreo câteva săptămâni pe an pe moşia de la Molnar. Un sat mititel. O singură crâşmă. O băcănie ţinută de un evreu

de prin Hodmezovasarhely. Dar cei mai mulţi erau ţărani şi tăietori de lemne. Oameni simpli, care trudeau de-a lungul Tisei. Şi a venit ziua când mama m-a dus la castelul de pe deal – castelul pe care ni-l imaginasem, copii fiind, ca pe o continuare a muntelui.

— Cred că vă e foarte greu să vă amintiţi întâmplări care s-au petrecut cu atâţia ani în urmă, se aventură Jessie.

Bătrâna clătină din cap.

— Ziua de ieri e înecată în ceaţă. Însă ceea ce s-a petrecut acum şaizeci de ani e la fel de real de parcă s-ar întâmpla chiar acum. Aleea lungă, lungă care ducea la grajduri. Stâlpii de piatră ai porţii cu sculpturile măcinate de vreme. Şi apoi, înăuntru, scara imensă cu treptele tocite. Am simţit că mi se taie respiraţia. Se spunea că pe treptele acelea dormiseră mulţi oaspeţi prea beţi ca să ajungă în paturile lor. Mai târziu, după ce ajunsesem să fac parte din personalul castelului, am auzit-o chiar pe contesa Illana vorbind despre astfel de lucruri – era atât de amuzantă şi îngăduitoare. Nu-i plăcuseră niciodată coarnele de cerb agăţate pe pereţi – nu există aşa ceva în fiecare castel? Protestă ea. Tablourile erau de Teniers cel Tânăr. „Ca în orice castel din Europa Centrală", am auzit-o odată pe contesă zicându-i cuiva. Mobila, „stil Franz Josef târziu", spunea ea. Şi ce întunecată era sala mare. Nu se îndurau să găurească frescele acelea, înţelegeţi, ca să bage curent electric. Aşa că foloseau lumânări. Îmi amintesc că în sala aceea se afla un pian mare, din lemn de trandafir. Acoperit cu cea mai delicată dantelă şi deasupra cu un sfeşnic de argint care trebuia lustruit cu mare atenţie în fiecare sâmbătă. Iar afară era la fel de frumos. Mi-aduc aminte cât de emoţionată eram când m-am plimbat pentru prima oară în grădina englezească din spate. Erau acolo imenşi copaci de catalpa, cu ramuri diforme şi păstăi răspândite pretutindeni, salcâmi pitici, nuci. Contesa era foarte mândră de grădina ei englezească. Ne-a învăţat să pronunţăm corect numele tuturor florilor. În engleză, da, în engleză. O altă membră a personalului m-a învăţat şi pe mine limba asta. Illanei îi plăcea să se adreseze oamenilor în engleză, de parcă am fi trăit într-o casă britanică de la ţară şi aşa am învăţat şi noi.

Faţa bătrânei se luminase.

— Grădina aia englezească. Mirosul ierbii proaspăt tunse, parfumul trandafirilor şi al fânului – mă simţeam ca în Paradis. Ştiu că lumea zice despre mine că trăiesc în trecut, însă e un trecut în care merită să trăieşti.

Janson îşi aminti de ruinele care se zăreau mai sus, pe deal: nu rămăseseră din vasta proprietate decât nişte resturi de ziduri pe jumătate ascunse de iarbă înaltă. Grămezi de cărămizi ce măreau locul unde fuseseră odinioară impozantele coşuri ale căminelor se ridicau deasupra vegetaţiei ca nişte buturugi. Un castel care veghease falnic timp de secole fusese transformat în ruină. O lume dispărută. Bătrâna fusese cândva într-o grădină încântătoare. Acum trăia în umbra ruinelor.

Focul de lemne din vatră începu să sfârâie şi să trosnească şi timp de un minut nu vorbi nimeni.

— Castelul răsuna probabil şi de paşii copiilor, zise Jessie într-un târziu.

— Au avut un singur copil. Peter. Vrei să-ţi mai torn nişte *palinka*?

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă, spuse Jessie. Însă nu mai vreau.

— Peter aţi spus, repetă Janson, chipurile într-o doară. Când s-a născut?

— Ziua lui de naştere a fost în prima sâmbătă a lunii octombrie 1937. Un băiat atât de drăguţ. Atât de frumuşel şi de deştept! Se vedea că era sortit să ajungă cineva.

— Şi a ajuns?

— Parcă îl văd cum mergea încoace şi-ncolo pe coridoarele lungi cu oglinzi, îmbrăcat în costumaşul lui de Peter Pan, cu ciorăpeii trei sferturi şi pălărioara de marinar. Îi plăcea grozav să-şi privească imaginea reflectată de două oglinzi aşezate faţă în faţă, multiplicată la nesfârşit, din ce în ce mai mică. Zâmbetul bătrânei desenase o mulţime de riduri.

— Şi părinţii săi ţineau aşa de mult la el. Vă puteţi imagina. Băiatul era singurul lor copil. Naşterea fusese dificilă şi o lăsase pe contesă incapabilă să mai conceapă.

Bătrâna se afla acum undeva departe, într-o altă lume: o lume pierdută, dar încă vie în amintirea ei.

— Într-o bună zi, imediat după prânz, ca un năzdrăvan, a şterpelit şi a mâncat nişte prăjiturele pregătite pentru ceai şi

bucătăreasa l-a certat. Din întâmplare contesa Illana a auzit-o. *Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu copilul nostru,* i-a spus ea cu o voce ca de gheaţă. Bettinei, bucătăreasa, i-au luat foc obrajii, însă n-a spus nimic. A înţeles. Toate fetele am înţeles. El nu era... ca toţi copiii. Dar nu răsfăţat, trebuie să înţelegeţi asta. Era luminos ca prima zi de iulie, cum zicem noi, maghiarii. Când era mulţumit de ceva zâmbea de ziceai că i se va rupe faţa. Un copil binecuvântat. Ar fi putut ajunge orice. Absolut orice.

— Cred că Peter era comoara părinţilor săi, spuse Jessie. Bătrâna începu să mângâie din nou câinele cu mişcări ritmice.

— Un băieţel atât de perfect. Ochii i se luminară de parcă l-ar fi văzut aievea pe băiat, îmbrăcat în pantalonaşi scurţi şi cu bereta de marinar, privind în oglinzile paralele.

Începu să clipească repede şi închise ochii, strângând pleoapele ca şi cum ar fi vrut să păstreze imaginile acelea în mintea sa pentru totdeauna.

— Făcea nişte puseuri de febră grozave, era atât de fierbinte şi se zvârcolea şi vomă întruna. A fost o epidemie de holeră, cred că ştiţi. Era atât de fierbinte când îl atingeai. Şi apoi atât de rece. Am fost una dintre cele care a vegheat la patul lui.

Bătrâna puse amândouă mâinile pe faţa câinelui, căutând alinarea în forţa şi devotamentul animalului.

— N-am să pot uita niciodată dimineaţa aceea – când i-am găsit trupuşorul rece, cu buzele palide, cu obrăjorii ca ceară. Ni s-a rupt inima la toţi când s-a întâmplat. Avea numai cinci anişori. Poate exista un sfârşit mai trist? Mort înainte de a avea cu adevărat şansa de a trăi.

Janson se simţi cuprins de ameţeală, complet dezorientat. *Peter Novak murise în copilărie?* Cum era posibil aşa ceva? Era oare o greşeală – descrisese femeia o altă familie, *un alt* Peter?

Şi totuşi, toate detaliile referitoare la viaţa filantropului coincideau: Peter Novak, iubitul şi unicul fiu al contelui Janos Ferenczi-Novak se născuse în octombrie 1937 şi crescuse în satul Molnar, care fusese distrus în război. Aşa scria în toate biografiile oficiale.

Dar restul?

Nu încăpea nici o îndoială că femeia spunea adevărul aşa cum şi-l amintea. Şi totuşi ce însemnau toate astea?

Peter Novak: omul care nu existase niciodată. Din ce în ce mai neliniştit, Janson analiza diverse posibilităţi. Jessie îşi desfăcu rucsacul şi scoase albumul de fotografii cu Peter Novak. Îl deschise la un prim plan în culori al marelui om şi i-l arătă Gittei Bekesi.

— Îl vedeţi pe tipul ăsta? Numele *lui* este Peter Novak.

Bătrâna se uită la fotografie, apoi o privi pe Jessie ridicând din umeri.

— Nu urmăresc ştirile. Nu am televizor şi nu cumpăr ziare, îmi pare rău. Dar, da, cred că am auzit de bărbatul ăsta.

— Are acelaşi nume ca şi băiatul contelui. E sigur că nu poate fi aceeaşi persoană?

— Peter, Novak – astea sunt nume foarte obişnuite în ţara noastră, spuse bătrâna ridicând iar din umeri. Bineînţeles că nu este fiul contelui Ferenczi-Novak. Băiatul a murit în 1942. V-am spus doar. Se uită iar la fotografii.

— În afară de asta, ochii acestui bărbat sunt căprui. Aspectul ăsta i se păru prea evident că să mai insiste, dar adăugă: Ochii micuţului Peter erau albaştri ca apele lacului Balaton. Albaştri ca ai mamei sale.

Şocaţi, cei doi porniră pe lungul drum înapoi la maşină, la mai bine de un kilometru mai sus, pe deal. Când ferma dispăru în mijlocul vegetaţiei, începură să vorbească încet, încercând să descâlcească misterul care se adâncea.

— Dar dacă a mai existat un copil? întrebă Jessie. Un alt copil de care nu ştia nimeni şi care a luat numele fratelui său. Un frate geamăn ţinut ascuns, poate.

— Bătrâna părea sigură că a fost un singur copil. Nu era uşor să ascunzi un copil de ochii personalului. Bineînţeles, dacă Ferenczi-Novak era atât de paranoic pe cât se spune, orice stratagemă poate fi imaginată.

— Dar de ce? Doar nu era nebun?

— Nu nebun, însă îngrozitor de temător pentru viaţa copilului său, răspunse Janson. Ungaria a trecut printr-o perioadă explozivă. Adu-ţi aminte ce ai citit despre asta. Bela Kun a preluat puterea în martie 1919 şi a condus ţara o sută

treizeci şi trei de zile. Un regim al terorii. Urmat de un masacru şi mai înfiorător al celor care l-au ajutat să obţină puterea. Familii întregi au fost măcelărite – aşa-zisa Teroare Albă a amiralului Horthy. Represaliile şi contrarepresaliile reprezentau un mod de viaţă în zilele acelea. Contele înţelesese probabil că cei care se ridică împreună sunt sortiţi să dispară tot împreună. Că asocierea sa cu primul-ministru Kallay putea reprezenta o condamnare la moarte nu numai pentru el, ei şi pentru întreaga sa familie.

— Se temea de comunişti?

— Şi de fascişti şi de comunişti. Sute de mii de oameni au fost omorâţi la sfârşitul anului 1944 şi începutul lui 1945 după ce Crucea cu Săgeţi a preluat puterea. Adu-ţi aminte, membrii organizaţiei Crucea cu Săgeţi erau indivizi care considerau că Horthy e prea blând! Adevăraţi nazişti unguri. Atunci când Armata Roşie a luat ţara în stăpânire, a urmat o altă serie de masacre. Alte sute de mii au fost omorâţi. Duşmanii revoluţiei, nu-i aşa? Oameni ca Ferenczi-Novak au fost prinşi ca într-un cleşte. Câte cazuri au existat în istorie în care o ţară să treacă de la extrema stângă la extrema dreaptă şi apoi din nou la extrema stângă, fără nici o pauză între transformări?

— Prin urmare, ne-am întors la întrebarea: cum să aduci un copil într-o astfel de lume? Poate că oamenii ăştia s-au gândit că e imposibil. Că orice copil pe care l-ar avea trebuia ascuns.

— Ca Moise în coşuleţul de papirus, gândi Janson cu voce tare. Însă asta ridică alte întrebări. Novak spune lumii întregi că aceştia sunt părinţii lui. De ce?

— Pentru că ăsta-i adevărul?

— Nu prea cred. Un astfel de copil trebuie să fi fost învăţat să se teamă de adevăr, să privească adevărul ca pe un lucru foarte periculos – pentru Dumnezeu, e posibil ca nici măcar să nu fi *ştiut* adevărul. Asta-i cu copiii: nu le poţi spune lucruri cărora nu le pot face faţă. În Germania nazistă, atunci când un copil evreu era ascuns de către o familie creştină, copilului nu i se spunea, *nu i se putea* spune adevărul. Riscul era prea mare: era foarte posibil ca el să spună ceva colegilor de joacă sau unui profesor. Singura cale prin care putea fi protejat de consecinţele unui adevăr potenţial foarte periculos era să-l ţii departe de acel adevăr. Abia mai târziu, când copilul va fi

crescut, putea să afle acel adevăr. În afară de asta, dacă părinţii lui Novak au fost cine spune el că au fost, este sigur că această Gitta Bekesi ar fi ştiut despre asta. Sunt sigur. Nu cred că au avut alt copil. Cred că femeia ne-a spus adevărul: Peter Novak, unicul fiu al contelui, a murit de copil.

Umbrele se alungeau în timp ce soarele se ascundea în spatele culmilor din depărtare. Câteva minute mai târziu, poieniţe, care cu puţin înainte fuseseră scăldate în aur, deveniră cenuşii. În regiunea aceea deluroasă, asfinţitul venea repede, abia previzibil.

— Afacerea asta se transformă într-o afurisită de sală a oglinzilor, ca aceea de care povestea bunica Gitta. Ieri ne puneam întrebarea dacă nu cumva vreun impostor îşi însuşise identitatea lui Peter Novak. Acum e din ce în ce mai evident că Peter Novak însuşi a furat identitatea altcuiva. Un copil mort, un sat distrus – şi, pentru cineva anume, o mare şansă.

— Însuşire de identitate, spuse Janson. Ireproşabil executată.

— Dacă stai să te gândeşti, planul e genial. A ales un sat care a fost complet lichidat în timpul războiului – aşa că practic nu mai există nimeni care să-şi amintească ceva despre copilăria lui. Toate documentele, certificate de naştere şi de deces, distruse după ce locul a fost incendiat.

— A fost o mişcare bună să ia identitatea unui fiu de aristocrat, spuse Janson. L-a ajutat să scape de o grămadă de potenţiale întrebări în legătură cu originile sale. Nimeni nu trebuia să se minuneze cum de putea fi atât de educat şi de umblat prin lume fără o evidenţă a studiilor sale.

— Exact. Unde ar fi putut urma şcoala? Hei, a făcut-o în particular – fiu de conte, nu? De ce se ferea aşa? Pentru că acest aristocrat, acest Janos Ferenczi-Novak, are o mulţime de inamici şi motive bune pentru a fi paranoic. Totul se potriveşte, chiar foarte strâns.

— Ca bucăţile de parchet. Prea strâns. Următorul lucru care se ştie despre el e că a fost un mare speculant de valută.

— Un om fără trecut.

— O, nu, el are un trecut. Numai că e un trecut pe care nu-l cunoaşte nimeni.

Lui Janson îi reveniră brusc în minte avionul Gulfstream V al

filantropului şi literele cursive, albe de pe fuselajul indigo al aparatului: *Sok kicsi sokra megy.* Novak repetase acelaşi proverb maghiar şi în buletinul de ştiri. Din multe lucruri mărunte poate rezulta unul mare. Cuvintele pe care i le spusese în avion Marta Lang, *Novak a demonstrat de nenumărate ori cine este cu adevărat. Un om pentru toate vremurile şi un om pentru toţi semenii săi,* căpătaseră acum o altă rezonanţă.

Cine era în realitate acest om?

Jessie sări cu uşurinţă peste un trunchi de copac răsturnat în drumul lor.

— Lucrul la care mă gândesc mereu este de ce? De ce această înşelătorie? Doar toată lumea îl iubeşte. Este un adevărat erou al timpurilor noastre.

— Chiar şi sfinţii au ceva de ascuns, răspunse Janson, ocolind trunchiul de copac. Dacă omul provine dintr-o familie care a fost implicată în atrocităţile comise de cei din Crucea cu Săgeţi? Trebuie să ai în vedere că e vorba despre o ţară în care oamenii nu uită aşa uşor, o ţară în care răzbunarea este la ordinea zilei, în care familii întregi, inclusiv copiii şi nepoţii, au fost decimate sau deportate fiindcă se aflaseră de partea cui nu trebuia. Aceste cicluri de vendetă au reprezentat o caracteristică a istoriei maghiare în secolul XX. Dacă trecutul tău ar ascunde ceva necurat ai face orice să scapi de el. Bunica Gitta nu e singura persoană de pe aici care trăieşte în trecut. Gândeşte-te la asta. Să zicem că Novak ar proveni dintr-o familie cu legături cu Crucea cu Săgeţi. Indiferent dacă el, personal, ar fi făcut sau nu ceva rău, legătura asta ar fi de fiecare dată menţionată, în fiecare interviu, în fiecare discuţie.

Jessie încuviinţă cu o mişcare a capului.

— „Părinţii mănâncă struguri acri şi copiilor li se strepezesc dinţi”", aşa cum se spune în Cartea lui Ieremia.

— E posibil ca ăsta să fie motivul, admise Janson. Cu toate acestea, el avea o bănuială că lucrurile nu erau chiar aşa de simple. În mintea lui se insinua ceva nedesluşit, însă supărător, ca o insectă minusculă. Un gând neclar, îndepărtat şi totuşi *acolo*.

Dacă ar reuşi să se concentreze, să alunge toate celelalte gânduri care nu-i dau pace!

Trecură câteva clipe până să recunoască sunetul care ajunsese până la el. Era nedesluşit şi aproape imperceptibil şi totuşi, după ce îşi încorda auzul, reuşi să recunoască sursă şi inima începu să-i bată cu putere.

Era ţipătul unei femei.

27

O, Doamne, *nu*!

Spinii şi ramurile vegetaţiei îi biciuiau şi-i zgâriau picioarele lui Janson pe când alergă în jos, pe panta dealului. Era atent doar asupra locului unde punea piciorul când sărea peste bolovani şi mici tufe; un pas greşit în terenul acesta accidentat putea duce la o entorsă sau chiar la ceva mai rău. Îi ordonase lui Jessie să se întoarcă imediat la maşină; ar fi fost o nenorocire dacă inamicii ar fi ajuns acolo înaintea lor.

Trebuia să urce ca să ajungă la Lancia, însă Jessie alergă ca o gazelă şi în câteva clipe avea să fie la maşină.

După câteva minute, răsuflând ceva mai greu ca de obicei, Janson ajunse din nou în faţa fermei dărăpănate în care trăia bătrâna. Ţipetele încetaseră, înlocuite de o tăcere alarmantă.

Uşa de la intrare rămăsese întredeschisă şi înăuntru se putea vedea o privelişte despre care Janson înţelese imediat că avea să-i rămână întipărită pentru întotdeauna în memorie. Nobilul kuvasz zăcea întins pe o parte; abdomenul îi fusese spintecat şi maţele animalului formaseră pe covor o grămadă roşie, lucioasă şi aburindă. Lângă el, răstignită în balansoar, se afla Gitta Bekesi, femeia care supravieţuise Terorii Roşii şi Terorii Albe, grozăviilor a două războaie mondiale, invaziei tancurilor din 1956, calamităţilor datorate oamenilor şi naturii. Faţa ei era acoperită de rochia de muselină care îi fusese înfăşurată în jurul capului şi îi lăsase descoperit pieptul flasc, plin de răni oribile. O mulţime de tăieturi mici, cu margini roşii – fiecare dintre ele o înţepătură de baionetă după cum putu să-şi dea seama Janson – se încrucişau pe pielea albicioasă a femeii într-un desen grotesc. Lamele agresorilor îi străpunseseră trupul de zeci de ori. Pe braţele şi picioarele ei dezgolite se vedeau umflături roşii produse de forţa cu care

fusese strânsă. Femeia fusese ţintuită pe scaun şi torturată cu o baionetă. Căutaseră oare să-i smulgă informaţii? Sau fusese numai o pedeapsă sadică pentru informaţiile pe care le divulgase deja?

Ce fel de monştri puteau face aşa ceva? Janson rămăsese ca paralizat. Se uită de jur-împrejur şi văzu pete proaspete de sânge pe podea şi pe pereţi. Atrocităţile fuseseră comise doar cu câteva clipe înainte de sosirea lui.

Oaspeţii femeii fuseseră la fel de rapizi pe cât fuseseră de cruzi.

Şi unde se aflau acum? Nu aveau cum să fi ajuns prea departe. Urma să fie el următoarea lor victimă?

Inima lui Janson bătea cu putere, într-un ritm măsurat. În loc să-l neliniştească, perspectiva confruntării îi crease o ciudată stare de exaltare. Bătrâna fusese o pradă uşoară; indiferent cine îi făcuse asta avea să afle că el nu era aşa ceva. Simţea furia punând stăpânire pe el, un sentiment cu care fusese cândva foarte obişnuit şi care tocmai de aceea îi producea acum şi o ciudată stare de pace sufletească. Furia avea să-l elibereze. Îi reveniră în urechi cuvintele parţial batjocoritoare ale lui Derek Collins: *Janson, violenţa este ceva la care tu te pricepi foarte, foarte bine... îmi zici acum că îţi fac rău crimele. O să-ţi spun acum ceea ce ai să descoperi şi singur într-o bună zi: aceasta este singura cale prin care ai să simţi întotdeauna că trăieşti.*

I se părea adevărat acum. Ani de zile fugise de propria natură. Astăzi nu va fugi. Privi încă o dată carnagiul, când prin mintea lui trecu un gând tăios ca lama unei săbii. Cei care pricinuiseră atâta suferinţă aveau să cunoască la rândul lor suferinţa.

Unde se aflau oare?

Pe aproape, foarte aproape. Pentru că ticăloşii aceştia pe el îl căutau. Probabil că acum urcau dealul. Va izbuti Jessie să ajungă la maşină înaintea lor?

Trebuia să urce pe un loc mai înalt pentru a avea o privire de ansamblu asupra terenului operaţiunii. Clădirea fermei avea forma tradiţională a literei L, cu o curte în mijloc, încăperile de locuit şi cele de lucru sub acelaşi acoperiş. În unghi drept faţă de casă se afla o poartă înaltă peste care se

înălţa un hambar pentru fân, iar alături de poartă – grajdurile pentru căi.

Janson traversă în fugă curtea şi urcă pe o scară până în hambarul pentru fân. Un capac care dădea pe acoperiş îi permise să se urce rapid până în vârf. La jumătate de kilometru distanţă de coama dealului putu să vadă un grup de bărbaţi înarmaţi îndreptându-se spre Jessie Kincaid. Era imposibil să le distingă figurile în lumina slabă a înserării însă după cum se mişca vegetaţia în jurul lor se vedea cum înaintează. Janson auzi apoi bătăile din aripi ale unor păsări care se ridicau în văzduh croncănind supărate; cineva le deranjase. Un moment mai târziu văzu ceva mişcându-se în tufele care înconjurau clădirea veche a fermei şi înţelese.

Căzuse într-o capcană!

Ticăloşii contaseră pe faptul că el va auzi strigătele bătrânei. Nu făcuseră altceva decât să-l atragă înapoi la fermă. Îl aduseseră exact unde vruseseră – şi acum aveau posibilitatea să-i facă exact ce voiau! Nivelul adrenalinei îi crescu, având ca efect ascuţirea bruscă a simţurilor.

Cu toate că fermă era înconjurată de ziduri şi se putea intra numai pe poartă, ei o încercuiseră şi îşi făceau acum apariţia ieşind din tufişuri şi pregătindu-se să intre în curte. Probabil că-l văzuseră când intrase şi îl aşteptaseră să iasă. Janson nu putea scăpa de acolo neobservat. Pe Kincaid o vor prinde în drum spre maşină; pe el îl vor lichida sau captura în acest spaţiu închis, transformat acum în închisoare. Fasciculele luminoase ale lanternelor lor cercetau fiecare latură a casei; Janson putu astfel să le vadă şi carabinele. Erau pregătiţi să-şi lovească prada la prima ocazie favorabilă, în locul unde se afla, Janson era o ţintă uşoară – nu putea trece mult timp până ce lumina lanternelor avea să măture acoperişul hambarului, descoperindu-i silueta.

Janson coborî degrabă de pe acoperiş, făcând cât mai puţin zgomot. Se lăsă să cadă pe duşumeaua murdară. Dacă duşmanii lui nu împânziseră încă locul era doar fiindcă nu ştiau dacă el era înarmat. Preferau să aştepte, să acţioneze cu precauţie, astfel încât să-l lichideze fără să-i permită să-l prindă pe vreunul dintre ei.

Janson străbătu în fugă curtea şi intră din nou în sufrageria

bătrânei. Focul care pâlpâia în cămin arunca o lumină sinistră asupra masacrului. Nu avea însă de ales decât să se întoarcă aici. Bătrâna avea parcă o puşcă, nu-i aşa?

Puşca dispăruse. *Desigur*, fusese acolo. Nu era genul de obiect care să treacă neobservat de asemenea indivizi şi dezarmarea unei octogenare fusese floare la ureche pentru ei. Totuşi, dacă bătrâna avea puşcă înseamnă că ţinea pe undeva şi o rezervă de cartuşe.

O rază de lumină mătură sufrageria în căutarea unui semn de mişcare – un semn că el se afla acolo. Janson se lăsă imediat la podea. Voiau să-l localizeze, să-i limiteze progresiv libertatea de mişcare. De îndată ce ar fi ştiut precis în care clădire se ascundea, ar fi putut să forţeze intrarea în curte şi să înconjure structura respectivă. Deocamdată, singurul lui aliat era incertitudinea.

Se târî până în bucătărie, ferindu-se să apară în raza lor vizuală. Unde ar fi putut bătrâna să ţină cartuşele? Cartuşele propriu-zise nu puteau fi folosite ca arme împotriva urmăritorilor săi. Dar exista şi o altă cale de a se folosi de ele. Reuşise să supravieţuiască până acum numai fiindcă ei nu cunoşteau exact locul în care se afla însă avea nevoie de mai mult. I-ar putea învinge numai dacă ar transforma incertitudinea lor în eroare.

Deschise mai multe sertare de la dulapul din bucătărie, dar nu găsi decât tacâmuri şi borcane cu condimente. De-abia într-o mică debara, lângă bucătărie, descoperi ceea ce căuta, chiar într-o cantitate mai mare decât sperase. Zece cutii de cartuşe standard Biro Super 10, cu câte douăzeci de bucăţi fiecare. Luă câteva cutii şi se târî înapoi în sufragerie.

Afară se auzeau strigăte într-o limbă pe care nu o desluşi. Dar nu-i scăpa înţelesul: aveau să vină mai mulţi oameni ca să ocupe poziţii în jurul fermei.

Janson puse o mână de cartuşe în tigaia ce atârna deasupra focului din cămin, acolo unde femeia copsese castane. Cartuşele erau formate dintr-un tub de plastic cu striaţiuni cafenii, cu câte un căpăcel de alamă la fiecare capăt. În interior se aflau alice de plumb şi praf de puşcă şi, cu toate că fuseseră proiectate să detoneze sub acţiunea cuiului percutor al puştii, suficientă căldură putea produce acelaşi efect.

Focul abia mai pâlpâia şi tigaia se afla la aproape un metru deasupra. Putea să se bizuie pe această improvizaţie?

Janson mai puse un buştean pe foc şi se întoarse în bucătărie. Aşeză o cratiţă masivă de fontă pe unul din ochiurile vechii plite electrice şi aruncă înăuntru o altă mână de cartuşe. Potrivi temperatura rezistenţei electrice la mediu. Avea să treacă mai bine de un minut până când fundul cratiţei să înceapă să se încălzească.

Dădu drumul apoi şi la cuptor, puse ultimele cincizeci de cartuşe pe grătarul aflat cam la treizeci de centimetri sub rezistenţă şi regla temperatura la maximum. Fără îndoială, cuptorul avea să se încălzească ultimul. Ştia că nu erau decât nişte calcule foarte aproximative. Ştia de asemenea că nu avea alternative mai bune.

Traversă curtea încovoiat, cât mai aproape de pământ, trecu de grajduri şi se urcă iar în hambar. Şi începu să aştepte.

O vreme nu se auziră decât vocile bărbaţilor care se apropiau din ce în ce mai mult şi ocupau poziţii sigure, în afara razei vizuale a ferestrelor, comunicând unul cu altul prin comenzi scurte şi semnale luminoase. Deodată, aerul fu zguduit de o explozie, urmată în succesiune rapidă de alte patru. Se auzi imediat focul de răspuns al unei arme automate şi zgomotul de sticlă spartă. Ferestrele vechi din faţă ale clădirii se transformaseră într-un nor de cioburi şi aşchii.

Pentru Janson, secvenţele acustice aveau o semnificaţie precisă. Cartuşele din cămin explodaseră primele, exact aşa cum sperase. Trăgătorii făcuseră o presupunere logică. Focurile de armă din sufragerie le indicaseră că de acolo se trăgea asupra lor. Aveau acum ceea ce aşteptaseră: o localizare precisă.

Adică exact localizarea *greşită*.

Strigăte insistente îi chemau pe ceilalţi să se alăture luptei din partea din faţă a fermei.

O serie de explozii înfundate îi indicară lui Janson că şi cartuşele aflate pe plită se încălziseră până la limita detonării. Urmăritorii săi aveau să creadă că prada se retrăsese în bucătărie. Printre scândurile ce formau peretele hambarului văzu un singur trăgător cu o armă automată rămas în urmă;

partenerii săi alergau în partea cealaltă pentru a lua parte la asalt.

Janson îşi scoase micul său pistol Beretta şi, prin aceeaşi crăpătură, îl aţinti asupra bărbatului izolat, îmbrăcat într-un echipament verzui. Nu putea încă să tragă – nu putea risca să-şi dezvăluie astfel poziţia. Auzi zgomotul făcut de paşii grei care străbăteau încăperile din clădirea principală: trăgătorii distrugeau casa, încercând să-i găsească ascunzătoarea. Aşteptă până ce se auzi explozia celor cincizeci de cartuşe ascunse în cuptor înainte de a apăsa pe trăgaci. Zgomotul loviturii era greu de sesizat în hărmălaia ce urmase primei explozii.

Trase exact la momentul potrivit.

Încet, bărbatul masiv se prăbuşi cu faţa în sus. Trupul lui căzu aproape fără zgomot pe covorul de frunze.

Poziţia rămăsese acum nepăzită: Janson deschise trapa hambarului şi se repezi spre bărbatul căzut la pământ, ştiind că ceilalţi nu se vor uita la el. O clipă, îi trecu prin gând să dispară în întunericul dens de pe deal; putea face acest lucru, dispăruse doar şi în alte ocazii, în condiţii similare de teren. Era convins că putea scăpa de urmăritorii săi, făcându-şi apoi apariţia, după o zi sau două, într-unul din satele din zonă.

Îşi aminti însă de femeia ucisă, de trupul ei ciopârţit cu sălbăticie şi orice gând de a fugi îi dispăru din minte. Inima îi bătea cu putere şi umbrele înserării păreau că ajung acum la el printr-o perdea roşie. Văzu că glonţul său îl lovise pe bărbat imediat deasupra liniei părului; numai o şuviţă subţire de sânge care se scurgea spre frunte indica locul impactului. Îi luă mortului pistolul mitralieră şi banduliera şi îşi trecu cureaua armei în jurul umerilor.

Nu avea timp de pierdut.

Echipa de agresori se adunase acum în casă şi bărbaţii tropăiau dintr-o încăpere în alta şi trăgeau foc după foc.
Gloanţele lor erau îndreptate spre dulapuri, comode sau orice altă potenţială ascunzătoare şi, deocamdată, se înfigeau numai în lemn, deşi ţinta lor era carnea de om.

Dar acum ei căzuseră în capcană.

Fără zgomot, Janson dădu ocol până în partea din faţă a fermei, trăgând după el trupul bărbatului ucis. În frânturile de

lumină ale lanternelor reuşi să recunoască o faţă, apoi încă una şi încă una. Îi îngheţă sângele în vine. Erau feţe dure. Crude. Feţele unor bărbaţi cu care lucrase, cu mulţi ani în urmă, în Operaţiunile Consulare şi de care nu-i plăcuse niciodată. Erau nişte brute – brute nu atât ca purtări, cât mai ales ca sensibilitate. Oameni pentru care forţa brută reprezenta principalul atu, al căror cinism nu era produsul unui idealism dezamăgit, ci al avariţiei şi rapacităţii. Indivizii aceştia nu aveau ce căuta în serviciul guvernului; în opinia lui Janson, simpla lor prezenţă reducea credibilitatea morală a serviciului pentru care lucra. Talentele tehnice pe care le foloseau în munca lor erau umbrite de lipsa oricărei fărâme de conştiinţă, de neputinţa de a înţelege că obiectivele legitime necesitau câteodată abordarea unor tehnici mai puţin ortodoxe.

Îşi scoase haina şi îmbrăcă cadavrul cu ea, apoi propti trupul bărbatului în spatele unui castan; cu un şiret legă lanterna de mâna lipsită de viaţă a bărbatului. Culese câteva bucăţele de lemn şi fixă pleoapele mortului în aşa fel încât omul părea că priveşte ţintă. Era o cruzime să transformi mortul în propria efigie. Dar în lumina slabă a înserării era suficient pentru a înşela la prima vedere şi asta era tot ceea ce îşi dorea. Janson mătură interiorul sufrageriei cu o rafală trasă prin ferestrele care şi aşa avuseseră de suferit. Cei trei bărbaţi pe care îi văzuse se contorsionară oribil când gloanţele le perforară diafragmă, intestinele, aorta, plămânii. În acelaşi timp, rafală neaşteptată îi alertă pe ceilalţi.

Janson se rostogoli spre trunchiul strâmb al castanului, aprinse lanterna legată de antebraţul mortului, se repezi apoi fără zgomot spre bolovanul aflat în umbră la vreo trei metri distanţă şi aşteptă în întuneric.

— Acolo! strigă cineva.

Nu durase decât câteva secunde până când momâia le atrăsese atenţia. Zăriră strălucirea lanternei care lumină un pic haina cenuşie şi poate, o parte din faţa unui bărbat ghemuit după copac. Ajunseseră aproape instantaneu la aceeaşi concluzie: de-acolo venise rafala mortală.

Răspunsul lor fu exact cel aşteptat: patru dintre membrii comandoului îşi îndreptară imediat armele automate asupra

corpului ghemuit. Lătratul simultan al armelor lor puternice era asurzitor: în câteva clipe, cei patru trimiseră sute de gloanţe în direcţia fostului lor tovarăş.

Zgomotul şi concentrarea furioasă a trăgătorilor lucrau în folosul lui Janson: el trase rapid, unul după altul, patru gloanţe cu pistolul său Beretta. Distanţa nu era decât de zece metri; precizia loviturilor sale ireproşabilă. Toţi cei patru bărbaţi se prăbuşiră la pământ, fără suflare, armele lor automate reduse brusc la tăcere.

Mai rămăsese un singur om; Janson putea să-i vadă profilul prin perdeaua ferestrei de la etaj. Era înalt, cu părul cârlionţat tuns scurt, cu mişcări rigide. Era una dintre feţele pe care Janson le recunoscuse şi îl putea identifica acum după rapiditatea şi eficienţa cu care se mişca. Era un lider. Era liderul echipei, ofiţerul comandant. Din puţinul pe care îl văzuse Janson în legătură cu felul în care comunicaseră indivizii până atunci, măcar asta era evident.

Îşi aminti şi numele individului: Simon Czerny. Un agent de la Operaţiuni Consulare specializat în acţiuni clandestine. Căile lor se încrucişaseră de mai multe ori pe la mijlocul anilor ‘80, în Salvador şi Janson îl considerase încă de atunci drept un om periculos, căruia îi păsa foarte puţin de viaţa civililor nevinovaţi.

Totuşi, Janson nu voia să-l omoare. Nu înainte de a avea o mică discuţie.

Se va lăsa însă individul aşa uşor? Bărbatul era mai deştept decât ceilalţi. El înţelesese subterfugiul lui Janson mai repede, fusese primul care recunoscuse înşelătoria şi care încercase să-şi atenţioneze oamenii. Instinctele sale tactice erau foarte fine. Un om ca el nu se va expune fără rost pericolului, ci va aştepta ivirea unei ocazii favorabile.

Janson nu putea să-i permită un asemenea lux.

Comandantul echipei devenise acum invizibil; ieşise din raza de acţiune a armei lui Janson. Acesta alergă către sufrageria acum în ruine, plină de cioburi de sticlă, de tuburi de cartuşe, de cadavre şi aşchii de mobilă. Într-un colţ zări carafa uriaşă de palincă. Recipientul fusese crăpat într-o parte, fără îndoială în urma impactului cu vreo alică, însă sticlă nu se spărsese. Janson ştia ce avea de făcut. Căută prin

buzunarele unuia dintre cei căzuţi până dădu de o brichetă. Începu să verse apoi prin sufragerie şi pe culoarul care ducea la bucătărie alcoolul de nouăzeci de grade şi folosi bricheta ca să aprindă lichidul volatil. În câteva secunde, întreaga încăpere fu cuprinsă de flăcări albăstrui; curând, flăcările albastre se uniră cu cele galbene, iar între timp luară foc şi perdelele, ziarele şi tapiţeria scaunelor. Nu peste multă vreme avea să ia foc şi mobila, pardoseală, tavanul şi etajul de deasupra.

Janson aşteptă ca flăcările să crească în intensitate până când se uniră într-o mare de albastru şi galben. Nori de fum începuseră să se ridice prin spaţiul îngust al casei scării.

Simon Czerny trebuia să ia o decizie – deşi nu avea prea multe opţiuni. Să rămână pe loc însemna să piară în flăcări. Nu putea nici să scape prin spate, în curte, fără să treacă printr-un zid de flăcări: Janson se asigurase în sensul ăsta. Singura cale de scăpare era în jos, pe scări, apoi prin uşa din faţă.

Czerny era însă un profesionist experimentat; îşi imagina că Janson îl va aştepta afară. Avea să-şi ia măsuri de prevedere.

Janson auzi paşii grei ai bărbatului chiar mai devreme decât se aşteptase. Însă de cum ajunse în pragul scării, Czerny slobozi o rafală de gloanţe care acoperi un unghi de aproape o sută optzeci de grade. Oricine l-ar fi aşteptat afară ar fi fost lovit de focul pistolului mitralieră. Janson nu se putu opri să nu admire eficienţa şi spiritul de prevedere al lui Czerny, în vreme ce, pivotând din spate, privea trunchiul acestuia.

Se ridică din ascunzătoare, de după scara care cobora în sufrageria a cărei podea era acum cuprinsă de flăcări – un loc la care duşmanul său nu se aşteptase.

Cât Czerny trase o altă salvă în spaţiul din faţa fermei, Janson se aruncă asupra lui şi-i smulse arma din mână. Omul reacţiona violent, însă furia îl făcuse pe Janson de neoprit. Îl pocni cu genunchiul drept în rinichi, apoi îl trase spre veranda pardosită cu dale de piatră. Îi prinse mijlocul între picioare şi-i forţă gâtul pe spate, într-un arc dureros.

— Noi doi vom petrece câteva clipe plăcute împreună, zise Janson cu buzele, lipite de urechea lui Czerny.

Cu un efort aproape supranatural, Czerny reuşi să se ridice

şi să se elibereze din strânsoare. Alergă spre curte, îndepărtându-se de casa cuprinsă de flăcări. Janson porni după el şi-l doborî iar la pământ cu o lovitură de umăr. Czerny scoase un răcnet în momentul în care Janson, cu o mişcare rapidă, îi răsuci braţul la spate, dislocându-i-l şi obligându-l concomitent să se întoarcă cu faţa în sus. Janson se aplecă asupra lui, strângându-l cu putere de gât.

— Aşadar, unde rămăsesem? A, da: dacă nu-mi spui imediat ce vreau să aud de la tine, n-ai să mai poţi vorbi niciodată.

Janson scoase un cuţit de la centura lui Czerny.

— Am de gând să-ţi jupoi pielea de pe faţă că nici propria ta mamă n-o să te mai recunoască. Acum spune-mi adevărul. Nu mai lucrezi la Operaţiuni Consulare, nu-i aşa?

Czerny începu să râdă amar.

— Nu erau decât o adunătură de cercetaşi – o afurisită adunătură de copii care se jucau de-a adulţii. Mai bine s-ar fi apucat să vândă prăjituri din uşă în uşă, ca să facă ceva cu adevărat important.

— Tu faci ceva cu adevărat important acum?

— Spune-mi ceva. Cum de naiba mai ai curajul să faci umbră pământului? Nu eşti decât un ticălos şi aşa ai fost întotdeauna. Mă refer la ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. La ticăloşiile care s-au întâmplat din cauza ta – trădător nenorocit ce eşti. Cineva a încercat să te ajute cândva, un erou adevărat şi cum l-ai răsplătit? L-ai trădat, l-ai împins în faţa plutonului de execuţie. Ar fi trebuit ca tu să fii la Mesa Grande în locul lui, tu, nemernicule!

— Nebun ticălos! urlă Janson scârbit şi ameţit. Apăsă lama cuţitului de obrazul ţepos al bărbatului. Faci parte dintr-un fel de echipă de represalii a celor din Da Nang?

— Cred că glumeşti.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Janson. La dracu'! *Pentru cine lucrezi?*

— Pentru cine lucrezi *tu*? tuşi bărbatul. Nici măcar nu ştii. Ai fost programat ca un afurisit de laptop.

— E timpul să dai drumul la muzică, ticăloşiile, şuieră

— Te-au zăpăcit atât de tare încât nu mai ştii nimic, Janson. Şi nici nu vei afla vreodată.

— *Stai pe loc*!

Strigătul venise de undeva de deasupra lui; Janson ridică privirea şi-l văzu pe barmanul burtos cu care stătuseră de vorbă mai devreme.

Nu mai purta şorţul alb. Şi în mâinile lui mari şi roşii ţinea o puşcă cu două ţevi.

— Nu aşa se spune mereu în filmele alea tâmpite americane cu poliţişti? Nu sunteţi bine veniţi aici! zise bărbatul. Acum o să vă arăt cât de nedoriţi sunteţi.

Janson auzi zgomotul făcut de cineva care alerga, sărea peste bolovani şi peste tufe. De la mare distanţă desluşi silueta suplă a lui Jessie; într-adevăr, Kincaid îşi făcu în curând apariţia, cu carabina ei cu lunetă agăţată la spate.

— Aruncă drăcia aia! strigă ea. Avea un pistol în mână.

Ungurul nici măcar nu catadicsi să întoarcă privirea în direcţia ei şi îşi armă atent puşca de pe vremea celui de-al doilea război mondial.

Jessie trase un singur foc ţintit cu grijă în direcţia capului său. Burtosul se prăbuşi pe spate ca un copac retezat.

Janson puse mâna pe puşcă şi se ridică în picioare.

— Mi-am pierdut răbdarea, Czerny. Şi tu ţi-ai pierdut toţi aliaţii.

— Nu înţeleg, se răsti Czerny.

Jessie dădu din cap.

— Am lichidat patru ticăloşi pe deal. se aplecă lângă Czerny: Băieţii tăi, nu-i aşa? Mi-am închipuit eu. Nu mi-a plăcut atitudinea lor.

Frica scapără în ochii lui Czerny.

— Şi l-am văzut apărând şi pe barmanul ăsta. Ţi-ai închipuit că nu ştim de el.

— Frumoasă lovitură, zise Janson, aducându-i puşca.

Jessie ridică din umeri.

— Individul mi-a displăcut de la început.

— Bieţi cercetaşi, zise Czerny. Culegeţi insigne în timp ce lumea arde.

— Te mai întreb încă o dată: pentru cine lucrezi? Reluă Janson.

— Pentru aceeaşi persoană pentru care lucrezi şi tu.

— Nu-mi vorbi mie în şarade.

— Toată lumea lucrează pentru el acum. Numai că doar câţiva dintre noi ştim acest lucru. Începu să râdă, un râs uscat, supărător. Tu crezi că deţii controlul asupra situaţiei? Nu-i adevărat.

— Pune-mă la încercare, spuse Janson. Pusese gheata pe gâtul lui Czerny şi, deşi nu aplica deocamdată nici o presiune, era clar că era gata în orice clipă să-i frângă gâtul.

— Prostule! Are acum tot *guvernul* Statelor Unite la picioare. *El* controlează acum situaţia! Eşti prea ignorant ca să înţelegi lucrurile astea.

— Ce naiba vrei să spui?

— Ştii cum ţi se spunea: *maşina.* Ca şi cum n-ai fi fost om. Dar mai este ceva în legătură cu maşinile. *Ele fac ceea ce sunt programate să facă.*

Janson îl lovi tare cu piciorul în coaste.

— Cred că nu înţelegi. Noi nu ne jucăm aici de-a *Vrei să fii milionar,* ci *Adevărul sau Consecinţele.*

— Eşti ca soldaţii ăia japonezi pierduţi prin peşterile din Filipine, care nu ştiau că războiul s-a terminat şi că ei au pierdut, zise Czerny. S-a terminat, ai înţeles? Şi tu ai pierdut.

Janson îngenunche şi apăsă vârful cuţitului pe faţa lui Czerny, desenându-i o linie pe obrazul drept.

— Pentru – Cine – Lucrezi?

Czerny începu să clipească repede, cu ochii umezi de frică şi din cauză că înţelesese că nimeni nu îl mai putea salva.

— Rupe-l, iubitule, spuse Jessie.

— O să ne spui mai devreme sau mai târziu, zise Janson. Ştii asta. Depinde numai de tine... dacă-ţi pierzi faţa sau nu.

Czerny închise ochii şi pe chipul lui se aşternu o expresie hotărâtă. Cu o mişcare bruscă, se întinse spre cuţit şi prelua controlul asupra lui. Janson se dădu rapid înapoi, în afara razei de acţiune a lamei, iar Jessie înainta cu arma în mână, însă nici unul dintre ei nu anticipase următoarea mişcare a bărbatului.

El îşi înfipse lama în gât şi, cu o mişcare tremurândă, secţiona adânc. În mai puţin de două secunde, venele şi arterele care alimentau creierul fuseseră tăiate. Sângele ţâşni la început cu putere, apoi încetă în momentul în care şocul opri organul care îl pompa.

Czerny se omorâse, îşi tăiase mai degrabă gâtul decât să se expună unui interogatoriu.

Pentru prima dată în decursul ultimei ore, furia care pusese stăpânire pe Janson se topi, lăsând locul dezamăgirii şi neîncrederii. Înţelese semnificaţia spectacolului care se desfăşurase în faţa sa. Czerny preferase să moară decât să aibă de-a face cu ceea ce l-ar fi aşteptat dacă ar fi vorbit.
Sugera o disciplină cu adevărat înspăimântătoare care fusese insuflată acestor ticăloşi: un lider care conducea şi nu în mică măsură, prin teroare.

Milioane într-un cont din Insulele Cayman. Un ordin de lichidare de la Operaţiunile Consulare. Un Peter Novak care nu existase niciodată, care murise şi reapăruse. Ca o parodie grotescă a învierii lui Mesia. Ca un fel de Hristos maghiar.

Sau ca un antihrist.

Şi aceşti bărbaţi, aceşti foşti membri ai Operaţiunilor Consulare. Janson îi cunoscuse foarte puţin, însă ceva îi stăruia în memorie. Cine fuseseră cei care îl atacaseră? Erau ei cu adevărat *foşti* agenţi de la Operaţiuni Consulare? Ori erau agenţi *activi*?

28

Drumul până la Sarospatak dură numai două ore, însă două ore pline de tensiune. Janson rămase permanent în alertă, atent la oricine ar fi putut să-i urmărească. Ajunşi în oraş, depăşiră vastul Gimnaziu Arpad, cu faţada sa impresionantă şi se opriră în faţa unui *kastely szalloda*, fostă casă aparţinând nobilimii, transformată acum în hotel.

Funcţionarul de la recepţie – un bărbat între două vârste, cu pieptul scofâlcit şi cu maxilarul superior încălecat peste cel inferior – aproape că nici nu se uită la ei sau la documentele lor.

— Avem o singură cameră liberă, spuse el. Cu două paturi, vă convine?

— E perfect, spuse Janson.

Funcţionarul le întinse o cheie de hotel de modă veche, de care atârna o placă de alamă cu numărul camerei.

— Micul dejun se poate servi între şapte şi nouă, le mai zise el. Vă doresc şedere plăcută în Sarospatak.

— Aveţi o ţară atât de frumoasă, spuse Jessie.

— Şi noi credem acelaşi lucru, spuse funcţionarul zâmbind profesional, fără să-şi arate dinţii. Cât timp intenţionaţi să staţi la noi?

— O singură noapte, răspunse Janson.

— Vă recomand să vizitaţi castelul Sarospatak, doamnă Pimsleur, zise funcţionarul, ca şi cum atunci ar fi observat-o pentru prima oară pe Jessie. Fortificaţiile sunt cu adevărat impresionante.

— Am remarcat şi noi când am trecut pe lângă el, zise Janson.

— Sunt cu totul altceva văzute de aproape.

— O mulţime de lucruri sunt diferite când le priveşti de aproape, replică Janson.

Ajunşi în camera sobră de hotel, Jessie petrecu aproape douăzeci de minute vorbind la telefonul mobil. Ţinea în mână o bucată de hârtie pe care Janson notase numele a patru foşti agenţi ai Operaţiunilor Consulare pe care îi identificase. În momentul în care închise aparatul, arăta dezorientată.

— Ce ţi-a spus iubitul tău în legătură cu statutul lor: sunt activi sau au ieşit din organizaţie?

— Iubit? Dacă l-ai vedea ţi-ai da seama că nu ai motive să fii gelos. Îi trebuie un spaţiu foarte mare ca să ia curbele, înţelegi?

— Gelos? Nu te flata singură.

Jessie făcu un gest necuviincios cu mâna şi dădu ochii peste cap.

— Uite care-i treaba. Indivizii nu mai erau activi.

— Ieşiţi la pensie.

— Nici ieşiţi la pensie.

— Cum adică?

— Potrivit documentelor oficiale, tipii sunt morţi de aproape zece ani.

— Morţi? Asta pretind ei?

— Îţi aduci aminte de explozia Qadal din Oman? Qadal fusese locul din Oman unde staţiona o unitate a Infanteriei Marine a Statelor Unite, precum şi o bază a serviciilor de

informaţii americane în Golful Persic. La mijlocul anilor ‘90, un atentat cu bombă pus la cale de terorişti se soldase cu moartea a patruzeci şi trei de soldaţi americani. Vreo duzină de „analişti”de la Departamentul de Stat care se aflau acolo au pierit şi ei.

— Una din acele „tragedii rămase nerezolvate”, zise Janson pe un ton neutru.

— Ei bine, documentele spun că toţi indivizii pe care i-ai pomenit tu au murit în explozie.

Janson încreţi fruntea, încercând să asimileze informaţia, incidentul din Oman fusese probabil o acoperire. Făcuse posibilă dispariţia convenabilă a unui întreg contingent de agenţi de la Operaţiunile Consulare – doar pentru ca să reapară, poate, în slujba unei alte puteri. Dar care putere? Pentru cine lucrau? Ce fel de secret putea determina un tip dur ca Czerny să-şi taie singur gâtul? Fusese ultima sa acţiune un act determinat de frică sau de convingere?

Jessie se plimba gânditoare prin încăpere.

— Sunt morţi şi totuşi nu au murit, nu-i aşa? Există vreo posibilitate ca Peter Novak pe care l-am văzut la CNN să fie acelaşi Peter Novak pe care îl ştie toată lumea? Nu contează care e adevăratul lui nume de naştere. E posibil să nu se fi aflat în avionul care a explodat? Să se fi urcat la bord şi apoi să fi ieşit cumva din aparat înainte ca acesta să-şi ia zborul?

— Am fost acolo, am văzut totul cu ochii mei... pur şi simplu nu-mi închipui cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Janson clătină încet din cap. Am retrăit de atâtea ori scena asta. Pur şi simplu nu-mi imaginez.

— Inimaginabil nu înseamnă şi imposibil. Trebuie să fie o cale de a demonstra că e vorba de acelaşi om.

Jessie întinse pe o măsuţă un teanc de fotografii ale lui Novak făcute de-a lungul anului precedent şi descărcate de Janson de pe Internet în vila din Lombardia a lui Alasdair Swift. Una dintre ele era de pe situl web al CNN-lui şi îl înfăţişa pe filantrop la ceremonia de premiere a femeii din Calcutta, ceremonie pe care o văzuseră şi la televizor. Îşi scoase din geantă lupa de bijutier şi rigla pe care le cumpărase pentru a analiza hărţile regiunii Bükk şi cercetă imaginile împrăştiate în faţa ei.

— Ce vrei să faci? o întrebă Janson.

— Ştiu ce crezi tu că ai văzut. Însă trebuie să existe o posibilitate să-ţi demonstrez că avem de-a face cu aceeaşi persoană. Chirurgia plastică poate face adevărate minuni. Zece minute mai târziu tot ea întrerupse tăcerea care se lăsase:

— Iisuse Hristoase! exclamă ea în şoaptă.

Se întoarse să-l privească şi faţa ei era palidă.

— Bineînţeles că trebuie să luăm în calcul şi elemente cum ar fi distorsionarea imaginilor produsă de lentile şi la început am crezut că asta este. Însă aici e şi altceva. În funcţie de fotografia în care apare, individul pare a avea înălţimi uşor diferite. Foarte greu de remarcat – nu mai mult de un centimetru diferenţă. Uite-l aici, lângă directorul Băncii Mondiale. Şi uite-l din nou, cu altă ocazie, lângă acelaşi tip. Se pare că amândoi poartă în ambele imagini aceiaşi pantofi. E posibil să fie modul în care îşi ţine călcâiele, nu? Însă există şi diferenţe, foarte greu de observat ce-i drept, în ceea ce priveşte lungimea antebraţului. Şi raportul dintre lungimea antebraţului şi lungimea femurului...

Jessie arăta cu degetul către una dintre fotografii, în care Novak mergea alături de primul-ministru din Slovenia. Prin pantalonii de culoare gri se vedea conturul unui genunchi îndoit, precum şi linia pe care o făcea partea de sus a pulpei cu şoldul. Femeia arătă spre o configuraţie similară care apărea în altă fotografie.

— Aceleaşi încheieturi cu proporţii diferite, spuse ea, răsuflând adânc. E ceva putred aici.

— Ce vrei să spui?

Jessie mai răsfoi un timp albumul cu fotografii pe care îl cumpărase în Budapesta, făcând din când în când măsurători cu rigla. Într-un sfârşit începu din nou să vorbească:

— Raportul dintre lungimea degetului arătător şi lungimea degetului mare. Nu e constant. Or fi ele fotografiile imprimate răsturnat însă mâna la care are verigheta trebuie să fie aceeaşi.

Janson se apropie şi el de fotografii. Bătu cu degetul în anumite porţiuni ale imaginilor.

— Osul trapez faţă de metacarp. Uite un alt deget arătător.

Verifică-l şi pe ăsta. Suprafaţa centrală a omoplatului – se vede ieşind în relief prin cămaşă. Hai să verificăm şi aici proporţiile.

Cu ajutorul lupei şi al riglei, Jessie continuă să caute şi să găsească mici diferenţe fizice. Lungimea degetului arătător în relaţie cu lungimea degetului mijlociu, lungimea fiecărui braţ; distanţa dintre bărbie şi mărul lui Adam. Pe măsură ce exemplele se înmulţeau scepticismul iniţial dispărea încetul cu încetul.

— Întrebarea e cine este acest bărbat? Jessie dădu din cap abătută.

— Cred că vrei să spui că întrebarea este *cine sunt aceşti bărbaţi*?

Jessie îşi apăsă degetele pe tâmple.

— OK, hai să ne gândim puţin. Să zicem că vrei să pui mâna pe tot ce are tipul ăsta. Îl ucizi, apoi îi iei locul fiindcă ai făcut cumva să arăţi identic cu el. Viaţa lui devine viaţa ta. Ceea ce-i al lui devine al tău. E un plan genial. Şi ca să fii sigur de reuşită participi şi la nişte evenimente publice pretinzând că eşti persoana respectivă – un fel de repetiţie cu costume.

— Dar nu s-ar prinde adevăratul Peter Novak de ce se întâmplă?

— Poate că da, poate că nu. Dar să mai spunem că aveai un avantaj asupra lui, că ştiai un secret pe care el încerca să-l ascundă... aşa că puteai să-l şantajezi cumva. Nu ar putea fi posibil?

— Atunci când nu ai nici o explicaţie bună, cele rele încep să arate din ce în ce mai bine.

— Aşa zic şi eu, oftă Jessie.

— Mai să încercăm o altă rută. Nu pot să ajung la Peter Novak sau la cine îşi spune astfel. Pe cine altcineva cunoaştem care ar putea şti ceva?

— Poate că nu e vorba de indivizii care încearcă să te oprească, ci de cei care dau ordinele.

— Exact. Şi cred că ştiu despre cine e vorba.

— Te referi la Derek Collins, spuse ea. Directorul Operaţiunilor Consulare.

— Echipa Lambda nu acţionează fără aprobarea lui directă, spuse el. Ca să nu mai vorbim de celelalte echipe pe care le-

am văzut desfăşurate. Socot că e timpul să-i fac o vizită acestui domn.

— Ascultă-mă, zise ea foarte serioasă. Nu trebuie să te apropii prea mult de omul ăsta. Dacă Derek Collins te vrea mort nu te aştepta să pleci viu de la întâlnirea cu el.

— Îl cunosc pe individ, spuse Janson. Ştiu ce fac.

— Şi eu ştiu ce spun. E vorba că vrei să-ţi bagi capul în gura leului. Îţi dai seama ce nebunie?

— Nu am de ales, răspunse Janson.

Cu mare greutate, Jessie îl întrebă într-un târziu:

— Când plecăm?

— Nu există nici un „noi" aici. Mă duc singur.

— Crezi că nu sunt destul de bună?

— Ştii că nu e vorba despre asta, ripostă Janson. Vrei o confirmare? Eşti bună, Jessie. Eşti cea mai bună. Asta vrei să auzi? Ei bine, e adevărat. Eşti ageră şi deşteaptă brici, eşti foarte rapidă, te adaptezi uşor la orice situaţie, eşti stăpână pe tine şi eşti probabil cel mai bun trăgător cu care am avut de-a face vreodată. Asta nu schimbă cu nimic datele problemei: ceea ce trebuie să fac în continuare trebuie să fac singur. Nu poţi să vii şi tu. E un risc pe care nu e nevoie să ţi-l asumi.

— E un risc pe care nici tu nu ar trebui să ţi-l asumi. Intri în cuşca leului nici măcar cu un scaun şi un bici.

— Te rog să mă crezi, va fi ca o plimbare prin parc, zise Janson cu o urmă de zâmbet.

— Spune-mi că nu eşti încă supărat pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat la Londra. Pentru că...

— Jessie, am mare nevoie ca tu să continui cercetările la birourile din Amsterdam ale Fundaţiei Libertatea. O să vin şi eu acolo în cel mai scurt timp. Nu putem ignora posibilitatea ca acolo să apară ceva sau cineva la care nu ne aşteptăm. În ceea ce-l priveşte pe Derek Collins, pot să-mi port şi singur de grijă. Totul va fi în ordine.

— Părerea mea e că ţi-e teamă să mă supui riscurilor, spuse Jessie. Eu aş numi asta lipsă de profesionalism, tu nu?

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— La naiba, poate că ai dreptate.

Jessie tăcu câteva clipe, evitându-i privirea.

— Poate că nu sunt încă pregătită.

Deodată, femeia zări o mică pată de sânge pe dosul palmei drepte. Păli uitându-se la ea.

— Ce am făcut azi, acolo, pe dealurile alea…

— Ceea ce a trebuit să faci. Să alegi între a ucide şi a fi ucis.

— Ştiu, spuse ea cu voce scăzută.

— Nu e nevoie să-ţi şi placă aşa ceva. Nu e nici o ruşine în ceea ce simţi. A lua viaţa unei alte fiinţe umane este o răspundere foarte mare. O răspundere de care am încercat mereu să fug în ultimii cinci ani. Însă nu trebuie să uiţi un alt adevăr. Uneori violenţa este singurul lucru care poate învinge violenţa şi deşi fanaticii şi nebunii pot interpreta distorsionat acest precept, el rămâne încă un adevăr. Tu ai salvat ziua. M-ai salvat pe mine. Îi aruncă un zâmbet încurajator.

Jessie încercă să-i întoarcă zâmbetul.

— Privirea asta recunoscătoare nu-şi are locul. Ne-am salvat vieţile unul altuia. OK? Suntem chit.

— Ce eşti tu de fapt, puşcaş sau contabil?

Jessie încercă să râdă, însă privirea îi căzu din nou asupra petei de sânge. Câteva clipe rămase tăcută.

— Numai că mi-a trecut prin cap deodată că tipii ăia aveau şi ei părinţi.

— Va trebui să înveţi să nu te mai gândeşti la aşa ceva.

— Şi asta zici tu că e bine?

— Câteodată, spuse Janson înghiţind cu greu, câteodată este un lucru necesar.

Jessie dispăru în baie şi Janson auzi duşul curgând multă vreme. Când reveni de acolo, trupul ei suplu şi totuşi plin de curbe era înfăşurat într-un halat de baie. Jessie se îndreptă spre patul cel mai apropiat de fereastră. Lui Janson parcă nu-i venea să creadă cât de delicată şi feminină i se părea acum Jessie.

— Aşadar, mâine de dimineaţă mă părăseşti, spuse ea după câteva momente.

— Eu n-aş zice chiar aşa.

— Mă întreb ce şanse am să te mai văd vreodată, spuse ea.

— Haide, Jessie. Nu te mai gândi astfel.

— Poate că ar trebui să păstrăm această zi – sau noapte –

pentru noi.

El îşi putea da seama că îi era frică şi pentru el şi pentru ea.

— Am ochi foarte buni. Ştii şi tu. Nu am nevoie de luneta armei ca să văd ceea ce am în faţa ochilor.

— Şi ce ar fi asta?

— Pot să văd cum te uiţi la mine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Haide o dată, soldatule, îndrăzneşte. A venit clipa să-mi spui cât de mult îţi aduc eu aminte de fosta ta soţie.

— De fapt, nu semeni deloc cu ea.

Jessie făcu o pauză.

— Nu te simţi la largul tău în prezenţa mea. Nu încerca să negi asta.

— Nu cred că ai dreptate.

— Ai fost în stare să supravieţuieşti optsprezece luni sub tortură şi interogatorii din partea nord-vietnamezilor, însă te dai înapoi când mă apropii eu de tine.

— Nu, zise el, însă gura i se uscase.

Ea se ridică şi veni lângă el.

— Şi ochii ţi se măresc, obrajii ţi se înroşesc şi inima începe să-ţi bată cu putere. Se întinse spre el, îi luă mâna şi şi-o apăsă pe gât. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine. Simţi?

— Un agent nu trebuie să facă presupuneri, spuse Janson însă putea să-i simtă pulsul sub pielea caldă, mătăsoasă şi pulsul ei părea să aibă acelaşi ritm cu al lui.

— Mi-amintesc ce ai scris odată despre cooperarea dintre agenţiile din mai multe ţări: „Pentru a putea lucra împreună că aliaţi este important ca orice tensiune care poate apărea să fie rezolvată printr-un schimb liber şi deschis”.

În ochii ei apăru o licărire veselă. Şi apoi ceva mai blând, ceva ca o căldură.

— Închide ochii şi gândeşte-te la ţara ta.

Se apropie şi mai mult de el şi îşi desfăcu halatul. Sânii ei erau ca două globuri perfecte, cu sfârcurile ridicate şi Jessie se aplecă spre el şi-i cuprinse faţa cu palmele. Privirea ei era caldă şi fixă.

— Sunt gata să-ţi accept misiunea diplomatică.

— Există un articol în manual care interzice fraternizarea, spuse Janson în timp ce ea îi scotea cămaşa.

Jessie îşi apăsă buzele pe ale lui, topindu-i şi ultima fărâmă de rezistenţă.

— Tu numeşti asta fraternizare? îl întrebă ea, lăsând să-i cadă halatul. Doar toată lumea ştie ce mare agent de penetrare eşti.

El deveni conştient de parfumul delicat emanat de trupul ei. Buzele ei erau moi şi umede şi le simţea coborând pe faţă spre gură, invitându-l. Îl atingea uşor cu degetele pe obraji, pe bărbie, pe urechi. Putea să-i simtă sânii, moi, dar fermi, strâns lipiţi de pieptul lui, picioarele încolăcite în jurul picioarelor lui, întregul ei trup plin de forţă lângă al lui.

Apoi, deodată, ea începu să tremure şi să suspine, lipindu-se şi mai strâns de el. El îi depărta blând faţa şi văzu că obrajii ei erau plini de lacrimi. Văzu durerea din ochii ei, durere amplificată de propriile ei spaime şi de umilinţa de a fi văzută de el în starea asta.

— Jessie, zise el încet. Jessie.

Ea clătină din cap, neajutorată, apoi se cuibări la pieptul lui musculos.

— Nu m-am simţit niciodată atât de singură, spuse ea. Atât de speriată.

— Nu eşti singură şi frica e ceea ce ne ţine în viaţă.

— Tu nu ştii cum e să-ţi fie frică.

El o sărută tandru pe frunte.

— Te înşeli amarnic. Mi-e frică în permanenţă. Aşa cum ţi-am zis, din cauza asta sunt încă aici. Din cauza asta suntem aici amândoi.

Jessie îl trase spre ea cu o mişcare violentă.

— Iubeşte-mă, spuse ea. Vreau să simt şi eu ce simţi tu. Vreau să te simt. Acum.

Cele două trupuri înlănţuite se rostogoliră pe patul încă nedesfăcut, cuprinse de o pasiune disperată, tremurând în anticiparea momentului de contopire.

— Nu mai eşti singură, iubita mea, murmură Janson. Nici unul dintre noi nu mai e singur.

Oradea, un oraş în extremitatea vestică a României, se afla la doar trei ore de mers cu maşina de Sarospatak şi, ca şi în cazul altor oraşe din Europa de Est, frumuseţea sa se datora

sărăciei postbelice. Clădirile magnifice din secolul al XIX-lea fuseseră conservate pur şi simplu pentru că nu existaseră destule resurse pentru a fi înlocuite cu urâţeniile moderne specifice blocului comunist. Pentru a-ţi face o idee asupra transformărilor pe care le ratase oraşul era suficient să priveşti clădirea lipsită de imaginaţie, de orice semn distinctiv, a aeroportului, care nu se deosebea cu nimic de celelalte câteva sute de aeroporturi ce împânzeau continentul.

Pentru ceea ce avea de făcut în continuare Jessie, aeroportul acesta era la fel de bun ca oricare altul.

În apropierea celui de-al cincilea terminal, un bărbat îmbrăcat într-o uniformă galben cu albastru îşi ţinea strâns lipite documentele de corp ca să nu i le zboare vântul. Avionul cargo al firmei DHL – un Boeing 727 modificat – se pregătea pentru un zbor direct până pe aeroportul Dulles din Washington şi inspectorul tehnic însoţea pilotul la avion. Lista verificărilor era foarte lungă. Turnicheţii de la ulei erau strânşi în mod corespunzător? Era oare compartimentul motorului aşa cum trebuia să fie, fără obiecte străine în zona paletelor de intrare? Erau siguranţele poziţionate în mod corespunzător pe roţile trenului de aterizare, presiunea din pneuri normală, eleroanele, flapsurile şi ansamblul direcţiei în bună stare de funcţionare?

În cele din urmă se trecu la inspecţia încărcăturii. Ceilalţi membri ai echipei tehnice se duseră să pregătească de zbor un avion cu elice, folosit pentru transportul pachetelor din mai multe zone ale ţării până la Oradea. Pilotul primi în final aprobarea de zbor şi nimeni nu remarcă faptul că bărbatul îmbrăcat în uniforma galben-albastră rămăsese în avion.

Numai după ce avionul atinse altitudinea de croazieră, Janson îşi scoase haina de inspector tehnic şi se aşeză mai bine în fotoliu. Pilotul, şezând lângă el în cabină, trecu pe pilotul automat şi se întoarse către vechiul său prieten. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când Nick Milescu îşi încheiase activitatea ca pilot de vânătoare în Forţele Speciale Americane, însă circumstanţele în care el şi Janson se cunoscuseră dăduseră naştere unor legături foarte puternice, bazate pe loialitate. Janson nu se oferise să-i explice motivul călătoriei sale şi Milescu nu întrebase nimic. Românul

considera drept un privilegiu posibilitatea de a-i face un serviciu lui Janson, orice serviciu. Ceea ce-i ceruse era departe de a acoperi datoria lui faţă de el.

Niciunul dintre ei nu observase – nu avea cum să observe – bărbatul cu faţă latră din camionul pentru alimente ce aştepta la una din rampele de încărcare şi ai cărui ochi duri şi în permanentă mişcare nu se prea potriveau cu aerul plictisit şi lipsit de entuziasm pe care îl afişa. Niciunul dintre ei nu avu cum să-l vadă vorbind grăbit la un telefon mobil de îndată ce avionul cargo îşi strânse roţile şi începu să se înalţe în văzduh. *Identificarea vizuală: confirmată. Planurile de zbor: copiate. Destinaţia: verificată.*

— Dacă vrei să te întinzi un pic, e un pat chiar în spate, îi spuse Milescu lui Janson. Când zburăm cu copilot, ei îl folosesc câteodată. Zborul de la Oradea până la Washington durează zece ore.

Oricum, de la aeroportul Dulles mai avea foarte puţin până la locul unde spera să-l întâlnească pe Derek Collins. Poate că Jessie avusese dreptate şi nu va supravieţui acestei întâlniri. Era însă un risc pe care trebuia să şi-l asume.

— Nu cred că mi-ar strica un pui de somn, recunoscu Janson.

— Nu suntem decât noi doi aici şi câteva mii de documente şi pachete expediate de diverse companii. Nu se anunţă nici o furtună. Deci nimic care să-ţi tulbure visurile.

Janson îi întoarse zâmbetul. Pilotul nu avea de unde să ştie cât de gravă era situaţia lui.

Soldatul Viet Cong fusese convins în dimineaţa aceea că prizonierul american murise.

Janson era prăbuşit la pământ, cu capul strâmbat într-un unghi nefiresc. În jurul gurii şi al nasului roiau muştele şi prizonierul slăbit nu făcea nici o mişcare pentru a le alunga. Ţinea ochii întredeschişi, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori cu cadavrele. Înfometarea şi boala îşi făcuseră lentul lor efect în cele din urmă?

Gardianul descuie cuşca şi lovi prizonierul cu piciorul. Nici un răspuns. Se aplecă şi puse mâna pe gâtul ostaticului.

Şi încremeni de uimire şi de spaimă în momentul în care

prizonierul, slab ca un băţ, îl cuprinse fulgerător cu picioarele în jurul mijlocului ca un amant iubitor, îi scoase pistolul din toc şi-l izbi cu putere în cap. Mortul înviase. Janson îl mai lovi încă o dată în cap cu mânerul pistolului şi de astă dată gardianul se prăbuşi la pământ. Janson o luă la fugă şi intră iute în junglă; calculase că putea obţine un avans de cincisprezece minute până când avea să se dea alarma şi câinii aveau să pornească în urmărirea lui. Poate că animalele nu vor reuşi să străbată desişul; era foarte greu şi pentru el, chiar dacă lovea în stânga şi-n dreapta, cu mişcări de robot, în pereţii vegetali. Nu ştia cum de mai era în stare să se mişte, cum de reuşea să se ţină pe picioare, dar mintea lui refuza să ia act de starea sa fizică deplorabilă.

Un pas înaintea celuilalt.

Tabăra Viet Cong, ştia el, se află undeva în regiunea Tri-Thien din Vietnamul de Sud. Valea din sud era plină de luptători de gherilă. Pe de altă parte, asta era zona cea mai îngustă a ţării. Distanţa de la graniţa cu Laosul, în vest şi ţărmul mării, în est, nu era mai mare de douăzeci şi cinci de kilometri. Trebuia să ajungă pe coastă. Dacă ar putea ajunge pe coasta Mării Chinei de Sud, ar fi în siguranţă.

Ar putea să se întoarcă la ai săi.

Era un drum greu? Nu conta. Nimeni nu venea să-l salveze. Ştia acum. Numai el îşi putea salva viaţa. Terenul de sub picioarele lui începu să coboare, din ce în ce mai neregulat, până când, în cea de-a doua zi de mers, ajunse pe malul unui râu lat. Un pas în faţa celuilalt. Intră în apa mâloasă şi caldă a râului şi descoperi că picioarele sale puteau să atingă fundul apei chiar şi acolo unde era cea mai adâncă. Când ajunsese aproape de mijlocului râului văzu pe malul celălalt un băiat vietnamez. Janson închise ochii, obosit şi când îi deschise din nou, băiatul dispăruse.

Fusese o halucinaţie? Da, asta trebuie să fi fost. Probabil că îşi imaginase că vede băiatul. Ce altceva îşi mai imaginase? Scăpase cu adevărat, sau mintea sa o luase razna, cedase aşa cum cedase şi trupul lui în cuşca aceea mizerabilă de bambus?

Şi dacă nu era decât un vis, chiar dorea să se trezească? Poate că visul era singura evadare de care se mai putea

bucura – şi atunci de ce să-l facă să se sfârşească?

O viespe de apă se oprise pe umărul său şi-l înţepă. Muşcătura insectei era dureroasă, însă îi aduse un ciudat sentiment de uşurare – dacă simţea durere însemna că nu visa. Închise din nou ochii şi când îi deschise şi privi iar către malul celălalt al râului văzu în faţa lui doi, ba nu, trei bărbaţi şi unul dintre ei avea un pistol mitralieră AK-47. La câţiva metri în faţa lui, o rafală de avertisment făcu să sară stropi din apa nămoloasă. Oboseala puse brusc stăpânire pe el, ca un val şi nu mai fu în stare decât să ridice încet braţele. În ochii vietnamezului înarmat nu se citea nici milă, nici curiozitate. Îl privea exact ca un fermier care a prins un şoarece de câmp.

Pasager pe una din ambarcaţiunile companiei Museumboot, Jessie Kincaid arăta exact ca şi ceilalţi turişti, sau cel puţin aşa spera ea. În orice caz, vasul cu acoperiş din sticlă care înainta încet pe canalele Amsterdamului era plin de turişti care vociferau, se holbau în toate direcţiile şi manevrau fără încetare micuţele camere video. Strângea în mână broşura colorată a celor de la Museumboot în care se afirma cu mândrie că vasele companiei îşi duc clienţii „către cele mai importante muzee, artere comerciale şi zone de distracţii din centrul Amsterdamului”. Pe Kincaid o interesau foarte puţin cumpărăturile sau muzeele însă descoperise că itinerarul ambarcaţiunii includea şi Prinsengracht. Şi ce altă metodă mai bună putea găsi pentru o supraveghere discretă decât alăturându-se unei mulţimi de oameni implicaţi cu toţii în admirarea făţişă a clădirilor vechiului oraş?

Ambarcaţiunea dădu cotul şi clădirea îi apăru în faţa ochilor: clădirea cu cele şapte ferestre de pe faţadă – sediul Fundaţiei Libertatea. Părea atât de inofensivă. Şi totuşi Jessie avea senzaţia că răul plutea în aer, că locul fusese poluat.

Din când în când ducea la ochi ceea ce părea a fi un simplu aparat de fotografiat de 35 de mm pentru amatori. Era vorba, bineînţeles, de o primă recunoaştere. Trebuia să găsească o cale prin care să se apropie fără să fie detectată. Deocamdată nu făcea însă altceva decât să-şi marcheze zona de observaţie.

Chiar în spatele ei erau doi copii neastâmpăraţi ai unui

cuplu de coreeni cu priviri obosite. Mama avea o sacoşă decorată cu flori de floarea-soarelui, plină cu nimicuri de la magazinul de suveniruri de la Muzeul Van Gogh; soţul, cu o faţă adormită, avea căştile pe urechi, ascultând fără îndoială explicaţiile ghidului în versiune coreeană: *la stânga dumneavoastră se află... la dreapta dumneavoastră...* Cei doi copii, băiat şi fată, erau angajaţi într-una din acele dispute frecvente între fraţi, pe jumătate ceartă, pe jumătate joacă, încercând să se atingă unul pe celălalt, cei doi o loveau destul de des pe Jessie, iar scuzele lor aruncate printre hohote de râs erau în cel mai bun caz formale. Părinţii păreau prea obosiţi ca să se mai jeneze. Între timp, copiii ignorau privirile lui Jessie.

Se întreba acum dacă n-ar fi fost mai bine să opteze pentru una din ambarcaţiunile companiei Rederij Lovers, care promitea pasagerilor „o seară de neuitat şi o cină copioasă cu cinci feluri”. Se gândise că varianta respectivă era cam nepotrivită pentru o femeie singură, însă nu ştiuse că alegerea era între a fi pipăită de bărbaţi străini sau de nişte copii străini, încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea.

Nevăzut de Jessie, un bărbat se ridică puţin din ascunzătoarea sa de pe acoperiş, deasupra aglomeratei străzi Prinsengracht. Aşteptarea fusese foarte lungă, chinuitoare, însă acum avea un motiv să creadă că timpul nu fusese irosit. Da – *acolo*, în ambarcaţiunea cu acoperiş de sticlă. Era ea. Pe când îşi reglă luneta, presupunerea deveni certitudine.

Faţa americancei era acum exact în centrul lunetei sale; putea să-i vadă părul şaten, pomeţii înalţi şi buzele senzuale. Expiră pe jumătate, apoi îşi ţinu respiraţia şi fixă reticulul lunetei pe partea superioară a pieptului femeii.

Concentrarea bărbatului ajunse la maximum şi degetul lui începu să mângâie trăgaciul.

29

La mai puţin de o oră după ce părăsise aeroportul Dulles, Janson ajunse la o şosea îngustă care şerpuia printr-unul dintre cele mai liniştite ţinuturi din Eastern Shore. Era numai o aparenţă. Îşi aminti de avertismentul lui Jessie: *Dacă Derek*

Collins te vrea mort, nu te aştepta să pleci viu de la întâlnirea cu el. Jessie era convinsă că-şi asumă un risc enorm ducându-se să se întâlnească faţă în faţă cu acest adversar periculos. Dar Janson era mânat de toată furia care se adunase în el. Pe lângă asta, Derek Collins era un individ care ştia numai să dea ordine: nu se implica niciodată în executarea lor. Ar fi fost sub demnitatea lui. Mâinile acelea cu degete lungi şi îngrijite nu se puteau murdări. Nu atâta timp cât existau alţii care să aibă grijă de treburile lui.

Golful Chesapcake este înconjurat de aproape 3500 de kilometri de coastă şi încă mai mult dacă luăm în calcul şi ţărmurile celor peste 150 de râuri care se varsă în el. Apele golfului sunt puţin adânci – între trei şi nouă metri. Janson ştia că fauna zonei era foarte bogată: şobolani muscaţi, nutrii, lebede, gâşte şi raţe sălbatice, chiar şi vulturi de mare. Însuşi vulturul pleşuv cuibărea în apropierea ţinuturilor joase din comitatul Dorchester, alături de bufniţa cu coarne. Bogăţia vieţuitoarelor sălbatice făcea că ţinutul să fie foarte căutat de vânători.

Şi Janson se afla aici ca să vâneze.

Trecu peste râul Choptank în dreptul oraşului Cambridge, intră pe şoseaua 13, o luă spre sud, traversă încă un râu şi ajunse la limbă lungă de pământ cunoscută sub numele de Phipps Island. Pe când conducea maşina închiriată de-a lungul şoselei înguste, zărea printre ierburi apa golfului în care se reflectau razele soarelui. Vasele de pescuit înaintau încet prin apă puţin adâncă, trăgând năvoade pline cu crabi albaştri, heringi şi alte soiuri de peşte.

După alţi câţiva kilometri ajunse în Phipps Island propriu-zis. Înţelese de ce Derek Collins alesese locul pentru o casă de vacanţă, un refugiu faţă de tensiunea existenţei sale la Washington. Deşi situată la o distanţă relativ mică de Washington, zona era izolată, foarte liniştită; configuraţia terenului îi conferea şi securitate. Pe măsură ce se apropia de casa de vacanţă a subsecretarului, Janson se simţea literalmente expus. O fâşie lungă şi îngustă făcea legătura cu peninsula propriu-zisă, ceea ce nu înlesnea o pătrundere prin surprindere. Un atac amfibiu ar fi fost de asemenea greu de realizat din cauza adâncimii foarte mici a apei care înconjura

uscatul. Docurile de lemn unde trăgeau ambarcaţiunile se întindeau până departe în larg, unde apa era suficient de adâncă; şi lungimea acestor docuri era menită să descurajeze pătrunderea unor eventuali intruşi. Collins alesese o zonă în care, fără să fie nevoit să apeleze la mijloace electronice sofisticate, beneficia de avantajele naturale ale unei supravegheri uşoare.

Nu te aştepta să pleci viu de la întâlnirea cu el. Directorul Operaţiunilor Consulare era un bărbat periculos şi hotărât; Janson ştia asta din proprie experienţă. El era însă la fel de periculos şi la fel de hotărât.

Roţile maşinii ridicau praful – nisip amestecat cu sare uscată – de pe suprafaţa cenuşie a şoselei care şerpuia în faţa sa. Va încerca Collins să-l ucidă înainte să stea de vorbă? Aşa va proceda dacă era convins că Janson reprezintă o ameninţare mortală pentru el. Mult mai probabil era ca Derek Collins să cheme ajutoare – Oceana Naval Air Station putea să trimită o pereche de elicoptere H-3 Sea King care să ajungă la Phipps Island în cincisprezece minute; o escadrilă de avioane F-l8 Hornet putea ajunge acolo chiar mai repede.

Elementele care trebuia luate în calcul în primul rând ţineau de caracterul omului, nu de tehnologie. Derek Collins era un planificator. În viziunea lui Janson, oamenii din această specie stăteau închişi în birouri cu aer condiţionat şi trimiteau luptători în misiuni sortite eşecului, totul conform unui joc de şah pe care ei îl numeau strategie. Un pion a fost mutat, un pion a fost luat. Din perspectiva celor ca Derek Collins, valorile umane nu erau decât nişte pioni. Janson îşi mânjise mâinile cu sângele a cinci foşti agenţi de la Operaţiunile Consulare şi era acum hotărât să-l înfrunte pe cel care-i angajase, îi antrenase, îi îndrumase, îi trimisese în acţiune – pe bărbatul care voia să controleze şi destinul lui, să-l transforme într-o simplă bucată de lemn cioplit pe o tablă de şah.

Da, Collins era un om hotărât. Însă Janson, care îl detesta profund, era la fel de hotărât. Collins fusese principalul motiv pentru care părăsise el Operaţiunile Consulare. Un ticălos arogant şi fără inimă, Derek Collins avea o singură calitate: ştia foarte bine cine era. Nu-şi făcea iluzii în privinţa propriei persoane. Era un politician desăvârşit, ticălos care reuşea

mereu să-şi asume merite ce nu-i aparţineau şi astfel de oameni izbuteau întotdeauna să supravieţuiască în jungla de marmură a capitalei. Nimic din toate acestea nu-l deranja pe Janson; le privea chiar ca pe nişte trăsături omeneşti. Ceea ce-l deranja însă era convingerea egoistă a acestui om că rezultatul justifică întotdeauna mijloacele. Janson văzuse unde putea duce această convingere – o trăise de câteva ori pe propria-i piele – şi i se făcuse silă.

Ieşi de pe şosea şi trase maşina în spatele unor sălcii printre care creşteau tufe dese de dafin. Cei doi kilometri rămaşi avea să-i parcurgă pe jos. Dacă prietenii lui Jessie o informaseră corect, Collins ar trebui să se afle în locuinţa de vacanţă şi singur. Collins îşi pierduse soţia şi prefera singurătatea; se contura astfel o altă trăsătură a personalităţii sale, aceea că, deşi era foarte priceput în relaţiile cu ceilalţi oameni, era de fapt o persoană puţin sociabilă.

Janson se îndreptă spre mal, o bandă cafenie formată din pietre, nisip şi scoici sparte. Deşi avea ghete cu tălpi groase, călca uşor pe terenul umed al ţărmului ca să nu facă zgomot. Casa lui Janson, joasă, nu reprezenta o ţintă pentru cei rău-intenţionaţi. Era însă un aspect care îl asigura şi pe Janson că, atât timp cât rămânea pe ţărm, nu putea fi văzut.

Soarele îi bătea în ceafă şi pe cămaşa lui de bumbac se întindeau pete de transpiraţie şi stropi de apă sărată venite dinspre golf. Când valurile se retrăgeau în apă se observa un desen complicat: realiză că de-a lungul ţărmului, de la mal până la o oarecare distanţă în larg, erau întinse plase susţinute de mici balize. Măsurile de securitate erau discrete, dar nu nesemnificative, pentru că plasele erau prevăzute fără îndoială cu senzori; un atac amfibiu ar fi fost imposibil fără să fie depistat.

Auzi zgomotul unor paşi la câţiva metri în faţa sa, pe aleea pardosită cu scânduri de lemn, acolo unde terenul forma o coroană în partea cea mai înaltă a plajei. Un tânăr în uniformă de camuflaj, verde şi negru, pantaloni strânşi pe picior, ghete solide, cu o armă la centură: uniforma obişnuită a celor din Garda Naţională. Zgomotul paşilor săi, lovind lemnul cu cauciucul tare al tălpilor, era regulat – o santinelă care îşi făcea rondul obişnuit, nu cineva alertat de prezenţa unui

intrus.

Janson continuă să înainteze pe nisipul ud de pe ţărm.

— Hei, tu! Tânărul în uniformă îl observase şi venea spre el. N-ai văzut indicatoarele? Nu ai voie aici. Nu e voie să pescuieşti, nu e voie să cauţi scoici, nu e voie să faci nimic.

Faţa bărbatului era roşie, nu apucase să se bronzeze; era evident că fusese pus doar de curând în postul ăsta şi nu avusese timp să se adapteze la orele lungi petrecute în aer liber.

Janson se întoarse cu faţa spre el, încovoind puţin umerii ca să pară mai bătrân şi mai neputincios. Un om al mării plin de sare, un localnic. Cum ar fi răspuns un localnic? Îşi aminti de convorbirea pe care o avusese cu mult timp în urmă cu unul dintre ei, un pescar.

— Ai idee cine sunt eu, tinere?

Janson îşi relaxa muşchii feţei şi în voce avea un uşor tremur care sugera infirmitatea. Folosea vocalele specifice vechiului accent din Eastern Shore.

— Eu, familia mea trăim pe-aici cu mult înainte să te fi născut tu. Am fost aici în vremuri grele, dar şi în vremuri mai bune. Aici ţărmul e proprietate publică. Nora mea e de cinci ani în Lower Eastern Shore Heritage Committee. Te înşeli dacă crezi că poţi să-mi interzici mie să merg pe unde legea spune că am voie. Îmi cunosc drepturile.

Gardianul se încruntă, pe jumătate amuzat de vorbăria bătrânului marinar care îi oferise un prilej să mai alunge puţin monotonia. Ordinele erau însă foarte clare.

— Nu contează, asta este o zonă interzisă şi există cel puţin o duzină de indicatoare care te avertizează.

— Trebuie să ştii că strămoşii mei se aflau pe aceste locuri încă de pe vremea când trupele Uniunii intraseră în Salisbury şi...

— Ascultă, taică, spuse soldatul frecându-şi nasul roşu care începuse să se cojească. Dacă mă mai plictiseşti mult, te duc imediat în cătuşe la autorităţile federale. Conversaţia a luat sfârşit.

Se propti în faţa lui Janson.

— Dacă ai vreo plângere, scrie-i reprezentantului vostru în Congres.

Tânărul îşi umflă ameninţător pieptul şi duse mâna la tocul cu arma.

— Uite la el ce plin de sine şi zburlit e! Janson făcu cu mâna un gest de desconsiderare. Nu sunteţi decât nişte amărâţi de paznici care habar n-aveţi să deosebiţi o raţă scufundătoare de o raţă obişnuită.

— Paznici? pufni soldatul dând nervos din cap. Crezi că asta suntem noi, paznici?

Brusc, Janson sări la el, acoperindu-i gura cu mâna dreaptă şi apucându-l de ceafă cu stânga. Se prăbuşiră amândoi şi zgomotul impactului fu absorbit de nisip, o bufnitură înfundată acoperită de ţipetele pescăruşilor şi foşnetul continuu al ierburilor. Înainte de a atinge pământul, mâna lui Janson coborâse la brâul tânărului şi apucase pistolul M9 al acestuia.

— Niciodată nu mi-au plăcut cei care fac pe deştepţii, zise el încet, fără urmă de accent, apăsând ţeava revolverului în traheea tânărului.

Bărbatul se holbă, înspăimântat.

— Ai să primeşti acum alte ordine şi ar fi bine să le execuţi întocmai: un singur sunet şi eşti mort, tinerelule. Cu mişcări rapide, Janson îi scoase centura şi o folosi ca să-i lege încheieturile mâinilor de glezne. Rupse apoi fâşii din haina lui de camuflaj, i le îndesă în gură şi legă apoi căluşul cu şiretul de la o gheată. După ce băgă în buzunar pistolul M9 şi aparatul de emisie recepţie Motorola cu care era echipat gardianul, îl săltă ca pe un sac şi-l ascunse în spatele unei tufe. Janson o luă la picior şi, după ce părăsi plaja, înaintă prin iarbă. Există probabil cel puţin încă un gardian care patrula – era clar că locuinţa de vacanţă a subsecretarului fusese clasificată drept obiectiv de importanţă federală – însă spera ca aparatul Motorola T6220 să-l înştiinţeze din timp dacă se dăduse alarma.

După alte cinci minute, Janson se trezi pe coama sudică a unei dune cu vegetaţie rară, de unde nu se mai vedea casa. Ritmul paşilor lui scăzuse, ghetele afundându-i-se în nisipul moale, mocirlos, însă nu mai avea mult până la destinaţie.

Aruncă încă o dată o privire către apele liniştite al Golfului Chesapcake – liniştite numai în aparenţă, fiindcă forfoteau de viaţă. În depărtare putea să zărească Insula Tangier, câţiva

kilometri mai la sud. Acum locul nu era decât una din capitalele mondiale ale pescuitului; în 1812, însă, în timpul singurului război în care trupe străine puseseră piciorul pe pământ american, insula reprezentase baza operaţiunilor britanice. Şantierele navale din St. Michaels se aflau în apropiere; în jurul portului se învârteau în zilele acelea vasele care asigurau blocada. Janson îşi aminti de o filă de istorie militară: la St. Michaels locuitorii desfăşuraseră unul dintre clasicele vicleşuguri din secolul al XIX-lea. Aflând de iminenţa unui atac al britanicilor, cetăţenii stinseseră toate lămpile din oraş. Le suiseră în vârfurile copacilor şi le aprinseseră din nou. Britanicii deschiseseră focul asupra oraşului, însă, induşi în eroare de poziţia lămpilor, ţintiseră prea sus şi îşi irosiseră astfel ghiulelele.

Acesta era Eastern Shore: atât de mare seninătate ascundea atât de mult sânge. Trei secole de străduinţe, de lupte şi de linişte. Era perfect de înţeles de ce Derek Collins îşi stabilise aici locuinţa privată.

— Soţiei mele Janice îi plăcea locul acesta.

Bine cunoscută voce se auzi deodată, fără nici un avertisment şi Janson se întoarse în loc şi dădu cu ochii de Derek Collins. Degetele sale căutau trăgaciul pistolului ascuns în buzunar.

Singurul lucru neobişnuit era ţinuta birocratului: bărbatul pe care nu-l văzuse decât îmbrăcat în costume închise – bleumarin sau gri-cărbune – purta acum pantaloni kaki şi o cămaşă colorată.

— Îşi punea şevaletul chiar acolo unde stai tu, îşi scotea acuarelele şi încerca să prindă lumina. Asta spunea ea mereu că face: încerca să prindă lumina.

Ochii lui Collins erau lipsiţi de viaţă, obişnuita strălucire şi expresie de aviditate fiind înlocuite de o privire sumbră şi îngrijorată.

— A murit de policitemie, cred că ştii. Sau poate nu. O boală a măduvei oaselor care făcea ca organismul ei să producă prea multe celule sanguine. Janice a fost cea de-a doua soţie a mea, cred că asta ştii. Un nou început. La câţiva ani după căsătorie, într-o seară, după ce făcuse o baie fierbinte, a început să o mănânce pielea şi acesta a fost

primul semn al bolii. Ciudat, nu-i aşa? Boala a progresat încet şi până la urmă şi-au făcut apariţia durerile de cap, ameţeala, sentimentul de sfârşeală şi i s-a pus diagnosticul. Aproape de sfârşit şi-a petrecut cea mai mare parte a zilelor aici, pe Phipps Island. Veneam să o văd şi o găseam aici, în faţa şevaletului, încercând să combine culorile astfel încât să redea asfinţitul. Se lupta cu culorile. Prea adesea, spunea ea, acestea arată ca sângele. Ca şi cum ceva din interiorul ei semnala cu disperare să fie eliberat.

Collins se afla la numai trei metri distanţă de Janson, însă vocea lui părea să vină de la mare distanţă. Stătea cu mâinile în buzunar şi privea către golful care se întuneca treptat.

— Îi plăcea să privească păsările. Nu credea că e în stare să le picteze, însă îi plăcea să le privească. O vezi pe aia de lângă arborele ţepos? Cenuşie pe spate, albă pe piept şi cu cercurile alea negre în jurul ochilor, ca un raton?

Pasărea era cam de mărimea unui prigor şi ţopăi a de pe o creangă pe alta.

— E un sfrancioc, spuse Collins. O pasăre din partea locului. Soţia mea o considera frumoasă. *Lanius Ludovicianus*.

— Cunoscută mai degrabă sub numele de pasărea-măcelar, zise Janson, a cărui inimă bătea cu putere.

Pasărea scoase un tril pe două note.

— Cred că ştii despre ce-i vorba, spuse Collins. E o pasăre neobişnuită, nu-i aşa, fiindcă vânează alte păsări. Uită-te însă atent. Nu are gheare. Asta-i partea ciudată. Vietatea asta profită de mediul înconjurător – îşi înfige victimă în spini sau în sârmă ghimpată înainte de a rupe bucăţi din ea. Nu are nevoie de gheare. Ştie că lumea e plină de înlocuitori de gheare. Foloseşte ce-i vine la îndemână.

Pasărea scoase un tril strident şi îşi luă zborul.

Collins se întoarse şi-l privi pe Janson.

— Hai să mergem înăuntru!

— Nu mă percheziţionezi? întrebă Janson pe un ton nepăsător. Era surprins cât de relaxat părea Collins şi era hotărât să-şi păstreze stăpânirea de sine. Să vezi ce arme am?

Collins începu să râdă şi aerul său solemn dispăru vreme de o clipă.

— Janson, tu însuţi eşti o armă, spuse el. Ce-ai vrea să fac,

să-ţi tai toate membrele şi să te pun într-o vitrină? Clătină din cap. Uiţi că te cunosc foarte bine. În afară de asta, am în faţă un bărbat care-şi ţine mâinile sub haină şi umflătura aceea mai jos de umăr este fără îndoială un pistol îndreptat spre mine. Bănuiesc că l-ai luat de la Ambrose. Săracul băiat, bine pregătit, însă fără îndoială nu cel mai ascuţit cuţit din sertar.

Janson nu răspunse, însă continua să ţină degetul pe trăgaci. Pistolul M9 putea să sloboadă în orice clipă un glonţ prin stofa hainei: pe Collins îl despărţea de moarte o singură mişcare de deget şi el ştia asta.

— Hai, spuse el. Mergem amândoi. Un cuplu paşnic şi vulnerabil. O demonstraţie a acceptării puterii de distrugere şi a liniştii profunde provocate de echilibrul fricii. Janson nu zise nimic. Collins nu era agent de teren; asta nu însemna că era mai puţin periculos. Străbătură împreună aleea podită cu scânduri din lemn de cedru albicioase şi bătute de vânt şi intrară în locuinţa lui Collins. Era o locuinţă clasică, specifică zonelor de coastă, probabil o construcţie de la începutul secolului al XX-lea: acoperişul decolorat de capriciile vremii, dormitoare mici la etaj. Nimic prea bătător la ochi, cel puţin la prima vedere.

— Ai reuşit să obţii pentru casa ta de weekend clasificare de obiectiv de importanţă federală, spuse Janson. Bună mişcare.

— Este un obiectiv de clasă A-4, în perfectă concordanţă cu specificaţiile. După dezastrul cu John Deutch, nimeni nu a mai vrut să fie prins că-şi ia de lucru acasă şi că lucrează cu documente secrete pe calculatorul neprotejat din dormitor. Pentru mine, cea mai bună soluţie a fost să transform casa asta în birou. Un birou în afara sediului.

— Din cauza asta fac de pază cei din Garda Naţională.

— Câţiva băieţi care patrulează prin zonă. În după-amiaza asta e rândul lui Ambrose şi al lui Bamford. Se asigură că nu pescuieşte nimeni acolo unde nu ar trebui – cam cu asta se ocupă cea mai mare parte din timp.

— Eşti singur aici?

Collins zâmbi uşor.

— O minte suspicioasă ar putea crede că sub întrebarea asta se ascunde o ameninţare. Începu să se mişte de colo

până colo prin bucătăria în care străluceau suprafeţe de lucru din oţel inoxidabil şi tot felul de ustensile sofisticate. Răspunsul este însă afirmativ, îmi convine mai mult aşa. Reuşesc să gândesc mai bine.

— Potrivit experienţei mele, cu cât oamenii ca tine gândesc mai mult, cu atât mai multe lucruri neplăcute se întâmplă, zise Janson sarcastic.

Ţinea încă strâns în mâna dreaptă pistolul Beretta, cu tocul sprijinit de tejghea. Atunci când Collins se deplasă în spatele coşului de evacuare a plitei, Janson îşi schimbă şi el uşor poziţia aşa încât să-l aibă în permanenţă sub ameninţarea armei.

Collins îi întinse lui Janson o cană cu cafea. Făcu acest lucru cu mişcări foarte calculate – calculat de neameninţătoare. O cană plină cu lichid fierbinte putea reprezenta o armă, aşa că el o împinse foarte uşor pe tejghea. Nu voia ca Janson să ia în calcul posibilitatea ca lichidul din cană să-i fie aruncat în faţă şi să ia contramăsuri. Procedând astfel îşi trata musafirul cu respect şi în acelaşi timp se ferea de orice violenţă. Collins parcursese un drum foarte lung până să ajungă în fruntea unei agenţii secrete de informaţii şi reuşise acest lucru fără să-şi rupă nici măcar o unghie; fără îndoială că nu voia să dea greş tocmai acum.

— După ce Janice a terminat de pus la punct toate astea – Collins arătă cu un gest larg către mobilă şi ustensilele de bucătărie – cred că denumise locul ăsta „colţ”. Colţul pentru servit cina sau colţul pentru servit micul dejun şi aşa mai departe.

Şedeau amândoi acum în faţa tejghelei negre din granit lustruit, suiţi pe scaune înalte din oţel şi piele. Collins luă o gură de cafea.

— Maşina automată de făcut cafea a lui Janice. O maşinărie din inox grea de treizeci de kilograme, dotată cu mai multă putere de calcul decât modulul lunar. Şi totul pentru a face o ceaşcă sau două de cafea. E genul de drăcovenii pe care le inventează de obicei Pentagonul, nu-i aşa?

Prin ochelarii săi groşi, cu sticlă fumurie, Collins privi deodată amuzat şi curios.

— Te întrebi probabil de ce nu ţi-am cerut până acum să pui

arma jos. Asta se spune în astfel de situaţii, nu-i aşa? „Lasă arma jos şi hai să discutăm” – cam aşa ceva. Întotdeauna vrei să arăţi că eşti cel mai deştept din clasă, nu?

Janson luă şi el o gură de cafea însă duritatea privirii lui nu slăbise. Collins avusese grijă să toarne cafeaua în faţa lui, vrând astfel să-i arate că nu-i turnase droguri sau otravă. Tot aşa, când adusese cănile pe tejghea îl lăsase pe Janson să-şi aleagă una. Janson nu se putea stăpâni să nu admire minuţiozitatea cu care birocratul încerca să anticipeze orice gând paranoic al fostului său angajat.

Collins ignoră remarca.

— Adevărul e că aş prefera să ţii arma îndreptată spre mine – pentru că sunt sigur că acest lucru are un efect liniştitor asupra nervilor tăi. Mult mai liniştitor, sunt sigur, decât orice aş putea eu să-ţi spun. Faptul că ai arma în mână te face şi pe tine să nu acţionezi imprudent. Ridică din umeri. Vezi, te fac martorul gândurilor mele. Cu cât relaţia noastră e mai onestă, cu atât mai relaxat te vei simţi şi tu.

— Un calcul foarte interesant, mârâi Janson. Subsecretarul de stat ajunsese fără îndoială la concluzia că avea mai multe şanse să scape nevătămat dacă arăta că a înţeles perfect că viaţa sa se află în mâinile agentului. *Dacă poţi să mă ucizi, atunci nu mă răni* – acesta era raţionamentul lui Collins.

— Ca să sărbătoresc această zi de sâmbătă, eu o să beau cafeaua în stil irlandez, zise Collins scoţând o sticlă de whisky şi turnându-şi puţin în cană. Vrei şi tu?

Janson se încruntă.

— Eram sigur, zise Collins. Eşti în timpul serviciului, nu-i aşa? Îşi puse în cană şi puţină frişca.

— În preajma ta? Întotdeauna.

Collins zâmbi resemnat.

— Pasărea pe care am văzut-o mai adineauri – este un uliu care se crede pasăre cântătoare. Cred că ne aducem amândoi aminte de o conversaţie pe care am purtat-o cu mult timp în urmă. Unul dintre interviurile tale „de ieşire din sistem”. Ţi-am spus atunci că tu eşti un uliu. Nu ai vrut să mă asculţi. Ai crezut că poţi să fii pasăre cântătoare. Însă nu ai reuşit şi nici nu vei putea vreodată. Tu vei rămâne un uliu, Janson, pentru că asta e natura ta. La fel ca pasărea aia.

Collins mai luă o gură de cafea.

— Într-o zi am ajuns acolo şi am găsit-o pe Janice în faţa şevaletului, încercând să picteze. Am găsit-o plângând în hohote. Am crezut că poate... nu ştiu ce am crezut. S-a dovedit până la urmă că văzuse cum pasărea asta cântătoare, aşa cum o consideră ea, înfipsese o pasăre mai mică într-unul din spinii unei tufe şi o lăsase să atârne acolo. După câtva timp, uliul se întorsese şi cu ciocul lui încovoiat, rupea bucăţi din mica vietate. O pasăre-măcelar care făcea ceea ce toate păsările-măcelar fac, cu ciocul plin de viscerele însângerate ale unei alte păsări. Pentru Janice a fost ceva oribil. Ca o trădare. Ea nu bănuia că natura poate fi atât de crudă. Nu se potrivea deloc cu imaginea ei despre lume. Şi ce puteam eu să-i explic? Că un uliu care cântă rămâne tot un uliu?

— Poate că e şi una şi alta, Derek. Nu o pasăre cântătoare care pretinde că e uliu, ei un uliu care e în acelaşi timp şi pasăre cântătoare. O pasăre cântătoare care se transformă în uliu la nevoie. De ce trebuie să alegem?

— Pentru că trebuie să alegem una din două. Puse cu zgomot cana pe tejgheaua de granit şi zgomotul vasului greu de ceramică lovit de piatră accentua schimbarea bruscă de ton.

— Şi *tu* trebuie să alegi. De care parte eşti?

— De care parte eşti tu, Collins?

— Nu am trecut niciodată de cealaltă parte, răspunse el.

— Ai încercat să mă ucizi.

Collins îşi plecă fruntea.

— Ei bine, da şi nu, replică el şi sinceritatea asta îl ului pe Janson mai mult decât ar fi făcut-o o negare indignată. Collins nu se apăra deloc; se purta de parcă ar fi fost vorba despre factorii care contribuiau la eroziunea provocată de apele golfului.

— Mă bucur că poţi vorbi cu atâta detaşare despre aşa ceva, zise Janson, glacial. Cei cinci oameni ai tăi care şi-au sfârşit carieră pe valea râului Tisa păreau mai puţin dispuşi să filosofeze.

— *Nu* erau ai mei, zise Collins. Ştiu că e greu să înţelegi.

— N-aş vrea să crezi că-mi eşti dator cu vreo explicaţie, zise Janson cuprins de un val de furie rece. Despre Peter Novak.

Despre mine. Despre motivul pentru care ai vrut să mă omori.

— Vezi tu, asta a fost o greşeală – trimiterea Echipei Lambda şi ne simţim cu toţii teribil de vinovaţi în legătură cu directiva aceea de salvare. Greşeală, greşeală, greşeală. Însă în ceea ce priveşte ostilităţile din Ungaria, nu pot decât să-ţi spun că nu au fost ordonate de noi. Asta a fost odată, însă nu şi acum. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

— Prin urmare, pot considera că totul a fost pe deplin lămurit, replică Janson cu o voce plină de sarcasm.

Collins îşi scoase ochelarii şi clipi de câteva ori.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit. Sunt sigur că am proceda din nou la fel. Uite ce e, nu eu am dat ordinul, eu am fost cel care nu l-a contramandat, deşi aş fi avut posibilitatea. Toţi cei implicaţi în operaţiunea asta – ca să nu mai pomenesc de toţi spionii din prima linie de la CIA şi celelalte agenţii – au fost convinşi că ai luat-o razna, că ai luat o mită de şaisprezece milioane de dolari şi aşa mai departe. Vreau să spun că dovezile erau clare ca lumina zilei. La început şi eu am crezut acelaşi lucru.

— Apoi te-ai gândit mai bine.

— Numai că nu puteam anula ordinul fără o explicaţie. În caz contrar, lumea ar fi presupus că am luat-o şi eu razna sau că am fost cumpărat la rândul meu de tabăra adversă. Nici una dintre variante nu era acceptabilă. Şi adevărul a fost că nu puteam oferi nici o explicaţie. Nu fără a compromite un secret de la cele mai înalte niveluri. Singurul secret care nu putea fi niciodată compromis. Tu nu vei fi niciodată în stare să priveşti obiectiv toate astea fiindcă vorbim despre propria ta supravieţuire. Însă munca mea depinde în întregime de priorităţi şi unde există priorităţi, eşti nevoit să faci sacrificii.

— Eşti nevoit să faci sacrificii? strigă Janson dispreţuitor. Vrei să spui că eu trebuia să fiu sacrificat. Se aplecă spre Collins, furibund: Poţi să-ţi scoţi ciocul încovoiat din pântecele meu rănit. N-am să discut. Crezi că eu l-am ucis pe Peter Novak?

— Ştiu că nu tu ai făcut-o.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare simplă, începu Janson. Peter Novak e mort?

Collins oftă.

— Ei bine şi la întrebarea asta răspunsul meu e şi da şi nu.

— La dracu'! explodă Janson. Vreau un răspuns.

— Dă-i drumul, spuse Collins.

— Hai să începem cu o descoperire destul de ciudată pe care am făcut-o. Am studiat în detaliu zeci de fotografii ale lui Peter Novak. Nu am de gând să interpretez ce am descoperit, ci doar să-ţi prezint rezultatele cercetărilor. Am descoperit anumite diferenţe, subtile, însă măsurabile, ale dimensiunilor sale fizice. Raportul dintre lungimea degetului arătător şi lungimea degetului mare. Dintre osul trapezoid şi metacarpian. Diferenţa dintre suprafaţa omoplatului lipit de cămaşă, în două fotografii luate la numai câteva zile distanţă.

— Concluzia: acelea nu erau fotografiile unui singur bărbat, vocea lui Collins era lipsită de orice inflexiune.

— M-am dus până la locul lui de naştere. A existat un Peter Novak, fiul lui Janos şi Illana Ferenczi-Novak. A murit aproximativ la cinci ani, în 1942.

Collins dădu afirmativ din cap şi, din nou, lipsa lui de reacţie era mai înfiorătoare decât orice altă reacţie ar fi putut să aibă.

— Ai făcut o treabă excelentă, Janson.

— Spune-mi adevărul, spuse Janson. Nu sunt nebun. *Am văzut un om murind*.

— Ai dreptate.

— Şi nu un om oarecare. E vorba despre Peter Novak – o legendă vie.

— Bingo. Collins scoase un pocnet cu limba. Ai spus-o tu însuţi. O legendă vie.

Janson simţi un gol în stomac. O legendă vie. O creaţie a profesioniştilor din domeniul informaţiilor.

Peter Novak era o legendă creată de agenţie.

30

Collins se lăsă să alunece de pe scaun şi se ridică.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Porni spre biroul său, o cameră mare, cu ferestre care dădeau spre golf. Pe rafturile simple de lemn se înşiruiau numere vechi din *Studii în Informaţii*, o revistă cu conţinut

secret, destinată serviciilor clandestine americane. Monografii ale conflictelor internaţionale erau amestecate cu romane populare şi volume terfelite din *Afaceri Internaţionale*. Un calculator UltraSPARC produs ele Sun Microsystems era conectat la un dulap în care se afla un server puternic.

— Îţi aduci aminte de *Vrăjitorul din Oz*? Sunt sigur că te-au întrebat despre aşa ceva când erai prizonier. Am înţeles că anchetatorii nord-vietnamezi erau obsedaţi de cultura populară americană.

— N-am discutat despre subiectul ăsta, replică tăios Janson.

— Nu, tu eşti prea dur ca să le dezvălui sfârşitul poveştii. N-ai vrut să periclitezi în felul ăsta securitatea noastră naţională... Scuză-mă. A fost o prostie din partea mea să spun aşa ceva. Să ştii că există un lucru care ne diferenţiază pe noi doi: orice s-ar întâmpla tu vei rămâne mereu un afurisit de erou şi eu voi fi mereu un funcţionar civil, iar anumiţi oameni te vor considera întotdeauna mai valoros. Ironia face ca printre acei „anumiţi oameni" să mă număr şi eu. Sunt gelos. Sunt unul dintre aceia care şi-ar fi dorit să sufere fără să-şi dorească vreodată să sufere cu adevărat. Ca şi cum ţi-ai dori să fi scris o carte fără ca vreodată să fi avut intenţia să scrii una.

— Putem să trecem mai repede peste toate astea?

— Vezi tu, am crezut mereu că acesta este momentul în care ne pierdem inocenţa. Sus, acolo, este marele şi puternicul Oz, iar aici, jos, în spatele cortinei, prostimea. Însă nu e vorba numai de el, ci de întreaga maşinărie, ţoalele, levierele, ţevile pe unde ies aburii, motorul şi aşa mai departe. Crezi că a fost uşor să asamblăm toate astea? Dar odată pus totul în mişcare, nu prea contează pe cine ai în spatele cortinei, sau cel puţin aşa credeam noi. Contează *maşinăria*, nu omul.

Directorul Operaţiunilor Consulare începuse să vorbească aiurea; starea de nervozitate pe care nu şi-o permitea niciodată în public îl făcea să fie ciudat de volubil.

— Îmi pui răbdarea la încercare, zise Janson. Îţi dau un sfat. Nu pune niciodată la încercare răbdarea unui om care ţine o armă.

— Ne apropiem de *la gran scena* şi nu vreau să pierzi nimic.

Collins făcu un gest către calculatorul care bâzâia monoton. Eşti gata pentru asta? Pentru că intrăm în zona acelor informaţii atât de secrete încât cei care le află trebuie să moară după aceea.

Janson îşi plasă pistolul cu cătarea îndreptată fix între ochii lui Collins şi directorul Operaţiunilor Consulare adăugă repede:

— A fost numai o figură de stil. Noi am depăşit faza asta – noi, cei care suntem în program vreau să spun. Jucăm acum un altfel de joc. Şi tot un altfel de joc joacă şi el.

— Încetează să mai baţi câmpii, zise Janson scrâşnind din dinţi.

— S-o luăm în ordine. Collins întoarse din nou capul către calculator. Poţi să zici că *ăsta*-i Peter Novak. Acesta şi alte sute de sisteme de calcul cu grad de securitate omicron legate între ele. Peter Novak nu este în realitate decât o sumă de biţi, bytes şi semnături digitale de transfer fără origine şi fără destinaţie. Peter Novak nu este o persoană. Nu este decât un proiect. O invenţie. O legendă. Şi pentru o bună bucată de vreme, o legendă care s-a bucurat de un succes deosebit.

Mintea lui Janson se întunecă brusc, cuprinsă parcă de o furtună de nisip, însă la fel de brusc, îşi recapătă o claritate supranaturală.

Era o nebunie – o nebunie care avea totuşi sens.

— Te rog, zise el încet şi calm birocratului, continuă.

— Ar fi bine dacă ne-am aşeza în altă parte, spuse Collins. Sistemul ăsta are atâtea sigilii electronice şi măsuri de siguranţă încât trece pe modul de ştergere automată a fişierelor dacă sufli mai tare spre el. Într-o zi s-a izbit o molie de fereastră şi am pierdut ore de muncă.

Se aşezară în sufragerie, a cărei mobilă avea o tapiţerie înflorată care, prin anii ‘70, devenise normă pentru casele de vacanţă de pe litoral.

— Ideea era strălucită. Atât de strălucită încât pentru foarte mult timp a existat o dispută aprigă cu privire la cel care a gândit-o primul. Înţelegi, cum ar fi cine a inventat primul radioul. Cu singura diferenţă că numărul de persoane care ştiau despre asta era mic, mic de tot. Trebuia să fie mic. Evident că predecesorul meu, Daniel Congdon, era la curent cu proiectul. La fel şi Doug Albright, un protejat de-al lui David

Abbott.

— De Albright am auzit. Cine e Abbott?

— E cel care a conceput întregul scenariu „Câine" la sfârşitul anilor ‘70, în încercarea de a pune mâna pe Carlos. Acelaşi tip de gândire strategică a stat şi la baza Programului Mobius. Conflicte asimetrice în care statele se opun unor actori individuali. Lupta e inegală, însă nu aşa cum îţi imaginezi tu. Gândeşte-te la conflictul dintre un elefant şi un ţânţar. Dacă ţânţarul respectiv e purtător de encefalită, Jumbo nu prea are cum să se apere şi poţi să ai foarte uşor un elefant mort. Problema se pune la fel şi în cazul statelor. Ideea strălucită a lui Abbott a fost că în lupta cu teroriştii e imposibil să mobilizezi ceva aşa de greu de stăpânit ca un stat; e necesar să-i contracarezi cu o stratagemă pe măsură: crearea de actori individuali care, în cadrul unui mandat foarte larg, au un grad ridicat de autonomie.

— Mobius?

— Programul Mobius. În principiu este vorba despre ceva care a început sub forma unui mic grup la Departamentul de Stat. În curând a fost necesar să se extindă şi în afara Departamentului pentru că, spre a funcţiona, era nevoie de o structură care să înglobeze indivizi din mai multe agenţii. A fost cooptat deci un tip gras care a lucrat la Hudson Institute, apoi a condus Secţia Operaţiuni la DIA, la băieţii ăia „dedicaţi pentru excelenţă”. După moartea sa, conducerea a fost preluată de adjunctul lui, adică de Doug. După aceea a mai venit un vrăjitor al calculatoarelor de la CIA. Apoi omul de legătură al Biroului Oval cu Consiliul de Securitate Naţională, însă acum şaptesprezece ani era vorba numai de un mic grup la Departamentul de Stat. Şi ei analizau diferite variante şi au ajuns până la urmă la acest scenariu. Ce-ar fi dacă ar aduna în secret o mică echipă de analişti şi experţi al căror scop să fie crearea unui miliardar străin imaginar? Cu cât rumegau mai mult această idee, cu atât le plăcea mai mult. Le plăcea pentru că, cu cât se gândeau mai mult la ea, cu atât părea mai realizabilă. *Simţeau că pot face ca acest lucru să se întâmple*. Şi în clipa în care au început să-şi dea seama ce se putea obţine de pe urma ei, ideea a devenit irezistibilă. Se puteau obţine rezultate foarte valoroase. Aveau posibilitatea

să servească interesele Americii într-un fel în care America însăşi nu era în stare. Puteau face în aşa fel încât lumea să devină mai bună. Numai avantaje. Aşa s-a născut Programul Mobius.

— Mobius, zise Janson. O bandă închisă în care interiorul este unul şi acelaşi cu exteriorul.

— În cazul acesta, outsiderul este cineva din interior. Mogulul devine o figură independentă pe plan mondial, fără nici o legătură cu Statele Unite. Adversarii noştri nu sunt şi adversarii lui. Ei pot fi aliaţii acestui om. El are capacitatea de a rezolva situaţii în locuri de care noi nu ne putem apropia. Dar mai întâi a trebuit să-l creăm şi asta de la zero. Crearea unui trecut credibil a fost prima încercare. Drept loc de naştere, creatorii programului au ales un sat din Ungaria care a fost lichidat în anii ‘40.

— Pentru că toate documentele fuseseră distruse şi aproape toţi locuitorii ucişi.

— Molnarul a fost o adevărată binecuvântare. Vreau să spun că, desigur, a fost teribil, toate masacrele şi distrugerile alea, însă locul era perfect pentru program, mai ales dacă adăugai şi scurtă şi nefericita carieră a contelui Ferenczi-Novak devenea perfect plauzibil faptul că băiatul nostru avusese o copilărie despre care nu se cunoşteau prea multe detalii. Toţi cunoscuţii omorâţi, iar tatăl terorizat de gândul că duşmanii i-ar putea lua copilul. Aşa că îl ţine ascuns şi îi oferă o educaţie privată. O poveste ciudată poate, însă destul de plauzibilă.

— Trebuie că a existat şi o listă cu locurile pe unde a lucrat, spuse Janson, însă cred că asta a fost partea cea mai uşoară. Probabil că i-aţi restrâns „cariera” la câteva organizaţii aflate sub controlul vostru.

— Multă lume face investigaţii, însă se găseşte câte un şef cărunt de departament, probabil pensionat, care spune: „O da, îmi aduc aminte de tânărul Peter. Cam încrezut, însă un analist financiar deosebit. Eram aşa de mulţumit de el că nu mă deranja că prefera să lucreze la domiciliu. Suferea puţin de agorafobie, dar cine putea să-l acuze după un trecut atât de traumatizant ca al lui?” şi alte asemenea.

Janson ştia că astfel de bărbaţi şi femei erau compensaţi

generos pentru că în una-două ocazii, sau poate niciodată, erau gata să spună o minciună unui reporter mai curios. Ştia şi că oamenii aceştia nu cunoşteau şi reversul târgului: monitorizarea permanentă a convorbirilor lor telefonice, reţeaua de supraveghere care îi însoţea pe întreaga durată a vieţii – dar ceea ce nu ştiau nu le putea dăuna.

— Şi evoluţia lui spectaculoasă? Cum aţi reuşit să o construiţi?

— Ei bine, aici lucrurile au început să se complice. Însă, aşa cum ţi-am mai zis, Programul Mobius se afla pe mâna unei echipe strălucite de experţi. Ei – noi, aş putea să spun, deşi eu nu am fost cooptat decât acum şapte ani – au reuşit câteva lovituri la bursă. Şi, *voila*, am obţinut un om în fruntea unui imperiu personal. Un om care avea posibilitatea să manipuleze evenimente globale într-un fel în care noi n-am fi reuşit niciodată.

— Să manipuleze…? Adică cum? întrebă Janson.

— Credeam că ai înţeles. Fundaţia Libertatea. Cu agenda ei de rezolvare a conflictelor. „Democraţia direcţionată.” Şi alte asemenea.

— Deci acest finanţist filantrop, „pacificatorul”…

— A primit numele ăsta într-o emisiune de ştiri şi aşa i-a rămas. Pentru un motiv foarte bun. Pacificatorul a creat o fundaţie cu birouri în aproape fiecare capitală regională din lume.

— Şi incredibilul sprijin financiar pe care l-a acordat?

— Nu este ţara asta cea mai bună? Şi nu e aşa că oricât de mult bine am face, tot sunt destui care ne urăsc? Da, el nu face decât să aplice balsam peste rănile lumii. Vezi tu, la Banca Mondială se apelează atunci când nu mai există nici o şansă. La tipul acesta se apelează prima dată. Ceea ce înseamnă că are o influenţă enormă asupra guvernelor din întreaga lume. Peter Novak: un ambasador itinerant al păcii şi stabilităţii.

— Ulei peste apele tulburi.

— Un ulei foarte scump, fii sigur de asta. Însă „Novak” avea posibilitatea să medieze şi să rezolve conflicte de care noi nu ne-am fi putut apropia niciodată deschis. A fost în măsură să lucreze eficient cu regimuri care ne consideră marele Satana.

El a reprezentat politica externă a unui singur om. Şi ceea ce l-a făcut atât de al naibii de eficient a fost tocmai faptul că, aparent, nu are nici o legătură cu noi.

Janson simţea că ameţeşte şi-i răsunau în cap tot felul de voci care îl amenințau şi îi atrăgeau atenţia în acelaşi timp. Nikos Andros: *Voi, americanii, n-aţi reuşit niciodată să înţelegeţi antiamericanismul. Vă doriţi atât de mult să fiţi iubiţi, încât nu puteţi înţelege de ce există, atât de puţină dragoste faţă de voi. Un om cu ghete mari care se întreabă de ce furnicile de sub tălpile sale îl urăsc şi se tem de el.* Angus Fielding: *Singurul lucru pe care voi, americanii, nu l-aţi înţeles niciodată prea bine e cât de adânc poate să fie antiamericanismul...* Sârbul cu ochelarii cu rama aurită: *Voi, americanii, doriţi întotdeauna feluri care nu se află. În meniu, nu-i aşa? Niciodată nu vi se par suficiente felurile din care să alegeţi.* Barmanul ungur cu ocupaţii periculoase în timpul liber: *Voi, americanii, vă plângeţi de traficanţii de droguri din Asia şi în timpul ăsta inundaţi lumea cu echivalentul electronic al drogurilor... Oriunde vă duceţi daţi peste urmele voastre. Dâra lăsată, de şarpe s-a întins peste tot.*

Vuietul vocilor se reduse treptat la un singur refren:

Voi, americanii.

Voi, americanii.

Voi, americanii.

Voi, americanii.

Janson îşi stăpâni cu greu un fior.

— Dar cine este – era – Peter Novak? Întrebă el.

— A fost ca în filmul *Omul de şase milioane de dolari* „Domnilor, putem să-l refacem, avem tehnologia necesară. Avem posibilitatea să-l facem mai bun decât a fost înainte. Mai bun. Mai puternic. Mai rapid".

Collins se opri brusc.

— Ei, mă rog, mai bogat. Realitatea e că pentru aceasta au fost desemnaţi trei agenţi. Toţi arătau la fel, foarte apropiaţi pentru a demara. Apoi, chirurgia plastică i-a făcut aproape identici. Au fost folosite tot felul de micrometre computerizate – o procedură foarte complexă. Dar era necesar să avem şi nişte copii: dată fiind investiţia, nu ne puteam permite ca prietenul nostru să sfârşească strivit de vreun autobuz sau în

urma unui atac de cord. Trei ni s-a părut o cifră rezonabilă.

Janson îl privi pe Collins uluit.

— Cine ar fi acceptat vreodată să facă aşa ceva? Să lase să i se şteargă identitatea, să moară pentru toţi cei care l-au cunoscut, să lase să i se transforme înfăţişarea...

— Cineva care nu avea de ales, replică Collins misterios.

Janson simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Ştia că sângele rece al lui Collins era numai o faţadă, însă lipsa de sentiment a raţionamentului său rezuma tot: condamnabila aroganţă a planificatorilor. Afurisiţii strategi cu obrajii lor perfect raşi, convinşi că ceea ce merge pe hârtie funcţionează şi în lumea reală. Indivizi care priveau lumea ca pe o tablă de şah, fără să le treacă prin cap că urmările schemelor lor măreţe vor fi suportate de oameni în carne şi oase. Nu avea puterea să se uite la birocratul ăsta nenorocit şi mută privirea pe vasul de pescuit care îşi făcuse apariţia dincolo de zona de securitate care începea la o distanţă de un kilometru de ţărm, marcată cu balize de avertizare.

— Cineva care nu avea de ales? Janson clătină din cap. Adică aşa cum nici eu nu aveam de ales când ai pus să fiu ucis.

— Iar ne întoarcem la asta. Collins dădu ochii peste cap. Cum ţi-am mai zis, anularea ordinului de lichidare ar fi dat naştere la prea multe întrebări. Băieţii de la CIA primiseră informaţii credibile cum că Novak a fost ucis şi că tu eşti amestecat în chestia asta. Operaţiunile Consulare au primit informaţii asemănătoare. Era ultimul lucru asupra căruia noi, cei de la Mobius, am fi vrut să se facă vâlvă, însă a trebuit să intrăm în joc. La timpul respectiv, am făcut ceea ce am crezut eu că e mai bine. Cuvintele erau simple vorbe, nu exprimau nici sadism, nici părere de rău.

O perdea roşie acoperi o clipă vederea lui Janson: care insultă era mai mare, se întreba el – să fii executat ca un trădător sau să fii sacrificat ca un pion? Din nou vasul de pescuit îi atrase atenţia, dar de data asta imaginea era însoţită de un apăsător sentiment de pericol. Ambarcaţiunea era prea mică pentru a fi un vas căutător de crabi şi prea aproape de ţărm ca să pescuiască bibani sau peşte de stâncă.

Şi chestia aia groasă care ieşea de sub prelata care flutura

pe punte nu era un suport pentru plasele de pescuit.

Janson văzu mişcându-se gura birocratului, dar nu îl mai auzi fiindcă întreaga sa atenţie se îndreptă brusc asupra unei ameninţări mortale iminente. Da, locuinţa lui Collins se afla pe o limbă îngustă de uscat, lungă de patru kilometri, însă senzaţia de siguranţă conferită de izolare era o iluzie. O iluzie care se destramă simultan cu primul proiectil de artilerie care explodă în sufrageria lui Collins.

Un torent de adrenalină sili conştiinţa lui Janson să se concentreze la maximum. Proiectilul intrase pe fereastră şi se izbise de peretele opus, umplând camera cu aşchii de lemn, cioburi şi bucăţi de moloz; explozia fusese atât de puternică încât urechile celor doi o înregistrară mai puţin ca un sunet, ci mai degrabă ca o *durere*. Camera se umplea încet cu un fum negru şi Janson înţelese de ce scăpaseră cu viaţă. Ştia că obuzele aveau o viteză de peste trei sute de rotaţii pe secundă şi rezultatul combinării dintre această mişcare şi forţa de izbire fusese că proiectilul intrase adânc în structura de lemn şi ghips a clădirii înainte de a exploda. Numai aşa scăpaseră de o ploaie fatală de schije ascuţite. Conştient de trecerea fiecărei milisecunde, Janson îşi aminti şi că primele lovituri erau destinate reglării tirului. Cea de-a doua lovitură nu va mai trece la trei metri deasupra capetelor lor. Cel de-al doilea obuz, în cazul în care rămâneau pe loc, nu le va mai acorda timp să analizeze viteze de rotaţie şi timpi de detonaţie.

Structura de lemn a casei nu le oferea nici o protecţie. Janson sări de pe canapea şi se năpusti spre garajul lipit de clădire. Era singura lor speranţă. Uşa era deschisă şi Janson coborî câteva trepte până la podeaua de beton unde se afla o maşină decapotabilă. Un Corvette galben, ultimul model.

— Aşteaptă-mă! încercă să strige Collins.

Avea faţa plină de funingine şi abia mai putea răsufla după încercarea de a ţine pasul cu Janson.

— E maşina mea Z6. Cheile sunt la mine. Collins flutura cheile în mână, revendicând dreptul de proprietate.

Janson îi smulse cheile din mână şi se sui la volan.

— Prietenii nu-şi lasă prietenii să se urce beţi la volan, zise

el şi îl dădu la o parte pe secretarul de stat care amuţise de uimire. Poţi veni cu mine sau nu.

Collins se repezi la uşă, apăsă butonul de acţionare şi sări pe bancheta de lângă Janson, care acceleră la maximum şi ieşi în marşarier din garaj exact în momentul în care uşa grea se ridicase abia cu un milimetru peste capota maşinii.

— Era cât p-aci, zise Collins cu faţa plină de sudoare.

Janson nu răspunse nimic.

Utilizând cu uşurinţa unui organist frâna de mână, volanul şi pedală de acceleraţie, într-o succesiune rapidă, Janson execută o întoarcere pe loc, după care se repezi cu toată viteza pe şoseaua îngustă pavată cu macadam.

— Cred că n-a fost o mişcare chiar atât de deşteaptă, zise Collins. Acum suntem absolut expuşi.

— Plasele alea... se întind pe toată lungimea insulei, nu?

— Da, cam un kilometru în larg.

— Atunci foloseşte-ţi puţin creierul. Orice vas care încearcă s-o taie de-a dreptul se încurcă în plase. Aşa că dacă nava aia vrea să obţină o nouă linie de tragere asupra noastră, trebuie să facă un ocol foarte mare. E o ambarcaţiune destul de înceată, aşa că n-o să aibă destul timp. Între timp menţinem casa între noi şi ei: protecţie şi inducere în eroare a adversarului, concomitent.

— Ai dreptate, admise Collins. Însă aş vrea să te rog s-o iei către micul debarcader din dreapta. O dată ajunşi acolo, cei de pe vas nu ne mai pot vedea. În plus, putem să luăm o barcă cu motor până la ţărm dacă e cazul. Vocea lui era acum calmă, autoritară. Vezi aleea aceea la dreapta? Intră acolo – *acum*.

Janson continuă drumul fără să schimbe direcţia.

— La naiba, Janson! strigă Collins. Debarcaderul ăla era cea mai bună şansă a noastră.

— Cea mai bună şansă de a fi aruncaţi în aer. Îţi imaginezi că nu s-au gândit şi ei la lucrul ăsta? Mai mult ca sigur că au lăsat acolo un dispozitiv cu explozie întârziată. Încearcă să gândeşti la fel ca ei!

— Întoarce! strigă Collins. La naiba, Paul, *cunosc* locul ăsta. Doar *trăiesc* aici şi ştiu...

O explozie puternică în spatele lor îi acoperi restul vorbelor:

debarcaderul sărise în aer. O bucată de cauciuc se ridică în văzduh şi ateriză pe marginea drumului.

Janson apăsă şi mai tare pe pedală de acceleraţie, gonind pe şoseaua îngustă cu o viteză mult mai mare decât ar fi fost sigur pe un astfel de drum. La o sută treizeci pe kilometri pe oră, iarba înaltă şi copacii ţepoşi se vedeau în oglinda retrovizoare zburând de lângă ei. Motorul urla din ce în ce mai tare, ca şi cum toba de eşapament ar fi fost spartă. Avea impresia că va intra curând în apa golfului, limba de pământ nemăsurând mai mult de douăzeci de metri în lăţime. Janson ştia că nisipul reducea forţa de tracţiune la fel ca o peliculă de ulei, aşa că reduse puţin viteza.

Urletul motorului nu scăzu însă în intensitate.

Nu era sunetul motorului maşinii lor.

Janson întoarse capul la dreapta şi văzu vehiculul pe pernă de aer. Un model amfibiu militar.

Alunecă pe suprafaţa apei golfului, un ventilator puternic menţinându-l suspendat la peste un metru deasupra apei şi a plaselor de protecţie. Era de neoprit.

Janson se simţea de parcă ar fi înghiţit gheaţă. Terenul jos din jurul golfului Chesapcake era perfect pentru resursele maşinăriei. Uscatul nu le oferea protecţie: spre deosebire de ambarcaţiunea de mai înainte, vehiculul pe pernă de aer se putea mişca la fel de uşor pe o suprafaţă uscată ca şi pe una cu apă. Motorul puternic îi permitea să ţină pasul cu maşina lor. Era un vehicul mult mai periculos decât vasul de dinainte şi în scurt timp avea să-i ajungă! Zgomotul făcut de ventilator era asurzitor şi mica maşină decapotabilă se clătina periculos în curentul de aer provocat de acesta.

Janson îşi aruncă încă o dată ochii către vehiculul pe pernă de aer. Din lateral semăna cu un iaht, prevăzut în faţă cu o cabină cu ferestre. La celălalt capăt al vehiculului se afla ventilatorul acela puternic. Sub vehicul atârnau perdelele grele de cauciuc sub care se forma perna de aer. Plutea deasupra apei aparent fără efort.

Janson apăsă la maximum pedala de acceleraţie numai ca să descopere cu groază că ambarcaţiunea nu numai că reuşea să ţină pasul cu ei, dar se şi apropia. Şi că, ghemuit chiar lângă suportul ventilatorului, un bărbat cu apărătoare pe

urechi agita ceea ce părea să fie o mitralieră M60.

Cu o mână pe volan, Janson îndreptă pistolul spre vehiculul pe pernă de aer şi goli un întreg încărcător. Mişcarea în viteză a celor două vehicule făcea însă imposibilă ochirea precisă. Gloanţele loviră zgomotos paletele masive de oţel ale ventilatorului şi atât.

Era ultimul său încărcător.

Clătinându-se uşor pe crăcanele care-i sprijineau ţeava, mitraliera M60 începu să grohăie şi Janson îşi aminti de ceea ce numeau „scroafă” în Vietnam. Se lăsă cât mai jos cu putinţă în scaun, fără să dea drumul volanului şi maşina începu să tremure ca un ciocan pneumatic în clipa în care gloanţele calibrul 7.62 mm începură să muşte din caroseria de oţel cu o viteză de două sute de lovituri pe minut.

Urmă o pauză neaşteptată: să se fi blocat bandă cu cartuşe? Se supraîncălzise ţeava? În mod normal, pentru a preveni supraîncălzirea, ţeava trebuia înlocuită după tragerea a cinci sute de gloanţe şi probabil că zelosul trăgător nu ţinuse seama de acest lucru. Slabă consolare: pilotul vehiculului pe pernă de aer profitase de întrerupere pentru a schimba direcţia. Ambarcaţiunea se deplasă o vreme paralel cu maşina sport, apoi urcă brusc deasupra plajei şi chiar a şoselei. Se afla acum la numai câţiva metri în urma lor şi puternicul motor cu elice părea că vrea să înghită micuţa maşină. Janson auzi un alt zgomot puternic, de tonalitate joasă. Nu putea însemna decât un singur lucru: porniseră un motor auxiliar care acţiona un alt ventilator de propulsie. În oglinda retrovizoare văzu cu groază perdelele de PVC începând să fluture şi mai tare şi vehiculul, care până atunci zburase cam la treizeci de centimetri deasupra solului, se ridică deodată mult mai sus. Urletul motoarelor se unise cu vuietul furtunii de nisip care se iscase în urma lor.

Era din ce în ce mai greu să respire în norul de praf ridicat de vehiculul agresorilor. Ambarcaţiunea era pe jumătate acoperită de norul de praf, însă Janson zări prin geamul din faţă al cabinei faţa unui bărbat solid care purta ochelari.

Văzu chiar că bărbatul zâmbea.

Vehiculul pe pernă de aer se mai ridică treizeci de centimetri în aer, apoi începu să salte ca un cal nărăvaş. În

momentul în care perdelele din faţă ale vehiculului atinseră unul dintre capacele roţilor din spate, Janson, îngrozit, înţelese ce intenţie aveau urmăritorii lor: *încercau să se urce cu maşinăria peste ei*.

Se uită cu coada ochiului şi-l văzu pe Collins aplecat în faţă, cu palmele pe urechi ca să se apere de zgomotul îngrozitor.

Vehiculul pe pernă de aer începuse din nou să salte şi să se încline, pe când elicea împingea cu putere aerul care devenise o substanţă greu de suportat, la fel ca apă dintr-un tun cu apă. Prin norul de praf şi nisip, Janson reuşi să vadă în oglinda retrovizoare lamele de propulsie auxiliare montate pe burta vehiculului. Ca şi cum atacul lateral cu mitraliera M60 nu fusese suficient, asasinii doreau să le arate că puteau foarte uşor să coboare deasupra lor cu puternicele lame ale ventilatorului de pe burta vehiculului, ca o gigantică maşină de tuns iarba, distrugând maşina şi decapitând ocupanţii.

În momentul în care maşinăria se izbi din nou de spatele automobilului, Janson trase puternic de volan spre stânga şi părăsi şoseaua. Roţile începură să se învârtă în gol şi pierdură imediat din viteză.

Vehiculul cu pernă de aer trecu pe lângă ei, mişcându-se prin aer aparent fără nici un efort; se opri şi schimbă direcţia de mişcare fără să întoarcă.

Fusese o manevră foarte dibace: pentru prima dată bărbatul din spatele mitralierei M60 avea linie directă de tragere spre şofer şi pasagerul acestuia. În timp ce îl privea pe individul care introducea o bandă nouă cu cartuşe în mecanismul de dare a focului, Janson auzi sunetul motorului altei ambarcaţiuni – o barcă cu motor care se îndrepta cu toată viteza spre ţărm.

O, Dumnezeule, nu!

În barcă, un individ în poziţie de tragere pe burtă, cu o armă în mâini. Îndreptată spre ei.

31

Barca era echipată cu un motor de avion cu turbină, fiindcă zbura prin apă cu probabil mai mult de două sute cincizeci de

kilometri pe oră. Ambarcaţiunea sălta pe deasupra apei, lăsând în urmă o dâră de spumă. Barca se mărea rapid, ca un spectacol hipnotizant al morţii. La aproape patru kilometri de casă, plasa joasă se sfârşise; nu îi mai proteja *nimic* de trăgătorul care se apropia cu viteză. Nimic.

Unde se puteau duce? Unde s-ar fi aflat în siguranţă?

Janson reveni cu maşina pe şosea şi auzi scrâşnetul făcut de roţi şi de şasiu în momentul în care vehiculul părăsi solul moale şi ţâşni pe asfaltul dur. Dar dacă ar încerca să izbească vehiculul pe pernă de aer, dacă ar apăsa la maximum pedala de acceleraţie, testând rezistenţa structurii de fibră de sticlă a maşinăriei la impactul cu corpul de oţel al automobilului? Şansele să poată atinge vehiculul înainte ca gloanţele mitralierei M60 să perforeze maşina şi pe cei care se aflau în ea erau însă foarte mici.

Ghemuit sub elicea aparatului, bărbatul din spatele mitralierei rânji cu răutate; piedica era trasă; fusese activată tragerea cu foc automat. În câteva secunde individul le va servi o ploaie de gloanţe. Deodată bărbatul se prăbuşi în faţă, fără suflare, lovind cu fruntea ţeava mitralierei sprijinită de bipod.

Mort.

Deasupra apelor din Golful Chesapcake se auzi un sunet lung ciudat, ca pocnetul unui dop, urmat de ecouri, apoi încă unul şi motorul vehiculului pe pernă de aer se opri brusc, iar maşinăria ateriza la câţiva metri în faţa lor într-o poziţie ciudată – jumătate pe şosea, jumătate pe malul de pământ alăturat. Nimeni nu ar fi parcat aşa un astfel de vehicul.

Ca şi în cazul multor altor vehicule şi dispozitive militare şi elementele de control ale vehiculului pe pernă de aer erau desigur proiectate aşa încât necesitau o presiune activă continuă – cu alte cuvinte, maneta de comandă trebuia ţinută strâns de mâna unui om. În caz contrar, într-o acţiune de luptă, dacă soldatul care conducea vehiculul era ucis, maşinăria, ca o armă automată, putea produce victime în rândul forţelor proprii. În momentul în care vehiculul atinse pământul, Janson văzu că şi pilotul zăcea răstignit pe parbriz.

Două focuri, doi morţi.

Se auzi o voce strigând pe deasupra apelor golfului, în timp

ce huruitul motorului bărcii scădea în intensitate, oprindu-se.

— Paul! Eşti teafăr?

O voce venită dinspre barcă cu motor.

Vocea unei femei care îi salvase pe amândoi.

Jessica Kincaid.

Janson sări din maşină şi alergă spre ţărm; o văzu pe Jessie în barca ce se oprise la zece metri în larg. Nu se putuse apropia mai mult fără a risca să înţepenească ambarcaţiunea în apă puţin adâncă.

— Jessie! strigă el.

— Recunoaşte că m-am descurcat de minune! spuse Jessie cu un aer triumfător.

— Două lovituri în cap, trase dintr-o barcă în plină viteză? Asta-i ceva demn de cartea recordurilor! zise Paul.

Se simţea, brusc, absurd de uşurat.

— Să ştii că am avut tot timpul situaţia sub control.

— Mda, am văzut, replică ea ironic.

Derek Collins se apropia de ei. Mergea încordat; respira greu şi stratul de nisip şi sare lipit de faţa lui udă de sudoare îl făcea să arate ca o mumie.

Janson se întoarse încet şi îl privi drept în ochi.

— Asta numeşti tu distracţie?

— *Ce*?

— Indivizii ăştia nu sunt oamenii tăi? Său iar e unul din momentele alea în care n-ai nici cel mai mic amestec?

— La naiba, bineînţeles că n-am nici un amestec! Cum poţi să crezi că aş avea? Erau cât pe ce să mă ucidă, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti chiar atât de orb şi plin de tine încât nu mai vezi adevărul nici când e în faţa ochilor tăi? Oamenii ăştia voiau să ne omoare pe *amândoi*.

Spuse toate astea cu o voce ridicată, în ton cu spaima care se vedea că pusese stăpânire pe el. Janson ajunse la concluzia că spunea probabil adevărul. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci cine era în spatele acestei ultime încercări?

Ceva în comportarea lui Collins îl deranja însă pe Janson: cu tot aerul lui inocent, se vedea că ascunde ceva.

— Poate că ai dreptate. Însă am senzaţia că ştii cine erau cei care ne-au atacat.

Collins întoarse capul şi se uită în altă parte.

— La naiba Collins! Dacă ai ceva de spus, spune acum!

Un val de dezgust îl străbătu pe Janson pe când îl privea pe acest birocrat înspăimântat, însă la fel de încăpăţânat, acest om cu un calculator în loc de suflet. Nu-şi putea scoate din minte că Derek Collins fusese cel care stătuse deoparte când era pus în aplicare ordinul de sancţionare fără să-i pese de sacrificiul unui pion în jocul cel mare. Nu voia să aibă nimic de-a face cu acest om.

— Ai pierdut, spuse Janson încet. Din nou. Dacă vrei să mă vezi mort trebuie să te străduieşti ceva mai mult.

— Ţi-am mai spus-o, Janson. Asta a fost atunci. Acum e altceva. Planul jocului s-a schimbat. Din cauza asta ţi-am povestit despre program, naiba să-l ia de program – cel mai mare, cel mai periculos secret al Statelor Unite ale Americii. Mai sunt însă multe alte lucruri pe care nu sunt autorizat să ţi le spun.

— Alte minciuni de-ale tale, pufni Janson.

— Nu, nu sunt minciuni. Nu pot să-ţi spun eu despre ce e vorba, dar mai sunt o grămadă de lucruri pe care *trebuie* să le afli. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să vii cu mine la Washington ca să te întâlneşti cu echipa Mobius. Avem nevoie de tine în program, OK? Îi puse o mână pe umăr. Janson i-o dădu jos, dezgustat.

— Ai nevoie de mine în program? Dă-mi voie să te întreb ceva mai întâi – şi ar fi bine să-mi răspunzi cinstit fiindcă o să-mi dau seama dacă minţi sau nu.

— Ţi-am spus că nu sunt autorizat să-ţi dezvălui...

— Nu e o întrebare în legătură cu imaginea de ansamblu. E o întrebare referitoare la o bucăţică din imagine, la un detaliu. Mi-ai povestit despre o echipă de chirurgi de elită care a operat trei agenţi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu membrii acelei echipe de chirurgi. Unde sunt ei acum?

Collins clipi de câteva ori iritat.

— Naiba să te ia, Janson. Ştii foarte bine care e răspunsul la întrebarea asta.

— Vreau să-l aud din gura ta.

— Securitatea acestei operaţii a fost excepţională. Persoanele care ştiau despre ea puteau fi numărate pe

degetele de la două mâini. Fiecare cu autorizare obţinută la cel mai înalt nivel, oameni al căror devotament a fost dovedit – profesionişti în domeniul informaţiilor.

— Însă a trebuit să apelaţi la serviciile unor chirurgi de mare calibru. O echipă de oameni din afara programului.

— De ce vrei să vorbim despre aşa ceva? Doar ştii foarte bine care este logica. Ai spus-o tu însuţi: fiecare a fost necesar pentru succesul programului. Fiecare reprezenta însă, inerent, un risc de securitate. Ceea ce nu era acceptabil.

— Prin urmare, Programul Mobius a respectat protocolul. Planificatorii voştri au dispus să fie ucişi. Până la ultimul.

Collins nu zise nimic, dar lăsă capul în jos.

Janson simţi că-l arde ceva pe dinăuntru, deşi Collins nu făcuse decât să-i confirme suspiciunile. Probabil că li se acordase o perioadă de douăsprezece luni ca să şteargă urmele. Nu era prea greu. Un accident de maşină, o moarte prin înec, o ciocnire fatală pe o pistă dificilă de schi – doar chirurgii de renume au tendinţa să fie sportivi agresivi. Nu, desigur că n-a fost dificil. Agenţii care executaseră sentinţa priviseră acest lucru ca pe o simplă sarcină, ca pe o treabă bifată. Realitatea *umană* – durerea soţiilor, a copiilor; familiile greu lovite, copilăria distrusă, efectele dezolării şi disperării – nu era o realitate de luat în considerare ori măcar conştientizată de cei care elaboraseră directivele de lichidare. Janson îl sfredelea cu privirea pe Collins.

— Mici sacrificii pentru binele general, nu? Aşa m-am gândit şi eu. Nu, Collins, n-am de gând să intru în program. În orice caz, nu în programul *tău*. Ştii ceva, Collins? Tu nu eşti nici pasăre cântătoare, nici uliu. Nu eşti decât un şarpe şi asta vei fi mereu.

Janson privi spre apă, o văzu pe Jessie Kincaid în barca ce se legăna pe valuri, îi văzu părul scurt răvăşit de briza uşoară şi inima începu să-l doară de parcă ar fi fost gata să explodeze. Poate Collins spusese adevărul în ceea ce priveşte rolul Operaţiunilor Consulare în această afacere; era însă la fel de posibil să mintă. Singurul adevăr verificat era că el, Janson, nu putea avea încredere în el. *Sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le afli... Vino cu mine*. Era exact tipul de frază pe care Collins era gata s-o folosească pentru a-l atrage către

pierzanie.

Janson se uită din nou către barca cu motor care se legăna la zece metri de ţărm. Nu era o alegere prea dificil de făcut. Se întoarse brusc şi alergă spre apă fără să se uite înapoi. Făcu câţiva paşi în apă mică, apoi se aruncă spre barcă în care se afla Jessie, înotând cu mişcări energice. Apă rece îi răcorea trupul înfierbântat.

Când urcă în barcă, Jessie se aplecă şi îi luă mâna între palmele ei.

— Ciudat, parcă trebuia să fii în Amsterdam, zise Janson.

— Să zicem că nu-mi mai place atât de mult locul acela. Mai ales după ce doi plozi răsfăţaţi erau cât pe ce să mă trântească la pământ şi din greşeală mi-au salvat viaţa.

— Vrei să repeţi?

— E o poveste mai lungă. O să-ţi explic mai târziu. El îşi încolăci braţele în jurul trupului ei fierbinte.

— OK, întrebările mele pot aştepta. Probabil că ai şi tu câteva întrebări să-mi pui.

— O să încep cu una, zise ea. Suntem parteneri? Janson o trase mai aproape de el.

— Da, zise el. Suntem parteneri.

PARTEA A PATRA

32

– **N**u înţelegeţi, spuse curierul, un bărbat de culoare încăpăţânat, aproape de treizeci de ani, cu ochelari fără rame, cu lentile alungite. Aş putea să-mi pierd slujba pentru aşa ceva. Aş putea fi arestat şi condamnat.

Arătă spre emblema cusută pe pieptul hainei sale albastre pe care era înscris cu litere caligrafice bine cunoscutul nume al companiei: Caslon Couriers. Caslon: serviciul de curierat

extrem de scump, extrem de sigur la care apelau cele mai renumite corporaţii şi cele mai cunoscute personalităţi atunci când doreau să transmită documente ultrasecrete. Un serviciu ale cărui discreţie şi promptitudine câştigaseră loialitatea clientelei sale exclusiviste.

— Fraţii ăştia nu se joacă.

Şedea la o masă din restaurantul Starbucks din Manhattan, la intersecţia dintre Thirtyninth Street şi Broadway şi bărbatul acesta politicos, cu părul grizonat, care i se alăturase la masa lui era foarte insistent. Era, după cum îi explicase, un funcţionar de rang înalt al Fundaţiei Libertatea şi soţia sa făcea parte din conducerea biroului din Manhattan. Da, recunoştea că procedeul nu era prea corect, însă era la capătul resurselor. Avea toate motivele să bănuiască cum că soţia sa primea pachete de la un admirator.

— Şi nici măcar nu sunt sigur cine este individul! Curierul continuă să se foiască neliniştit pe scaun până în clipa în care Janson scoase din portofel, una câte una, bancnote de o sută de dolari. Ochii curierului începură să se încălzească în spatele ochelarilor văzând că numărul hârtiilor ajunsese la douăzeci.

— Eu sunt plecat de acasă aproape şaizeci la sută din timp, adică vreau să spun că sunt conştient că are timp să-i umble mintea, zise bărbatul cu părul grizonat. Însă nu mă pot lupta cu cineva pe care nu-l cunosc, înţelegi? Şi ea n-o să recunoască niciodată. Am văzut că are o mulţime de nimicuri, dar ea spune că şi le-a cumpărat singură. Însă eu ştiu că nu-i adevărat. Nu e genul de lucruri pe care ţi le cumperi singur. Sunt obiecte pe care o femeie le primeşte de la un bărbat şi ştiu asta fiindcă am oferit şi eu astfel de cadouri. Domnule, nu vreau să spun că eu aş fi perfecţiunea întruchipată. Însă cred că trebuie să clarificăm situaţia, soţia mea şi cu mine. Vă rog să mă credeţi că nici mie nu-mi vine să cred că fac chestia asta. Să ştiţi că nu-mi stă în fire aşa ceva.

Curierul dădu înţelegător din cap, apoi se uită la ceas.

— Vă rog să mă credeţi că am vorbit foarte serios când v-am pomenit de închisoare. Ne-au repetat chestia asta de nenumărate ori înainte şi după angajare. Te pun să semnezi tot felul de angajamente în acest sens şi dacă eşti prins că le-ai încălcat, te ard de nu te vezi.

Bogătaşul încornorat duse mâna la inimă cu un gest plin de demnitate.

— Aşa ceva nu se va întâmpla. Eu nu vă cer să-mi daţi nici un document. Nu vă cer să faceţi nimic ilegal. Nu vă cer decât să-mi permiteţi să mă uit pe formularul de expediţie.
Nu vă cer să-mi daţi documentul, ei doar să mă uit pe el. Şi dacă aflu ceva, dacă individul e cel pe care-l bănuiesc eu, nimeni n-o să afle niciodată. Vă implor, trebuie să-mi daţi mie şi Martei o şansă. Şi asta e singura cale.

Curierul dădu brusc din cap, convins.

— Dacă nu plec acum, o să-mi dau peste cap tot programul. Ce-aţi zice dacă ne-am întâlni peste patru ore în atriumul de la parterul clădirii Sony, la intersecţia străzilor Fiftyfifth şi Madison.

— Prietene, să ştii că ai luat o hotărâre corectă, zise Janson cu însufleţire, fără să facă nici o aluzie la cele două mii de dolari cu care îl „sensibilizase”; era un amănunt sub demnitatea unor bărbaţi ca ei.

Câteva ore mai târziu, aşezat pe un scaun metalic lângă fântâna arteziană din mijlocul atriumului generos de la Sony, reuşi să parcurgă formularele respective. Înţelese că fusese prea optimist: livrările nu conţineau şi adresa expeditorului, ci numai un cod poştal care indica foarte aproximativ locul de unde se ridica pachetul. Persevera însă, căutând un tipar. Erau zeci de pachete trimise din diverse locuri, din oraşe care corespundeau cu locaţiile birourilor Fundaţiei Libertatea. Printre acestea se aflau însă şi câteva pachete trimise Martei Lang dintr-un loc care nu corespundea nici unuia din sediile fundaţiei. De ce Caslon Couriers ridica regulat pachete dintr-un orăşel din munţii Blue Ridge?

— Da, îi spuse el curierului cu o voce sumbră. Este exact aşa cum am bănuit. Janson se uită de jur-împrejur un spaţiu public acoperit, decorat cu plante şi jocuri de apă a cărui amenajare fusese solicitată probabil de comisia de urbanism în schimbul aprobării înălţimii.

— Ea mi-a zis că nu se mai vede cu el şi poate că chiar aşa s-a şi întâmplat, cel puţin pentru o vreme. Însă acum au luat-o de la capăt. Trebuie să reluăm şedinţele de terapie a cuplului.

Cu o privire tristă, Paul Janson îi întinse mâna curierului, în

palmă se aflau alte câteva bancnote şi bărbatul de culoare îi strânse mâna cu căldură.

— Sincer, îmi pare foarte rău, zise curierul. Cercetările suplimentare pe care le făcu ulterior – câteva ore petrecute în bibliotecă publică din New York – nu reuşiseră decât să ridice şi mai multe semne de întrebare. Oraşul Millington din Virginia se dovedi localitatea cea mai apropiată de vastă proprietate în mijlocul căreia se afla o reşedinţă construită de John Vincent Astor prin 1890, o clădire care, potrivit aprecierii câtorva arhitecţi renumiţi, putea rivaliza cu legendara reşedinţă din Biltmore în ce priveşte eleganţa şi grija pentru detaliu. La un moment dat, în anii ‘50, proprietatea trecuse în mâinile lui Maurice Hempel, un misterios magnat al diamantelor din Africa de Sud care murise între timp. Şi acum? Cine era proprietarul?

Cine trăia acum acolo?

Se contura un singur răspuns: bărbatul pe care lumea îl ştia drept Peter Novak. Era asta o certitudine? Nici pe departe. Însă fără îndoială că era ceva adevăr în spatele acestor indicii care îi atrăseseră atenţia asupra localităţii acesteia izolate. Controlul *necesita* comunicaţii: dacă acest ultim „Novak” care supravieţuise se afla încă la comanda imperiului său, trebuia să comunice cumva cu adjuncţii săi. Cu oameni ca Marta Lang. Pentru ca planul lui Janson să reuşească era nevoie de o breşă în canalele de comunicaţii. Spera că, ascultând atent vibraţiile uşoare ale pânzei, să ajungă la păianjen.

La capătul unei dimineţi petrecute pe şosea, Janson se simţea din ce în ce mai nesigur în legătură cu presupunerile sale. Nu cumva fusese oare mult prea uşor? Monotonia drumului nu reuşise să-i destindă nervii întinşi la maximum. Rulase cu viteză constantă cea mai mare parte a drumului şi la un moment dat părăsise autostrada cu plată pentru una din şoselele mai înguste care se încolăceau în jurul munţilor Blue Ridge ca o reţea de râuri create de mâna omului. Locul ogoarelor verzi ale fermelor fusese luat de siluetele verzi-albastre ale dealurilor care se înălţau unul după altul până dincolo de orizont. Imaginea din faţa lui, încadrată în parbrizul maşinii, era minunată prin însăşi simplitatea ei. Pe marginile

neîngrijite ale şoselei se întindeau terenuri argiloase acoperite cu muşchi. Janson trebui în curând să se concentreze asupra şoselei care devenise o succesiune continuă de mici neregularităţi. Crăpături ce fuseseră acoperite cu plombe negre; urme de roţi care intraseră în derapaj; marcaje a căror vopsea era parţial ştearsă de intemperii.

La câţiva kilometri după ce depăşise un camping, Janson văzu un indicator la intrarea pe şoseaua spre Castleton şi înţelese că nu mai era mult până la Millington. Pe un panou strident colorat de pe marginea drumului se putea citi: PARCUL DE MAŞINI SECOND HAND AL LUI JED SIPPERLY – CUMPĂRAŢI DE AICI NOUA DUMNEAVOASTRĂ MAŞINĂ! Anunţul era scris cu litere albe şi albastre cu vopsea de maşină pe o tablă montată sus, pe un stâlp. De sub şuruburile de la colţuri se prelingeau dâre de rugină. Janson intră în parcare.

Era a doua oară când schimba maşina în cursul acestei călătorii; în Maryland cumpărase o Altima, ultimul model, direct de la proprietar. Schimbarea maşinilor era o procedură standard în călătoriile lungi. Era sigur că nu fusese urmărit, însă exista întotdeauna posibilitatea „supravegherii soft”: un sistem de observare pasiv, agenţi instruiţi să observe, nu să urmărească. Tânăra din Dodge care ridicase ochii de pe ziar şi se uitase la plăcuţa de înmatriculare a maşinii lui; bărbatul gras care stătea lângă maşina trasă pe trotuar, cu capota ridicată, părând că aşteaptă echipa de la service. Mai mult ca sigur că toţi aceştia erau cât se poate de inocenţi, dar nu putea fi sută la sută sigur. Supravegherea pasivă, deşi cu efecte limitate, era foarte greu de detectat. Aşa că, după anumite intervale de timp, Janson schimba maşina. Dacă cineva dorea să-i urmărească mişcările, sarcina sa era mult îngreunată.

Când Janson coborî din maşină şi se îndreptă spre clădirea joasă cu aspect de container în care se aflau birourile, un câine mare, de peste şaizeci de kilograme, se izbea de gardul de sârmă. Pe o hârtie lipită de fereastră se putea citi: TOATE OFERTELE SUNT LUATE ÎN CONSIDERARE. Animalul acela mare – un metis printre ai cărui strămoşi se numărau probabil un pitbull şi un doberman sau un mastiff – era închis într-un colţ al parcului de maşini. Janson se gândea că, exceptând

mărimea, acest animal necăjit era în deplin contrast cu nobilul kuvasz cu blană albă al bătrânei unguroaice. Dar poate că animalele erau la fel de diferite ca şi stăpânii pe care-i serveau.

Un bărbat de treizeci şi ceva de ani, cu ţigară în colţul gurii, ieşi din container cu mişcări domoale. Îi întinse o mână lui Janson, însă cu o mişcare cam bruscă. O fracţiune de secundă, Janson fu cât pe ce să-i aplice o lovitură năprasnică la gât; reuşi să se controleze şi-i strânse mâna individului. Îl deranja faptul că reflexele acestea funcţionau şi în contexte civile; erau însă aceleaşi reflexe care îi salvaseră viaţa în nenumărate ocazii. Violenţa în asemenea situaţii era de cele mai multe ori nepotrivită. Important era însă că reuşea să ţină asemenea impulsuri sub control. Doar nu era să-l lase pe tânărul ăsta întins pe jos, gemând de durere. Nu, individul va fi mulţumit după târgul pe care i-l va propune şi cu o grămadă de bani în buzunar.

— Mă numesc Jed Sipperly, spuse bărbatul cu o strângere de mână energică; cineva îi spusese probabil că inspiră încredere în felul ăsta.

Faţa lui cărnoasă era încă fermă sub claia de păr şaten deschis; soarele îl arsese şi se înroşise începând din partea de sus a nasului şi continuând pe sub ochi. Probabil că mersese multe ore cu maşina, însă Janson avu deodată senzaţia că îl vede pe vânzătorul de maşini aşa cum avea să arate peste câteva zeci de ani. Buzele cărnoase şi obrajii se vor lăsa; părţile expuse la soare ale feţei se vor transforma în riduri şi cute. Ceea ce acum se putea considera o roşeaţă sănătoasă va deveni o reţea de capilare. Părul îi va albi şi se va retrage în jurul cefei şi al tâmplelor.

Pe masa din prefabricate de lemn din biroul umbros, Janson zări o sticlă deschisă de Budweiser şi o scrumieră aproape plină. Şi acestea vor grăbi transformarea, dacă nu cumva începuseră deja.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? respiraţia lui Jed mirosea a bere şi, în momentul în care se apropie de el, Janson remarcă ridurile de la coada ochilor.

Afară se auzi din nou zgomotul făcut de câinele care se izbea de gard.

— Nu-l luaţi în seamă pe Butch, spuse bărbatul. Cred că-i place chestia asta. Mă scuzaţi o clipă? Jed Sipperly ieşi în parcare, se duse până aproape de lanţul care închidea locul şi ridică de jos o păpuşică de cârpă pe care o aruncă în spaţiul în care era închis câinele. Era ceea ce părea să fi dorit uriaşul animal: câinele se repezi asupra păpuşii şi o prinse între labele uriaşe. Din câteva mişcări cu limba lui mare şi roz o şterse de praf.

Jed se întoarse la client şi se scuză printr-o ridicare din umeri.

— Uitaţi-vă la el cum o linge – e aşa de ataşat de păpuşa aia, cred că nu-i sănătos, spuse el. Gândesc că toate fiinţele au pe cineva pe lumea asta. E un adevărat câine de pază, cu toate că nu latră deloc. Ceea ce uneori e un lucru bun.

Pe buzele lui Jed apăruse un zâmbet profesional, tipul de zâmbet caracteristic birocraţilor şi vânzătorilor.

— Maşina aceea Nissan Altima e a dumneavoastră?

— Mă gândesc la un schimb, spuse Janson.

Pe faţa lui Jed apăru o expresie îndurerată, un comerciant care parcă fusese rugat să dea ceva de pomană.

— Primim o mulţime de maşini din astea. Mie îmi plac. Chiar am o slăbiciune pentru ele. Asta mă duce la ruină. Cei mai mulţi oameni nu prea se dau în vânt după maşinile astea japoneze, în special pe-aici, pe la noi. Câţi kilometri aveţi cu ea?

— Cincizeci de mii, spuse Janson. Ceva mai mult poate. Din nou o strâmbătură.

— Aţi ales un moment foarte bun s-o vindeţi. Pentru că transmisiile astea de Nissan încep să facă probleme după şaizeci de mii. V-am spus asta pe gratis. Oricine v-ar spune acelaşi lucru.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Janson dând din cap fără să dea vreun semn că s-ar îndoi de veridicitatea afirmaţiilor vânzătorului. Purtarea individului îi trezea o oarecare simpatie.

— Mie, personal, îmi plac maşinile astea, cu toate problemele lor mecanice. Îmi place cum arată. Şi reparaţiile nu sunt o problemă pentru mine, fiindcă avem un atelier la care putem apela. Dacă ceea ce vă interesează pe

dumneavoastră în primul rând este o maşină sigură, vă pot indica unul sau două modele care vă vor supravieţui probabil.

Bărbatul arătă spre un sedan maro.

— Vedeţi Fordul acela Taurus? Una dintre cele mai bune maşini făcute vreodată. Merge perfect. Unele dintre ultimele modele sunt pline cu tot felul de chestii speciale pe care nu le foloseşti niciodată. Cu cât au mai multe fleacuri de astea inutile cu atât sunt mai mari şansele ca ceva să nu meargă cum trebuie. Modelul ăsta are cutie de viteze automatică, are radio, aer condiţionat şi e gata de plecare. Nu trebuie decât să-i schimbaţi uleiul la fiecare cinci mii de kilometri, s-o alimentaţi cu benzină fără plumb şi nu aveţi probleme. Domnul meu, nu aveţi probleme.

Janson se uita cu o privire recunoscătoare la vânzătorul care încerca să-l înşele oferindu-i la schimb pentru maşina lui Altima, ultimul model, un Ford Taurus îmbătrânit şi cerându-i şi patru sute de dolari pe deasupra.

— E o afacere foarte bună, îl asigură Jed Sipperly. Adevărul e că am o slăbiciune faţă de Altima, cam la fel cum Butch e îndrăgostit de păpuşa lui. E cam lipsit de sens, însă dragostea nu e un sentiment raţional nu-i aşa? Aţi venit aici cu o maşină de asta şi bineînţeles că o să plecaţi cu unul dintre cele mai bune modele pe care le am în parc, deşi oricine altcineva ar zice: „Jed, ai înnebunit? Cutia asta de conserve japoneză nu face nici cât capacul de la o roată a Taurusului”. Poate chiar e o nebunie.

Bărbatul făcu cu ochiul.

— Hai să încheiem afacerea înainte să-mi schimb hotărârea. Sau înainte să treacă efectul berii pe care am băut-o!

— Vă apreciez francheţea, spuse Janson.

— Uitaţi ce e, zise vânzătorul semnând chitanţa cu un gest larg, îmi mai daţi încă cinci dolari şi puteţi lua şi câinele cu dumneavoastră! Bărbatul se căzni să râdă: Sau poate ar trebui să vă plătesc eu ca să mă scăpaţi de el.

Janson zâmbi, îi făcu un semn cu mâna şi, în timp ce se urca în maşina veche de şapte ani, auzi zgomotul făcut de deschiderea unei alte sticle de Budweiser – fără îndoială pentru a celebra târgul.

Îndoielile pe care le încercase Janson pe toată durata călătoriei sporiră în clipa în care ajunse la destinaţie. Zona din jurul oraşului Millington era sărăcăcioasă şi foarte puţin atractivă. Pur şi simplu nu aducea cu locul pe care l-ar alege un miliardar pentru a se retrage.

Existau alte oraşe – cum ar fi Little Washington, puţin mai la nord, nu departe de Autostrada 211 – unde economia locală fusese înlocuită de afacerea distrugătoare de suflete a atragerii turiştilor. Acestea erau de fapt nişte orăşele-muzeu – orăşele ale căror case albe erau pline cu veselă de porţelan Colonial Homestead şi luminări „originale” din ceară de albine produse într-o fabrică din Trenton. Fermele fuseseră transformate în restaurante scumpe, iar fiicele fermierilor şi ale celor care lucraseră în industria lemnului şi a petrolului – oricum, cele care nu plecaseră încă – acceptaseră să se îmbrace în costume caraghioase în stil „colonial” şi să se adreseze turiştilor cu: „Mă numesc Linda şi voi avea grijă de dumneavoastră în seara asta”. Populaţia locală era gata să-i întâmpine pe vizitatori cu o căldură prefăcută şi cu un zâmbet larg şi lacom. *Ce putem face pentru dumneavoastră*?

Valul de turişti nu atinsese niciodată oraşul Millington. Nu trecu prea mult până ce Janson îşi făcu o părere. Doar puţin mai mare ca un sat, localitatea era cumva prea reală ca să fie pitorească. Cocoţat pe pantele stâncoase ale Muntelui Smith, orăşelul trata mediul natural înconjurător ca pe ceva care trebuia cucerit, nu ambalat şi vândut pentru valoarea estetică. În vecinătate nu se află nici un hotel. Motelurile cele mai apropiate erau foarte simple, filiale locale ale unor lanţuri naţionale şi deservite în cea mai mare parte de imigranţi proveniţi din subcontinentul indian: erau suficient de bune pentru şoferii de camioane care opreau acolo să-şi petreacă noaptea, însă puţin atrăgătoare pentru oameni de afaceri în căutare de „centre de conferinţe”. Era un orăşel care se cufunda în beznă la zece seara, după care, singurele lumini care se mai puteau vedea veneau de jos, din vale, unde oraşul Montvale strălucea ca o metropolă decadentă. Cea mai mare firmă era o fostă fabrică de hârtie care producea acum cărămizi glazurate şi care avea ca domeniu secundar de

activitate exploatarea materiilor prime; aproape o duzină de bărbaţi se ocupau cu încărcarea carbonarului de potasiu. Ceva mai în afara oraşului, o fabrică mai mică era specializată în produse decorative din lemn. Restaurantul oraşului, aflat la intersecţia străzilor Main şi Pemberton, servea de-a lungul întregii zile ouă ochiuri, cartofi prăjiţi şi cafea şi, în cazul în care le comandai pe toate trei, primeai gratuit şi un suc de roşii sau de portocale, chiar dacă nu mai mult decât un păhăruţ. La staţia de benzină se afla un „foodmart” pe rafturile căruia se înşirau aceleaşi gustări învelite în celofan care se găseau pe toate şoselele americane. Muştarul din băcănia locală era de două feluri, galben, marea French, sau maro, marea Gulden: nici vorbă de sortimente cu boabe sau cu infuzie de tarhon pe rafturi, nici urmă de *moutarde au poivre vert*. Era exact tipul de oraş care-i plăcea lui Janson cel mai mult.

Şi totuşi, dacă documentele vechi de câteva zeci de ani erau corecte, pe undeva, printre aceste dealuri era ascunsă o proprietate întinsă, atât de secretă pe cât de secretă putea fi o asemenea reşedinţă – atât din punct de vedere legal, cât şi fizic. Pentru că era foarte greu de stabilit cine stăpânea respectiva reşedinţă. Era oare posibil ca „Novak” – sau cel care îşi spunea astfel – să se afle prin preajmă? Janson simţi că i se încreţeşte pielea capului când se gândi la această eventualitate.

Ceva mai târziu, Janson se găsea în cafeneaua situată în colţul străzilor State şi Pemberton şi intră în vorbă cu bărbatul de la tejghea. Fruntea înclinată, ochii apropiaţi şi bărbia puternică îi confereau acestuia o figură de maimuţă, însă individul se dovedi surprinzător de bine informat.

— Prin urmare vă gândiţi să vă mutaţi pe-aici? Vânzătorul mai turnă cafea în cana lui Janson. Daţi-mi voie să ghicesc. Aţi făcut bani într-un oraş mare şi acum căutaţi pacea şi liniştea de la ţară, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, admise Janson. Pe peretele din spatele casei de marcat era prinsă o inscripţie cu litere albe cursive pe fond negru: *Cafeneaua lui Kenny – Locul unde calitatea se îmbină cu servirea promptă.*

— Sunteţi sigur că nu doriţi ceva mai apropiat de confortul

cu care aţi fost obişnuit? Cunosc o doamnă în Pemberton care se ocupă de tranzacţii imobiliare, dar nu sunt sigur că veţi găsi pe aici casa pe care o doriţi.

— Mă gândesc să construiesc, spuse Janson. Cafeaua era amară, se cunoştea că fusese ţinută prea mult pe plita fierbinte. Se uită absent spre tejgheaua al cărei model ce imita carourile unei ţesături se albise la mijloc, acolo unde probabil că era cel mai mare trafic de farfurii şi tacâmuri.

— Pare o idee bună. Asta dacă vă permiteţi să faceţi ceva drăguţ. Mirosul loţiunii după ras se amesteca nefericit cu miasmele de grăsime arsă şi unt venite din bucătărie.

— Nici n-ar avea sens altfel.

— Da, aveţi dreptate, n-ar avea sens altfel, recunoscu omul. Băiatul meu, de exemplu, se gândea să se îmbogăţească într-un fel tare ciudat. Ceva cu o firmă pe Internet. Un fel de comerţ electronic. Luni de zile ne-a împuiat capul cu „modelul de afacere”, „valoarea adăugată” şi „comerţul electronic”. Spunea că cea mai grozavă chestie în legătură cu Noua Economie era „moartea distanţelor”, că acum nu mai contează unde te afli. Că suntem cu toţii în diferite noduri din World Wide Web şi nu contează dacă eşti în Millington, Roanoke sau Washington. Intrase în combinaţie cu câţiva prieteni din liceu. Şi-au adunat toţi banii, au plecat prin decembrie şi prin ianuarie s-au întors cu coada între picioare şi s-au angajat la şantierul autostrăzii. Soţia mea zice că a fost o poveste care l-a învăţat minte. Bine că nu s-a apucat de droguri. Eu i-am zis că nu sunt prea sigur în privinţa asta. Drogurile nu sunt întotdeauna ceva ce fumezi, inhalezi sau îţi injectezi. Banii, sau mai bine zis goana după ei, poate fi un drog la fel de periculos.

— Câştigarea banilor e o chestie, cheltuirea lor alta, spuse Janson. Credeţi că aş putea construi pe aici?

— Se spune că se poate construi şi pe lună.

— Cum staţi cu transportul?

— Aţi reuşit să ajungeţi aici, nu?

— Da, aveţi dreptate.

— Şoselele sunt destul de bune. Privirea bărbatului urmărea un spectacol de pe cealaltă parte a străzii. O tânără blondă spăla trotuarul din faţa unui magazin cu articole de fierărie;

când se aplecă, şortul scurt îi dezvelea provocator coapsele, fără îndoială că era evenimentul zilei.

— Aeroport? întrebă Janson.

— Cel mai apropiat aeroport adevărat se află probabil în Roanoke.

Janson sorbi o gură de cafea. Îi ungea limba ca un ulei.

— Aeroport „adevăra”? Există şi alte feluri de aeroporturi pe aici?

— Nu, adică da. Există aşa ceva prin anii ‘40. Un fel de mic aeroport construit de Armata Aerului. La aproximativ cinci kilometri mai sus de Clangerton Road, în locul unde drumul face o curbă la stânga. Ideea era că antrenau piloţii cum să manevreze printre munţii din România în drumul lor către câmpurile petrolifere de acolo. Au exersat o vreme pe aici. Mai târziu l-au folosit un timp cei din industria lemnului, însă acum afacerea asta e aproape moartă. Oricum, nu cred că e mai mult decât o pistă foarte îngustă. Doar nu vreţi să căraţi cu avionul materialele de construcţie – le puteţi aduce foarte bine cu camionul.

— Şi ce s-a întâmplat cu pista aceea? A mai fost folosită vreodată de atunci?

— Vreodată? Niciodată? Eu nu folosesc asemenea cuvinte. Omul nu-şi lua ochii de la blondă care spăla trotuarul.

— Vă întreb pentru că un fost asociat de al meu care locuieşte prin apropiere mi-a pomenit de pista asta.

Bărbatul îi aruncă o privire nemulţumită. Janson împinse spre el cană goală ca să i-o umple din nou, dar el nu o făcu.

— Atunci mai bine îl întrebaţi pe asociatul ăsta al dumneavoastră, spuse el şi se întoarse iar să privească spre paradisul intangibil de peste drum.

— Mi se pare, spuse Janson băgând câteva bancnote sub farfurioara pe care se afla cana, că atât dumneavoastră, cât şi fiul dumneavoastră aveţi o atracţie deosebită pentru extreme.

Băcănia oraşului se afla puţin mai jos, pe aceeaşi stradă. Janson intră în magazin şi se adresă managerului, un bărbat cu o figură obişnuită, cu păr şaten deschis, lung. Reluă povestea şi managerul magazinului găsi că instalarea unui nou-venit în zonă reprezenta o afacere suficient de profitabilă ca să merite încurajările sale.

— Este o idee nemaipomenită, domnule, zise el. Dealurile astea – adică, vreau să spun, e chiar frumos aici. Mai urcaţi câţiva kilometri pe munte şi dacă vă uitaţi în jur veţi vedea că peisajul e nealterat. Plus că aveţi posibilitatea să vânaţi, să pescuiţi şi să... Se oprise, evident incapabil să-şi imagineze un al treilea mod de petrecere a timpului. Nu era sigur dacă cel din faţa sa ar fi putut să devină unul dintre clienţii regulaţi ai sălii de bowling sau dacă nu ar fi fost mai degrabă interesat de jocurile video recent instalate. Probabil că aveau aşa ceva şi în oraşele mai mari.

— Şi pentru viaţa de toate zilele? îl chestionă Janson.

— Avem un magazin de unde se pot închiria casete video, răspunse bărbatul. Spălătorie automată. Magazinul acesta. Pot face comenzi speciale dacă aveţi nevoie. Obişnuiesc să fac aşa ceva pentru clienţii fideli.

— Aveţi astfel de clienţi?

— O, da. Există tot felul de oameni pe aici. Există un individ – nu l-am văzut niciodată, însă trimite pe cineva la fiecare câteva zile să cumpere mâncare. Cred că e superbogat. E proprietarul unui loc undeva în munţi, un fel de ascunzătoare ca a lui Lex Luthor[12], îmi place să cred. Lumea zice că aproape în fiecare zi aterizează acolo un mic avion. Însă preferă să facă cumpărăturile la noi. Nu-i aşa că e o viaţă interesantă? Să ai pe cineva care să-ţi facă cumpărăturile?

— Şi faceţi şi comenzi speciale pentru tipul ăsta?

— Da, bineînţeles, spuse bărbatul. Totul e foarte, foarte sigur. O fi probabil Howard Hughes şi se teme că vrea cineva să-l otrăvească. Începu să râdă, imaginându-şi scena. Indiferent ce pofteşte, nu e nici o problemă. Eu fac comandă şi un camion de la Sysco vine şi o aduce. Iar el trimite pe cineva s-o ridice şi nu-i pasă cât costă.

— Chiar aşa?

— Exact. Aşa că, după cum v-am mai spus, sunt gata să vă comand orice doriţi. Sunt sigur că Mike Nugent de la magazinul cu casete video face acelaşi lucru. nici o problemă. Vă veţi simţi foarte bine aici. Nu mai există nicăieri un asemenea loc. Băieţii mai fac gălăgie câteodată. Dar, în mare,

[12] Personaj negativ din filmul Superman

e un loc foarte primitor. O să vă simţiţi foarte bine după ce o să vă stabiliţi aici. Pot paria că n-o să mai vreţi să plecaţi niciodată.

O femeie cu păr cărunt din sectorul cu produse congelate îl strigă pe interlocutorul lui Janson:

— Keith? Keith dragă?

Bărbatul se scuză şi se îndreptă spre noua sa clientă.

— Peştele ăsta e proaspăt sau congelat? întrebă ea.

— Este congelat proaspăt, explică Keith.

Pe când cei doi continuau să discute dacă eticheta de pe peşte înseamnă că e proaspăt sau congelat, Janson se îndreptă spre partea din spate a magazinului. Uşa de la magazie era deschisă şi el păşi înăuntru fără să se sfiiască. Pe un mic birou metalic era o stivă de file albastre cu comenzi de la Sysco. Le răsfoi rapid până ajunse la una care purta ştampila COMANDĂ SPECIALĂ. Aproape de partea de jos a unei coloane lungi cu diverse nume de alimente scrise cu litere mici, văzu o denumire subliniată. O comandă de crupe de hrişcă.

Trecură câteva secunde până reuşi să facă legătura. Crupe de hrişcă – cunoscute şi sub numele de caşă. Janson simţi o emoţie puternică în clipa în care îşi reaminti nenumăratele articole din ziare şi reviste. *Îşi începe fiecare zi cu un mic dejun spartan la care mănâncă numai caşă...* Un detaliu care se regăsea în zeci de astfel de articole, alături de referinţele aproape obligatorii la „garderobă sa făcută de comandă”, la „atitudinea sa aristocratică” şi la „privirea obişnuită să comande”... Fraze banale pentru descrierea „colorată” a acestui om. Îşi începe fiecare zi cu un mic dejun spartan la care mănâncă numai caşă...

Era deci adevărat. Undeva, ascuns pe Muntele Smith, locuia bărbatul pe care lumea îl cunoştea sub numele de Peter Novak.

33

Cerşetoarea se aplecă peste coşul de gunoi din plasă de sârmă de la intrarea în Bryant Park, în inima Manhattanului, cu

privirea atentă a unui poştaş care se apropie de cutia poştală. Hainele ei, aşa cum se întâmplă de obicei cu cei fără locuinţă, erau rupte, murdare şi neobişnuit de grele pentru acel anotimp – trebuia să fie suficient de groase ca s-o apere de frigul nopţilor petrecute pe stradă, iar razele soarelui nu erau atât de puternice încât s-o facă să-şi dea jos ceva de pe ea, fiindcă aceste haine şi sacul plin cu sticle şi cutii goale de bere reprezentau singura ei avere. Pe sub costumul murdar de blugi purta haine de corp de un cenuşiu murdar care se vedeau pe la încheieturile mâinilor şi la glezne. În picioare avea pantofi sport a căror talpă începuse să se desprindă, cu şireturi rupte şi înnodate din nou. Pe cap, cu cozorocul tras în jos, avea o şapcă din nailon pe care nu se vedea simbolul vreunei echipe sportive, ci al unei firme de calculatoare care dăduse faliment cu un an în urmă. Îşi ţinea sacul strâns lângă ea de parcă ar fi conţinut vreo avere. Gestul exprima doar atât: asta e tot ce am pe lume. Este sacul meu. Asta sunt eu. Pentru cei ca ea, trecerea timpului nu avea semnificaţie decât prin nopţile în care scăpa nemolestată, prin cutiile de bere şi sticlele pe care le colecta şi le schimba pe câţiva bănuţi, prin micile descoperiri norocoase pe care le făcea din când în când – un sandviş intact, încă moale şi înfăşurat în folie de nailon, neatins de şoareci. Purta mănuşi de bumbac, cândva albe, înnegrite ca urmare a scormonirii prin gunoaie.

Jessica Kincaid nu cerceta însă gunoiul din coş; ochii ei se îndreptau mereu spre oglinjoara pe care o fixase de coşul de gunoi în aşa fel încât să-i poată observa pe cei care intrau şi ieşeau din birourile Fundaţiei Libertatea, de pe cealaltă parte a străzii. După mai multe zile de pândă fără nici un rezultat, prietenul lui Janson, Cornelius Eaves, o sunase noaptea trecută, foarte emoţionat: Marta Lang părea să fi reapărut.

Nu era o iluzie, Jessie era sigură. O femeie care se potrivea cu descrierea amănunţită pe care Janson o făcuse directorului adjunct Marta Lang fusese printre cei care intraseră acolo în dimineaţa aceea: o limuzină Lincoln cu geamuri fumurii o lăsase în faţa intrării la ora opt dimineaţa. Deşi în orele următoare femeia nu se mai arătase, Jessie nu putea risca să-şi părăsească postul. Deghizată cum era, Jessie nu atrăgea aproape deloc atenţia fiindcă locuitorii oraşului se obişnuiseră

de mult să nu-i observe pe nefericiţii din preajma lor. Din când în când ea se mai deplasă până la alte două coşuri de unde observa clădirea cu birouri de pe Strada 40, însă revenea mereu la primul, cel mai apropiat de clădire. Aproape de prânz, doi angajaţi în uniforme roşu aprins de la serviciul de întreţinere al Bryant Park Business Improvement District încercaseră să o alunge de acolo, însă fără prea multă tragere de inimă: salariile lor nu erau destul de stimulative pentru a-şi da prea multă osteneală să vadă de parcul pe care îl aveau în grijă. Mai târziu, un comerciant senegalez cu o valiză plină cu ceasuri Rolex false încercase să-şi improvizeze taraba chiar lângă ea. Jessie se împiedică de două ori „accidental” de taraba omului, împrăştiindu-i marfă pe jos. După a doua încercare, africanul se hotărî să-şi găsească un alt loc, nu înainte de a-i adresa pe limba lui câteva epitete probabil nu chiar măgulitoare.

Se făcuse aproape ora şase când eleganta femeie cu părul alb îşi făcu din nou apariţia, ieşind pe uşa pivotantă a clădirii cu o expresie lipsită de orice griji. Se urcă din nou în limuzina care o adusese de dimineaţă şi o porni spre intersecţia cu Fifth Avenue. Jessie reţinuse numărul maşinii şi i-l comunică prin radio lui Cornelius Eaves, al cărui vehicul – un taxi galben cu semnul ÎN AFARA ORELOR DE PROGRAM afişat – aştepta în faţa unui hotel situat nu departe de celălalt capăt al cvartalului.

Eaves nu cunoştea prea multe despre misiunea în care fusese implicat; ştia însă destule pentru a nu mai pune întrebări. Jessie Kincaid, la rândul ei, nu fusese generoasă cu explicaţiile. Erau implicaţi, ea şi Janson, într-o vendetă personală? Primiseră o misiune în vreun proiect ultrasecret care necesita şi implicarea ad-hoc a altor talente? Eaves, care se retrăsese de mai mulţi ani din serviciul activ şi abia aştepta ceva interesant care să-i ocupe timpul, nu ştia. Fusese suficientă rugămintea pe care i-o adresase Janson şi privirea tinerei femei, încrederea cuiva care făcea ceea ce trebuia făcut. Urcată pe bancheta din spate a taxiului lui Eaves, Jessie îşi scoase şapca, scăpă de zdrenţele murdare şi rămase în haine obişnuite de stradă: pantaloni strânşi pe picior, un tricou de bumbac în culori pastelate şi pantofi cu talpă joasă. Se

curăţă pe faţă cu nişte şerveţele umede, îşi zburli părul cu mişcări viguroase şi după câteva minute arăta din nou prezentabil, adică avea o înfăţişare obişnuită, greu de remarcat.

Zece minute mai târziu aveau o adresă: 1060 Fifth Avenue era o clădire frumoasă, de dinainte de război, a cărei faţadă de calcar devenise cenuşie din cauza aerului poluat al oraşului. Deasupra intrării, care nu dădea spre bulevard, ci după colţ, pe Eithty-ninth Street, se afla o tendă discretă, verde. Jessie se uită la ceas. Deodată simţi că i se strânge pielea de pe cap. Ceasul! Îl purtase şi când se afla în postul de observaţie de lângă Parcul Bryant! Ştia că cei ce păzeau sediul fundaţiei erau atenţi la orice anomalie, la orice detaliu discordant. Purta la mână un ceas subţire, un Hamilton, care fusese cândva al mamei sale. Era normal că o cerşetoare să poarte un asemenea ceas? Devenea din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce încerca să-şi imagineze cum arătase cu puţin timp înainte, să-şi dea seama dacă un gardian înarmat cu un binoclu ar fi putut observa obiectul strălucitor de la încheietura ei. Ei nu i-ar fi scăpat aşa ceva dacă ar fi fost în locul lor. Trebuia să presupună că nici lor nu le scăpase. Se concentra asupra imaginii mentale a mâinii sale întinse, căutând prin coşul de gunoi ca un arheolog... în faţa ochilor îi apăru imaginea mănuşii care îi acoperise mâna, apoi, suprapusă, marginea zdrenţuită a mânecii cămăşii de corp. Da – cămaşa de corp era cu câteva numere mai mare şi ceasul de la mână fusese acoperit în întregime de mânecă. Treptat, nodul din stomac cedă. Nu se întâmplase nimic, nu? Ştia totuşi că era vorba despre acel soi de greşeală pe care nu şi-o puteau cu nici un chip permite în clipa de faţă.

— Ia-o în jurul cvartalului, Corn, zise ea. *Încet.*

Conducând Taurusul maro în sus pe şoseaua care şerpuia printre munţi, şosea cunoscută sub numele de Clangerton Road, Janson ajunse la intersecţia nemarcată despre care pomenise bărbatul de la magazin. Trecu de ea, mai înaintă puţin pe şosea, apoi scoase maşina de pe drum, ascunzând-o în spatele unor tufe dese. Nu ştia la ce se putea aştepta, însă simţul de prevedere îi spunea că era bine că sosirea lui să

atragă cât mai puţin atenţia.

Intră în pădure şi, păşind pe covorul moale de ace de pin şi crenguţe rupte, se întoarse la drumul pe lângă care trecuse puţin mai devreme. Aerul era plin de mireasma bătrânei păduri de pin, un miros care îi amintea de deodorantele şi dezinfectanţii care încercau să-l imite. Pădurea părea neatinsă de mâna omului. Prin astfel de păduri îşi croiseră drum acum patru sute de ani primii colonişti europeni care se stabiliseră pe acest pământ virgin, deschizându-şi drum cu flintele, cu cuţitele şi făcând comerţ cu indigenii care îi depăşeau cu mult în număr şi pricepere. Acestea erau începuturile obscure a ceea ce avea să devină cea mai mare putere de pe planetă. Astăzi terenul acesta era unul dintre cele mai frumoase din ţară şi, după părerea lui Janson, frumuseţea sa era cu atât mai mare cu cât purta mai puţin amprenta celor care trăiseră pe aici.

Şi găsi terenul de aterizare.

Se afla într-un luminiş apărut brusc în pădure şi era surprinzător de bine întreţinut: crengile copacilor şi tufişurile de pe margine fuseseră retezate de curând, iar iarba de pe pista lungă, ovală, era tunsă cu grijă. Terenul era gol, cu excepţia unei maşini de teren acoperite cu o prelată. Cum ajunsese vehiculul acolo era un mister, fiindcă nu se zărea nici o cale de acces la terenul de aterizare, în afară, bineînţeles, dinspre cerul de deasupra.

Pista era în întregime ascunsă de pădurea deasă care o înconjura. Dar aceşti copaci îi puteau oferi protecţie şi lui Janson, care începu să-şi amenajeze un post de observaţie.

Se cuibări în spatele unui pin bătrân, ascuns aproape cu totul de trunchiul acestuia şi de crengile pline cu ace. Îşi sprijini binoclul de o creangă şi aşteptă.

Şi aşteptă.

Orele se scurgeau greu, singurii săi vizitatorii fiind ţânţarii şi alte insecte supărătoare. Cu toate acestea, Janson nu lua în seamă trecerea timpului. Se afla acum în alt spaţiu: un ici de transă a lunetistului. O parte din mintea sa se lăsase pradă gândurilor, în timp ce cealaltă rămăsese într-o stare de veghe atentă.

Era convins că va avea loc o aterizare în ziua aceea, nu

numai din cele auzite la băcănie ci, mai ales, pentru că o structură de comandă şi control nu se putea bizui numai pe transferul electronic al informaţiilor: pachete, curieri, oamenii trebuia să sosească şi să plece continuu. Şi totuşi, dacă greşea şi nu făcea decât să irosească bunul cel mai de preţ – timpul?

Nu se înşelase. Ca bâzâitul unei insecte la început, zgomotul deveni din ce în ce mai puternic, indicând apropierea unui avion care venea la aterizare. Fiecare nerv şi fiecare muşchi al corpului său se încorda, în alertă.

Avionul era un Cesna din seria 340, cu două motoare, iar pilotul, aşa cum remarcă Janson după graţia cu care pusese aparatul pe sol, era un profesionist desăvârşit, nu un tehnician care împrăştie îngrăşăminte pe ogoare. Pilotul, într-o uniformă albă, ieşi din carlingă şi desfăcu o scară de aluminiu cu şase trepte. Soarele se reflecta în fuzelajul strălucitor, împiedicându-l pe Janson să vadă prea bine. Văzu totuşi că un pasager coborî rapid din avion, ajutat de un al doilea asistent, în uniformă albastră şi se îndreptă spre maşina de pe pistă. Asistentul ridică prelata care acoperea vehiculul, dând la iveală un Range Rover – se pare blindat, după gardă mică la sol – şi deschise portiera din spate ca pasagerul să poată urca. Câteva momente mai târziu, maşina de teren porni în viteză.

La naiba! Janson se chinuise să vadă cu binoclul cine era pasagerul, însă lumina puternică a soarelui şi interiorul întunecos al maşinii îi zădărniciseră încercările. Un sentiment de neputinţă urca în el ca mercurul într-un termometru supraîncălzit. Cine era pasagerul? „Peter Novak"? Unul dintre locotenenţii săi? Imposibil de spus.

Între timp maşina dispăruse.

Unde?

Parcă se evaporase. Janson se desprinse de copac şi scrută din mai multe unghiuri, cu ajutorul binoclului, terenul de aterizare, până să-şi dea seama ce se întâmplase. Cărarea, largă doar atât cât să permită trecerea maşinii, fusese tăiată în pădure sub un anumit unghi. Din cauza copacilor, era invizibilă dacă nu priveai dintr-o anumită direcţie. Un aranjament admirabil, menit să ascundă drumul de privirile indiscrete. Motoarele avionului începură să zumzăie din nou,

aparatul întoarse şi îşi luă zborul.

Pe când fumul acru de carburant se ridica printre copaci, Janson se îndreptă spre cărare. De vreo doi metri şi jumătate lată, era acoperită de ramuri la vreo doi metri deasupra solului – destul de sus ca să permită trecerea maşinii blindate. Cărarea mărginită de copaci fusese pavată de curând – un şofer care cunoştea drumul o putea parcurge în mare viteză – şi totuşi nu putea fi văzută nici din aer.

Urma o misiune de recunoaştere mergând pe jos.

Janson avea de gând să urmeze drumul fără să calce propriu-zis pe el, ci paralel, la o distanţă de aproximativ zece metri, că nu cumva să activeze vreun sistem de alarmă sau de supraveghere. Avea de făcut un drum lung şi, aşa cum se dovedi curând, foarte solicitant. Trecu peste colţi ascuţiţi de stâncă, îşi făcu drum prin desişul pădurii şi coborî pante abrupte de teren erodat. După douăzeci de minute muşchii săi începură să protesteze, dar el nu micşoră ritmul. Se agăţă de o altă ramură şi durerea din palme îi aminti că mâinile sale, odinioară atât de bătucite, îşi pierduseră căluşurile: petrecuse prea mulţi ani organizându-şi clienţii. Răşina de pin i se lipea de palme ca un clei; aşchii de scoarţă îi intrau în piele. Pe când se căznea astfel, o fierbinţeală îi cuprinse partea de sus a corpului şi gâtul ca o iritare. O ignoră, încercând să se concentreze asupra următorului pas. Un pas înaintea celuilalt: doar aşa putea înainta. În acelaşi timp, se străduia că mişcările sale să fie cât mai silenţioase, preferând, ori de câte ori era posibil, să calce, pe ieşiturile de stâncă şi nu pe covorul pădurii care trosnea. Maşina dispăruse de mult, desigur şi îşi formase deja o idee asupra direcţiei în care se îndrepta drumul acela îngust, însă nu putea să renunţe la observarea directă a obiectivului. Fiecare pas înaintea celuilalt: în curând mişcările lui deveniră automate şi, în ciuda tensiunii, îl năpădiră iar amintirile.

Fiecare pas înaintea celuilalt.

Americanul numai piele şi oase plecă fruntea şi se predă noilor săi gardieni. Ştirea despre fuga prizonierului se răspândise fără îndoială prin toată zona, fiindcă muntenii şi ceilalţi săteni ştiau exact cine era şi unde trebuia să fie

returnat.

Se chinuise să-şi croiască drum prin jungla deasă timp de două zile, luptând cu fiecare fibră a fiinţei sale – şi pentru ce? Atât de aproape şi totuşi atât de departe. Pentru că acum avea s-o ia din nou de la capăt, numai că de data asta avea să fie mai rău: pentru comandantul unităţii, fuga prizonierului însemna o mare ruşine. Ofiţerul îl va lovi cu pumnii până când îi va trece furia. Supravieţuirea lui Janson va depinde în întregime de cât de energic va fi comandantul. Simţi că-l cuprinde disperarea, că e gata să se prăbuşească, luat parcă de un curent puternic.

Nu! Nu după tot ce îndurase. Nu atât timp cât Demarest trăia încă. Nu îi va oferi această victorie.

Doi soldaţi Viet Cong îl duceau pe Janson sub ameninţarea puştilor, de-a lungul unui drumeag noroios, unul în faţă şi celălalt în spate, neacordându-i nici o şansă. Oamenii din satele prin care treceau se holbau la el, întrebându-se probabil cum de cineva atât de epuizat şi de slab mai avea putere să se mişte. Şi el se minuna. Nu avea cum să-şi cunoască limitele puterii decât în clipa în care va trece dincolo de aceste limite.

Probabil că nu s-ar fi împotrivit dacă soldatul din spatele lui nu s-ar fi apropiat şi nu l-ar fi plesnit peste ceafă, exasperat de încetineala paşilor săi. I se păruse insulta supremă şi Janson explodase – se lăsase pradă instinctelor sale perfect antrenate. *Mintea ta nu are o minte a ei*, le spunea Demarest în timpul şedinţelor de antrenament, pentru a accentua felul în care trebuia să înveţe să-şi controleze conştiinţa. După multe ore de antrenament, reflexele dobândite reuşiseră să înlocuiască instinctele primare până deveniseră parte din fiinţa lor.

Janson întoarse brusc spre dreapta şoldul şi picioarele ale căror tălpi alunecară pe cărare ca pe gheaţă, păstrându-şi umerii în aceeaşi poziţie pentru a nu-l alerta pe soldat în legătură cu ceea ce avea să se întâmple: o lovitură fulgerătoare cu vârful degetelor în timp ce degetul cel mare era îndoit şi lipit de palmă. Mâna întinsă intrase în plin în gâtul soldatului, sfărâmându-i cartilajul traheii şi dându-i capul pe spate. Janson se uită apoi peste umăr către celălalt soldat şi

dobândi noi puteri la vederea expresiei de frică şi consternării acestuia. Îi aplică o lovitură puternică cu piciorul în vintre, ridicând călcâiul în sus şi înapoi; forţa loviturii se datoră vitezei, iar încercarea soldatului de a se repezi spre el nu făcu decât să-i mărească efectul. În clipa în care soldatul se aplecă în faţă de durere, Janson continuă cu o lovitură cu piciorul aplicată în arc, care îi atinse vietnamezului partea laterală a capului. Când piciorul său lovi cu putere craniul soldatului, o vibraţie violentă se transmise de-a lungul întregului picior, făcându-l să-şi pună întrebarea dacă nu cumva îşi fracturase vreun os. Adevărul e că nici nu-i păsa. Apucă pistolul mitralieră AK-47 din mâna soldatului care fusese în spatele său şi, folosindu-l ca pe o bâtă, începu să-l lovească până ce omul nu mai mişcă.

— *Xin loi*, mârâi el. Îmi pare rău.

Intră apoi rapid în junglă şi se îndreptă spre următorul deal. Se va lupta până va ajunge pe ţărm. De data asta nu mai era singur: avea cu el un pistol mitralieră al cărui pat fusese mânjit cu sângele unui alt bărbat. Va continua să meargă, un pas înaintea celuilalt şi era gata să omoare pe oricine ar fi încercat să-l împiedice. Pentru duşmani nu va arăta nici o milă, numai moarte.

Şi nu îi va părea rău.

Un pas înaintea celuilalt.

Mai trecu o oră până ce Janson depăşi şi ultimul prag de stâncă şi văzu proprietatea Smith Mountain. Da, era exact ceea ce se aşteptase să găsească şi cu toate astea priveliştea îi tăie răsuflarea.

Era un platou care apărea brusc, cu o suprafaţă de aproximativ patru mii de metri pătraţi acoperiţi cu iarbă de Kentucky de un verde la fel de strălucitor ca gazonul de pe un teren de golf. Îşi scoase binoclul. Terenul cobora puţin faţă de locul unde stătea el şi continuă cu o serie de creşte care se ridicau până la peretele de stâncă din vârful muntelui.

Văzu şi el ceea ce văzuse Maurice Hempel, înţelese de ce locul acesta devenise irezistibil pentru cineva care fusese pe cât de solitar, pe atât de bogat. În mijlocul platoului, aproape inaccesibilă prin mijloace obişnuite, se afla o vilă splendidă,

mai mică decât reşedinţa Biltmore, însă la fel de măiestrit proiectată. Cu toate acestea, lui Janson îi inspirară respect mai ales mijloacele de protecţie ale perimetrului. Ca şi când impedimentele naturale n-ar fi fost suficiente, o colecţie de obstacole high-tech făcea că proprietatea să reziste oricărei încercări de pătrundere.

Drept în faţa lui se afla un gard din plasă de sârmă înalt de trei metri şi nu unul obişnuit. Simpla existenţă a gardului era în măsură să-i descurajeze pe turiştii curioşi. Dar Janson putea să vadă şi elementele înşelătoare ale detectorilor de presiune fixate pe gard: îi puteau ţine la distanţă şi pe cei mai bine pregătiţi spărgători. Un cablu sub tensiune trecea printre ochiurile plasei de sârmă, făcând legătura între mai multe cutii. Erau aici două sisteme de siguranţă într-unul: un sistem cu fir sub tensiune ranforsat cu detectori de vibraţii. I se opri inima în loc; gardurile echipate numai cu detectori de vibraţii puteau fi trecute cu un cleşte şi puţină răbdare. Sistemul cu cablu de tensiune făcea însă imposibil acest lucru. În spatele gardului de sârmă Janson văzu o serie de stâlpi. La prima vedere nu erau decât nişte stâlpi înalţi de un metru şi jumătate, între care nu se afla nimic. O privire mai atentă dezvăluia ceea ce erau de fapt. Fiecare stâlp primea şi transmitea un flux de microunde. În cazul sistemelor mai simple, era posibil să fixezi o prăjină în partea de sus a stâlpilor şi să sari pur şi simplu peste, evitând razele invizibile. Din păcate, aici stâlpii erau aşezaţi în zigzag şi razele se suprapuneau, protejând şi stâlpii. Fluxul de microunde era, fizic, imposibil de evitat.

Şi în iarba din spatele stâlpilor? La prima vedere acolo nu se vedea nici o capcană, însă Janson nu se lăsă şi cercetă atent zona până când, cu o tresărire, reuşi să identifice, nu departe de aleea cu pietriş, o cutie pe care se vedea logoul firmei TriStar Security. Acolo, sub pământ, se afla cel mai grozav obstacol dintre toate: un senzor de presiune cu cablu îngropat. Nu putea fi depăşit, nu se putea ajunge la el. Chiar dacă ar fi reuşit să treacă celelalte obstacole, senzorul de presiune rămânea în funcţiune.

Infiltrarea era pur şi simplu imposibilă. Era o problemă de logică. Lăsă jos binoclul, se rostogoli în spatele culmii

stâncoase şi rămase acolo îndelung. Îl cuprinse un val de resemnare şi disperare. Atât de aproape şi totuşi atât de departe.

Se făcuse aproape întuneric până găsi drumul îndărăt la maşină. Cu hainele pline de resturi de frunze şi aşchii de lemn, porni înapoi, mai întâi până în Millington, apoi pe Autostrada 58, urmărind atent imaginea din oglindă retrovizoare.

În timpul scurt care îi rămăsese la dispoziţie trebuia să facă mai multe opriri şi să facă unele achiziţii. Dintr-un magazin de vechituri de pe marginea şoselei cumpără un mixer, deşi nu avea nevoie decât de motorul solenoid. De la un magazin Radio Shack luă un telefon celular ieftin şi câteva elemente auxiliare. De la băcănia din Millington alese o cutie mare, rotundă, plină cu prăjituri, deşi nu-l interesa decât recipientul de metal. Intră apoi în magazinul cu articole tehnice de pe Main Street de unde luă clei, un recipient cu praf de cărbune pentru pictură, o rolă de bandă izolatoare, o pereche de foarfeci solide, un atomizor cu aer comprimat şi o bară extensibilă pentru perdele.

— Vă place să vă reparaţi singur prin casă, nu? îl întrebase blondă în şort făcându-i chitanţa. Îmi plac tipii ca dumneavoastră, continuase ea aruncându-i un zâmbet promiţător. Janson îşi imagina privirea furioasă a vânzătorului de pe partea cealaltă a străzii.

Ultima oprire o făcu pe Şoseaua 58 şi ajunse la parcul de maşini al lui Sipperly puţin înainte de închidere. După privirea lui înţelese că vânzătorul nu era mulţumit că-l vede din nou. Uriaşul câine ciuli şi el urechile, dar când văzu cine era îşi îndreptă din nou atenţia către păpuşa udă de salivă.

Sipperly trase adânc din ţigară şi ieşi în întâmpinarea lui Janson.

— Ştiţi că marfa vândută nu se primeşte înapoi? întrebă el precaut.

Janson scoase o bancnotă de cinci dolari din portmoneu.

— Pentru câine, spuse el.

— Poftim?

— Aţi spus că pot să iau câinele pentru cinci dolari, spuse Janson. Iată cinci dolari.

Sipperly începu să râdă zgomotos, dar când înţelese că Janson vorbea serios, pe faţa lui cărnoasă apăru brusc o expresie de lăcomie.

— Lăsând glumă deoparte, să ştiţi că sunt foarte ataşat de câinele ăsta, o întoarse el. E un animal cu adevărat deosebit. Un câine de pază excelent...

Janson se uită la animalul acela mare, la blana lui murdară, neagră, cu pete maro, la botul teşit ca al unui buldog. Un câine obişnuit, fără nimic deosebit.

— Numai că nu lătră, zise el.

— Da, are şi lipsuri. Însă e un câine valoros. Nu ştiu dacă mă pot despărţi de el. Sunt un tip foarte sentimental.

— Cincizeci.

— O sută.

— Şaptezeci şi cinci.

— Vândut, zise Jed Sipperly cu un rânjet. Marfa vândută nu se schimbă. Nu uitaţi. Şi mai bine luaţi şi păpuşa aia murdară. Numai aşa veţi reuşi să suiţi bestia în maşină.

Uriaşul animal îl miroşi pe Janson de câteva ori până îşi pierdu interesul şi într-adevăr, nu urcă în maşină decât atunci când el îi aruncă păpuşa pe bancheta din spate. Locul era cam strâmt pentru enormul animal însă el nu se plânse.

— Mulţumesc mult, zise Janson. Apropo, ştiţi să-mi spuneţi de unde aş putea face rost de un detector de radar?

— Ştiţi că aşa ceva e ilegal în statul Virginia, nu? întrebă Sipperly cu prefăcută severitate.

Janson se prefăcu ruşinat.

— Însă dacă vă interesează să cumpăraţi aşa ceva la un preţ convenabil, pot să vă spun că aţi nimerit exact la cine trebuie. Sipperly avea rânjetul cuiva care ştia că era ziua lui norocoasă.

Începea să se însereze când Janson reveni în camera sa de la motel; până îşi pregăti echipamentul şi îl încarcă în rucsac se întunecase de-a binelea. Refăcu îndărăt drumul de dimineaţă, iar ultima porţiune, după ce părăsi maşina, o străbătu însoţit de câine la lumina lunii. Din cauza tensiunii, drumul prin pădure i se păru mai uşor de data asta, în ciuda greutăţii rucsacului.

Puţin înainte de a ajunge la ultima ridicătură de pământ, îi

scoase câinelui zgarda şi-l scarpină afectuos pe cap şi pe gât. Luă apoi câteva mâini de pământ şi începu să-l ungă pe cap şi pe blana deja plină de noroi de pe corp. Transformarea nu era prea grozavă; câinele fără zgardă aducea acum cu un animal sălbatic, o versiune mai mare a câinilor de munte care bântuiau coamele munţilor. Janson apucă apoi păpuşa de pânză şi o aruncă peste gardul din plasă de sârmă. Câinele se repezi după ea, iar Janson se retrase în spatele copacilor şi aşteptă să vadă ce se întâmplă.

Uriaşul câine se izbi de gard, căzu înapoi, după care se repezi iar în plasa de sârmă, acţionând senzorii de vibraţie şi sistemul cu fir tensionat. Elementele de protecţie fuseseră proiectate cu un anumit prag de sensibilitate pentru a evita să fie acţionate de vânt sau de veveriţe; forţa izbiturii uriaşului animal depăşise cu mult acest prag. Cu un sunet ascuţit, ambele sisteme înregistrară prezenţa unui intrus şi imediat se aprinse un şir de diode de culoare albastră care marcau secţiunea respectivă de gard.

Janson auzi apoi zgomotul făcut de motorul unei camere de luat vederi fixate pe un stâlp înalt din interiorul perimetrului îngrădit; aparatul era îndreptat către locul unde se produsese încercarea de pătrundere. Un grup de reflectoare, fixat pe stâlp deasupra camerei de luat vederi, se aprinse brusc şi secţiunea de gard asupra căreia Butch îşi continua asaltul era scăldată într-o lumină orbitoare. Deşi ascuns în spatele copacilor, Janson fu orbit şi el de lumina reflectoarelor cu halogen. Intervalul de timp de la prima izbitură a câinelui până la intrarea în acţiune a camerei: patru secunde. Janson nu putu decât să admire eficienţa sistemului de detectare a intruşilor.

În timpul acesta, câinele îşi pusese labele din faţă pe gard: nu-l interesa nimic decât păpuşa lui de pânză. După ce i se obişnuiră ochii cu lumina, Janson văzu cum sistemul de lentile al camerei îşi mărea distanţa focală. Se părea că aparatul era acţionat de la distanţă dintr-unul din posturile de pază; intrusul fusese descoperit şi acum operatorii camerei de luat vederi măreau imaginea pentru a analiza situaţia.

Analiză nu dură prea mult. Lămpile cu halogen fură stinse, camera începu din nou să se rotească şi reveni la poziţia

iniţială, iar diodele albastre care măreau secţiunea de gard de veniră negre.

Janson auzi iar câinele izbindu-se de gardul din plasă de sârmă. Spera animalul să-şi recapete astfel păpuşa? Încerca oare să-i arate păpuşii cât de mult ţinea la ea? Psihologia câinelui era de nepătruns; pe Janson nu-l interesa însă decât dacă purtarea câinelui era predictibilă.

La fel de predictibilă era şi comportarea celor care operau sistemele de securitate a perimetrului. Cea mai mare calitate a costisitorului sistem era aceea că, într-un caz similar, nu necesită trimiterea unui gardian la locul cu pricina. Inspecţia putea fi făcută minuţios *de la distanţă*. Deşi câinele continua să se izbească de gard, diodele rămaseră stinse. Segmentul de gard fusese dezactivat pentru a se evita o nouă alarmă falsă. Janson ştia la ce concluzie ajunseseră gardienii. Fără îndoială că animalul urmărea o veveriţă sau o marmotă; fără îndoială că în câteva clipe îşi va pierde entuziasmul.

În timp ce Butch se ghemuise şi se pregătea de o nouă încercare, Janson aruncă rucsacul peste gard şi începu să alerge. Când se afla la numai câţiva metri de gard, sări aşa cum făcuse câinele. Ajunse cu talpa unui picior pe gard, băgă şi vârful celeilalte ghete într-unul din ochiurile plasei şi se prinse cu ambele mâini de gard. Mişcând apoi în tandem mâinile şi picioarele se înălţă spre marginea de sus a gardului, prevăzut cu o mulţime de ghimpi ascuţiţi. Pentru a trece peste gard, Janson ştia că trebuie să sară menţinându-şi centrul de greutate deasupra marginii de sus. În acest scop îşi imagină că gardul era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât în realitate şi se pregăti să sară peste acest punct imaginar. Manevrând cu capul în jos, el se prinse cu ambele mâini de unul dintre ochiurile de sârmă. Apoi, pivotând în jurul punctului de sprijin, îşi aruncă trupul peste gard şi căzu pe iarbă.

Simţi ceva moale sub el. Păpuşa de pânză. Janson o ridică şi o aruncă peste gard; câinele o apucă delicat cu gura şi dispăru pe după copaci.

Câteva clipe mai târziu, Janson auzi din nou motorul camerei de luat vederi care se repoziţionă şi reflectoarele cu halogen se aprinseră încă o dată.

Era îndreptată camera spre el? Declanşase fără să-şi dea seama vreun alt sistem de alarmă? Era imposibil ca atât de aproape de gardul din plasă de sârmă să fie îngropat şi un cablu sensibil la presiune; simpla mişcare sub acţiunea vântului a unui obiect metalic atât de mare putea produce o perturbaţie prea intensă în câmpul electromagnetic de detecţie al cablului.

Se lipi de pământ cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Hainele sale negre îl protejau în întunericul nopţii. Totuşi, în lumina puternică a reflectoarelor îl puteau da de gol pe fondul de un verde strălucitor al ierbii. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina, înţelese că nu el era ţinta. După jocul umbrelor, îşi dădu seama că aparatura de observare era îndreptată din nou asupra porţiunii de gard peste care sărise. Gardienii verificau încă o dată integritatea baricadei înainte de a reactiva segmentul de gard. Patru secunde mai târziu, lumina orbitoare a reflectoarelor se stinse şi întunericul reveni, împreună cu un sentiment de uşurare. Diodele albastre care clipeau indicau că senzorii sensibili la vibraţii intraseră din nou în acţiune.

Janson se îndreptă acum spre şirul de stâlpi. Analiză încă o dată configuraţia acestora şi simţi că-şi pierde orice speranţă. Recunoscuse modelul şi ştia că era un sistem excelent de protecţie cu microunde. Pe fiecare stâlp, sub un capac de aluminiu, se aflau un emiţător şi un receptor; un semnal cu frecvenţa de 15 GHz era modulat în amplitudine. Sistemul avea posibilitatea să analizeze orice anomalie apărută în câmpul electromagnetic, să-i determine mărimea, densitatea şi viteza şi să transmită informaţiile către modulele centrale.

Senzorii erau plasaţi în zigzag, aşa cum observase şi mai devreme, astfel încât fasciculele de microunde se suprapuneau. Nu puteai să foloseşti unul dintre stâlpi pentru a sări peste fluxuri de microunde, deoarece fluxul era dublat în dreptul stâlpilor: treceai peste un câmp pentru a nimeri în mijlocul celui de-al doilea.

Janson se uită înapoi la gardul peste care trecuse. Dacă declanşa bariera de microunde – şi şansele ca acest lucru să se întâmple erau foarte mari – trebuia să se caţăre din nou peste gardul acela înainte să apară gardienii şi să înceapă să tragă. Şi asta avea să se întâmple în lumina reflectoarelor cu

halogen, al căror rol nu era numai să permită observarea intrusului cu camera de luat vederi, ci să-l şi imobilizeze, orbindu-l. Dacă retragerea va fi necesară, atunci se va retrage: dar treaba va fi doar mai puţin riscantă decât continuarea drumului.

Janson desfăcu rucsacul şi scoase detectorul de radar. Era un Phantom II, un model de lux destinat şoferilor cărora le plăcea viteza şi cărora nu le plăceau amenzile. Eficienţa modelului consta în aceea că era în acelaşi timp şi detector şi emiţător de bruiaj, reuşind astfel să-l facă „invizibil" pe şofer pentru echipamentele de detectare a vitezomanilor. Dispozitivul funcţiona prin detectarea semnalului şi trimiterea acestuia înapoi către radarul sursă care îl emisese.

Janson îi scosese capacul de plastic, îi scurtase antenă şi îi lipise un condensator suplimentar, modificând spectrul de frecvenţă al aparatului în banda de microunde. Acum, fixă cu bandă izolantă dispozitivul de capătul barei telescopice de oţel. Dacă totul lucra aşa cum spera el, putea să profite de acea caracteristică specifică tuturor sistemelor de securitate instalate în aer liber: toleranţa necesară faţă de animale sălbatice şi elementele naturii. Orice sistem de securitate era inutil dacă declanşa tot timpul alarme false. Sistemele cu microunde de exterior foloseau întotdeauna metode de procesare a semnalului aşa încât să facă distincţie între un intrus uman şi miile de alte cauze care puteau produce anomalii în structura semnalului – o creangă care cade adusă de vânt, un animal care se joacă.

Ceea ce se pregătea să facă era totuşi foarte riscant. În condiţii normale şi-ar fi testat pe teren ipotezele înainte de a-şi pune viaţa în pericol.

Mai studie încă o dată configuraţia stâlpilor. În mod obişnuit, sistemul funcţiona şi dacă distanţa dintre emiţătoare şi receptoare era de două sute de metri. În cazul de faţă, distanţa între stâlpi era de numai treizeci de metri – o abordare a problemei care nu făcuse economie şi care îl făcuse fericit pe cel ce fusese plătit să instaleze sistemul. Şi totuşi apropierea dintre senzori era un alt factor în favoarea lui Janson. Cu cât era mai mare distanţa dintre stâlpi cu atât era mai mare lăţimea fasciculului de microunde. La două sute

de metri distanţă între stâlpi, fasciculul se lăţea într-un oval al cărui diametru atingea, la mijlocul distanţei între doi senzori, doisprezece metri. La o distanţă de numai treizeci de metri între stâlpi, fasciculul era mai îngust, mai bine focalizat, nedepăşind doi metri în diametru în punctul cel mai îngust. Era unul dintre lucrurile pe care se baza Janson.

Aşa cum se aşteptase, senzorii din cel de-al doilea rând în zigzag emiteau către receptoarele din rândul mai apropiat de el şi viceversa. Punctul în care se intersectau cele două fascicule corespundea zonei celei mai reduse de acoperire. Stâlpii din rândul al doilea se aflau un metru mai la stânga şi şaizeci de centimetri mai în spatele stâlpilor din primul rând; modelul se repeta la o distanţă de treizeci de metri în partea cealaltă. Janson imaginã o linie care lega perechea de stâlpi alăturaţi; apoi o linie imaginară care lega următoarea pereche. La mijlocul distanţei între aceste două linii paralele trebuia să fie punctul în care zonă de acoperire era minimă. Janson se deplasă către acel punct, sau către locul în care estimase el că s-ar afla. Ţinând bara de oţel în mână, îndreptă aparatul Phantom II către punctul respectiv. Sistemul ar fi trebuit să detecteze imediat prezenţa unui obiect, însă în acelaşi timp să determine că forma liniilor de câmp magnetic nu corespundea cu pătrunderea unei persoane. Sistemul avea să rămână tăcut până în momentul în care Janson însuşi va încerca să treacă. Acela va fi momentul adevărului. Aparatul de bruiaj radar va induce el în eroare receptoarele, împiedicându-le să înregistreze prezenţa unui intrus uman?

Nu putea fi sigur nici măcar de faptul că aparatul Phantom II lucra. Ca o măsură de precauţie, Janson îi demontase afişajul; nu mai exista deci lumina roşie care să indice faptul că aparatul emitea un semnal asemănător cu cel pe care-l recepţiona. Trebuia să se bazeze pe noroc. Păstrând aparatul fix în aceeaşi poziţie, Janson începu să se deplaseze de-a lungul barei, schimbând mâna cu care o ţinea suspendată în aer. Când ajunse la capătul barei, în locul unde se afla aparatul, roti bara şi începu să se îndepărteze cu spatele de bariera de microunde, mişcând braţele la fel ca în partea cealaltă.

Şi... trecuse.

Trecuse.

Se afla acum la o distanţă sigură de cealaltă parte a barierei. Însă locul respectiv nu era sigur deloc.

Înainta pe pantă uşoară care ducea către clădire, simţind că i se ridică părul de pe ceafă, conştient de pericolele şi mai mari care îl aşteptau.

Se uită la afişajul cu leduri al voltmetrului pe care îl ţinea în mâinile făcute căuş. Nu era un aparat nemaipomenit de performant însă ar trebui să funcţioneze.

Aparatul nu înregistra nimic. nici o activitate. Mai înainta trei metri. Valorile indicate de aparat începură să crească; mai făcu un pas şi valorile crescură brusc. Se apropia de senzorii de presiune subterani. Deşi voltmetrul indica faptul că se afla încă departe de cablul îngropat, el ştia că fluxul electromagnetic al cablului TriStar crea un câmp de detecţie cu o lăţime mai mare de doi metri.

Rata de creştere a valorilor pe afişajul voltmetrului sugera că se apropia de câmpul activ. La douăzeci de centimetri sub stratul de iarbă se afla un cablu coaxial care avea din loc în loc întreruperi în conductorul exterior, eliminând astfel fluxul electromagnetic ce era detectat de un cablu paralel de recepţie ascuns sub aceeaşi cămaşă. Rezultatul era un câmp de detecţie volumetric care înconjura cablul coaxial, înalt aproape de treizeci de centimetri şi doi metri lăţime. Ca şi în cazul celorlalte sisteme de detecţie de exterior, microprocesoarele sistemului erau programate să facă distincţie între diverse perturbaţii. Trecerea unui animal de zece kilograme nu provoca declanşarea alarmei; nu acelaşi lucru se întâmpla cu un băiat de treizeci şi cinci de kilograme. Viteza intruşilor era un alt element care putea fi detectat şi interpretat. Zăpada, grindină, frunzele, schimbările de temperatură – toate acestea puteau altera fluxul electromagnetic. Creierul sistemului avea însă posibilitatea să filtreze astfel de zgomote.

Spre deosebire de sistemul de protecţie cu microunde, acesta nu putea fi bruiat. Cablul îngropat era inaccesibil, iar sistemul TriStar era prevăzut cu protecţie redundantă la distrugere, astfel încât orice întrerupere a circuitelor putea fi detectată şi declanşa alarma. Exista o singură cale de a păcăli

sistemul.

Şi acesta era *peste* cablu.

Janson trase spre el bara telescopică şi, răsucindu-i segmentele în sens invers acelor de ceasornic, o blocă la lungimea maximă. Se dădu câţiva paşi înapoi spre stâlpii cu microunde şi, ţinând bara înainte cu amândouă mâinile, începu să alerge spre cablul îngropat, imaginându-şi că fluxul electromagnetic lat de doi metri era o barieră fizică.

Alerga din ce în ce mai repede cu bara în mâini şi o propti în pământ exact în locul unde bănuia că se află îngropat cablul.

Mai făcu un pas şi se aruncă în aer. Răsuci genunchiul drept în sus şi înainte şi în acelaşi timp şi şoldurile, sprijinindu-se pe bară. Dacă totul mergea bine, forţa elanului avea să-l facă să ajungă la o distanţă sigură de partea cealaltă a cablului.

Nu avea nevoie de o săritură atletică, foarte înaltă, ci de una cât mai lungă; era necesar să-şi menţină corpul la câteva zeci de centimetri deasupra solului. Detectorul volumetric avea să fie alertat numai de bara subţire care fusese înfiptă în pământ, însă aceasta nu avea nici pe departe volumul sau modelul de perturbare a fluxului electromagnetic corespunzător unui intrus uman. Privea plin de speranţă zona de iarbă unde spera să aterizeze, la o distanţă confortabilă de locul unde era îngropat cablul, când simţi că bara de metal se frânge sub greutatea lui.

O, Dumnezeule, nu!

Bara se rupse chiar în mijlocul arcului săriturii şi Janson se prăbuşi greoi pe pământ, doar la câteva zeci de centimetri de locul unde estimase că se află cablul coaxial.

Prea aproape!

Sau nu? Nu putea fi sigur şi această incertitudine era lucrul cel mai îngrijorător.

Un val de sudoare rece îl năpădi aproape instantaneu când se rostogoli în afara zonei. Acum, în orice clipă va putea afla dacă activase sau nu senzorii de presiune. Reflectoarele se vor aprinde; camera de luat vederi se va întoarce spre el.

Şi apoi, după ce chipul lui va apărea pe monitoare, o armată de gardieni înarmaţi până în dinţi vor umple zona. Baricadele şi sistemele de alarmă care înconjurau proprietatea făceau

inutilă orice încercare de scăpare.

Aştepta ţinându-şi respiraţia şi speranţele lui creşteau cu trecerea fiecărei secunde. Nimic. Sărise peste cablu fără să perturbe câmpul electromagnetic. Toate cele trei sisteme de securitate se aflau acum în spatele lui.

Se ridică în picioare şi privi către vila care se contura în faţa lui. Văzută de aproape, grandoarea clădirii îţi tăia respiraţia. De fiecare parte a corpului principal se înălţa câte un turn cu acoperiş conic; exteriorul clădirii era placat cu gresie Briar Hill. Acoperişul era înconjurat cu o balustradă bogat decorată şi avea în partea superioară încă o balustradă, ceva mai mică. Clădirea era un amestec eclectic de stiluri arhitecturale. Ce rost avea această ostentaţie dacă nimeni nu o putea vedea?

Nu se vedea nici o lumină, cu excepţia a ceea ce putea fi considerată iluminare standard pe timp de noapte; locatarii se aflau oare în camerele din spate? Era totuşi prea devreme ca cineva să se fi culcat. Ceva îl neliniştea pe Janson, însă nu ar fi putut spune ce şi nici nu mai avea timp să se întoarcă.

Se târî spre latura din stânga clădirii până la o uşă laterală îngustă.

Lângă uşa neagră, bogat sculptată, era montat în peretele de piatră un panou cu tastatură electrostatică, asemănător cu cele folosite la automatele bancare. Dacă apăsai pe cifrele corecte, alarma se dezactiva. Janson scoase din rucsac un spray şi acoperi tastatură cu un jet subţire de praf de cărbune. Dacă totul mergea bine, cărbunele va evidenţia amprentele şi, în funcţie de dispunerea lor, Janson putea determina care cifre formau codul de intrare; spera să descopere frecvenţa cu care se repetau cifrele în funcţie de stratul de grăsime de pe fiecare tastă.

Niciun rezultat. Nu reuşi să descopere nici un model. Aşa cum se temuse, cifrele de pe tastatură apăreau într-o ordine aleatoare, niciodată la fel a doua oară.

Încercă să-şi limpezească gândurile. *Atât de aproape şi totuşi atât de...* Nu, nu era încă scos din joc. Dezactivarea alarmei ar fi fost extrem de utilă; dar el nu epuizase planurile de rezervă. Uşa era prevăzută cu un sistem de alarmă. Trebuia să accepte acest lucru. Dar dacă sistemul de alarmă nu detecta deschiderea uşii, nu avea de ce să se declanşeze.

Cu ajutorul unei lanterne, Janson cercetă atent suprafaţa întunecată a uşii până ce dădu peste capetele mici ale unor şuruburi înfipte în panoul de sus, fără îndoială şuruburile care fixau întrerupătorul care declanşa alarma. Contactele întrerupătorului metalic din tocul uşii rămâneau închise cu ajutorul unui magnet ascuns în partea de sus a uşii. Atât timp cât uşa era închisă, magnetul ţinea închise contactele şi asigură continuitatea circuitului electric. Janson scoase un magnet puternic din rucsac şi, folosind un adeziv cu uscare rapidă, îl lipi în partea de jos a tocului.

Trecu apoi la încuietoarea uşii. Făcu încă o descoperire neplăcută: nu exista gaură pentru cheie. Uşa se deschidea cu cartelă magnetică. Putea fi pur şi simplu forţată? Nu: trebuia să presupună că uşa de lemn era prevăzută în interior cu o puternică armătură metalică şi că sistemul de închidere avea mai multe zăvoare solide. Era o uşă pe care trebuia s-o rogi frumos ca să se deschidă. Dacă nu dărâmai o bucată de zid, nu aveai cum s-o forţezi.

Dar Janson era pregătit şi pentru această eventualitate. Cu sculele sale improvizate şansele de succes erau însă mult mai mici decât cu instrumentele cu care era obişnuit. Şperaclul său magnetic nu era o sculă impresionantă, învelit cum era în bandă adezivă. Janson scosese miezul solenoidului şi-l înlocuise cu o bară de oţel. La celălalt capăt al barei lipise un dreptunghi de tablă de oţel pe care îl tăiase din cutia de biscuiţi cu foarfecele. Partea electronică – un generator de zgomot aleator – era formată din circuitul cu tranzistori pe care îl luase din telefonul celular. Alimentă aparatul improvizat cu o pereche de baterii alcaline şi acesta începu să producă un câmp magnetic oscilant: oscilaţiile aveau să dezactiveze senzorii care ţineau uşa blocată.

Janson introduse placă metalică în fantă şi aşteptă. Secundele treceau prea încet. Nimic.

Stăpânindu-şi cu greu dezamăgirea, verifică contactele bateriei şi introduse iar cartela metalică. Trecură din nou câteva secunde interminabile şi deodată auzi cheul produs de activarea solenoidului încuietorii. Zăvoarele încuietorii se retrăgeau.

Expiră încet, profund şi deschise uşa.

Din moment ce casa era ocupată, se aştepta ca toate sistemele fotoelectrice de alarmă din interior să fie dezactivate. Dacă se înşelase, nu va trece prea mult timp până va afla. Janson închise încet uşa în urma lui şi, pe întuneric, înainta pe un culoar lung.

După câţiva zeci de metri zări o geană de lumină. Venea de sub o uşă din stânga sa.

La o scurtă examinare părea o uşă obişnuită, neîncuiată şi fără sistem de alarmă. Ce se ascundea oare în spatele ei? Un birou? O sală de conferinţe?

Stomacul i se strânse de frică. Toate instinctele emiteau frenetic semnale de alarmă.

Ceva nu era în ordine.

Era prea târziu să se mai întoarcă, oricare ar fi fost riscurile. Scoase pistolul din tocul de la brâu şi, ţinând arma în faţă, se năpusti în încăperea luminată.

Pentru ochii lui, care se obişnuiseră cu întunericul, spaţiul era orbitor de luminos, datorită numeroaselor lămpi cu picior, lămpilor de pe mese şi candelabrului – şi Janson închise involuntar ochii, cuprins de un profund sentiment de teamă.

Deschise imediat ochii şi mătură cu privirea încăperea. Se afla într-un salon splendid, împodobit cu damascuri, piele şi mobilier vechi bogat poleit. Iar în mijlocul încăperii. *Şedeau aşezaţi opt bărbaţi şi femei care se uitau la el.*

Janson simţi că i se goleşte faţa de sânge.

Oamenii aceştia îl aşteptau.

— De ce ţi-a trebuit atâta timp, domnule Janson? întrebarea fusese pusă pe un ton de un familiarism bine exersat. Collins mi-a spus că ai să fii aici la opt. E trecut de opt şi jumătate.

Janson clipi de câteva ori, însă realitatea din faţa ochilor rămase neschimbată.

Îl privea pe preşedintele Statelor Unite.

34

Preşedintele Statelor Unite. Directorul Operaţiunilor Consulare. Şi ceilalţi?

Şocul îl paralizase. Stătea pironit locului, dar în mintea lui

se dădea o adevărată luptă.

Nu putea fi adevărat. Şi totuşi era.

Aceşti bărbaţi în costum şi cravată îl aşteptau aici, în luxoasa reşedinţă şi Janson îi recunoscu pe cei mai mulţi dintre ei. Se afla acolo secretarul de stat, un bărbat voinic ce părea mai puţin impunător ca de obicei. Subsecretarul pentru Afaceri Internaţionale de la Trezorerie, un economist rotofei, format la Princeton. Preşedintele Consiliului Naţional de Informaţii al Apărării, un bărbat solid care părea veşnic nervos. Mai erau şi alţi câţiva tehnicieni cu feţe lipsite de expresie, care schimbau priviri nervoase. Cunoştea genul.

— Ia loc, Paul.

Da, cel care vorbea era Derek Collins, cu ochii lui cenuşii ascunşi în spatele unor ochelari negri de plastic.

— Simte-te ca acasă, îi zise el, făcând un gest larg. Dacă putem numi asta acasă.

Încăperea era spaţioasă şi bogat decorată în stilul englezesc din secolul al XVII-lea, cu lambriuri şi ornamente din ghips; lambriurile din mahon de pe pereţi străluceau în lumina revărsată de candelabrul de cristal fin. Parchetul avea un model complicat din lemn de culoare închisă şi deschisă – stejar şi abanos.

— Ne cerem scuze pentru această programare greşită, Paul, continuă Collins.

Programare greşită?

— Curierul era plătit de voi? întrebă Janson cu o voce plată.

Collins dădu afirmativ din cap.

— Ne-am gândit şi noi că ai să încerci să obţii accesul la documentele fundaţiei. De îndată ce ne-a raportat că l-ai contactat am înţeles că ni se oferă o oportunitate deosebită. Nu erai tu omul care să răspundă la o invitaţie oficială. A fost singura cale prin care te puteam implica şi pe tine.

— *Să mă implicaţi şi pe mine?* indignarea îi oprea cuvintele în gât.

Între Collins şi preşedinte avu loc un schimb rapid de priviri.

— De asemenea, a fost cea mai bună metodă de a le demonstra acestor domni că mai ai încă toate calităţile necesare. Să le arăt că abilităţile tale sunt pe măsura reputaţiei de care te bucuri. Dumnezeule, trebuie să

recunoaştem că a fost o infiltrare impresionantă. Şi înainte de a te enerva şi a te supăra mai tare, cred că e foarte important să înţelegi că cei prezenţi în această încăpere sunt singurii care au rămas din cei care cunoşteau adevărul despre Mobius. Vrei sau nu, eşti şi tu acum un membru al acestui grup select. Asta este o situaţie în care Statele Unite au nevoie de tine.

— La naiba, Collins! Janson băgă pistolul în toc şi îşi puse mâinile în şolduri. Tremura de furie.

Preşedintele îşi drese glasul.

— Domnule Janson, să ştiţi că depindem cu adevărat de dumneavoastră.

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, răspunse Janson, însă m-am săturat de atâtea minciuni.

— Ai grijă cum vorbeşti, Paul, interveni Collins.

— Domnule Janson?

Preşedintele se uită la el cu acea privire celebră care putea fi în acelaşi timp severă şi amuzată.

— Minciunile reprezintă un mod de viaţă pentru majoritatea funcţionarilor din Washington. Nu te contrazic în privinţa asta. Se minte şi se va minţi şi în continuare fiindcă binele ţării o cere. Dar vreau să înţelegi foarte bine un lucru. Te afli în interiorul unei clădiri federale secrete, de maximă securitate. Nu există aparate de înregistrare, nu se iau stenograme, nu se înregistrează nimic. Ce înseamnă asta? Înseamnă că ne aflăm într-un loc în care ne putem desface cu toţii chimonourile şi exact asta vom face în continuare. Această întâlnire nu are un caracter oficial. E ca şi cum n-ar avea loc. Eu nu sunt aici şi nici dumneavoastră. Asta e minciună care face ca dezvăluirea adevărului să fie posibilă. Pentru că, în continuare, tot ceea ce se va întâmpla aici are legătură cu aflarea adevărului de către dumneavoastră şi de către noi. Nimeni nu vrea să vă impresioneze. Însă este deosebit de important şi de urgent să vă punem la curent cu situaţia din Programul Mobius.

— Programul Mobius, zise Janson. Am fost deja informat. Cel mai mare filantrop şi umanist al lumii, ambasadorul itinerant, „pacificatorul”, nu e altceva decât o ficţiune produsă de prietenii dumneavoastră din Washington. Acest sfânt al zilelor noastre nu e decât creaţia... cui? A unei echipe de planificatori.

— Sfânt? îl întrerupse preşedintele Consiliului Naţional de Informaţii. Programul nu are valenţe religioase. Am avut întotdeauna grijă să evităm aşa ceva.

— Slavă Domnului, zise Janson cu voce de gheaţă.

— Mi-e teamă că e vorba de mult mai mult decât cunoaşteţi dumneavoastră, interveni secretarul de stat. Şi având în vedere că este cel mai exploziv secret din istoria republicii, veţi înţelege de ce am fost puţin nervoşi.

— O să vă spun pe scurt despre ce este vorba, zise Preşedintele.

Era clar că el prezida adunarea; un bărbat obişnuit să comande, care nu avea nevoie să facă prea mult caz de autoritatea sa.

— Creatura noastră nu mai este a noastră. Am pierdut controlul asupra ei.

— Paul? zise Collins. Te rog, ia loc. O să dureze ceva timp.

Janson se lăsă să cadă într-un fotoliu din apropiere. Tensiunea din încăpere era palpabilă.

Privirea preşedintelui Berquist se mută spre fereastra care oferea o vedere asupra grădinii din spatele proprietăţii. În lumina lunii se putea distinge formă regulată a grădinii în stil italian, un labirint rectiliniu format din gard viu şi tufe de tisă tunse.

— Ca să-l citez pe unul dintre predecesorii mei, spuse Preşedintele, am făcut din acest om un Dumnezeu, deşi raiul nu era în posesia noastră. Preşedintele se uită spre Douglas Albright, bărbatul de la Agenţia de Informaţii a Apărării. Doug, vrei să începi tu?

— Am înţeles că vi s-a explicat deja ce a stat la originea acestui program. Aşa că ştiţi că am avut trei agenţi foarte ataşaţi ideii care au fost pregătiţi să joace rolul lui Peter Novak. Redundanţa era absolut necesară.

— Da, da. Aţi investit prea mulţi bani în proiectul ăsta ca să riscaţi ca omul vostru să fie călcat de un taxi spuse Janson pe un ton acru. Însă cum aţi rezolvat cu soţia?

— Tot un fost agent, spuse bărbatul de la Agenţia de Informaţii a Apărării. A ajuns şi ea sub cuţit, ca să evităm situaţia în care s-ar fi întâlnit cu cineva care o cunoştea.

— O mai ţii minte pe Neil Pearson? întrebă încet Collins.

Janson rămase ca trăsnit. Deci din cauza asta i se păruse nevasta lui Novak atât de cunoscută. Relaţia lui cu Neil Pearson fusese de scurtă durată, însă memorabilă. Se întâmplase la câţiva ani după ce se angajase la Operaţiuni Consulare; la fel ca şi el, colega cu care lucra era necăsătorită, tânără şi plină de energie. Lucrau amândoi sub acoperire în Belfast şi treceau drept soţ şi soţie. Nu le trebuise prea mult ca să adauge un element de realitate legendei. Relaţia lor fusese una fierbinte, plină de electricitate, mai degrabă o emanaţie a trupurilor decât a inimilor. Îi cuprinsese brusc, ca o febră şi se dovedise la fel de efemeră, Erau însă anumite amintiri în legătură cu ea care nu se puteau şterge niciodată. Degetele acelea lungi şi elegante nu puteau fi niciodată confundate. Şi ochii: între ei fusese ceva. Simţise un frison oare, chiar şi la Amsterdam?

Janson se cutremură, imaginându-şi femeia pe care o cunoscuse cândva sub lama rece a bisturiului.

— Cum adică aţi pierdut controlul? întrebă el.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare, întrerupt de subsecretarul pentru afaceri internaţionale de la Trezorerie:

— Să începem cu următoarea problemă operaţională: cum să asiguri fondurile uriaşe necesare pentru crearea iluziei unui filantrop de clasă internaţională? Nu mai e nevoie să spun că era imposibil că Programul Mobius să deturneze pur şi simplu fondurile din bugetul limitat şi atent monitorizat al agenţiilor de informaţii. S-a putut obţine o sumă iniţială, atât şi nimic mai mult. Aşa că programul a trebuit să se bazeze pe sursele noastre de informaţii ca să-şi creeze propria finanţare. Am utilizat informaţiile obţinute din interceptarea semnalelor...

— Iisuse Hristoase – voi vorbiţi aici despre Echelon? exclamă Janson.

Echelon era un sistem complex de strângere a informaţiilor format dintr-o reţea de sateliţi instalaţi pe orbite joase şi destinaţi interceptării semnalelor: toate convorbirile internaţionale, toate formele de telecomunicaţii care implicau utilizarea sateliţilor – ceea ce era valabil pentru marea lor majoritate – puteau fi depistate şi întrerupte de către flotilă de sateliţi spioni. Volumul uriaş de informaţii era transmis unui ansamblu de instituţii de colectare şi analiză, toate sub

controlul Agenţiei de Securitate Naţională. Sistemul avea posibilitatea să monitorizeze orice formă de convorbiri telefonice internaţionale. Agenţia de Securitate Naţională respinsese în repetate rânduri zvonurile că ar folosi interceptările de semnale telefonice în alte scopuri în afara celor strict legate de securitatea naţională. Şi iată acum confirmarea şocantă a ceea ce nici măcar cei mai suspicioşi dintre suspicioşi nu bănuiau.

Subsecretarul de la Trezorerie încuviinţă cu un aer sumbru.

— Echelon şi alte sisteme ne-au permis să obţinem informaţii sensibile, ultrasecrete asupra deciziilor băncilor centrale din întreaga lume. Se pregătea Bundesbank să devalorizeze marca germană? Era gata Malaysia să-şi întărească ringgit-ul? Se hotăra guvernul de la Londra să lase lira sterlină să coboare? Cât de valoros era să ştii toate acestea, chiar şi numai cu câteva zile înainte? Creaţia noastră a fost înarmată cu aceste informaţii, pentru că cele mai bune fructe ale serviciilor noastre de informaţii au fost puse la dispoziţia sa. Ceea ce a urmat a fost o joacă de copii. Prin intermediul omului nostru am participat la câteva tranzacţii financiare masive şi foarte profitabile. Rapid, douăzeci de milioane au devenit douăzeci de *miliarde* – apoi mult, mult mai mult. În faţă era un finanţist legendar. Şi nimeni nu trebuia să afle că strălucita lui intuiţie şi instinctele sale erau de fapt rezultatul...

— Abuzului unui program de supraveghere al guvernului Statelor Unite, îl întrerupse Janson.

— Aveţi dreptate, spuse sobru preşedintele Berquist. Aveţi dreptate. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că acest program demarase cu mult înainte de a prelua eu funcţia. Cu ajutorul acestor măsuri extraordinare, Programul Mobius a creat un miliardar aflat în atenţia lumii întregi... nu a luat însă în calcul factorul uman – posibilitatea că accesul şi controlul asupra acestei bogăţii şi puteri imense să devină o atracţie mult prea puternică cel puţin pentru unul dintre cei trei agenţi.

— Nu vă învăţaţi minte niciodată, domnilor? spuse Janson furios. Legea consecinţelor neplanificate – o ştiţi? Pentru că ea vă ştie cu siguranţă.

Privirea lui trecea de la o faţă la alta.

— Istoria serviciilor americane de informaţii este murdărită de tot felul de planuri grozav de ingenioase care au făcut mai mult rău decât bine. Vorbiţi despre „factorul uman” de parcă n-ar fi loc pentru aşa ceva în afurisitele voastre planuri. Janson se întoarse spre Collins. Te-am întrebat, atunci când am discutat, cine ar fi putut accepta să joace un astfel de rol – să-şi piardă identitatea. Ce fel de om ar face aşa ceva?

— Da, zise Collins şi ţi-am răspuns, „cineva care nu mai avea de ales”. Realitatea e că tu îl *cunoşti* pe acest cineva. Se numeşte Alan Demarest.

35

Janson simţi că-i îngheaţă sângele în vine şi în faţa ochilor îi apăru chipul fostului său comandant. Alan Demarest! I se făcu greaţă şi capul începu să-i zvâcnească dureros.

Era o minciună!

Alan Demarest era *mort*. Executat de guvernul Statelor Unite. Numai faptul că Janson fusese martor la pedeapsă supremă îi permisese să supravieţuiască tuturor amintirilor.

La întoarcerea din Vietnam, Janson scrisese mai multe rapoarte în baza cărora, după cum fusese asigurat, Demarest fusese acuzat. Fusese convocat un tribunal militar secret, decizia se luase la cele mai înalte niveluri: valorile morale ale naţiunii erau prea vulnerabile pentru a îngădui ca activităţile lui Demarest să ajungă la urechile publicului şi justiţia trebuia aplicată neîntârziat. Depoziţiile amănunţite făcute de Janson sub jurământ simplificaseră cazul. Demarest fusese declarat vinovat după numai câteva ore de deliberări şi condamnat la moarte. Bărbatul pe care unul dintre agenţii de contrainformaţii îl numise „Domnul Kurtz din Khe Sanh” fusese executat de către un pluton militar. *Şi Janson asistase la execuţie*.

Mesa Grande. La poalele Munţilor San Bernardino. Cercul de pânză din faţa inimii – alb, apoi roşu aprins.

Janson se holba mut de uimire la Collins şi simţea cum îi pulsează sângele într-o venă pe frunte.

— Un om care n-a avut de ales, spuse Collins implacabil. Era un om strălucit, a cărui minte reprezenta un instrument extraordinar. Dar un om care, aşa cum ai descoperit şi tu, avea nişte defecte îngrozitoare. Aşa că până la urmă ne-am hotărât. Aveam nevoie de cineva cu talentele lui iar loialitatea sa absolută faţă de ţara lui nu a fost niciodată pusă la îndoială, chiar dacă metodele folosite nu erau chiar ortodoxe.

— Nu, zise Janson şi nu se auzi decât o şoaptă. Clătină încet din cap. Nu, e imposibil.

Collins ridică din umeri.

— Gloanţe oarbe, vopsea. Recuzita obişnuită. Ţi-am arătat exact ce voiai să vezi.

Janson dădu să vorbească, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvânt.

— Îmi pare rău că ai fost minţit în toţi aceşti ani. Erai convins că Demarest trebuia să ajungă în faţa unei curţi marţiale şi executat pentru ceea ce a făcut, aşa că ţi s-a spus că asta s-a şi întâmplat, ţi s-a *arătat* că asta s-a întâmplat. Dorinţa ta de dreptate era de înţeles – tu nu aveai însă în vedere întreaga imagine, în orice caz nu din punctul de vedere al planurilor noastre. Material de asemenea calitate nu se găseşte la tot pasul, cel puţin în domeniul nostru de activitate. La urma urmei, n-a fost decât o simplă problemă de resurse umane.

— Resurse umane, repetă Janson cu voce stinsă.

— Ai fost minţit pentru că asta era singura cale prin care te puteam păstra. Şi tu reprezentai un material deosebit.
Singurul lucru care te-ar fi putut face să uiţi totul era credinţa că Demarest a suferit pedeapsa capitală. Procedând aşa, te-am împăcat şi pe tine şi ne-am liniştit şi noi, fiindcă aşa tu puteai merge mai departe ca să faci lucrurile pentru care te-a înzestrat Dumnezeu. Câştig total de ambele părţi. Părea o soluţie foarte bună. Lui Demarest i s-a oferit posibilitatea să aleagă. Putea să apară în faţa unui tribunal, să înfrunte muntele de probe pe care le furnizaseşi tu şi să fie probabil condamnat la moarte. Alternativa era să-şi pună viaţa în mâinile noastre. Să accepte să continue să trăiască la discreţia celor care îl controlau, care puteau oricând să-i ia înapoi darul. Trebuia să accepte orice sarcină pentru că nu

avea de ales. Toate acestea făceau din el un element deosebit de valoros.

— Demarest trăieşte. Janson se lupta din greu să vorbească. Tu l-ai recrutat pentru misiunea asta?

— La fel cum te-a recrutat el pe tine.

— Ce naiba vrei să spui?

— Probabil că „recrutarea" e un cuvânt prea blând, spuse Collins.

Bărbatul de la DIA interveni şi el în discuţie:

— Logica după care a fost ales era inatacabilă.

— La naiba! ţipă Janson. Înţelesese totul. Demarest fusese primul Peter Novak: *primus interpares.* Ceilalţi fuseseră aleşi aşa încât să se potrivească cu structura lui corporală. Trebuia să fie primul datorită calităţilor lui remarcabile ca lingvist, actor şi agent operativ strălucit. Demarest fusese cel mai bun pe care îl avuseseră. Le-a trecut măcar o clipă prin cap că putea fi riscant să încredinţeze o asemenea responsabilitate cuiva atât de lipsit de conştiinţă – unui *sociopa*t?

Janson închise ochii şi în capul lui năvăli un potop de imagini.

Demarest nu era crud pur şi simplu, ei avea o atracţie deosebită faţă de cruzime. Un individ care trata provocarea durerii ca un mare specialist. Janson îşi amintea mirosul cărnii arse în momentele în care cablurile legate la bateria maşinii fuseseră lipite de pântecele vietnamezului. Ochii îngroziţi ai acestuia. Şi refrenul pe care Demarest îl repeta aproape cu blândeţe în timp ce-l interoga pe tânărul pescar: „Uită-te în ochii mei. Uită-te în ochii mei”.

Prizonierul scotea gemete întretăiate, ca un animal pe moarte. Demarest se oprise puţin ca să asculte câteva măsuri de muzică corală. Apoi se îndreptase spre cel de-al doilea prizonier. „Uită-te în ochii mei”, îi spusese şi acestuia. Scosese apoi un pumnal mic dintr-o teacă de la centură şi făcuse o mică tăietură pe burta prizonierului. Pielea şi ţesuturile de dedesubt fuseseră despicate imediat, trase de tensiunea din frânghie. Bărbatul începuse să urle.

Şi urlă. Şi urlă.

Janson putea auzi şi acum urletele acelea. Urletele îi umpluseră capul, amplificate de conştientizarea realităţii

îngrozitoare că tocmai pe acest individ îl aleseseră ei pentru a-l transforma în cel mai puternic om de pe planetă. Derek Collins se uită de jur-împrejur înainte de a continua, de parcă ar fi dorit să audă şi opiniile celorlalţi.

— Dă-mi voie să ajung la subiect. Demarest a reuşit să preia controlul asupra tuturor valorilor create în folosul Programului Mobius. Fără să mai intru în detalii, pot să-ţi spun că a schimbat toate conturile bancare, reuşind să ocolească măsurile pe care le luasem noi tocmai pentru a preveni o asemenea eventualitate. Şi trebuie să ştii că măsurile astea erau al naibii de extinse. Existau sisteme de criptare de înaltă siguranţă care necesitau autorizaţia de la structurile centrale ale Programului Mobius pentru transferuri substanţiale de fonduri. Codurile erau regulat schimbate şi împărţite între cei trei actori, aşa încât nici unul dintre ei să nu poată obţine controlul asupra întregului sistem – mai multe bariere una după alta. Măsurile de securitate păreau insurmontabile.

— Şi cu toate astea au fost surmontate.

— Da. A obţinut controlul.

Janson clătină din cap, scârbit de ceea ce auzea.

— Cu alte cuvinte, uriaşul imperiu al Fundaţiei Libertatea, toate fondurile acestuia se află acum sub controlul unui individ periculos şi instabil. Cu alte cuvinte, nu-l mai conduceţi voi pe el, ei el vă conduce pe voi.

Nici o obiecţie.

— Şi Statele Unite nu îl pot demasca, spuse secretarul de stat. Nu fără a-şi demasca propria implicare.

— Şi când v-aţi dat seama ce se întâmplă? întrebă Janson.

Cei doi tehnicieni se foiră stânjeniţi în fotoliile Louis XV, corpurile lor masive punând în pericol structurile delicate de lemn.

— În urmă cu câteva zile, răspunse Collins. Aşa cum ţi-am spus, Programul Mobius se baza pe sisteme protejate împotriva căderii, sau cel puţin aşa credeam noi. Uite ce e, la sistemul acesta au lucrat câteva dintre cele mai strălucite creiere – să nu crezi că nu ne-am gândit la toate variantele, pentru că ne-am gândit. Mijloacele prin care puteam să-l controlăm erau formidabile. Numai de curând a reuşit el să găsească o cale pentru a le ocoli.

— Şi Anura?

— Loviturile lui de maestru, spuse preşedintele Consiliului Naţional al Serviciilor de Informaţii. Am fost cu toţii victimele unui plan elaborat. Când am auzit că omul nostru a fost prins acolo, am intrat în panică şi am acţionat exact aşa cum se aştepta Demarest. I-am încredinţat cel de-al doilea set de coduri, cele care în mod normal ar fi trebuit să fie sub controlul bărbatului pe care luptătorii de gherilă se pregăteau să-l execute. A fost un pas considerat necesar, o soluţie temporară. Ceea ce n-am înţeles noi însă a fost că luarea de ostatici a fost pusă la cale chiar de Demarest. Evident, a folosit drept mijlocitor un locotenent de-al său pe nume Bewick, un mijlocitor pe care Califul îl cunoştea drept „Intermediarul”. Totul foarte, cum să spun, igienic.

— Dumnezeule...

— De aceea nu am reuşit să ne dăm seama că Demarest era răspunzător şi de moartea celui de-al treilea agent, cu un an înainte. Am crezut că sforile marionetei noastre nu se pot rupe niciodată. Acum ştim că am greşit.

— Acum e prea târziu, spuse Janson şi văzu pe feţele tensionate ale celor din jur acceptarea acuzaţiei – şi faptul că acest lucru conta foarte puţin acum. Întrebare: de ce m-a implicat Demarest şi pe mine în toată afacerea asta?

Îi răspunse Collins:

— Mai e nevoie să întrebi? Individul te urăşte, te acuză că i-ai distrus cariera, că din cauza ta şi-a pierdut libertatea, că ai făcut în aşa fel încât să fie pedepsit tocmai de guvernul pe care el era convins că-l slujise cu devotament. El nu vrea să te omoare pur şi simplu. El vrea ca tu să fii acuzat, umilit, spânzurat, omorât de propriul tău guvern. După faptă şi răsplată – cred că aşa vede el lucrurile.

— Probabil că vreţi să spuneţi „Nu v-am zis eu că aşa o să se întâmple?”, zise preşedintele Berquist. Aveţi tot dreptul. Am citit şi eu copii ale rapoartelor dumneavoastră în legătură cu locotenent-comandorul Demarest. Însă trebuie să înţelegeţi cum stau lucrurile în momentul de faţă. Nu numai că Demarest şi-a eliminat dublurile, dar a trecut acum într-o nouă fază, mult mai periculoasă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păpuşa a început să-i omoare pe păpuşari, spuse Doug Albright. A început să distrugă Programul Mobius.

— Şi cine anume se află pe lista personajelor?

— Te uiţi la ei acum. Toţi cei din încăperea asta.

Janson se uită de jur-împrejur.

— Ar fi trebuit să fie şi cineva de la Agenţia de Securitate Naţională, se împotrivi el.

— Ucis.

— Cine a proiectat structura de bază a sistemului?

— Un adevărat maestru de la CIA. Ucis şi el.

— Şi – o, Dumnezeule...

— Da, consilierul pe probleme de securitate naţională al preşedintelui, spuse Albright. Moartea lui Charlotte a fost pe prima pagină a ziarelor astăzi, nu? Moartea lui Clayton Ackerley nu a fost atât de mediatizată – oficial e vorba de sinucidere, a fost găsit în maşina lui cu motorul pornit şi uşa garajului închisă. Lui Demarest nu-i plac lucrurile făcute de mântuială. Şi-a alcătuit o listă şi o verifică atent...

— În clipa asta, o mare parte din cei care ştiau adevărul despre Peter Novak au fost eliminaţi, spuse secretarul de stat cu o voce răguşită de emoţie.

— Toţi... mai puţin bărbaţii şi femeile din această încăpere, zise Collins.

Janson clătină încet din cap. Nu era vorba numai de cataclismul mondial care se întrezărea, ci şi de o ameninţare mult mai imediată la adresa celor de faţă. Atât timp cât Alan Demarest rămânea la conducerea imperiului lui Novak, toţi cei din încăpere trebuiau să se teamă pentru vieţile lor.

— Îmi pare rău, Paul. Este prea târziu ca să intri în acest ciclu al morţii, spuse Collins trist.

— La naiba, Derek, ripostă Janson întorcându-se spre subsecretarul de stat fără să-şi ascundă furia. Ştiai doar ce fel de om este Demarest!

— Aveam toate motivele să credem că-l putem controla!

— Acum are el toate motivele să creadă că vă poate controla pe voi, replică Janson.

— Devine din ce în ce mai evident că Demarest plănuia această lovitură de stat de ani de zile, spuse secretarul de stat. Aşa cum au demonstrat-o ultimele sale crime, Demarest

a înfiinţat o miliţie privată, a recrutat zeci dintre foştii săi colegi pe care-i foloseşte ca locotenenţi şi apărători personali. Sunt foşti agenţi operativi care cunosc codurile şi procedurile celor mai avansate strategii ale noastre de teren. Iar mogulii corupţi din fostele state comuniste – cei care pretind că au luptat cândva împotriva lui – sunt de fapt în aceeaşi echipă cu el şi i-au pus la dispoziţie centurionii lor.

— Aţi numit-o lovitură de stat, spuse Janson. Un termen rezervat de obicei pentru răsturnarea şi înlocuirea unui şef de stat.

— În felul ei, Fundaţia Libertatea nu este cu nimic mai prejos decât oricare stat, replică secretarul. Şi e posibil ca în curând să devină mult mai puternică.

— Adevărul este, spuse preşedintele, intrând direct în miezul problemei, că Demarest deţine dovezi în legătură cu tot ceea ce am făcut. Ne poate şantaja şi obliga să facem tot ceea ce-i trece prin cap. Vreau să spun, o, Doamne! Preşedintele răsuflă din greu. Dacă s-ar afla că Statele Unite au manipulat în secret evenimente globale – ca să nu mai vorbim despre utilizarea sistemului Echelon pentru a obţine profit de pe urma deciziilor voluntare ale altor ţări ar fi un dezastru colosal. Congresul mi-ar sări imediat în cap, dar ăsta ar fi răul cel mai mic. Ne-am putea aştepta la revoluţii tip Khomeini peste tot în lumea a treia. Am pierde toţi aliaţii pe care-i avem – am deveni instantaneu paria printre celelalte naţiuni. NATO însăşi s-ar prăbuşi...

— Adio, Pax Americană, murmură Janson. Era adevărat: era un secret atât de exploziv care, dacă ar fi vreodată dezvăluit, ar duce la rescrierea istoriei.

Preşedintele continuă:

— Ne-a trimis acum un mesaj prin care ne cere să-i predăm controlul asupra sistemului Echelon. Şi asta doar pentru început. După informaţiile pe care le avem, urmează codurile nucleare.

— Şi ce i-aţi răspuns, domnule preşedinte?

— L-am refuzat, normal. Preşedintele îi aruncă o scurtă privire secretarului de stat. Eu l-am refuzat, la naiba. Împotriva sfaturilor tuturor consilierilor mei. Nu voi rămâne în istorie ca omul care a dat Statele Unite pe mâna unui maniac!

— Ne-a dat şi un termen limită concomitent cu ultimatumul, spuse Collins. Şi timpul trece.

— Şi nu îl puteţi elimina?

— O, ce idee *măreaţă*, zise Collins ironic. Aduni câţiva băieţi supăraţi, îi înarmezi cu o lampă cu benzină şi o pereche de cleşti şi e vai de fundul lui. Cum de nu ne-am gândit la chestia asta? Stai puţin – cred că ne-am gândit totuşi. La dracu', Janson, dacă am putea să-l găsim pe ticălos, l-am da gata imediat, indiferent cât de bine păzit ar fi. L-aş împuşca eu însumi. Problema e că nu îl putem găsi.

— Am încercat totul, spuse preşedintele Consiliului Naţional al Serviciilor de Informaţii. Am încercat să-l momim, să-l atragem într-o capcană, să-l silim să iasă din vizuină – degeaba. A devenit invizibil.

— Ceea ce n-ar trebui să fie o surpriză, zise Collins. Demarest a devenit un maestru în rolul de plutocrat retras şi în clipa de faţă resursele de care dispune el sunt mult mai mari decât ale noastre. În plus, orice persoană pe care am implica-o în această afacere ar reprezenta un alt pericol potenţial: nu ne putem permite să mărim numărul persoanelor implicate. Logica operaţională este evidentă şi în afara oricărei discuţii. Înţelegi? *Nu suntem decât noi*.

— Şi dumneavoastră, spuse preşedintele Berquist. Dumneavoastră sunteţi speranţa noastră.

— Dar cei care se opun din convingere lui „Peter Novak", legendarul umanist? Se ştie că are destui duşmani. Nu există nici o cale prin care să mobilizaţi un fanatic, o acţiune...?

— Ne sugerezi acum o afacere destul de necurată, spuse Collins. Îmi place cum gândeşti.

— Ne-am adunat aici ca să aflăm adevărul, îi spuse preşedintele cu o privire severă. Spune-i.

— Adevărul e că am încercat şi manevra asta.

— Şi..?

— Putem spune că am renunţat fiindcă, aşa cum ţi-am mai spus, a fost imposibil să-l localizăm. Nu reuşim să-l găsim şi nici nebunul acela, maestru al terorii, nu e mai breaz. Janson închise ochii.

— *Califul*! O, Doamne!

— Eram sigur că ai să înţelegi, spuse Collins.

— Individul ăsta se gândeşte numai la răzbunare, zise Janson. Faptul că faimosul său prizonier a reuşit să scape a reprezentat o mare umilinţă pentru el. A fost făcut de râs în faţa adepţilor săi. Ceea ce poate duce la pierderea puterii.

— Aş putea să-ţi arăt un raport gros care ajunge exact la aceeaşi concluzie, spuse Collins. Până acum suntem la aceeaşi pagină amândoi.

— Dar cum reuşiţi să-l manevraţi? În viziunea lui, toţi Occidentalii sunt întruchiparea Satanei.

Secretarul de stat îşi drese glasul, stânjenit.

— Ne desfacem chimonourile, repetă preşedintele. Ai uitat? Nimic din ceea ce se spune aici nu părăseşte pereţii acestei încăperi.

— OK, spuse Derek Collins. E o afacere delicată. Există cineva în structurile de conducere ale serviciilor de informaţii libiene care... lucrează din când în când cu noi. Ibrahim Maghur. E un client rău, da? Oficial, noi vrem să punem mâna pe el. Se ştie că a fost implicat în atentatul cu bombă din discoteca aceea din Germania în care au murit doi soldaţi americani. A avut de-a face şi cu atentatul de la Lockerbie. A sprijinit tot felul de organizaţii teroriste.

— Şi cu toate acestea individul este în slujba Americii, spuse Janson. Sfinte Doamne! Te face să te simţi mândru că eşti soldat.

— Aşa cum ţi-am spus, e o afacere delicată. Asemănătoare cu cea în care a fost implicat Ali Hassan Salameh.

Pe Janson îl trecu un fior de-a lungul şirei spinării. Aii Hassan Salameh fusese creierul masacrului din 1972 de la Olimpiada din München. De asemenea, individul fusese timp de mai mulţi ani cel mai important contact al CIA în Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. Era pe vremea când Statele Unite refuzau să recunoască organizaţia. Legătura asta secretă le permitea însă să asigure protecţia americanilor aflaţi în Liban. Erau avertizaţi de fiecare dată când se pregătea un atentat în Beirut şi aşa fusese cruţat un număr de vieţi americane. Din punct de vedere pur matematic, afacerea funcţiona; era însă vorba de un pact cu diavolul. Lui Janson îi veni în minte un verset din Epistolă a doua către Corinteni: *Căci ce însoţire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce legătură*

are lumină cu întunericul?

— Deci libianul acesta – libianul nostru – îl conduce pe Calif? Janson înghiţi cu greu. Ce ironie să afli că unul dintre cei mai periculoşi terorişti de pe planetă a fost de fapt triplu manipulat.

— Ştiu că pare absurd, însă eram gata să ne agăţăm şi de un fir de păi, spuse Collins. La naiba, încă suntem. Vreau să spun, dacă ai vreo idee cum l-am putea folosi mai bine, dă-i drumul. Problemă rămâne: nu reuşim să dăm de Demarest.

— Asta în timp ce, interveni analistul acela de sistem cu faţa palidă, el pare să nu aibă nici o problemă să ne găsească.

— Ceea ce înseamnă că dumneavoastră sunteţi cea mai bună speranţă a noastră, repetă preşedintele Berquist.

— Tu ai fost cel mai bun învăţăcel al său, spuse Collins. Trebuie să recunoşti asta. Aţi lucrat împreună în mai multe misiuni, îi cunoşti şiretlicurile, îi cunoşti obiceiurile şi trăsăturile de caracter. El a fost primul tău mentor. Şi, bineînţeles, nimeni nu e mai bun ca tine pe teren, Janson.

— Cu laudele astea nu obţineţi nimic, spuse Janson printre dinţi.

— Ăsta-i adevărul, Paul. Este aprecierea mea din punct de vedere profesional. Nu există altcineva mai bun. Nu există nimeni cu mai multe resurse şi cu mai multă iscusinţă.

— În afară de... Doug Albright începuse să-şi exprime temerile cu voce tare, apoi renunţase.

— Da? insistă Janson.

Ochii bărbatului de la Agenţia de Informaţii a Apărării îl priveau fără milă.

— În afară de Alan Demarest.

36

Atrăgătorul bărbat de culoare, originar din Africa de Vest, cu părul argintiu tuns cu grijă şi ai cărui butoni de aur străluceau în lumina soarelui la apus, privea gânditor pe fereastra biroului său de la etajul treizeci şi opt şi aştepta să sune telefonul. Era secretarul general al Naţiunilor Unite, de şase ani în acest post şi ceea ce se pregătea să facă i-ar fi

şocat fără îndoială pe cei mai mulţi dintre cei care-l cunoşteau.
Era însă singura cale de a asigura supravieţuirea acelor valori cărora îşi dedicase viaţa.

— Helga, zise Matineu Zinsou, aştept un telefon de la Peter Novak. Te rog să opreşti celelalte apeluri.

— Desigur, spuse cea care era de multă vreme asistenta secretarului general, o foarte eficientă daneză pe nume Helga Lundgren.

Era acea oră a zilei în care putea să-şi vadă interiorul biroului reflectat în imensa fereastră. Decorul se schimbase foarte puţin de-a lungul anilor; ar fi fost un sacrilegiu să înlocuiască mobila futuristă cu care înzestrase clădirea arhitectul finlandez Eero Saarinen. Zinsou se mulţumise să agaţe pe pereţi câteva ţesături tradiţionale din Benin, ţara sa de origine, pentru a individualiza puţin camera. Pe diverse suporturi amplasate strategic erau dispuse daruri primite de când se afla în funcţie, multe altele fiind păstrate în dulapuri, gata să fie scoase la vedere în cazul în care veneau în vizită reprezentanţi ai ţărilor respective. Dacă, de exemplu, ministrul de Finanţe din Indonezia sosea aici, pe perete apărea o mască javaneză exact în locul în care un şir de ornamente Edo îl întâmpinase puţin mai înainte pe ministrul japonez de Externe. Decorarea pereţilor ca diplomaţie, aşa cum îi plăcea lui Helga Lundgren să spună.

Biroul era amplasat departe de vacarmul din Manhattan, într-adevăr, când privea dincolo de reflexiile de pe sticla ferestrei, Zinsou vedea dezolantul peisaj industrial din West Queens, dincolo de East River: clădirea de cărămidă a Companiei Schwartz Chemical cu cele patru coşuri de fum imense din care nu mai ieşise nimic demult. Rămăşiţele de cărămidă galbenă ale unui depozit anonim. Câteva fuioare de ceaţă treceau prin dreptul Punctului Vânătorului, locul cel mai apropiat din West Queens, unde strălucea încă un vechi simbol din tuburi de neon al firmei Pepsi-Cola, urcat din 1936 pe acoperişul unei fabrici de îmbuteliere acum închise, ca o amuletă care încerca să înlăture, fără succes, incursiunile inamice, adică pe mogulii afacerilor imobiliare.

Priveliştea nu era prea frumoasă, însă existau momente în

care secretarul general Zinsou o găsea straniu de fascinantă. Un telescop antic de alamă fixat într-un suport de lemn de stejar era îndreptat către fereastră, însă Zinsou nu-l folosea decât foarte rar; ochii erau suficienţi pentru a vedea ce era de văzut. O pădure pietrificată a unor foste fabrici. Fosile ale industriei. Un şantier arheologic al timpurilor moderne, jumătate îngropat, jumătate excavat. Soarele care apunea se oglindea în East River şi făcea să strălucească toate simbolurile acelea de crom. Rămăşiţe uitate ale unor imperii industriale de mult apuse. Se gândea la propriul lui imperiu, de cealaltă parte a râului, în Manhattan. Era şi acesta destinat să ajungă la groapa de gunoi a istoriei?

Soarele coborâse şi mai mult spre orizont, colorând în roz apa din East River în momentul în care asistenta îl înştiinţa că Peter Novak era la telefon. Zinsou ridică imediat receptorul.

— *Mon cher* Mathieu, se auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

Avea claritatea cristalină dată de procesarea digitală a semnalului – fără îndoială că vorbea de la un telefon sofisticat, cu legătură prin satelit. Secretarul general solicitase ca toate convorbirile pe care urma să le aibă cu Novak să se desfăşoare numai prin intermediul unor linii telefonice criptate şi probabil că şi acest lucru sporea claritatea nefirească a semnalului. După un scurt schimb de amabilităţi, Mathieu Zinsou începu să orienteze discuţia în direcţia dorită.

Interlocutorul său îi spunea că Naţiunile Unite erau ca un imens vapor care în scurtă vreme avea să rămână fără combustibil, adică fără bani. Acesta era miezul problemei.

— Din multe puncte de vedere, resursele noastre sunt enorme, replică secretarul general. Avem sute de mii de soldaţi care poartă cu mândrie căştile albastre. Avem sedii în fiecare capitală, în care lucrează echipe de experţi care beneficiază de statut diplomatic. Cunoaştem în detaliu tot ceea ce se întâmplă în ţările respective, la toate nivelurile. Le cunoaştem secretele militare, planurile de dezvoltare, schemele economice. Un parteneriat cu Fundaţia Libertatea ar fi ceva foarte firesc – o concentrare a resurselor şi competenţelor.

Acesta fusese preambulul.

— Oficialii ONU operează fără oprelişti în aproape fiecare ţară de pe planetă, continuă Zinsou. Suntem martorii suferinţelor îndurate de popoare întregi ca urmare a incompetenţei sau lăcomiei conducătorilor lor. Şi cu toate astea nu avem posibilitatea să intervenim în politicile interne ale acestor state. Din cauza legilor şi regulamentelor care ne guvernează activitatea, a tuturor acestor sisteme de control, libertatea noastră de acţiune este foarte limitată. Succesele repurtate de organizaţia pe care o conduceţi au pus în umbră activitatea Naţiunilor Unite. În acelaşi timp, criza financiară actuală ne-a făcut mai neputincioşi ca oricând.

— Tot ce mi-aţi spus e perfect adevărat, spuse Peter Novak. Însă nu e ceva nou.

— Nu, recunoscu Zinsou. Nu e o noutate. Şi o variantă ar fi să lăsăm lucrurile să continue aşa, fără să facem nimic. În zece ani, ONU ar ajunge la fel de lipsită de resurse ca şi unii din membrii săi. Ar deveni total ineficientă – nimic mai mult decât un club de dezbateri pentru emiri certăreţi şi despoţi ai unor ţări minuscule, ignoraţi de ţările dezvoltate ale lumii. Ar ajunge ca o balenă eşuată pe ţărmul istoriei. Sau am putea acţiona acum, înainte de a fi prea târziu. Am fost ales pentru un nou mandat de patru ani, cu sprijinul aproape unanim al Adunării Generale. Mă aflu pe poziţia de pe care pot lua decizii foarte importante. Popularitatea şi credibilitatea de care mă bucur îmi permit acest lucru. Şi *trebuie* să iau aceste decizii pentru a salva organizaţia.

— Am considerat întotdeauna că reputaţia dumneavoastră de om vizionar este binemeritată, zise Novak. Însă acelaşi lucru se poate spune despre ambiguitatea strategică de care daţi dovadă, *mon cher*: Aş vrea să înţeleg mai bine ce vreţi să-mi propuneţi.

— Pe scurt, nu există altă cale de salvare pentru noi în afară de un parteneriat cu dumneavoastră. Putem înfiinţa un departament comun – rezultat din reunirea resurselor Fundaţiei Libertatea şi ale Naţiunilor Unite – dedicat dezvoltării economice. Treptat, din ce în ce mai multe resurse instituţionale şi responsabilităţi ale ONU vor migra către acest departament. Ar fi ca o direcţie foarte puternică, însă invizibilă, în interiorul Naţiunilor Unite. Eu pot juca rolul de

punte între cele două imperii, al dumneavoastră şi al meu. Finanţarea ONU va continua, bineînţeles, însă Fundaţia Libertatea va putea folosi în voie valorile organizaţiei.

— Mă intrigă ceea ce spuneţi, Mathieu, zise Novak. Cunoaştem amândoi regulile inerţiei birocratice. Mi-aţi spus că invidiaţi şi admiraţi extraordinara eficacitate a Fundaţiei Libertatea şi vă mulţumesc pentru aceste aprecieri măgulitoare. Însă succesul nostru are şi o explicaţie: faptul că eu am păstrat întotdeauna controlul absolut.

— Sunt perfect conştient de acest lucru, spuse secretarul general. Şi atunci când vă vorbesc despre „parteneriat", vreau să înţelegeţi foarte bine sensul vorbelor. „Ambiguitatea strategică", aşa cum aţi numit-o dumneavoastră, este adesea necesară din cauza rolului meu în fruntea Naţiunilor Unite. Există însă un aspect asupra căruia nu trebuie să planeze nici o ambiguitate. Controlul final va fi exercitat de dumneavoastră, Peter.

Urmară câteva momente lungi de tăcere şi Zinsou îşi puse întrebarea dacă nu cumva se întrerupsese legătura. Apoi vocea interlocutorului său se auzi din nou.

— Sunteţi într-adevăr un vizionar. Este minunat să întâlneşti o persoană care-ţi împărtăşeşte idealurile.

— Este vorba despre o *imensă* responsabilitate. Sunteţi pregătit pentru aşa ceva? Zinsou nu aşteptă răspunsul şi continuă să vorbească pătimaş şi elocvent despre viziunea sa. Douăzeci de minute mai târziu, bărbatul care îşi spunea Peter Novak continua să manifeste o reticenţă ciudată.

— Avem atât de multe de discutat, spuse Zinsou, pregătindu-se să încheie. Atât de multe lucruri care pot fi discutate numai faţă în faţă. Poate că ceea ce spun acum sună puţin pretenţios, însă cred cu adevărat că lumea depinde de noi doi.

După câteva clipe îl auzi pe interlocutorul său râzând amar la celălalt capăt al firului.

— Vorbiţi ca şi cum aţi vrea să-mi vindeţi Naţiunile Unite.

— Sper că n-am spus lucrul *acesta!* exclamă Zinsou pe un ton glumeţ. E o comoară nepreţuită. Însă cred că ne-am putea înţelege foarte bine noi doi.

— Şi pe termen scurt, oamenii mei de la Fundaţia

Libertatea ar primi grad de ambasadori, imunitate diplomatică?

— ONU este ca o corporaţie cu o sută şaizeci şi nouă de directori executivi. Destul de greu de condus. Însă răspunsul la întrebarea dumneavoastră este da, în documentul pe care îi voi pregăti va fi specificat foarte clar acest lucru, răspunse secretarul general.

— Şi cum rămâne cu dumneavoastră, *mon cher* Mathieu? Veţi servi organizaţia pe durata celui de-al doilea mandat şi apoi? Vocea de la telefon devenise prietenoasă. Aţi servit organizaţia asta atâţia ani fără să vă gândiţi la interesul dumneavoastră.

— E drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi aşa ceva, zise secretarul general, intrând în jocul interlocutorului. Elementul personal este ceva cu totul lipsit de importanţă. Grija mea cea mare este supravieţuirea acestei instituţii. Însă voi fi franc cu dumneavoastră. Funcţia mea la ONU nu este plătită chiar aşa de bine. O slujbă ca, să zicem, director al unui nou institut al Fundaţiei Libertatea... evident cu un salariu şi alte beneficii pe care să le negociem... ar fi condiţii ideale pentru a-mi continua munca în slujba păcii internaţionale. Iertaţi-mă că sunt atât de direct. Complexitatea proiectului pe care vi-l propun presupune o absolută încredere reciprocă.

— Cred că încep să înţeleg din ce în ce mai bine şi găsesc proiectul foarte încurajator, spuse bărbatul care se numea Peter Novak, bine dispus.

— Ce-ar fi să luăm cina împreună? Ceva *tres intime*. La reşedinţa mea. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Sunt gata să-mi fac loc în program.

— *Mon cher* Mathieu, repetă bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Vocea era caldă acum, căldura cuiva căruia tocmai i se oferise pe tavă Organizaţia Naţiunilor Unite. Putea fi ornamentul final al redutabilului său imperiu, un ornament care se potrivea perfect. Brusc, zise în receptor:

— O să vă caut eu. După care nu se mai auzi nimic.

Secretarul general mai ţinu câteva clipe receptorul la ureche înainte de a-l pune înapoi în furcă.

— *Alors*?

Se întoarse către Paul Janson, care în tot acest timp stătuse într-un colţ al biroului care se întuneca treptat.

Agentul îl privi pe diplomat cu sinceră admiraţie.

— Acum aşteptăm, zise Janson.

Va muşca el momeala? Era o propunere foarte îndrăzneaţă, dar cu un sâmbure de adevăr. Situaţia financiară a Naţiunilor Unite era într-adevăr foarte proastă. Despre Mathieu Zinsou se putea spune orice, în afară de faptul că nu îl preocupa soarta organizaţiei. Era de asemenea cunoscut ca o persoană care vedea foarte departe. În cei patru ani petrecuţi la cârma Naţiunilor Unite restructurase organizaţia mult mai profund decât îndrăznise oricare alt secretar general. Putea fi considerat pasul următor chiar atât de fantezist?

Totul fusese inspirat de o remarcă întâmplătoare a lui Angus Fielding şi Janson îşi reamintea de convorbirea pe care o avusese ieri cu bărbatul care, nu cu mult timp în urmă, îl ameninţase cu o armă. Bineînţeles, asta era ceva la ordinea zilei – aliaţi şi adversari care treceau dintr-o tabără în cealaltă. Conversaţia fusese puţin ciudată la început: Fielding nu ratase apariţia lui Novak la CNN şi se simţea acum evident ruşinat şi umilit, stări pe care eruditul profesor de la Trinity le încerca foarte rar. Fără să-i ofere prea multe detalii care ar fi putut dezvălui explozivul secret, Janson reuşise să-l facă pe profesor să-şi pună agila minte la contribuţie şi să-şi imagineze o cale prin care s-ar putea ajunge la misteriosul miliardar.

Mai exista şi un alt element pe care Janson miza pentru a conferi mai multă credibilitate scenariului. Zinsou trebuise să facă faţă ani de zile unor acuzaţii de corupţie. Pe vremea când lucra ca tânăr funcţionar la UNESCO, un contract foarte profitabil fusese acordat unei firme medicale în defavoarea alteia. Cei care pierduseră lansaseră zvonul că Zinsou primise „atenţii speciale” din partea firmei victorioase. Că fusese plătit într-un cont secret. Acuzaţiile erau neîntemeiate şi cu toate acestea avuseseră priză în anumite cercuri. Tocmai această bănuială de corupţie era elementul care, ironia sorţii, putea da un plus de credibilitate propunerii sale.

Elementul hotărâtor în toată afacerea asta era însă o trăsătură elementară a psihologiei umane: Demarest voia ca

ceea ce i se propusese să fie real. Dorinţele puternice au întotdeauna un efect gravitaţional asupra a ceea ce credem: suntem gata să credităm mai uşor ceea ce dorim să se întâmple.

Janson şedea acum la biroul lui Zinsou şi scotea dintr-un aparat voluminos caseta digitală pe care fusese înregistrată convorbirea.

— Mă uimiţi, spuse Janson simplu.

— O să iau asta drept o insultă, zise secretarul general zâmbind uşor.

— Implicaţia fiind că aşteptările mele nu vizau atât de sus? În cazul acesta vă rog să mă scuzaţi şi să consideraţi ceea ce am spus că o dovadă că în această încăpere se află un singur diplomat adevărat.

— Soarta lumii n-ar trebui să depindă de o greşeală de etichetă. Simt că în cazul de faţă ar fi posibil. V-aţi gândit la tot ceea ce ar putea merge prost?

— Am încredere absolută în dumneavoastră, încercă Janson să evite răspunsul.

— O declaraţie pe care o găsesc puţin încurajatoare, încrederea mea în propria persoană e foarte mare: nu e însă absolută. Nici a dumneavoastră nu ar trebui să fie. Vorbesc, bineînţeles, în principiu.

— Principii, spuse Janson. Abstracţiuni.

— Atitudini toleranţe, vreţi să spuneţi. Pe buzele lui Mathieu Zinsou apăru un zâmbet. Nu este momentul pentru aşa ceva. Acum e vremea pentru detalii concrete. Iată unul dintre acestea: planul dumneavoastră implică o serie de presupuneri în legătură cu o persoană care nu pare deloc predictibilă.

— Nu există aici pronosticuri exacte. Aveţi dreptate. Însă există modele, reguli de comportament, chiar şi în cazul acestui om care ignoră regulile. Credeţi-mă, îl cunosc pe acest om.

— Până ieri şi eu aş fi putut spune acelaşi lucru. L-am întâlnit pe Peter Novak în câteva ocazii. O dată la un dineu oficial în Amsterdam. Altă dată în Ankara, ca urmare a rezolvării situaţiei încordate din Cipru, rezolvare la care contribuise şi el – un eveniment pur protocolar. Eu eram purtătorul felicitărilor oficiale din partea organizaţiei noastre şi

trebuia să anunţ retragerea trupelor ONU de pe linia de demarcaţie. Acum îmi dau seama că de fiecare dată m-am întâlnit cu o fantomă. Probabil cu o persoană diferită de fiecare dată – cred că există documente păstrate de Programul Mobius de unde rezultă acest lucru. Trebuie să recunosc însă că de fiecare dată mi s-a părut o persoană carismatică şi plăcută. O combinaţie foarte atrăgătoare.

— O combinaţie care v-a fost atribuită şi dumneavoastră, zise Janson precaut.

Zinsou spuse ceva în limbă vorbită de poporul tatălui său. Tatăl lui Zinsou fusese un descendent al curţii regale din Dahomey, pe vremuri un important imperiu din Africa de Vest.

— O vorbă favorită a unui unchi de-al meu, marele şef, pe care o repeta adesea linguşitorilor care îl înconjurau. În traducere liberă înseamnă: cu cât mă lingi mai mult în cur, cu atât am senzaţia că încerci să mă păcăleşti.

Janson începu să râdă.

— Sunteţi chiar mai înţelept decât se spune...

Zinsou ridică degetul arătător, chipurile dojenitor.

— Nu pot să nu mă tot întreb. Crede oare Peter Novak ceva din ceea ce i-am spus sau s-a prefăcut pur şi simplu? Bineînţeles, e vorba de mândria mea aici. Sunt profund rănit în amorul propriu că cineva îşi poate închipui că aş fi într-adevăr în stare să vând organizaţia căreia i-am dedicat întreaga viaţă. Zinsou se juca cu stiloul său Montblanc. Dar vorbeşte doar mândria.

— Ticăloşii sunt mereu gata să gândească rău despre alţii. În afară de asta, dacă planul merge, veţi avea o mulţime de motive să fiţi mândru. Dacă reuşim, va fi cea mai mare ispravă din cariera dumneavoastră.

În încăpere se lăsă o tăcere stingheritoare.

Zinsou nu era de felul lui un solitar: după atâţia ani petrecuţi în sistemul birocratic al Naţiunilor Unite, deliberările şi consultările deveniseră o a doua natură pentru el. Talentele sale diplomatice erau cel mai mult puse la încercare în eforturile de a aplana conflictele din interiorul organizaţiei – stingerea ostilităţilor între Departamentul Operaţiunilor de Menţinere a Păcii şi cei de la Operaţiuni Umanitare, prevenirea dezacordurilor între cei care lucrau în linia întâi şi superiorii lor

din direcţiile centrale. Cunoştea perfect miile de metode prin care birocraţii pe care îi avea în subordine puteau frâna aplicarea deciziilor venite de sus şi asta pentru că în lunga sa carieră avusese şi el destule ocazii să folosească asemenea tehnici. Metodele birocratice ale luptelor interne erau la fel de avansate şi de sofisticate ca şi tehnicile moderne de război. Faptul că se ridicase atât de sus şi atât de repede se datora în mare măsură succeselor pe care le repurtase pe aceste câmpuri de luptă interioare. În plus, războiul birocratic putea fi considerat cu adevărat câştigat numai atunci când reuşeai să-i faci să creadă pe cei pe care i-ai învins că, într-un fel, de fapt ei erau cei victorioşi.

Zinsou ajunsese la concluzia că a fi secretar general al Naţiunilor Unite era ceva asemănător cu dirijarea unei orchestre formate numai din solişti. O sarcină la prima vedere imposibilă şi care putea fi totuşi dusă la îndeplinire. Atunci când era în formă, Zinsou putea face ca orice comitet dezbinat să ajungă la o poziţie de consens pe care o alegea el înainte de începerea întâlnirii. Nu îşi dădea de gol preferinţele; era gata să manifeste simpatie faţă de poziţii pe care el, personal, le considera inacceptabile. Ştia foarte bine să profite de tensiunile între reprezentanţii speciali şi înalţii comisari; se pricepea să conducă subtil oamenii în coaliţii temporare cu rivali detestaţi; ştia să orienteze discuţiile aşa cum un jucător priceput reuşea, cu o lovitură măiastră de tac, să trimită bila într-o scrie de ciocniri preconcepute. Şi la sfârşit, când comitetul respectiv reuşea să ajungă tocmai la poziţia pe care o dorise el, Zinsou, cu un oftat resemnat şi cu o risipă de concesivă largheţe, era gata să spună că cei din încăpere îi impuseseră punctul lor de vedere. Existau birocraţi al căror ego avea nevoie să se ştie că au câştigat. Adevărata putere era însă a celor pentru care conta victoria în sine şi mai puţin aparenţele. Existau încă destui care se lăsau înşelaţi de vorba domoală şi de maniera curtenitoare a lui Zinsou şi nu îşi dădeau seama de forţa sa. Erau rataţii cărora le plăcea să creadă că ar putea fi învingători. Unii dintre cei care îl sprijineau pe Zinsou făceau acest lucru fiindcă erau încredinţaţi că îl puteau controla. Alţii, cei deştepţi, îl susţineau fiindcă înţeleseseră că acest om era cel mai eficient

lider pe care îl avuseseră vreodată Naţiunile Unite şi fiindcă ştiau că ONU avea o disperată nevoie de un asemenea lider. Era o alianţă perfectă – atât pentru Zinsou, cât şi pentru organizaţia căreia îi dedicase viaţa.

Acum, însă, acest virtuoz al consensului trebuia să opereze pe cont propriu. Secretul care i se încredinţase era atât de exploziv încât nu putea, la rândul lui, să-l mai destăinuie altcuiva. Nu discuţii, nu consultări, nu deliberări, reale sau orchestrate. Nu se afla lângă el decât acest agent american, un om pe care îl cunoscuse doar cu câteva ore mai înainte. Ceea ce-i lega acum pe aceşti doi oameni atât de diferiţi nu era numai explozivul secret, ei şi conştientizarea faptului că probabilitatea ca proiectul lor să dea greş era foarte mare.

Aşa-zisa Doctrină Zinsou, cum o numise presa, se aplica numai în cazul unor intervenţii cu şanse rezonabile de succes. Cea de acum nu respecta acest şablon.

Şi totuşi, ce altă alternativă aveau?

Într-un târziu, Janson reluă:

— Daţi-mi voie să vă vorbesc despre acest om aşa cum îl cunosc *eu*. Este o persoană al cărei creier reprezintă un instrument formidabil, capabil să facă extraordinare analize în timp real. Când vrea, poate fi fermecător. Este în acelaşi timp de o cruzime inimaginabilă. Foştii mei colegi din serviciile de informaţii ar putea să vă spună că oameni ca el pot fi deosebit de valoroşi atât timp cât sunt puternic constrânşi de situaţiile în care sunt plasaţi. Eroarea planificatorilor programului a fost că l-au plasat într-un context care nu numai că i-a permis, dar i-a şi solicitat permanent talentele într-un rol în care trebuia să improvizeze. Un context în care o bogăţie şi o putere incomensurabile se aflau mereu sub nasul lui. A trebuit să joace rolul celui mai puternic plutocrat din lume. Numai regulile jocului l-au oprit să devină chiar el persoana aceea. Era inevitabil ca la un moment dat să încerce să străpungă mijloacele de protecţie ale programului. Şi până la urmă a reuşit.

— Acest lucru nu era prevăzut.

— Nu de către planificatorii Programului Mobius. Incredibile talente tehnice combinate cu o extraordinară stupiditate în ceea ce priveşte natura umană – o combinaţie tipică pentru

acest soi de oameni. Nu, ceea ce s-a întâmplat nu a fost prevăzut. Însă putea fi anticipat.

— De către dumneavoastră.

— Desigur. Însă nu numai de mine. Bănuiesc că şi dumneavoastră, de exemplu, aţi fi fost în stare să anticipaţi riscurile.

Secretarul general Zinsou se îndreptă către enormul său birou şi se aşeză în fotoliu.

— Pe acest monstru, individul care a ajuns acum o ameninţare pentru noi toţi, este posibil să-l cunoaşteţi atât de bine cum pretindeţi. Pe mine însă nu mă cunoaşteţi. Şi tocmai asta mă intrigă. Iertaţi-mă dacă vă spun că încrederea pe care mi-o arătaţi îmi subminează încrederea în dumneavoastră.

— Ceea ce mi-aţi spus acum nu e prea diplomatic, nu? Vă apreciez totuşi francheţea. S-ar putea să descoperiţi însă că vă cunosc ceva mai bine decât vă imaginaţi.

— A, dosarele alea ale dumneavoastră, alcătuite de agenţi care cred că oamenii pot fi reduşi la ceva asemănător unui manual cu instrucţiuni – aceeaşi gândire care a constituit acest Program Mobius al dumneavoastră.

Janson clătină din cap.

— Nu pot să pretind că noi doi ne-am cunoscut înainte, în orice caz nu în sensul obişnuit. Frământările mondiale din ultimele decade ne-au făcut însă pe amândoi să ne aflăm cam în aceleaşi zone tulburi ale planetei. Ştiu ce s-a întâmplat în Sierra Leone, în săptămâna aceea de decembrie, fiindcă mă aflam şi eu acolo – monitorizând toate comunicaţiile dintre conducerea unităţilor de menţinere a păcii şi şeful delegaţiei speciale desemnate să coordoneze reacţia Naţiunilor Unite. Nu mai e nevoie să vă spun că prea multă menţinere a păcii nu era acolo, sângerosul război civil scăpase de sub control. Delegatul special Mathieu Zinsou a primit sarcina de a transmite la New York raportul comandantului forţelor şi cererea de intervenţie. Destinatarul era un înalt comisar ONU ce urma să prezinte documentele reprezentanţilor Consiliului de Securitate – care avea să le refuze, interzicând astfel intervenţia.

Secretarul general îi aruncă o privire uimită, însă nu zise nimic.

— Ştiaţi foarte bine că dacă se întâmpla aşa ceva, continuă Janson, era posibil că zece mii de oameni să fie masacraţi inutil.

Janson ştia că nu era nevoie să detalieze situaţia: fuseseră identificate mai multe depozite de arme, proaspăt alimentate de un traficant din Mâli. Comanda forţelor ONU aflate în zonă primise informaţii credibile cum că şeful rebelilor avea de gând să folosească aceste arme pentru a da o lovitură hotărâtoare în lupta dintre triburi – în primele ore ale zilei următoare. Liderul rebelilor avea de gând ca, folosind acele arme, să lanseze o incursiune adânc în regiunea Bayokuta, ucigându-şi fără milă duşmanii, demolând satele, amputând membrele copiilor. Şi toate acestea puteau fi prevenite printr-o operaţiune rapidă, fără riscuri prea mari, care să ducă la eliminarea acelor depozite ilegale. Din punct de vedere militar şi moral, totul era foarte clar. La fel de clar era însă şi protocolul birocratic.

— Aici lucrurile devin interesante, continuă Janson. Ce face Mathieu Zinsou într-o astfel de situaţie? Este tipul birocratului perfect – ştie toată lumea. Un om integrat perfect în organizaţie. O persoană care respectă regulile cu sfinţenie. Numai că el este în acelaşi timp şi un vulpoi şiret. În mai puţin de o oră, biroul dumneavoastră a trimis un mesaj către înalta Comisie pentru Operaţiuni de Menţinere a Păcii, mesaj care conţinea o sută douăzeci şi trei de rapoarte şi solicitări de acţiune – bănuiesc că toate documentele pe care le-aţi avut atunci la îndemână. Ascuns printre celelalte documente, la numărul nouăzeci şi şapte, se afla o notificare cu specificaţia „A se executa în situaţia în care nu se primesc alte ordine”, care conţinea în termenii cei mai clari propunerea cu privire la acţiunea militară a trupelor ONU, indicându-se chiar şi orarul exact după care să se desfăşoare. Aţi comunicat apoi generalului care aştepta lângă Freetown că cei din comandă centrală a organizaţiei au fost informaţi în legătură cu planul şi că nu au avut nici o obiecţie. Lucru perfect adevărat. La fel de adevărat a fost şi că şefii de la New York nu au dat peste documentul respectiv decât la trei zile după ce operaţiunea se încheiase.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, zise Zinsou, părând

plictisit.

— Moment în care operaţiunea intrase deja în istorie – un succes impresionant, un raid desfăşurat fără nici o victimă, prin care se evitase moartea a mii de civili neînarmaţi. Cine nu ar fi dorit să-şi asume meritele pentru aşa ceva? Un înalt comisar ONU le-a spus cu mândrie colegilor săi că, *bineînţeles*, el fusese cel care autorizase raidul, sugerând chiar că el însuşi avusese această idee. Şi în timp ce primea laudele de rigoare, individul nu putuse să nu-şi manifeste aprecierea faţă de Mathieu Zinsou.

Zinsou se uită fix în ochii lui Janson.

— Secretarul general nu neagă, dar nici nu confirmă. Însă această poveste, continuu să susţin, nu poate confirma încrederea în predictibilitatea omenească.

— Dimpotrivă – asemenea întâmplări m-au ajutat să recunosc semnele distinctive ale stilului dumneavoastră de acţiune. Şi mai târziu, în crizele din Taşkent, din Madagascar sau din Insulele Comore, am remarcat extraordinara dumneavoastră capacitate de a transforma o situaţie proastă într-o victorie. Am văzut ceea ce altora probabil că le-a scăpat – în toate aceste situaţii nu a fost atât vorba de cum aţi ştiut să aplicaţi regulile, cât mai ales cum aţi înţeles să faceţi ca aceste reguli să vă servească.

Zinsou ridică din umeri.

— În ţara mea avem un proverb. În traducere liberă ar suna cam aşa: atunci când descoperi că te afli într-o groapă, e bine să te opreşti din săpat.

— Am ajuns să descopăr şi enorma dumneavoastră discreţie. Aţi fi avut destule prilejuri să vă lăudaţi şi n-aţi făcut-o niciodată.

— Comentariile dumneavoastră sugerează un grad de supraveghere nepotrivit şi nepermis.

— O să iau cuvintele dumneavoastră drept o confirmare a adevărului celor spuse mai sus.

— Sunteţi un om foarte talentat, domnule Janson. M-am convins.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva: ce i-aţi da unui om care are totul?

— Nu există un astfel de om, spuse Zinsou.

— Exact. Demarest este motivat de putere. Şi puterea este un lucru despre care nimeni nu poate afirma că are destulă.

— Asta fiindcă, în parte, puterea creează propria ei subversiune. Secretarul general arăta îngândurat. Este una dintre lecţiile aşa-numitului Secol American. A fi puternic înseamnă a fi mai puternic decât alţii. Nu trebuie să subestimezi însă niciodată forţa resentimentelor în istoria lumii. Cea mai puternică trăsătură a celor slabi este ura lor faţă de cei puternici.

Zinsou se lăsă pe spate în fotoliu şi, pentru prima dată în atâţia ani, simţi că-i pare rău că a renunţat la fumat.

— Însă înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Sunteţi convins că acest om este un megaloman. Cineva care nu poate avea niciodată destulă putere. Şi chiar asta a fost momeala pe care aţi pus-o în undiţă – puterea.

— Da, zise Janson.

— Unul dintre distinşii mei predecesori obişnuia să spună: „Nimic nu este mai periculos decât o idee când aceasta este singura pe care o ai”. Aţi fost foarte elocvent ieri, atunci când aţi criticat premisele pe baza cărora a fost creat Programul Mobius. Aveţi grijă să nu repetaţi aceleaşi greşeli. Aţi construit un model al acestui om...

— Demarest, zise Janson repede. Însă haideţi să-l numim în continuare Peter Novak. Să rămânem în pielea omului, cum se spune.

— Aţi construit un model al acestui om şi vă aşteptaţi ca această creatură ipotetică să facă asta şi asta. Dar se va comporta oare personajul real ca modelul dumneavoastră?
Cei pe care îi numiţi cu dispreţ drept „planificatori” ar fi bucuroşi să accepte. Dar dumneavoastră? Cât de bine fundamentată este încrederea dumneavoastră?

Janson se uită în ochii căprui ai secretarului general, la expresia lui reţinută cu care întâmpinase sute de şefi de state. Văzu în ochii aceia o extraordinară capacitate de stăpânire şi, cu cât se uita mai atent, văzu şi altceva, ceva parţial disimulat. Văzu o spaimă profundă. Şi acesta era un alt sentiment pe care îl împărtăşeau amândoi, un sentiment născut, simplu, din realism.

— Sunt doar convins că a avea un plan rău este mai bine

decât a nu avea nici un plan, spuse Janson. Înaintăm pe cât mai multe fronturi posibil. S-ar putea să avem norocul să găsim o breşă. Dar şi să nu găsim niciuna. Daţi-mi voie să citez pe unul dintre mentorii mei: oamenii flexibili sunt cei mai norocoşi, fiindcă aceştia nu se vor frânge niciodată.

— Îmi place, zise Zinsou, lipindu-şi palmele una de alta. Chestia asta v-a spus-o un om deştept.

— Cel mai deştept individ pe care l-am cunoscut vreodată, replică Janson mohorât. Omul care îşi spune acum Peter Novak.

În încăpere se lăsă o tăcere de gheaţă.

Secretarul general îşi roti fotoliul spre fereastră şi spuse:

— Organizaţia asta a fost creată de o lume sătulă de război.

— Dumbarton Oaks, zise Janson. 1944.

Zinsou dădu aprobator din cap.

— Oricât de cuprinzător a devenit mandatul ei de atunci, misiunea sa centrală a fost întotdeauna menţinerea păcii. Ştiaţi că pe locul unde s-au ridicat aceste clădiri se afla mai înainte un abator? Vitele erau aduse cu o barjă pe East River, apoi conduse către abatoarele oraşului care se aflau chiar aici. Este ceva ce îmi reaminteşte mereu: proprietatea asta a fost cândva un abator. Zinsou se întoarse către agentul american: Trebuie să avem grijă că nu cumva să redevină.

— Uită-te în ochii mei.

Bărbatul înalt cu părul negru rostise aceste cuvinte cu o voce liniştitoare. Din cauza pometţilor înalţi, faţa lui avea trăsături oarecum asiatice. Omul care îşi spunea Peter Novak se aplecă asupra profesorului care era întins pe burtă pe o masă Zackson, o platformă mare, translucidă, care îi sprijinea umerii şi şoldurile, permiţând în acelaşi timp abdomenului să atârne liber. Era un echipament standard, folosit în chirurgia coloanei vertebrale, care împiedica sângele să se acumuleze în zona respectivă şi reducea astfel sângerarea. Flacoane cu lichide administrate intravenos erau conectate la braţul stâng al celui de pe masă. Dispozitivul era reglat în aşa fel încât umerii şi capul profesorului erau ridicaţi şi putea să comunice faţă în faţă cu cel care îşi spunea Peter Novak.

Undeva în fundal se auzea o muzică corală specifică

secolului al XII-lea. Voci înalte cântau la unison; cuvintele exprimau extazul, însă pentru Angus Fielding muzica aceasta suna ca un imn funerar.

O ignis spirituş paradiţi,
Vita vite omnis creature,
Sanctus es vivifacando formas.

Pe spatele bătrânului fusese făcută o tăietură lungă de cincisprezece centimetri şi câţiva cleşti metalici trăgeau într-o parte muşchii paravertebrali, dezgolind oasele albe ale coloanei vertebrale.

— Uită-te în ochii mei, Angus, repetă bărbatul.

Angus Fielding se uită, nu avea cum să nu se uite, însă în ochii aproape negri ai bărbatului nu se vedea nici urmă de milă. Nu aveau nimic uman. Erau doar un izvor de suferinţă. Bărbatul cu părul negru renunţase la accentul său maghiar cultivat; vocea lui avea acum inflexiuni clar americane.

— Spune-mi exact ce ţi-a spus Paul Janson? îl întrebă el din nou pe fragilul profesor care tremura de spaimă.

Bărbatul cu părul negru făcu un semn cu capul către o tânără asistentă care avea pregătire de tehnician ortoped. Femeia introduse prin teaca fibroasă care înconjura discul moale ce separa vertebrele a cincea şi a şasea un trocar de dimensiunea unei andrele. După câteva clipe făcu un semn cu capul: trocarul se afla pe poziţie.

— Veşti bune, suntem aproape gata.

Femeia introduse apoi prin orificiul trocarului un fir subţire de cupru izolat pe toată lungimea, cu excepţia unei mici porţiuni din vârf şi împinse până ce ajunse la măduva spinării, coloana prin care circulau impulsurile nervoase din tot corpul. Demarest roti rozeta unui potenţiometru până când prin firul de cupru începu să circule un curent electric de mică intensitate. Reacţia fu imediată. Profesorul începu să urle – un urlet puternic, care îţi îngheţa sângele în vine – până când rămase fără aer în plămâni.

— A fost o senzaţie deosebită, nu? zise Demarest, întrerupând curentul.

— Ţi-am spus tot ceea ce ştiu, şopti profesorul. Demarest

manevră iar rozeta.

— Ţi-am spus, repetă profesorul în timp ce durerea devenea din ce în ce mai atroce, scuturându-i tot trupul. Ţi-am spus tot ce ştiu!

Venite parcă de pe altă lume, vocile tremurânde ale corului se auzeau undeva departe de agonia în care se zbătea el.

Sanctus es unguendo
Periculose fractos:
Sanctus es tergendo
Fetida vulnera.

Nu, în hăurile negre ale ochilor bărbatului din faţa sa nu se citea nici o urmă de milă. Nu se vedea acolo decât paranoia: convingerea că inamicii săi se află peste tot.

— Aşadar, continui să susţii acest lucru, zise Demarest, continui fiindcă îţi închipui că durerea va înceta în momentul în care eu aş fi convins că mi-ai spus tot adevărul. Durerea nu va înceta însă, fiindcă eu ştiu că nu mi-ai spus adevărul. Janson ţi-a cerut sfatul fiindcă ştia că îi eşti prieten. Că se poate bizui pe loialitatea ta. Cum să te fac să înţelegi că eu sunt cel căruia trebuie acum să-i fii loial? Simţi durerea, nu-i aşa? Asta înseamnă că eşti încă viu, nu? O, întreaga ta existenţă nu va fi de acum încolo decât un răspuns senzorial la durere. Sunt convins că în clipa în care am să reuşesc să te conving de acest lucru, abia de atunci vom începe să progresăm.

— O, Dumnezeule, nu! ţipă profesorul în momentul în care un alt şoc electric îi parcurse trupul.

— Extraordinar, nu? întrebă Demarest. Fiecare fibră e din corpul tău – fiecare dintre nervii care transmit durerea – trece prin trunchiul nervos pe care îl stimulez eu acum. Nici dacă ţi-aş fi ataşat electrozi pe fiecare centimetru al corpului n-ai fi simţit durerea cu aceeaşi intensitate.

Un alt urlet făcu să se cutremure încăperea – un alt urlet care luă sfârşit numai din cauză că se terminase şi aerul din piept.

— Trebuie să înţelegi că durerea nu este acelaşi lucru cu tortura, continuă Demarest. Ca om de cultură, sunt sigur că

apreciezi importanţa unei astfel de distincţii. Tortură necesită un element de intenţie umană. Trebuie să fie combinată cu o intenţie. A fi mâncat de un rechin, să zicem, nu înseamnă tortură – în timp ce, dacă cineva te atârnă intenţionat deasupra unui bazin plin cu rechini, aceea da, se poate numi tortură. Ai putea afirma că e un detaliu nesemnificativ, însă te rog să nu faci acest lucru. Vezi tu, experienţa torturii nu implică numai intenţia de a provoca durere. Şi subiectul torturii trebuie să recunoască acea intenţie. Tu trebuie să fii conştient acum de intenţia mea de a-ţi provoca durere. Mai precis, trebuie să fii conştient că eu intenţionez să te fac să conştientizezi intenţia mea de a-ţi provoca durere. Trebuie să ajungem să realizăm această structură de conştientizare regresivă. Crezi că noi doi am ajuns în acest stadiu?

— Da! urlă bătrânul. Da! Da! Da! Dădu din cap dintr-o parte în alta când un alt impuls electric îi străbătu trupul. Era violat de durere, simţea că fiecare fibră a existenţei sale fusese siluită.

— Sau preferi să-mi oferi o altă analiză?

— Nu! Fielding începu iar să urle de durere. Agonia depăşea orice imaginaţie.

— Ştii ce spune Emerson despre oamenii mari: „Atunci când este forţat, chinuit, învins, omul adevărat are şansa să înveţe ceva; a fost pus în situaţia să-şi folosească inteligenţa; a câştigat ceva; a descoperit cât este de ignorant; s-a vindecat de nebunia de a crede că e centrul universului". Eşti de acord?

— Da! ţipă profesorul. Da! Nu! Da! Convulsiile musculare care îi scuturau spatele nu făceau decât să sporească durerea, deja insuportabilă.

— Te surprinde să descoperi câtă suferinţă eşti capabil să înduri? Te întrebi probabil cum de poţi suporta o durere de asemenea magnitudine, rămânând conştient în acelaşi timp. Ai dreptate să fii curios. Nu trebuie să uiţi însă că nu există diferenţe prea mari între corpul omenesc de azi şi cel de acum douăzeci de mii de ani. Circuitele plăcerii şi ale durerii au rămas aceleaşi. Ai putea crede că nu există nici o diferenţă între experienţa de a fi torturat până la moarte, pe timpul, să zicem, Inchiziţiei Spaniole şi experienţa pe care ţi-o ofer eu acum. Ai putea crede aşa ceva, nu? Vorbind însă de pe poziţia

unui cunoscător, te rog să mă crezi că greşeşti.

Evoluţia înţelegerii noastre în ceea ce priveşte neurochimia este cu adevărat impresionantă. În mod normal, corpul omenesc conţine echivalentul unei supape de siguranţă: atunci când gradul de stimulare a fibrelor atinge un anumit prag, endorfinele intră în acţiune, stăvilind şi potolind durerea. În caz contrar intervine pierderea cunoştinţei. Doamne, ce mă înfurii când se întâmplă aşa ceva. În ambele situaţii, fenomenologia durerii este limitată. E la fel ca şi strălucirea: nu poţi experimenta decât un nivel maxim de strălucire. Conurile şi bastonaşele de pe retină sunt stimulate în momentul acela la maximum şi, după depăşirea acelui prag, nu se mai constată nici o modificare în percepţia strălucirii. Dar în ce priveşte durerea, descoperirile contemporane în domeniul biochimiei fac să se schimbe datele problemei.

Ceea ce ţi se injectează acum în venă are un rol crucial în obţinerea efectului, dragul meu Angus. Ştiai, nu-i aşa? Ţi s-a administrat o substanţă cunoscută sub numele de naltrexonă. Este un antagonist pe bază de opiu – blochează acţiunea elementelor care acţionează împotriva durerii, legendarele endorfine. Aşa că limitele normale ale durerii pot fi depăşite. Se ajunge la un nivel neîntâlnit în natură.

Prelegerea fu întreruptă de un nou urlet de durere, însă Demarest era de neînduplecat.

— Gândeşte-te: datorită picăturilor de naltrexonă, ai posibilitatea să trăieşti experienţa unui nivel de durere pe care corpul omenesc nu a fost proiectat să-l suporte. Un nivel de durere pe care nici unul dintre strămoşii tăi nu l-a cunoscut, chiar dacă o fi avut nenorocul să fie mâncat de viu de un tigru. Şi acest nivel poate creşte fără limită. Singura limită, pot să afirm, este răbdarea celui care aplică tortura. Îţi par eu un om răbdător? *Pot* fi foarte răbdător, Angus. Vei avea ocazia să afli. Pot fi foarte răbdător când trebuie.

Angus Fielding, distinsul profesor al colegiului Trinity, făcu ceea ce nu mai făcuse de la vârsta de opt ani: începu să plângă.

— O, ai să-ţi doreşti din tot sufletul să-ţi pierzi cunoştinţa, însă substanţele injectate conţin şi o combinaţie de dexmetilphenidat, atomoxetină şi adrafinilă, un amestec care

te va ţine treaz. Nu ai să pierzi nimic. Va fi o experienţă extraordinară. Ştiu că tu crezi că ai avut parte până acum de suferinţe de neîndurat. Însă eu pot amplifica această suferinţă de zece ori, de o sută, de o mie de ori. Ceea ce ai trăit până acum e nimic faţă de ceea ce te aşteaptă. Presupunând, bineînţeles, că te menţii pe poziţie.

Demarest întinse iar mâna spre rozetă.

— Pentru mine este cu adevărat important să primesc răspunsuri satisfăcătoare la întrebările pe care ţi le pun.

— Îţi spun tot ce vrei, şopti Fielding cu obrajii plini de lacrimi. Orice. Demarest zâmbi şi ochii săi negri priviră în jos către bătrânul profesor.

— Uită-te în ochii mei, Angus. Uită-te în ochii mei. Acum trebuie să-mi vorbeşti deschis. *Ce i-ai spus lui Paul Janson?*

37

Uite, am pus pe cineva să păzească intrarea, îi spuse Jessica Kincaid lui Janson pe când se aflau amândoi pe bancheta din spate a taxiului galben. Individul crede că este un exerciţiu de antrenament. Dar dacă tipa iese de acolo şi se hotărăşte să se suie într-unul din avioanele lor particulare pe care le au pe aeroportul Teeterboro, e posibil s-o pierdem pentru totdeauna.

Jessie purta o cămaşă de bumbac pe care se vedea emblema companiei de telefoane Verizon.

— I-ai verificat pe cei din clădire?

— I-am verificat pe toţi, răspunse ea.

De fapt, în urma câtorva telefoane discrete, lui Kincaid i se confirmase ceea ce observarea directă îi sugerase de la început. Printre cei care locuiau în clădire se numărau mai mulţi finanţişti, directori de fundaţii şi indivizi cunoscuţi mai degrabă pentru actele lor filantropice decât pentru ceea ce se afla la originea averilor lor. Cei care doreau să-şi etaleze noua bogăţie aveau posibilitatea să facă acest lucru într-unul din palatele lui Donald Trump, unde fiecare suprafaţă strălucea. În clădirea de la numărul 1060 de pe Fifth Avenue, lifturile aveau încă uşile de alamă montate în 1910, precum şi lambriurile

întunecate din lemn de brad. Comisia de admitere în clădire rivaliza în inflexibilitate şi autoritarism cu hunta militară din Myanmar; era oricând gata să refuze cererile unor eventuali rezidenţi care se dovedeau prea „flamboaianţi” – termenul lor favorit pentru respingerea cererii. Clădirea de pe Fifth Avenue accepta cu plăcere patroni ai artelor, însă nu şi artişti. Întâmpina bucuros patroni de operă, dar n-ar fi primit niciodată un cântăreţ de operă. Cei care sprijineau cultura erau bine primiţi; cei care creau cultură erau evitaţi.

— Avem o anume Agnes Cameron care locuieşte cu un etaj mai sus de ea, spuse Kincaid. Face parte din comitetul director de la Muzeul Metropolitan de Artă, o femeie impecabilă din punct de vedere social. Am sunat la biroul directorului pretinzând că sunt ziaristă şi scriu un articol despre ea. Le-am spus că am aflat că are o întâlnire acolo şi că aş vrea să mai verific o dată citatele pe care urmează să le pun în articol. Mi-a răspuns o tipă foarte înţepată: „O, imposibil. Domnişoara Cameron se află la Paris în momentul de faţă”.

— Este candidatul cel mai bun?

— Se pare că da. Conform documentelor companiei de telefoane, şi-a instalat anul trecut o conexiune Internet DSL de mare viteză.

Îi întinse şi lui Janson o cămaşă de bumbac la fel cu a ei, cu acelaşi blazon în negru şi roşu al firmei Verizon.

— Am descoperit că prietenul tău Cornelius are un frate care lucrează la Verizon, explică ea. Face rost de toate astea la preţ redus.

În afară de cămaşă, Janson fu echipat cu o centură plină cu aparate. Cel mai mare dintre ele era un aparat telefonic portocaliu folosit pentru testări. Costumul fu completat cu o cutie metalică de scule.

Se apropiară de portarul care stătea sub copertina de la intrarea în clădire şi Jessie Kincaid fu cea care deschise discuţia.

— Avem o clientă aici, cred că nu e în ţară acum, însă linia ei DSL a căzut şi ne-a cerut s-o punem în funcţiune cât e ea plecată. Jessie îi flutură portarului prin faţa ochilor o legitimaţie învelită în plastic. Numele clientei este Cameron.

— Agnes Cameron, la etajul opt, zise portarul cu un accent pe care Janson îl recunoscu ca fiind de origine albaneză.

Obrajii bărbatului erau plini de acnee şi caschetă cu cozoroc stătea cocoţată pe părul său şaten ondulat. Intră înăuntru ca să se consulte cu paznicul.

— Tehnicieni de la compania de telefoane. Au venit la apartamentul domnişoarei Cameron.

Cei doi îl urmară apoi pe portar în holul elegant de la intrare, cu pereţi lambrisaţi şi pardosit cu marmură neagră şi albă, dispusă ca pe haina unui arlechin.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Un al doilea portar, un bărbat solid tot de origine albaneză, şedea pe un taburet lângă uşă. Individul se ridică în picioare. Era evident superiorul primului portar şi dorea să arate foarte clar că el era acela care lua deciziile. Vreme de câteva clipe se uită încruntat la cei doi fără să zică nimic. Apoi ridică receptorul antic al unui telefon interior de bachelită şi formă câteva numere.

Janson se uită spre Kincaid: domnişoara Cameron ar fi trebuit să nu fie în ţară. Jessie ridică uşor din umeri.

— Tehnicieni de la Verizon, spunea bărbatul la telefon. Verizon. Să repare o linie telefonică. De ce? Nu ştiu de ce.

Portarul puse palma pe microfon şi se întoarse către cei doi vizitatori.

— Menajera domnişoarei Cameron întreabă de ce nu veniţi atunci când e domnişoara în oraş. Săptămâna viitoare.

Jessie dădu ochii peste cap într-un gest teatral.

— Gata, am plecat de aici, spuse Janson furios. Am o rugăminte: când o vezi pe domnişoara Cameron, spune-i că vor mai trece câteva luni bune până vom reuşi să stabilim o nouă programare ca să-i reparăm legătura DSL.

— Câteva *luni*?

— Cam patru luni durează, replică Janson cu un implacabil calm profesional. Poate mai puţin, dar e posibil să dureze şi mai mult. Lista de aşteptare e enormă. Încercăm să rezolvăm pe toată lumea cât mai repede posibil. Însă atunci când o programare este anulată, treci automat la coada listei. În mesajul pe care l-am primit, domnişoara spunea că doreşte ca treaba să fie făcută înainte de a reveni ea în oraş. Superiorul

meu a primit trei sau patru telefoane pe tema asta. A trecut-o mai în faţă ca să-i facă o favoare. Acum ne ceri să plecăm. N-am nimic împotrivă, însă te rog să-i spui şi domnişoarei Cameron cum a fost. Dacă va fi cineva acuzat, nu vreau să fiu eu ăla.

În vocea tehnicianului indignat oboseala se amesteca cu mândria jignită; era o persoană care lucra într-un imens sistem birocratic şi era obişnuită să fie personal acuzată de frecventele căderi – obişnuită cu acuzele, dar neîmpăcată cu ele.

Dacă va fi cineva acuzat: portarul şef păru că şovăie. Era posibil să fie căutat un ţap ispăşitor, nu? O asemenea situaţie trebuia evitată. Începu să vorbească din nou la telefon cu o voce hotărâtă.

— Ştii ce? Cred că ar fi mai bine să-i laşi pe tipii ăştia să-şi facă treaba.

Apoi le făcu un semn cu capul către cabina liftului.

— Drept înainte şi la stânga, spuse el. Etajul opt. Menajera o să vă deschidă.

— Eşti sigur? Am avut o zi foarte grea şi nu mi-ar părea rău să ajung mai devreme acasă.

— Urcaţi la etajul opt şi o să vă primească înăuntru, repetă portarul şi în vocea lui aparent calmă se ascundea o undă de disperare la gândul că cei doi ar putea pleca.

Janson şi Kincaid se îndreptară către lift. Deşi se închidea cu acelaşi grilaj-acordeon, ca atunci când fusese construit, în cabină nu se mai afla liftier. Nu erau nici camere de luat vederi: administraţia considerase desigur că doi portari şi un paznic în hol reprezentau măsuri suficiente de securitate pentru această clădire cu locuinţe. Rezidenţii aveau tot dreptul să se sărute cast în lift fără să se teamă de priviri indiscrete.

Apăsară butonul corespunzător etajului şapte; oare se va lumina? Nici gând. Lângă fiecare buton se afla o gaură de cheie şi Janson fu nevoit să se chinuie cam douăzeci de secunde până ce, cu ajutorul a două şperacle mici, reuşi să deblocheze şi să activeze butonul. În sfârşit, cabina începu să urce şi după câteva secunde se opri tremurând uşor. Având în vedere generozitatea celor care ocupau apartamentele,

aspectul antic al ascensorului trăda o mare doză de afectare.

În sfârşit, uşile liftului se deschiseră şi cei doi se treziră în foaierul apartamentului. Unde se afla oare Marta Lang? Să fi auzit zgomotul făcut de uşile liftului? Janson şi Kincaid înaintară cu grijă în hol, apoi se opriră o clipă ca să asculte.

Undeva, destul de stins, se auzea clinchetul unor ceşti de porţelan. În stânga holului aflat în penumbră se vedea o scară în spirală care ducea la etajul inferior. În dreapta se afla o altă scară care ducea la dormitor – sau mai multe dormitoare. Se părea că nivelul principal al apartamentului era cel de sub ei. Lang se afla probabil acolo. Verificară atent pereţii în căutarea unor camere de luat vederi sau a orice altceva care ar fi putut aduce a echipament de supraveghere. Nu se vedea nimic.

— OK, murmură Janson. Mai departe procedăm ca la carte.

— A cui carte?

— A mea.

— Am înţeles.

Din nou un clinchet slab produs de ciocnirea de porţelanuri. Janson se apropie de scara care ducea jos şi se uită atent spre nivelul de dedesubt. Nu se vedea nimeni şi, spre uşurarea lui, treptele erau de marmură: nici un scârţâit nu va da alarma.

Janson îi făcu semn lui Jessie să rămână pe loc. Apoi coborî iute treptele, cu spatele cât mai aproape de peretele curbat, în mână avea acum un mic revolver.

Jos, în faţa lui se deschidea o cameră enormă, cu draperii groase la ferestre. În stânga se vedea o altă cameră, un fel de salon dublu. Pereţii dintre cele două camere erau din lemn alb, împărţiţi în panouri pictate, dispuse la intervale precise. Piesele de mobilier dădeau încăperii un aspect de casă de vacanţă concepută în mijlocul New York-ului pentru un om de afaceri japonez: o locuinţă scumpă şi elegantă, însă total lipsită de personalitate.

Într-o fracţiune de secundă, mintea lui Janson reduse decorul din faţa lui la un simplu aranjament de portaluri şi planuri: primele reprezentând atât zone expuse, cât şi locuri pe unde putea ataca, celelalte eventuale locuri sigure, unde s-ar putea ascunde.

Lipit de perete, Janson înainta cu grijă prin salon. Parchetul lustruit era acoperit în cea mai mare parte cu mari covoare

Aubusson, în culori stinse. Covorul nu împiedică însă un scârţâit care se auzi sub talpa lui în momentul în care se pregătea să intre în cea de-a doua cameră. Rămase ca electrocutat. Fiindcă acolo, în faţa sa, era o menajeră îmbrăcată într-o uniformă de un albastru pal.

Femeia se întoarse spre el, ţinând strâns în faţă un ştergător de praf cu pene de modă veche, în timp ce figura ei rotundă se contorsiona într-un rânjet ciudat – un rictus provocat de frică?

— Paul, fereşte-te! Era vocea lui Jessie. Nu o auzise coborând, însă se afla la câţiva paşi în urma lui.

Deodată, pieptul menajerei explodă într-un jet roşu şi femeia se prăbuşi pe covor, zgomotul fiind atenuat de ţesătura moale.

Janson se întoarse şi văzu pistolul cu amortizor în mâna lui Jessie. De pe ţeava ieşea un fir subţire de fum.

— Dumnezeule! exclamă Janson, cuprins de groază. Îţi dai seama ce ai făcut?

— Dar tu îţi dai seama? Jessica păşi peste trupul prăbuşit şi, cu o mişcare de picior, împinse ştergătorul de praf care rămăsese în mâna întinsă a femeii.

Nu era un dispozitiv folosit la curăţenia unei case: ascuns printre penele maronii era fixat un puternic revolver SAG Sauer, legat încă de mâna femeii ucise cu o bucată de elastic.

Jessie trăsese la timp. Siguranţa armei era ridicată şi pistolul avea glonţ pe ţeavă. O fracţiune de secundă îl despărţise pe Janson de moarte.

Marta Lang nu fusese singură în apartament. Nu fusese nici nepăzită.

Era posibil să nu fi aflat încă de prezenţa lor? La celălalt capăt al camerei se vedea o altă uşă care dădea probabil într-o sufragerie.

Din spatele uşii se auzi o mişcare.

Janson se lipi rapid de peretele din stânga uşii, ţinând revolverul Beretta la nivelul pieptului, gata să apese pe trăgaci sau să lovească arma, în funcţie de necesitate. Un bărbat solid, cu un pistol în mână, îşi făcu brusc apariţia în încăpere, probabil trimis să investigheze. Janson îl izbi cu patul pistolului în ceafă şi bărbatul îşi pierdu cunoştinţa. Jessie reuşi

să-l prindă înainte de a atinge podeaua şi-l trase fără zgomot pe covor.

Janson rămase o clipă nemişcat ca să-şi vină în fire, ascultând în acelaşi timp cu atenţie; explozia de violenţă fusese solicitantă şi trebuia să fie în măsură să se concentreze.

Deodată se auzi o serie de împuşcături şi uşa fu perforată de câteva gloanţe de mare forţă care făcură să sară în jur aşchii. Trăgea Marta Lang? Avea toate motivele să creadă acest lucru. Janson privi în direcţia lui Kincaid şi se convinse că partenera lui se afla în afara razei de acţiune a gloanţelor, lateral faţă de uşă.

Urmă un moment de tăcere, apoi zgomotul înfundat al unor paşi: Janson înţelese imediat ce făcea Marta Lang – sau oricine altcineva se afla în spatele uşii – şi înţelese şi ce trebuia să facă el. Femeia voia să privească prin găurile produse în uşă de gloanţele pe care le trăsese, să vadă ce efect avuseseră loviturile. Îşi stabilise foarte bine linia de tragere: nimeni nu putea rămâne neatins în picioare în bătaia gloanţelor sale.

Coordonarea era extrem de importantă şi Janson avea foarte puţin timp. *Acum*! Se repezi cu toată forţa în uşă, cu umărul înainte. Era ca un berbec. Uşa se mişcă uşor la început, apoi, cu un sunet înfundat, se izbi de persoana care se afla de cealaltă parte şi o trânti la podea.

Într-adevăr, pe Marta Lang o văzu când uşa se deschise. Uşa o pocnise şi o proiectase într-o masă stil Hepplewhite chiar din spatele ei. Arma ei automată fusese aruncată în aer de forţa loviturii şi se afla acum pe masă, la câţiva centimetri de femeie.

Cu o agilitate de felină, Lang sări în picioare şi se întinse către arma care strălucea.

— Să nici nu-ţi treacă prin cap, o avertiză Jessica.

Marta Lang ridică privirea şi o văzu pe Jessica în poziţie de tragere, ţinând revolverul cu ambele mâini. Poziţia trupului ei arăta că nu avea cum să rateze. Expresia ei spunea că nu va ezita nici o clipă să tragă.

Răsuflând cu greu, Lang rămase câteva clipe fără să spună şi fără să facă nimic, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî asupra acţiunilor ei următoare. Într-un târziu îşi îndreptă trupul, nu

înainte de a verifica cu coada ochiului poziţia armei.

— Nu aveţi nici un haz, zise ea. Partea de jos a chipului ei era roşie acolo unde o lovise uşa.

— N-aţi vrea să echilibrăm puţin şansele? Să facem jocul mai interesant?

Janson făcu câţiva paşi către ea şi, în momentul în care corpul său se interpuse între Marta Lang şi Kincaid, Lang duse rapid mâna în spate şi apucă arma. Janson anticipase însă mişcarea şi i-o smulse imediat din mână.

— Pistol mitralieră Suomi. Foarte impresionant. Ai permis pentru o jucărie ca asta?

— V-aţi năpustit în casa mea, spuse ea. Mi-aţi rănit personalul. Numesc asta dreptul la autoapărare. Marta Lang îşi trecu degetele prin părul alb coafat impecabil şi, deşi Janson se încorda brusc, aşteptându-se la o nouă surpriză, mâna ei coborî goală de acolo. Se întâmplase ceva cu femeia din faţa lui; vorbele ei erau parcă lipsite de orice intonaţie acum şi dispăruse parcă şi aerul acela distant. Ce era adevărat în legătură cu femeia asta?

— Nu ne face să mai pierdem timpul şi nici noi n-o să te plictisim prea mult, spuse Janson. Ştim deja adevărul despre Peter Novak. Nu mai are nici un rost să încerci să te prefaci. E un om mort. S-a terminat, la naiba!

— Nu eşti decât un idiot cu muşchi, spuse Marta Lang. Crezi că ai înţeles totul. Însă aşa credeai şi înainte, nu? Nu ţi se pare caraghios?

— Renunţă la el, Marta, zise Janson printre dinţi. E singura ta şansă. Programul s-a terminat. Ordin direct de la preşedintele Statelor Unite.

Femeia cu părul alb îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Peter Novak este mult mai puternic. Preşedintele Statelor Unite nu are putere decât în lumea liberă. Marta Lang făcu o pauză pentru a da mai multă greutate vorbelor sale.

— Ai început să vezi imaginea de ansamblu sau ai nevoie de o casetă video ca să înţelegi?

— Ai fost înşelată. A reuşit nu ştiu cum să te atragă în nebunia lui. Dacă nu reuşeşti să te eliberezi rapid de vraja asta, eşti pierdută.

— Ce cuvinte grele din partea unuia ca tine. Uită-te în ochii

mei, Janson – vreau să văd dacă tu chiar crezi ceea ce spui. Probabil că da, cu atât mai rău pentru tine. Vorba cântecului, libertatea nu e decât un cuvânt folosit de cei care nu mai au nimic de pierdut. Te crezi un fel de erou, nu? Îmi pare rău pentru tine, să ştii. Pentru cei ca tine nu există libertate, întotdeauna va fi cineva care să te manipuleze şi, când nu voi mai fi eu, va fi cineva cu mult mai puţină imaginaţie.

Marta Lang se întoarse către Jessica.

— Ăsta-i adevărul. Prietenul tău e ca un pian. Nu e decât o piesă de mobilier până nu începe cineva să cânte la el. Şi mereu cineva cântă la el.

Faţa femeii se schimonosi într-o grimasă.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că e tot timpul cu trei paşi înaintea ta? Eşti atât de previzibil – bănuiesc că în mintea ta asta se cheamă *caracter*. El ştie exact cum gândeşti, ce eşti în stare să faci şi ce decizii urmează să iei. Pe toată durata acţiunii aceleia curajoase de la Palatul de Piatră s-a jucat cu tine ca un copil cu o figurină de plastic. Am avut echipamente de supraveghere instalate acolo, fireşte. Ţi-am urmărit fiecare mişcare, ştim tot ce ai făcut. Cunoşteam oricare element al planului tău şi ne pregătisem pentru oricare variantă anticipată. *Normal* că Higgins – acesta era numele individului pe care l-aţi salvat – avea să insiste s-o salvaţi şi pe americanca aceea. Şi *bineînţeles* că tu aveai să renunţi la locul tău în avion în favoarea femeii. Ce bărbat galanton eşti! Perfect *previzibil*. Explozia a fost comandată de la distanţă. Peter Novak a dirijat întreaga operaţiune ca un concert. Înţelege, Janson, el a fost cel care te-a manipulat tot timpul. El a fost la comandă până acum şi va fi şi în continuare.

— Îmi permiteţi să dobor căţeaua, domnule? întrebă Jessica, ridicând mâna stângă ca un cadet nerăbdător.

— Întreabă-mă asta mai târziu, spuse Janson. Există atâtea alte şanse în lumea asta, Marta Lang. Apropo, ăsta e numele tău adevărat?

— Ce importanţă are un nume? răspunse ea fără să pară prea impresionată. Când o să termine cu tine, o să zici că e numele tău. Uite o întrebare pentru tine: nu crezi că dacă vânătoarea durează suficient de mult vulpea începe să-şi imagineze că de fapt ea îi urmăreşte pe câini?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Exact aşa e lumea lui Peter Novak. Lumea în care trăiţi şi voi. Pe faţa femeii apăru un zâmbet neaşteptat de delicat. Când o întâlnise în Chicago, femeia i se păruse lui Janson întruchiparea unei străine educate. Acum accentul ei era foarte american.

— Nu există nici un Peter Novak, spuse Jessie.

— Adu-ţi aminte, dragă, ce se spune despre diavol – că cea mai mare păcăleală a lui a fost să-i convingă pe oameni cum că el nu există. Poţi să crezi ce vrei.

Janson încerca să-şi amintească ceva. Se uită atent la Marta Lang, căutând un indiciu care ar trăda slăbiciunea.

— Alan Demarest. Unde este?

— Aici. Acolo. Peste tot. Ar trebui totuşi să-i spui Peter Novak. Aşa e politicos.

— *Unde*, fir-ar să fie!

— Nu-ţi spun, zise ea amuzată.

— Cu ce te are la mână? explodă Janson.

— Îmi pare rău, însă habar n-ai ce vorbeşti.

— Te are la mână cu ceva.

— Nu înţelegi deloc, nu-i aşa? replică ea dispreţuitor. *Viitorul îi aparţine lui Peter Novak.*

Janson se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

— Dacă ştii unde se ascunde, crede-mă că voi scoate informaţia asta din tine. Să fii convinsă de asta. După câteva ore sub efectul scopolaminei n-ai să mai ştii care e diferenţa între ceea ce gândeşti şi ceea ce vorbeşti. Tot ce ai în cap va ieşi pe gură. Dacă ştii unde se ascunde, o să extragem asta din capul tău. O să extragem şi o mulţime de alte porcării. Aş prefera însă să vorbeşti fără ajutorul substanţelor chimice. Până la urmă, într-un fel sau altul tot o să ne spui ce vrem să aflăm de la tine.

— Eşti atât de plin de tine, zise Marta Lang şi se întoarse către Jessica. Hei, dă-mi o mână de ajutor. Nu poţi da dovadă de puţină solidaritate feminină? Nu ştii cât de puternice sunt femeile când se unesc?

Marta Lang se aplecă brusc către Janson, faţa ei ajungând doar la câţiva centimetri de a lui.

— Paul, să ştii că-mi pare sincer rău pentru prietenii tăi care

au sărit în aer lângă Anura. Flutură din degete şi adăugă cu o voce care era numai venin: Ştiu că ai fost distrus din cauza iubitului tău prieten grec. Femeia râse uşor. Ce pot să spun? Asemenea nenorociri se mai întâmplă.

Janson simţea zvâcnindu-i dureros o venă pe frunte şi ştia că faţa i se schimonosise de furie. Îşi imagina cum ar fi să o izbească peste faţă, cum ar fi să-i fractureze oasele, să-i împingă cu degetele oasele nasului până în creier. Reuşi însă să se calmeze la fel de repede cum se aprinsese. Înţelese că femeia din faţa lui încerca să-l facă să-şi piardă cumpătul.

— Nu îţi ofer trei alternative, spuse el. Numai două. Şi dacă nu te decizi repede, o să hotărăsc eu în locul tău.

— Şi durează mult chestia asta? întrebă ea batjocoritor.

Janson deveni brusc conştient de muzica corală care se auzea în fundal. Hildegard von Bingen. Simţi că i se zburleşte părul pe ceafă.

— Imnurile Extazului, mârâi el. Umbra lui Alan Demarest.

— Ei, eu l-am făcut să îndrăgească muzica asta, zise Marta Lang ridicând din umeri. Încă din copilărie. Janson se holbă la ea ca şi când o vedea prima oară. O mulţime de detalii începeau să se lege. Mişcările capului, schimbările bruşte şi ciudate ale vocii şi ale inimii ei, vârsta, chiar şi anumite expresii pe care le folosea.

— Dumnezeule, zise el. Tu eşti...

— Sora lui geamănă. Marta Lang începu să-şi maseze pielea de deasupra claviculei stângi. Faimoşii gemeni Demarest. Spaima oraşului Fairfield, unde am crescut. Tâmpiţii de la Mobius habar n-au avut că Alan m-a implicat şi pe mine în afacerea asta. În timp ce vorbea, mişcările ei circulare erau din ce în ce mai insistenţe, o aparentă reacţie la o mâncărime intensă.

— Aşa că dacă speri că eu să „renunţ” la el, cum ai spus tu foarte poetic mai înainte, mai gândeşte-te o dată.

— Nu ai altă soluţie, spuse Janson.

— Ce naiba face? întrebă Jessica încet.

— Întotdeauna există mai multe soluţii.

Mişcările lui Lang deveniseră mai puţin ample, se concentrau acum într-un singur loc; începu să apese cu degetele într-un punct de lângă claviculă.

— Ah, făcu ea. Asta e. Asta e. Acum mă simt mult mai bine...

— Paul! strigă Jessica. Reuşise să înţeleagă cu o clipă înaintea lui. Opreşte-o!

Era prea târziu. Se auzise pocnitura abia perceptibilă a unei capsule subcutanate şi femeia dăduse capul pe spate, ca în extaz; chipul ei deveni brusc purpuriu. Marta Lang scoase un oftat aproape senzual, care se transformă într-un gâlgâit înfundat. Falca îi căzu şi în colţul gurii îşi făcu apariţia un fir de salivă. Apoi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi.

Din boxe invizibile, voci fantomatice cântau:

Gaudete în Mo,
Quem no viderunt în terris mulţi,
Qui ipsum ardenter vocaverunt.
Gaudete în capite vestro.

Janson puse o mână pe gâtul lung al femeii, căutând pulsul, chiar dacă ştia că nu îl va găsi. Semnele otrăvirii cu cianură erau prea evidente. Femeia preferase să moară decât să cedeze şi lui Janson îi venea foarte greu să spună dacă fusese un act de curaj sau unul de laşitate.

Întotdeauna există mai multe soluţii, îi spusese Marta Lang. *Întotdeauna există mai multe soluţii.* În minte îi veni o voce din trecut: a unuia dintre vietnamezii care îl interogaseră, bărbatul cu ochelari cu ramă din oţel. *A nu te hotărî înseamnă a decide.*

38

Un telefon de pe biroul secretarului general începu să sune. Vocea asistentei:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, însă domnul Novak doreşte din nou să vorbească cu dumneavoastră.

Mathieu Zinsou se întoarse către înaltul comisar pentru refugiaţi, o fostă politiciană irlandeză, o femeie viguroasă şi foarte vorbăreaţă; invitata lui se certa frecvent cu subsecretarul general pentru afaceri umanitare, care punea

mult suflet în bătăliile acestea de birou.

— Doamnă MacCabe, îmi pare *teribil* de rău, însă trebuie neapărat să vorbesc la telefon. Cred că v-am înţeles îngrijorarea în legătură cu criticile venite din partea Departamentului pentru Afaceri Politice şi sunt convins că le putem înlătura dacă *raţionăm împreună*. Rugaţi-o pe Helga să programeze o întâlnire cu directorii. Zinsou se ridică şi înclină capul cu un gest scurt, de concediere.

Ridică apoi receptorul.

— Vă fac legătura cu domnul Novak, spuse o voce de femeie.

După câteva click-uri şi zgomote electronice, în receptor se auzi vocea lui Peter Novak.

— *Mon cher* Mathieu, începu el.

— *Mon cher* Peter, replică Zinsou. Generozitatea cu care aţi acceptat să luaţi în considerare ceea ce am discutat este de admirat. De când familia Rockefeller a donat terenul pe care este construit complexul de clădiri al Naţiunilor Unite, nici o altă persoană particulară nu s-a oferit să...

— Da, da, îl întrerupse Novak. Mă tem însă că sunt nevoit să refuz invitaţia dumneavoastră la cină.

— O!

— Mă gândesc la ceva mult mai festiv. Sper să fiţi de acord cu gândirea mea. Între noi nu există secrete, nu? Transparenţa a fost întotdeauna foarte preţuită la ONU, nu?

— Mă rog, până la un anumit punct, Peter.

— O să vă spun propunerea mea şi dumneavoastră o să-mi spuneţi dacă e rezonabilă sau nu.

— Vă rog.

— Am înţeles că vinerea asta urmează să se desfăşoare o întrunire specială a Adunării Generale. Am visat întotdeauna să mă adresez acestei adunări selecte. Credeţi că e o vanitate prostească?

— Bineînţeles că nu, spuse Zinsou repede. Oricum, foarte puţine persoane particulare au vorbit vreodată în faţa Adunării Generale...

— Cred că nimeni nu poate să-mi conteste acest drept şi privilegiu totodată – cred că sunteţi de aceeaşi părere.

— *Bien sur*.

— Având în vedere că vor fi prezenţi foarte mulţi şefi de stat importanţi, nivelul securităţii va fi foarte înalt. Puteţi să mă consideraţi paranoic, însă m-aş simţi mai în siguranţă. Dacă vine şi preşedintele Statelor Unite, aşa cum am auzit că ar fi posibil, se va afla acolo şi o echipă de la Serviciul Secret. Toate astea m-ar face să mă simt mai liniştit. Şi voi fi probabil însoţit de primarul New York-ului, cu care sunt bun prieten.

— Înţeleg că vreţi o apariţie spectaculoasă, comentă Zinsou. Trebuie să mărturisesc că parcă nu se potriveşte cu felul dumneavoastră de a fi, cu reputaţia dumneavoastră de persoană care preferă să stea departe de lumina reflectoarelor.

— Tocmai de aceea vă fac această propunere, se auzi vocea de la celălalt capăt al firului. Ştiţi care este politica mea: fă-i mereu să se întrebe care va fi pasul următor.

— Dar... discuţia noastră? Zinsou era dezamăgit şi speriat; se străduia să nu se dea de gol.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi. O să vedeţi că nu există mai multă intimitate decât în lumina reflectoarelor.

— La naiba! strigă Janson. Derulă caseta cu înregistrarea ultimei convorbiri cu Demarest.

— Ce altceva aş fi putut să fac? întrebă Zinsou şi în vocea lui era şi spaimă şi reproş.

— Nimic. Dacă aţi fi insistat prea mult nu aţi fi reuşit decât să-i treziţi suspiciuni. E un individ profund paranoic.

— Ce părere aveţi de cererea lui? E ciudată, nu?

— E o idee ingenioasă, zise Janson direct. Individul are mai multe mutări decât Bobby Fischer.

— Însă dumneavoastră doreaţi să-l scoateţi din ascunzătoare...

— S-a gândit şi el la asta şi şi-a luat măsuri de prevedere. Ştie foarte bine că forţele pe care trebuie să le înfrunte sunt ultra-compartimentate. Ştie că celor de la Serviciul Secret nu o să li se spună adevărul. Se foloseşte de oamenii noştri ca de un scut. Şi nu e numai asta. Va urca rampa către clădirea Adunării Generale umăr la umăr cu primarul New York-ului. Orice atentat la viaţa lui l-ar pune în pericol şi pe acest politician foarte cunoscut. Urmează să pătrundă într-o arenă

în care s-au luat măsuri de securitate excepţionale, şefii de state fiind toţi protejaţi de echipe foarte vigilente. Este ca şi cum ar fi înconjurat tot timpul de un câmp de forţă. Dacă un agent american ar încerca să tragă, ancheta care ar urma ar face ca toată afacerea să sară în aer. Atât timp cât Demarest se află la sediul Adunării Generale nu ne putem atinge de el. Nu avem cum. Încercaţi să vă imaginaţi – va fi permanent înconjurat de ceilalţi invitaţi. Cunoscută fiind generozitatea de care a dat dovadă peste tot în lume, reprezentanţii comunităţii internaţionale vor fi onoraţi să...

— ... să-l întâmpine pe cel care reprezintă o lumină pentru multe naţiuni, spuse Zinsou zâmbind amar.

— Este un plan care-l caracterizează foarte bine pe Demarest. „Ascuns la vedere” era una din expresiile sale favorite. Obişnuia să spună că, uneori, cea mai bună ascunzătoare este chiar sub ochii opiniei publice.

— Cam acelaşi lucru mi-a spus şi mie, zise Zinsou gânditor. Se uita la stiloul pe care-l ţinea în mână, parcă încercând să-l transforme prin puterea minţii într-o ţigară.

— Ce facem acum?

Janson sorbi puţină cafea călduţă.

— Ori îmi vine vreo idee...

— Ori?

Privirea lui Janson era dură.

— Ori nu-mi vine nici una. Agentul ieşi din biroul secretarului general fără să mai spună nimic, lăsându-l pe diplomat singur cu gândurile lui.

Zinsou simţea o apăsare în piept. Adevărul e că dormise foarte prost de când, la insistenţele lui Janson, preşedintele Statelor Unite acceptase să fie informat asupra evoluţiei crizei. Zinsou era şi continua să fie înspăimântat. Cum de putuseră Statele Unite ale Americii să fie atât de imprudenţe? Doar că nu erau chiar Statele Unite, ci mai degrabă un mic grup secret de programatori. Planificatori, aşa cum ar spune Janson. Secretul fusese trecut de la o administraţie prezidenţială la alta, la fel ca şi codurile arsenalului nuclear al ţării – şi la fel de periculos.

Zinsou cunoştea personal mai mulţi şefi de state decât oricine altcineva. Ştia că preşedintele american subestimase

mişcările sângeroase care se puteau declanşa în cazul în care adevărul despre Programul Mobius ar fi vreodată dezvăluit.
Prin faţa ochilor îi treceau figurile prim-miniştrilor, preşedinţilor, şefilor de partide, emirilor şi regilor, personalităţi ale unei lumi păcălite. Întreaga ordine mondială instaurată după război se putea prăbuşi. În toate zonele fierbinţi ale lumii, tratatele de soluţionare paşnică a conflictelor vor fi denunţate, invalidate, fiindcă autorul lor era de fapt un impostor – un agent american. Tratatul de pace pe care Peter Novak îl negociase în Cipru? Turcii şi grecii îl vor face imediat bucăţele. Fiecare parte o va acuza pe cealaltă că a ştiut adevărul de la început; un pact care părea imparţial va fi interpretat ca favorizând subtil adversarul. Iar în alte părţi?

Criza monetară de la voi, din Malaysia? Ne pare rău, prietene. Din cauza noastră s-a întâmplat. Căderea lirei sterline de acum şapte ani care a făcut ca PIB al Marii Britanii să scadă cu câteva puncte? Da, faptul că noi am profitat de situaţia aceea a înrăutăţit lucrurile. Ne pare teribil de rău, nu ştim ce-a fost în capul nostru...

O eră de relativă pace şi prosperitate va face loc unei alteia lipsită în totalitate de ambele binefaceri. Şi ce se va întâmpla când opinia publică va afla că birourile Fundaţiei Libertatea, răspândite în toate ţările în curs de dezvoltare şi în Europa de Est, făceau parte dintr-o operaţiune sub acoperire a serviciilor secrete americane? Multe dintre guvernele care cooperaseră pur şi simplu nu vor supravieţui acestei umilinţe. Altele, ca să-şi păstreze credibilitatea în rândul cetăţenilor, vor suspenda relaţiile cu Statele Unite şi vor începe să trateze această ţară ca pe un adversar. Bunurile firmelor americane, chiar şi acelea care nu aveau nici o legătură cu Fundaţia Libertatea, vor fi confiscate, fondurile lor îngheţate. Comerţul mondial va primi o lovitură nimicitoare. În acelaşi timp, dezvăluirile ar reprezenta un *casus belii* pentru toţi nemulţumiţii şi dezmoşteniţii planetei; toate suspiciunile incipiente îşi vor găsi un catalizator. Atât în interiorul partidelor politice oficiale cât şi al mişcărilor de rezistenţă, dezvăluirile ar reprezenta un strigăt la luptă împotriva imperialismului american. Acea entitate pe jumătate unită care este acum Europa ar reuşi în sfârşit să se coalizeze împotriva unui duşman comun.

Pe cine s-ar mai putea sprijini atunci Statele Unite? Cine ar mai face acest lucru? O ţară care şi-a trădat aliaţii cei mai apropiaţi şi cei mai loiali. O ţară care a manipulat în secret guvernele din lumea întreagă. O ţară care este acum ţinta furiei dezlănţuite a miliarde de oameni. Chiar şi organizaţiile dedicate cooperării internaţionale vor cădea pradă suspiciunilor. Toate acestea vor duce, chiar dacă nu imediat, la prăbuşirea Naţiunilor Unite ca urmare a valurilor succesive de resentimente şi suspiciuni.

Toate astea ar duce la – care era expresia folosită de americani? – o lume frământată.

Califul reciti telegrama pe care o primise şi simţi o înflăcărare anticipativă. Era ca şi cum norii se risipiseră, dând la iveală o rază luminoasă de soare. Peter Novak va vorbi la întâlnirea anuală a Adunării Generale ONU. Omul acesta – la urma urmei, nu era decât un om obişnuit – îşi va face în sfârşit apariţia. Va fi întâmpinat cu tot felul de dovezi insipide de gratitudine, de lauri şi de aclamaţii. Iar dacă planul Califului reuşea, va primi şi altceva. Se întoarse către ministrul Securităţii din Mansur – abia mai mult decât un negustor de covoare – şi începu să-i vorbească pe un ton curtenitor şi autoritar în acelaşi timp:

— Această întâlnire a comunităţii internaţionale va reprezenta un moment deosebit de important pentru Republica Islamică Mansur.

— Aveţi perfectă dreptate, replică ministrul, un bărbat obişnuit, mic de statură, care purta pe cap un simplu turban alb. În problemele care nu aveau legătură cu litera Coranului, conducătorii acestei mici ţări sărace şi dezolante puteau fi impresionaţi foarte uşor.

— Delegaţia voastră va fi judecată în funcţie de profesionalismul şi comportamentul ei, precum şi după disciplina de care va da dovadă. Totul trebuie să meargă perfect, chiar şi în faţa unor duşmani necunoscuţi şi neaşteptaţi. Trebuie menţinut permanent cel mai ridicat nivel de securitate.

Ministrul îşi plecă fruntea; ştia că aceste lucruri îl depăşeau şi mai ştia şi că nu avea rost să pretindă altceva, cel puţin nu

în prezenţa renumitului tactician din faţa sa.

— Din acest motiv, voi însoţi personal delegaţia. Dumneavoastră nu trebuie decât să-mi oferiţi acoperire diplomatică, în schimb eu voi avea grijă *personal* că totul să decurgă aşa cum trebuie.

— Allah fie lăudat, zise ministrul. Este mai mult decât puteam spera. Ardoarea dumneavoastră va fi o adevărată pildă pentru ceilalţi.

Califul încuviinţă încet din cap, acceptând măgulirea.

— Nu fac altceva decât ce trebuie făcut.

Clădirea era elegantă, dar anonimă – faţada ei de piatră brună era aidoma sutelor de alte faţade din cartierul new-yorkez Turtie Bay. Verandă, cenuşiu-cafenie, avea la intrare trepte prevăzute cu nişte proeminenţe negre, în diagonală, ca să împiedice alunecarea în caz de umezeală sau gheaţă; în acelaşi timp, senzorii electronici montaţi dedesubt puteau detecta prezenţa unui intrus. Soarele se reflecta în geamul gros, cu carouri din plumb al sufrageriei: pur decorativ în aparenţă, acesta era blindat, rezistent chiar şi la gloanţe de mare calibru. „Steril 7” numea directorul adjunct al Agenţiei de Informaţii a Apărării această casă; era o clădire sigură, rezervată de planificatorii Programului Mobius întâlnirilor lor ocazionale, una dintre cele zece clădiri asemănătoare răspândite în ţară. Janson primise asigurări că va fi în deplină siguranţă aici; la fel de important, de aici avea acces la cele mai sofisticate echipamente de comunicaţii, inclusiv posibilitatea de a intra în cele mai cuprinzătoare bănci de date create de serviciile de informaţii ale Statelor Unite.

Janson şedea într-o cameră de la etajul doi şi se uita pe nişte foi de hârtie galbenă. Avea ochii injectaţi din cauza lipsei de somn şi îl apucase o durere îngrozitoare de cap. Fusese mereu în contact, prin intermediul unor linii telefonice protejate, cu membrii supravieţuitori ai Programului Mobius. Nici unul nu părea optimist şi nici nu pretindea că ar fi. Dacă Novak va intra în ţară, cum o va face? Care erau şansele ca cei de la vamă să-i alerteze la sosirea lui? Trimiseseră câte un om în fiecare aeroport din ţară, particular său public. Autorităţilor aeroportuare li se comunicase că, din cauza unor

„ameninţări credibile” la adresa vieţii lui Peter Novak, era de o importanţă crucială să comunice apariţia lui unei echipe de criză coordonate de Departamentul de Stat şi însărcinată cu protecţia demnitarilor străini.

Îl sună pe Derek Collins care se afla pe Insula Phipps, unde numărul celor din Garda Naţională care îl păzeau fusese triplat. În fundal se auzea clinchetul metalic al zgărzii unui câine.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că Butch s-a ataşat foarte tare de mine, zise Collins. La naiba, cred că fiară vrea să se suie pe mine. După toate câte s-au întâmplat, e foarte relaxant să-l am prin preajmă. Bineînţeles că nu s-a împăcat la fel de bine cu muncitorii care au fost ieri aici să repare stricăciunile – se uita la ei de parcă ar fi fost ceva de mâncare. Dar cred că nu ai sunat ca să-ţi spun chestiile astea.

— Ce se mai aude?

— Vestea cea bună e că şarpele e pe drum – suntem aproape siguri, oricum. Vestea cea rea e că ieri a fost descoperit cadavrul lui Nell Pearson. Şi al doamnei Novak. Se presupune că e vorba de o sinucidere. Şi-a tăiat venele în cada de baie. Aşa că a retezat şi firul ăsta.

— Dumnezeule, spuse Janson. Crezi că a fost ucisă?

— Nu, a vrut numai să strige după ajutor. *Bineînţeles* că a fost ucisă. Însă nimeni n-o să reuşească să o dovedească vreodată.

— Ce pierdere, spuse Janson. Se cunoştea că era o lovitură pentru el.

— În altă ordine de idei, zise Collins cu răceală, nimeni nu a văzut până acum Puma. Zero, *nada*, nimic. Patru rapoarte despre indivizi care semănau cu el. Adevărul e că se poate că individul nostru să ici nu vină din străinătate – e posibil ca el să fie deja în ţară. În cazul ăsta e un joc de copii pentru el să apară incognito la întrunire. Trăim într-o ţară mare, foarte populată, cu peste cinci sute de aeroporturi internaţionale. Graniţele noastre sunt inevitabil permeabile. Nu trebuie să-ţi spun asta ţie.

— Nu cred că e momentul cel mai potrivit ca să vorbim acum despre lucruri imposibile, Derek, spuse agentul.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale foarte încurajatoare,

domnule antrenor. Crezi că există printre noi cineva care nu e implicat sută la sută în afacerea asta? Niciunul dintre noi nu ştie cine urmează pe listă. Dar dacă vrei cu adevărat să vorbim despre lucruri imposibile, poate că te-ar interesa să afli ce se mai pune la cale la Departamentul de Stat.

Cinci minute mai târziu, Janson puse receptorul în furcă fără ca ceea ce auzise să-i fi potolit cât de cât temerile. Aproape imediat după aceea începu să sune încet telefonul gri-argintiu. Era linia rezervată comunicaţiilor cu Casa Albă.

Janson ridică receptorul. Era preşedintele.

— Uite ce e, Paul, am întors problema pe toate părţile aici, împreună cu Doug. Cuvântarea asta pe care Demarest vrea s-o ţină în faţa Adunării Generale – ar putea fi foarte bine un fel de ultimatum implicit.

— Domnule preşedinte?

— După cum ştii, mi-a cerut codurile de control asupra întregului sistem Echelon. Am încercat să trag de timp.

— Să trageţi de timp?

— Am evitat să-i dau un răspuns. Cred că mesajul pe care ni l-a transmis este foarte clar. Dacă nu obţine ceea ce vrea, are de gând să apară în faţa Adunării Generale şi să arunce bomba. Să dezvăluie totul şi întreaga lume să-l urmărească cu gura căscată. E numai o presupunere. S-ar putea foarte bine să ne înşelăm. Însă cu cât ne gândim mai mult, cu atât ameninţarea ni se pare mai posibilă.

— Deci?

— Mă rog lui Dumnezeu să-l lovească un trăsnet înainte să apuce să-şi ţină discursul.

— Ăsta da plan.

— Aşa că m-am hotărât să mă întâlnesc cu el înainte de întrunire. Să capitulez. Să-i satisfac cererile.

— V-aţi programat să ţineţi un discurs la Naţiunile Unite?

— Am lăsat-o în coadă de peşte. Va fi acolo şi secretarul de stat împreună cu ambasadorul nostru la ONU, reprezentantul permanent, negociatorul comercial, precum şi ceilalţi oficiali pe care îi trimitem mereu. Însă dacă ajungem să facem... târgul ăsta, propunerea trebuie să vină de la mine. Sunt singurul autorizat să facă aşa ceva.

— Vă puneţi viaţa în pericol, domnule preşedinte.

— Paul, viaţa mea e deja în pericol. Ca şi a ta.

39

THE NEW YORK TIMES

SESIUNEA ADUNĂRII GENERALE A NAŢIUNILOR UNITE

Sute de şefi de state din întreaga lume
urmează să se întâlnească
într-un „Dialog al civilizaţiilor”

De Barbară Corlett

New York – Pentru cei mai mulţi dintre new-yorkezi, reunirea în oraşul lor a sute de şefi de state şi miniştri constituie un motiv de îngrijorare: vor provoca oare coloanele oficiale şi mai multe probleme traficului şi aşa imposibil? La Departamentul de Stat şi în cercurile diplomatice sunt însă pe ordinea de zi probleme mult mai serioase. Există speranţe că cea de-a cincizeci şi opta sesiune a Adunării Generale va conduce la reforme substanţiale şi la un nivel superior al cooperării internaţionale. Secretarul General al Naţiunilor Unite a anticipat că va fi vorba despre un „moment de cotitură” în istoria organizaţiei.

Speranţele au fost amplificate de zvonurile referitoare la o posibilă apariţie în faţa Adunării Generale a distinsului filantrop şi umanist Peter Novak, Fundaţia Libertatea fiind comparată cu Naţiunile Unite în ceea ce priveşte influenţa sa globală şi chiar înfăptuirile ei pe tărâm diplomatic. Naţiunile Unite trebuie să primească miliarde de dolari de la naţiunile membre, inclusiv Statele Unite şi secretarul general nu face nici un secret din faptul că îngheţarea salariilor ce decurge face foarte dificilă recrutarea şi păstrarea unor angajaţi de înaltă calitate. Domnul Novak, a cărui generozitate a devenit subiect de legendă, are probabil anumite propuneri concrete cu privire la ieşirea Naţiunilor Unite din criza financiară.

Oficialităţi de rang înalt de la Naţiunile Unite au sugerat că e foarte posibil ca directorul Fundaţiei Libertatea să propună o unire a forţelor celor două organizaţii în vederea coordonării asistenţei pe care o acordă în regiunile afectate de sărăcie şi conflicte. Solitarul domn Novak nu a putut fi abordat în vederea unui comentariu.

Continuare la pagina B4.

Totul se va întâmpla a doua zi şi ceea ce se va întâmpla depindea de cât de bine făcuseră pregătirile.

Un pas înaintea celuilalt.

Janson – oficial un consultant independent pe probleme de securitate angajat de Biroul Executiv al secretarului general – petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore verificând complexul de clădiri al Naţiunilor Unite. Ce uitaseră? Încerca să se concentreze, dar îl învăluia o ceaţă; dormise foarte puţin în ultimele zile şi încerca să reziste cu cafea şi aspirină. *Un pas înaintea celuilalt*. Era o misiune de recunoaştere de care depindea totul.

Complexul de clădiri al Naţiunilor Unite care se întindea de-a lungul lui East River, între Forty-second Street şi Fortyeighth Street, putea fi considerat el însuşi ca o insulă. Clădirea Secretariatului avea treizeci şi nouă de etaje; în peisajul pe verticală al oraşului, simboluri vestite precum Chrysler Building sau Empire State Building păreau meschine, comparativ – copaci alături de un munte. Elementul distinctiv al clădirii Secretariatului nu era înălţimea, ci lungimea imensă, mai mare decât a unui cvartal orăşenesc obişnuit. De fiecare parte a clădirii, peretele din geamuri termopan verde-albăstrui şi aluminiu era identic, fiecare etaj fiind demarcat prin câte un rând negru de timpane, simetria fiind întreruptă doar de grilele etajelor mecanice, dispuse la distanţe neregulate. Cele două laturi înguste ale clădirii erau placate cu marmură de Vermont – în onoarea, îşi amintea Janson, unui fost senator de Vermont care prezidase Comitetul Consultativ şi avusese funcţia de reprezentant permanent al Statelor Unite la ONU. Într-o epocă mult mai inocentă, Frank Lloyd Wright numise clădirea Secretariatului „o cutie imensă, destinată să transporte în iad un dezastru”. Cuvintele acestea păreau

acum amenințător de profetice. Imobilul Adunării Generale, situat chiar lângă cel al Secretariatului, în partea de nord a acestuia, deşi mult mai jos, se bucura de un design mult mai interesant. Era construit sub forma unui paralelipiped curbat, mai îngust la centru şi mai lat la margini. O cupolă ciudată – o altă concesie făcută senatorului – era plasată în mijlocul acoperişului, ca un ventilator uriaş. Clădirea Adunării Generale era acum pustie şi Janson o străbătu de la un capăt la altul de câteva ori, cercetând atent fiecare ungher de parcă l-ar fi văzut prima oară. Peretele dinspre sud era din sticlă, creând astfel un spaţiu de aşteptare aerisit şi luminos pentru delegaţii; deasupra acestuia se deschideau balcoane mari, albe, dispuse pe trei rânduri. În centrul clădirii, Sala Adunării Generale era un imens atrium semicircular, cu fotolii tapiţate în piele verde, dispuse în jurul podiumului central, un vast altar de marmură verde şi neagră. Deasupra podiumului, pe un uriaş perete aurit, era emblema circulară a Naţiunilor Unite – cele două spice ca de grâu sub o reprezentare stilizată a globului pământesc. Globul, cu cercurile şi liniile sale perpendiculare, îl ducea cu gândul la o imagine văzută prin luneta unei carabine. Victimă: întreaga planetă.

— *Some people wanna fill the world with silly love songs,* încerca rusul să fredoneze fără prea mult succes.

— Grigori? întrebă Janson în telefonul său celular. Bineînţeles că era Grigori. Janson se uită de jur-împrejur în imensa sală, oprindu-se puţin cu privirea pe cele două ecrane video montate de o parte şi de alta a podiumului.

— Eşti bine?

— Niciodată nu m-am simţit mai bine! răspunse Grigori Berman hotărât. Sunt din nou acasă. Am o soră medicală personală pe nume Ingrid! De-a doua zi am început să scap termometrul numai ca s-o văd cum se apleacă. Are nişte coapse mai ceva ca Venus! Ingrid, îi zic eu, nu vrei să ne jucăm de-a soră medicală? „Meester Berman”, ţipă ea foarte şocată, „eu sunt soră medicală”.

— Grigori, vreau să te rog ceva. Dacă nu poţi, nu-i nici o problemă, dar te rog să-mi spui. Janson vorbi la telefon câteva minute, dându-i rusului numai câteva detalii absolut necesare;

Berman va descoperi restul şi singur sau nu îl va descoperi.

Grigori tăcu câteva momente după ce Janson termină de vorbit.

Acum Grigori Berman e cel care a rămas cu gura căscată.

— Ceea ce propuneţi dumneavoastră, *sir*, este lipsit de etică, este imoral, ilegal – o violare mişelească a standardelor şi procedurilor bancare internaţionale. O pauză. Exact ceea ce-mi place mie.

— Eram sigur, spuse Janson. Şi crezi că ai să reuşeşti?

— *I get by with a little help from my friends,* începu Berman să fredoneze iar.

— Eşti sigur că poţi să faci asta?

— Întreab-o pe Ingrid ce poate să facă Grigori Berman, răspunse rusul bâlbâindu-se de furie. Ce poate să facă Grigori? Mai bine întreabă ce *nu* poate să facă Grigori!

Janson închise telefonul şi continuă să cerceteze sala. Se duse până în spatele pupitrului din marmură verde de unde vorbitorii se adresau adunării şi se uită de acolo la rândurile de fotolii unde aveau să şadă delegaţii. Şefii delegaţiilor naţionale urmau să umple primele cincisprezece rânduri de fotolii şi mese. Pe mesele curbate erau fixate plăcuţe cu numele ţărilor scrise cu litere albe pe fond negru: de o parte a culoarului central, Peru, Mexic, India, HI Salvador, Columbia, Bolivia şi altele pe care nu le mai distingea din cauza întunericului. De cealaltă parte, Paraguay, Luxemburg, Islanda, Egipt, China, Belgia, Yemen, Marea Britanie şi multe altele. Ordinea părea întâmplătoare, însă plăcuţele erau foarte numeroase, simboluri ale acestei lumi veşnic divizate. La fiecare masă erau montate butoane pe care delegaţii le puteau apăsa pentru a-şi manifesta intenţia de a vorbi, precum şi mufe pentru căştile în care se putea auzi traducerea simultană a luărilor de cuvânt în orice limbă. În spatele meselor la care şedeau delegaţiile oficiale se aflau alte rânduri de fotolii pentru ceilalţi membri ai delegaţiilor diplomatice. Deasupra se afla o structură circulară plină cu becuri şi înconjurată de spoturi luminoase fixate în tavan ca nişte stele. Pereţii curbaţi erau acoperiţi cu lambriuri de lemn şi cu vaste fresce pictate de Fernand Leger. În mijlocul unui

balcon lung de marmură era un ceas care putea fi văzut numai de cei aflaţi în spatele pupitrului. În balcon erau alte rânduri de fotolii. Şi în spatele lor, discret încadrate cu perdele, se afla un şir de cabine de sticlă, în care luau loc traducătorii, tehnicienii şi personalul de securitate al ONU.

Semăna cu un magnific teatru şi, în multe privinţe, chiar asta era.

Janson părăsi sala şi se îndreptă spre încăperile din spatele podiumului: un birou la dispoziţia secretarului general şi un ansamblu de încăperi destinate personalităţilor. Având în vedere dispunerea echipelor de securitate, era pur şi simplu imposibil de lansat un atac în aceste spaţii. La cea de-a treia inspecţie, atenţia lui Janson fu atrasă de ceea ce părea a fi o capelă puţin folosită sau, cum era la modă să se spună acum, o cameră de meditaţie. Era un spaţiu mic şi îngust, cu o frescă de Chagall pe unul din pereţi, la care se ajungea din coridorul care făcea legătura dintre intrarea principală şi Sala Adunării Generale.

În cele din urmă, Janson coborî rampa lungă de pe latura vestică a clădirii pe care aveau să urce curând delegaţiile. Geometria securităţii ansamblului de clădiri era impresionantă: corpul masiv al clădirii Secretariatului funcţiona ca un scut, oferind protecţie din cele mai multe unghiuri. Străzile adiacente aveau să fie închise pentru traficul obişnuit, având acces numai delegaţiile oficiale şi ziariştii acreditaţi.

Alan Demarest nu ar fi putut alege o scenă mai sigură nici dacă s-ar fi retras într-un buncăr în Antarctica.

Cu cât Janson analiza mai bine situaţia, cu atât admira mai mult geniul tactic al oponentului său. Trebuia să se întâmple ceva cu adevărat extraordinar pentru a-l învinge – ceea ce însemna că Janson se baza pe ceva ce nu exista.

Ce însoţire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce legătură are lumină cu întunericul?

Şi totuşi Janson vedea imperativul unei astfel de însoţiri mai clar decât oricine altcineva. Pentru înfrângerea acestui maestru al subterfugiului era nevoie de ceva mai mult decât de mişcările şi contramişcările calculate şi raţionale ale planificatorilor: era nevoie de furia neînfrânată, nesăţioasă şi

iraţională a unui fanatic. Asupra acestui aspect nu mai era loc de îndoială: cea mai bună metodă prin care Demarest putea fi învins era ca ei să apeleze la ceva ce nu putea fi controlat.

Planificatorii îşi imaginaseră că ei pot controla proiectul. Dar ei nu-l controlaseră niciodată cu adevărat, niciodată nu reuşiseră. Toţi se jucau cu focul. Acum trebuia să se pregătească să-şi frigă degetele.

40

Coloanele de maşini începură să sosească în Piaţa Naţiunilor Unite de la ora şapte dimineaţa a zilei următoare, aducând personalităţi de toate culorile politice şi culturale. Şefi de state, militari de carieră, în uniformă de gală, păşeau maiestuos pe rampa de la intrare de parcă şi-ar fi inspectat trupele, foarte mândri de decoraţiile şi eşarfele pe care şi le acordaseră singuri. Îi priveau cu dispreţ pe liderii cu umeri înguşti ai aşa-ziselor democraţii, care în ochii lor nu erau nimic altceva decât nişte bancheri încrezuţi: costumele lor închise la culoare şi cravatele cu nod strâns simbolizau apartenenţa la tagma negustorilor mai degrabă decât gloria autentică a puterii naţionale. La rândul lor, liderii aleşi ai democraţiilor libere priveau dispreţuitor tinichelele strălucitoare pe care le etalau generalii: ce grozavă înapoiere socială le permisese acestor *caudillos* să pună nuna pe putere? Liderii slabi îi priveau dispreţuitor pe cei graşi, pe care îi considerau incapabili să se controleze: nu era de mirare că ţările lor se confruntau cu datorii externe uriaşe. În schimb, liderii corpolenţi îi priveau pe omologii lor slăbănogi ca pe nişte administratori reci şi fără sevă, nu ca pe nişte adevăraţi conducători. Cam acestea erau gândurile care se ascundeau dincolo de zâmbetele cordiale.

Ca nişte molecule văzute la microscop, grupurile de delegaţi se formau şi se desfăceau, se uneau şi se rupeau întruna. Replicile amabile, lipsite de conţinut ascundeau nemulţumiri profunde. Un preşedinte corpolent al unui stat din centrul Africii îl îmbrăţişa pe ciolănosul ministru german de

Externe şi amândoi ştiau ce semnificaţie avea acest gest: *Putem rezolva reeşalonarea datoriilor? De ce trebuie să fiu eu acum blocat în plata unor datorii pe care le-a contractat predecesorul meu – la urma urmei, eu am dat ordin să fie împuşcat!* Un potentat strident împopoţonat din Asia Centrală îl întâmpină pe primul-ministru britanic cu un zâmbet larg, care ascundea însă un protest: *Nu cred că disputa de frontieră cu vecinii noştri interesează comunitatea internaţională.* Preşedintele unei ţări membre NATO care era acum doar umbra unui fost mare imperiu discuta cu omologul său din prospera Suedie despre ultima sa vizită la Stockholm. Mesajul era însă următorul: *E posibil ca acţiunile noastre împotriva locuitorilor satelor kurde din interiorul graniţelor ţării noastre să-i nemulţumească pe activiştii voştri în domeniul drepturilor omului, însă numai aşa ne putem apăra de forţele rebele.* Fiecare strângere de mână, fiecare îmbrăţişare sau bătaie pe spate ascundea o nemulţumire, fiindcă nemulţumirile reprezentau liantului comunităţii internaţionale.

Printre membrii delegaţiilor trecea un bărbat cu o barbă mare, pe cap cu un *kaffiyeh* şi cu ochelari de soare: o ţinută obişnuită în rândul claselor conducătoare din unele state arabe. Arăta la fel ca oricare din sutele de reprezentanţi diplomatici din ţări ca Iordania, Arabia Saudită, Yemen, Mansur, Oman sau Emiratele Unite. Bărbatul avea o expresie mulţumită şi sigură pe sine: fără îndoială fericit că se afla la New York şi abia aştepta să dea o raită prin locurile deocheate ale marii metropole.

De fapt, barba amplă îndeplinea un dublu rol: nu numai că-i schimba înfăţişarea lui Janson, însă ascundea un mic microfon cu filament, activat de un comutator dintr-un buzunar de la pantaloni. Din precauţie, îi fixase un astfel de microfon şi secretarului general; acesta era cusut în gulerul auriu al cămăşii, fiind complet ascuns de nodul cravatei.

Rampă ducea către un trotuar lipit de peretele clădirii Adunării Generale şi de unde se deschideau şapte intrări în peretele de marmură. Janson se mişca printre cei care continuau să vină şi avea permanent aerul cuiva care a zărit un cunoscut în mulţime. Se uită la ceas; a optzeci şi şasea întâlnire anuală a Adunării Generale începea peste

aproximativ cinci minute. Va veni Alan Demarest? Avusese vreodată intenţia?

Apariţia legendarului bărbat fii anunţată de un adevărat baraj de bliţuri. Echipele de televiziune, care până atunci filmaseră sosirea celorlalţi invitaţi, îşi concentrau acum camerele de luat vederi, microfoanele şi reflectoarele asupra misteriosului filantrop. Era foarte greu să-l distingi printre cei care se înghesuiau în jurul lui. Se afla acolo primarul New York-ului, cu o mână pe umărul lui Novak şi şoptindu-i acestuia la ureche ceva ce părea să-l amuze pe plutocrat. De cealaltă parte, Novak era însoţit de senatorul statului New York, care era şi adjunctul preşedintelui Comitetului pentru Relaţii Externe al Senatului. Cei trei erau urmaţi îndeaproape de un mic grup de funcţionari şi personalităţi publice. La intervale strategice erau postaţi agenţi ai Serviciului Secret, fără îndoială pentru a se asigura că în zonă nu se aflau lunetişti sau alţi potenţiali răufăcători.

După ce bărbatul pe care lumea întreagă îl cunoştea sub numele de Peter Novak intră în holul din vestul clădirii, cei din anturajul său îl împinseră către apartamentul situat în spatele Sălii Adunării Generale. Holul începuse încet-încet să se golească şi delegaţii îşi ocupau locurile din sală.

Fu rândul lui Janson să se retragă în cabina centrală de securitate din spatele balconului principal din Sala Adunării Generale. Un monitor mare era înconjurat de un şir de monitoare mai mici, pătrate, pe care se vedeau imagini din sală filmate sub diverse unghiuri. La cererea lui Janson fuseseră instalate camere de luat vederi şi în încăperile din spatele podiumului. Consultantul pe probleme de securitate al secretarului general dorea să poată supraveghea toate personajele importante.

Manevrând elementele de control ale panoului de comandă, trecu de la o cameră de vederi la alta, mărind diverse imagini, căutând masa la care urma să se aşeze delegaţia Republicii Islamice Mansur. Căutarea nu dură prea mult.

Acolo, chiar lângă culoarul central, şedea un bărbat frumos, îmbrăcat cu aceleaşi straie largi ca şi restul delegaţiei din Mansur. Janson apăsă câteva butoane de pe consolă şi chipul acestuia apăru pe monitorul central în locul imaginii de

ansamblu a sălii. Janson mări şi mai mult imaginea, reduse prin metode digitale umbrele şi rămase parcă hipnotizat de figură uşor de recunoscut care umpluse ecranul.

Ahmad Tabari. Bărbatul pe care supuşii lui îl numeau Califul. Îl străbătu un val de furie că un curent electric pe când studia planurile acestei feţe de abanos, nasul acvilin şi bărbia puternică, bine conturată. O figură carismatică chiar şi în stare de repaus.

Janson apăsă alte butoane şi pe ecranul central apăru imaginea din încăperea din spatele podiumului.

O figură diferită, un alt fel de carismă: carisma unui om care, spre deosebire de primul, nu aspira să ajungă sus, ci era deja acolo. Părul bogat şi negru, foarte puţin încărunţit, pometii înalţi, costumul elegant la trei nasturi: Peter Novak. Da, Peter Novak: era ceea ce devenise acest om şi aşa trebuia şi Janson să se gândească la el. Şedea la unul din capetele unei mese din lemn deschis, lângă un telefon conectat direct atât cu sistemul de comunicaţii montat pe pupitrul din sală, cât şi cu staţiile tehnicienilor. Într-un colţ al încăperii se afla un monitor pe care VIP-urile din aceste încăperi puteau urmări ceea ce se petrecea în sală.

Uşa încăperii se deschise: doi agenţi din Serviciul Secret, cu fire răsucite care le atârnau de căştile fixate în ureche, făcură o inspecţie vizuală a încăperii.

Janson apăsă un alt buton şi schimbă unghiul de vizualizare a imaginii din cameră.

Peter Novak se ridică. Zâmbi către vizitatorul său.

Preşedintele Statelor Unite.

Bărbatul de obicei atât de stăpân pe sine era acum cenuşiu. Imaginile nu erau însoţite de sunet, însă era evident că preşedintele le cerca acum celor de la Serviciul Secret să-l lase singur cu bărbatul din cameră.

Fără un cuvânt, preşedintele scoase un plic sigilat din buzunarul de la piept şi îl înmână lui Peter Novak. Se vedea cum îi tremură mâinile.

Priviţi din profil, contrastul dintre cei doi bărbaţi putea face obiectul unui studiu: unul dintre ei, liderul lumii libere, părea învins şi parcă adus de spate; celălalt stătea drept, cu o privire triumfătoare.

Preşedintele dădu din cap şi, o clipă, lăsă impresia că ar vrea să mai spună ceva. Se răzgândi însă şi ieşi din încăpere.

Janson schimbă din nou camerele de luat vederi. Novak băgă plicul în propriul buzunar. Janson ştia că plicul acela putea schimba cursul istoriei mondiale.

Şi asta era numai prima rată.

Califul îşi privi ceasul. Sincronizarea era totul. Din cauza detectoarelor de metale fusese imposibil, chiar şi pentru membrii delegaţiei oficiale, să introducă arme de foc în incintă; se aşteptase la aşa ceva. Totuşi, a obţine o astfel de armă era un lucru elementar. În interiorul clădirii se aflau sute de arme, proprietatea gărzilor Naţiunilor Unite sau a altora cu aceleaşi misiuni. Califul nu se temea de ei: le ţinuse piept unora dintre cei mai periculoşi luptători din lume. Prin valoarea sa personală câştigase respectul celor care îl urmau. Numai priceperea în tălmăcirea versetelor Coranului nu ar fi fost suficientă. Poporului său îi trebuia lideri curajoşi, puternici atât trupeşte, cât şi intelectual.

Nu numai că va recâştiga aura de invincibilitate pe care o pierduse la Steenpaleis, în noaptea aia îngrozitoare, dar o va dubla după ce va îndeplini acest act, cel mai îndrăzneţ dintre toate. După această ispravă va trebui să-şi facă drum prin învălmăşeala ce va urma până la barca cu motor ancorată pe East River, la cincizeci de metri de clădire.

Da, a pune mâna pe o armă puternică era ceva la fel de uşor ca a o lua de pe un raft dintr-un depozit. Prudenţa îi cerea însă să aştepte până în ultimul moment. Dacă obţinea prea repede arma, şansele de a fi dat de gol erau mai mari. Securizarea armei însemna, la urma urmei, scoaterea din funcţiune a celui care o deţinea.

Conform programului pe care îl primise prin intermediul ambasadorului Republicii Mansur la ONU, Peter Novak urma să-şi înceapă discursul în mai puţin de cinci minute. Aşa că venise momentul ca acest membru al echipei care asigura securitatea delegaţiei din Mansur să facă o scurtă vizită la toaletă. Califul împinse uşa care dădea afară din sală şi porni către capelă.

Mergea foarte repede şi tălpile sandalelor sale răsunau pe

mozaicul din hol. Reuşi să atragă atenţia unui agent din Serviciul Secret, un individ tuns scurt, cu o bărbie pătrată. Era chiar mai bine decât dacă ar fi dat peste un simplu membru al serviciului de securitate de la ONU: armamentul celor din Serviciul Secret era de calitate superioară.

— Domnule, strigă el către agentul îmbrăcat în costum. Fac parte din cei care asigură protecţia conducătorului Republicii Islamice Mansur.

Agentul se uită în altă parte; şefii de state străini nu intrau sub jurisdicţia sa.

— Am primit un raport cum că cineva se ascunde acolo! Califul gesticula arătând spre capelă.

— O să rog pe cineva să verifice, spuse calm americanul. Nu pot să-mi părăsesc postul.

— Dar e chiar aici, foarte aproape. Personal, cred că nu e nimeni acolo.

— Am căutat peste tot cu câteva ore mai înainte. Şi eu înclin să cred că e doar o alarmă falsă.

— Şi nu vreţi să aruncaţi totuşi o privire? Mai puţin de treizeci de secunde din preţiosul dumneavoastră timp? Mai mult ca sigur că alarma e falsă, însă dacă ne înşelăm, amândoi vă trebui să explicăm de ce n-am luat nici o măsură.

Agentul oftă plictisit.

— Arătaţi-mi locul.

Califul deschise mica uşă de lemn care dădea în capelă şi aşteptă până ce agentul de la Serviciul Secret intră înăuntru.

Capela era lungă şi îngustă, cu un tavan jos şi luminată discret; un spot luminos era îndreptat spre o cutie lăcuită plasată aproape de capătul sălii. Cutia era acoperită cu o placă de sticlă strălucitoare – pesemne aşa vede un designer occidental seculara religiozitate. Pe peretele din faţă se vedea o frescă plină cu semilune, cercuri, pătrate, triunghiuri, toate amestecate şi suprapuse, semnificând fără îndoială un amalgam de credinţe. Totul era foarte occidental, făcut cu înfumurarea că cineva le poate cuprinde pe toate, ca ingredientele dintr-un Big Mac. În partea cealaltă, aproape de intrare, era un rând de bănci. Pardoseala era alcătuită din plăci de ardezie neregulate.

— Nu-i un loc unde să se ascundă cineva, zise agentul. Nu e

nimic aici.

Uşa grea se închise în urma lor, retezând dintr-o dată zgomotele care veneau de pe culoar.

— Chiar dacă ar fi fost, nu aveţi nici o armă. Sunteţi neajutorat în faţa unui asasin.

Bărbatul din Serviciul Secret rânji şi îşi desfăcu haina, lăsând să se vadă revolverul cu ţeava lungă fixat într-un toc atârnat de umăr.

— Îmi cer scuze, zise Califul şi se întoarse cu spatele la american, aparent captivat de frescă de pe perete. Se dădu chiar un pas înapoi ca să o vadă mai bine.

— Îmi pierd timpul aici, zise agentul.

Brusc, Califul dădu capul pe spate, lovindu-l puternic pe celălalt în bărbie. Pe când agentul se prăbuşea, Califul duse mâna către tocul de sub haina acestuia şi scoase un revolver Ruger SP101 echipat cu o ţeava lungă de doisprezece centimetri. Îl mai lovi încă o dată pe agent cu patul pistolului în cap, asigurându-se că infidelul acesta plin de sine va rămâne inconştient pentru mai multe ore.

Ascunse revolverul în mica sa servietă de piele, apoi trase corpul musculos al agentului în spatele cutiei luminate, unde nu putea fi văzut de cineva care ar intra în capelă.

Era timpul să se întoarcă în sala Adunării Generale. Venise timpul să se răzbune pentru umilinţa suferită. Venise timpul să se înscrie în cartea de istorie a lumii. Se va dovedi demn de titlul pe care i-l dăduseră susţinătorii săi. Va demonstra că este un adevărat Calif. De data asta nu va rata.

Jos, în apartament, becul indicator de pe telefonul negru începu să clipească: era procedura standard prin care bărbatul din încăpere era anunţat că peste cinci minute se va adresa adunării conducătorilor planetei.

Novak se întinse, ridică receptorul, ascultă şi spuse „Mulţumesc”.

Privind, Janson simţi un fior de nelinişte.

Ceva nu era în regulă.

Disperat, se repezi asupra butonului REWIND şi reluă ultimele zece secunde ale înregistrării video.

Becul care pâlpâia pe aparatul telefonic. Peter Novak

întinzând mâna să apuce receptorul, ducând apoi receptorul la ureche...

Ceva nu era în regulă.

Dar *ce?* În subconştientul lui Janson suna un semnal de alarmă, însă era obosit, atât de obosit încât nu reuşea să înlăture ceaţa care îl împiedica să raţioneze.

Derulă din nou ultimele secvenţe ale înregistrării. Becul care pâlpâia pe telefon.

Peter Novak care, deşi apărat de atâţia, se afla pentru moment singur în apartament şi se întindea să apuce receptorul telefonului pentru ultimele instrucţiuni înainte de a apărea în faţa delegaţiilor. Întindea mâna dreaptă.

Peter Novak ţinând receptorul la ureche.

La urechea dreaptă.

Janson avu senzaţia că un strat de gheaţă îi învăluie tot corpul. Prin faţa ochilor îi treceau acum o cascadă de imagini şi începea să vadă totul cu o claritate înspăimântătoare. Imaginile şi sunetele se derulau într-un ritm năucitor. Demarest în spatele biroului său la baza de la Khe Sanh, întinzând mâna după receptor. *Rapoartele astea sunt mai rău decât nefolositoare!* Demarest ţinând receptorul strâns lipit de ureche. Demarest vorbind din nou: *O mulţime de lucruri se pot întâmpla într-o zonă liberă.* Demarest în zonă mlăştinoasă de lângă Ham Luong întinzând mâna după radiotelefon, ascultând atent, apoi strigând o serie de comenzi, întinzându-se după telefon cu mâna *stângă*, ţinând receptorul la urechea *stângă.*

Alan Demarest era stângaci. Invariabil.

Bărbatul din apartament nu era Alan Demarest.

Iisuse Hristoase! Janson simţi că îi bubuie sângele în tâmple.

Demarest trimisese o dublură. Un impostor. *Dacă duşmanul tău are o idee bună, foloseşte-te de ea,* îi spusese Demarest pe câmpurile de luptă din Vietnam. Planificatorii Programului Mobius erau acum duşmanii lui Demarest. Îşi câştigase libertatea distrugând propriile duplicate, dar apoi plănuise ani de zile nu numai pentru a acumula valori şi aliaţi, ci şi pentru a-şi crea propriul duplicat – unul care de data asta era sub controlul său.

Cum de nu se gândise Janson la aşa ceva?

Impostorul din apartament nu era Peter Novak; era un individ care lucra pentru el. Da, era exact tipul de plan la care s-ar fi gândit Demarest. Care era gata oricând să inverseze unghiul de vedere. *Să vezi cele două lebede albe în locul uneia negre. Să vezi o felie de plăcintă în locul plăcintei cu o felie lipsă. Răsuceşte feţele cubului Necker în afară, nu înăuntru. Învaţă să stăpâneşti esenţa lucrurilor, puiule.*

Bărbatul care se pregătea să se adreseze Adunării Generale era doar o momeală care avea să-i ducă pe toţi la pieire în câteva minute, bărbatul acesta, această copie a unei copii, acest de două ori fals Novak, avea să-şi ocupe locul pe podiumul de marmură verde.

Şi va fi ucis.

Iar nenorocirea nu se va întâmpla din cauza lui Novak, ci din cauza lor. Atentatul va confirma suspiciunile paranoice ale lui Demarest: duşmanii săi vor fi daţi de gol în clipa în care va descoperi că invitaţia fusese doar un complot.

În acelaşi timp, prin uciderea falsului Peter Novak va fi distrusă şi ultima legătură directă pe care o mai aveau cu Alan Demarest. Nell Pearson era moartă. Marta Lang era moartă. Toate firele care puteau să-i ducă la Demarest fuseseră tăiate, toate, cu excepţia bărbatului din apartamentul pentru invitaţi. Bărbatul care îşi sacrificase probabil jumătate de an din viaţă ca să se refacă în urma operaţiilor chirurgicale la care fusese supus. Bărbatul care, de voie sau de nevoie, îşi sacrificase propria identitate în folosul maniacului care ţinea acum în mâini viitorul omenirii. Dacă acest bărbat era ucis, ultima pistă care îl putea conduce pe Janson la Demarest va fi distrusă.

Şi dacă el urca pe podium, va fi ucis.

Schema pe care o puseseră în mişcare nu mai putea fi oprită. Maşinăria nu se mai afla sub controlul lor: tocmai ceea ce încercaseră să evite putea fi acum fatal.

Janson începu să schimbe disperat camerele de luat vederi până ce pe ecran apăru delegaţia din Mansur. Fotoliul de lângă culoar în care şezuse Califul era acum gol.

Unde putea fi?

Janson trebuia să-l găsească: doar aşa puteau evita o

catastrofă. Îşi activă microfonul şi începu să vorbească, cuvintele sale fiind transmise în casca secretarului general.

— Va trebui să amânaţi intrarea lui Novak. Am nevoie de zece minute.

Secretarul general şedea pe unul din locurile din spatele pupitrului şi zâmbea către delegaţiile din faţa sa.

— Imposibil, şopti el fără să-şi schimbe expresia.

— Faceţi ce vă spun! zise Janson. Sunteţi secretar general, ce naiba! Vă descurcaţi dumneavoastră!

După care alergă pe scara capitonată spre culoarul care dădea în Sala Adunării Generale. Trebuia să-l găsească pe fanaticul din Anura. Asasinatul pe care îl pregătea el nu va salva lumea, ci îi va grăbi sfârşitul.

41

Janson alerga fără zgomot pe culoarul pardosit cu dale albe. Califul dispăruse din Sala Adunării Generale – ceea ce însemna poate că se dusese să recupereze o armă pe care el, sau un tovarăş de-al lui, reuşise cumva s-o introducă în incintă. Holul din sud, puternic luminat prin peretele de sticlă, era gol: în ascensorul uriaş nu se afla nimeni. Se repezi către sala de aşteptare a delegaţilor. Aşezate pe o sofa acoperită cu piele albă, două femei blonde erau adâncite în conversaţie: după cum arătau, făceau probabil parte dintr-o delegaţie scandinavă şi probabil că nu mai găsiseră loc în Sala Adunării Generale. În afară de asta, nimic.

Unde putea fi? Prin mintea lui Janson treceau tot felul de posibilităţi.

Pune întrebarea astfel: unde te-ai afla tu dacă ai fi în locul lui?

Capelă. Un spaţiu alungit şi îngust, aproape niciodată folosit, dar mereu deschis. Se afla chiar lângă birourile secretarului general, în partea cealaltă a peretelui curbat din faţa Sălii Adunării Generale. Singura încăpere din clădire unde cineva putea fi sigur că trece neobservat.

Janson o luă iar la goană şi, cu toate că tălpile de cauciuc ale pantofilor săi făceau foarte puţin zgomot, respiraţia sa se

auzea din ce în ce mai tare.

Împinse uşa grea a capelei şi văzu un bărbat în straie albe şi largi aplecat în spatele unei cutii mari şi negre de lemn.
Uşa se închise în spatele lui Janson şi bărbatul se întoarse spre el.

Califul.

O clipă, Janson se sufocă de emoţie şi ură. Reuşi însă să afişeze o expresie prietenoasă de surpriză.
Califul vorbi primul.

— *Khaif hallak ya akhi.*

Janson îşi aminti de barba lui mare şi de pânza de pe cap şi făcu un efort să zâmbească. Înţelesese că bărbatul i se adresase în arabă; probabil o formulă de politeţe fără importanţă, însă nu putea fi sigur. Se strădui să-i răspundă în ceea ce considera el a fi cea mai bună engleză de Oxbridge – membrul unei familii regale arabe era educat, desigur, într-o asemenea instituţie.

— Dragul meu frate, sper că nu te-am deranjat. Însă am o migrenă atât de puternică încât speram să găsesc alinare în discuţia cu Profetul.

Califul se îndreptă spre el.

— Dar ar fi păcat să pierdem ceea ce se întâmplă în sală, evenimentul pentru care am bătut atâta cale. Nu eşti de acord?
Vocea sa era ca sâsâitul unui şarpe.

— Ai dreptate, fratele meu, zise Janson.

Pe când Califul venea spre el, scrutându-l de aproape, Janson simţi că i se zburleşte părul. Califul se apropie până ajunse doar la câţiva centimetri de el. Janson îşi aminti că regulile sociale în legătură cu distanţa fizică minimă admisă variau în funcţie de cultură şi că arabii obişnuiau să se apropie mai mult unii de ceilalţi decât vesticii. Califul îi puse o mână pe umăr.

Era un gest blând, prietenesc, menit să câştige încrederea – un gest venit însă din partea celui care îi ucisese soţia.

Fără să vrea, Janson se dădu înapoi.

Prin mintea sa trecea o avalanşă de imagini: valul de distrugeri, ruinele clădirii din centrul oraşului Caligo, telefonul care suna să-l anunţe că soţia sa era moartă.

Califul se schimbă brusc la faţă.

Janson se dăduse de gol.

Asasinul ştia.

Ţeava lungă a unui pistol era înfiptă acum în pieptul lui Janson. Califul se hotărâse: oaspetele acesta suspect nu putea fi lăsat să plece.

Mathieu Zinsou se uita la sală plină şi vedea cum oamenii aceia puternici – bărbaţi şi femei începeau să-şi piardă răbdarea. Promisese că va vorbi foarte puţin şi iată că introducerea sa devenise neobişnuit de lungă şi incoerentă. Dar nu avea altă soluţie decât să continue să tragă de timp! Văzu schimbul de priviri dintre ambasadorul american la ONU şi colegul său, reprezentantul permanent al Statelor Unite; cum se făcea că acest maestru al oratoriei devenise atât de plictisitor?

Privirea secretarului general coborî din nou pe foile de pe pupitru. Citise deja patru paragrafe; nu mai avea nimic pregătit şi, în tensiunea momentului, habar n-avea ce ar mai fi putut spune. Doar cei care îl cunoşteau foarte bine ar fi putut observa că faţa lui cafenie se golise de sânge.

— S-au înregistrat progrese în toată lumea, spuse el rostind foarte clar vocalele, parcă pentru a ascunde banalitatea stânjenitoare a mesajului. Asistăm la un real avans în dezvoltarea şi armonia internaţională în Europa, din Spania până în Turcia, din România până în Germania, din Elveţia, Franţa şi Italia până în Ungaria, Bulgaria şi Slovacia, ca să nu mai menţionez Republica Cehă, Slovenia şi, bineînţeles, Polonia. Progrese reale au fost făcute şi în America Latină – din Peru până în Venezuela, din Ecuador până în Paraguay, din Chile până în Guyana şi Guyana Franceză, din Columbia până în Uruguay şi Bolivia, din Argentina până în... Avu un lapsus. Începu să privească disperat delegaţiile din faţa sa, sărind de la o plăcuţă cu denumirea ţării la alta.

— Până în Surinam! Simţi o mare uşurare că reuşise să găsească răspunsul la timp. Evoluţia situaţiei din Surinam în particular a fost deosebit de încurajatoare.

Cât va mai putea trage de timp? De ce îi trebuia lui Janson atâta timp?

Zinsou îşi drese glasul. Era un bărbat care transpira foarte rar; acum era lac de sudoare.

— Bineînţeles, am fi nedrepţi dacă nu am aminti despre progresele înregistrate în rândul naţiunilor din jurul Pacificului...

Janson se uita fix la bărbatul care îi furase fericirea la care crezuse că are şi el dreptul, la omul care îl lăsase fără averea cea mai de preţ a vieţii sale. Îndoi puţin genunchii, cu picioarele depărtate la nivelul umerilor.

— Te-am jignit, spuse el trist. Apoi, brusc, îşi repezi cotul mâinii stângi în umărul drept al califului şi îl prinse cu ambele mâini de încheietura braţului în care ţinea arma. Îl seceră apoi cu piciorul stâng şi se prăbuşiră amândoi. Califul îl izbi de mai multe ori cu palma mâinii stângi peste tâmplă. Totuşi, Califul avea posibilitatea să se elibereze din strânsoare, aşa că Janson fu nevoit să-i suporte loviturile. Singura apărare posibilă era ofensiva. Janson îi răsuci în sus mâna în care ţinea pistolul. Califul fu nevoit să se supună direcţiei pe care era exercitată presiunea şi acum revolverul era îndreptat către trupul lui Janson.

Nu era nevoie decât de o fracţiune de secundă ca apăsarea degetului pe trăgaci să declanşeze o lovitură mortală.

Janson îi izbi însă rapid mâna în care ţinea pistolul de pardoseală producându-i o durere care îl făcu să slăbească strânsoarea armei. Cu o mişcare fulgerătoare, Janson apucă pistolul şi se ridică în picioare. Anuranul rămase întins pe podea.

Arma era acum în mâna lui Janson.

Imediat apăsă comutatorul care activa microfonul de la gură.

— Ameninţarea a fost neutralizată, îi comunică secretarului general.

Apoi primi o lovitură năucitoare din spate. Asasinul, agil ca un şarpe, se ridicase şi-l prinse pe Janson cu antebraţul pe după gât, gata, gata să-l sufoce. Janson se zbătu cu putere, răsucindu-se şi lovind, sperând să-l înlăture pe mai tânărul şi mai agilul bărbat, dar teroristul era numai o masă de muşchi. În comparaţie cu el, Janson se simţea greoi şi lent, un urs care

trebuia să înfrunte o panteră.

Renunţă să scape din strânsoarea Califului şi, ducându-şi mâinile la spate, începu să-l strângă şi el. Apoi îşi aruncă picioarele în aer şi se trânti cu toată greutatea pe spate, impactul fiind amortizat de corpul inamicului său.

Simţi răsuflarea grea a bărbatului în ceafă şi înţelese că se lovise rău în cădere.

Respirând greu şi suferind şi el, Janson se întoarse cu faţa la adversar şi încercă să se ridice în picioare. Califul făcu imediat acelaşi lucru şi, dând dovadă de o rezistenţă neaşteptată, se aruncă din nou asupra lui Janson, cu degetele răşchirate ca nişte gheare.

Dacă distanţa dintre ei ar fi fost mai mare, Janson ar fi avut posibilitatea să fandeze sau să facă un pas lateral. Dar în condiţiile date nu era posibil, Îi lipsea viteza. Îi lipsea agilitatea.

Un urs.

Asta era situaţia. Întinse braţele ca pentru o îmbrăţişare şi, cu un efort suprem, îl prinse pe Calif la piept şi îl strânse din ce în ce mai tare.

Asasinul nu se lăsă şi începu să-l lovească puternic în ceafă şi în spate. Janson ştia că nu poate rezista prea mult sub ploaia de lovituri. Îşi adună toate puterile şi, cu o mişcare bruscă, desfăcu strânsoarea şi îl ridică orizontal în aer pe luptătorul din Anura care se zbătea ca un ţipar. Cu o mişcare la fel de bruscă, Janson se lăsă să cadă cu genunchiul stâng pe podea, dar cu genunchiul drept ridicat. În acelaşi timp, izbi cu toată puterea trupul suplu al inamicului de genunchiul ridicat în unghi drept.

Spinarea Califului se frânse cu un zgomot oribil şi gura i se schimonosi ca pentru un răcnet care nu mai apucă să iasă.

Janson îl înşfacă de umeri şi îl izbi de podea. Îl mai izbi o dată şi încă o dată. Craniul Califului nu mai sună a os lovit de o suprafaţă dură fiindcă partea din spate a capului fusese spartă în mai multe fragmente, lăsând să se vadă ţesuturile moi de dedesubt. Privirea Califului deveni sticloasă. Se spune că ochii sunt fereastra sufletului, însă acest om nu avea suflet. Cu siguranţă nu acum.

Janson vârî pistolul Ruger în tocul de umăr. Cu ajutorul unei

mici oglinzi de buzunar îşi aranja barba şi *kaffiyeh-ul* de pe cap şi verifică să nu aibă pete de sânge pe haine. Ieşi apoi din capelă şi intră în Sala Adunării Generale, unde se aşeză pe unul din locurile libere din spate. Ani de zile visase clipa în care îl va omorî pe cel care-i ucisese soţia. Acum o făcuse.

Şi nu simţea decât greaţă.

Bărbatul cu păr negru stătea la pupitru şi vorbea despre provocările noului secol. Ochii lui Janson cercetau cu atenţie fiecare adâncitură şi fiecare contur. Arăta exact ca Peter Novak. Putea fi acceptat drept Peter Novak. Îi lipsea însă acea capacitate de a comanda şi acea carismă asociate cu legendarul umanist. Vocea lui era slabă, tremurată; părea uşor nervos, ca şi cum sarcina căreia trebuia să-i facă faţă îi depăşea puterile. Janson ştia care vor fi comentariile după discursul acestuia: *O cuvântare foarte bună, bineînţeles. Însă bietul Novak, nu se simţea prea bine, nu-i aşa?*

— Acum o jumătate de secol, spunea bărbatul de pe podium, pământul de sub picioarele noastre, terenul pe care este construit întregul complex al sediului Naţiunilor Unite a fost donat organizaţiei de către familia Rockefeller. Povestea sprijinului privat acordat acestei instituţii eminamente publică începe o dată cu înfiinţarea organizaţiei. Aş fi deosebit de mulţumit dacă mi s-ar permite să aduc şi eu o modestă contribuţie. Se vorbeşte mult despre „a da banii înapoi comunităţii din rândul căreia te-ai ridicat”: comunitatea mea a fost întotdeauna comunitatea internaţională. Ajutaţi-mă să vă ajut. Arătaţi-mi cum aş putea să vă sprijin mai bine. Este plăcerea, onoarea şi în acelaşi timp datoria mea să vă ajut. Lumea a fost foarte bună cu mine. Singura mea speranţă este că voi fi în stare să-i întorc binele făcut.

Cuvintele erau reprezentative pentru Novak, cuceritoare şi brutale în acelaşi timp, umile şi arogante şi în final, victorioase. Discursul fusese însă rostit neobişnuit de ezitant şi timid.

Şi Janson era singurul care cunoştea adevăratul motiv.

Maestrul evadărilor scăpase din nou. Cum de îşi imaginase el că ar fi aşa de uşor să-l păcălească pe marele său mentor? *Braţele tale sunt prea scurte ca să te lupţi cu Dumnezeu,* îi

spusese cândva Demarest, pe jumătate în glumă. Vorbele sale ascundeau însă un crud adevăr. Învăţăcelul se ridicase împotriva mentorului său, studentul îşi testă iscusinţa faţă de profesorul său. Numai vanitatea îl împiedicase să vadă că eşecul era inevitabil.

Bărbatul de pe podium terminase cuvântarea şi auditoriul se ridică ovaţionând. Chiar dacă vocea nu se ridicase la înălţime, retorica reuşise să trezească interesul celor din sală. Cu chipul lipsit de orice emoţie, Janson ieşi din sală în sunetul aplauzelor care nu scăzu în intensitate decât în clipa în care uşa se închise în spatele lui.

Dacă Demarest nu se afla în sediul Naţiunilor Unite, atunci unde era?

Secretarul general ieşise din sală împreună cu mult aplaudatul vorbitor şi curând, având în vedere că urma o pauză de douăzeci de minute, vor apărea amândoi în camera mochetată din spatele sălii.

Janson observă că îi ieşise casca din ureche în timpul recentei lupte; o aşeză la loc şi, printre pocnituri, începu să audă frânturi de dialog. Îşi aminti de microfonul ascuns în gulerul lui Mathieu Zinsou; începuse să transmită.

— Nu, eu vă mulţumesc. Însă aş dori să avem acel tete-a-tete despre care a-ţi menţionat. Vocea era neclară, însă se auzea destul de bine.

— Desigur, răspunse Zinsou. Vocea acestuia era foarte aproape de microfon şi ca urmare se auzea foarte clar.

— Ce-ar fi să mergem în biroul dumneavoastră, în Secretariat?

— Vreţi să spuneţi *acum*?

— Mi-e teamă că sunt cam presat de timp. Va trebui s-o facem acum.

Zinsou făcu o pauză.

— Atunci urmaţi-mă. La etajul treizeci şi opt.

Janson se întrebă dacă nu cumva această precizare era pentru el.

Se întâmplase ceva. Dar ce?

Janson se năpusti spre rampa de est a clădirii Adunării Generale, apoi spre masiva clădire a Secretariatului. Genunchiul drept îl durea la fiecare pas şi contuziile

începuseră să se umfle şi să-l usture – loviturile Califului fuseseră nu numai foarte puternice, ci şi bine ţintite. Dar acum nu se putea gândi la aşa ceva.

Ajuns în holul de la intrarea în Secretariat flutură legitimaţia care îi fusese dată şi un gardian îi făcu semn cu mâna să intre. Ajunse în lift şi apăsă butonul pentru etajul treizeci şi opt. Mathieu Zinsou şi omul lui Alan Demarest, cine o fi fost el, aveau să-l urmeze în câteva clipe.

În timp ce urca către etajele superioare ale clădirii, transmisia din cască se întrerupse. Cuşca de metal a liftului bloca semnalul.

Un minut mai târziu, liftul opri la etajul treizeci şi opt. Janson îşi aminti de planul etajului: casa liftului se afla la mijlocul unui culoar lung. Birourile subsecretarilor şi adjuncţilor speciali erau aliniate pe peretele de vest; la nord se aflau două săli de conferinţe mari şi fără ferestre; spre sud, o bibliotecă îngustă, de asemenea fără ferestre. Biroul secretarului general, ai cărui pereţi erau lambrisaţi cu lemn de tek, se întindea de-a lungul peretelui de est. Din cauza acestei adunări speciale, etajul era aproape în întregime pustiu; toţi membrii personalului erau implicaţi în activităţi protocolare cu delegaţiile invitate.

Janson îşi scoase barba şi pânza de pe cap şi aşteptă în colţul făcut de casa liftului. Ascuns de coridorul care ducea către bibliotecă, avea posibilitatea să supravegheze atât holul care ducea spre biroul secretarului general, cât şi uşile lifturilor.

Ştia că nu avea prea mult de aşteptat.

Se auzi soneria liftului.

— E etajul nostru, zise Mathieu Zinsou când uşile liftului se deschiseră. Îl invită cu un gest politicos pe bărbatul care, în ochii lumii întregi, arăta exact ca Peter Novak.

Să aibă Janson dreptate? Se întreba Zinsou. Sau tensiunea reuşise să-l doboare pe agentul american, un om pe ai cărui umeri apăsau responsabilităţi care depăşeau cu mult puterea unui om.

— Va trebui să ne scuzaţi, însă aproape toţi cei care au grijă de biroul meu se află acum ori în clădirea Adunării Generale, ori pe altundeva. Întâlnirea anuală a Adunării

Generale este ca un fel de zi liberă pentru unii dintre angajaţii ONU.

— Da, ştiu asta, replică fără nici o intonaţie bărbatul care îl însoţea.

Zinsou deschise uşa şi rămase blocat văzând silueta unui bărbat aşezat în spatele biroului, a cărui faţă era în umbră.

Ce naiba se întâmpla?

Se întoarse către bărbatul care îl însoţea.

— Nu ştiu ce să zic. Se pare că avem un oaspete neaşteptat.

Bărbatul care se instalase la biroul său se ridică şi veni spre el. Zinsou rămase cu gura căscată de uimire.

Părul negru, doar cu câteva fire albe, pometii înalţi, aproape asiatici. Faţa pe care toată lumea o cunoştea ca fiind a lui Peter Novak.

Zinsou se întoarse către bărbatul de lângă el.

Aceeaşi faţă. Greu de făcut vreo diferenţă.

Şi cu toate acestea, anumite diferenţe existau, reflectă Zinsou şi nu numai diferenţe fizice. Erau mai degrabă diferenţe în ţinută şi comportare. Bărbatul de lângă el avea o purtare ezitantă şi precaută; omul din faţa sa părea autoritar şi rece. Marioneta şi mânuitorul ei. Senzaţia de ameţeală care îl cuprinsese pe Zinsou era alinată doar de recunoaşterea faptului că Paul Janson avusese dreptate.

Bărbatul de lângă el îi întinse un plic celui care ar fi putut fi imaginea sa în oglindă.

Acesta dădu uşor din cap.

— Mulţumesc, Laszlo. Poţi să pleci acum.

Impostorul de lângă Zinsou se întoarse şi ieşi fără să scoată o vorbă.

— *Mon cher* Mathieu, spuse bărbatul din faţa sa. Ridicase mâna spre el. *Mon tres cher frere.*

Janson auzi în cască foarte distinct vocea lui Zinsou.

— *Dumnezeule*!

În acelaşi timp îl văzu pe Peter Novak care nu era Peter Novak apăsând pe butonul de coborâre al liftului.

Individul pleca.

În casca din ureche auzi acum altă voce:

— Îmi cer scuze pentru confuzie.

Janson alergă către lift şi urcă în cabină. Falsul Peter Novak îl privi uimit, însă nu dădu semne că l-ar cunoaşte.

— Cine sunteţi dumneavoastră de fapt? întrebă Janson.

Bărbatul în costum, demn, îi întoarse întrebarea, pe un ton rece:

— Vă cunosc de undeva?

— Pur şi simplu nu înţeleg, zise secretarul general.

Interlocutorul său era fascinant, perfect relaxat, sigur pe sine.

— Vă rog să mă scuzaţi că am luat nişte măsuri de protecţie deosebite. Omul acela era dublura mea şi sunt sigur că ştiaţi şi dumneavoastră acest lucru.

— Aţi trimis o *dublură* în locul dumneavoastră?

— Cred că aţi auzit de rolul jucat de acel „Stalin de Dimineaţă". Dictatorul sovietic obişnuia să trimită o sosie la anumite ieşiri în public – îi ţinea astfel departe pe inamicii săi. Mă tem că au existat zvonuri cu privire la un atentat cu prilejul Adunării Generale. Rapoarte foarte credibile de la personalul meu de securitate. Nu-mi puteam permite să risc.

— Înţeleg, zise Zinsou. Însă ştiţi fără îndoială că şi primul-ministru al Rusiei, premierul chinez şi mulţi alţii au şi ei duşmani. Şi totuşi ei s-au adresat Adunării Generale. Preşedintele Statelor Unite însuşi ne-a onorat cu prezenţa. Instituţia noastră se mândreşte cu măsurile de securitate care s-au dovedit întotdeauna perfecte, cel puţin pe acest petic de pământ, aici, pe malul lui East River.

— Aveţi dreptate, *mon cher*. Însă duşmanii mei sunt diferiţi. Şefii de state pe care i-aţi menţionat pot presupune că secretarul general nu conspiră împotriva lor. Nu am uitat niciodată că prima persoană care a ocupat biroul şi funcţia dumneavoastră a fost un bărbat pe nume Lie (minciună). Zinsou îngheţase. După un moment de linişte chinuitoare, zise simplu:

— Îmi pare rău că puteţi să credeţi aşa ceva.

Peter Novak îl bătu pe Zinsou pe umăr şi îi zâmbi rece:

— M-aţi înţeles greşit. Nu mai cred. Sunt *sigur*.

Pe fruntea secretarului general apăruseră picături de

sudoare. Nimic din toate astea nu fusese anticipat. Nimic din toate astea nu era conform planului.

— Pot să vă ofer o cafea? întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci cred că voi comanda una pentru mine, zise Zinsou, întinzându-se către consola cu telefoane de pe birou.

— Aş prefera să nu faceţi lucrul ăsta.

— Foarte bine. Zinsou se uita fix în ochii lui. Doriţi poate un ceai? Aş putea s-o sun pe Helga s-o rog...

— Aş prefera să nu daţi nici un telefon. Nu e nevoie să vă modificaţi programul său să vă consultaţi cu cineva. Poate că mă consideraţi paranoic, însă adevărul e că nu avem prea mult timp. În câteva minute va trebui să plec de pe heliportul de pe acoperiş: toate aranjamentele au fost făcute.

— Înţeleg, zise Zinsou care nu înţelegea deloc.

— Aşa că hai să trecem la afacerile noastre, spuse bărbatul elegant cu părul negru, lucios. Aveţi aici instrucţiuni privind modul în care puteţi lua legătura cu mine. Îi întinse secretarului general o carte de vizită.

— E un număr de telefon la care mă puteţi suna pentru a primi răspuns în mai puţin de o oră. Pe măsură ce planurile noastre se vor dezvolta va trebui să ţinem regulat legătura. Contul dumneavoastră din Elveţia a fost mărit, aşa cum veţi descoperi curând – pur şi simplu un avans al pachetului de beneficii pe care îl putem definitiva ulterior. Vor exista plăţi lunare care vor continua să sosească regulat atât timp cât parteneriatul nostru rămâne pe baze solide.

Zinsou înghiţi cu greu.

— V-aţi gândit la toate.

— Doar ca să vă eliberez de asemenea preocupări, ca să fiţi în măsură să vă concentraţi asupra aspectelor cu adevărat importante şi să nu existe nici o eroare.

— Înţeleg.

— Este important că înţelegeţi. În cuvântările pe care le-aţi susţinut în calitate de secretar general aţi menţionat adesea graniţa subţire care desparte civilizaţia de sălbăticie. Ar fi bine să nu încercaţi să verificaţi pe pielea dumneavoastră adevărul acestei afirmaţii.

Janson puse un picior în uşa liftului, blocându-l.

— Daţi-mi plicul, zise el.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse bărbatul. Chiar dacă vorbele indicau contrariul, tonul era reticent.

Janson îi aplică fulgerător o lovitură cu vârful degetelor mâinii drepte în gât. Bărbatul se prăbuşi tuşind neajutorat şi Janson îl trase afară din cabina liftului. Individul se răsuci brusc şi încercă să-i aplice lui Janson un upercut, însă cu o lovitură lipsită de forţă şi precizie. Janson reuşi să pareze pumnul adversarului şi îi aplică o lovitură în tâmplă cu patul pistolului. Falsul Novak se prăbuşi pe duşumea fără cunoştinţă. Janson îl verifică rapid şi se convinse că bărbatul nu avea nici un plic asupra lui.

Se întoarse apoi spre biroul lui Zinsou, oprindu-se în faţa uşii. Acum sunetele veneau şi prin cască şi prin uşă.

— Tot ceea ce se petrece este cam ciudat, zicea Zinsou cu o voce slabă, însă deosebit de clară.

Janson răsuci uşor mânerul, deschise brusc uşa şi se repezi înăuntru cu pistolul în mâna dreaptă. Reacţia lui Demarest fu imediată şi precisă: se plasă exact în spatele lui Zinsou. Nu exista acum nici o linie de tragere care să ajungă la el fără să-l atingă pe secretarul general. În acelaşi timp, Janson începu să tragă – nebuneşte după cum se părea: trei gloanţe mult deasupra capetelor celor doi, trei gloanţe direct în fereastră, făcând să crape tot panoul de sticlă, apoi să se dezintegreze într-o ploaie de mici fragmente.

După care se lăsă tăcerea.

— Alan Demarest, zise Janson. Îmi place cum ţi-ai aranjat părul.

— O lovitură foarte slabă, Paul. Îţi faci profesorul de râs.

Vocea lui Demarest deveni brusc bogată în tonalităţi şi ironică, răsunând în încăpere aşa cum răsunase ani de zile în memoria lui Janson.

O rafală rece de vânt răvăşi un teanc de foi galbene de hârtie de pe biroul secretarului general, făcându-i pe cei trei conştienţi de faptul că se află la etajul treizeci şi opt într-o cameră fără geamuri, între ei şi scuarul de jos neexistând acum decât o grilă joasă de aluminiu. Zgomotul traficului de pe bulevardul Franklin Delano-Roosevelt se amesteca cu

ţipetele pescăruşilor care se roteau prin aer la nivelul ochilor. Pe cer apăruseră nori negri; va ploua.

Janson îl privi pe Alan Demarest ascunzându-se în spatele lui Zinsou care reuşea nesperat de bine să-şi păstreze cumpătul. Mai jos de lucirile negre ale ochilor lui Demarest, Janson văzu căscându-se spre el gura ţevii unui revolver Smit&Wesson, calibru 45.

— Lasă-l pe secretarul general să plece, zise Janson.

— Politica mea în ceea ce priveşte ghearele pisicilor a fost mereu că acestea trebuie retezate, replică Demarest.

— Tu ai un pistol, eu am un pistol. Nu avem nevoie de el.

— Mă dezamăgeşti. Am sperat că te vei dovedi un adversar mai serios.

— Zinsou! Ieşi. Acum. *Ieşi afară de aici!* Comenzile lui Janson erau scurte şi clare. Secretarul general se uită la el o clipă, apoi se depărta de cei doi inamici.

Janson îi spuse lui Demarest:

— Dacă tragi în el, te împuşc şi eu pe tine. Voi profita de această ocazie ca să te împuşc. Nu mă crezi?

— Ba da, Paul, te cred, spuse simplu Demarest.

Janson aşteptă cu revolverul în poziţie până ce auzi închizându-se uşa în spatele lui.

Privirea lui Demarest era dură, însă nu lipsită de o sclipire amuzată.

— Antrenorul de fotbal american Woody Hayes a fost întrebat odată de ce echipele pe care le pregăteşte pasează atât de rar mingea la înaintaş. Răspunsul său a fost următorul: „*Dacă arunci mingea în aer, se pot întâmpla numai trei lucruri şi două dintre ele sunt rele*".

Absurd, Janson îşi aminti de obsesia lui Phan Nguyen pentru fotbalul american.

— M-ai trimis în iad, spuse el. Cred că a venit momentul să-ţi întorc serviciul.

— De ce eşti atât de furios, Paul? De ce e atâta ură în inima ta?

— Ştii de ce.

— Pe vremuri lucrurile erau altfel. Pe vremuri exista o conexiune – ceva ce împărtăşeam amândoi, ceva foarte adânc. Poţi să negi dacă vrei. Însă ştii că e adevărat.

— Nu cred că mai ştiu ce e adevărat şi ce nu. Şi asta datorită ţie.

— Îmi datorezi foarte multe lucruri. Eu te-am modelat, eu te-am făcut ce eşti acum. Sper că n-ai uitat, nu-i aşa? Eu nu am ascuns niciodată acest lucru. Tu ai fost cel mai bun învăţăcel al meu. Erai atât de deştept, de curajos şi de plin de resurse. Şi învăţai totul extrem de repede. Erai destinat unor mari isprăvi. Dar cum te-ai transformat...

Demarest clătină din cap.

— Te-aş fi putut ajuta să ajungi foarte sus dacă m-ai fi lăsat să o fac. Te-am înţeles aşa cum n-a mai reuşit nimeni. Am înţeles de ce erai tu capabil cu adevărat. Poate că tocmai asta te-a speriat. Poate că tocmai de aceea m-ai respins. Respingându-mă pe mine, ai încercat cumva să te respingi pe tine, să refuzi să accepţi ceea ce eşti tu cu adevărat.

— Asta crezi tu? întrebă Janson, fascinat fără voie.

— Noi suntem diferiţi faţă de ceilalţi oameni, amândoi suntem la fel. Ştim adevăruri pe care alţi oameni nu le pot suporta. Sciţii aveau dreptate. Legile sunt ca nişte pânze de păianjen prăfuite – destul de puternice pentru a-i prinde pe cei slabi, însă prea slabe pentru a-i ţine pe cei puternici.

— Asta-i o prostie.

— Noi suntem puternici. Mult mai puternici decât ceilalţi. Şi împreună am fi putut fi şi mai puternici. Vreau să fii conştient de adevărul în legătură cu cine eşti tu cu adevărat. De-asta te-am implicat, te-am făcut să te duci în Anura, să conduci misiunea aceea pentru mine. Priveşte în jurul tău, Paul. Uită-te la lumea în care trăieşti. Acceptă adevărul, acceptă că nu poţi să-i mai suporţi, aşa cum nici eu nu mai pot – toate mediocrităţile, toţi aceşti birocraţi satisfăcuţi, aceşti împingători de hârtii care nu pierd niciodată ocazia de a rata o ocazie. Mediocrităţile astea cărora noi le-am permis să conducă lumea. Spune sincer dacă nu eşti convins că poţi conduce mai bine decât ei, să iei decizii mai bune decât ei? Îţi iubeşti ţara? Şi eu mi-am iubit-o, Paul. Trebuia să te fac să vezi tot ceea ce văzusem şi eu la rândul meu. Gândeşte-te puţin, Paul. Ţi-ai sacrificat cea mai mare parte din viaţă în serviciul unui guvern căruia nu i-au trebuit mai mult de cinci secunde ca să se hotărască să te ucidă. Trebuia să te fac să

vezi acest lucru. Trebuia să-ţi arăt adevărata faţă a patronilor tăi, a guvernului pentru care ai fost de atâtea ori gata să-ţi dai viaţa. Trebuia să-ţi arăt că ei nu ar ezita nici o clipă să te ucidă. Şi ţi-am arătat. Cândva ai întors guvernul american împotriva mea. Nu te puteam face să vezi adevărul decât făcându-ţi acelaşi lucru.

Lui Janson i se făcu silă de minciunile lui Demarest, însă descoperi că nu-i poate răspunde.

— Eşti plin de ură. Te înţeleg. Dumnezeu şi-a abandonat propriul fiu în Grădina Ghetsemani. La fel te-am părăsit şi eu. Tu strigai după ajutor şi eu te-am părăsit. Cea mai mare parte a timpului trăim fiecare existenţele noastre individuale, fiecare dintre noi în centrul propriilor poveşti şi atunci când ai avut nevoie de mine eu n-am fost acolo să te ajut. Ai fost supărat. Curba ta de învăţare era atât de abruptă, încât am făcut o greşeală: am încercat să te învăţ lucruri pentru care nu erai pregătit. Şi te-am lăsat singur. Ai crezut probabil că am meritat cu adevărat ceea ce am primit de la tine.

— Şi ce anume ai primit?

— Trădare. În ochii lui Demarest apăru brusc o strălucire. Ai crezut că poţi să mă distrugi. Însă *ei* aveau nevoie de mine. Au avut întotdeauna nevoie de oameni ca mine. Aşa cum întotdeauna au avut nevoie de oameni ca tine. Am făcut ceea ce a trebuit să fac – ceea ce trebuia făcut. Întotdeauna am făcut exact ceea ce trebuia făcut. Uneori oamenii ca mine sunt priviţi drept ceva jenant şi totuşi sunt lăsaţi să acţioneze. Am devenit stânjenitor şi pentru tine. Te stânjeneam pentru că atunci când te uitai la mine te vedeai pe tine. Pentru că atât de mult din ceea ce erai tu mi se datora mie. Şi cum ar fi putut fi altfel? Eu te-am învăţat tot ceea ce ştii. Ţi-am format deprinderi care ţi-au salvat de atâtea ori viaţa. *Ce te-a făcut să crezi că ai dreptul să mă judeci?*

În sfârşit, o izbucnire de furie scurtă şi dură ca un diamant învinse calmul lui nefiresc.

— Prin acţiunile tale ţi-ai pierdut toate drepturile pe care le-ai avut, spuse Janson. Am văzut ce ai făcut. Am văzut cine eşti cu adevărat. Un monstru.

— O, te rog. N-am făcut altceva decât să-ţi arăt cine eşti tu şi nu ţi-a plăcut ceea ce ai văzut.

— *Nu*.

— Noi doi eram la fel şi asta este ceea ce n-ai fost în stare să accepţi.

— Nu eram la fel.

— Ba da, eram. Şi în multe privinţe, suntem încă. Să nu crezi că nu te-am urmărit în tot ce ai făcut în ultimii ani. Obişnuiau să-ţi spună „maşina”. Bineînţeles, ştii că nu era decât o prescurtare de la „maşina de ucis”. Pentru că asta erai. O, da. Şi ai crezut că ai dreptul să mă judeci pe mine? Oh, Paul, nu înţelegi de ce ai ţinut atât de mult ca tu să fii acela care mă distruge? Îţi lipseşte până într-atât capacitatea de autoanaliză? Cât de reconfortant trebuie să fie pentru tine să poţi spune că eu sunt un monstru şi tu un sfânt. Ţi-e frică să recunoşti ceea ce ţi-am arătat eu.

— Da – un individ profund dezechilibrat.

— Nu încerca să te amăgeşti singur, Paul. Eu vorbesc despre ceea ce ţi-am arătat eu despre *tine*. Tot ceea ce eram eu erai şi tu.

— *Nu*! Janson roşise de furie şi dezgust. Violenţa era într-adevăr un domeniu în care excela: nu se mai putea ascunde de acest adevăr. Însă pentru el violenţa nu fusese niciodată un scop în sine, ci doar o ultimă cale prin care se puteau evita alte violenţe.

— Aşa cum obişnuiam să-ţi spun, noi ştim mai mult decât ştim. Ai uitat oare ce ai făcut tu însuţi în Vietnam? Ai reuşit tu, prin vreo magie, să-ţi ştergi amintirile?

— N-ai să reuşeşti să mă păcăleşti cu afurisitele tale de jocuri mintale, mârâi Janson.

— Am citit declaraţiile tale despre mine, continuă Demarest pe acelaşi ton uşor amuzat. Din păcate, de acolo nu reieşea de ce isprăvi ai fost tu însuţi în stare.

— Deci *tu eşti* acela care a răspândit toate prostiile alea despre mine – toate poveştile alea născocite.

Privirea lui Demarest era de neclintit.

— Victimele tale sunt încă acolo, unele dintre ele schilodite, însă încă în viaţă. Trimite acolo un agent să le întrebe despre tine. Îşi amintesc toţi de tine. Cu oroare.

— *E o minciună! O afurisită de minciună!*

— Eşti sigur? întrebarea lui Demarest era ca o sondă

electrică. Nu, nu eşti sigur. Nu eşti sigur deloc.

O clipă de tăcere.

— Este ca şi cum o parte din tine nu te-a părăsit niciodată fiindcă amintirile astea continuă să te bântuie, nu? Coşmaruri care nu-ţi dau pace niciodată, nu-i aşa?

Janson dădu afirmativ din cap; nu se putu abţine.

— După toţi aceşti ani, încă nu ai un somn liniştit. De ce oare nu reuşeşti să scapi de amintirile astea?

— Ce-ţi pasă?

— Ar putea fi vinovăţie? Încearcă să pătrunzi în adâncul sufletului tău, Paul şi să aduci la suprafaţă aceste sentimente.

— Taci din gură, ticălosule.

— *Ce ascund amintirile tale, Paul?*

— Opreşte-te! strigă Janson cu un tremur slab în voce. Nu am de gând să ascult insinuările tale.

Demarest repetă întrebarea, mult mai încet de astă dată:

— Ce ascund amintirile tale?

Imaginile îi veneau acum în minte ca nişte secvenţe disparate. Erau de un suprarealism fantomatic, suprapus peste ceea ce se afla în faţa ochilor săi.

Reuşise să străbată cu greu încă un kilometru. Apoi încă unul. Şi încă unul. Îşi croia cu greu drum prin junglă, având grijă să evite casele izolate şi satele de unde ar fi putut răsări simpatizanţi care să-i facă inutile eforturile.

Şi într-o dimineaţă, după ce reuşise să străbată un desiş de liane şi copaci, se trezi în faţa unui spaţiu vast, de formă ovală, în care totul era ars.

Îşi dădu seama după miros ce se întâmplase – nu atât de mult mirosurile amestecate ale sosului de peşte, ale focului folosit la gătit, ale excrementelor provenite de la oameni, de la vite sau de la păsări, cât mirosul acela mai puternic decât toate celelalte: mirosul chimic, pătrunzător al napalmului.

Aerul era încărcat cu acest miros. Şi peste tot era cenuşă şi funingine şi rămăşiţe contorsionate de focul chimic. Înainta cu greu în perimetrul ars şi cărbunele îi înnegri tălpile. Era ca şi cum Dumnezeu ar fi ţinut o lupă gigantică deasupra acelui loc şi l-ar fi ars cu puterea razelor solare. După ce reuşi să se obişnuiască cu mirosul de napalm, sesiză o altă miasmă, cea a

cărnii omeneşti carbonizate. După ce se va răci, va fi hrană pentru păsări şi insecte. Deocamdată era fierbinte.

După ruinele înnegrite aprecie că în luminişul acela existaseră douăsprezece case acoperite cu stuf. Şi chiar lângă casele acum în ruină se afla, miraculos neatins de flăcări, un cuptor acoperit cu frunze de cocos, iar pe plită mâncare pregătită nu cu mai mult de treizeci de minute în urmă. Un vas plin cu orez. Un altul cu creveţi cu fidea. Banane tăiate felii, prăjite şi tăvălite în praf de curry. Fructe. Nu era o masă obişnuită. După câteva clipe înţelese despre ce era vorba.
Era un ospăţ de nuntă.

La câţiva metri depărtare, trupurile mirilor fumegau încet, alături de cele ale familiilor lor. Prin nu ştiu ce miracol, însă, mâncarea pregătită pentru acest banchet ţărănesc scăpase neatinsă. Janson puse deoparte pistolul mitralieră AK-47 şi începu să mănânce lacom, îndesând cu amândouă mâinile în gură orez şi creveţi şi bând apă caldă dintr-un vas în care ar fi trebuit să se fiarbă încă o porţie de orez. Mâncă până i se făcu rău, însă nu se opri şi mâncă şi mai mult până nu mai putu şi se lăsă greu pe pământ. Ce ciudat – ajunsese slab ca o părere şi totuşi era atât de greu!

După ce se odihni puţin, intră din nou în junglă şi continuă să meargă. Un pas în faţa celuilalt. Era singura salvare: mişcare fără gând, acţiune fără reflecţie.

Şi atunci când, după o vreme, îi veni primul gând, acesta veni adus tot de miros. Marea!

Simţea mirosul mării!

Peste următoarea culme de deal se afla coasta. Şi libertatea. Pentru că navele de război americane patrulau în această zonă de coastă – ştia foarte bine. Şi tot pe coastă, undeva nu prea departe de locul unde se afla, fusese stabilită o mică bază navală. Dacă reuşea să ajungă pe coastă, se putea considera liber, primit cu braţele deschise de camarazi, luat şi dus departe, acasă, într-un loc unde să-şi oblojească rănile.

Liber!

Cred că da, Phan Nguyen, cred că da.

Avea halucinaţii? Trecuse multă vreme, prea multă vreme de când nu mai băuse nimic. Vederea îi juca feste şi era

instabilă, un simptom al lipsei de vitamină PP. Malnutriţia avea să-i deterioreze desigur şi alte funcţii. Dar respiră adânc, îşi umplu plămânii cu aer şi fu convins că era sare în el, recunoscuse mirosul de alge marine şi de sare. Libertatea se afla peste culmea dealului.

Nu ne vom mai întâlni niciodată, Phan Nguyen.

Urcă cu greu pantă domoală prin vegetaţia mai puţin densă acum şi deodată înlemni.

Nu departe de el, fulgerător, un chip. Un animal? Un agresor? Vederea îi juca feste. Simţurile lui: nu se putea bizui pe ele într-un moment când i-ar fi fost absolut necesare. Atât de aproape – era atât de aproape. Degetele sale descărnate căutau cu mişcări febrile trăgaciul pistolului mitralieră. Să fie oprit de duşmani când mai avea atât de puţin până acasă – asta ar depăşi orice imaginaţie, orice îndurase până atunci.

O altă mişcare fulgerătoare. Trase o salvă scurtă. Trei gloanţe. Zgomotul şi reculul armei i se părură mai puternice ca niciodată. Se repezi pe culme să vadă ce lovise.

Nimic. Nu vedea nimic. Se aplecă peste trunchiul noduros al unui mangustan, înălţă capul, tot nimic. Se uită apoi în jos şi văzu ce făcuse.

Un băieţel cu bustul gol. Îmbrăcat doar cu nişte pantaloni simpli maro şi cu sandale micuţe în picioare. În mână ţinea o sticlă de Coca-Cola al cărei conţinut acidulat se răspândea acum pe jos.

Probabil că nu avea mai mult de şapte ani. De ce crimă se făcuse vinovat? Că se jucase de-a v-aţi ascunselea? Că încercase să prindă un fluture?

Băiatul era întins pe pământ. Era un copil frumos, cel mai frumos copil pe care îl văzuse Janson vreodată. Trupul lui era ciudat de liniştit, cu excepţia dârei de un roşu aprins de pe piept, pornind din cele trei găuri apropiate prin care i se scurgea viaţa.

Băiatul se uită în sus, cu ochii săi căprui şi blânzi, fără să clipească, spre americanul acela slăbănog. Apoi zâmbi.

Băiatul zâmbi.

Imaginile acestea îl sufocară acum, îl sufocară pentru prima oară, fiindcă erau imagini pe care dorea din răsputeri să le uite, pe care încercase în zadar să le uite în zilele următoare,

apoi în toate celelalte zile ale vieţii lui. Erau imagini care îi reveneau în minte fără voie, îl apăsau şi uneori îl aduceau într-o stare de încremenire. Se gândea la băiatul căzut pe treptele de la subsolul Palatului de Piatră, la degetele lui îngheţate pe trăgaci şi încerca să nu-şi aducă aminte.

Acum nu reuşi.

Îşi aminti cum se aruncase şi-l luase în braţe pe băiat – o îmbrăţişare între cel mort şi cel aproape mort, victimă şi călău. *Ce societate îşi face dreptate cu ajutorul nedreptăţii? Şi ce comunitate face lumină cu ajutorul întunericului?*

Făcuse atunci ceea ce nu făcuse niciodată. Plânsese.

Nu reuşise niciodată să-şi amintească prea bine ce urmase: părinţii copilului apăruseră la scurt timp, alertaţi de focurile de armă. Le putea vedea feţele distruse, cuprinse de o durere mai presus chiar decât ură. Îi luaseră copilul din braţe şi bărbatul urla, urla de durere... şi femeia clătina din cap, clătina violent din cap de parcă încerca să se elibereze de realitatea atât de crudă şi, ţinând în braţe trupul neînsufleţit al copilului, se întorsese către soldatul scheletic, de parcă ceea ce ar fi putut să-i spună ar fi putut schimba ceva.

Dar nu-i spusese decât: *Voi, americanii.*

Acum, însă, feţele, toate feţele acelea se dizolvaseră şi în locul lor nu rămăsese decât privirea dură a lui Alan Demarest.
Demarest vorbea în continuare:

— Trecutul e ca o altă ţară. O ţară pe care nu ai părăsit-o niciodată cu adevărat.

Avea dreptate.

— N-ai reuşit niciodată să mă uiţi, nu-i aşa? Continuă Demarest.

— Nu, recunoscu Janson aproape în şoaptă.

— De ce oare? Pentru că între noi este o legătură foarte strânsă şi puternică. „Opoziţia dă naştere la adevărata prietenie”, ne învaţă William Blake. O, Paul, ce amintiri comune avem noi doi? Eşti bântuit de aceste amintiri? Pentru că eu sunt.

Janson nu răspunse.

— Într-o bună zi, guvernul Statelor Unite mi-a dat cheile unui regat, mi-a dat voie să creez un imperiu aşa cum lumea

nu a mai văzut niciodată. Era normal să fac tot posibilul ca acest imperiu să devină al meu. Însă oricât de bogat ai fi, nu e întotdeauna chiar aşa de uşor să-ţi reglezi conturile. Am ţinut să devii conştient de adevărul în legătură cu noi doi. Eu te-am creat, Paul. Te-am modelat din lut, aşa cum Dumnezeu a creat primul om.

— *Nu*, cuvântul veni ca un geamăt profund pornit din adâncul lui.

Demarest înainta încă un pas către el.

— E timpul să fii sincer cu tine însuţi, spuse el blând. Întotdeauna a fost ceva între noi. Ceva foarte asemănător cu dragostea.

Janson îl privi cu atenţie, încercând să suprapună mental trăsăturile lui Demarest peste chipul faimosului umanist. Descoperi multe trăsături comune şi fu străbătut de un fior violent.

— Şi mult mai apropiat de ură, zise Janson într-un târziu.

Ochii lui Demarest ardeau ca doi cărbuni încinşi.

— Eu te-am creat şi nimic nu va putea schimba asta vreodată. Acceptă realitatea. Acceptă că eşti cine eşti. O dată făcut lucrul ăsta, totul se va schimba. *Coşmarurile vor înceta*, Paul. Viaţa va deveni mult mai uşoară. Ascultă-mă pe mine. Eu dorm foarte bine noaptea. Încearcă să-ţi imaginezi – nu ar fi grozav, Paul?

Janson inspiră adânc şi reuşi brusc să se concentreze.

— Nu vreau asta.

— Ce? Nu vrei să scapi de coşmaruri? Nu faci decât să te minţi pe tine însuţi, *locotenente*.

— Nu sunt locotenentul tău. Şi nu vreau să schimb coşmarurile mele cu nimic altceva.

— Nu ai reuşit să te vindeci niciodată pentru că nu ai vrut să te laşi vindecat.

— Asta numeşti tu vindecare? Tu dormi bine fiindcă ceea ce e în interiorul tău – spune-i suflet sau spune-i cum vrei – e mort. Poate s-a întâmplat ceva într-o bună zi care ţi-a distrus sufletul, poate n-ai avut niciodată aşa ceva, însă să ştii că e singurul lucru care ne face umani.

— *Umani*? Vrei să spui *slabi*. Oamenii fac întotdeauna confuzie între aceste două noţiuni.

— Coşmarurile mele fac parte din mine, spuse Janson cu voce clară şi sigură. Trebuie să trăiesc cu ceea ce am făcut pe lumea asta. Nu e nevoie să-mi placă toate. Am făcut şi bune, am făcut şi rele. Iar în ceea ce le priveşte pe cele rele – nu vreau să le accept. Îmi spui că pot scăpa de durere? Durerea asta este singura cale prin care pot afla cine sunt şi cine nu sunt. *Prin durerea asta ştiu că nu sunt ca tine.*

Brusc, Demarest îl lovi puternic peste mână. Janson scăpă pistolul, care se rostogoli cu zgomot pe podeaua de marmură.

Privirea lui Demarest în timp ce ridică arma spre Janson era aproape tristă.

— Am încercat să vorbesc logic cu tine. *Am încercat să te conving.* Am încercat atât de mult să te conving, să te aduc din nou în legătură cu adevărata ta natură. Nu voiam de la tine decât o recunoaştere a adevărului – a adevărului despre noi amândoi.

— Adevărul? Eşti un monstru. Ar fi trebuit să mori la Mesa Grande. Ce bine ar fi fost dacă ai fi murit.

— E uimitor cât de mult ştim şi totuşi cât de puţin. Cât de puternici suntem şi totuşi cât de lipsiţi de putere. Demarest clătină din cap. Un om ucide copilul altuia şi nici măcar nu e în stare să şi-l apere pe al său...

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Explozia de la ambasada din Caligo – nu-i aşa că ţi-a năruit întreaga lume? Am bănuit că se va întâmpla atunci când am sugerat acţiunea, acum cinci ani. Va trebui să mă ierţi: ideea ca tu să ai un copil mi s-a părut ciudată. Un Paul Junior – nu, nu mă puteam obişnui cu aşa ceva. E foarte uşor să pui la cale lucruri de genul ăsta cu ajutorul talentelor locale – luptătorii aceia cu ochi sălbatici care visau la Allah şi fecioarele din Paradis. Mi-e teamă că am fost singurul care a putut aprecia cu adevărat delicioasa ironie că totul a fost realizat cu o bombă cu îngrăşăminte chimice. Însă, gândeşte-te, ce fel de tată ar fi ieşit din tine, un ucigaş de copii ca tine.

Janson se simţea ca prefăcut în stană de piatră.

Demarest oftă.

— A venit timpul să plec. Am planuri mari pentru lumea asta, să ştii. Adevărul e că m-am plictisit de rezolvarea conflictelor. La ordinea zilei se află acum promovarea

conflictelor. Oamenilor le plac luptele şi vărsarea de sânge. Să lăsăm atunci bărbaţii să fie cu adevărat bărbaţi.

— Nu ai tu dreptul să hotărăşti aşa ceva, se sili Janson să pronunţe.

Demarest zâmbi.

— *Carpe diem* – foloseşte roadele zilei. *Carpe mundum* – foloseşte roadele lumii.

— Au făcut din tine un zeu, spuse Janson amintindu-şi cuvintele preşedintelui, fără că raiul să fie în stăpânirea lor.

— Raiul este ceva ce depăşeşte chiar şi puterea mea de înţelegere. Sunt gata totuşi să accept orice ar putea să mă lumineze în această privinţă. Ce-ar fi să-mi trimiţi şi mie un raport de cum ajungi acolo. Abia aştept să primesc de la tine un MemCon despre discuţia ta cu Sfântul Petru la poarta raiului.

Chipul lui Demarest era lipsit de orice expresie când ridică pistolul spre fruntea lui Janson.

— *Bon voyage,* zise el şi începu să apese cu degetul pe trăgaci.

Janson îşi simţi brusc faţa împroşcată cu ceva cald. Clipi repede şi văzu că sângele venea dintr-o rană din fruntea lui Demarest, pe unde ieşise glonţul. Nedeviată de sticla ferestrei, lovitura lunetistului fusese la fel de precisă de parcă ar fi fost trasă direct.

Janson făcu un pas înainte şi îi cuprinse în palme faţa lui Demarest, ţinându-l astfel în picioare.

— *Xin loi,* minţi el. *Îmi pare rău.*

O clipă, expresia lui Demarest păru total absentă: putea fi la fel de bine în cea mai adâncă meditaţie sau să fi adormit.

Janson îi dădu drumul şi bărbatul se prăbuşi pe podea cu vizibilă relaxare a celui care renunţase la viaţă.

Janson privi prin vechiul telescop al secretarului general şi o descoperi pe Jessie exact acolo unde o plasase el: pe malul celălalt al East River, cu puşca sprijinită pe acoperişul vechii fabrici de îmbuteliere, chiar sub uriaşele litere de neon. Începuse să demonteze arma cu mişcări precise. Deodată se uită spre el de parcă i-ar fi simţit privirea aţintită asupra ei. Janson avu în aceeaşi clipă senzaţia mai uşoară decât aerul că

de acum încolo totul va fi în ordine.

Se îndepărtă de telescop şi privi în direcţia ei cu faţa bătută de briză. Hunter's Point – Punctul Vânătorului. Printr-o ironie a sorţii numele acesta devenise deodată foarte potrivit. Deasupra iubitei lui, uriaşul semn al companiei Pepsi-Cola strălucea roşu în întunericul înserării. Janson coborî privirea şi văzu lumina reflectată de neon în apa de dedesubt. O clipă i se păru că e un râu de sânge.

43

— Vreau să vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi, domnule Janson, zise preşedintele Charles W. Berquist Jr. din capul mesei ovale. Mâna de oameni care se aflau în jurul mesei, bărbaţi cu funcţii de conducere şi analişti de la principalele agenţii de informaţii ale ţării, sosiseră pe rând în fascinanta clădire de pe Strada 16, folosind intrarea de serviciu la care se putea ajunge numai de pe o mică şosea privată şi pe unde sosirile şi plecările se puteau face fără a atrage prea multă atenţie. Ceea ce urma să se vorbească în încăpere nu se înregistra nici pe bandă, nici printr-o stenogramă. O altă întâlnire care, oficial, nici nu avea loc.

— Naţiunea noastră nu va şti niciodată cât de mult vă datorează. Însă eu ştiu. Cred că nu va fi o surpriză pentru nimeni dacă veţi primi încă o *Distinquished Intelligence Star*.

Janson ridică din umeri.

— Poate că ar trebui să intru în afaceri cu fier vechi.

— Am vrut însă să auziţi câteva veşti bune şi eu să fiu acela care vi le dă. Mulţumită dumneavoastră se pare că vom putea relua Programul Mobius. Doug şi ceilalţi m-au ţinut la curent şi pot să vă spun că lucrurile stau din ce în ce mai bine.

— Chiar aşa? spuse Janson cu o voce plată.

— Nu păreţi prea surprins, zise preşedintele Berquist, puţin derutat. Bănuiesc că aţi anticipat această posibilitate.

— Când ai de a face cu planificatorii atât timp cât am avut eu, ajungi să nu te mai mire combinaţia de geniu şi prostie de care dau dovadă.

Preşedintele se încruntă, vădit nemulţumit de spusele şi

tonul fostului agent.

— Vă atrag atenţia că este vorba aici de nişte oameni cu adevărat extraordinari.

— Da. Extraordinar de aroganţi. Janson clătină încet din cap. Oricum, nu are importanţă ce cred eu.

— Întrebarea e cum de-ţi permiţi să vorbeşti aşa cu preşedintele? interveni Douglas Albright, directorul adjunct de la DIA.

— Întrebarea e dacă aţi reuşit să învăţaţi ceva din ceea ce s-a întâmplat, i-o întoarse Janson.

— Am învăţat foarte multe, zise Albright. Nu vom mai face niciodată aceeaşi greşeală.

— Da – greşelile vor fi altele, interveni în discuţie şi secretarul de stat:

— A renunţa în acest moment la program ar însemna să dăm cu piciorul la zeci de mii de ore de muncă, aşa cum a arătat şi Doug. De asemenea, ar însemna să renunţăm la ceva care şi-a dovedit utilitatea. Lumea e convinsă că Peter Novak trăieşte încă.

— Putem să-l refacem, să punem pe altcineva, cu un întreg set de măsuri suplimentare de siguranţă, zise Albright, aruncându-i secretarului de stat o privire de încurajare. Există sute de măsuri prin care putem preveni ca ceea ce a făcut Demarest să nu se mai repete.

— Nu vă mai înţeleg, zise Janson. Acum câteva zile eraţi cu toţii de acord că a fost o imensă greşeală. O gravă eroare de calcul, atât din punct de vedere politic, cât şi moral. Se părea că aţi înţeles că acest plan, bazat pe o uriaşă înşelătorie, era de la început sortit să nu funcţioneze aşa cum vă aşteptaţi voi, ei absolut imprevizibil.

— Eram cuprinşi de panică, replică secretarul de stat. Nu mai gândeam limpede. Bineînţeles că în clipele acelea nu voiam decât că totul să se termine o dată. Însă Doug ne-a ajutat să vedem totul calm, raţional. Avantajele potenţiale ale proiectului continuă să rămână extraordinare. Ca şi energia atomică – bineînţeles că există întotdeauna şi posibilitatea unui accident catastrofal. Niciunul dintre noi nu pune la îndoială acest lucrul. Şi cu toate astea, beneficiile pe care le poate aduce omenirii acest plan sunt imense. Vocea lui

devenise din ce în ce mai sonoră pe măsură ce vorbea: distinsul diplomat obişnuit cu conferinţele de presă şi apariţiile televizate nu mai semăna deloc cu individul atât de înspăimântat din clădirea Hempel.

— A renunţa acum din cauza a *ceva ce nu s-a întâmplat* ar fi ca şi cum am abdica de la responsabilităţile noastre în calitate de lideri politici. Cred că înţelegi asta, nu? Suntem deci pe aceeaşi pagină sau nu?

— Nici măcar nu citim aceeaşi *carte*, la naiba!

— Vino-ţi în fire, se răsti Albright. Adevărul e că îţi suntem realmente datori – ai acţionat perfect. Tu eşti cel care a făcut posibilă refacerea programului. Nu mai era nevoie să amintească detaliile, faptul că cei doi bărbaţi fuseseră rapid îndepărtaţi din clădirea secretariatului, fiecare acoperit cu un cearşaf şi fiecare dus în altă parte.

— Dublura s-a refăcut aproape complet. A fost ţinut într-una din locaţiile noastre de maximă siguranţă şi supus la interogatorii sub acţiunea substanţelor chimice. Bineînţeles că Demarest nu i-a încredinţat niciodată codurile de comandă, însă asta nu mai contează. Fără Demarest, care să modifice permanent codurile, tehnicienii noştri au reuşit să pătrundă în sistem. Am recăpătat controlul.

— Asta a fost marea voastră greşeală şi în trecut – vă imaginaţi că deţineaţi controlul. Janson clătină încet din cap.

— Este cert că deţinem controlul asupra dublurii lui Demarest, spuse tehnicianul acela cu faţa cenuşie pe care Janson şi-l amintea de la adunarea din clădirea Hempel. Un individ pe nume Laszlo Kocsis. Preda mai înainte engleza într-o şcoală tehnică din Ungaria. A fost operat în urmă cu un an şi şase luni. Demarest i-a propus un târg pe care nu l-a putut refuza. Pe scurt, dacă respecta planurile lui Demarest, obţinea zece milioane de dolari. Dacă nu, familia lui era măcelărită. Nu e un bărbat prea tare. E la dispoziţia noastră acum.

— Exact aşa cum ai anticipat şi tu, spuse cu graţie bărbatul de la DIA. Îi vom oferi posibilitatea să se stabilească pe o mică insulă din Caraibe. Se potriveşte cu viaţa sa retrasă. Va fi un fel de colivie aurită. Nu va putea să plece de acolo. Douăzeci şi patru de ore sub supravegherea unei unităţi de la Operaţiunile Consulare. Ni s-a părut firesc să împrumutăm

nişte fonduri de la Fundaţia Libertatea pentru acest aranjament.

— Hai să nu intrăm prea mult în detalii, zise preşedintele nerăbdător. Important e că totul s-a aranjat.

— Şi că Programul Mobius funcţionează din nou, spuse Janson.

— Mulţumită dumneavoastră, zise Berquist făcându-i cu ochiul în felul lui firesc şi amabil cu care comandă.

— Şi funcţionează *mai bine* ca înainte, interveni Albright. Asta datorită învăţămintelor pe care le-am tras.

— Prin urmare, înţelegi logica poziţiei noastre, spuse secretarul de stat.

Janson privi în jur şi văzu ceea ce voia şi preşedintele să vadă: figurile satisfăcute ale bărbaţilor şi femeilor adunaţi în sala de la Meridian Internaţional Center – funcţionari publici de rang înalt, administratori şi analişti, membrii ai corpului permanent de înalţi funcţionari din Washington. Rămăşiţele Programului Mobius. Cei mai buni, cei mai strălucitori. Încă din copilărie, oamenii aceştia fuseseră răsplătiţi cu calificativele cele mai bune; pe parcursul întregii lor cariere se bucuraseră de aprecierile superiorilor. Oamenii aceştia nu credeau în nimic decât în ei înşişi. Erau convinşi că scopurile lor scuzau orice mijloace. Credeau că probabilităţile puteau rezolva orice variabilă necunoscută; că incertitudinile puteau fi transformate în riscuri precis cuantificabile.

Şi în ciuda faptului că rândurile lor fuseseră subţiate din cauza unor reacţii umane greu de controlat, oamenii aceştia nu învăţaseră nimic.

— Jocul meu, regulile mele, zise Janson. Domnilor, programul Mobius a ajuns la sfârşit.

— Din al cui ordin? pufni preşedintele Berquist.

— Al dumneavoastră.

— Ce-i cu tine, Paul? întrebă preşedintele întunecându-se la faţă. Nu mai înţeleg nimic.

— Vorbesc foarte serios, îl înfruntă Janson. Cunoaşteţi, desigur, vorba asta care circulă prin Washington: nu există aliaţi permanenţi, ci numai interese permanente. Programul acesta nu este opera dumneavoastră. Este ceea ce aţi moştenit de la predecesorul dumneavoastră, care la rândul lui

l-a moştenit de la cel de dinaintea lui şi aşa mai departe...

— E adevărat, însă acest lucru e valabil pentru multe altele, de la programul nostru de apărare până la politica monetară.

— Bineînţeles. Toate acestea sunt opera unor funcţionari pe viaţă. Din punctul lor de vedere, dumneavoastră nu sunteţi decât în trecere.

— Este foarte important să existe o continuitate în ceea ce priveşte aceste lucruri, spuse preşedintele Berquist ridicând din umeri.

— Vreau să vă întreb ceva, domnule preşedinte. Aţi acceptat mai adineauri o contribuţie personală ilegală în valoare de 1,5 milioane de dolari.

Vorbind, Janson şi-l imaginã pe Grigori Berman râzând în hohote în Berthwick House. Era vorba aici despre acel tip de lucrătură care-i făcea plăcere rusului mal mult ca orice.

— Cum aveţi de gând să explicaţi acest lucru Congresului şi poporului american?

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Vorbesc despre un scandal imens – de zece ori mai mare decât Watergate. Vorbesc despre sfârşitul tragic al carierei dumneavoastră. Sunaţi-vă bancherul. O sumă cu şapte cifre tocmai a fost transferată de curând în contul dumneavoastră dintr-un cont pe care Peter Novak îl avea la Internaţional Netherlands Group Bank. Semnăturile digitale pot fi falsificate, deşi nu e o treabă prea uşoară. Este ca şi cum aţi fi fost plătit de un străin bogat. Dar un membru mai suspicios din partidul opus ar putea începe să pună întrebări. Chestia asta ar putea fi în relaţie cu legea aceea în legătură cu secretul operaţiunilor bancare pe care aţi promulgat-o săptămâna trecută. Sau cu multe alte lucruri. Destul cât să ţină ocupat un procuror special ani de zile. Imaginaţi-vă un titlu pe patru sau cinci coloane în *Washington Post*: ESTE PREŞEDINTELE PE STATUL DE PLATĂ AL PLUTOCRATULUI? INVESTIGAŢIILE ÎN CURS DE DESFĂŞURARE. Şi alte chestii de genul ăsta. Jurnalele de scandal din New York vor fi pline cu titluri deloc blânde, cum ar fi PREŞEDINTE DE ÎNCHIRIAT. Ştiţi foarte bine ce se întâmplă când media prinde un subiect aşa de gras – se dezlănţuie o hărmălaie atât de mare, încât n-o să vă mai puteţi auzi nici gândurile.

— Asta-i o aiureală! explodă preşedintele.

— Şi ne vom distra cu toţii urmărind cum veţi explica acest lucru Congresului. Detaliile vor sosi mâine prin e-mail la Ministerul Justiţiei, precum şi la cei mai importanţi membri ai Camerei Reprezentanţilor şi Senatului.

— Dar Peter Novak...

— Novak? Nu e un subiect asupra căruia mi-aş îndrepta atenţia dacă aş fi în locul dumneavoastră. Cred că nici unul dintre dumneavoastră nu ar scăpa cu reputaţia intactă din aşa ceva.

— Cred că vă bateţi joc de mine, zise preşedintele.

— Sunaţi-vă bancherul, repetă Janson.

Preşedintele se holba la Janson. Instinctul său politic îl ajutase să câştige funcţia cea mai înaltă din ţară. Acelaşi instinct îi spunea acum că Janson nu glumea.

— Faceţi o mare greşeală, spuse Berquist.

— Pot să anulez totul, spuse Janson. Încă mai aveţi timp de gândire.

— Vă mulţumesc.

— Însă nu prea mult. De aceea trebuie să vă hotărâţi în legătură cu Programul Mobius.

— Dar...

— Sunaţi-vă bancherul.

Preşedintele părăsi încăperea. Trecură câteva minute înainte de a reveni în cameră.

— Consider că ceea ce se întâmplă este inadmisibil. Faţa cu trăsături dure, scandinave a preşedintelui era neagră de furie. O comportare nedemnă de dumneavoastră! Dumnezeule, v-aţi servit doar ţara cu atâta loialitate!

— Da şi am fost răsplătit pentru sacrificiul meu cu un ordin de lichidare.

— Am mai discutat despre asta, îl privi supărat Berquist. Ceea ce faceţi acum nu e decât un şantaj ordinar.

— Să nu ne încurcăm în formalităţi, zise Janson rece.

Preşedintele se ridică în picioare, încruntat şi clipind des. Fără o vorbă, se aşeză din nou. Nu era prima oară când avea de-a face cu asemenea oponenţi recalcitranţi, nu era pentru prima dată când îşi punea farmecele în joc pentru a-i potoli pe cei care îndrăzneau să i se împotrivească. Era sigur că va

reuşi şi de data asta.

— Mi-am pus întreaga viaţă în slujba naţiunii, i se adresă el lui Janson cu o voce baritonală, sinceră. Bunăstarea acestei ţări este tot ceea ce mă interesează. Trebuie să înţelegi lucrul ăsta. Deciziile luate în această cameră nu au fost luate cinic, fără o adâncă chibzuială. Când am fost ales în funcţia aceasta am jurat *să protejez şi să apăr* această naţiune – jurământ făcut şi de tatăl meu cu douăzeci de ani în urmă. Este vorba despre o obligaţie pe care mi-am asumat-o cu cea mai mare seriozitate...

Janson începu să caşte.

— Derek, zise preşedintele întorcându-se spre directorul Operaţiunilor Consulare, singurul dintre cei prezenţi în jurul mesei care nu spusese nimic până acum. Vorbeşte tu cu omul tău. Fă-l să înţeleagă.

Subsecretarul de stat Derek Collins îşi scoase ochelarii negri şi grei şi începu să-şi maseze urma roşie pe care i-o lăsaseră între sprâncene. Avea privirea cuiva care era pe punctul să spună ceva ce va regreta probabil mult după aceea.

— Am tot încercat să vă spun – nu-l cunoaşteţi pe acest om. Niciunul dintre dumneavoastră.

— Derek? tonul preşedintelui era clar.

— „Să protejez şi să apăr”, spuse Collins. Grele cuvinte.

O povară imensă. Un ideal frumos pentru care trebuie făcute şi anumite fapte rele. Collins se uită spre Janson. Nu există sfinţi în camera asta, nu vă faceţi iluzii. Însă hai să arătăm puţin respect pentru democraţie. Există aici cineva care a parcurs un drum lung fără să renunţe la bunul-simţ şi la decenţă. E un tip dintr-o bucată, un adevărat patriot şi, sunteţi de acord sau nu cu el, îşi va face întotdeauna datoria...

— Mulţumesc, Derek, zise preşedintele Berquist cu o voce solemnă, însă vădit măgulit de ceea ce auzise.

— Era vorba despre Paul Janson, spuse subsecretarul de stat, uitându-se spre bărbatul din capul mesei. Şi dacă nu faceţi ceea ce spune omul acesta, domnule preşedinte, înseamnă că sunteţi un neghiob mai mare decât tatăl dumneavoastră.

— Domnule subsecretar de stat Collins, se răsti

preşedintele, aş fi încântat să accept demisia dumneavoastră.

— Domnule preşedinte, răspunse calm Collins, o aştept şi eu pe a dumneavoastră.

Preşedintele Berquist înlemnise.

— La naiba, Janson! Vezi ce-ai făcut?

Janson îl privi pe directorul Operaţiunilor Consulare.

— Un cântec destul de interesant pentru un uliu, zise el zâmbind cu jumătate de gură.

Se întoarse apoi către preşedinte:

— Cunoaşteţi desigur zicala: „Gândeşte-te mai întâi cine te sfătuieşte”. Sfatul pe care l-aţi primit acum spune mai multe despre îngrijorările consilierilor dumneavoastră decât ale dumneavoastră înşivă. Ar trebui să gândiţi în termeni de aliniere a intereselor. Vi se potriveşte şi dumneavoastră, domnule secretar de stat.

Janson îi aruncă o privire secretarului de stat care se albise la faţă, apoi se întoarse către Berquist.

— Aşa cum v-am mai spus, din punctul de vedere al celor mai mulţi din această cameră, dumneavoastră sunteţi numai în trecere. Ei făceau parte din acest proiect înainte să apăreţi dumneavoastră şi vor rămâne în funcţie şi după ce vi se va termina mandatul. Interesele dumneavoastră imediate nu contează prea mult pentru ei. Dorinţa lor este să încercaţi să gândiţi „pe termen lung”.

Berquist tăcu preţ de jumătate de minut. Era un individ pragmatic, obişnuit să facă acele calcule dure de care depindea supravieţuirea politică. Orice altceva trecea pe planul doi. Fruntea i se acoperise de sudoare. Se sili să zâmbească.

— Paul, zise el, mi-e teamă că întâlnirea a ajuns într-un punct mort. Sunt gata să te ascult până la capăt.

— Domnule preşedinte, protestă Douglas Albright. Nu e bine ce faceţi. Am discutat de atâtea ori...

— Foarte bine, Doug. De ce nu-mi spui atunci că ştii cum se poate anula ceea ce vrea să facă Paul Janson? N-am auzit pe nimeni de aici încercând să rezolve problema asta.

— Nu există termen de comparaţie! sări Albright. Eu vorbesc aici despre interese pe termen lung ale acestei entităţi geopolitice, nu despre gloria celei de-a doua

administraţii Berquist! Cele două nu se pot compara! Programul Mobius este mai important decât noi toţi. Există o singură decizie corectă.

— Şi cum rămâne cu teribilul scandal politic?

— Acceptaţi-l, domnule preşedinte, spuse încet Albright. Îmi pare rău, domnule. Aveţi destulă forţă ca să rezistaţi. Doar în asta sunteţi specializaţi dumneavoastră, politicienii, nu? Reduceţi taxele, lansaţi o campanie împotriva imoralităţii Hollywoodului, porniţi un război împotriva traficanţilor de droguri din Columbia – faceţi ceea ce vă spun sondajele de opinie. Americanii îşi pierd interesul foarte repede. Vă rog să mă scuzaţi că v-o spun atât de direct, însă nu se poate să sacrificaţi acest program pe altarul ambiţiilor dumneavoastră politice.

— Întotdeauna am fost deosebit de atent să aud de la tine ce am şi ce nu am voie să fac, Doug, zise Berquist aplecându-se şi strângând umerii puternici ai analistului. Însă cred că astăzi ai vorbit destul.

— Vă rog, domnule preşedinte...

— Termină, Doug, spuse Berquist. Vreau să mă gândesc puţin. Să fac o reevaluare profundă a politicii la nivel prezidenţial.

— Eu mă refer la perspectivele intervenţiei în politica globală. Vocea lui Albright trăda o imensă indignare. Dumneavoastră nu vă gândiţi decât la şansele de a fi reales.

— Ai dreptate. Poţi să-mi zici cum vrei. Însă îmi cam place scenariul ăla în care eu sunt încă preşedinte.

Berquist se întoarse către Janson.

— Jocul tău, regulile tale, zise el. Sunt gata să accept.

— Aţi făcut o alegere excelentă, domnule preşedinte, zise Janson cu o voce neutră.

Berquist îi aruncă un zâmbet poruncitor şi rugător în acelaşi timp.

— Acum dă-mi afurisita aia de preşedinţie înapoi.

THE NEW YORK TIMES

PETER NOVAK RENUNŢĂ LA CONDUCEREA FUNDAŢIEI LIBERTATEA

Miliardarul filantrop renunţă la conducerea fundaţiei în favoarea unui Comitet Internaţional de Împuterniciţi Mathieu Zinsou va fi noul director

De Jason Steinhardt

Amsterdam. Într-o conferinţă de presă care a avut loc la sediul Fundaţiei Libertatea din Amsterdam, legendarul finanţist şi apărător al drepturilor omului Peter Novak a anunţat că va renunţa la controlul organizaţiei globale pe care a creat-o şi a condus-o mai bine de cincisprezece ani. Organizaţia pe care o lasă în urmă nu va avea de înfruntat greutăţi materiale: el a anunţat, de asemenea, că donează întreaga sa avere fundaţiei, care urmează să fie reorganizată ca un fond public. În comitetul director vor fi incluse personalităţi de seamă din întreaga lume, în fruntea cărora se va afla secretarul general al Naţiunilor Unite, Mathieu Zinsou. „Rolul meu a luat sfârşit”, a declarat domnul Novak, citind o declaraţie pregătită dinainte. „Fundaţia Libertatea trebuie să fie o instituţie mult mai măreaţă decât oricare om şi planul meu, încă de la început, a fost să transfer controlul acestei organizaţii unui comitet de conducere public format din directori cu responsabilităţi foarte largi. Fundaţia intră acum într-o nouă fază, în care cuvântul de ordine trebuie să fie transparenţa”.

Reacţiile au fost în general pozitive. Unii observatori şi-au exprimat uimirea, însă foarte mulţi au declarat că anticipaseră de multă vreme o asemenea turnură. Surse apropiate domnului Novak au sugerat că decizia sa de a se retrage de la conducerea fundaţiei a fost grăbită de recenta moarte a soţiei sale. Alţi analişti au scos în evidenţă faptul că felul retras de viaţă al finanţistului era din ce în ce mai puţin comparabil cu rolul de persoană publică impus de activitatea în fruntea fundaţiei. Novak a fost foarte rezervat în ceea ce priveşte

planurile sale de viitor, însă anumite persoane din anturajul său au sugerat că este foarte posibil ca el să dispară pentru totdeauna din atenţia opiniei publice. „Nu veţi mai avea ocazia să-l criticaţi pe Peter Novak, domnilor”, le-a declarat ironic unul dintre adjuncţii săi reprezentanţilor presei. Misteriosul plutocrat este însă cunoscut pentru deciziile lui neaşteptate şi apropiaţii săi spun că ar fi o mare greşeală să ne încredem în aceste declaraţii.

„Se va întoarce”, a declarat Jan Kubelik, ministrul de Externe al Republicii Cehe care se afla la Amsterdam pentru Conferinţa G-7. „Fiţi siguri de asta. Peter Novak nu şi-a spus ultimul cuvânt”.

EPILOG

Agila femeie cu părul şaten ciufulit stătea nemişcată, întinsă pe burtă, cu ţeava şi patul carabinei ce măsura mai bine de un metru douăzeci sprijinite pe săculeţi umpluţi cu nisip. Umbra care învăluia clopotniţa făcea ca femeia să fie complet invizibilă. Deschise ochiul care nu era lipit de lunetă şi panoramă oraşului Dubrovnik i se păru dintr-o dată ciudat de plată, petele de culoare roşie create de acoperişurile din ţiglă semănând foarte bine cu bucăţi de ceramică străveche îmbinate astfel încât să formeze un model de faianţă. Jos, în faţa tunului clopotniţei în care se poziţionase în ultimele ore, se întindea pe mai multe sute de metri o mare de feţe ce înconjura platforma din lemn ce fusese ridicată în centrul vechi al Dubrovnikului.

Aceştia era credincioşii, devotaţii. Erau cei care apreciau faptul că Papa se hotărâse să-şi înceapă vizita în Croaţia adresându-se locuitorilor oraşului care devenise un simbol al suferinţelor îndurate de acest popor. Deşi trecuseră mai bine de zece ani de la asediul la care fusese supus oraşul port la Marea Adriatică de către Armata Iugoslavă, amintirile acelor zile erau la fel de vii în memoria locuitorilor.

Cei mai mulţi dintre ei fluturau micuţe fotografii ale iubitului pontif. Nu era vorba aici numai despre faptul că acesta era cunoscut drept o persoană obişnuită să spună adevărul în faţa celor puternici; era mai ales lumina pe care Papa o radia – carismă şi compasiune în acelaşi timp. Era normal pentru acest bătrân să nu se mărginească să combată violenţa şi terorismul protejat de zidurile Vaticanului, ci să ducă mesajul său de pace chiar în leagănul luptelor fratricide Şi al separatismului. Se zvonea că Papa avea de gând să evoce pagini de istorie pe care majoritatea croaţilor ar fi dorit să le facă uitate. Istoria vechiului conflict dintre credincioşii catolici şi cei ortodocşi conţinea multe file de care aveau de ce să se ruşineze reprezentanţii ambelor tabere. Sosise momentul, considera Papa, ca atât Vaticanul, cât şi Croaţia să-şi asume povară grea a modului brutal în care fusese condusă ţara de către regimul ustaşilor în timpul celui de-al doilea război mondial.

Deşi guvernanţii croaţi precum şi o mare parte a populaţiei aveau desigur să reacţioneze cu ostilitate, curajul moral al Papei nu făcuse decât să crească devotamentul pe care i-l arătau admiratorii adunaţi în piaţă. Acelaşi curaj însă – suspiciunile lui Janson fuseseră de curând confirmate de către contactele pe care le avea la Zagreb – condusese la un plan de asasinat foarte bine pus la punct. O mişcare secesionistă a minorităţii sârbe dorea să se răzbune pentru suferinţele îndurate de-a lungul istoriei ucigând figura cea mai venerată de către naţiunea catolică în mijlocul căreia trăia. Sârbii cooperau în secret cu o reţea de naţionalişti croaţi. Aceştia dezaprobau tendinţele reformatoare ale suveranului pontif şi căutau un prilej potrivit pentru extirparea minorităţii periculoase care se dezvolta la sânul poporului croat. Era sigur că după o asemenea provocare monstruoasă – şi ce provocare putea fi mai mare decât uciderea mult iubitului pontif – nimeni nu mai avea să li se opună. Toţi croaţii aveau să se ridice ca unul în luptă sângeroasă de curăţire etnică a ţării. Ca toţi extremiştii, nici aceştia nu erau în măsură să anticipeze consecinţele pe termen lung ale acţiunii lor. Actul criminal al sârbilor avea să fie plătit înzecit cu valuri de sânge ale conaţionalilor lor. Masacrele nu puteau decât să ducă la

intervenţia în forţă a guvernului sârb: Dubrovnikul şi alte oraşe croate aveau să fie din nou bombardate de forţele sârbe, Croaţia fiind astfel forţată să declare război. O nouă conflagraţie avea să izbucnească, încă o dată, în acest colţ instabil al Europei, împărţind ţările vecine în două tabere şi nimeni nu putea să prezică deznodământul unei asemenea nenorociri. Un conflict global fusese odată declanşat de un asasinat comis în Balcani; istoria se putea repeta.

În timp ce o briză uşoară mângâia clădirile medievale ale oraşului, un bărbat cu păr cărunt, tuns scurt, a cărui înfăţişare nu atrăgea prin nimic privirile, păşea cu pas măsurat pe strada Bozardar Filipovic.

— Patru grade deviaţie faţă de axa mediană, şopti el. Blocul cu apartamente de la mijlocul străzii. Ultimul etaj. Ai contact vizual?

Femeia îşi modifică puţin poziţia şi regla luneta Swarovski 12x50: imaginea trăgătorului care aştepta întins umplu obiectivul aparatului optic. Faţa brăzdată de cicatrice îi era cunoscută din catalog: Milic Pavlovic. Nu făcea parte din fanaticii sârbi din Dubrovnik însă era un asasin de înaltă clasă ce reuşise să le câştige încrederea.

Teroriştii aleseseră cel mai bun om disponibil.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre Vatican, care dorea să-l elimine pe asasin în aşa fel încât lumea să nu afle nimic.

Funcţia de consilieri pe probleme de securitate nu reprezenta deloc ceva nou pentru Janson şi Kincaid. E drept că nici nu era o slujbă în adevăratul sens al cuvântului: aşa cum insistase Jessica, milioanele care rămăseseră în contul din Insulele Cayman al lui Janson erau pe bună dreptate ale acestuia – dacă el nu le merita, atunci cine? Cu toate acestea, aşa cum spunea Janson, erau amândoi prea tineri ca să se retragă. Janson încercase să facă şi lucrul ăsta – încercase să fugă de ceea ce era. Însă fugă nu era un răspuns pentru el, nu era un răspuns pentru nici unul dintre ei; se convinsese de acest lucru. El se răzvrătise şi ieşise din sistem din cauza ipocriziei – a orgoliului nemăsurat al planificatorilor. Adevărul era însă că nici unul dintre ei nu era croit pentru o existenţă paşnică.

„Am încercat chestia cu mică insulă din Caraibe”, explicase

Janson. „Te plictiseşti foarte repede de aşa ceva”. Rezervele financiare suficiente de care dispuneau acum nu însemnau decât că îşi puteau permite să fie foarte selectivi în alegerea clienţilor şi că nu mai aveau motive să se zgârcească în ceea ce priveşte cheltuielile operaţionale.

Kincaid începu să vorbească cu voce joasă, ştiind foarte bine că de la microfonul ei cu filament cuvintele ajungeau direct în casca din urechea lui Janson:

— Al naibii costum de protecţie din Kevlar, zise ea întinzându-şi trupul suplu pe sub straturile de material antiglonţ.

De fiecare dată protesta la insistenţele lui de a purta costumul acesta incomod şi călduros.

— Spune-mi adevărul, crezi că mă face să arăt mai grasă?

— Tu crezi că pot să-ţi răspund la întrebarea asta cât timp ai un glonţ pe ţeava?

Jessica îşi lipi iarăşi ochiul de lunetă şi văzu cum asasinul îşi instalează bipodul de care urma să sprijine ţeava armei şi introduce încărcătorul.

Papa urma să-şi facă apariţia în câteva minute.

În ureche, îi răsună din nou vocea lui Janson:

— Totul e în ordine?

— Treaba merge că ceasul, iubitule, spuse ea.

— Te rog să ai grijă, da? Nu uita de trăgătorul de rezervă din depozitul din poziţia B. Dacă te descoperă, eşti în raza lui de acţiune.

— Sunt stăpână pe situaţie, zise ea, plină de calmul lunetistului perfect plasat.

— Ştiu, spuse el. Te rog numai să fii atentă.

— Nu-ţi fie teamă, dragostea mea, răspunse ea. Va fi exact ca o plimbare prin parc.

Sfârşit

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

De acelaşi autor, Trustul Editorial Lider a publicat:

- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ȚINUTUL MAGIC
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES
- DECEPȚIA LUI PROMETEU
- CASSANDRA COMPACT
- PROTOCOLUL SIGMA
- OPȚIUNEA PARIS

În pregătire:

- TRĂDAREA LUI TRISTAN
- CODUL ALTMAN

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

ESOTERA
L 8 - 38.00